

Giới thiệu Vương Gia Quá Khí Phách, Vương Phi Muốn Vượt Lên

Yêu Ngưng là nữ chiến binh hết mình vì nước mà xuyên không, trọng sinh trong một thân thể khác - Vũ Mị. Chết đi sống lại mang thân thể khác thường với đôi mắt tím biếc., vòng xoáy luân hồi, trời đất biến chuyển, chuyện gì sẽ xảy ra với nàng? Tú cầu người ta chiều nương từ, nàng lại hồn nhiên bắt đẽ rồi xảy ra những tình huống dở khóc dở cười...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách, Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chủ tớ rơi đáy vực

“Tiết Bảo Phụng, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không? Tiểu thư là con gái duy nhất của Cung chủ đấy, ngươi cứ nhiên dảm thừa dịp Cung chủ không ở trong Cung, ra tay đuổi cùng giết tuyệt chúng ta? Chẳng lẽ ngươi vẫn còn ý muốn quá phận hay sao?” Giọng nói gay gắt kiệt sức của thiếu nữ vang lên, nàng vừa quát to, vừa ra sức che chở một nữ hài tử làm da vàng như nến, sắc mặt trắng bệch, trên người chẳng chút vết thương đang nằm trong lòng mình, trong mắt lúc này đã toát ra ý niệm thấy chết không sờn: “Tiểu thư, nếu như hôm nay chúng ta không thoát được, nô tỳ thề chết theo người!”

“A, tiểu tiện nhân, không nhìn ra ngươi cũng rất trung thành nha? Thế nào? Còn chưa muốn chết tâm? Sao ngươi không mở mắt chó của ngươi ra nhìn một chút, xem tình thế hôm nay là như thế nào? Quá phận? Ha ha, đừng quên khi Cung chủ bế quan đã giao toàn bộ Yêu cung cho ta toàn quyền xử lý, chẳng lẽ... Các ngươi không biết sao? Ha ha, hôm nay.... Bản phủ nhân nhất định phải tiễn hai chủ tớ các ngươi xuống Địa ngục, nhưng các ngươi cứ yên tâm, sau khi các ngươi chết, bản phủ nhân chắc chắn thay các ngươi chăm sóc Cung chủ thật tốt. Người đâu, tiếp tục truy sát, để ta xem tiểu tiện nhân này còn có thể bảo hộ đã chúng này tới bao giờ?” Người đàn bà quần áo gọn gàng, châu báu xa xỉ, vẻ mặt chua ngoa, chán ghét liếc mắt nhìn hai tiểu nữ tử đang co quắp quỳ gối trước mặt, rồi nhanh chóng xoay người, dương dương tự đắc ngồi xuống tảng đá dưới gốc cây đại thụ, mặt tươi cười ngồi xem trận huyết chiến sắp xảy ra.

Mà trước người cô ta có hàng trăm tên hắc y nhân, sát ý nồng đậm, từng bước một đi về hướng chủ tớ hai người. Khi chúng sắp tiến đến nơi này, tâm... nháy mắt rơi xuống đáy cốc, liếc mắt nhìn Yêu Vũ Mị đã sớm hôn mê bất tỉnh, giọng nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, chúng ta không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, được không?” Nói tới đây, mắt nàng sáng như đuốc nhìn Tiết Bảo Phụng ngồi phía sau đám hắc y nhân, giọng lạnh lẽo không mang theo một tia nhiệt độ: “Kẻ nhất định đòi đòi kiếp kiếp là tiện thiếp nghe rõ cho ta, hôm nay ta cùng tiểu thư cho dù là chết, cũng sẽ không bỏ qua cho ba mẹ con các ngươi, ta nguyện rửa, nguyện rửa ngươi vĩnh viễn không chiếm được sự yêu thương của Cung chủ, nguyện rửa hai nữ nhi của người càng ngày càng xấu xí, vĩnh viễn không ai thêm lấy, ha ha ha... Như vậy ta có chết cũng chẳng ngại gì?”

Rồi sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của cả đám người, nữ hài tử mười hai tuổi ôm lấy Yêu Vũ Mị mười tuổi, tung người nhảy xuống vách núi cao nhất của Yêu cung – Thiên Huyền sơn. Theo nàng rơi xuống, tiếng nguyện rửa cũng vang vọng vang lên trong vách núi, là nữ hài tử dùng hết sức lực cuối cùng trả thù Tiết Bảo Phụng...

Tiết Bảo Phụng chưa kịp phản ứng, nữ tử kia đã tung người nhảy xuống vực sâu vạn trượng, cô ta giận dữ, tung một chưởng vào tảng đá lớn bên cạnh, “oanh” một tiếng tảng đá hóa thành tro bụi. Thân thể Tiết Bảo Phụng run rẩy, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào sương mù mờ mịt trong cốc: “Tiện nhân, con gái của ngươi đã đi xuống bồi ngươi, đời này, các ngươi đừng mơ tưởng bước vào Yêu cung nữa bước...”

Tiểu nữ tử ôm thân thể càng ngày càng lạnh của Yêu Vũ Mị, nước mắt tức thời rơi xuống, nàng thân thiết cọ vào mặt của Yêu Vũ Mị, vẻ mặt hạnh phúc nói: “Tiểu thư, chúng ta đã được giải thoát, rốt cuộc được giải thoát...” Cả người rơi xuống, cảnh vật xung quanh cũng càng ngày càng rõ ràng. Dù không biết bọn họ sắp đối mặt với cái gì, nhưng nàng biết, hai chủ tớ bọn họ, sẽ không bao giờ tách ra nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách, Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Gặp gỡ nơi đáy cốc

Sương mù mờ mịt, trong suối nước nóng, một nam nhân tuổi trẻ đang dựa vào tảng đá trong suối nước nóng nghỉ ngơi. Nhưng trong lúc hắn thoải mái hít thở, vẻ mặt lui bệch nhìn bầu trời đêm như bức tranh thủy mặc. Bỗng nhiên, hình như cảm thấy cái gì, từ trong tay một đạo ánh sáng màu vàng trắng thấp bản vào giữa không trung. Ngay khi thấy bóng dáng hai người thì trong mắt đen chợt lóe lên ánh sáng khác thường, rồi sau đó hào quang màu vàng óng kia hóa thành ánh sáng nhu hòa đem bao bọc hai người lại, chậm rãi kéo trực tiếp vào trong suối nước nóng.

Hai bóng dáng màu đen vụt tới, nhìn mỹ nam đang ngồi trong suối nước nóng, cung kính hỏi thăm: “Chủ nhân, thuộc hạ chậm trễ rồi!” Bọn họ cũng thật không ngờ, ở nơi tuyệt đối kín đáo này sẽ có người xuất hiện, quấy rầy thanh tĩnh của chủ tử, thật sự đáng chết!

“Băng Hồn, Nhiếp Phách, đi cứu hai nàng.” Nam tử lười biếng nhắc môi mỏng, trong thanh âm có mấy phần hứng thú.

“Chủ nhân?” Băng Hồn, Nhiếp Phách vừa nghe xong, trong bụng cả kinh, từ lúc nào chủ tử lại trở nên tốt bụng như vậy? Bọn hắn chưa từng gặp qua... “Sao vậy? Các người có ý kiến?” Nam tử thấy hai người bọn họ chậm chạp không hành động, khó chịu mở đôi mắt phượng ra, đáy mắt thoáng qua ý không kiên nhẫn. Băng Hồn, Nhiếp Phách vừa nhìn thấy, mím chặt môi, nhanh chóng phi thân bay về hướng phía nửa kia của Ôn Tuyền...

Suối nước nóng này là sâu dưới chân núi, là địa phương tốt do chủ tử bọn hắn phát hiện ra, người bình thường căn bản không thể biết về nơi này. Nghĩ đến hai vị cô nương kia là rơi xuống từ đỉnh núi, có thể từ trên đỉnh núi này rơi xuống đáy vực mà vẫn chưa hoàn toàn tắt thở, đúng là Phật tổ phù hộ.

Băng Hồn, Nhiếp Phách hạ xuống đầu bên kia suối nước nóng, nhanh chóng xuống kéo hai vị cô nương lên bờ, tiến hành vận công vào hai nàng, sau thời gian một ly trà y phục trên người hai nàng hoàn toàn được hong khô. Băng Hồn, Nhiếp Phách lúc này mới tiến hành bắt mạch, năm phút sau, hai người hướng về phía nam từ bẩm báo: “Khởi bẩm chủ nhân, họ không có vấn đề gì lớn, chỉ cần dùng Hộ Tâm Đan sẽ có chuyển biến tốt.”

“Cho các nàng ăn.” Giọng nói nam tử lạnh nhạt, nghe không ra tâm tình gì.

“Dạ, chủ nhân.” Nếu ra tay cứu họ, vậy Hộ Tâm Đan ngàn vàng khó cầu này sẽ bị coi là cái gì đây?

“Đưa các nàng tới đây.” Nam tử tiếp tục ra lệnh...

Băng Hồn, Nhiếp Phách tuy cảm thấy kì quái, nhưng vẫn không nói lời nào ôm lấy hai nàng, bay tới bên cạnh nam tử. Nhìn hai khuôn mặt nhếch nhếch chặt vật, nam tử không vui nhũn mày. Ánh mắt Băng Hồn, Nhiếp Phách chợt lóe, vội vàng vén đầu tóc của hai người sang, lúc này nhờ có ánh trăng, đại khái có thể thấy rõ dung mạo hai khuôn mặt nhỏ nhắn, khi bọn hắn nhìn thấy nữ hài tử có đôi mắt tím thì đều không tự giác phát ra tiếng than: “Đẹp quá!”

Con người thâm thúy của nam tử khẽ động, nhìn khuôn mặt trong trí nhớ hiện ra trước mặt thì lòng căng thẳng, khẽ mím môi: “Xoay người sang chỗ khác.”

Hai người Băng Hồn, Nhiếp Phách liếc nhau một cái, nhanh nhẹn quay người đi. Nam tử nhanh chóng cời bỏ y phục của nữ tử mất tím, ánh mắt thâm thúy nhìn xuống nữ hài tử trước mặt, đôi mắt tuyệt đẹp lúc này chợt lóe lên vẻ đẹp lạ kì, rồi sau đó, hắn không nhanh không chậm mặc lại y phục cho nàng, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn nàng: “Mị nhi, thật sự là nàng...”

“Để lại thẻ vàng cho các nàng, chúng ta đi thôi.” Nam tử bất tri bất giác thu lại ánh mắt, “phần phật” một tiếng, hắn đã mặc xong quần áo đứng ở phía sau Băng Hồn, Nhiếp Phách, giọng nói lạnh nhạt phản phó: “Bản đồ, thẻ vàng, đan dược để lại cho họ, chúng ta đi!”

“Dạ, chủ nhân!” Hai người mặc dù cảm thấy kinh ngạc nhưng vẫn làm theo, rất nhanh, ba người đã biến mất khỏi nơi ẩm ướt dưới đáy cốc. Sau khi bọn họ rời đi là một đạo nội lực màu vàng quét tới, bảo vệ xung quanh thân thể hai nữ tử...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Trùng sinh thế giới khác

Phía chân trời dần dần hiện lên ánh bình minh, nơi đáy cốc mù mịt ẩm ướt, hơi lạnh ngày càng dâng lên, mà hai nữ tử nằm ở bên Ôn Tuyền vì có kim quang hộ thân, chắc hẳn sẽ không có ảnh hưởng. Mặt trời ngày càng lên cao, sương mù nơi đáy cốc dần dần tản đi, tiếng chim hót không dứt bên tai, nằm ở dưới đất, thiếu nữ mặc áo màu xanh dần dần mở mắt, khi nàng tỉnh lại, kim quang cũng dần dần biến mất, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa...

Ngư Nhi sắc mặt trắng bệch ngồi dậy, neho mắt nhìn xung quanh, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng màu tím bên cạnh mình thì mặt mới lộ vẻ khản trương vội vàng đi qua bắt mạch. Sau một lúc lâu, nàng mới thở dài một hơi, tiếp tục ngồi trên cỏ. Trí nhớ trong đầu cũng dần dần hiện ra, lúc lâu sau, dừng lại ở thời điểm trước khi họ rơi xuống vách núi đá, hai tay vô thức nắm chặt lại, trong đôi mắt hiện lên hận ý, rồi sau đó, nàng chậm rãi ôm nữ tử áo tím bên cạnh vào lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen của nàng: “Tiểu thư, chúng ta vẫn còn sống, nhất định là phu nhân ở trên trời bảo vệ chúng ta, phải không? Mẹ đàn bà kia, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ đem ngũ mã phanh thây bà ta, Mộc Ngư ta sẽ với người.”

Nữ hài tử trong lòng Ngư Nhi dần dần tỉnh lại, ý thức có chút mờ mịt.

“Tiểu thư, người mau tỉnh lại đi, không biết nơi này là nơi nào nữa...”

Yêu Ngưng muốn nhìn rõ tình trạng trước mặt, cố sức mấy lần vẫn không thể mở mắt ra được, nàng chỉ cảm thấy cả người vô lực, đầu đau muốn nứt ra, trong lúc vô thức nàng đưa tay lên lau trán, một giọng nữ bỗng chốc vang lên ở bên cạnh: “Tiểu thư? Người đã tỉnh?”

Yêu Ngưng bị làm phiền, liền nghiêng người đi, né tránh vòng ôm của cô gái kia, neho mắt lại, trừng mắt nhìn khuôn mặt thanh tú nhưng hơi nhếch nhếch trước mặt. Lúc này đôi môi sưng đỏ của cô gái hơi mở ra, đôi mắt sợt sẹt nhìn nàng. Xung quanh yên lặng, Yêu Ngưng không nói gì, cô gái trước mặt cũng chỉ ngơ ngác nhìn nàng.

Một lúc lâu, đôi mắt hơi sưng đỏ của nữ hài tử phút chốc lộ ra vui mừng: “Tiểu thư, người đã tỉnh rồi hả? Thật sự đã tỉnh rồi hả?”

Yêu Ngưng không nói gì, ánh mắt bắt đầu đánh giá cảnh vật xung quanh mình.

Bốn phía trừ núi chỉ là núi, và lại vách núi cao chót vót, quanh co, mà vị trí của họ lúc này chính là khoảng đất trống duy nhất, càng làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, phía trong mảnh đất này lại có mấy trăm mét suối nước nóng, nước suối trong suốt, sương mù mờ mờ, tản ra hơi ẩm xung quanh, làm người ta sáng khoái tinh thần.

Yêu Ngưng quan sát hoàn cảnh xung quanh lần nữa, thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn về phía cô bé trước mặt, mà nữ hài tử cũng đang nhìn Yêu Vũ Mị, đột nhiên cảm thấy tiểu thư nhà mình thật xa lạ: “Tiểu thư? Người... bị làm sao vậy?”

“Người là ai? Nơi này là nơi nào?” Yêu Ngưng từ trước tới giờ luôn có hệ thần kinh nhạy bén, lúc này vừa mở miệng, cô liền nhận ra giọng nói này không phải của mình.

“Tiểu thư, nô tỳ là Mộc Ngưng đây, là nha hoàn thân cận của ngài, còn nơi này là nơi nào nô tỳ cũng không rõ, chúng ta rơi xuống vách đá, sau khi tỉnh lại, đã nằm tại đây rồi.” Nữ tử có chút gấp gáp kéo tay của Yêu Ngưng, về mặt bối rối nhìn Yêu Ngưng, tiểu thư bị làm sao vậy?

Nha hoàn thân cận? Rơi xuống vách đá? Lòng mi của Yêu Ngưng khẽ rùng rùng, che đi sự mờ mịt trong mắt. Cô nhớ rõ mình bị phản tử khủng bố dùng bom tấn công, sao có thể rơi xuống vách đá đây? Mặc dù khả năng không lớn, nhưng mà, cô cũng không thể không cảm thán, hình như cô, có lẽ là cô... Vinh quang xuyên không, hơn nữa bị kịch hơn, thân thể này dường như còn... rất nhỏ, cánh tay thật nhỏ, đôi chân thật nhỏ, đây không phải là của vị thành niên thì là cái gì? Đây chẳng lẽ là phần thưởng của quốc gia trao cho cô vì đã vì nước hy sinh thân mình, một cuộc hành trình đến thế giới khác ư? Nếu thật sự là như vậy, tựa hồ... cũng không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chủ tớ tỉnh lại

“Tiểu thư... người có phải không thoải mái ở đâu không...” Mộc Ngưng nhìn tiểu thư nhà mình, càng nhìn càng cảm thấy hốt hoảng, ánh mắt tiểu thư nhìn mình sao lại xa lạ như vậy, vừa nghĩ tới thân thể Yêu Vũ Mị, trong lòng Mộc Ngưng lại căng thẳng, vội vàng nắm lấy tay của tiểu thư, muốn bắt mạch cho nàng, vậy mà không ngờ Yêu Ngưng lại nhanh hơn nàng một bước, lập tức ra tay khóa trụ cổ nàng, tay của cô cứng đờ, đôi mắt hiện lên ý khó hiểu: “Tiểu thư... người làm sao vậy?”

Yêu Ngưng nhìn chằm chằm Mộc Ngưng, mắt lảng lảng quét qua bàn tay gầy gầy đang thất cổ mỗ, ánh mắt lạnh lẽo: “Người muốn làm gì?”

“Tiểu thư... nô tỳ chỉ là, chỉ là muốn bắt mạch cho người thôi ạ...” Tay Yêu Ngưng càng bấm chặt, khuôn mặt trắng bệch của Mộc Ngưng cũng đỏ lên, nghe nàng nói thế, Yêu Ngưng nhìn nàng thật sâu, rồi chậm rãi buông lỏng tay ra, giọng nói lạnh nhạt: “Thật xin lỗi, tôi chỉ là phản ứng theo bản năng”. Vừa mới rơi vào thế giới khác, người ở bên cạnh có đáng tin cậy hay không nàng còn chưa rõ, làm sao dám đặt mình vào nguy hiểm một lần nữa đây? Ở kiếp trước nguy cơ không thể nào tránh khỏi, nhưng hôm nay... là bước đầu tiên nàng hiểu rõ lòng người!

Thân thể nữ hài tử mềm nhũn, ngã xuống đất, giọng nói khàn khàn nhìn Yêu Ngưng: “Không, không có gì đâu, tiểu thư... người có phải có chỗ nào không thoải mái không?” Thái độ của tiểu thư lúc này thật khác biệt, nàng có chút không phản ứng kịp.

Yêu Ngưng tỏ vẻ không có việc gì lắc đầu, sau đó đưa mắt nhìn về phía nha hoàn, xem ra hình như cô gái đối với cô thân thể này rất trung thành, nếu cô đã chuyển thế trọng sinh, có nghĩ nhiều hơn nữa cũng không có ích lợi gì, không bằng thay thế đứa bé mười tuổi này sống thật tốt. Hiểu rõ ràng mọi chuyện, Yêu Ngưng thu hồi tầm mắt, bình tĩnh nói: “Rất xin lỗi, ta không nhớ được cái gì hết...”

“Sao cơ? Không nhớ được gì hết sao? Tiểu thư, thân thể của ngài...” Nha hoàn vừa nghe cô nói vậy, không để ý trên cổ còn sưng đỏ, về mặt khăn trang bó đến bên người nàng, Yêu Ngưng thấy thế trong lòng vô cùng ám áp, khẽ mỉm cười vỗ vỗ cổ tay của nàng dịu dàng an ủi: “Người không cần lo, thân thể của ta rất tốt, chỉ là... trong đầu trống rỗng, có lẽ là mất trí nhớ?”

“Mất trí nhớ?...” Mộc Ngưng lẩm bẩm những lời này, một hồi lâu sau, kín đáo thờ dài: “Có lẽ, đây là ý trời, cũng tốt, mất đi trí nhớ cũng tốt, những khổ sở trước kia, không nhớ rõ ngược lại không còn trói buộc nào nữa.” Yêu Ngưng không ngờ Mộc Ngưng lại nói những lời này, cô có chút không hiểu nhìn Mộc Ngưng: “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Tại sao chúng ta lại ở đây cơ?”

Mộc Ngưng khẽ thờ dài, nhìn lên đôi mắt của Yêu Ngưng, một lúc lâu sau mới do dự nói: “Tiểu thư, người xác định, người phải biết thân thể của mình sao? Nhưng bây giờ ngài không nhớ rõ, không bằng chứng, chúng ta bắt đầu cuộc sống một lần nữa, như vậy chẳng phải tốt hơn sao?”

Yêu Ngưng nghe tới đây, nhú mày một cái, nghĩ ngợi, thân thể của thân thể này có lẽ cũng không tốt đẹp gì, nếu không làm sao lại rơi xuống khe núi này? Nhưng tò mò hại chết mèo a, nếu cô ấy biết, lại kìm nén không nói cho mình, chẳng phải là cả hai người đều khó chịu?

“Không sao, người cứ nói đi, nếu chúng ta đã thoát ra khỏi nguy hiểm, may mắn còn sống, như vậy... Những thứ được gọi là chuyện cũ trước kia, sao

có thể nói quên là quên được đây? Nói đi, đây là số mệnh của ta, nếu đã có khả năng vượt qua, chẳng lẽ, chúng ta sẽ sống ở nơi cả đời này không ra ngoài?” Yêu Ngưng cô, cũng không phải là dạng người ngồi chờ chết, thật vất vả mới tới cổ đại, đương nhiên phải ngoạn một trận thật vui chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ai là ân nhân

Mộc Ngưng nhớ tới lời dặn dò lúc lâm chung của phu nhân, do dự hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Tiểu thư, nơi chúng ta đang ở là đáy vực núi Thiên Huyền của Yêu cung tại Tử Minh đại lục, mà ngài, là trưởng nữ của Cung chủ Yêu cung Yêu Vãn Thiên, Yêu Vũ Mị. Mẫu thân của người là chính thê của Cung chủ, lúc người ba tuổi thì mẫu thân người đã qua đời. Ngày hôm qua Cung chủ bế quan, buổi chiều Tiết di nương liền mang tiểu thư tới đỉnh núi Thiên Huyền, bà ta thừa dịp Cung chủ bế quan, bí mật giết chúng ta. Tiểu thư không có Huyền khí hộ thể, một chốc đã không chịu nổi nên hôn mê, nô tỳ có chút Huyền lực, kiên trì chịu đựng hơn người được một chút, nhưng thấy chủ tử chúng ta sẽ chết trong tay bọn họ, nô tỳ bất đắc dĩ chỉ có thể ôm người nhảy xuống vực, nhưng mà, nô tỳ không hiểu rõ, vì sao chúng ta nhảy xuống vực sâu mà vẫn có thể bình yên vô sự, chuyện này... rất kì quái.”

“Kì quái sao? Ta không cảm thấy có gì kì quái, người nhìn phía sau mình một chút đi” Ngay từ lúc mới tỉnh, Yêu Ngưng đã thấy phía sau lưng nàng có ba món đồ, bây giờ nghe Mộc Ngưng nói như thế, rõ ràng là có người cứu họ nhưng không để lại danh tính đã bỏ đi.

“Sau lưng?” Lực chú ý của mõ vừa mới đặt hết lên người Yêu Vũ Mị, tất nhiên không chú ý tới sau lưng, lúc này nàng xoay người nhìn, lập tức há to miệng, cuống quýt lấy ba món đồ lật đật lật tây, không tương tượng nổi nhìn về phía Yêu Ngưng: “Tiểu thư, tấm này có lẽ chính là bản đồ xuất cốc, ngọc trong bình là thuốc tốt có thể chữa nội thương cho chúng ta, và miếng kim bài kim quang, còn lại chính là tiền tệ trên đại lục chúng ta, thẻ vàng, một tấm kim bài, tương đương với một vạn tiền vàng, một tấm ngân phiếu có thể đổi một trăm ngàn lượng, tiểu thư à, chúng ta đúng là vận cứt chó!”

Yêu Ngưng vừa nghe xong, cũng cảm thấy kinh ngạc, nhận lấy ba món đồ từ tay Mộc Ngưng, tỉ mỉ quan sát, phát hiện không hề có dấu hiệu nào, có chút mất mát nhìn Mộc Ngưng: “Phía trên này cũng không có bất kì dấu vết nào, chúng ta không thể biết được ai là ân nhân cứu mạng?”

Mỗ tiếc nuôi gật đầu: “Đối phương để lại thuốc quý, thẻ vàng quý cho chúng ta, tại sao không lưu lại tên họ, sau này làm sao chúng ta có thể báo đáp ơn cứu mạng đây?”

“Được rồi, nếu đối phương thành tâm không muốn cho chúng ta biết bọn họ là ai, thì dù chúng ta suy nghĩ nát óc sợ là cũng nghĩ không là nguyên nhân gì. Việc cấp bách bây giờ vẫn là nghĩ xem làm cách nào thoát ra khỏi sơn cốc này đây? Đúng rồi, người vừa mới nói đến Huyền khí, Huyền lực, là cái gì?”

“Tiểu thư, xem ra ngài thật sự hoàn toàn quên hết, ở đại lục của chúng ta, hầu như mỗi người đều có giá trị linh lực, trị số linh lực có thể nói là bẩm sinh, linh lực cũng chia thành nhiều cấp bậc, cho dù là nô tỳ, bây giờ cũng phải có năm phần linh lực. Mỗi năm, trước khi các hài tử tròn năm tuổi, Yêu cung chúng ta sẽ tiến hành khảo nghiệm linh lực, cấp bậc càng cao, chứng tỏ phú quý mai này càng cao. Hiện tại, cấp bậc cao nhất của hài tử là bảy phần linh lực. Tiểu thư hiện giờ bị di nương khi dễ đến mức không ai ra tay ngăn cản, cũng bởi vì khảo nghiệm linh lực được tiến hành khi tiểu thư bốn tuổi, vốn là Cung chủ đối với người rất tốt, nhưng từ năm người bốn tuổi Đả linh lực tiên đoán sau này không có linh lực, Cung chủ liền bỏ mặc người. Yêu cung chúng ta ở Tử Minh đại lục lúc đó là một trong hai thế lực mạnh nhất, người là trưởng nữ mà không có chút linh lực nào, Cung chủ cảm thấy thất vọng là điều có thể hiểu được”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Hộp gỗ tử đàn

Nhưng mà, đây cũng là điểm kì lạ nhất, tiểu thư thông minh nhạy bén, làm sao có thể không có một chút linh lực nào? Chuyện này nhất định có vấn đề, nếu không, Cung chủ sẽ không đối xử với tiểu thư như vậy. Lần khảo nghiệm đó, ngược lại để cho nhị tiểu thư lên mặt. Tuy linh lực của nàng ta chỉ đạt tới cấp năm, nhưng Cung chủ cũng rất hài lòng. Từ đó về sau, Cung chủ bắt đầu lạnh nhạt tiểu thư, nhị tiểu thư cùng Tiết di nương mới có cơ hội xoay mình làm chủ nhân. Trước kia ở Yêu cung, nào có ai dám nhìn thẳng mặt của người chứ, nhưng bây giờ...” Nói tới đây, Mộc Ngưng u oán bĩu môi, chỉ dựa vào một lần khảo nghiệm thất bại liền kết luận thiên phú của một người, quả thật không đáng tin!

“Ha ha, thật là thú vị, không ngờ ta lại có thể xuyên đến thế giới huyền bí.” Yêu Ngưng lắng nghe hết lời Mộc Ngưng nói, đột nhiên cảm thấy cuộc đời thật tuyệt vời. Mộc Ngưng thấy Yêu Ngưng như vậy, ngược lại hơi kinh ngạc: “Tiểu thư, người... không sao chứ?” “Không sao, ta có thể có chuyện gì được chứ? Nếu như ta trời sinh là củi mục, vậy sau này, an toàn của ta phải dựa vào muội rồi.” Nói tới đây, Yêu Ngưng nghịch ngợm cười một tiếng, trong lòng Mộc Ngưng vui vẻ, nắm quả đấm nhỏ thật chặt: “Dạ, tiểu thư, nô tỳ thề nhất định bảo vệ người!”

“Được rồi, sắc trời dường như cũng không còn sớm, chúng ta xuất phát thôi?” Tuy bây giờ là mùa hè, nhưng ở đáy cốc cũng không cảm thấy ấm áp, không biết thế giới ngoài sơn cốc này, sẽ có dạng gì đây?

“Cũng được, đúng rồi tiểu thư, đây là kỉ vật phu nhân để lại cho người, trong lúc lộn xộn nô tỳ đã cầm nó theo. Người nhất định phải giữ cho thật kĩ!” Dứt lời, liền đưa ra một cái hộp gỗ lim, giao cho Yêu Ngưng.

Yêu Ngưng khẽ gật đầu, rồi chuẩn bị mở cái hộp gỗ lim ra, thì bỗng bị Mộc Ngưng giữ tay lại: “Tiểu thư? Bây giờ người còn chưa thể mở nó ra, vì trước khi lâm chung phu nhân đã dặn dò rằng phải chờ tới khi sinh nhật mười tuổi của người mới được mở cái hộp này ra, hiện tại, vẫn chưa thể!”

“Sinh nhật mười tuổi? Trời ơi, ý muội là ta còn chưa tới mười tuổi? Còn bao lâu nữa?” Yêu Ngưng vừa nghe, kinh ngạc há to miệng, cô chỉ nghĩ thân thể này tuổi còn rất nhỏ, nhưng không ngờ rằng có thể nhỏ như thế.

“Còn hơn nửa năm nữa, bây giờ người đã được chín tuổi lẻ năm tháng.” Mộc Ngưng thành thật trả lời.

“Chìa khóa của cái hộp này đâu?” Cô hài lòng nhìn hộp gỗ từ đàn tinh xảo, cảm giác đồ vật bên trong rất thần bí, nhất định có liên quan tới thân thể của cô.

“Ở trên cổ của tiểu thư!” Mộc Ngưng nhắc nhở.

“Đâu?” Yêu Ngưng lúc này mới cúi đầu, quả nhiên thấy trên cổ mình có đeo một vật chế tạo hết sức tinh xảo rủ xuống trước ngực lạnh buốt, cùng với nó là một khối ngọc được tinh xảo không kém, có hình dáng như một chiếc chìa khóa nhỏ. Nhìn đến đây, Yêu Ngưng càng cảm thấy bên trong hộp có gì đó không đơn giản!

“Trước kia chúng ta đã từng đi ra ngoài chưa?” Yêu Ngưng bỏ trang sức vào trong vạt áo, nhìn mặt trời trên không trung nóng rát, bất chợt hỏi.

“Chưa hề, chúng ta chỉ đi xa nhất là tới chân núi, về phần bên ngoài như thế nào, nô tỳ cũng không rõ.” Mộc Ngưng lắc đầu, nhìn bầu trời bằng ánh mắt khát khao, ngẩn ngơ đến xuất thần.

“Vậy chúng ta đừng chậm trễ nữa, đi thôi!” Yêu Ngưng kéo Mộc Ngưng đứng lên, phui đất trên người xong thì nghiêng cứu bản đồ một lát, rồi chỉ về phía lùm cây bên tay phải, nói: “Đi thôi, chúng ta đi phía này. Theo như khoảng cách được đánh dấu trên bản đồ, chúng ta đại khái phải đi khoảng một ngày, trước khi trời tối, nhất định phải đi ra khỏi sơn cốc này, nếu không sẽ rất nguy hiểm.” Cất bản đồ đi, hai chủ tớ tập tễnh đi ra khỏi khe núi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết

Bốn canh giờ sau, cuối cùng Yêu Vũ Mị và Mộc Ngưng cũng ra khỏi sơn cốc. Hai người mệt mỏi, ngồi thẳng xuống đất, dựa vào gốc cây cổ thụ, rốt cuộc đi không nổi. Lúc này đã gần đến giờ Thân (tức là gần ba bốn giờ chiều), ánh mặt trời nóng rực thiêu đốt cả vùng đất. Hai người vừa mệt vừa khát lại đói. Còn chưa kịp thở một hơi thì đằng sau rừng cây đột nhiên truyền tới tiếng đao kiếm đánh nhau, còn có mùi máu tươi nồng nặc. Vũ Mị đã quá quen thuộc với cảnh tượng như vậy, lập tức nhủ mảy chán ghét, chỉ nghĩ mùi máu là đã biết nơi này đang diễn ra trận chiến kịch liệt.

Mộc Ngưng đứng lên, nhìn về phía trước, chỉ thấy hơn mười hắc y nhân đang vây quanh một nam tử trung niên và hai nam tử trẻ tuổi. Từ vết máu còn trên khoeo môi cho thấy ba người đều đang bị thương, mà quần áo của người nam tử trung niên trong số đó vô cùng quý giá, hiển nhiên là gia thế giàu có. Mộc Ngưng quay đầu về phía Yêu Vũ Mị đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nói: “Tiểu thư, phía trước có mười lăm hắc y nhân đang vây quanh ba người. Đám hắc y nhân này có lẽ là sát thủ.”

“Không cần để ý tới.” Mắt Yêu Vũ Mị vẫn không nhắc lên nhắc nhở. Từ lúc nghĩ thấy mùi máu tươi, cô đã biết đối phương là sát thủ. Sát thủ và phản tử không bỏ hiện đại có nhiều điểm giống nhau. Đối với thành viên đội Đặc Chiến chỉ vì quân địch như cô mà nói, độ nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều.

“Dạ, tiểu thư.” Cho dù họ muốn cứu, cũng phải có bản lĩnh chứ? Nhưng bây giờ, một hải nhi mười tuổi, một hải nhi mười hai tuổi, có thể làm được cái gì? Mộc Ngưng dựa vào gốc cây cạnh Yêu Vũ Mị. Bây giờ đã ra khỏi sơn cốc, thành trấn chắc ở không xa, chỉ bằng nghỉ ngơi một chút.

Thấy tiếng đao kiếm đụng nhau ngày càng gần, Mộc Ngưng khẩn trương nhìn Yêu Vũ Mị: “Tiểu thư, bọn họ đang đi về phía bên này.”

Vũ Mị lạnh lùng nhìn về phía một đám người đang chiến đấu cách đó không xa, hai nam thanh niên đã ngã xuống đất, người đàn ông trung niên cũng bị thương. Ông vừa chống đỡ kẻ địch, vừa che chở cho hai người phía dưới, nhìn có vẻ nhếch nhác, nhưng lại thuần thực: “Ông ta đối phó được, chúng ta đi thôi!”

Mộc Ngưng bị Vũ Mị kéo đi, hai đứa bé vượt qua rừng cây có đánh nhau, đi về phía một bụi cỏ bên cạnh. Bỗng nhiên, còn chưa đi được mấy bước, đã chợt nghe tiếng quát lạnh vang lên bên tai: “Ai đó?” Hai người dừng lại một chút, liền cảm giác được một luồng gió lạnh thổi theo bên cạnh, hàng mảy Vũ Mị trở nên lạnh lùng, kéo Mộc Ngưng lên trên mặt đất một vòng, tránh thoát một chiêu đánh lên của đối phương. Hắc y nhân đánh hụt vào không khí, nhất thời ngẩn ngẫn cả người. Khi hắn nhìn thấy ở phía xa là hai nữ hải tử bộ dáng chật vật thì sát ý trong mắt lóe lên, ánh mắt nhìn về phía hai người không có ý tốt: “Các người là ai? Sao có thể xuất hiện ở đây?”

Vũ Mị không ngẩng đầu, đứng dậy, liếc mắt nhìn Mộc Ngưng: “Có chủ thủ không?”

Mộc Ngưng hơi sững sốt, nhưng kịp phản ứng rất nhanh, tinh bơ đưa chủ thủ đến tay Vũ Mị, cầm được chủ thủ, cô nháy mắt mấy cái với Mộc Ngưng: “Đi nhanh đi.”

“Tiểu thư?” Sắc mặt Mộc Ngưng trắng bệch nhìn Vũ Mị, tiểu thư đây là muốn cá chết lưới rách sao?

“Thất thần cái gì? Ta không sao. Đi mau đi.” Dứt lời, dùng sức đẩy Mộc Ngưng ra ngoài, Mộc Ngưng dờ ra, vừa định quay lại, lại bị giọng nói trầm thấp của Vũ Mị ngăn lại: “Làm gì? Định không nghe lời của ta sao?”

Từ trước giờ Mộc Ngưng đều vâng lệnh của Vũ Mị, đau lòng nghe theo, khuôn mặt trắng bệch đi đến phía bụi cỏ.

“Lão tử hỏi các ngươi đây? Câm rồi sao?” Hắc y nhân chậm rãi đi tới, do đứng ở góc không tiện, cho nên không thấy được Mộc Ngưng, lúc hắc y nhân sắp tới gần Vũ Mị, không thấy được nụ cười lạnh lùng nơi khoe môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nhất bộ đảo(*)

(*) “Nhất bộ đảo”: nguyên văn là đồng loạt ngã xuống.

Chợt thấy một luồng gió lạnh quét qua, đồng tử Yêu Vũ Mị trở nên lạnh lùng, nhanh chóng lắc mình tránh khỏi. Hắc y nhân lại vồ hụt, động tác khom lưng tập kích cứng lại, còn chưa kịp thẳng lưng thì trước mặt chợt lóe sáng, chủ thủ sắc nhọn kia cứ như vậy quét qua cổ của hắc y nhân. Phụt, một dòng máu tươi phun ra như cột nước, hắc y nhân mở to hai mắt, ngay cả trốn tránh cũng không kịp, cứ vậy mềm oặt ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Động tác của Yêu Vũ Mị quá nhanh, hắc y nhân còn chưa kịp phát ra tiếng kêu, chớp mắt đã mất mạng, nên việc giết người trong bụi cỏ không ảnh hưởng tới cách đó không xa. Sắc mặt Vũ Mị không đổi cúi nhìn hắc y nhân chết không nhắm mắt. Nàng ngồi xổm xuống dò tìm trong người của hắc y nhân, sờ soạng hồi lâu mới tìm thấy một bình ngọc đen, một bình ngọc trắng cùng một ít tiền vàng. Nàng thất vọng bĩu môi, xoay mặt về phía Mộc Ngưng ở phía sau lưng cây: “Thất thần cái gì? Nhanh lại đây nhìn một cái xem trong bình này là thuốc gì?”

Lúc này Mộc Ngưng còn đang trong cơn khiếp sợ cực độ, thân thủ tiểu thư vừa rồi sao lại linh hoạt như vậy? Từng động tác vừa chắc vừa chuẩn, điều này... sợ là nàng luyện thêm ba năm cũng không đuổi kịp được? Còn nữa trong mắt tiểu thư vừa rồi lóe lãnh huyết, điều này nàng cũng chưa thấy bao giờ, tiểu thư... sau khi tỉnh lại, tựa hồ thay đổi thật nhiều!

“Ngưng Nhi?” Không thấy có tiếng trả lời, Vũ Mị lại hỏi lại, lúc này Mộc Ngưng mới hoàn hồn, bước nhanh tới, ngồi xổm xuống: “Tiểu thư, người vừa hỏi gì ạ?”

“Muội đang nghĩ cái gì vậy? Muội xem thuốc này là gì?” “Ngửi mùi hương, hình như là mê dược hay thứ linh tinh gì tương tự thế...” Mộc Ngưng nhìn hắc y nhân đã chết, đưa tay nhận lấy hai cái bình, đưa bình màu đen đưa lên chớp mũi ngửi, lập tức cảm thấy hoa mắt choáng váng đầu, nàng nhanh chóng đặt nắp bình lại, thân thể không khống chế được tê liệt ngã xuống đất. Trong lòng Yêu Vũ Mị căng thẳng, nhanh chóng đỡ Mộc Ngưng, khẩn trương hỏi: “Ngưng Nhi, muội không sao chứ?”

Khuôn mặt của Mộc Ngưng trắng bệch, chỉ chỉ cái bình ngọc màu trắng, Vũ Mị nhanh chóng mở bình ngọc màu trắng đưa lên mũi Mộc Ngưng, nàng hít một hơi thật sâu sau đó mới từ từ mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Mị: “Tiểu thư, trong bình màu đen này chính là mê dược hạng nhất “Nhất bộ đảo”, một khi đã tưng ra thì tất cả những người trong phạm vi mười trượng đều bất tỉnh. Người nào võ công kém còn có thể hôn mê, cho nên bình thường có rất ít người dùng cái này. Còn bình màu trắng kia là giải dược của “Nhất bộ đảo”.”

“Muội không sao chứ?” Vũ Mị nhìn Mộc Ngưng, nàng bình thân lắc đầu, chỉ vào bình màu trắng: “Không sao ạ, đây chính là giải dược.”

Lúc này Vũ Mị mới tiếp tục hỏi: “Nếu như có tác dụng như vậy, sao bọn họ không trực tiếp làm cho ba người kia bất tỉnh? Lại đánh qua đánh lại, có vấn đề gì sao?” Cô nhìn bình ngọc màu trắng trong tay, rồi nhìn tới người đàn ông ở cách đó không xa đang đánh nhau, hai thanh niên thì đã hoàn toàn không đứng dậy nổi, chỉ còn lại hắc y nhân liều chết, động tác đã có chút chậm chạp, chắc hẳn là đã mệt mỏi đến cực điểm... .

“Tiểu thư, Nhất bộ đảo này mặc dù có tác dụng tốt, nhưng vừa đã thương địch thủ, vừa tự đã thương chính mình, trừ phi người hạ dược ở cách xa mười trượng ngoài vòng hạ dược, nếu không chính hắc y nhân cũng sẽ trúng mê dược. Bởi vậy nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì ai trong số bọn họ cũng không muốn dùng tới thứ này.” Mộc Ngưng nhớ tới lời giảng về “Nhất bộ đảo” của trưởng lão trong Cung thi lộ ra vẻ mặt vừa đắc chí lại vừa có tiếc nuối, khẽ mỉm cười.

“Thế ư? Nói cách khác là trừ khi họ có viện trợ bên ngoài, nếu không thì mười lăm người này đều sẽ trúng mê dược. Vậy thì sống chết do số trời, ai tình lại trước là người ấy mạng tốt?” Độc này thật ra rất có ý nghĩa, thời cổ đại thật đúng là nơi ngựa hồ tàng long, trở về rồi nhất định cô sẽ hỏi xem ai là người chẻ ra nó.

Chương 9: Không thể giao ra

“Đúng vậy tiểu thư, bởi vì người hạ được cũng trúng độc, cho nên... Không người nào dám đánh cược mạng mình như vậy!” Lúc này Mộc Ngưng đã cảm thấy tốt hơn, từ từ ngồi dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt đang suy tư của tiểu thư.

Một lát sau, đôi mắt Yêu Vũ Mị chợt mở lớn, nhìn về phía đám người đang đánh nhau ở phía xa, khóe môi nổi lên nụ cười lạnh lẽo: “Ngư Nhi, tung được này vào bọn họ.”

“Sao? Tiểu thư? Người muốn làm gì?” Mộc Ngưng có chút không tin nổi nhìn Yêu Vũ Mị, những người đó đều có huyền khí hộ thân nha, ngộ nhỡ... Nhìn Yêu Vũ Mị tươi cười vẻ tự tin, Mộc Ngưng bỏ qua nghi hoặc, nhận lấy bình ngọc màu đen, gật gật đầu: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Dứt lời, nàng nhún chân một cái liền biến mất ngay tại chỗ.

Trước mặt đám người kia võ công của Mộc Ngưng có thể nói là đồ đệ gặp sư phụ, nàng vừa tới gần liền bị nam tử trung niên cùng bọn hắc y nhân đồng thời phát hiện. Hắc y nhân lập tức quét kiếm về phía nàng, thậm chí ngay cả hoi cũng không hoi một câu. Mộc Ngưng tức giận, liền mở bình ngọc màu đen ra, ném về phía trung tâm của đám hắc y nhân. Hắc y nhân đang chia kiếm về phía nàng nhìn thấy bình ngọc màu đen thì vô cùng khiếp sợ: “Người...” Ngay sau đó thân hình hắc y nhân mềm nhũn, vô lực ngã xuống. Đầu óc Mộc Ngưng hỗn loạn ngã ra sau, được Yêu Vũ Mị chắn ngang ôm vào trong lòng. Vũ Mị đặt bình màu trắng vào bên mũi cho Mộc Ngưng ngửi, nhưng mãi sau vẫn không thấy có dấu hiệu tỉnh lại, nghĩ tới lần này Mộc Ngưng chắc đã trúng rất nhiều mê dược liền để nàng nằm xuống. Vũ Mị xoay người về phía sau nhìn đám hắc y nhân đã ngã xuống hàng loạt, đôi mắt tím xinh đẹp hiện lên một chút âm trầm.

Rồi sau đó, nàng mặt không đổi, tâm không loạn, đưa một đường kiếm chuẩn xác lột y phục của hắc y nhân đem trải ra giữa đất, sau đó nhảy tới nhảy lui trong đám hắc y nhân, cướp đoạt hết đồ của bọn họ, rồi đắc ý phui phui tay, ánh mắt kích động nhìn gần ngàn kim tệ trước mắt, tiền bạc, được “Nhất bộ đao” và giải dược. Mấy thứ này nàng để gần đây một tay nải đen, sau đó Mộc Ngưng tỉnh lại, chính là lúc thấy nữ nhân nào đó đang hà hê đếm tiền, vừa đếm lại vừa lầm bầm: “Đáng chết, tại sao lại không có ngân phiếu? Tất cả những thứ này cũng đều là tiền, đúng là thứ tốt, nhưng lại quá nặng!”

“Tiểu thư?... Người đang làm gì?” Mộc Ngưng do dự một lúc lâu, cuối cùng cất ngang nữ nhân nào đó đang lầm bầm.

Yêu Vũ Mị không ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục đếm tiền: “Muội tỉnh rồi? Có chỗ nào không thoải mái hay không?” Mộc Ngưng lắc đầu: “Không sao đâu, tiểu thư yên tâm.”

“Này... Muội đến đây đếm tiền, xem có bao nhiêu, đếm xong thì sắp xếp lại, đây chính là tiền sinh hoạt của chúng ta sau này.” Yêu Vũ Mị dặn dò xong, đi về phía người đàn ông trung niên mặc đồ xanh, cô biết rất rõ người này không phải người bình thường, cứu hần, không chừng có thể kiếm được chỗ tốt không tưởng tượng được.

Sau khi cho bọn họ ngửi thuốc giải, nàng nhún mày nhìn về phía hai gã thanh niên, toàn thân họ đầy máu nằm trên đất, tình trạng có vẻ không được tốt lắm. Nếu quyết cứu giúp mấy người trẻ này, không biết có cách nào không? Tiếp đó, cô quay lại hỏi Mộc Ngưng: “Ngư Nhi? Sáng nay nghe muội nói viên thuốc trong bình kia rất quý giá, có thể cứu bọn họ không?”

Mộc Ngưng vừa nghe nàng nói, lập tức căng thẳng nắm chặt quần áo, sống chết lắc đầu: “Không được, không được tiểu thư, người cũng biết đây là thuốc gì? Đây chính là thuốc do được sư hạng nhất luyện ra, Hộ Tâm Đan hạng nhất, một viên Hộ Tâm Đan cần thẻ bạch kim mới có thể mua được, một thẻ bạch kim bằng triệu tiền vàng nha, trong cái chai này của chúng ta chỉ có năm viên. Tiểu thư, không thể cho được!”

Chương 10: Thỏa thuận điều kiện

“Đắt như vậy sao?” Yêu Vũ Mị vừa nghe Mộc Ngưng nói, có chút nhức nhối giựt giựt khóe miệng, có vẻ như rất nghiêm túc suy xét vấn đề này. Mộc Ngưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc suy tính của tiểu thư nhà mình, thở phào nhẹ nhõm, thuốc quý giá như vậy, nếu cho bọn hần dùng, thực sự rất đáng tiếc. Đương nhiên nàng đã vui mừng quá sớm, ôm cái bình vào trong lòng, bên kia, Yêu Vũ Mị đưa cánh tay mảnh khảnh hướng về phía này: “Đưa đây.”

“Tiểu, tiểu thư...? Có thể không cần làm vậy được không?” Mộc Ngưng khóc không ra nước mắt nhìn Yêu Vũ Mị, gắt gao ôm chặt bình ngọc trong lòng.

“Sao, còn không đưa đây?” Cô không có thời gian ở chỗ này dây dưa, mặc dù lúc này một tay cô đang chống nạnh, miệng khề nhếch, hoàn toàn là bộ

dáng cường đạo, nhưng cô vẫn không thể nhẫn tâm với đứa bé này. Huống chi lông cừu còn mọc trên người cừu(*), mắc nợ người thì trước sau gì cũng phải trả ơn người, mà người đàn ông trước mặt tuyệt đối có khả năng đó, về điểm này cô hoàn toàn không lo lắng.

(*): Lông cừu còn mọc trên người cừu: ý nói thuốc này vốn là của người khác, mà Vũ Mị lấy ra cho người khác dùng, cuối cùng thì Vũ Mị cũng không mất gì cả.

Cuối cùng dưới ánh mắt uy hiếp của Vũ Mị, Mộc Ngư đành thành thành thật thật đưa bình ngọc ra. Vũ Mị lấy được bình ngọc liền đổ ra hai viên thuốc, cho hai nam thanh niên kia ăn xuống.

Chủ tớ hai người cứ như vậy lẳng lẳng trông coi bên cạnh. Sau thời gian ước chừng một ly trà nhỏ, nam nhân mặc áo xanh từ từ tỉnh lại, đôi mắt thâm thùy sâu xa nhìn về phía Yêu Vũ Mị, giống như bầu trời mệnh mông: “Là các người, đã cứu ta.” Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định. Giọng nói của hắn trầm thấp khàn khàn, cực kỳ dễ nghe. Vũ Mị thích nhất là những người giao tiếp thông minh, vừa nghe lời mở đầu của đối phương, nàng đã biết người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản, vì thế nàng liền cười thật tươi gật đầu: “Đúng thế, thúc thúc, là chúng ta cứu người... các người.” Nàng cố ý tăng thêm hai chữ “các người”, còn như có như không liếc nhìn hai nam thanh niên bên cạnh hắn.

Nam nhân có khuôn mặt tuấn lãng, hai gò má như được gọt giũa, lông mày lười mác khẽ nhú lại, con ngươi đen lóe lên hứng thú nồng đậm: “Ồ? Tiểu nha đầu thực không đơn giản, độc ‘Nhất bộ đảo’ đều có tác dụng đối với chúng ta, nhưng lại vô dụng với người, nguyên nhân là gì?” Tuy rằng hắn vừa mới tỉnh lại nhưng liếc mắt đã biết chính Mộc Ngư mới là người hạ được, khuôn mặt nàng tái nhợt, đương nhiên là vừa mới tỉnh lại, mà Vũ Mị, không chỉ sắc mặt hồng nhuận mà tinh thần còn đặc biệt tỉnh táo, đã đủ để chứng minh đứa nhỏ này không bị trúng độc.

“Người... Làm sao người biết?” Lời nói của nam nhân khiến Mộc Ngư kinh ngạc, hắn vừa mới tỉnh lại liền thấy rõ ràng điều này, không thể không nói hắn vô cùng lợi hại, mà đáng về hắn cũng giống như nàng vừa mới tỉnh lại. Lúc nàng sắp té xỉu tiểu thư cũng tới ngay, chắc sẽ hít phải không ít không khí chứa mê dược chứ, vì sao người lại không có chuyện gì cả.

“Người...?” Vũ Mị khẽ nhíu hàng lông mày, đem suy nghĩ giấu nơi đáy mắt, tuy rằng nàng rất tò mò nhưng bây giờ không phải lúc điều tra chuyện này, mà người đàn ông này, quả nhiên so với suy đoán của nàng còn lợi hại hơn, nếu như thế nàng cũng không cần diễn tiếp nữa: “Nếu tiền sinh đã thông minh như vậy thì tiểu nữ cũng không thừa nước đục thả câu, người định báo đáp ơn cứu mạng của chúng ta như thế nào đây? À, đúng rồi, hai người đi cùng người ta đã cho dùng hai viên Hộ Tâm Đan, nếu như không có thuốc này ta nghĩ... bọn họ sẽ không tỉnh lại sớm như vậy?” Dứt lời, Vũ Mị ngụ ý liếc nhìn hai nam tử đã tỉnh lại.

Trên khuôn mặt của nam tử tuấn lãng liền xẹt qua một chút lạnh nhạt, khẽ cười, ánh mắt nhìn về phía Yêu Vũ Mị đã ngập tràn tán thưởng: “Thật không ngờ cô nương này ngay cả Hộ Tâm Đan cũng bỏ ra được, đó thực sự là ngoài dự đoán của ta, nếu vậy, đa tạ cô nương đã cứu mạng, cô muốn gì? Điều kiện tùy cô lựa chọn, chỉ cần ta có thể làm được.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cho người một gia đình

“Có thể làm được? Thúc thúc, người cũng thật thú vị, làm sao ta biết được ngài có thể làm được cái gì chứ?” Vũ Mị cũng không vội đưa ra yêu cầu mà ngồi xuống đất cười cười, về mặt trước sau như một nhìn về phía nam tử trung niên.

“Ha ha, nha đầu này, không ngờ lại có mấy phần thú vị. Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Nhìn bộ dáng của người chắc cũng tầm mười tuổi? Sao lại tinh quái như vậy? Hơn nữa... Nhìn người cũng không giống người có thể có được Hộ Tâm Đan. Ta còn chưa hỏi đến lai lịch của người, trái lại người đã hỏi lai lịch của ta? Hừ?” Nam nhân anh tuấn bất phàm, trên người toát ra cảm giác không gian mà uy, làm cho Vũ Mị không dám thất lễ. Suy nghĩ một chút, nàng hít sâu một hơi, về mặt nghiêm túc nhìn về phía người nam nhân, nàng có cảm giác rằng về sau người nam nhân này chính là núi cho mình dựa vào. Hiểu rõ điều này rồi là gan của nàng cũng lớn lên không ít, nàng nhìn về phía nam nhân ánh mắt không chút dè phòng: “Thúc thúc, ta tên là Yêu Vũ Mị, năm nay mười tuổi, còn đây là nha hoàn thiếp thân của ta, tên là Mộc Ngư, chúng ta bị người ta đẩy xuống vách núi đá, sau khi tỉnh lại chẳng những không chết mà bên người lại có một lọ Hộ Tâm Đan, sau đó liền gặp mọi người, sự tình đơn giản chỉ có vậy, không hề giấu diếm.”

Nhìn con người trong suốt trước mắt, ánh mắt Nhạc Thanh Sơn chợt có chút chua xót, nếu con gái của nàng còn sống, cũng sẽ tầm tuổi này, cũng sẽ không biết lớn nhỏ nói chuyện với mình như vậy, nhưng mà... Nàng đã ra đi, sẽ không quay về được... “Thúc thúc, người làm sao vậy?” Hồi lâu không nhận được câu trả lời, Vũ Mị có chút khó hiểu nhìn đôi mắt phiền muộn của Nhạc Thanh Sơn, hắn đang nhớ về ai đó sao?

“Người vừa mới nói tên người là gì? Yêu... Vũ Mị? Chẳng lẽ người chính là...?” Nữ nhi nổi danh củi mục của Cung chủ Yêu cung Yêu Vũ Mị? Dù sao trong thiên hạ này, những người cùng họ Yêu đều có chung huyết thống. Bây giờ đang ở địa bàn của bọn họ, còn trong vòng địa giới của Yêu cung, cô bé này tên là Yêu Vũ Mị, không phải là nữ nhi củi mục của Yêu Vấn Thiên thì còn là ai nữa? Nhạc Thanh Sơn bất động thanh sắc lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn Yêu Vũ Mị càng thêm sâu thẳm.

“Trước kia thôi, bây giờ... Đã không phải nữa.” Yêu Vũ Mị sáng khoái gật đầu, lại làm cho Nhạc Thanh Sơn cảm thấy ngoài ý muốn: “Đứa nhỏ, người mới mười tuổi, không nên bốc đồng như vậy, người nên trở về nhà...”

“Thúc thúc, hình như vừa rồi ta giải thích không được rõ ràng, ta là bị người đẩy xuống vách núi đá, không nghe rõ sao? Là rơi xuống vách núi đá, ngài

cảm thấy, nơi đó, vẫn là nhà của ta sao?” Vũ Mị hơi cong môi, lộ ra một chút châm chọc tiếp tục nói: “Bởi vì ta không có linh lực mà xuống tay ghê tởm với ta như vậy, cái nhà đó, không có cũng không hề gì?”

“Ngươi... Ngươi dường như so với trong tưởng tượng của ta, còn có phần mạnh mẽ hơn.” Nhạc Thanh Sơn vừa đối với thân phận của nàng có chút bài xích, nhưng giờ nhìn thấy biểu tình châm chọc như vậy của một nha đầu mới mười tuổi thì trong lòng hắn đột nhiên đau lòng thương tiếc, bỗng nhiên, một ý niệm từ từ hình thành trong đầu hắn. Ánh mắt của hắn nhìn về phía Yêu Vũ Mị đã ngập tràn yêu thích: “Đứa nhỏ, thúc thúc sẽ cho ngươi nhiều hơn cả vàng bạc châu báu, thấy ngươi cũng thật thú vị, thế này đi... Ta hứa sẽ cho con một gia đình ấm áp, hạnh phúc, được chứ?”

“Gia đình... ấm áp, hạnh phúc?” Tâm mắt Vũ Mị có chút mờ lung nhìn lên, từ lúc nghe được từ “gia đình” này, tâm tình của cô đột nhiên sống dậy, đôi mắt phượng sáng như trân châu có chút khó tin vui mừng nhìn về phía Nhạc Thanh Sơn: “Thúc thúc, ngài vừa nói... Là thật sự?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nhạc gia

Ánh mắt dịu dàng của Nhạc Thanh Sơn dừng lại trên người Yêu Vũ Mị, vươn tay xoa cái đầu nhỏ của nàng, khóe môi gợi lên ý cười: “Đương nhiên là thật, ta thay mặt toàn bộ gia tộc Nhạc gia, hoan nghênh sự gia nhập của con!” Dứt lời, hắn chậm rãi đứng lên, vươn tay về phía Vũ Mị, ý cười thông tới đáy mắt.

“Gia tộc họ Nhạc?” Đối với gia tộc này Vũ Mị không ấn tượng gì, đang lúc tự hỏi thì phía sau đã vang lên tiếng thét chói tai của Mộc Ngư: “Trời ơi, tiên sinh, ngài vừa mới nói là sự thật ư? Ngài thật sự là người của gia tộc họ Nhạc?”

Ở bên kia hai thanh niên yếu ớt tỉnh lại, nhìn thấy Vũ Mị cùng Nhạc Thanh Sơn nói chuyện đã biết nguyên nhân sự tình. Bọn họ không nghĩ tới là hai nha đầu này đã cứu mạng họ, cũng không nghĩ đến Gia chủ bọn họ lại thành tâm mời một nữ hài tử gia nhập gia tộc họ Nhạc, càng không nghĩ ra Gia chủ sẽ đặt quan hệ cha con. Hai người nhìn nhau, lộ ra một chút hiểu ý, họ nhìn về phía Mộc Ngư đang ngập ý cười: “Tiểu nha đầu, trước mắt các vị là Gia chủ của Nhạc gia Nhạc Thanh Sơn, ngài đã lên tiếng còn ai dám kháng nghị chứ?”

“Cái gì? Gia chủ Nhạc gia Nhạc Thanh Sơn? Trời ạ, tiểu thư, chúng ta...”

Chúng ta có được tính là người tốt được báo đáp không?” Mộc Ngư kích động ngồi xổm trên mặt đất, kéo tay áo Vũ Mị, nước mắt rơi đầy mặt.

Lúc này đầu chỉ có Mộc Ngư kích động, trong lòng Vũ Mị cũng đang khơi dậy tầng tầng sóng lớn, nhìn bàn tay dày rộng trước mắt, Vũ Mị hít sâu một hơi, chậm rãi đặt tay mình bỏ vào bàn tay đầy vết chai của hắn. Thanh Sơn khẽ mỉm cười, bàn tay lớn bọc lấy bàn tay nhỏ, gất gao nắm chặt lại: “Nha đầu, bắt đầu từ hôm nay, con chính là nữ nhi của ta, Vũ Nhạc, được không?”

“Phụ thân, nữ nhi xin nghe theo người.” Đôi mắt trong sáng của Vũ Mị hiện lên ánh sáng, nhìn về phía Nhạc Thanh Sơn, ánh mắt đã ngập tràn cảm kích: “Cám ơn phụ thân đã thu nhận, nữ nhi chắc chắn sẽ hiếu thuận với người!”

“Đứa trẻ ngoan, có những lời này của con là đủ rồi, nữ nhi của phụ thân, rốt cuộc đã trở lại.” Dứt lời, Nhạc Thanh Sơn hoan hỷ ôm Vũ Mị vào trong lòng, hai hàng lệ rơi xuống, nhìn trời xanh trên cao, trong lòng hắn tự hỏi: “Vũ nhi, là con sao? Là con đem nàng tới bên cạnh phụ thân sao? Vũ Mị, có cùng một chữ Vũ, nhất định là con không đánh lòng rồi bỏ chúng ta, đúng hay không?”

Lúc lâu sau, Nhạc Thanh Sơn buông Vũ Mị ra, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, giọng nói có chút ghen ngào nhìn nàng: “Đứa trẻ ngoan, hôm nay hai người nhà chúng ta đúng là có duyên, không uổng một chuyến đi tới Thiên Huyền sơn, đi thôi, chúng ta về nhà!”

“Được, phụ thân, chúng ta về nhà, nhưng... Những người này phải làm sao bây giờ?” Vũ Mị đau đầu nhìn đám hắc y nhân dưới chân, mặc dù hơi thở nhẹ nhàng nhưng trong đáy mắt trong suốt không có một tia nhiệt độ.

“Con cảm thấy nên làm thế nào?” Nhạc Thanh Sơn hỏi ngược lại, việc này thật là quý quái, làm không đúng, không biết lão yêu đầu kia nổi điên lên có thể làm gì đây. Nữ nhi tốt như vậy mà không biết quý trọng, tự nhiên lại để cho hắn chiếm được tiện nghi, không biết ngày nào đó hắn có hối hận hay không đây?

“Giết, còn có thể làm thế nào nữa, bọn chúng dám giết phụ thân, nữ nhi nhất định không để cho chúng sống sót, chẳng lẽ giữ lại mạng để cho bọn chúng trả thù chúng ta? Con cũng không có lòng tốt vậy đâu!” Giọng nói của Yêu Vũ Mị lạnh như băng, vẻ lạnh lùng hiện rõ trên dung nhan tuyết mỹ, ngay cả ánh mặt trời cực nóng e rằng cũng không thể làm nó tan chảy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Dưới chân núi Thiên Huyền

Nhạc Thanh Sơn nhìn Yêu Vũ Mị thật sâu, đột nhiên trên khuôn mặt gọi lên vẻ hiểu ý, mỉm cười nhẹ nhàng: “Nữ nhi ngoan, vậy làm theo lời con nói, con có thể còn mạnh mẽ hơn so với nhị ca không ra hồn nữa đó, mà nếu hấn biết con giết nhiều người như vậy, không biết có thể giận tới mức học máu không?”

“Không phải chứ? Nhị ca?” Vũ Mị vừa nghe tới đây, hứng thú dạt dào nhìn Nhạc Thanh Sơn, mong đợi câu sau của hấn.

Nhạc Thanh Sơn khẽ vuốt cằm, thần nhiên liếc mắt về phía hai nam tử phía sau: “Nơi này, giao cho các người, không có vấn đề gì chứ?”

DDLQD

“Vâng, chủ nhân, thuộc hạ cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Hai người cung kính cúi đầu. Nhạc Thanh Sơn không để ý quay đầu, kéo tay Vũ Mị nói: “Nơi này quá máu tanh, không thích hợp để kể chuyện xưa, trước tiên chúng ta rời núi, từ từ rời phụ thân sẽ kể cho con nghe.” “Được, được ạ, Ngự Nhi, mau đi thôi.” Vũ Mị cảm kích gật đầu, đang định cùng Nhạc Thanh Sơn rời đi thì phát hiện ra Mộc Ngự còn đang sững sờ đứng đó, liền nhắc nhở một tiếng. Mộc Ngự từ trong trí nhớ thoát ra, nhìn theo Vũ Mị, một chút cảm xúc quái dị hiện lên ở trong mắt: “Tiểu thư, hình như càng ngày càng... Không giống, trước kia, người ngay cả bóp chết một con kiến cũng không dám, tại sao bây giờ lại...? Chẳng lẽ là do bị lão gia đã kích chằng? #DDLQD# Có lẽ cho dù là ai cũng không chịu được đã kích lớn như vậy? Tuy rằng mình không đồng ý để tiểu thư nhận người khác làm phụ thân, nhưng thấy tiểu thư vui vẻ tươi cười, lời định nói tới bên miệng rồi lại nuốt xuống, có lẽ... Đây là số phận chằng?”

Một lúc lâu sau, năm người thuận lợi ra khỏi Thiên Huyền sơn. Dưới chân núi đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, Nhạc Thanh Sơn không chậm trễ phân phó phụ xe cho xe chạy đi. Nơi này, hấn không muốn lưu lại dù là một khắc.

Nhìn theo hướng xe ngựa rời đi, dưới chân núi cách đó không xa, có một chiếc xe ngựa màu đen xa hoa tinh xảo chậm rãi đi tới, hai gã hắc y nhân liền bay tới bên xe ngựa, cung kính cúi đầu bẩm báo: “Khởi bẩm Cung chủ, tiểu thư đã an toàn rời đi, Nhạc Thanh Sơn nhận nằng làm nữ nhi, không phải nghĩa nữ.”

“Sao? Tiểu nha đầu này thật có bản lĩnh? Ha ha, nhưng mà so với năm năm trước cũng cùng tích cách, không kém nhiều nha, mặc dù nằng... Mất trí nhớ!” Thanh âm trầm thấp thanh nhã từ trong xe ngựa phát ra, hai gã hắc y nhân nhìn nhau, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc rồi biến mất, lẳng lặng đứng chờ. Mà nam tử trong xe ngựa kia, đôi mắt phượng dài hướng ra phía ngoài cửa xe, khẽ mở miệng nói: “Đi thôi, bảo vệ nằng thật tốt, trước khi nằng có thể tự bảo vệ mình, mười người các người không cần hồi Cung.”

“Vâng, Cung chủ.” Hắc y nhân khẽ vuốt cằm, nhắc chân một cái nháy mắt đã biến mất không chút dấu vết. Sau khi bọn họ rời đi, rèm cửa của xe ngựa theo gió bay lên, một vị nam tử phong hoa tuyết nguyệt lười biếng dựa vào giường êm, khẽ môi nhắc lên: “Đi thôi, hồi Cung.” “Dạ, Cung chủ.” Phụ xe cẩn thận trả lời, chậm rãi lái xe rời đi, bánh xe chạm mặt đất tạo nên một bản hòa tấu, khẽ môi nam tử lộ ra ý cười bí hiểm: “Vật nhỏ, mau lớn lên đi.”

Mà ngồi trên một chiếc xe ngựa khác, Vũ Mị, mà không, là Vũ Nhạc mới đứng, bỗng dưng hắt hơi một cái, Nhạc Thanh Sơn nhíu mày quan tâm: “Vũ nhi, con không sao chứ?”

“Không có gì đâu phụ thân, chỉ là hắt hơi thôi, người không cần lo lắng, người kể tiếp đi, đã tìm được kẻ sát hại Vũ nhi tỷ tỷ chưa?” Vũ Mị hít hít mũi, vẻ mặt khẩn trương chờ Nhạc Thanh Sơn kể tiếp. Nhạc Thanh Sơn liếc mắt nhìn Vũ Mị, sâu kín nói: “Đứa nhỏ, con còn nhỏ, con có thể thay Vũ nhi ở bên cạnh ta, ta đã thật sự thỏa mãn, còn về việc báo thù, chờ sau khi con trưởng thành, phụ thân sẽ nói cho con, được chứ?” Hấn cần là cần một nữ nhi, chứ không cần một công cụ báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thiên hạ ngày nay

Vũ Mị nghe lời hấn gật đầu, về mặt Nhạc Thanh Sơn dịu dàng, sờ sờ đầu nằng: “Tốt lắm, con hãy ngủ một lúc đi, hai người các người đã mệt mỏi cả một ngày rồi, hai ngày sau sẽ tới kinh thành – Hòa Đô thành.”

“Hòa Đô thành?” Vũ Mị và Mộc Ngự tò mò nhìn Nhạc Thanh Sơn, cảnh này làm cho Gia chủ Nhạc gia cảm thấy kì quái: “Làm sao vậy? Nhìn bộ dạng của các người, chẳng lẽ ngày cả kinh thành cũng chưa từng nghe qua?”

“Lão gia, không dám dối gạt người, tiểu thư sau khi rơi xuống vực đã mất đi trí nhớ, mà nếu như không mất trí nhớ thì mấy năm nay chúng con chỉ ở trên núi, với chuyện ở bên ngoài, có thể nói là không biết gì cả.” Mộc Ngự có chút tiếc nuối thở dài.

“Sao? Còn có chuyện này? Được rồi, dù sao cũng còn thời gian, ta sẽ nói cho các người thế cục thiên hạ bây giờ.” Nhạc Thanh Sơn thu hồi ánh mắt thương cảm, mỉm cười vỗ vỗ đầu Vũ Mị, nhẹ nhàng mở miệng: “Đại lục này của chúng ta gọi là Từ Minh đại lục, chính là Từ Minh Cung đứng đầu huyền bí đại lục, tổng cộng phân làm nhất cung, tứ tộc, sáu môn phái, tổng cộng là mười một thế lực lớn. Trong đó lợi hại nhất là Từ Minh Cung, nhưng tới bây giờ Từ Minh Cung vẫn là một bí ẩn. Bọn họ rất ít khi giao thiệp với các thế lực lớn khác, bởi vậy đối với sự tồn tại của họ mọi người tuy có chút kiêng kị

nhưng vì họ chưa từng xuất hiện nên dần dần bị những thế lực khác trên đại lục này cô lập. Nhưng cho dù bị cô lập, trong lòng mọi người địa vị của Từ Minh Cung cũng vô cùng cao, nguyên nhân này cũng là do các vị trưởng lão đời đời truyền tổ huấn, cũng là điều làm cho họ trở nên thần bí như vậy.

Tiếp theo là tứ tộc, tứ tộc này theo thứ tự là Nhạc gia, Lăng gia, Mục gia cùng với Hòa gia tộc, trong đó Hòa gia tộc chính là Hoàng thất của đại lục này. Mặc dù là Hoàng thất, thực lực yếu nhất trong tứ tộc, nhưng lại có âm vệ trải khắp đại lục không thể xem thường, vì vậy mới có thể đứng vững trong tứ tộc mà không bị thôn tính. Còn về phần tam đại gia tộc khác, tùy tiện đưa ra một cái cũng có thể gây chấn động lớn trên đại lục.

Chúng ta Nhạc gia tộc, đứng đầu trong tứ đại gia tộc, là huyết mạch kinh tế của cả Từ Minh đại lục, tổng hợp lại sức mạnh không thể khinh thường. Nhà chúng ta có Thập Đại Trưởng lão, trước mắt đã đột phá Từ Hoàng, tiến vào Từ Hoàng cấp ba, mặc dù chỉ là cấp ba, nhưng ở Từ Minh đại lục không phải là thực lực tầm thường. Ở Từ Minh đại lục, cấp thấp nhất là võ giả, ngay sau đó là bậc Tứ Linh, bậc Từ Tiên, bậc Từ Vương, trên cùng mới là cấp bậc Từ Hoàng; mỗi cấp bậc phân thành mười bậc. Bình thường muốn đạt tới cấp bậc Từ Hoàng thì không năm mươi tuổi cũng là sáu mươi tuổi, cho nên Vũ nhi, con đừng quá nản chí. Cho dù con không có linh lực thì có thể luyện đan. Mà ở Từ Minh đại lục, luyện được sư cũng cực kì ít ỏi, chỉ cần con chịu cố gắng, thì có thể làm nên chuyện.” Nhạc Thanh Sơn trong lòng có chút tiếc hận, gốc cây hạt giống tốt như vậy, Vũ Nhạc thống minh lanh lợi, vì sao hết lần này tới lần khác đều không có linh lực? Đây không phải là quá kì quái rồi ư?

Chân mày Nhạc Thanh Sơn căng thẳng nhú chặt làm Vũ Nhạc cảm thấy ảm áp, nàng mỉm cười ngọt ngào nhìn về phía Nhạc Thanh Sơn: “Phụ thân, yên tâm, mặc dù ở đại lục này thực lực quyết định cao thấp, nhưng mọi việc cũng không phải là tuyệt đối đúng không? Nếu như con trời sinh không có linh lực, nghĩ rằng như vậy là con không thích hợp tu luyện, vậy hãy đem trí óc của con phát huy ở chỗ khác đi. Nhạc gia chúng ta nếu là huyết mạch kinh tế của Từ Minh đại lục, phụ thân có muốn đem con bồi dưỡng thành thiên tài kinh thương không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Trường nữ sinh

“Đứa nhỏ này, con lại để ta lo lắng không yên tâm rồi, xem ra con yêu tiền như vậy, ta sẽ cho con học buôn bán ở trường nữ học Thánh Đức, có được không?” Nhạc Thanh Sơn hải lòng gật đầu, đứa bé này không có linh lực, tại đại lục này coi như là củi mục, cho dù đi tới chỗ nào đều bị người khác xem thường. Đứa nhỏ này vẫn là tuổi trẻ khinh cuồng, sớm muộn gì cũng sẽ chịu đá kích, nếu tương lai còn muốn đi báo thù, không bằng trải qua mưa gió sớm một chút, nhất định khi trưởng thành sẽ trở nên mạnh mẽ.

“Nữ học viện Thánh Đức? Đó là nơi quý giá nào vậy?” Mặt Vũ Mị chảy hai vạch đen nhìn Nhạc Thanh Sơn, đại lục này chắc sẽ không có trường học chứ? Còn là học viện nữ sinh Thánh Đức, nàng vừa nghe tên đã cảm thấy người không thoải mái.

“À, đây là việc xưa nay ở Từ Minh đại lục đã có, chuyên môn vì lựa chọn thế hệ xuất chúng tiếp sau mà xây dựng học viện, nữ nhi ở học viện Thánh Đức, nam tử thì ở Bá Quyền. Hai học viện nằm cạnh nhau, thường xuyên tranh đấu người chết ta sống, rất thích khiêu chiến. Vũ nhi có muốn đi thử hay không? Hai năm sau con vừa vặn mười hai tuổi, đến lúc đó sẽ đưa con tới học viện, bọn họ đào tạo tuổi từ mười hai tới mười sáu tuổi, trong bốn năm đó con cũng sẽ trưởng thành! Bên trong có rất nhiều môn học, cầm kỳ thi họa, nữ công gia chánh, còn có luyện đan, dạy thú vật, tổ chức tình báo, tổ chức buôn bán, chỉ có người không tưởng tượng được chứ không có thứ bọn họ không làm được, đứa nhỏ, có muốn đi hay không?” Về mặt Nhạc Thanh Sơn tràn ngập ý cười nhìn Vũ Nhạc, trong lòng đã muốn gấp gấp đến hoảng loạn, không biết đứa nhỏ này đi tới nơi đó liệu có bị khai trừ hay không?

“Thú vị thế sao?” Vũ Nhạc tự động bỏ qua cái gì mà nữ công gia chánh, tình báo, buôn bán, còn có dạy thú vật, nhưng thật ra cũng có vài phần thú vị.

“Ừ, chắc chắn là chơi rất vui đó!” Nếu người có đủ thực lực như trong lời nói thì tuyệt đối có bản lĩnh đùa chết người khác, nhưng nếu người chỉ là trúng thối, thì xin lỗi, bị đùa giỡn chính là bản thân mình. Đương nhiên, những lời này Nhạc Thanh Sơn không nói cho nha đầu kia biết, chỉ có bước chân vào Thánh Đức, mới xem như bước đầu tiên hướng về phía thành công, là người đứng đầu Nhạc gia tộc đứng đầu thập đại thế lực, đương nhiên sẽ không thu nhận phế vật.

“Tốt lắm, hai năm nữa phải không, con đi.” Vũ Nhạc hơi hơi cúi đầu, mặt không biến sắc nhú mày, trong mắt cha có ý xem kịch vui nhưng không chạy trốn ánh mắt của nàng, nhưng Vũ Nhạc nàng là ai chứ? #DDLQD# Chính là nữ đặc chiến viên của quân đội quốc gia, có trình độ hoạt động nào chưa tham gia? Sẽ sợ một cái trường nữ học? Quả thật là chuyện nực cười.

“Được, nếu như vậy sang năm ta sẽ đưa con cùng nha đầu Mộc Ngư vào học viện. Kế tiếp ta sẽ nói về hai đại gia tộc Lăng gia cùng Mục gia. Bọn họ một bên nắm giữ tình báo của đại lục, một bên nắm giữ Luyện được sư giỏi nhất của đại lục, trước mắt đã có được mười tên luyện được sư cấp bậc cao, chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường. Về sau nếu có gặp con cháu của gia tộc họ thì tuyệt đối không thể hành động theo cảm tính. Mặc dù trước mắt thế cục ở đại lục đã rất căng thẳng, nhưng muốn bọn họ không quá phạm, chúng ta không muốn mở đầu phá thế cân bằng, nếu không sẽ tạo thành hậu quả không thể bù lại, ta nói như vậy con hiểu chứ?”

“Phụ thân yên tâm, nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn, về điểm này, nữ nhi hiểu rõ.” Vũ Nhạc mỉm cười, nhưng trong lòng nghĩ thầm, đại lục này so với tưởng tượng còn phức tạp hơn rất nhiều! Nhưng vậy thì thế nào chứ, bình đến thì tướng chán, nước đến thì đất chặn, nàng cũng không tin là nàng đã trải qua huấn luyện đặc chiến chuyên nghiệp lại thất bại ở chỗ đại. Tương lai, quả nhiên làm cho người ta chờ mong!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Mở hộp tử đàn

“Tốt lắm, ngoài việc phải chú ý hai gia tộc này, còn lại lục môn, bọn họ theo thứ tự là Thương Lan thế gia Thương Lan môn phái, Thiết gia tộc Thiết giáp môn phái, Nam Cung thế gia Nam Cung môn phái, Tô gia tộc Tô gia môn phái. Tả gia tộc cùng với Cô gia tộc là môn phái chuyên về độc dược. Lục đại môn phái ở Từ Minh đại lục mặc dù trấn thủ các phương, canh giữ ba phần đất của mình, nhìn có vẻ an phận thủ thường, kì thật sau lưng ai cũng có tâm tư riêng. Chẳng qua bây giờ ở phía trên có tứ đại gia tộc chúng ta chèn ép, phía dưới có thế lực khắp nơi khiêu khích, bọn họ xuất phát từ trạng thái bị vây hãm, cũng chỉ có thể ở trong khe hẹp cầu sinh tồn, đây chính là cách sinh tồn lấy thực lực để chiến thắng.” Nói tới đây con người đen nháy thâm thúy của Nhạc Thanh Sơn lóe lên một tia nghiêm túc. Vũ Nhạc thấy thế, suy nghĩ một chút, nhìn về phía Nhạc Thanh Sơn: “Phụ thân, nghe người nói nhiều như vậy nhưng lại không thấy nói tới Yêu Cung?”

“À, Yêu Cung cùng Từ Minh Cung mấy trăm năm trước là thực lực song song, chỉ là sau này đời sau không bằng đời trước, đến thế hệ của phụ thân người Yêu Vấn Thiên thì thực lực lại trượt xuống. Nhưng dù vậy những thập đại thế lực khác vẫn không dám manh động, cho nên tình trạng Yêu Cung bây giờ là ở phía trên thập đại thế lực, gần ngang bằng với Từ Minh Cung.” Sở dĩ Nhạc Thanh Sơn không nói tới là sợ Vũ Nhạc thương tâm, nhưng bây giờ thấy bộ dáng lạnh nhạt của đứa nhỏ, hẳn đột nhiên yên tâm, có lẽ tổn thương quá sâu đã làm cho nàng quá cảm hận. Yêu Vấn Thiên, người rút cuộc đã tạo nghiệt gì đây?

...Sau này, hẳn là vấn đề do Vũ Nhạc đề xuất, Nhạc Thanh Sơn đều tri vô bất ngôn ngôn tri bất tẩn (biết gì nói đó), mà ngay chính hắn cũng không hiểu rõ, tại sao lại hợp ý với nha đầu mười tuổi này như vậy. #DDLQD#Thậm chí khi nàng lộ ra biểu tình cơ trí không tương xứng với tuổi thì hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc. Có lẽ, trong lúc vô thức, Nhạc Thanh Sơn đã đưa Vũ Nhạc vào hàng ngũ thiên tài, mặc dù nàng không làm cái gì, mặc dù nàng trời sinh củi mục, nhưng hào quang bẩm sinh lấp lánh kia, cho dù muốn cũng không thể nào che được.

Ba ngày sau, Vũ Nhạc theo Nhạc Thanh Sơn trở về phủ của Nhạc gia. Quả nhiên như lời Nhạc Thanh Sơn nói, gia đình tương lai của nàng đúng là nơi hài hòa, hạnh phúc. Dù là lão gia tổ Nhạc gia tính tình nóng nảy, Nhạc gia lão phu nhân hiền lành thân thiện, Nhạc gia phu nhân dịu dàng cao quý, đại ca Nhạc Mộ Thần tinh táo cơ trí hay nhị ca Nhạc Mộ Dương vui vẻ thiện lương đều đối với nàng rất ấm áp. Đối với tương lai, nàng đã ngập tràn cảm kích, nàng sẽ vì Vũ Nhạc, vì Yêu Vũ Mị, sống một cách thoải mái, sống thật tiêu sái!

Sau khi Vũ Nhạc đã yên ổn ở Nhạc gia, nàng mới có thời gian lấy ra hộp gỗ tử đàn tinh xảo. Khoảng cách tới lúc mười tuổi còn khoảng năm tháng, nàng không chờ nổi, trong hòm gỗ rút cuộc là cái gì, thật là làm cho người ta chờ mong. Trong lúc suy nghĩ, nàng đem vòng cổ tinh xảo gỡ xuống, chau mày khần trương mở hộp gỗ ra, thế nhưng đập vào mắt lại làm cho nàng thất vọng hết sức, đây là vật gì? Dưới đáy hộp gỗ có để một chiếc nhẫn nhìn qua có vẻ rất cũ nát, nhìn trên mặt nhẫn có khắc đường vân rất tinh xảo, nhưng vẻ đẹp đó tới hôm nay lại rách mướp như vậy, thật không gây hứng thú cho bất cứ ai. Dù vậy nàng không phải người lấy bề ngoài đánh giá mọi thứ. Được rồi, cho dù nó rất xấu, nàng vẫn rất cẩn thận đem nó rửa sạch sẽ, rồi sau đó lại dùng kiểu tiểu thuyết nữ chính dùng máu để nhận thức sự thật. Nàng đợi suốt một canh giờ, cũng không phát hiện ra sự thay đổi của chiếc nhẫn, cuối cùng bất đắc dĩ, đem nhẫn để vào hộp gỗ, đập mạnh khóa rồi đứng lên, mắt không thấy tâm không phiền.

Nàng cũng không nghĩ tới sau một khắc đóng hộp gỗ kia lại, có một vòng ánh sáng màu tím vi diệu bao quanh chiếc nhẫn cổ, như kháng nghị chủ nhân đối với nó không chút yêu mến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vươn Lên* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thiếu nữ quần áo lụa là

Thời gian chẳng mấy chốc trôi đi, thoáng chốc, nửa năm đã qua, trong nháy mắt, Vũ Nhạc nha đầu của chúng ta đã mười tuổi.

Trong thời gian nửa năm này, tiểu nha đầu cũng không nhàn rồi. Nàng khuấy đảo Hỏa Đô thành đến người ngã ngựa đổ, cũng bởi vậy mà cái danh Vũ Nhạc hải đồng lan ra khắp thiên hạ.

Nói nàng lớn lên giống yêu tinh?

Làm ni cô? Ni tỷ tỷ người mới giống yêu tinh, cả nhà các người đều là yêu tinh. Vũ Nhạc phồng má, đứng đứng nổi giận hờn về phía tiểu công chúa Lăng Ngạo Tuyết của Lăng gia chửi ầm lên.

Kết quả, tiểu nha đầu mười tuổi mất hết thể diện, khóc ầm lên rồi chạy đi.

Từ đó về sau, Lăng Ngạo Tuyết cùng Vũ Nhạc đối đầu nhau triệt để, cho dù là cùng ở học viện Thánh Đức, nhưng vẫn là địa phận khác trên đại lục, việc tranh đấu của hai người chính là tiêu điểm cho mọi người bàn tán.

Nói nàng điều ngoa tùy hứng? Bỏn cô nương sao lại điều ngoa tùy hứng?

Vậy ngươi thì nói đạo lý sao, ngu ngốc...!

A a, ta nói ngươi có ba phần màu sắc, ngươi đã muốn mở phùng nhuộm rồi hả? Bỏn tiểu thư sao lại nói không có đạo lý? Thế nào, ngốc rồi sao? Ngươi nói tiếp đi, không phải đang nói bỏn cô nương điều ngoa tùy hứng sao? Thế nào? Ca ca chính là thương ta, không thích ngươi, ngươi còn có thể làm gì ta? Ta sẽ mách với ca ca, ta sẽ khóc lóc trước mặt ca ca, ngươi có bản lĩnh thì sao chứ? Ta làm hỏng chuyện của ngươi? Chính ngươi vô dụng lại quay ra trách người khác điều ngoa tùy hứng, đại gia hòa tiểu thư, à không, đại gia hòa công chúa à, ngươi không biết là đang tự rước lấy nhục sao...?

Kết quả, công chúa được Hoàng thượng nâng niu trong lòng bàn tay bị nữ nhân kia nói mấy câu, tức giận tới mức ngã xuống đất ngất đi, tên tuổi Vũ Nhạc được truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Nói ta kiêu ngạo? Tiểu muội muội, bản cô nương có bản kiêu ngạo đó, thế nào? Hâm mộ chưa? Ghen tị chưa? Hận ta đi? À...Ngươi đúng là vừa hâm mộ vừa ghen tị với ta thì như thế nào chứ? Ngươi có đáng về kinh điểm này không? Ngươi có bản lĩnh kiêu ngạo phách lối không? Nếu có bản lĩnh thì ngươi cũng phách lối kiêu ngạo cho bản cô nương xem một chút? Nếu trình độ của ngươi thật sự cao hơn ta, bỏn cô nương tự nguyện đem bằng hiệu “Tiểu thư kiêu ngạo” đến tận tay nhà ngươi, để ngươi hàng ngày nhìn bằng hiệu cười ngây ngô, có được hay không? Ngươi nhìn xem ta đã đạt tới trình độ nào rồi đi, Mục tiểu thư?

...Ngươi, ngươi...Da mặt của ngươi sao lại dày như vậy? Dương ca ca làm sao có thể có muội muội như ngươi? Ngươi...Ngươi thật vô lễ, thật vô lễ!

Vô lễ? Rốt cuộc ai mới là người vô lễ? Rốt cuộc ai là người khơi mào? Hả? Chỉ có ngươi mới được mắng bản cô nương kiêu ngạo chứ không cho bản cô nương tức giận?

...Ngươi, nhà ngươi...Nữ nhân trực tiếp trợn trắng mắt, ngã xuống đất ngất đi, gặp phải nữ oa này, nàng gặp phải hạn rồi, hạn rồi...Nhìn thấy một đại tiểu thư ngất đi vì sức mạnh lời nói ác độc của mình, nữ nhân có vẻ mười phần vô tội giải thích cho những người xung quanh: “Không liên quan tới ta nha, do nàng khí huyết không thông dẫn tới té xỉu, ôi chao, đạo gần đây sinh bệnh gì cũng có thể được mọi người quan tâm, thật sự là quá lợi hại!” Kết quả là mọi người đều dùng ánh mắt thương hại nhìn Mục tiểu thư đang bị khiêng đi, có thể kiên trì chịu đựng được những lời nói ác độc này nửa canh giờ, thật không thể nói là không tài giỏi nha!

Nói ta quần áo lụa là? Nói ta không học vấn?

Chuối tiêu ba lap...Ngươi, ngươi có bản lĩnh lặp lại lần nữa? Nữ nhân tức giận mặt đỏ tía tai, chỉ còn thiếu việc trực tiếp phóng độc.

(*)Chuối tiêu ba lap: Chuối tiêu là tượng hình (nam nhân vật kia) ba lap cũng là tượng hình (nữ nhân vật kia), như vậy chỗ này để chỉ những người a,c,b, x,y,z đang nói xấu nữ chính.

Thương Lan môn đại tiểu thư Thương Lan Diễm diễm đóa lẳng lơ khinh thường liếc nhìn Vũ Nhạc: “Trước không đội sau không vênh, ái chà chà, đáng người này đệ đệ ta cũng có thể để ý sao? Được rồi, bộ mặt này của ngươi cũng coi như vừa mất người, nhưng thân thể không thể tu luyện linh lực, quả nhiên là... Chắc chắn, ngươi nói ngươi không có linh lực thì thôi đi, còn không biết mỗi ngày chăm chỉ học tập tiến về phía trước, mà cả ngày không đi quán xá thì lại kỹ viện hoặc quán trà, nha đầu này? Ngươi có hiểu thế nào là nữ nhân hay không? Tiểu thư khuê các chân chính có giống như ngươi cả ngày chạy loạn bên ngoài không? Thay vì thời gian chơi bời, bỏn tiểu thư khuyên ngươi tu luyện linh lực thật tốt đi, nói không chừng một ngày nào đó linh lực của ngươi có thể sẽ khôi phục, ha ha ha...”

Kèm theo là tiếng cười nhạo chói tai của đám người xung quanh. Vũ Nhạc khẽ nhếch môi, lộ ra nụ cười quý dị nhìn về phía Thương Lan Diễm: “Nữ nhân, không thể không nói miệng lưỡi của ngươi so với ta lợi hại hơn, thế nhưng, bỏn tiểu thư quần áo lụa là cũng không phải ngồi không, lăn lộn nơi kỹ viện này cũng không phải chơi không, nếu không thì...Làm thế nào ta lại vô tình hạ...xuân được với ngươi chứ? Hả?” Vũ Nhạc cười cười nhìn khuôn mặt Thương Lan Diễm lúc này đã bắt đầu đỏ bừng, đặc ý nâng cây quạt, nghênh ngang đi qua người cô ta, để sát con ngươi trong suốt vào đôi mắt mờ mông kia, dịu dàng nói: “Còn không chạy nhanh đi tìm nam nhân hạ hóa? Đi chậm, ngươi có thể bị phá hỏng đó nha!”

“Ngươi...Vũ Nhạc, đồ tiện nhân, bản tiểu thư thì không đội trời chung với ngươi!” Thương Lan Diễm cố kìm nén dòng nhiệt phía dưới, ồng tay áo vung lên, biến mất không thấy đâu nữa. Nhìn theo bóng lưng nhếch nhác của nàng ta, Vũ Nhạc mỉm cười thắng lợi: “Ta tiễn ngươi, còn muốn nói thêm nữa sao! Sớm muộn có một ngày ta sẽ cho ngươi thấy ánh mắt ngươi buồn nôn cỡ nào!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Huynh muội tình thâm

Trở lại Nhạc gia trang, tâm tình của Vũ Nhạc vẫn rất sa sút. Nhạc Mộ Dương, Nhạc Mộ Thần thân thiết bước nhanh tới bên cạnh nàng, về mặt quan tâm hỏi: “Vũ nhi, muội không sao chứ?” Nghe âm vẻ bấm báo Vũ nhi ở trên đường lớn gặp phải Thương Lan Diễm, tim hai người đã muốn lên tới cổ họng. Bây giờ nhìn thấy bộ dáng phờ phạc của Vũ Nhạc, Mộ Dương khẽ thở dài: “Được rồi muội muội, cần gì để lời nói của người khác vào trong lòng chứ? Muội chính là muội, người khác không thể thay thế được, nhìn nửa năm nay, muội vì gia đình này mà mang tới tiếng nói tiếng cười, muội cứ như vậy, các ca ca rất đau lòng.” Mộ Thần không giỏi nói chuyện, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Mị nhăn lại, tim hần cũng lạnh theo: “Không được, ta muốn tìm

Thương Lan Phong đánh một trận, đám khi dễ người quý phù ta, quả thật là nhục cười.”

Vừa mới định rời đi, hần lại phát hiện ống tay áo bị một đôi tay bé nhỏ kéo lại, “Ca ca? Đây là chuyện của muội và Thương Lan Diễm, huynh tham gia làm gì? Hơn nữa, muội của huynh lại vì người khác mà chịu thiệt thòi sao? Huynh đừng quên, muội đã hạ xuân được nàng ta, nếu lúc này ca ca tới thì chẳng phải là dẽ vào miệng sói sao?”

#DDLQD#

“Chuyện gì vậy? Muội hạ xuân được với nàng ta?” Hai tiếng rống to đồng thời vang bên tai Vũ Nhạc, làm nàng chấn động hoa mắt òm đầu, sau một hồi nàng mới tức giận nhìn về phía hai huynh đệ Nhạc gia miệng há to, mắt mở lớn: “Sao vậy, sao lại nhìn muội như vậy?”

“Vũ Nhạc, muội thật sự giỏi lắm, muội thật sự quá lớn mật. Đứng vậy nha, chúng ta sao lại lo lắng muội bị coi thường, lo lắng muội xảy ra chuyện gì chứ? Muội thật có thể làm thế? Thương Lan Diễm dù có sai thật, nhưng nàng cũng mới mười ba tuổi thôi, người lại hạ xuân được với một nữ tử mười ba tuổi, như vậy... Nàng ta làm thế nào giải độc đây?” Từ trước tới nay Mộ Dương tâm địa thiện lương, lần này nổi giận thật sự, dù muội muội hết sức đáng thương nhưng mà đạo lý trước mắt, hần cảm thấy mình có chút bất lực.

Mộ Thần không khăn trương giống Mộ Dương, hần cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nhìn về phía Vũ Nhạc đang khó chịu ra mặt: “Nhưng chính muội nghiên cứu ra độc đó?”

Vũ Nhạc tức giận trừng mắt, chân nhỏ hung hăng giẫm trên chân Mộ Dương: “Dương ca ca, huynh ghé tòm ta nhất rồi phải không, hừ, về sau đừng tới tìm ta!” Dứt lời, nàng tựa như một con gió chạy đi, góc áo màu tím xẹt qua để lộ đường cong xinh đẹp.

Mộ Dương đau quá vẫn kêu gào, Mộ Thần hả hê khoanh tay trước ngực, không có chút đồng tình, nhìn về phía hần bĩu môi: “Người cũng thật là, biết vì nữ nhân kia suy nghĩ, lại không biết vì muội muội nhà mình. Muội ấy không biết Thương Lan Diễm hay sao? Còn cần tới người dạy? Thời gian nửa năm nay muội ấy học môn gì là xuất sắc nhất? Luyện Đan Sư phụ thân mời tới nói như thế nào về muội muội? Chẳng lẽ người nhất thời kích động nên quên mất? Đáng đời bị đập chân, lần này thật tốt, tiểu nha đầu sẽ không thêm đề ý tới người!” Dứt lời, khoe môi hần nâng lên nụ cười đắc ý, bước chân há hê đi vào trong nhà, để lại một Mộ Dương âm thầm đau thương: “Mẹ ơi, sao ta lại quên đi việc này chứ? Xong rồi xong rồi, muốn nha đầu kia tha thứ, không có mười thê vàng sợ là không được nha, cái nha đầu chết tiệt kia có thể không tham tiền như vậy được không?”

Mà đứng ở cách chỗ nữ kia không xa, nhìn đến bên kia chỗ nam đang đếm tiền, nam từ lộ ra ý cười đắc ý: “Hừ, đây chính là kết cục việc người đắc tội muội muội yêu quý, lần này, cho người tức học máu đi, xem người đau lòng thật đau lòng.”

“Lần sau không cho phép như vậy.” Giọng nói trầm thấp khàn khàn của Mộ Thần bất thành linh vang lên sau lưng Vũ Nhạc. Vũ Nhạc bị giật mình tâm can rối loạn, thật vất vả hoàn hồn, buồn bực không thôi nhìn đã biết là đại ca xuất quỷ nhập thần: “Thần ca ca, người không thể tạo ra chút âm thanh được sao? Muội không có linh lực, không thể nghe thấy động tác của huynh, cũng không cảm nhận được gì cả? Cứ như thế này, sớm hay muộn ta cũng bị tác phong của các huynh làm cho có bệnh đường sinh dục, hừ!”

“A, muội còn cãi lý nữa?” Mộ Thần khề nhếch môi, một đôi mắt đen như mực hiện lên ý cười bắt đắc dĩ.

“Không phải vậy sao? Huynh cũng không phải ngày đầu biết ta, hừ, không tán gẫu với huynh nữa, ta còn bài tập hôm nay chưa hoàn thành!” Nói xong nàng nhanh như chớp chạy đi. Mộ Thần nhìn theo bóng lưng của nàng, đôi mắt đen hiện lên vẻ sâu kín, Vũ nhi, hy vọng mấy ngày tới muội sẽ không bỏ mặc việc tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nhẫn chữa trị

Trở lại phòng mình, Vũ Nhạc đóng thật mạnh cánh cửa ngăn cách với bên ngoài. Thân thể nữ nhi nhỏ bé nhìn có vẻ kiên cường, lúc này đã hoàn toàn sụp đổ, nước mắt không khống chế nổi rơi xuống. Cơ thể nàng dựa vào cánh cửa, chậm rãi trượt xuống mặt đất, hai đầu gối cong lên, vùi mặt sâu vào hai đầu gối, gào khóc...

Nửa năm, thời gian gần nửa năm, nàng phát hiện ra là nàng không muốn thừa nhận cũng không được, từ lúc đầu thân phận không rõ lai lịch, đến thân thể củi mục, cho tới bây giờ là thiếu nữ quần áo lụa là, mỗi bước nàng đi đều là hành trình gian khổ, không phải nàng không muốn mạnh mẽ, mà là không thể mạnh mẽ. Con đường duy nhất của nàng là mang mặt nạ thiếu nữ quần áo lụa là đi khắp nơi rêu rao, chỉ có như vậy mọi người mới không để ý nàng là củi mục. Nhưng hôm nay nàng mới phát hiện ra tất cả chỉ là lừa mình dối người, nàng quá ngây thơ rồi, mặc dù khoác lên người quần áo lụa là nhưng nàng vẫn là nàng, chuyện không thể tu luyện linh lực là sự thật... Trong thế giới Huyền Vũ này, nàng chính là một phế nhân, một thứ củi mục không thể tồn tại.

Khóc tới lúc mệt mỏi, Vũ Nhạc mở cặp mắt còn sưng như quả hạch đào. Mặc dù nàng là nữ đặc chiến viên hiện đại thì thế nào chứ? Đến thế giới Huyền Vũ này, cũng chỉ là anh hùng không có đất dụng võ, chẳng lẽ đời nàng cứ như vậy bị hủy hoại sao? Không, không được, tuyệt đối không thể, trong từ điển của nàng trước nay không hề có hai từ “chịu thua”, nàng không cần oan ức tủi nhục sống như vậy cả đời, nàng muốn đứng lên... Bỗng nhiên, ánh mắt nàng đảo qua trên tủ ở góc phòng, con người trong suốt hiện lên chút ánh sáng. Nghĩ ngợi một hồi, Vũ Nhạc thận trọng cầm hộp gỗ từ đàn bị nàng

bỏ quên suốt nửa năm, sau khi mở ra nhìn, chiếc nhẫn kia so với nửa năm trước cũng không khác mấy, không có điểm nào thay đổi. Nàng không tin đồ mẫu thân để lại sẽ là thứ bỏ đi, không được, nàng muốn thử một lần, không tiếc bất kỳ giá nào, nàng cũng muốn thử một lần.

Dùng hơi lửa? Không được; dùng nước nóng, không được... Lúc này nàng đã muốn dùng thử thập đại khổ hình Mãn Thanh, nàng bắt lực đem chiếc nhẫn để lên trên bàn, giận dữ chỉ vào nó: “Ngươi, muốn như thế nào mới phát huy tác dụng đây? Hay để ta khen ngươi? Nha? Vật nhỏ? Ta xin ngươi, trong thiên hạ này ngươi là chiếc nhẫn đẹp nhất, đeo ngươi trên ngón tay, nhất định có thể áp đảo bốn phương, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, vật nhỏ?” Rồi quan sát nửa ngày, thấy nhẫn vẫn như cũ không thay đổi chút gì, Vũ Nhạc lần này hoàn toàn chán nản, trực tiếp lấy dao chích trên ngón tay mình, nhỏ một giọt máu lên chiếc nhẫn, miệng than thở: “Nếu không được thì lão nương sẽ đem ngươi nung lên!” Ngoài sức tưởng tượng, nàng vừa dứt lời, quanh thân chiếc nhẫn hiện ra ánh sáng màu tím chói mắt, Vũ Nhạc nheo mắt, có chút khó tin trừng mắt nhìn chiếc nhẫn: “Ngoan ngoan đi, chẳng lẽ máu của ta thực sự có tác dụng? Vì sao nửa năm trước lại vô dụng chứ?”

Theo ánh sáng màu tím không ngừng chuyển động, màu đất nguyên bản của nhẫn bị bóc đi, lộ ra hình dáng tuyệt đẹp, mà tia sáng kia tốc độ nhanh chóng giúp nàng chữa trị vết thương, đến khi một chiếc nhẫn hoàn mỹ nằm trong lòng bàn tay, Vũ Nhạc vẫn có chút mơ hồ khó hiểu: “Chuyện gì thế này, mình lại có thể tự chữa trị? Mà ngay cả vết tích trên áo ta vừa đập xuống cũng biến mất giống như ki tích? Tiểu giới, ngươi đang làm cái gì thế?”

“Chủ nhân, người cuối cùng đã nhớ tên của ta sao?” Một giọng nói đột nhiên dạ thưa vang lên bên tai Vũ Nhạc, nàng giật mình trượt mông ngã xuống, ngây ngốc ngồi trên mặt đất, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn bốn phía: “Là ai? Là ai đang nói chuyện?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nhẫn cổ Thiên Sát

“Chủ nhân, là ta, Tiểu Giới, không phải người vừa mới kêu tên ta sao? Thật là, nhanh như vậy đã quên?” Thanh âm mềm mại bên cạnh nàng lại phát ra, Vũ Nhạc chỉ nhìn thấy ánh sáng màu tím chợt lóe lên, một bóng dáng màu tím xuất hiện ở trước mặt mình, tóc màu tím, quần áo màu tím, mà ngay cả đôi mắt cũng màu tím. Hải tử bé nhỏ đáng dấp như hoa như ngọc siêu cấp đáng yêu. Vũ Nhạc tròn mắt há mồm, nàng đưa tay phải ra, bóp bóp khuôn mặt phẩn nộ kia tới lúc bé “gào khóc”, tiếng thét chói tai vang lên, nữ nhân kia mới nghi ngờ nói: “Trời đất, ngươi không phải là ảo giác? Ngươi... Ngươi có thật?”

“Vô nghĩa, bốn tiểu thư đương nhiên là thật, so với vàng còn thật hơn? Ta phải nói chủ nhân à, người chuyển thế đúng là lần này so với lần trước kém cỏi, nhất là đầu óc lúc này, quá thật... Ngươi tại sao lại có thể dùng lửa đốt? Có thể làm bỏng ta? Rất... rất đáng giận!” Tiểu Giới ưu nhã hất mái tóc tím trước ngực, mắt nhỏ trừng trừng, khó chịu nhìn Vũ Nhạc.

Vũ Nhạc vẻ mặt hắc tuyến nhìn hải tử chưa tới 70cm trước mặt, khổ người của nàng cùng lắm chỉ là bộ dáng của hải tử hai tuổi, sao lại có kiểu ăn nói già dặn như vậy? Nàng vuốt vuốt thấy huyết Thái Dương đau đau, vẻ mặt không thể tưởng tượng được nhìn Tiểu Giới: “Ngươi là ai?”

“Ách... Ngươi, người không biết ta?” Khuôn mặt Tiểu Giới như đưa đám nhìn Vũ Nhạc muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu: “Chủ nhân, đây là ý gì chứ? Không muốn nhận ta sao?”

“Đừng, ngươi đừng đau lòng, ta... Ta mất trí nhớ, không nhớ rõ lắm, ngươi là... Ai?” Vũ Nhạc xấu hổ đau đầu, cảm thấy có lỗi nhìn về phía Tiểu Giới.

Tiểu Giới vừa nghe Vũ Nhạc nói, nhanh chóng đưa cánh tay nhỏ bé của mình ra, bắt mạch cho Vũ Nhạc, năm phút sau nàng cau mày nhìn Vũ Nhạc: “Huyết mạch trong đầu người quả thật có bị tắc một chút, nhưng mà... Chủ nhân? Người không phải đã xuyên không tới đây sao? Chẳng lẽ cũng quên rồi?”

Vũ Nhạc vừa nghe càng thêm hiếu kỳ, nàng kích động kéo tay Tiểu Giới: “Tiểu muội muội, ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao biết là ta xuyên không tới?”

Tiểu Giới mở tròn mắt tràn đầy vẻ không tưởng tượng được: “Tiểu muội muội, làm ơn đi, người ta đã nghìn tuổi rồi, người lại còn gọi gọi ta là tiểu muội muội? Xem ra người đã thật sự quên không nhớ gì hết, vậy hân... Khẳng định người cũng không nhớ gì cả, ôi... Hân thật đáng thương, không biết phải chịu bao nhiêu đau khổ mới có thể ở cùng một chỗ với người. Đã chín kiếp luân hồi, không biết các người có thể có kết cục viên mãn hay không đây?”

“Ngươi đang nói cái gì?” Vũ Nhạc nhìn tiểu tử kia lăm bầm lăm bầm một hồi, không nhận được, mở miệng hỏi.

Tiểu Giới nhìn Vũ Nhạc thật sâu, rồi thở dài thật mạnh: “Thôi, nếu người đã quên chuyện trước kia, vậy bắt đầu lại từ đầu là được. Thưa Chủ Nhân tôn kính, ta xin tự giới thiệu, ta tên là Linh Tiểu Giới, là linh hồn nhẫn cổ trấn giới Thiên Sát, cũng là một trong những phụ tá đặc lực của người năm đó. Sinh nhật mười tuổi của người đã qua, kết giới linh giới tự động mở ra, máu tươi của người chính là cách duy nhất giải trừ kết giới, vì vậy Tiểu Giới mới có thể từ Linh Giới đi ra để gặp người.”

“Nhẫn cổ Thiên Sát? Linh hồn trấn giới? Phụ tá đặc lực? Trời, đây là chuyện gì vậy?” Trong đầu Vũ Nhạc hiện lên một đồng lộn xộn, đây... Đây không phải là giả dối chứ? Nhưng nhìn bộ dạng tiểu gia hỏa này không phải đứa trẻ con hai tuổi có thể giả dạng được, vì muốn hiểu rõ thân thể của mình, Vũ Nhạc có chút không tin tưởng, nhìn Tiểu Giới: “Ngươi còn biết gì nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tứ đại hộ pháp

“Vậy chủ nhân muốn biết chuyện gì?” Tiểu Giới vuốt cằm, hơi nhíu mày nhìn về phía Vũ Nhạc. Bây giờ không phải là nàng biết những gì, mà là chủ nhân của nàng muốn biết cái gì?

“Ta thật sự không có linh lực?” Đây là thứ trước mắt nàng quan tâm nhất.

“Không phải, người có, chẳng qua do phong ấn chưa được mở ra nên linh lực của người không thể xuất ra!” Tiểu Giới hơi cong môi, có thể nhìn thấy một mặt yếu ớt của chủ nhân mình như vậy, thật không dễ dàng nha!

“Phong ấn? Cái quái gì đã phong ấn linh lực của ta những mười năm? Vậy... Có biện pháp khác không?” Vũ Nhạc mong chờ nhìn Tiểu Giới, xem ra tiểu gia hỏa này biết không ít chuyện.

“Có ạ, người cần tìm được Tứ đại hộ pháp của người mới có thể hợp lực giải trừ phong ấn” Sắc mặt của Tiểu Giới hồ hững nhìn Vũ Nhạc, suy nghĩ không biết đã bay đi đâu, Tứ đại hộ pháp, bây giờ các người đang ở nơi nào vậy?

“Tứ đại hộ pháp? Đây là chuyện gì? Có thể đi tìm ở nơi nào?” Dưới trán của Vũ Nhạc khó chịu chảy xuống ba vạch đen, có còn hơn không, vừa phong ấn lại vừa có hộ pháp? Thân thể này của nàng, thực sự là có thân phận gì?

“Tứ đại hộ pháp là tỷ muội tốt của người, lúc trước người bị... Ách, sau khi người đầu thai, các nàng cũng đầu thai theo, trước mắt các nàng ở nơi nào ta cũng không rõ.” Tiểu Giới có chút khó xử nhìn Vũ Nhạc, việc này không nên nói như vậy, nàng vẫn không thể nói nha, ngộ nhỡ lộ Thiên cơ thì chẳng phải muốn cho chủ nhân chịu tội hay sao?

“Cái gì? Không biết? Vậy... Phong ấn của ta bao giờ mới có thể giải trừ?” Vũ Nhạc có chút ảo não vuốt vuốt tóc. Nửa năm nay nàng bị kích thích suýt chút nữa đã lấy mỳ sợi thắt cổ tử sát, bây giờ thân thể này có quá nhiều bí mật đợi nàng làm rõ, tiếp tục như vậy, muốn giầy vò nàng tới mức nào?

“Điều này chủ nhân không cần lo lắng, mặc dù các nàng đã đầu thai nhưng cũng theo bên cạnh người, chắc không lâu nữa các nàng sẽ trở lại” Tiểu Giới cúi đầu suy nghĩ một lúc, cân nhắc dùng từ, cẩn thận trả lời.

“Vậy... Ta làm sao biết các nàng là tỷ muội của mình đây?” Vũ Nhạc nhíu chặt lông mày, đây mới là vấn đề phiền toái nhất? Hiện tại nàng không có linh lực, không có trí nhớ, muốn tìm kiếm bốn người, so với lên trời còn khó hơn?

“Chủ nhân không cần lo lắng về điều này, đến đúng thời điểm các nàng sẽ tự mình tìm tới.” Người không có trí nhớ và linh lực nhưng các nàng có, bởi vậy muốn tìm người là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Rốt cuộc thân phận của ta là gì? Tại sao... Lại phức tạp như vậy?” Thật khó khăn mới không phải làm bộ đội đặc chủng, không nghĩ tới thân phận khi xuyên không cũng quý quái như vậy. Điều này làm nàng đột nhiên kích động muốn đập tường, nhất là nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của tiểu gia hỏa này, nàng gấp gáp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

“Cái này... Chủ nhân, có một số việc đến đúng thời điểm, ta tự nhiên sẽ nói cho người, bây giờ, thật sự không thể nói được.” Về mặt Tiểu Giới áy náy nhìn Vũ Nhạc, không phải nàng không nghĩ tới việc nói ra mà thật sự là không thể nói mà!

“Thôi, nếu đã như vậy thì người đi đi!” Vũ Nhạc phiền chán phẩy tay. Tiểu Giới không đành lòng nhìn Vũ Nhạc: “Chủ nhân, lúc này nhân lúc người không có việc gì làm thì nên tu luyện linh lực đi. Ở đây ta có rất nhiều bí tịch năm xưa của người, đều ở trong không gian của chúng ta, lúc nào người rảnh thì đi xem đi? Còn có được liệu và dụng cụ luyện đan của người đều ở đây cả!”

Lúc này, Vũ Nhạc có chút ngồi không yên, về mặt nàng khiếp sợ nhìn Tiểu Giới: “Không gian? Đó là cái gì?”

Tiểu Giới im lặng không nói gì, phía sau đầu đồ mồ hôi lạnh, nàng là chủ nhân vĩ đại đứng đầu thế giới kia nha, làm sao lần chuyển thế đầu thai này lại vừa ngây ngô vừa ngốc nghếch chứ? Nhưng... Cho dù mất trí nhớ cũng không thể quên hoàn toàn chứ? Việc này nếu để cho huynh đệ tỷ muội biết, họ có thể học máu hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Không gian tiện lợi

Vũ Nhạc chăm chú nhìn Tiểu Giới ngay cả lúc ngẩn người cũng thật linh động, liền đưa tay nheo nheo khuôn mặt phấn nộn của nàng: “Ồi chào, thật sự là kỳ tích nha, da của ngươi chẳng những không có mụn mà còn mềm mại như vậy, này, tiểu tử kia, ngươi chăm sóc da như thế nào vậy?”

Tiểu Giới nghe vậy, dùng sức giật giật khoe miệng, trực tiếp bỏ qua biểu tình chờ mong của nữ nhân nào đó. Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Giới quơ một vòng tròn trước mặt Vũ Mị, chỉ thấy trước mắt lóe lên ánh sáng màu tím, tới lúc định thần lại nhìn kỹ xung quanh thì đã thấy đổi sang một nơi khác. Vũ Mị há miệng thờ đốc, tò mò nhìn xung quanh, có cây, có hoa, nơi cách đó không xa có một tòa vọng (nơi nghỉ chân) dưới chân bảo tháp, đúng, đúng là bảo tháp, còn là một tòa bảo tháp hào quang long lánh. Một nữ nuốt nước miếng, tự cầu vào mặt mình: “Oái... Đau thật nha, ôi mẹ ơi, đây không phải là nằm mơ à? Tiểu hài nhi, sao ngươi lại dẫn ta tới đây?” Một nữ có chút kích động cúi đầu nhìn xuống hài tử bé nhỏ.

Tiểu hài nhi? Ôi, chủ nhân trải qua chín kiếp luân hồi, không chỉ trí óc không tốt mà tính cách... cũng khác biệt so với năm đó, không biết kiếp này, nàng có thể lấy lại trí nhớ hay không? Ôi, mình rất nhớ khí phách yêu mị động lòng người của chủ nhân nha!

“Tiểu hài nhi? Ngươi đang nghĩ gì vậy? Bốn cô nương đang hỏi ngươi đây, ngươi đưa ta tới chỗ nào đây? Sao ngay cả một con ma cũng không thấy vậy?” Một nữ có chút bối rối nhìn xung quanh, nơi này ngoài việc nhìn không khác lắm so với bên ngoài thì hình như không có người ở nha!

Cái gì mà không có ma nào? Chẳng lẽ Linh thú không phải là sinh vật? Chẳng qua phong ấn của người chưa giải trừ, chúng nó vẫn ngủ say, ôi... Tiểu Giới thờ dài, có chút ai oán nhìn Yêu Vũ Mị, giọng nói thập phần khó chịu: “Nơi này chính là không gian Linh Giới, cũng có thể gọi là không gian tiện lợi, không gian di động, người muốn gọi là gì cũng được. Ở bên ngoài một ngày bằng ở trong này một năm. Hơn nữa, nơi này có linh khí Chí Tôn vô thượng, đối với việc tu luyện gần như là được trời giúp, liên tục ở trong này hấp thụ linh khí thì không chỉ tiến cấp nhanh chóng mà chính bản thân cũng toát ra một loại khí chất biến ảo kỳ diệu.”

“Cái gì? Không gian tiện lợi?” Về mặt Vũ Mị kích động nhìn xung quanh, có chút không tin nổi nhìn Tiểu Giới: “Ngươi vừa mới nói ở bên ngoài một ngày bằng ở trong này một năm?”

“Vâng ạ, có vấn đề gì sao?” Tiểu Giới hơi cong môi, bây giờ mặc dù chủ nhân có chút khác biệt, nhưng là vô tư vô lo, nàng... Thật ra hy vọng chủ nhân vĩnh viễn vui vẻ như vậy mãi mãi, nhưng mà... Chủ nhân sinh ra đã được giao phó thân phận, thực sự không cơ hội để thay đổi được vận mệnh.

“Vấn đề? Không có không có, làm sao có vấn đề gì được chứ, ôi chào, trời ơi, bên ngoài một ngày bằng trong này một năm, vậy... Có phải sẽ bị già nhanh hơn không?” Vũ Mị vừa rồi còn rất vui vẻ, sau khi suy nghĩ tới vấn đề này thì có chút hoài nghi nhìn Tiểu Giới, Tiểu Giới bật cười: “Sao có thể chứ, linh khí ở nơi này dồi dào như vậy, cũng sẽ bồi lại không ít, hơn nữa, nơi này và bên ngoài không tương thông với nhau. Người có ở đây nghỉ ngơi một trăm năm thì khi ra bên ngoài, người bao nhiêu tuổi vẫn là bấy nhiêu.”

“Thật sự rất lợi hại, đây đúng là một bảo vật, vậy... Nó cũng thuộc về ta sao?” Vũ Mị nhìn bảo tháp hào quang long lánh trước mặt, trong mắt không tự chủ được mà hiện lên hình ảnh tiền tài. Tiểu Giới thấy thế, không chút khách khí dẫm một cước vào chân Vũ Mị, bộ dáng chỉ tiếc không rèn sắt thành thép: “Một ngàn năm, sao ngươi không bỏ được tật xấu này vậy? Bất cứ ở lúc nào chỗ nào, người đều mê tiền như vậy, tiền có thể ăn được sao? Vị kia của người có tiền như vậy, sao không thấy người nhìn hấn tới mức lộ ra ra bộ mặt dọa người thế?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Tầng thứ nhất của bảo tháp

“Cái gì mà một ngàn năm? Cái gì mà vị nào của ta?” Một nữ phút chốc quay đầu, có chút không rõ ràng nhìn Tiểu Giới. Tiểu Giới mạnh mẽ lấy lại tinh thần, ngượng ngùng cười nói: “Àch... Không, không có việc gì. Ta đưa người tới bảo tháp nhé? Ở đó có thứ người từng... Àch, có thứ người thích đó.”

“Ngươi nói chuyện mà muốn nói lại thôi, rốt cuộc là muốn nói gì?” Nhìn Tiểu Giới khổ sở gập cong người nín cười, Vũ Mị cũng cảm thấy buồn cười, nhưng nàng cũng không ngốc, đương nhiên nhìn ra Tiểu Giới muốn nói nhưng không thể nói.

“Người thông minh như vậy đương nhiên biết là ta không thể nói được, đi thôi, người đi trước nhìn xem, từ từ về sau người sẽ biết rõ.” Tiểu Giới bắt đầu đi lặc đầu, đầu nhỏ màu tím ngẩng lên hướng về phía Vũ Mị nhiệt tình tươi cười.

“Ừ, cũng chỉ có thể như vậy, ngươi cũng không gặp được ai tốt bụng như ta đâu? Nếu đổi là người khác thì ngươi đã bị đánh tới mẹ cũng không nhận ra được.” Vũ Mị buồn cười xoa xoa đầu Tiểu Giới, về mặt trêu đùa.

“Mẹ ta? Đùa giỡn gì vậy? Mẹ ta là ai, ta cũng không biết, lấy gì mà nhận ra? Về phần người khác... Hừ hừ, không phải người đã quá coi thường bản lĩnh của ta đó chứ?” Chủ nhân thì nàng không dám, cũng không có bản lĩnh đắc tội. Nhưng còn những người khác hoặc Linh thú, có ai là đối thủ của nàng chứ? Thiên Sát thượng cổ phong ấn cổ giới, không là đệ nhất thần vật thì cũng là một trong những thần vật nha, có hơn vạn năm tu hành, làm sao bọn người hạ đẳng và Linh thú có khả năng tiếp cận? Nếu không phải vì nàng cảm giác được chủ nhân, cùng với hấn đang ở trong này thì sao nàng lại tự đưa mình tới tận đây?

“Theo như lời ngươi nói, ngươi thật sự rất lợi hại!” Vũ Mị vừa lười kéo Tiểu Giới vừa tò mò nhìn cảnh vật xung quanh, không để ý được ý tứ trong lời nói của Tiểu Giới.

“Có lợi hại hay không thì sớm muộn ngài cũng biết. Được rồi, đã tới, đây là tầng thứ nhất của bảo tháp, người vào trước nhìn xem.” Tầng thứ nhất là tên kia trấn thủ, chắc hẳn là chưa tỉnh lại, vậy nên nàng có thể đi vào rồi? Với trình độ biến thái của tên kia, nếu là ở ngàn năm trước thì nàng hay ngay cả chủ nhân cũng không thể tiếp cận.

Nhưng mà, nàng đã coi thường trình độ biến thái của tên này. Vũ Mị vừa bước vào tầng thứ nhất của bảo tháp, vốn bên trong còn tối đen mà phút chốc rực sáng như ban ngày, ánh sáng chói mắt làm cho Vũ Mị phải nheo mắt lại. Vũ Mị vừa mới thích ứng ánh sáng nơi này, chỉ lo quan sát tình huống xung quanh. Nàng cũng chưa chú ý tới phía sau mình, Tiểu Giới đang lộ ra bộ mặt như gặp quỷ, liên tục thối lui, đầu nhỏ không ngừng lắc lư trái phải, đôi mắt tím toát ra vẻ không tin nổi. Cái tên kia đã giải trừ được phong ấn? Không thể nào? Đùa vui gì đây? Việc này... cũng quá nghịch thiên rồi? Vì sao nàng không cảm giác được chút gì?

“Hừ, con heo chết tiệt, nếu để ngươi cảm ứng được, chẳng phải đã uống công bốn đại gia bùng bít hay sao?” Ngay tại lúc Tiểu Giới tự hỏi, một giọng nói kiêu ngạo trực tiếp truyền vào đầu nàng. Linh Tiểu Giới dưới chân lão đảo, không tin nổi trừng mắt nhìn xung quanh: “Đồ Lạ Lạ? Chết tiệt, ngươi đã tỉnh lại?”

“Hừ, ngươi nghĩ sao chứ, bốn đại gia lại chịu bị phong ấn kia kìm hãm? Thật là nực cười!” Giọng nói kiêu ngạo lại vang lên, mà không thấy chủ nhân hiện thân. Còn Linh Tiểu Giới bị vây trong trạng thái khiếp sợ, không chú ý tới chủ nhân của giọng nói này phát ra âm thanh so với ngàn năm trước, khác nhau một trời một vực!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nuôi dưỡng hồ ly

“Ngươi... Ngươi ở đâu? Vì sao không hiện thân?” Linh Tiểu Giới lắc lắc mái tóc tím của mình, vẻ mặt kích động nhìn xung quanh. Vũ Mị ngạc nhiên nhìn nàng: “Tiểu tử kia, ngươi làm gì đó? Ngươi đang nói chuyện với ai vậy?”

Mắt Linh Tiểu Giới chợt lóe lên, giữ chặt lấy tay Vũ Mị, đôi mắt linh động vui vẻ nhìn xung quanh: “Đồ Lạ Lạ, ngươi còn không ra? Ta đang ôm cánh tay mềm mại như ngọc của chủ nhân đây!”

“Lão trư kia, ngươi mau buông tay heo ra? Nữ thân của ta, ngươi cũng dám mơ tưởng? Cút ngay!” Giọng nói phẫn nộ của Đồ Lạ Lạ vang lên xung quanh, lúc này không chỉ có Tiểu Giới nghe được mà ngay cả Vũ Mị cũng nghe rõ ràng. Nàng tò mò nhìn xung quanh một lát cũng không tìm được chủ nhân của giọng nói, cảm thấy kì quái hỏi: “Ai đó?”

“Thú cưng của ngươi, nhìn xem, nhìn xem, thấy người cũng không biết đi ra nghênh đón, cứ giải trừ khế ước với nó là được!” Linh Tiểu Giới mím mím môi, vẻ mặt khinh thường nhìn xung quanh.

“Này này này, con heo đáng chết, lão tử là Linh thú, không nghe rõ sao? Không phải thú cưng, không phải thú cưng!” Đồ Lạ Lạ tức điên lên, cào cào đầu, rốt cuộc không nhịn được, thân hình chợt lóe lên, vẻ mặt tức giận đứng trước mặt Vũ Mị và Tiểu Giới. Mà Vũ Mị chỉ cảm thấy trước mặt một ánh sáng bạc lóe lên, chớp mắt một cái, trước mặt nàng, mà không, là trước chân nàng, đã xuất hiện một vật cả người trắng xóa như tuyết... Tiểu hồ ly, đúng, đúng là một tiểu hồ ly, bộ dáng thực giống hồ ly.

“Ha ha ha, hóa ra là người đã trở về nguyên hình, ha ha, không trách được ngươi không hiện thân ra, thì ra ngươi là cái dạng này... ha ha ha ha.” Tiếng cười của Tiểu Giới sáng khoải vang vọng khắp bảo tháp. Vẻ mặt tiểu hồ ly lạnh lùng nhìn nhóc con tùy tiện kia, móng vuốt trắng như tuyết cào cào làm mặt đá cẩm thạch hiện lên vài dấu vuốt. Vũ Mị nhìn đã thấy gai hết người, việc này... Ai có thể nói cho nàng biết, tình huống này là thế nào?

Phịch một tiếng, tiếng cười đáng yêu dừng lại, tiểu oa nhi ngã xuống đất, ngửa mặt lên trời, hai chân nhỏ tội nghiệp run rẩy. Còn tiểu hồ ly chớp chớp lông mi trắng, vẻ mặt nó khinh thường đá một cước vào chân nhỏ màu tím của tiểu oa nhi: “Tiểu hài tử, muốn cùng gia đấu sao, dám chê cười gia, một ngàn năm trước ngươi đấu không được, ngàn năm sau vẫn là đấu không được!” Tiểu hồ ly nói xong, khịt khịt cái mũi trắng xóa của mình, ngạo mạn ngẩng cao đầu, bộ dáng sang chảnh mấy ngàn năm. Vũ Mị nhìn nó mà thiếu chút nữa vỗ tay khen ngợi, hai tiểu gia hòa kia thật đáng yêu nha!

Vì vậy, giây tiếp theo, nàng thể hiện bằng hành động, tay trái lao tới khuôn mặt bánh chọc còn đang ngửa lên của tiểu hồ ly, tay phải cọ tới đưa nhỏ màu tím còn nằm run rẩy trên mặt đất. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng ghé sát vào hai bảo bối đáng yêu, kích động cọ cọ: “Ôi ôi ôi, ta thật sự quá may mắn, sao lại kiếm được hai tiểu bảo bối các ngươi đáng yêu thế này! Đến đây, tỷ tỷ hôn cái nào!” Dứt lời, nàng tiến gần lại hôn lên Linh Tiểu Giới, không nghĩ rằng tiểu hồ ly kia lại kêu gào lên, nắm ngay tóc Vũ Mị, mô nữ đau tới mức nhe răng há miệng quay đầu lại: “Ngươi làm sao vậy?”

“Chủ nhân, cẩn thận một chút, trong sách của người không thể để cho tên kia làm hỏng. Nếu không, chúng ta làm sao hướng Vương...” Nó còn chưa nói xong đã bị tiếng ho khan mạnh mẽ của Linh Tiểu Giới chặn lại: “Khụ khụ khụ...”

Đồ Lạ Lạ vừa nghe, lập tức ngậm miệng, tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Giới, giọng nói cực kì ác liệt: “Khụ, khụ cái gì mà khụ? Ngươi không khỏe mà còn không cút sang một bên, ngộ nhỡ lây bệnh cho chủ nhân thì làm thế nào?”

Tiểu Giới giận dữ, không chút khách khí cãi lại: “Đầu của ngươi có phải không được tốt không vậy? Này, lão nương là Giới Linh (*), Giới Linh có thể ngã bệnh à? Ngươi nghe ai nói vậy?”

Mồ hồ ly bật cười khanh khách...

(*) Giới Linh: Linh hồn của nhân cổ, mang tính tâm linh, thần vật.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cần phải học tập

“Này, ngươi làm vậy cái gì vậy? Làm sao ngươi có thể tỉnh lại? Phong ấn của chủ nhân còn chưa giải trừ, làm sao ngươi đã...? Còn những người khác...” Linh Tiểu Giới khiếp sợ nhìn lên tầng thứ hai của bảo tháp, chẳng lẽ bọn chúng đều đã tỉnh lại?

“Đừng nhìn, chỉ có ta tỉnh lại thôi!” Đồ Lạp Lạp lưu luyến từ trên người Vũ Mị nhảy xuống, tuy rằng hắn rất muốn tiếp tục, ôi, nhưng mà... Vì tránh cho mồ ta bị tên mạch lẻo kia phá hư, hắn vẫn nên thành thật một chút, dù sao... Nam nhân kia, quá mức đáng sợ!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Linh Tiểu Giới phát điên, vượt vượt ấn đường, chẳng lẽ trình tự của nàng có vấn đề?

“Đừng suy nghĩ nữa, chủ nhân đã trực tiếp vượt kiếp thứ chín tới kiếp thứ mười, ngươi biết không?” Đồ Lạp Lạp vung vẩy cái đuôi, quét sạch sẽ mặt đất phía sau, đặt móng ngồi lên, mi mắt rũ xuống, cúi đầu, uể oải nhìn về phía Linh Tiểu Giới.

Tiểu Giới gật đầu: “Có biết, chủ nhân đã vượt qua kiếp thứ chín trực tiếp xuyên qua tới thân thể của kiếp thứ mười, vậy theo như ngươi nói, là vì nguyên nhân này? Điều này cũng không đúng nha, vì sao các huynh đệ tỷ muội khác không tỉnh lại?”

Ánh mắt Tiểu Giới hơi trầm xuống, buồn bực ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn xung quanh, nín thở cảm ứng, nhưng cuối cùng không thể cảm ứng ra hơi thở của Linh thú nào khác. Xem ra, chỉ có mỗi tiện hồ ly này tỉnh lại.

“Hừ, còn có thể vì sao, là do quan hệ của ta và chủ nhân rất tốt!” Mồ hồ ly khoác lác vô si nhưn cao lỏng mảy, móng vuốt nhỏ mập mập lắc lư lắc lư trước mặt Tiểu Giới. Bộ dáng thích chí của tiện hồ ly khiến Tiểu Giới chảy xuống ba vạch đen. Được rồi, trước mắt chỉ có câu trả lời này mới có thể ứng phó với chủ nhân, xem ra tiện hồ ly này cũng biết tính toán, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói...

Mãi đến khi giọng nói buồn bực của Vũ Mị cắt ngang, cuộc đối thoại của hai người mới kết thúc: “Ai có thể nói cho ta biết, các ngươi có thể nói thêm gì nữa không? Tại sao các ngươi đều gọi ta là chủ nhân? Cái gì mà huynh đệ tỷ muội? Chẳng lẽ... Còn có Linh thú khác ở nơi này?”

Đồ Lạp Lạp trưng ra bộ mặt “đáng đời ngươi”, hờn hờn nhìn Linh Tiểu Giới, xem ngươi trả lời như thế nào, hừ!

“Ngươi nói cho ta biết đi.” Nhưng điều làm cho nó trở tay không kịp là Vũ Mị không nhìn về phía Tiểu Giới mà trực tiếp hướng mắt về phía nó – Đồ Lạp Lạp.

“Ta? Chủ nhân, kỳ thật cũng không có gì cả. Chúng ta đều theo khế ước Linh thú cùng người trải qua mười kiếp luân hồi, bây giờ là kiếp thứ mười, chúng ta đều phải trở về bên cạnh người, chỉ có điều... Trước mắt chúng ta không thể nói cho người biết nhiều lắm, tiết lộ Thiên Cơ thì đối với người cũng không có chỗ nào tốt. Người hãy tin tưởng bọn ta, so với những người khác, chúng ta càng mong muốn người khôi phục trí nhớ và linh lực.” Từ trước tới nay Đồ Lạp Lạp lúc nào cũng vô cùng vênh vào tự đắc, bây giờ đối mặt với vấn đề này, lần đầu tiên nó yên lặng cúi đầu, vẻ mặt thực sự nghiêm túc.

Ánh mắt Vũ Mị mơ hồ, suy xét vô cùng rõ ràng, sau một lúc lâu nàng mới kín đáo thở dài: “Ôi... xem ra bí mật của thân thể này, không ngờ lại không hề bình thường, được rồi, các ngươi đã không chịu nói thì đưa ta trở về đi!”

“Không cần đâu Chủ nhân, người chỉ cần nghỉ ý niệm, người sẽ trở lại phòng. Người nhìn xem, không phải chúng ta đã trở lại rồi ư?” Tiểu Giới cười vui vẻ chỉ vào khuê phòng của Vũ Mị, tiếp tục nói: “Sau này, nếu người muốn vào Linh Giới tìm thứ gì hoặc tu luyện linh lực thì chỉ cần dùng ý nghĩ, sẽ tự động thay đổi vị trí. Tương lai lúc chạy trốn cũng có thể làm như vậy. Hơn nữa, chúng ta ở bên trong Linh Giới vẫn có thể nhìn ra bên ngoài. Việc này chờ sau này ta nhất định sẽ giải thích cho người nghe. Hiện tại, người hãy học trước công pháp luyện đan cơ bản và tên các loại dược thảo. Bây giờ tuy rằng người không có linh lực nhưng vẫn nên học tập, không thể dừng lại được, trên bảo tháp còn có rất nhiều, người cần tranh thủ thời gian để xem nha!”

Vũ Mị nhìn từng bộ sách cao chông thành núi trước mắt, không nhịn được nuốt nước miếng: “Ta không nghe lắm chứ, những thứ này, ta đều phải học sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bị ghét bỏ

Đồ Lạp Lạp liền giương mắt lên nhìn trần nhà, ta không tồn tại, ta không tồn tại. . .

Linh Tiểu Giới cười phì phì, nhìn về phía Vũ Mị gật đầu: “Đúng như người nhìn thấy, Chủ nhân, những thứ này chỉ là một phần trong số đó thôi. Trong thời gian hai năm, người không cần làm gì khác, hãy ở trong Linh Giới tu luyện thật tốt đi. Các loại dược liệu ở trong này người tùy ý sử dụng, kỹ năng võ thuật phụ thuộc vào trí tuệ của người. Hai năm nữa người vào học viện mới không bị xem thường!” Linh Tiểu Giới biết hôm nay Vũ Mị bị xấu hổ, nói như vậy, tin rằng nàng sẽ không nổi giận đánh người.

Quả nhiên, con mắt Vũ Mị vừa rồi còn bốc hỏa, chỉ nghe một câu cuối đã chớp chớp mắt: “Người nói thật sao?”

“Đương nhiên, ta không dám cam đoan, nhưng bí tịch bên trong Linh Giới, trong thiên hạ chỉ duy nhất chúng ta có, người khác muốn nhìn cũng không thể nhìn đâu!” Những đồ tốt của Thượng cổ Phong ấn, ở đại lục này sao có thể có? Tùy tiện đem ra ngoài một quyển, có thể làm cho đại lục này rối loạn.

“Được rồi, ta đã hiểu. Các người tới từ đâu thì trở về đó đi, bốn cô nương mệt rồi, giày vò cả một ngày, ta phải từ từ nghỉ ngơi thật tốt!” Ngày hôm nay làm cho nàng ngạc nhiên quá nhiều, đầu óc nàng hưng phấn quá rồi!

“Không được, Chủ nhân phải mang ta theo, ta không muốn về nơi đồ nát kia, trò vui không có, không muốn trở về!” Đồ Lạp Lạp chân chó chạy đến trước mặt Vũ Mị, phe phẩy cái đuôi tuyết trắng mập mập, về mặt nhìn nọt nhìn Chủ nhân nhà mình.

“Mang theo người? Ta mang theo người làm gì? Không mang. Tuy rằng bộ dạng người rất đáng yêu, nhưng người béo như vậy. . .” Nói tới đây, mỡ nữ chán ghét phui phui Đồ Lạp Lạp đi, mỡ hồ ly hoảng sợ choáng váng: “Cái gì? Ta béo? Chủ nhân? Ta béo? Ta. . .”

Tiểu hồ ly tức giận không nói nên lời. Linh Tiểu Giới lại cười ha ha, tiếng cười kia làm Vũ Mị cùng đứa nhỏ Đồ Lạp Lạp nghiêng đầu sang, đồng thanh nói: “Câm miệng!”

“Cười cái gì mà cười, răng nanh của người trắng quá sao?” Dứt lời, hai người đồng thời nhìn nhau, lúc lâu sau, Vũ Mị mới thở dài: “Ồi. . .Bây giờ muốn nghĩ các người không có liên quan tới ta cũng khó, ngay cả mắng chửi người cũng không kém một chữ, phục các người thật. Được rồi, tiểu hồ ly này, ách. . .Lạp Lạp đúng không? Từ đây về sau, bốn cô nương chấp nhận cho người đi theo, có điều. . .Nếu xảy ra chuyện đừng nghĩ tới việc ta cứu người, người phải tự bảo vệ chính mình, hiểu không?”

Đồ Lạp Lạp nghe nàng nói vậy, dưới trán không tự chủ chảy xuống ba vạch đen, mấy câu nói đó, nghe có vẻ thật quen tai, đáng về năm đó. . .Ồi, xem ra Chủ nhân của các nàng vẫn không thay đổi. Bây giờ còn chưa biết thế nào mà đã bắt đầu uy hiếp mình, tiểu hồ ly nó thật đáng thương. . . “Người yên tâm, chúng ta đều có năng lực tự bảo vệ bản thân, tuyệt đối sẽ không làm vướng chân người.” Lạp Lạp giờ móng vuốt lên quá đầu, làm cử chỉ thể thốt, bộ dáng thập phần thành thật lập tức chọc cười Vũ Mị. Mỡ hồ ly ai oán nhìn Chủ nhân nhà mình tươi cười, trong lòng nó gào thét liên tục: “Cứ tưởng trải qua mười kiếp luân hồi Chủ nhân sẽ sửa đổi tính cách, không nghĩ rằng. . .Vẫn như vậy. . .Lười! Nàng lười đánh nhau thì những Linh thú này lên trước, lười vận động thì ăn uống vệ sinh đều do Linh thú bọn chúng hỗ trợ giải quyết, lười đọc sách thì Linh thú giúp một tay đọc. . .Nhớ tới những thứ kia mà kinh hoàng, Đồ Lạp Lạp không nhịn được tự ôm lấy người, đang trời mùa hè nha, làm thế nào lại lạnh thế. Sao nó cảm thấy những ngày thống khổ đã qua sắp quay lại rồi?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Giống như huynh muội

Người nhà Nhạc gia rất nhanh đã phát hiện bên người Vũ Nhạc có thêm một tiểu hồ ly. Về phần Linh Tiểu Giới, do yêu cầu mãnh liệt của Vũ Nhạc đã bắt đầu dĩ thu nhỏ lại, trở thành một chiếc nhẫn ngọc ở ngón tay mỡ nữ. Chỉ khi nhìn tới chiếc nhẫn không tinh xảo lắm trên ngón tay mình, Vũ Nhạc mới hài lòng gật đầu: “Như thế này không sai biệt lắm, về sau, hai người các người hãy theo ta lẫn lộn. Đi, chúng ta đi ra phố!”

Mặt tiểu hồ ly và Tiểu Giới tối sầm, tính thích chơi đùa, thật xấu không đối, ời. . .

Vũ Nhạc ra khỏi Nhạc gia trang giống như ngựa hoang được cởi yên cương. Tuy rằng nàng mới gần mười tuổi nhưng trong thời gian nửa năm nay đã sớm làm cho bách tính Hòa Đô thành vừa nghe tên đã sợ mất mật. Nàng dám khi dễ Hòa đại công chúa, mắng chửi trưởng nữ của Lăng gia, làm tiểu thư nhà Mục gia giận quá mà ngất, hạ độc Thương Lan Diễm đại tiểu thư của Thương Lan môn phái. Trên đời này chắc chỉ có một mình Vũ Nhạc nàng dám như thế thôi?

“Chủ nhân, ta muốn ăn thịt nướng.” Mỡ hồ ly ghé vào vai Vũ Nhạc, bàn tay nhỏ cọ cọ y phục của nàng. Vũ Nhạc kinh ngạc quay đầu nhìn Đồ Lạp Lạp: “Người còn biết cả thịt nướng?”

Đồ Lạp Lạp vừa nghe Vũ Nhạc nói, khinh bỉ nhìn nàng, đột nhiên phát hiện đối phương là nó, lập tức ai oán trừng mắt nhìn nàng: “Khi người chưa bước vào luân hồi, chúng ta thường xuyên theo người đi ăn thịt nướng.”

“A, không nghĩ ra trước đây ta cũng có bản tính này” Vũ Nhạc cảm thấy kì quái gãi gãi đầu, chẳng lẽ mình chính ra là xuyên không tới sao? Nghĩ tới vấn đề này, nàng buồn bực nhìn Đồ Lạp Lạp: “Tích cách hiện tại của ta có giống như trước hay không?”

Đồ Lạp Lạp không chút khách khí lắc lắc cái đầu nhỏ: “Không có, bây giờ tích cách của người đang từ từ phát huy...” Những lời này của Đồ Lạp Lạp đúng là lời nói thật. Hiện nay tuổi của Vũ Nhạc vẫn không tính là lớn, nên tài năng của nàng đều bị che lấp, thoát nhìn bộ dáng quần áo lụa là vẫn không thay đổi. Trên thực tế chỉ có một số người thân cận mới biết rõ tính cách của nàng. Như vậy một ngày nào đó Chủ nhân thực sự bộc phát, không biết có giống như khí phách năm xưa hay không? Thật mong đợi...

“Không phải nói là giống nhau sao?” Vũ Nhạc có chút bất đắc dĩ vuốt vuốt ấn đường, xem ra hai ngày nay nàng đã bị kích thích quá độ, thoáng cái đã không khống chế được. Sau này cần phải thu lại tâm tính của mình rồi, nét mặt vui mừng hiện rõ như vậy, sớm hay muộn cũng bị thua thiệt.

“Vũ nhi, sao muội lại ở đây?” Ngay khi Vũ Nhạc định bước vào “Hong Tiểu Trai” thì một giọng kinh hi chột vang lên ở phía sau. Vũ Nhạc dừng bước, chậm rãi xoay người, nhìn thấy bộ dáng quen thuộc trước mắt thì sắc mặt bỗng đen lại: “Ca ca đã quên những lời Vũ nhi đã nói rồi ư?”

Hóa ra, người tới không phải ai khác mà chính là người hai ngày trước đã đắc tội mỡ nữ, Nhạc gia nhị công tử Nhạc Mộ Dương. Hắn mặc một bộ trường sam màu trắng, ưu nhã đi tới, Mộ Dương nghe thấy giọng điệu nóng nảy của muội muội cũng không tức giận, chạy nhanh nói: “Này, hai ngày nay không phải huynh không chịu đi nhận lỗi với muội, thật sự lúc huynh tới tìm muội, nha hoàn của muội nói là muội đang ngủ, muội muội à, muội cảm tính con heo sao? Sao ngày nào cũng ngủ? Nếu không phải hôm nay gặp được muội thì huynh muội chúng ta không biết lúc nào mới gặp mặt!”

“Heo? Huynh mắng ta là heo?” Đôi mắt to trong suốt hiện lên ngọn lửa đỏ rực, lúc Mộ Dương còn chưa kịp phản ứng lại, Vũ Nhạc đã hung hăng giơ nắm đấm qua. Mộ Dương liền nhảy xa ba thước, về mặt hắn căng thẳng nhìn Vũ Nhạc: “Nha đầu, ta là ca ca của muội nha, muội đối xử như vậy với ca ca sao? Muội... Không cho phép muội đánh vào mặt, tại sao muội lại đánh vào mặt?”

Sắc mặt Vũ Nhạc càng thêm khó nhìn, hận không thể bùng nổ với hắn: “Chết tiệt, huynh trốn nhanh như vậy, ta không có võ công, làm sao có thể đánh được huynh? Huynh gào cái gì mà gào? Thật tiếc cho huynh là nhi tử của Đại lão gia, hừ... xấu hổ chết mất, hừ!” Dứt lời, nàng vung tà áo tím, cầm hận trừng mắt nhìn hắn, nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thiếu nữ áo vàng

Bàn tay đang che mặt của Mộ Dương đột nhiên hạ xuống: “Đừng vậy, muội ấy không chạm vào ta, ta kích động cái gì?”

Vũ Nhạc còn chưa đi xa, vừa nghe hắn nói, dưới chân lão đảo, suýt nữa ngã quy, miệng nàng hơi giật giật, vừa định quay người thì đã bị một móng vuốt nhỏ kéo tóc: “Chủ nhân, bình tĩnh, bình tĩnh nha!”

“Bình tĩnh cái gì hả? Hồn đản này...” “Hắn là ca ca của người...” “Đi chết đi, ta lại có ca ca như vậy sao? Ta không thừa nhận” “Người không thừa nhận, hắn vẫn là ca ca của người...” Mọi người xúm lại nhìn tròn mắt trước cửa Hong Tiểu Trai, một lớn một nhỏ, một người một thú kì lạ đầu khấu, đều ríu rít nâng miệng, che trán của mình. Nghe nói Nhạc gia có một nữ nhi quần áo lụa là, hôm nay gặp mặt đúng là danh bất hư truyền, đáng thương cho hai huynh đệ Nhạc gia! Nghĩ đến đây, mọi người đều nhìn về phía Mộ Dương biểu tình thương hại. Nhạc Mộ Dương vung chiếc quạt trong tay, đôi mắt phượng sâu thẳm híp lại, tựa tiểu phi tiểu nhân cả đám người: “Không biết, suất diễn này mọi người xem thấy thế nào?”

Giọng nói vừa hạ xuống, đám người lập tức giải tán, tốc độ so với nghe tiếng tập hợp còn nhanh hơn. Đừng đùa, lúc này không đi thì còn đợi đến bao giờ? Đừng nhìn bộ dạng tươi cười này của Nhị thiếu gia mà nhầm, ai còn không biết hắn nổi danh miệng nam mô, bụng một bồ dao găm?

Vũ Nhạc mấp máy môi, đôi mắt tím khê nhìn Mộ Dương, hừ lạnh một tiếng, sau đó đi về phía Hong Tiểu Trai, không thèm đếm xỉa tới ca ca, tức thì tức, lấp đầy bụng mới là đúng nha.

Nhạc Mộ Dương khê nâng môi, nhướn mắt lên nhìn muội muội nhà mình: “Đợi ta với, hôm nay ca ca sẽ mời khách.” “Vậy huynh còn thất thần cái gì?” Vừa nghe có người mời khách, mỡ nữ bỗng nhiên nghiêng đầu quay lại, Nhạc Mộ Dương giật mình, thiếu chút nữa không dừng kịp, bốn mắt nhìn nhau, mỡ nam thấp giọng thờ dài: “Ài... Đôi lúc ta tự hỏi phụ thân đã tạo nghiệt gì, tự nhiên lại rước về một tiểu Bá vương.” “Thế thì sao? Huynh có ý kiến gì?” “Có ý kiến?...Làm sao có thể chứ?” Tránh voi chả xấu mặt nào, một ngày nào đó, ta sẽ dạy muội, thế nào là kính già yêu trẻ!

Hai người vừa đi vào Hong Tiểu Trai, đại sảnh lập tức yên tĩnh trở lại, ngay cả chuông quây cũng tự mình nghênh đón: “Nhạc nhị thiếu gia, Nhạc tiểu thư, xin hỏi hai người muốn dùng gì?”

“Đến nhà gian, chọn thứ tốt nhất, muội muội ta đói bụng lắm rồi!” Chiếc quạt trong tay Nhạc Mộ Dương hạ xuống một chút, đôi mắt phượng đen sâu thẳm đảo khắp một lượt, những người muốn xem náo nhiệt đều gục đầu xuống. Lúc này Mộ Dương mới hài lòng gật gật đầu, về mặt lộ ra tia vui mừng nhìn về phía muội muội nhà mình: “Vũ nhi, nhà hàng này có vịt quay ngó sen không tệ nha, muội muốn nếm thử không?”

“Được, tốt!” Nhắc tới ăn uống, mỡ nữ cũng không nghĩ nhiều, nhắc chân chuẩn bị lên trên lầu, thì bỗng nhiên, nàng vừa bước một bước, một tiếng gọi vang lên bên tai: “Chậm đã!”

Vũ Nhạc dừng chân, không vui nâng chân mày, chậm rãi xoay người, nhìn về phía người gọi nàng: nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt, dài sát đất, không chút trang trí, không có hoa văn, có thể nói đơn giản mà không đơn giản. Nhìn đến đây, nàng không khỏi tò mò với chủ nhân của giọng nói, đôi mắt chậm rãi nâng lên, khi nhìn đến dung nhan quen thuộc trước mắt thì tâm tình nàng đột nhiên ngừng lại. Nhìn chăm chú khuôn mặt tươi cười dịu dàng rực rỡ kia, nàng tự nhủ: “Ngũ nhi? Là người sao? Ngũ nhi?”

“Chương quây, vừa rồi bốn cô nương hỏi ngài có còn nhã gian không, ngài đã trả lời ta thế nào? Như thế nào? Bây giờ thấy người có quyền thế, nhã gian lại đột nhiên có?” Chủ nhân của giọng nói tuy cười nhạt, nhưng giọng nói lại âm lãnh, làm cho người ta cảm thấy như có gió lạnh thổi sau lưng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Người là Ngũ nhi

“Cô nương, ta không phải muốn lừa gạt ngài. Quả thật bởi vì Nhạc thiếu gia, Nhạc tiểu thư đã đặt phòng trước, hơn nữa cũng đã có khách ở trong phòng chờ. Lão hủ mở tiệm buôn bán, sao lại cự người ngoài ngăn dậm đây? Cô nương, ngài đến thật không đúng lúc, nơi này quả thật không có nhã gian trống.” Chương quây vừa nghe nữ tử kia nói, vội vàng chạy tới, cúi người xin lỗi. Tuy rằng bọn họ làm đúng, nhưng Hồng Tiểu Trai là nơi nào? Có thể là lão đại của kinh thành, không có chút tài năng thì làm cách nào đứng vững được đây?

Nghe chương quây nói vậy, sắc mặt thiếu nữ hòa hoãn lại, nhưng vẫn hoài nghi nhìn hấn ta: “Người nói là thật?”

“Đúng vậy, từng câu đều là thật, làm sao lão hủ có thể lừa cô nương chứ!” Chương quây lau mồ hôi lạnh trên trán, nha đầu này xem ra cũng không dễ chọc nha!

“Hừ, biết thế là tốt rồi. Nếu đã như vậy, tại hạ vừa đắc tội, xin hai vị thông cảm.” Dứt lời, thiếu nữ áo vàng xoay người về phía hai huynh muội Nhạc gia mỉm cười. Vũ Nhạc nhìn mắt phượng mày ngài, lông mày kẻ đen, dung nhan mỹ lệ như bức tranh trước mắt, rốt cuộc nàng nhìn không nổi cảm thấy khẩn trương, giữ chặt tay thiếu nữ áo vàng, kích động hỏi: “Người là Ngũ nhi sao? Ngũ nhi, là người sao?”

Ánh mắt thiếu nữ áo vàng chợt lóe lên, hơi nhíu mày nhìn Vũ Nhạc: “Cô nương, ngài nhận lầm người rồi? Bốn cô nương không gọi là Ngũ nhi.”

Khóe môi Vũ Nhạc cứng đờ, có chút không tin tức đầu: “Không, không có khả năng, sao có thể không phải chứ? Người rõ ràng giống Ngũ nhi như đúc.”

“Cô nương, người quả thật nhận nhầm người. Thật xin lỗi, ta còn có việc, không thể phụng bồi.” Dứt lời, nàng quay ra sau nhìn hai người mặc áo vàng giống nhau. “Đi” “Vâng”

“Chờ một chút, Ngũ nhi...” Vũ Nhạc còn muốn đuổi theo thì bị Mộ Dương cốc đầu: “Được rồi, người ta đã nói không biết muội, muội còn kích động cái gì?”

Vũ Nhạc tỉnh táo lại. Đúng vậy nha, làm sao Ngũ nhi có thể đến nơi này? Cũng không rõ lần nổ bom đó, nàng có còn sống hay không? Vừa nhớ tới chiến hữu sớm chiều bên nhau của mình, cái mũi Vũ Nhạc đau xót, nước mắt suýt rơi xuống, lại bị một lực đạo tóm chặt lấy. Nàng hét âm lên: “Hồ ly chết tiệt, ngươi lại tóm tóc ta, ngươi muốn chết sao...”

Hồ ly vội vàng cúi đầu, móng vuốt trắng như tuyết vuốt vuốt trên vai Vũ Nhạc. Chợt một giọng nói truyền vào đầu nàng: “Chủ nhân, nơi này là Hồng Tiểu Trai, chú ý hình tượng, hình tượng. Nếu không nhờ bản tiểu gia, người đã khốc trước mặt rất nhiều người nha!”

Khóe miệng Vũ Nhạc giật giật: “Nói như vậy tức là ta còn phải cảm kích người?” Lạp Lạp lắc lắc cái đuôi, ngạo mạn ngẩng đầu lên: “Người muốn cảm tạ? Vậy hãy đưa cho ta chút thức ăn ngon đi!”

“Người chỉ biết ăn uống thôi, ngu xuẩn, hừ!” Vũ Nhạc tức giận trừng mắt nhìn nó một cái, sau đó mới quay về hướng Mộ Dương đang đứng bên cạnh: “Ca, ai đang đợi huynh vậy?”

Lúc này Mộ Dương mới vỗ đầu một cái: “Ai nha, không được rồi, ta lại quên mất đã hẹn hấn, đi thôi, Vũ nhi, chạy nhanh lên!” Dứt lời, hấn như có lửa đốt dưới mông chạy nhanh lên lầu. Vũ Nhạc quăng cho hấn ánh mắt khinh thường: “Với cái trí nhớ này, còn có người dám hẹn huynh ấy?...” Bất đắc dĩ lắc đầu, nàng theo Mộ Dương đi lên lầu.

Khi bóng dáng màu tím vừa biến mất ở góc lầu hai, trước cửa đại sảnh bỗng thấp thoáng một tà áo màu vàng nhạt, theo tầm mắt quay lại nhìn chỉ thấy chỗ sư tử đá trước cửa Hồng Tiểu Trai, thiếu nữ áo vàng trong sáng nhưng lạnh lùng đang đứng đó. Lúc này nàng hơi rũ mắt xuống, che khuất vẻ mờ mịt trong mắt, Ngưng nhi, Ngưng nhi, làm sao người cũng... Tới nơi này? Mà thân phận của chúng ta, còn bị động như vậy, bây giờ ta nên làm cái gì? Làm thế nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Người nhìn đủ chưa

Đi theo Mộ Dương vào nhà gian ở lầu hai, đột nhiên Vũ Nhạc bị một cảm giác đặc biệt vây quanh. Mà tiểu hồ ly nào đó đang vui đùa trên vai nàng cũng mở to hai mắt, bộ lông trắng như tuyết dựng lên như bị điện giật, hai móng vuốt nhỏ bám chặt lấy y phục của Vũ Nhạc. Cảm thấy Lạp Lạp có vẻ căng thẳng, Vũ Nhạc đang định mở miệng hỏi thì lại bị tiếng cười sang sảng của Mộ Dương cắt ngang: “Ai nha nha, Thiên huynh đệ, thật sự xin lỗi, vừa rồi ở trên đường có việc trì hoãn nên mới tới chậm, mong huynh không thấy phiền lòng!”

“Không sao cả, huynh ngồi đi!” Giọng nói trầm thấp thanh nhã vừa vang lên, cả người Vũ Nhạc bỗng nhiên run rẩy một cái. Mà Lạp Lạp nghe xong những lời này, càng thêm căng thẳng từ trên vai Vũ Nhạc rơi xuống đất. Cùng với tiếng kêu “trời ơi” của mỡ nữ, tiểu hồ ly đã ngã trên mặt đất nhìn rất nhếch nhách, ánh mắt nó run rẩy nhìn Vũ Nhạc. Vũ Nhạc nhìn đôi móng nhỏ của nó, có chút buồn cười nói: “Người làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao? Có phải rất lạnh hay không? Người run cái gì chứ?”

Mỡ hồ ly có chút tiếc hận rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn chủ nhân nhà mình một cái, rồi sau đó cả người run lên, di chuyển về phía cửa. Nơi này nó không thể ở được nữa rồi, nhất là lại bị mỡ nam nhân nhìn thấy nó ở trên bả vai ái thể của hắn, nó không phải muốn chết sao?

Nhưng nó còn chưa đi được hai bước đã bị mỡ nữ xách lên, nâng nâng thân thể mềm mềm, nhìn thẳng vào mắt nó: “Người đi đâu vậy? Không phải người đối bụng sao?”

“Khụ khụ... Vũ nhi, mau tới đây, huynh giới thiệu cho muội một người.” Nhìn một người một thú không coi ai ra gì đứng nói chuyện làm Mộ Dương cảm thấy lúng túng, hắn nâng khoe miệng, cười xoa nhìn về phía nam nhân đối diện: “Thiên huynh đệ, thật xin lỗi, trên đường gặp muội muội cho nên... Liền cùng nhau đi tới đây, mong huynh bỏ qua cho.”

Nghe xong lời ca ca nói, lúc này Vũ Nhạc mới nhớ ra trong phòng còn có người khác. Nàng vội vàng chạy qua ôm hồ ly vào trong lòng, chậm rãi đứng lên nhìn về phía người đàn ông đang đứng trước cửa sổ. Không đứng, phải nói là một nam tử trẻ tuổi, chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi. Hắn mặc bộ quần áo gấm màu đen, bên hông đeo ngọc bội cùng màu, khuôn mặt như tranh vẽ, đáng người tao nhã. Lúc này hắn đang đứng dựa vào cửa sổ, hắc y thân bí giống như đang chờ bộc phát sức mạnh tiềm ẩn, làm người ta vừa nhìn, không cự tuyệt được mà cảm thấy kinh diễm.

Đôi mắt đẹp hơi hơi nheo lại, kỳ quái, loại cảm giác này lại tới nữa, nam nhân này rốt cuộc là ai, vì sao trong lòng nàng nhiều cảm giác khác thường hiện lên như vậy?

Thiên Duật Dạ lẳng lặng nhìn nàng, nàng cũng tò mò nhìn hắn, hai người không nói gì lại làm cho Mộ Dương ghen lên tới cổ họng. Mà Lạp Lạp ở trong lòng mỡ nữ đã cúi đầu sâu tới mức không thể thấp hơn mới dừng lại, nhưng cả người nó cứng ngắc, cảm giác như tim bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng đập.

Thiên Duật Dạ nhìn cặp mắt kia như băng tuyết hàn băng trong sáng như nước ở trước mặt, trong lòng quét qua một dòng nước ấm. Vũ nhi, Vũ nhi của ta, hóa ra người cứu ta lần trước là nàng. Chẳng trách lúc nàng rơi xuống vách núi ta không do dự mà cứu nàng. Thì ra, đây không gọi là nhất thời tốt bụng, mà là giữa chúng ta đã có ước định từ trước. Năm năm trước, nàng mới năm tuổi, đã có thể kéo ta từ trong nước lên, rốt cuộc sức lực như thế nào đã khiến nàng cứu được ta thế?

Thiên Duật Dạ ngây ngốc nhìn chằm chằm Vũ Nhạc, ánh mắt hướng về chuyện cũ. Giọng nói lạnh lùng của nữ nhân nào đó kéo hắn trở lại: “Này, người nhìn đủ chưa?”

Thiên Duật Dạ ngay tức khắc bừng tỉnh, nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Vũ Nhạc, xoa xoa mũi, không hề có bộ dáng lúng túng, ngược lại hắn cong cong khóe môi, bày ra vẻ hào hoa phong nhã: “Ừ, nhìn đủ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31: Lần này xong rồi

Vũ Nhạc nhú mày, sao nam nhân này lại thành thật như vậy, nhưng tướng mạo của hắn càng làm nàng kinh ngạc, tuyệt đẹp, vẻ đẹp khiến người thần đều cảm phần. Chỉ có điều, trong mắt nàng, loại người xinh đẹp, cùng lắm chỉ là thân xác mục nát mà thôi, kì thực còn không bằng vàng.

“Nếu đã nhìn đủ, nên đem ánh mắt người dịch chuyển đi, có hiểu lễ phép là gì không?” Nếu không vì hắn cùng ca ca có chuyện cần trao đổi, nàng còn muốn thêm phần ác liệt để hắn trực tiếp cút đi. Nàng khó chịu trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi đặt móng ngồi xuống ghế trên, cảm chiếc dưa gỗ gõ mặt bàn, ai oán nhìn Mộ Dương còn đang ngăn người: “Ca ca, ta đói bụng!”

Nhạc Mộ Dương cố nén kích động muốn đánh một chưởng xuống mỡ nữ, xấu hổ nhìn Thiên Duật Dạ: “Thiên huynh đệ, thật xin lỗi, muội muội của ta được nuông chiều quá mức, nếu có chỗ nào đắc tội, mong huynh thông cảm cho.”

“Không sao, ngồi xuống đi.” Giọng nói dịu dàng lễ độ nhạt nhạt quét qua, Nhạc Mộ Dương gượng cười ngồi xuống, dùng sức gõ một cái vào đầu mỡ nữ: “Muội đang hoảng một chút cho ta, vị này chính là thần tài của chúng ta đó!” Vừa nghe đến thần tài, tinh thần Vũ Nhạc lập tức tỉnh táo lại, vừa định muốn hỏi cái gì, lại bị lời nói kế tiếp của nam nhân đáng gây: “Bằng Hồn, mang thức ăn lên.” “Vâng, thưa Chủ nhân.” Một âm thanh lạnh như băng vang lên từ ngoài cửa, kỳ quái, vừa rồi ở bên ngoài không có ai nha!

Chỉ một lát sau, đồ ăn đều được mang lên. Vũ Nhạc đã đói tới mức ngực dán vào lưng, bất chấp ánh mắt cảnh cáo của ca ca nhà mình, cầm đũa lên ăn liên tục, không lưu tình một chút nào. Lúc này mặt của Mộ Dương đã đen tới mức không thể đen hơn, hần nghiêng răng tròng mắt nhìn nữ nhân không có chút hình tượng trước mặt, oán hận nói: “Chết tiết, muội là quỷ đói đầu thai sao? Không thấy đang có khách sao? Muội... muội ăn từ từ thôi, ai nha nha, đừng nhen, này này này, muội rốt cuộc có phải nữ nhân không?” Theo từng lời đạo lý từ trong miệng Mộ Dương nói ra, sắc mặt mỡ nữ cũng càng khó coi. Bùm một tiếng, nàng trực tiếp đặt mạnh ly trà xuống trước mặt Mộ Dương, lạnh lùng nói: “Ca ca, huynh nên uống nước đi.” “Làm sao muội biết ta khát... Khụ khụ, nha đầu chết tiết, đây là muội chê ta nói nhiều sao?” Nữ nhân nhũn mày, bày ra biểu tình ác liệt “coi như huynh thức thời”. Mộ Dương nổi đóa, vừa định nổi giận, lại bị nam nhân một bên xem trò vui ngăn lại: “Nhạc huynh không cần để ý, vị muội muội này tính tình thành thật, rất đáng quý, cùng nhau dùng bữa đi, sau đó bàn chuyện cũng chưa muộn.”

“Cái này... Thật tình rất xin lỗi, muội muội của ta...” Mộ Dương xấu hổ kéo kéo môi, lúc này nếu có một cái lỗ, nhất định hắn sẽ kéo đầu nha đầu chết tiết kia cùng chui xuống, mặt mặt quá, hần lớn như vậy còn chưa mất mặt thế này!

“Lạp Lạp, này, ngươi cũng ăn đi, ngươi cúi thấp đầu như vậy làm gì? Ăn cơm thôi? Ai vừa mới kêu đói vậy? Mau ăn cơm.” Khi Mộ Dương và Thiên Duật Dạ còn đang khách sáo nói chuyện, Vũ Nhạc kéo Lạp Lạp ăn đến bên bàn, chỉ vào một bàn đầy đồ ăn nói: “Ngươi muốn ăn cái gì? Ta gấp cho ngươi.”

Lúc này Đồ Lạp Lạp hận không thể phá cửa mà chạy, trong ánh mắt cảnh cáo của mỡ nam, nó run rẩy chỉ bừa vào đồng đồ ăn. Vũ Nhạc nhất thời đen mặt nhìn nó: “Đậu hũ? Ngươi thích ăn đậu hũ?”

Đồ Lạp Lạp vừa nghe nàng nói, móng vuốt nhỏ gãi gãi đầu không nói được gì, Chủ nhân à, sao lại tự vạch áo cho người xem lưng thế? Đậu hũ? Ai ăn đậu hũ chứ? Được rồi, có vẻ như hiện tại nó ở trong lòng Chủ nhân, coi như ăn đậu hũ của Chủ nhân. Nó cẩn thận nâng mí mắt liếc nhìn nam nhân ưu nhã đang dùng cơm, phát hiện hắn không chú ý tới bên này, liền thở dài nhẹ nhõm. Nó nhìn về phía đồ ăn mãnh liệt nuốt nước miếng, lúc nó còn do dự chọn đồ ăn thì Vũ Nhạc đã để một cái đùi gà trước mặt nó: “Ăn cái này trước đi, hôm nay không có thịt nướng, có thời gian sẽ cho ngươi ăn.”

Mỡ hồ ly nghe xong lời này, nháy mắt hóa đá... Bởi vì nó nhìn thấy, nam nhân trước mặt đang dùng chút ý tứ bất minh cười cười nhìn mình. Lạp Lạp bỗng thấy một cỗ hàn khí từ từ bốc lên, xong rồi, lần này nó xong rồi, ô ô...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chạy trời chết

Bữa cơm này ăn xuống, với Vũ Nhạc là hương vị ngọt ngào ngon miệng, Thiên Duật Dạ nhìn nữ nhân nào đó ăn uống ngon miệng, tâm tình cũng theo đó mà tốt lên, mà Mộ Dương ăn không biết vị cùng với hồ ly dụng hết tốc gậy đã tạo thành sự chênh lệch rõ ràng. Sau khi ăn uống no say, Vũ Nhạc bắt nạt ợ lên một tiếng, Mộ Dương nắm chặt tay nhìn nàng: “Ăn no thì về nhanh đi, buổi chiều phụ thân còn muốn tìm muội tra hỏi đó!”

“Tra hỏi? Hỏi cái gì? Ô, không đúng nha, chẳng lẽ phụ thân đã trở về?” Nói tới việc phụ thân nàng đi công vụ nửa tháng, nàng tự nhiên nhàn rãi vui vẻ, vừa nghe ông đã trở về, trong lòng lập tức hồi hộp, đột nhiên cảm thấy những ngày tốt đẹp của mình đã chấm hết.

“Bằng không thì sao, nếu ông không về nữa, muội còn đem Nhạc gia náo loạn lên nha, nhanh đi về, nếu ông dùng xong bữa trưa mà không thấy muội thì muội cứ chờ bị mắng chửi đi!” Mộ Dương tức giận trừng mắt nhìn nàng. Tiểu muội muội này, mặc dù mới ở chung nửa năm, nhưng mà mọi người cũng không có cách nào không thích nàng, chỉ tiếc tính cách quá mức ngang bướng, không thích sẽ không tuân theo. Cũng không biết tương lai người nào xử quấy sẽ lấy đại họa này về nhà, a di đà Phật, còn năm sáu ngày nữa phải chịu trận nha. Vừa nghĩ tới việc này, hần vừa rồi còn vui sướng khi người gặp họa, hiện tại liền đen mặt.

Vũ Nhạc vừa nghe ca ca nói xong, tức khắc chớp lấy mỡ hồ ly, nhanh như chớp chạy tới phía lầu dưới. Nhìn bộ dạng chạy trời chết của nàng, Mộ Dương mỉm cười: “Nha đầu chết tiết kia, cuối cùng cũng tìm được người có thể trị được muội!”

“Tình cảm huynh muội của các ngươi hình như rất tốt!” Thu hồi ánh mắt không đành lòng của mình, Thiên Duật Dạ lạnh nhạt nhìn Nhạc Mộ Dương, nhẹ nhàng mỉm cười.

Mộ Dương vừa nghe hắn nói, khoe môi cong lên: “Đúng như thế. Nha đầu kia từ nhỏ lớn lên trên núi, tính tình rất ương bướng. Nửa năm trước nàng mới theo phụ thân về nhà. Trong phủ chúng ta cũng không có nhiều con cháu lắm, chỉ có hai người là ta và ca ca. Gia gia, bà nội, mẫu thân và phụ thân đều mong ngóng ngày muội muội trở về. Nếu không vì thế thì cả nhà đã không cung chiêu nàng tới mức không coi ai ra gì. Thiên huynh đừng chê bai nhé.”

“Ha ha, không đâu, tính cách của nàng thật ra rất thú vị.” Nghe được hiện nay nàng hạnh phúc như vậy, ánh mắt Thiên Duật Dạ nhìn về phía Nhạc Mộ Dương không còn khoảng cách như lúc đầu.

“Thú vị? Đó là do công tử không biết nàng. Muội muội của ta rất khó để thuần phục, thật không tưởng tượng được tương lai sẽ là người nào xúi quẩy cười được nàng, ôi, thật sự đồng cảm nha.” Mộ Dương mệt mỏi vuốt vuốt ấn đường, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt nam nhân bên cạnh trong phút chốc đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Mà hai người đang canh giữ ngoài cửa, cố nén cười đến mức cơ thể run lên, vị Nhạc gia Nhị công tử này, sau này Chủ tử nhất định không bỏ qua cho hắn.

“Được rồi, Nhạc công tử, trước tiên nên bàn chuyện của chúng ta thôi.” Giọng nói của Duật Dạ trở lại trạng thái trong trẻo nhưng lạnh lùng, hắn nắm chặt hai tay không ngừng tự nhắc nhở: “Nhất định phải nhin, nhất định phải nhin.”

Đối với sự thay đổi đột ngột của Thiên Duật Dạ, Mộ Dương cũng không lấy làm lạ. Theo sự hiểu biết về người này của hắn từ những ngày đầu gặp, bản mặt hắn đều là sống chết không thay đổi, vừa rồi hắn có thể tươi cười đã là thập phần khó khăn. Mộ Dương cũng không dám có kỳ vọng quá lớn với hắn, bởi vậy vội vàng gạt đầu: “Được, ta đã cùng đại ca thương lượng rồi, chúng ta đồng ý cùng huynh mở mười cửa hiệu ở kinh thành. Có điều, chúng ta yêu cầu chia đôi, nếu không, không bàn tiếp.” Đối với những vụ làm ăn đưa tới tận cửa như thế này, không cần phí phạm bỏ qua. Từ trước tới nay Nhạc gia trang không buôn bán lỗ bao giờ, đây cũng là nguyên nhân khiến khách khí với nam nhân kia như vậy. Nam nhân này, không có bất kỳ chỗ dựa nào lại tới tận cửa tìm hắn đòi mười cửa hàng, lại còn ở khu vực sầm uất nhất, nếu nam tử đó không có thực lực thì bọn họ cũng không tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tặng cho nương tử

Duật Dạ nghe xong điều kiện của Mộ Dương cũng không ngạc nhiên, Nhạc gia trang này có thể trở thành nhà giàu số một đại lục, cũng do đầu óc buôn bán khôn khéo của hai huynh đệ này. Lão Đại bày mưu nghĩ kế, lão Nhị dệt hoa trên gấm (*), hơn nữa lại đột nhiên xuất hiện lão Tam Vũ Nhạc rất nhiều mưu mô. Đây chính là thực lực mạnh hơn cả Gia Cát, cho dù Nhạc gia trang muốn không giàu có sợ là cũng khó khăn. Cũng may mắn là hắn từ trước tới nay đối với tiền tài luôn lạnh nhạt. Hôm nay tìm tới tận cửa, chỉ là muốn gặp nương tử một lần. Ngay cả phải trải qua mười kiếp luân hồi thì đã sao? Cho dù phải lật cả trời, dốc hết tất cả, ai cũng không thể chia rẽ bọn họ!

(*):Dệt hoa trên gấm: có nghĩa là làm cho sự vật càng trở nên đẹp hơn

“Có thể, điều kiện của ngươi, ta chấp nhận.” Thiên Duật Dạ hơi cong môi, vỗ tay. Băng Hồn liền đem hiệp nghị đã sớm chuẩn bị trước trải ra trước mặt Mộ Dương, thân nhiên mở miệng: “Nếu đã không có vấn đề gì, huynh hãy kí tên đi?”

“Chia làm đôi? Huynh đã sớm đoán trước chúng ta sẽ muốn chia làm đôi?” Nhìn nét mực đã khô trên hiệp nghị, ánh mắt Nhạc Mộ Dương hơi hơi híp lại, chuyện này thật không công bằng, nam nhân này lại cứ thế không nghĩ ngợi liền ký, trong khi...

Thu hết do dự của Nhạc Mộ Dương vào mắt, mắt Thiên Duật Dạ hiện lên ý cười: “Sao thế? Huynh lo lắng sao? Thật không dám giấu diếm, ta mở cửa hàng không phải vì kiếm tiền, chính là để mẹ của con ta có chỗ chơi đùa. Tiền bạc này là vật chết không thể mang theo, vừa lúc nương tử nhàn rỗi, chẳng bằng vì nàng làm việc này? Huynh nói xem?”

“Huynh...” Làm sao Nhạc Mộ Dương lại nghĩ tới sẽ là nguyên nhân như vậy, xem ra hắn rất thương yêu nương tử của mình: “Huynh đệ, đúng là đại trượng phu, ta bội phục huynh!”

“Không dám không dám, vậy còn hiệp nghị...?”

“Ta ký, ta ký, đúng rồi, tên của những cửa hàng kia viết tên ai?”

“Mẹ của con ta, Yêu Vũ Mị?”

“Yêu Vũ Mị? Mẹ của con huynh tên là Yêu Vũ Mị?” Giọng nói của Nhạc Mộ Dương đột nhiên vút cao lên mấy độ, vẻ mặt hắn khiếp sợ nhìn Thiên Duật Dạ, rồi dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá trên dưới, mới mở miệng: “Phiền huynh lặp lại lần nữa...”

“Có vấn đề gì sao? Tên mẹ của con ta rất khó viết sao?” Đối với việc hắn kích động, Thiên Duật Dạ cũng không thấy bất ngờ, mặc kệ nương tử nhà mình tên gọi là Yêu Tinh, Yêu Ngưng hoặc là Vũ Nhạc, những chuyện đó đều không quan trọng, tên của kiếp này hay kiếp trước chẳng qua chỉ là một ký hiệu mà thôi. Đối với hắn mà nói, nương tử chỉ có một, đó chính là – Yêu Vũ Mị, nữ nhân kinh diễm, xinh đẹp quyền rũ.

“Không có, trong thiên hạ ngày nay, họ Yêu là cùng một nhà, hơn nữa cái tên này cùng tên với đích nữ phế vật của Yêu Cung Yêu Vũ Mị, tại hạ cảm thấy tò mò, cho nên vừa rồi khó tránh khỏi kinh ngạc.” Cố nén kích động, Mộ Dương suy nghĩ một chút, nghĩ rằng đây là lý do thoái thác tốt nhất.

“Ồ, vị huynh đài này xin yên tâm, ta nói Yêu, không phải là Yêu Tinh, mà là “Diêu”, là nữ, Triệu, Diêu, huynh hiểu chưa?” Mộ Dương quá mức kích động. Vì không muốn tạo thành chấn động lớn hơn, Thiên Duật Dạ có chút nhúc nhích đem họ của nương tử nhà mình sửa đổi.

Nghe được lời giải thích của Thiên Duật Dạ, Mộ Dương lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Làm ta sợ muốn chết, không nói sớm!”

Duật Dạ cũng lười giải thích, mí mắt cũng không nâng lên. Mộ Dung tự giác không quan tâm nữa, ký tên dứt khoát lên hiệp nghị: “Được rồi, ngày mai ta sẽ sai người đem vị trí các cửa hàng cùng với chìa khóa giao tới tay các người, không biết huynh có thể để lại địa chỉ được không?”

“Thực xin lỗi, Nhạc công tử, Chủ nhân nhà ta mới tới nơi này, còn chưa tìm được nơi thích hợp để ở lại. Nếu có thể, chúng ta sẽ tự mình tới quý phủ để lấy, có được không?” Duật Dạ không mở miệng, nhưng Băng Hồn đã lễ phép nói. Mộ Dương vừa nghe, cũng không hề cự tuyệt mà sáng khoái đáp ứng: “Cũng tốt, ngày mai tại hạ xin đợi Thiên công tử đại giá, xin cáo từ!” Mộ Dương mỉm cười, Duật Dạ hơi gật đầu, đẩy cửa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lão tổ có lời mời

“Cung chủ? Thời gian không còn sớm, ngài nên trở về nghỉ ngơi, vừa khôi phục trí nhớ, đừng làm bản thân mệt mỏi.” Băng Hồn nhìn thấy Mộ Dương biến mất ở cầu thang, mới xoay người, nhử mi lại nhìn chủ tử nhà mình.

Thiên Duật Dạ cười nhẹ: “Ta không sao, hôm nay có thể nhìn thấy nàng, ta rất vui.” Nhất là ở thời điểm vừa khôi phục lại trí nhớ đó, hẳn kích động suốt nửa đã kéo lê thân thể suy yếu đi tìm kiếm nàng. Cũng may có gia gia và phụ thân ra tay ngăn cản, bằng không, hẳn không biết mình sẽ làm ra hành động điên cuồng gì.

“Phu nhân đã trải qua đến kiếp thứ mười, các ngài sẽ nhanh được gặp mặt. Chủ tử, chúng ta hồi cung đi?” Nhiếp Phách từ trước tới nay đều ít nói, nhìn sắc mặt chủ nhân nhà mình hơi tái nhợt, nhịn không được mở miệng khuyên bảo.

Nhìn bộ dạng không từ bỏ ý định của hai thuộc hạ, Thiên Duật Dạ bắt đầu dè dặt: “Được rồi, hồi cung, đêm nay nghỉ ngơi thật tốt. Ngày mai phải diện kiến nhạc phụ nhạc mẫu tương lai, phải biểu hiện thật tốt mới được.” Dứt lời, hắn nhàn tản bước chân, đi ra khỏi phòng trước tiên, để lại Băng Hồn, Nhiếp Phách hơi run rẩy. Chủ nhân đối với phu nhân yêu thương, quả nhiên là cảm động trời đất, tình yêu này quả thật không phai mờ được.

Từ Minh Cung, nơi thần bí nhất Từ Minh đại lục, từ trước tới nay đoạt tuyệt nhân thế, cũng bởi vậy nơi nó tọa lạc càng thêm khó bề tìm hiểu.

Băng Hồn, Nhiếp Phách điều khiển chiếc xe ngựa màu đen một mạch nhanh chóng rời khỏi Kinh thành, ngay tại vị trí đông nam của bờ biển Từ Minh Hải thì dừng lại. Xe ngựa đi đi lại lại trên bờ cát tới tận khi Băng Hồn nói một câu: “Mời!” Sau đó, chiếc xe ngựa màu đen cứ thế biến mất, biến mất không thấy đâu, về phần vì nguyên nhân gì, chúng ta sẽ giới thiệu ở phía sau.

Sau khi tiến vào Từ Minh Cung, trước mắt là một biển hoa màu tím, Thiên Duật Dạ hít sâu một hơi, đôi mắt đang rưng rưng xuống dưới bỗng nhiên phi thường sáng rực: “Vũ nhi, nơi này ta trông rất nhiều Violet, mỗi năm bốn mùa đều nở rộ Violet. Ta chờ mong ngày nào đó nàng trở về, ta sẽ dùng hoa Violet trải đường, nghênh đón nàng hồi Cung, mau lớn lên đi, vì phu đã chờ rất lâu...”

“Khởi bẩm Cung chủ, chúng ta đã đến.” Băng Hồn nhắc nhở bên tai, Thiên Duật Dạ yên lặng hoàn hồn, nhàn nhạt mở miệng: “Đã biết, người đưa thập phương sứ giả tới hậu cung của ta.”

“Dạ, Cung chủ”. Về tới Từ Minh Cung, việc đầu tiên là sửa lại cách gọi, ở trong này, hẳn là Vương của bọn họ, chí cao vô thượng Vương!

Nhưng mà, ngay tại lúc Thiên Duật Dạ vừa mới bước vào cửa chính của Từ Minh Cung, thì một vị thị nữ bộ dáng thanh tú, dáng người tao nhã, mặc áo xanh thông dong đi tới bên phía hắn. Nhìn thấy người mới tới, lông mày hắn nhíu chặt lại, nhưng cước bộ vô thức chậm lại rất nhiều, rõ ràng là chờ vị thị nữ kia.

“Khởi bẩm Cung chủ, Lão tổ cho mời ngài.” Thanh y nữ tử đứng ngay ngắn trước người Thiên Duật Dạ, cung kính hành lễ, mở miệng không kiêu ngạo không sùng nịnh, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại mang theo vẻ cung kính, có thể nói địa vị của nữ tử này trong Từ Minh Cung tuyệt đối không tầm thường.

“Cám ơn Thanh Diên cô nương, không biết lão tổ tìm Bôn cung có việc gì?” Ánh nhìn của nam nhân kia như đao khắc, lông mày nhẹ nhàng thu gấu, cong môi mỉm cười, thân nhiên mở miệng.

“Cung chủ khách khí. Lão tổ và lão Cung chủ chờ ngài đã lâu, chắc hẳn là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc.” Thanh Diên mỉm cười, sắc mặt như trước lạnh nhạt nhìn Thiên Duật Dạ, một chữ cũng không tiết lộ.

Thiên Duật Dạ không có cách nào, đành quay người phân phó Băng Hồn, Nhiếp Phách: “Các người đi chuẩn bị trước đi, Bôn cung sẽ ra sau. “Dạ, Cung chủ” Hai người khẽ gật đầu, nhún bàn chân một chút, đã biến mất ngay cạnh tầng đá bên đường.

“Cung chủ, mời” Thanh Diên lễ phép cúi đầu, làm tư thế xin mời, Thiên Duật Dạ không thể làm gì nhử mảy, đi đến phía cấm địa của tổ tiên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tam đại tổ tông

Vào tối cầm địa, tảng đá giữ cửa tự động mở ra, hai gã hắc y nhân oai phong凛冽 đứng ở cửa, sắc mặt lạnh lùng nhìn Thiên Duật Dạ: “Cung chủ, lão tổ và lão Cung chủ đang ở vườn hoa sen chờ ngài.”

Thiên Duật Dạ nâng mắt lên, đi về phía vườn hoa sen. . .Hắn vừa mới tới cửa vườn hoa sen đã bị một mùi thơm trong veo xông vào mũi, về mặt Duật Dạ vui vẻ: “Bánh hoa sen?” Rất nhanh, hắn nhún chân một chút, bước lên hồ sen mệnh mông bát ngát, bay về hướng trung tâm của hồ sen. Chỉ trong chốc lát, Duật Dạ chân không dính nước hạ xuống vững vàng trên đảo nhỏ giữa hồ sen. Xa xa đã nhìn thấy phía trước trong đình nghỉ mát có hai vị lão nhân mặc áo trắng đang đánh cờ, trên vông cách đó không xa có một vị áo trắng đang nghỉ ngơi. Duật Dạ nhướn mi mắt, nhanh chóng tiêu sái đi tới.

“Tiểu tử thôi, ngươi còn biết trở về? Như thế nào rồi? Thiếu nữ xinh đẹp của ngươi đâu rồi, không mang về theo?” Mở miệng nói là một vị tóc trắng xóa, giọng nói rõ ràng, khuôn mặt nghiêm nghị.

Duật Dạ mí mắt cũng không nâng, đi thẳng tới chiếc vông phía sau họ, vừa đi vừa kêu: “Mẫu thân, bánh hoa sen người làm đâu? Nhanh lấy ra đi, Dạ nhi chết đói rồi!”

Phu nhân đang thoải mái nghỉ ngơi, tuổi chừng ba mươi lại vẫn xinh đẹp, nàng miễn cưỡng nâng mí mắt, than thở nói: “Vũ nhi đâu, sao không đến đây?”

Thiên Duật Dạ nghe mẫu thân nói vậy, than nhẹ một tiếng: “Làm sao có thể dễ dàng như vậy? Nàng năm nay cũng lắm chỉ là đứa bé mười tuổi, mặc dù con giúp nàng khôi phục trí nhớ, sợ là cũng không thể rời đại lục này đi được. Mẫu thân chờ một chút đi, trước mắt cũng không phải thời cơ.”

Vị phu nhân duyên dáng vừa nghe hắn nói, hơi nhún mày: “Ồ. . .Đã sắp qua một ngàn năm, đáng thương, các con đúng là uyên ương số khổ.” Dứt lời, nàng đau lòng vuốt vuốt tóc Thiên Duật Dạ, chỉ chỉ bàn đá trong đình: “Đều ở đó, tiểu tử ngươi, cái mũi cũng thật tinh!”

Thiên Duật Dạ đang định nói cái gì, trong đình bỗng vọng ra giọng tức giận nặng trĩu: “Giới cho tên tiểu tử thú, ngươi coi hai người chúng ta là tàng hình sao? Trong mắt của ngươi trừ nương và bánh hoa sen thì chẳng thèm nhìn tới hai chúng ta sao?”

Thiên Duật Dạ bắt đắc dĩ bĩu môi, chớp chớp đôi mắt phượng về phía phu nhân xinh đẹp: “Nương, con đi trước.” “Đi đi, gia gia và cha con quả thật tìm con có việc.” Vị phu nhân duyên dáng mỉm cười, phát phát tay về phía Thiên Duật Dạ. Duật Dạ lắc mình một cái nhảy lên đình, đặt mông ngồi trên ghế, cầm lấy bánh hoa sen bỏ vào miệng, lại bị một chiếc quạt đánh thẳng vào mu bàn tay: “Tiểu hài nhi, lông còn chưa mọc hết đâu, đã dám giương oai trước mặt gia gia?”

“Gia gia, sao người càng ngày càng nói bậy thế? Cái gì mà lông còn chưa mọc hết? Tôn nhi đã hai mươi tuổi rồi!” Duật Dạ nhếch khóe miệng, vuốt vuốt mu bàn tay của mình, gia gia đã già rồi, vẫn còn sức mạnh như vậy.

“Hai mươi? Còn một năm nữa ngươi mới được hai mươi. Được rồi, không nói tới mấy thứ râu ria nữa, ta hỏi ngươi, nha đầu kia đâu, sao không theo ngươi trở về?” Thiên lão nhân gia ngoài miệng nể hân, tay lại đưa tới một ly trà ấm, về mặt chờ mong. Mà bên cạnh còn có vị Cung chủ tiền nhiệm Thiên Huân không bao giờ để lộ vẻ mặt vui mừng, cũng tò mò nhìn về phía Thiên Duật Dạ, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Duật Dạ không coi ai ra gì, sau khi ăn một miếng bánh hoa sen, nhấp một ngụm trà, mới tức giận than thở: “Tại sao mọi người so với con còn gấp hơn vậy? Kiếp này Vũ nhi mới được mười tuổi, mười tuổi được chưa? Mọi người cảm thấy cho dù con khôi phục trí nhớ cho nàng, nàng có thể rời khỏi đại lục này sao?”

“Vậy ngươi còn chờ tới khi nào? Đợi nàng gả cho người khác sao? Hay là chờ tới lúc nàng đèn dầu sắp cạn?” Thiên Mạc lập tức đáng một cái về phía Thiên Duật Dạ, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nàng là của ta

Lúc này Thiên Duật Dạ hoàn toàn đen mặt, không hề tỏ ra yếu thế đứng lên, từ trên cao nhìn xuống gia gia và phụ thân của mình, mặt hắn không chút thay đổi nói: “Đó là nương tử của con, mọi người nhiệt tình kích động cái gì? Khi nào con đi tìm nàng, cũng không phiền tới mọi người. Tới thời điểm con cảm thấy thích hợp, tất nhiên sẽ tìm nàng trở về. Nhưng, tuyệt đối không phải hiện tại, đừng quên, phong ấn thượng của chúng ta vẫn chưa thể mở ra, một khi mở ra, chúng ta không thể ở lại đại lục này, đến lúc đó. . .Đừng nói không thể mang Vũ nhi đi mà ngay cả chúng ta cũng sẽ rơi vào kết cục hỗn loạn phi phách tán!”

Lời nói mạnh mẽ của Duật Dạ dừng lại, Thiên Mặc có chút bất đắc dĩ kéo kéo mấy sợi râu của mình: “Nhưng Vũ nhi nàng...” Trên mặt ông hiện lên vẻ vô cùng thất vọng, đứa cháu dâu này, rất được lòng bọn họ nha!

“Gia gia, người yên tâm, tiên đoán trước đây của người không có sai, không phải tôn nhi đã cứu nàng rồi sao? Hiện tại cuộc sống của nàng tại Nhạc gia vô cùng tốt, chỉ cần không có thay đổi lớn, sẽ bình an tới già, chúng ta chỉ cần chờ hết kiếp này, lập tức có thể trở về.” Giọng điệu của Duật Dạ mềm nhũn, ngồi xuống một lần nữa.

“Chẳng lẽ người muốn tro mắt nhìn nàng lập gia đình?” Mặc dù Thiên Mặc rất không muốn đá kích Tôn nhi của mình, nhưng vẫn nhịn không được nhắc nhở.

Quả nhiên Thiên Duật Dạ nghe những lời này, lập tức mặt lại đen nữa: “Chín kiếp trước của nàng đều không lập gia đình, người cho rằng kiếp cuối cùng con sẽ để bọn họ toại nguyện sao? Mơ tưởng...”

“Đứa nhỏ này, nếu Vũ nhi trở về nhất định sẽ hận người để nàng thủ tiết suốt chín kiếp, nhất định thế!” Thiên Mặc phần nộ tức giận, đứa nhỏ này rất cố chấp, hẳn cũng thương xót cháu dâu nha, ngừng lại đều đau lòng, chín kiếp luân hồi này, quả thật không hề trải qua cuộc sống tốt đẹp...

“Hận cái gì chứ? Nàng vốn thuộc về con, tên nam nhân kia, lão tử sẽ không bỏ qua, chờ con lấy lại thực lực một lần nữa, nhất định đem xương hắn nghiền ra thành tro, trộn đời không thể siêu sinh.” Vừa nghĩ tới người làm hại bọn họ phải trải qua thập thế luân hồi, khỏe mỗi Thiên Duật Dạ hiện lên nụ cười lạnh lẽo, đôi mắt đen lộ ra vẻ tàn độc.

“Được rồi, người đã tính toán kỹ càng, chúng ta cũng sẽ không nói gì nữa, có việc gì cần giúp cứ nói.” Vẫn ngồi im không nói gì, Thiên Huân nhàn nhạt mở miệng, sau đó trực tiếp cầm quần cờ lên, thoải mái hạ xuống.

Duật Dạ nhìn bàn cờ trước mắt, ánh mắt tươi cười: “Gia gia, người lại thua rồi!”

Thiên Mặc hừ lạnh một tiếng: “Cái này có gì lạ, thua hẳn là hợp tình hợp lý, cũng chỉ có Vũ nhi thiên tài như vậy mới là đối thủ của cha người. Mà ngay cả người, lúc đó cũng thua vô cùng thê thảm? Đắc chí cái gì mà đắc chí?”

Thiên Duật Dạ nghe gia gia nói vậy, nhìn về phía Thiên Mặc nhún vai: “Gia gia nói rất đúng, nếu nói thật ra Tôn nhi không bằng người, thật không nên ở chỗ này mà xấu hổ. Vậy, nếu không còn việc gì nữa, Tôn nhi phải đi, những người kia còn đang chờ!” Nói xong, ánh mắt hắn nhìn về phía Thiên Huân, Thiên Huân hơi gật đầu, Duật Dạ gật đầu với gia gia mình: “Con đi đây, bữa tối nói chuyện tiếp.” Dứt lời, hắn nhún chân một chút, biến mất trên hồ sen xanh biếc.

Nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, Thiên Huân hừ lạnh, có chút khinh bỉ nhìn lão nhân gia nhà mình: “Thật không hiểu, hai ông cháu các người già bộ cái gì? Kỹ năng đánh cờ của Duật Dạ còn cao siêu hơn so với Vũ nhi, vì sao tới chỗ này của ta lại thành bại tướng? Thật mệt cho người còn cùng hắn già bộ lừa đảo, người một không điếc, hai tai không mù, sao lại để mặc hắn làm bừa?”

Khỏe mỗi Thiên Mặc hơi cong lên, gọi lên ý cười: “Tôn nhi hiểu thuận như vậy, sao ta lại gạt đi ý tốt của hắn đây? Huống chi, lúc đó người chẳng phải đúng như thế, còn mặt mũi nào giáo huấn lão tử? Tiểu tử kia, một ngàn năm trước là như thế này, không nghĩ rằng sau khi chuyển thế đầu thai tính tình vẫn như vậy. Trước đây hắn chưa khôi phục trí nhớ còn như thế, nay khôi phục, tự nhiên càng hiểu thuận hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Tự mình trừng trị

Khuôn viên của Tử Minh Cung là nơi thường ngày Thiên Duật Dạ nghị sự. Lúc này đang có mười hắc y nhân lãnh khốc, uy phong lần lượt ngồi ở phía dưới, ánh mắt kính trọng nhìn nam nhân mặc áo đen đang đứng khoanh tay. Tóc dài màu đen tùy ý thả trên vai, gương mặt tuấn mỹ như chạm ngọc, con ngươi tối đen như mực, thâm thúy như biển sâu. Hắn chính là thông dong đứng đó, mặt mày thản nhiên nhìn qua, liền làm cho những người đang ngồi nhìn không được quý gối, quý xuống đất thần phục.

“Đã điều tra được là người nơi nào gây nên?” Giọng nói trầm thấp của nam nhân vang lên, chậm rãi xoay người, lông mày lười mác thản nhiên nhìn lướt qua, lại làm cho lòng người khiếp đảm.

“Bẩm Chúa thượng, đã tra ra, là... Yêu Cung gây nên.” Hắc y nam tử đang ngồi do dự một lúc, cuối cùng vẫn nói ra thân phận của đối phương.

“Yêu Cung? Làm sao Yêu Cung lại đối nghịch với chúng ta? Người chắc chắn tin tức không sai chứ?” Nghe được cái tên Yêu Cung này, nam nhân hơi nheo nheo mắt lại, theo hắn biết, Yêu Vãn Thượng đang bế quan, làm sao có thể tham gia việc này?

“Bẩm Chúa thượng, việc chặn giết lần này không phải do Cung chủ Yêu Cung Yêu Vãn Thiên, mà là do thiếp thân của hắn kết hợp với Kỳ huynh đệ, phát động đệ tử của Yêu Cung tham gia chặn giết.” Hắc y nhân cẩn thận liếc mắt nhìn về mặt không chút thay đổi của Thiên Duật Dạ, mới dám mở miệng.

“À? Chính là Tiết Bảo Phụng?” Bên khoe môi nam nhân hiện lên chút trào phúng không thể nhìn thấy, nâng mắt nhìn về phía hắc y nhân, chỉ là liếc mắt đã khiến cả người hắc y nhân tràn đầy ý lạnh, hắc run run nói: “Đúng vậy, Chúa thượng. Hiện nay Yêu Cung đã bị nữ nhân này khuấy đảo chường khí mù mịt, mà ngay cả các trưởng lão đều không thể không kiêng kị nữ nhân này. Chỉ vì trước khi bế quan Cung chủ Yêu Cung đã giao cho ả “Kim Tôn lệnh”, nhìn thấy lệnh bài như nhìn thấy Cung chủ, cho nên nữ nhân này mới có thể không kiêng nể gì như thế.”

“Chúng ta có bị tổn thất nhiều hơn không?” Nam nhân thu hồi ánh mắt lạnh lẽo, trên vầng trán mang theo khí chất cuồng mị bẩm sinh.

“Tổn thất bốn mươi người đệ tử Từ Vương, một người Từ Hoàng. Yêu Cung hao tổn hơn bốn trăm tên Từ Linh, Từ Tiên, Từ Vương, Từ Hoàng năm tên.” Hắc y nam tử lau mồ hôi lạnh trên trán, khăn trương trả lời, dù sao thủ lĩnh lần này là hắc, nếu Chúa thượng muốn giáng tội, hắc khó lòng chối tội.

“Tốt lắm, chênh lệch mười lần, nữ nhân này... Quả nhiên to gan, dám cả gan tranh địa bàn với Từ Minh Cung chúng ta, muốn chết! Từ Ngưu, Nhại Tỉ, Trào Phong, Bò Lao, Toan Nghê, Bý Hỷ, Bệ Ngạn, Ly Văn, Thao Thiết, Kỳ Lân, mười người các ngươi mỗi người mang theo mười đệ tử cấp bậc Từ Hoàng chia thành mười hướng, đem tất cả thể lực dưới cờ Yêu Cung trên Từ Minh đại lục, thu lại!” Nam nhân vuốt vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay, khoe mọi năng lực lên nụ cười yếu ớt, con ngươi thâm thúy thoáng qua tia lạnh lẽo.

“Thuộc hạ tuân lệnh” Mười nam tử phía dưới vừa nghe lệnh, lập tức đứng dậy, cung kính cúi người lĩnh mệnh, rồi sau đó nhanh chóng biến mất khỏi phòng nghị sự.

“Tiêu Đồ, Công Phúc nghe lệnh.” Đôi mắt phượng của nam nhân híp lại, một cổ hơi thở nguy hiểm tràn ra.

“Thuộc hạ nghe lệnh.” Hai bóng đen lướt tới, lặng yên không một tiếng động.

“Tốt lắm, mới chỉ hai mươi tuổi đã đạt tới cảnh giới Từ Tông. Hai người các ngươi, đi thu thập tất cả những chứng cứ phạm tội của Tiết Bảo Phụng, đóng thành sách, trước tiên in thành 3000 quyển, chờ Bồn cung ra lệnh.” Nam nhân đứng chấp tay, hiện lên nụ cười yếu ớt: “Vũ nhi, nữ nhân này, giữ lại để năng tự mình trừng trị, được chứ?”

“Dạ, Cung chủ.” Hai gã hắc y nam tử lặng lẽ đến, im hơi lặng tiếng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Không rõ thân phận

Ban đêm, yên lặng không có một âm thanh, trên bầu trời Nhạc gia trang, bỗng hiện lên hai bóng đen, yên lặng không tiếng động tiến vào Kinh Vũ Các. Mà lúc này Vũ Nhạc đang ở trong Linh Giới hấp thụ linh khí, tựa hồ cảm giác được cái gì, chậm rãi mở mắt. Tiểu Giới bảo vệ bên cạnh cũng giật mình đứng thẳng lên, nhíu mi nhìn Vũ Nhạc. Vũ Nhạc không nói gì, đáy mắt không gọn chút sợ hãi xẹt qua một tia nghi hoặc. Nàng vừa nghĩ ý niệm, hai người liền ở trong phòng, rất nhanh, hai bóng đen quang minh chính đại hiện ra trước mắt hai người.

Không cần đèn, Vũ Nhạc nhìn trong bóng tối rất tốt, nàng thu hết hình dáng hai người vào trong mắt, bọn họ không có sát khí làm cho nàng hơi híp mắt, giảm bớt căng thẳng, rồi mới ung dung nhìn bọn họ, thần nhiên mở miệng: “Đêm khuya tiến vào, có việc gì sao?”

Nghe nàng nói vậy, hai hắc y nhân không tin nổi liếc nhìn nhau, rồi sau đó song song quỳ một gối xuống, hai tay ôm quyền, cung kính hô: “Đêm khuya quấy rầy Chúa thượng nghỉ ngơi, xin người thứ tội!”

“Chúa thượng? Là ý gì?” Trong mắt Vũ Nhạc tràn đầy nghi hoặc, nhưng trên mặt không chút thay đổi: “Có chuyện gì, bẩm báo rõ ràng.”

Hai hắc y nhân lại nhìn nhau, rồi sau đó, hắc y nhân ở bên trái có thân hình cao lớn hơn, chậm rãi mở miệng: “Khởi bẩm Chúa thượng, đã nửa năm nay chưa từng gặp mặt ngài một lần, ta lo lắng chờ Chúa thượng, tiến đến Yêu Cung tìm hiểu, không ngờ lại phát hiện Chúa thượng đã mất tích, năm ngày trước mới tìm được nơi này!”

Nghe hắc nói, Vũ Nhạc rốt cuộc hiểu được ý tứ của người này, hóa ra, hai người phía trước này là thuộc hạ của khối thân thể này? Không thể nào? Nàng mới mười tuổi, đã có thể lực của mình? Vậy lúc trước ở Yêu Cung, vì sao...? Không đúng nha, không phải nàng không có linh lực sao?

Ngay lúc Vũ Nhạc nhíu mày tự hỏi, Linh Tiểu Giới lộ ra ý cười, trong nháy mắt nhìn Vũ Nhạc, kịp thời thu lại trên môi, có một số việc, tốt nhất vẫn nên thuận theo tự nhiên...

“Như vậy, tình huống của ta hiện tại, các ngươi đều đã rõ?” Đột nhiên Vũ Nhạc nhíu mày nhìn về phía hai hắc y nhân, mặc dù hai người này không làm cho nàng cảm thấy sát ý, nhưng việc như thế sao có thể xảy ra?

Lúc này, hắc y nhân bên phải lộ mặt nạ bảo vệ ra, lộ ra dung nhan xinh đẹp, nhưng đôi mắt nàng không che dấu vẻ lo lắng, lại làm cho Vũ Nhạc nhíu mày, hai người này, rốt cuộc là ai?

Tự hào cảm giác được Vũ Nhạc khó hiểu, nữ tử xinh đẹp đột nhiên mở miệng: “Xem ra, Chúa thượng thật sự mất trí nhớ, vừa rồi chúng ta còn hoài nghi, hiện tại đã có thể khẳng định. Trách không được nữa năm nay ngài chưa từng xuất hiện. Tự giới thiệu một chút, chúng ta là hai trong Ngũ đại hộ pháp của La Sát môn, gồm có Tu La, Ni Mạn, Ngài, Tát Ma, Lưu Thương. Trước mặt đang xử lý công việc trong môn cho nên chưa cùng tới đây, xin Chúa thượng bao dung.”

“La Sát môn? Cái này... Là do ta sáng lập?” Theo cách nói của bọn họ, chẳng lẽ mình cũng đã biết bọn họ?

“Không phải, La Sát môn là do mẫu thân ngài sáng lập, năm năm trước chúng ta đi theo ngài.” Tu La đột nhiên mở miệng, cũng lập tức tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng bức người.

“Mẫu thân ta? Năm năm trước?” Lắm bầm những lời này, Vũ Nhạc cũng không thể không chế trái tim đập nhanh. Theo như lời Mộc Ngư nói, nàng biết mẫu thân năm nàng ba tuổi đã mất, chỉ để lại hộp gỗ lim kia, những điều khác Mộc Ngư không nói một chữ, là không biết, hay là giấu diếm nàng?

“Chuyện La Sát môn, tỷ nữ của ngài cũng không biết, chúng ta và ngài gặp nhau là tuyệt đối bí mật, không có ai biết.” Ni Mạn cười tươi nhìn Vũ Nhạc, nhẹ nhàng mở miệng.

Lời tác giả: Về cấp bậc linh lực có chút vấn đề, nhân lúc này bổ sung một chút: Trên phiên đại lục này, cấp bậc thấp nhất là Vô Giả, chia thành 1 – 9 cấp, rồi sau đó là cảnh giới Tử Linh, Tử Tiên, Tử Vương, Tử Hoàng, Tử Tông, Tử Tôn cùng với cảnh giới Tử Đế. Chữ Tử ở đầu các cấp bậc, chia làm sơ kỳ, trung kỳ, đỉnh kỳ. Ở đại lục này cấp bậc Tử Hoàng rất ít, phân loại cụ thể sau này sẽ theo Vũ nhi trình bày. Trước tiên như thế này, mọi người đại khái hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tiếp nhận lệnh bài

“Nói như vậy, La Sát môn là mẫu thân để lại cho ta?” Nghe xong hồi lâu, cuối cùng Vũ Nhạc lý giải một chút đầu mối.

Ni Mạn, Tu La gật gù đầu: “Đúng vậy, lão chủ tử trước khi đi, đem La Sát môn để lại cho ngài, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, La Sát môn sẽ không xuất hiện.”

“Không trách được ta chưa từng nghe nói qua, là vì nguyên nhân này. Thực lực của La Sát môn, bây giờ đã đạt tới cảnh giới nào?” Vũ Nhạc đột nhiên tò mò với vị mẫu thân của mình, theo như thực lực của hai người này, mẫu thân là người cao thâm khó lường, một nhân vật như vậy, sao lại gả cho Yêu Ván Thiên?

Ni Mạn đột nhiên cười thần bí: “Lão chủ tử phân phó, trước khi ngài có đủ thực lực, La Sát môn vẫn như cũ do năm người chúng ta quản lý. Mà trách nhiệm chủ yếu của ngài chính là không ngừng học tập, bổ sung thực lực chính mình, đợi sau khi giải trừ phong ấn, thực lực đạt tới cảnh giới Tử Tông, ngài muốn hỏi cái gì, thuộc hạ tuyệt đối không giấu diếm.”

“Phong ấn? Nói như vậy mẫu thân cũng biết trong người ta có phong ấn?” Lần này Vũ Nhạc không thể bình tĩnh được nữa, nếu mẫu thân biết trong cơ thể mình có phong ấn, thân phận của nàng càng thêm không thể tưởng tượng được! Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng lập tức nhìn về Linh Tiểu Giới đang đứng bên cạnh, Tiểu Giới miếng cường nhìn lên, nhún vai: “Đừng hỏi, hỏi ta cũng không nói, hiện giờ chưa phải lúc.” “Ngươi...” Vũ Nhạc phiền chán vuốt vuốt ấn đường, nàng đứng là không có biện pháp với Tiểu Giới, chuyện ép buộc người khác, nàng không làm được.

“Chủ tử? Ngài làm sao vậy?” Ni Mạn nhìn thấy sắc mặt đại biến của Vũ Nhạc, kỳ quái hỏi.

Vũ Nhạc vừa nghe Ni Mạn hỏi, con ngươi xinh đẹp chớp chớp, theo ánh mắt Ni Mạn nhìn tới chỗ Tiểu Giới. “Đừng nhìn, bọn họ không nhìn thấy ta.” Giọng nói lười biếng của Tiểu Giới vang lên bên tai, Vũ Nhạc mới hiểu ra, bất động thanh sắc hoàn hồn lại: “Không sao, vậy lần này các ngươi đến, là để xem hoàn cảnh của ta?” Nếu bây giờ tông môn là do bọn hắn quản lý đương nhiên sẽ không liên quan tới nàng, như thế cũng tốt, từ trước tới nay nàng đều không am hiểu chuyện quản lý.

“Đúng vậy, môn chủ.” Tu La hơi gật đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng không có chút dao động nào.

“Vậy các ngươi đã thấy rồi, có thể đi.” Đối với La Sát môn này, nàng không hề quan tâm, có điều họ cũng nói đúng, trước khi nàng có đủ thực lực, nàng không có tư cách tiếp nhận đồ của mẫu thân để lại.

“Đạ, môn chủ, nhìn thấy ngài mạnh khỏe, thuộc hạ cũng yên tâm. Có thứ này ngài có thể cầm, La Sát môn vừa vì của ngài chế tạo riêng thân phận lệnh bài, là lệnh bài cao nhất của chúng ta ‘Minh Vương lệnh’”. Dứt lời, hắn đưa ra một tấm ngọc bài màu đen, Vũ Nhạc tò mò tiếp nhận, liền bị mặt đầu lâu quá sống động của lệnh bài làm hoảng sợ. Thời đại này, có thể có trình hộ điều khắc tinh tế thế sao? Có thể khắc thành hình đầu lâu tinh xảo, quả thật không dễ dàng. Nàng cẩn thận lật xem mặt trái lệnh bài, đập vào mắt là tám chữ uy vũ: Minh Vương làm ra, ai dám tranh phong! Khẩu khí thật sự lớn, xem ra La Sát môn này, so với suy đoán của mình còn lợi hại hơn, nàng nhất định phải hảo hảo quý trọng.

“Được rồi, ta sẽ giữ gìn thật tốt, các ngươi không có việc gì nữa thì trở về đi, còn nữa, làm sao ta tìm được các ngươi?”

Ni Mạn đưa một cái bình cho Vũ Nhạc: “Bên trong bình là đạn tín hiệu, có gì muốn phân phó, chủ nhân có thể gọi chúng ta. Máy truyền tin đang chế tạo trong môn, không bao lâu nữa, sẽ không cần phiền phức như vậy.”

“Máy truyền tin? Đó là thứ gì?” Thì ra ở thế giới này còn có thứ tốt hơn đạn tín hiệu?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chuẩn bị sát hạch

“Máy truyền tin là do sư tỷ chế tạo thành thiết bị để truyền tin, mặc dù ở khoảng cách rất xa, chỉ cần có ấn ký của đối phương, là có thể liên lạc được.” Ni Mạn mỉm cười, nhẹ nhàng giải thích.

“Đó không phải là điện thoại di động sao?” Vũ Nhạc ngạc nhiên nhận ra, ở thế giới huyền bí này, không có cái gì là không có khả năng.

“Di động? Từ này nghe thật mới mẻ, chúng ta sẽ kiến nghị Luyện Khí sư đổi tên.” Ni Mạn đột nhiên nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: “Chủ nhân nếu không còn gì phân phó, thuộc hạ xin cáo từ.”

Vũ Nhạc gật đầu, hai người kia im lặng, nhún chân, lập tức biến mất trong màn đêm.

Vũ Nhạc im lặng bình tĩnh trở lại, nhìn Linh Tiểu Giới: “Ngươi nói xem, mẫu thân ta là người như thế nào?”

Linh Tiểu Giới cười thần bí: “Đương nhiên là người tốt, yên tâm đi, những nghi hoặc đó, sớm muộn gì cũng giải đáp cho người từng cái một, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ. Cho nên người sốt ruột cũng vô dụng, chỉ bằng hãy tĩnh tâm tu luyện. Bắt đầu từ ngày mai, sẽ nghiêm khắc huấn luyện người, mấy ngày nay chỉ là khởi động thân thể cho người, kế tiếp mới thực sự là Địa ngục. Chỉ cần người chống đỡ được, khi giải trừ linh lực, người sẽ phát hiện, làm bất cứ việc gì cũng vô cùng thoải mái.” Về phần kiếp này của Chủ nhân sẽ biến thái đến trình độ nào, nàng không thể biết, có điều nàng vẫn vô cùng mong đợi Vũ Nhạc đại bùng nổ!

*****

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua hai năm, mà Vũ Nhạc vốn lúc đầu là tiểu nha đầu non nớt đã trở thành thiếu nữ yêu kiều. Thời gian hai năm, đủ để thay đổi rất nhiều.

Vũ Nhạc, trong thời gian hai năm, gần như vượt qua trong Linh Giới. Bên ngoài một ngày bằng một năm trong Linh Giới, ngay cả chính nàng cũng không biết mình đã đọc qua bao nhiêu sách, tiếp xúc bao nhiêu được. Dưới sự đốc thúc nghiêm khắc của Linh Tiểu Giới, trong Linh Giới có bao nhiêu sách nàng đã đọc lâu lâu, cả năm hấp thụ linh khí, thoát nhìn thân thể nàng phát ra khí chất thanh nhã thoát tục, đan điền rốt cuộc trưởng thành đến mức nào, không người nào tưởng tượng nổi. Bây giờ chỉ còn chờ ngày nào đó giải trừ phong ấn, tin chắc rằng chỉ cần qua một đêm, nàng sẽ vang dội khắp đại lục!

Mộc Ngư, năm ấy là tiểu nha đầu mười hai tuổi, sau khi vào phủ mười ngày, liền lựa chọn tiến vào Luyện Ngục của Nhạc gia, phạm đã đi vào, tuyệt đối không có đường quay lại, hoặc là sống, hoặc là chết. Người sống trở về, đương nhiên thực lực tăng lên rất nhiều. Mà trải qua rèn luyện trong Luyện Ngục, các kinh mạch trong người sẽ đạt được mức tối luyện đáng kinh ngạc. Mộc Ngư, trải qua thời gian hai năm rưỡi, vừa mới đi ra khỏi Luyện Ngục, đã đạt tới trung kỳ của cảnh giới Tử Tiên. Thực lực này, đối với một nữ tử mười bốn tuổi, khó khăn tới mức nào? Về mặt Nhạc Thanh Sơn cảm động nhìn Mộc Ngư, vì để có khả năng bảo vệ Vũ Nhạc, nàng đã không tiếc bất kỳ giá nào, cuối cùng thành ý và nghị lực của nàng đã cảm động đến trời xanh, thời gian không phụ lòng người!

Nhạc Mộ Thần, hai mươi hai tuổi, đã đi vào cảnh giới Tử Tông, đây là đột phá rất lớn, không chỉ làm Nhạc gia lớn bé lâm vào khiếp sợ mà còn làm cho tất cả các thế lực trên Tử Minh đại lục dấy lên hồi chuông lớn, kiêng kỵ đối với Nhạc gia trang lại tăng thêm một tầng. Dù sao, trong những hậu bối trẻ tuổi, hai mươi tuổi đã đột phá cấp bậc Tử Tông, trừ Nhạc Mộ Thần ra chỉ có ba thiên tài hi hữu. Điều này làm ngày càng nhiều thế lực trên phiến đại lục hướng mắt về lần tuyển chọn mỗi năm một lần của Học viện, tập trung trí óc đem thế hệ tiếp theo của mình đưa vào Học viện đào tạo chuyên sâu. Tất cả chỉ vì thiên tài Nhạc Mộ Thần, không ai khác, hắn là đệ tử khóa một trăm ba mươi của Học viện Hoàng gia Bá Quyền. Bởi vì thiên phú dị bẩm, bước vào bảng thiên tài của Học viện Bá Quyền, về phần đứng hàng thứ mấy, sẽ quyết định ở đại hội Phong Vân được tổ chức bốn năm một lần, trước mắt khoảng cách tới lần đại hội Phong Vân tiếp theo, còn bốn năm nữa.

Nhạc Mộ Dương, hai mươi một tuổi, hiện nay đã đạt tới đỉnh kỳ của cảnh giới Tử Hoàng, chỉ kém một bước sẽ tiến vào Tử Tông, còn một năm nữa sẽ tốt nghiệp học viện Bá Quyền, thực lực cũng không thể xem thường. Khác với Nhạc Mộ Thần, Nhạc Mộ Dương chú trọng tới buôn bán. Mặc dù hiện nay Nhạc gia trang đã xứng với cái danh nhà giàu số một đại lục, nhưng hai huynh đệ một ngày cũng không dám buông lỏng, chính đồn thực lực bản thân. Chỉ có không ngừng đổi mới, Nhạc gia trang mới có thể sừng sững không ngã. Trường Giang sóng sau đè sóng trước, đạo lý này, bọn họ so với ai khác đều rõ ràng hơn.

Hiện giờ ba đứa nhỏ Nhạc gia trang đều trưởng thành với tốc độ kinh người, mặc dù đã sớm nghe qua, nhưng nhìn thấy tình trạng trước mắt, vẫn làm cho các thế lực khác không thể khinh thường. Bất luận là các thế lực hạng nhất Lăng thị, Hỏa thị, Mộc thị, hay là các môn phái Thương Lan môn, Nam Cung môn, Tô gia môn, Tả gia môn, Cô gia môn đều đồng loạt phát ra chiếu thư cấp bách, trước mừng một tháng bảy, tất cả con cháu của gia tộc đều phải trở

về, chuẩn bị cho cuộc thi nhập học mỗi năm một lần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Con đã trưởng thành

Đại lục Tử Minh, trừ Tử Minh Cung, Yêu Cung và các thế lực bên ngoài, còn có hai học viện chuyên biệt, tức là nữ Học viện Thánh Đức và học viện hoàng gia Bá Quyền, hai học viện này phân biệt tuyển nhận nam nữ đệ tử, từ trước đến nay xung khắc như nước với lửa. Mỗi học viện mấy trăm năm qua, mỗi một bên học viện đều đầu tới người chết ta sống, mặc dù vậy cũng xuất hiện không ít thần tiên quyền lực. Có điều...Hễ nhận được nhiệm vụ từ học viện của mình, cho dù là vợ chồng cũng sẽ sắp xếp ôn hòa tâm lý, đứng riêng lập trường của mỗi người, cho đến khi nhiệm vụ kết thúc. Mấy trăm năm qua, hai học viện chưa từng xuất hiện phản đồ, bởi vì khảo nghiệm lựa chọn học viên rất khó khăn, không chỉ yêu cầu sở hữu thực lực, thiên phú, quan trọng hơn là năng lực hợp tác với đồng đội, phẩm chất của bản thân. Nếu một người phẩm đức đều không được chấp nhận thì cho dù thiên phú của hắn cao tới đâu, thành tựu có nhiều hơn nữa, cũng không được nhận.

Thực lực bản thân của Thánh Đức và Bá Quyền cũng không thể khinh thường, đó cũng là nguyên nhân họ được các đại thế lực chấp thuận. Tại đại lục Tử Minh, thế lực nào cũng có phương pháp bồi dưỡng độc đáo của mình, có thể làm cho họ bỏ đi phương pháp của bản thân, lựa chọn đem thế hệ tiếp theo vào hai học viện, chứng minh Thánh Đức và Bá Quyền có thực lực làm cho bọn họ tuyệt đối tín nhiệm. Về phần hai cơ sở học viện này mạnh tới mức nào, vẫn là bí mật trên Tử Minh đại lục. Hễ là học viên đã tốt nghiệp, lúc mới nhập học đều đã ký kết hiệp định bí mật, bởi vậy cho tới nay đều không có ai thực sự hiểu rõ bọn hắn.

Vũ Nhạc đang nghe cha mình giới thiệu, đã thập phần chờ mong đối với học viện Thánh Đức. Ban đầu nàng cũng không muốn nhập học, dù sao nàng cũng không có linh lực, đến nơi đó sẽ là đối tượng bị đào thải. Nhưng từ trước đến nay, trong từ điển của nàng không có hai chữ “từ bỏ”, trước khi gặp được Tứ đại hộ pháp, tuyệt đối không thể từ bỏ.

Cái nhũ mào của nàng làm cho Mộ Dương hiểu nhầm, hắn khinh bỉ nhìn nàng: “Này, còn chưa nhập học đâu, đừng sợ thấy trống lớn mà lui, đây không phải chuyện Vũ Nhạc ngươi có thể làm! Dù không có linh lực thì sao chứ? Ngươi vật lộn với người khác, ta nhìn cũng không kém so với bọn họ có linh lực, còn nữa, muội mới có mười hai tuổi, hoàng cái gì mà hoàng? Có ca ca bảo vệ muội, sợ cái gì?”

Vũ Nhạc tức giận trừng mắt với hắn: “Muội ở Thánh Đức, huynh ở Bá Quyền, bảo vệ cái rắm á!”

“Ta nói muội muội này, muội không thể lịch sự một chút được sao? Tốt xấu gì ngươi cũng là muội muội của Mộ Thần ta, có hai ca ca lợi hại như vậy đứng ở chỗ này, ai dám không cho ngươi mặt mũi? Vì Nhạc gia ta, muội phải chú ý hình tượng của mình!” Mộ Thần bắt đầu dĩ hủ môi, nha đầu kia, thật sự là du côn!

“Lịch sự? Nếu ta là thực nữ, các huynh cho rằng đó vẫn chính là ta hay sao? Mặt mũi? Huynh cho rằng khảo nghiệm nhập học sẽ dựa vào mặt mũi của các huynh có thể thông qua? Nếu thật là như thế, học viện này, ta vào hay không thì cũng vậy, ở nơi nào, ta không phải là đại tiểu thư của Nhạc gia trang. Ta là ta, về phần hình tượng, phụ thân còn chưa nói gì, huynh gấp cái rắm á!” Về mặt Vũ Nhạc du côn, nhún mắt lên, bắt nàng làm thực nữ, không bằng chém nàng luôn đi!

“Nha đầu ngươi...Phụ thân, như thế nào ngài lại mặc kệ không quản lý?” Nhạc Mộ Thần đầu đầu vuốt vuốt ấn đường, tức giận nhìn sang phía nam tử trung niên đang im lặng ngồi một bên bình tĩnh thưởng thức trà.

Nhạc Thanh Sơn nghe hắn nói, khoe môi cong lên: “Vũ nhi như vậy, rất tốt!” Rồi hắn đặt ly trà xuống, chậm rãi đứng lên, nghiêng đầu về phía Vũ Nhạc: “Cần người bảo hộ sao?”

Vũ Nhạc kiên quyết lắc đầu: “Không cần, con đã trưởng thành.”

“Được, trên đường phải cẩn thận, có cái gì cần thì trực tiếp đi tìm ca ca của con, phụ thân chúc con thuận buồm xuôi gió.” Dứt lời, hắn mỉm cười với Vũ Nhạc, trường sam màu trắng nhẹ nhàng xoáy một đường cong trên không trung, sau đó liền biến mất ở cửa.

Nhìn ánh mắt tiếp thêm sức lực của phụ thân, Vũ Nhạc tràn đầy lòng tin, về mặt tươi cười đứng lên, gương cảm khinh bỉ nhìn về phía Mộ Dương: “Thấy không? Phụ thân đối với muội là tin tưởng mười phần, cho nên ca ca, các huynh cũng nên yên tâm đi. Muội cũng nên trở về thu dọn, ba ngày sau muội sẽ rời đi, đừng nhớ nhung muội nhé!” Dứt lời, về mặt nàng hạnh phúc chạy về phía Khinh Vũ các của mình, lần này phụ thân cũng cho Mộc Ngư đến điểm danh, hai tỷ muội các nàng lại có thể cùng tiến cùng lùi, thật tốt!

Nhìn biểu tình kiên quyết của muội muội nhà mình, Mộ Dương tự thấy mất mặt, sờ sờ mũi. Có lẽ, hắn đã quá lo lắng, chỉ mong nha đầu kia, sẽ không bị kích thích. Học viện, thật sự không như nàng tưởng tượng, nơi đó, quá tàn khốc!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Bắt đầu từ con số không

Ba ngày sau, Vũ Nhạc không chào từ biệt một ai, giờ Dần đã cùng Mộc Ngư rời khỏi Nhạc gia trang, tự mình đi tới học viện Thánh Đức thần bí.

Ngay từ lúc báo danh xin phúc đáp, Vũ Nhạc và Mộc Ngư đều nhận được một phong mật hàm, ngay mặt ngoài của mật hàm có bốn chữ Khải(*): “Ra khỏi thành đốt đi” rõ ràng ngay trước mắt, làm cho các nàng dừng ngay động tác lại.

(*) Chữ Khải: Là một trong những cách viết chữ Hán cơ bản, bao gồm các cách sau: Triện, Khải, Lệ, Hành, Thảo, Giáp Cốt, Chung Đình Văn.)

Tới lúc ra khỏi thành, hai người nhìn nhau, từ trong ngực lấy mật hàm ra, tỉ mỉ đọc. Một lúc sau, Vũ Nhạc hít sâu một hơi, khẽ cong môi về phía Mộc Ngư: “Xem ra, chúng ta không thể đi cùng đường!”

Mộc Ngư cười lên so với khóc còn khó coi hơn: “Tiểu thư, chúng ta nhất định phải làm như vậy sao?”

Vũ Nhạc cười cười nhìn nàng: “Đương nhiên, nhất định phải thế, đây là quy định, không thể vi phạm!”

“Nhưng tiểu thư người...” Về mặt Mộc Ngư kích động định thuyết phục, lại bị lời nói của Vũ Nhạc dứt khoát đánh gãy: “Không sao, ông trời không tuyệt đường của người nào, nếu ngay cả việc đó ta còn không làm được, như vậy, học viện trong truyền thuyết hoàn toàn có lý do loại ta ra ngoài. Được rồi, không cần nói gì cả, ta phải đi thôi, một tháng sau, hy vọng chúng ta có thể đoàn tụ ở học viện Thánh Đức.” Mừng một tháng bầy là ngày khảo nghiệm nhập học Thánh Đức, hôm nay mới là cuối tháng năm, bọn họ còn một tháng nữa.

“Tiểu thư... Vậy người đi đường phải cẩn thận nhé!” Mộc Ngư giấu đi vẻ lo lắng, bắt đầu nhìn Vũ Nhạc.

“Ừ, muội cũng thật là, được rồi, đi thôi, chúng ta đã không có thời gian lại còn lẻ mề, chậm chạp sẽ bị đào thải!” Vũ Nhạc vỗ vỗ bả vai Mộc Ngư. Mộc Ngư cúi mắt, gật đầu thật mạnh, kéo cương ngựa, chạy về phía bên trái rừng cây, không quay đầu lại. Nhìn bóng lưng dứt khoát rời đi, Vũ Nhạc kín đáo thở dài: “Ồi... Bây giờ mới chính là lúc chúng ta thật sự trưởng thành, tất cả đều bắt đầu từ con số không, Ngư nhi, nhất định phải cố gắng nhé!”

Mỗi người nhận được mật hàm, chứng minh thân phận đã được khẳng định. Dù sao, hai học viện này không giống với những thế lực khác, cũng không phải ai muốn vào cũng có thể vào, trải qua thông tin tình báo xác minh, mới có thể nhận được giấy thông hành – một phong mật hàm.

Lấy được mật hàm, người mới có thể đi qua bản đồ tuyến đường của học viện, trên con đường này cũng sẽ có rất nhiều khảo nghiệm, cho nên chỉ cho phép một người xuất hành, nếu có người cùng đi hoặc người giúp đỡ thì tư cách sẽ bị tước đoạt ngay lập tức, đó cũng là nguyên nhân vì sao Vũ Nhạc và Mộc Ngư cẩn thận như vậy. Thánh Đức và Bá Quyền nghe nói không cách nhau không xa, nhưng không ai biết họ cụ thể ở vị trí nào, mà dù có biết, đương nhiên cũng không thể tiết lộ. Đó cũng là một trong những nguyên nhân hai học viện được mọi người kính nể, có thể làm cho các đệ tử kín miệng như bưng, tất nhiên là có phương pháp quản lý riêng. Lánh đời mấy trăm năm mà không bị phát hiện, cũng không phải là việc thế lực bình thường có thể làm được.

Lúc Vũ Nhạc mở mật hàm, trong tích tắc đó, đột nhiên có một cảm giác đã lâu rồi không xuất hiện, loại cảm giác khiến người ta phấn chấn, hào hứng với hành trình kích thích này. Thật lâu không được trải qua, năng tin tưởng học viện Thánh Đức, nhất định sẽ không làm cho nàng thất vọng! Cũng không biết, bọn họ đã chuẩn bị bao nhiêu tiết mục đề độ nàng chứ? Đột nhiên nàng cảm thấy tò mò, có lẽ, loại cuộc sống đầy kích thích này, mới chính là cái nàng muốn, cũng vô cùng thích hợp với nàng!

Ngay lúc nàng còn đang tập trung suy nghĩ, con ngựa đột nhiên hí dài một tiếng, vó trước của nó nhảy lên cao nửa trượng. Vũ Nhạc gắt gao túm lấy dây cương, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước: “Tốt lắm, nhanh như vậy đã tới rồi?***** Lão nương vừa mới ra khỏi thành thôi, được không? Nhanh như vậy đã chơi đùa rồi? Chết tiệt, ai có thể nói cho ta biết, mấy thứ ở phía trước kia là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Vũ nhi gặp nạn

“Nữ nhân ngốc nghếch, mắt của người không nhìn thấy sao, đó là rắn, người sợ nhất là rắn, lần này không ngờ có cả đàn rắn đông đúc, xem bây giờ người làm thế nào?” Giọng nói vui vẻ khi người gặp họa của Tiểu Giới truyền tới bên tai nàng, Vũ Nhạc nghe xong, da thịt không tự chủ được nổi hết da gà lên. Đến khi nàng tỉ mỉ nhìn sang, không nhìn được hít vào một ngụm khí lạnh, da đầu tê liệt. Trước mặt nàng có nhiều vô cùng rắn, đang không ngừng hướng miệng đầy nọc kịch độc về phía nàng. Vào lúc này, không chỉ Vũ nhi bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, mà ngay cả con ngựa cũng đạp đạp chân. Nhìn thấy đàn rắn tiến ngày càng gần đến, một giọng nói tức giận đột nhiên vang lên: “Chết tiệt, người sợ cái gì? Chẳng lẽ muốn ở đây để bị rắn cắn?” Giọng nói căm giận của Đồ Lạp Lạp mạnh mẽ cảnh tỉnh Vũ Nhạc, nàng lập tức hoàn hồn, kéo dây cương, quát lớn: “Chết tiệt, Phi nhi chạy nhanh đi, nếu không chúng ta sẽ bị quần đến chết!”

Thiểm Phi bị kích động, nhảy chân trước lên, chạy quanh một vòng, dồn sức chạy về phía sau, vừa chạy lỏ mũi vừa phát ra tiếng hít thở nặng nề, dường như oán hận cái gì. Vũ Nhi ai oán nhìn nó: “Phi nhi, ngươi đang giận ta sao? Vũ Nhạc ta từ trước tới nay không sợ trời không sợ đất, nhưng duy nhất có thứ này làm ta chạy xa, vừa nhìn thấy là chân ta đã nhũn ra, đây rõ ràng là uy hiếp ta, uy hiếp. Rốt cuộc là tên hỗn đản nào đã dùng chiêu này để đối phó ta? Chết tiệt, chờ bốn tiểu thư vượt qua được lần này, nhất định sẽ làm cho hắn muốn sống cũng không được!”

Ngay lúc Vũ Nhạc đang tức giận, đột nhiên Thiểm Phi nhảy một cước lên cao, Vũ Nhạc không hề phòng bị nên bị hất thẳng ra ngoài. Nàng kịp thời kéo dây cương vững vàng rơi xuống đất, nhưng vẫn lộ ra bộ dạng chật vật, thở hổn hển: “Làm sao vậy, Phi nhi?”

Con ngựa tức giận hướng về phía trước, Vũ Nhạc nhìn theo ánh mắt nó, sau khi run lên vì sợ hãi, lại văng ra một tràng thô thiển: “Gi chứ, mẹ nó, còn chưa thoát khỏi bầy rắn này lại tới đàn sư tử. Hôm nay, Thánh Đức này thật làm cho bốn cô nương mở rộng tâm mắt!” Dứt lời, đôi mắt đẹp bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh. Nàng phát hiện mình đang ở trên con đường độc đạo, thật muốn chết, con đường phía trước phía sau đều bị phá hỏng, bên trái là vách núi, bên phải là hồ nước, hoàn toàn tiến vào ngõ cụt, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngay vòng đầu tiên nàng đã không qua được? Đáp án đương nhiên là phủ định, hôm nay dù phải liều mạng, cũng phải mở đường máu.

Nghĩ vậy, nàng bước về phía con ngựa màu đỏ thẫm, không có ý tốt nhìn nó: “Phi nhi, tiểu bảo bối, một chốc nữa ngươi nên cẩn thận nhé, nếu bị rắn cắn phải, ta bảo đảm sẽ chữa trị ngươi thật tốt, cho nên...”

Thiểm Phi không tưởng tượng nổi, hất đầu lên nghĩ: “Ý của người là gì đây? Chẳng lẽ... Để ta đi đối phó với bầy rắn?”

“Không có cách nào khác, ta nhìn thấy thứ kia liền nhũn hết chân... Nếu không thì ngươi đi đối phó với đàn sư tử cũng được, dù sao nơi này cũng chỉ có hai chúng ta...” Mổ nữ vuốt cằm, khoe miệng cong lên tà mị làm cho mổ ngựa không chịu được rung mình, nó được lựa chọn sao? So với đàn Linh thú sư tử cấp năm kia, nó càng nguyện ý đi đối phó với bầy rắn. Dù sao Linh thú bậc năm cũng không phải ngựa cấp hai là nó có thể đánh thắng được? (Được rồi, mặc dù nó là Hãn Huyết Bảo Mã, nhưng thực lực còn rất yếu, được không?) Nếu sơ sót một chút, có thể trở thành thức ăn ngon luôn, nó không thể mạo hiểm như vậy!

Có điều... Nhìn bộ dáng không sợ trời không sợ đất của chủ nhân nhà mình, nó nhịn không được âm thầm bi ai, có vẻ nha đầu ngốc này còn không biết đàn sư tử trước mặt là Linh thú rồi? Nó có thể nhắc nàng hay không đây? Nhưng nó không mở miệng được mà, nhắc nhở thế nào đây? Lúc mổ ngựa còn đang do dự, giọng nói của mổ nữ vang lên: “Nghĩ kỹ chưa? Nhanh lên nào, chúng ta cũng không có thời gian.”

Thiểm Phi hết cách, không nghĩ ngợi gật gật đầu, Vũ Nhạc xấn ống tay áo, xoa xoa tay: “Tốt lắm, ngươi nên cẩn thận.” Dứt lời, nàng rút từ bên hông ra một thanh nhuyễn kiếm lấp lánh, nhún chân một chút, nhanh chóng chạy về phía đàn Linh thú. Thiểm Phi há miệng ngựa của nó nhưng chỉ phát ra được mấy tiếng phì phì, nó buồn bã giậm giậm chân, chạy nhanh về phía bầy rắn...

Không biết từ lúc nào Linh Tiểu Giới và Đồ Lạp Lạp đã đi ra khỏi Linh Giới, hai người lơ lửng giữa không trung, cau mày nhìn hai kẻ ngốc, đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ta cũng sợ mà

Con người sắc bén của Vũ Nhạc lạnh lùng đảo qua phía đàn sư tử đang dần tới gần nàng, một hai ba bốn năm sáu bảy... Khá lắm, những mười tám con, mà còn đều là sư tử trưởng thành, Thánh Đức này đang diễn trò gì đây? Chẳng lẽ không sợ xảy ra tai nạn sẽ chết người sao? Nàng không có linh lực, làm cách nào có thể chống lại mười tám con sư tử? Bây giờ nàng nên làm cái gì?

Gào! Bọn sư tử bất thành linh bỗng lên, suýt nữa phá rách màng nhĩ Vũ Nhạc. Nàng lắc lắc đầu hơi choáng váng, nắm chặt thanh kiếm trong tay, ánh mắt gắt gao nhìn phía trước, năm mươi mét, bốn mươi mét, ba mươi mét... Ngay tại lúc đàn sư tử chuẩn bị tấn công, trong đầu Vũ Nhạc chợt lóe lên một ý tưởng, hình như... bản mật hàm cũng không nói là không thể dùng trợ giúp từ bên ngoài nhỉ? Tuy rằng đã nói rõ không thể xin giúp đỡ từ người khác hoặc Linh thú, nhưng cũng không có quy định khác, phải không? Nếu là như vậy, hi hi, nàng còn do dự cái gì chứ?

Vừa nghĩ ý niệm, hai viên nhỏ màu đen giống như nắm đấm của đứa trẻ xuất hiện giữa lòng bàn tay Vũ Nhạc. Bị nàng khinh thường, đàn Linh thú bắt đầu phát ra tiếng gào thét, giống như đang cười nhạo mổ nữ không biết tự lượng sức, ở thời điểm quyết định còn có tâm trạng chơi đùa?

Nhìn bộ dạng đàn Linh thú vênh váo tự đắc, Vũ Nhạc càng cảm thấy khó chịu hơn. Nàng lui về phía sau ba bước, lắc lắc đầu, kéo dẫn cánh tay, sau khi làm mấy động tác làm nóng người, nhìn về phía đàn Linh thú cười châm chọc: “Đến đây đi, các con, cho các ngươi ném thử viên bọc phá sơ cấp mà bốn cô nương mới chế tạo ra, chỉ mong có thể đem tới cho các ngươi một bữa tiệc nghe nhìn hoàn mỹ...” Dứt lời, hai viên tròn màu đen bay theo đường vòng cung, rơi một mạch vào giữa đàn sư tử. Ngay tại lúc đàn sư tử đang tò mò ngẩng đầu đánh giá, viên màu đen đột nhiên bùng phát một luồng ánh sáng chói mắt, rồi ngay sau đó với sức mạnh kinh người, đánh bay sáu con sư tử đứng ngay xung quanh viên cầu màu đen. Những con sư tử khác hoặc ngã hoặc nằm, hoặc nằm úp sấp, về mặt chúng hoảng sợ nhìn đám thú kia máu me đầm đìa, huyết nhục mơ hồ, chuyện gì vừa mới xảy ra?

Tiếng động kinh người bên này làm cho đám Linh xà đang bò trên người Thiểm Phi rơi hết xuống, đám rắn theo sau đều dựng đứng người lên, về mặt chúng chấn động nhìn về phía phát ra âm thanh, thật khéo, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh đám Linh thú bị oanh tạc trong nháy mắt. Ngay lập tức, không cần Vũ Nhi ra tay, từng con rắn nhỏ vô cùng hoảng sợ cuộn mất, không tới năm phút sau, phía trên gần ngang, rắn đều biến mất, một con cũng không

còn.

“Sao rồi? Các người còn muốn thử lần nữa không?” Vũ Nhạc cười khoan thai, lười biếng quay đầu lại, nhìn về phía mười hai con sư tử vẫn còn quỳ rạp bất động dưới đất, trong đôi mắt xinh đẹp lóe lên một chút lạnh ý.

Đáng thương thay cho đàn Linh thú, còn chưa kịp ra sân đã bị nổ chết, đánh bay, nổ thương, một chữ “thảm” nào có thể hình dung? Nụ cười kia của nàng làm cho sau lưng đàn Linh thú đã khảo hạch qua vô số học viên bốc lên mồ hôi lạnh. Chỉ một thoáng sau, chúng hoảng hốt chạy đi, ngay cả một bóng lưng cũng không lưu lại cho Vũ Nhạc.

Linh Tiểu Giới và Đồ Lạp bay lơ lửng giữa không trung, cả hai khó chịu ần ần lỗ tai nhỏ của mình, một màn vừa xảy ra thực sự rất sáng khoái. Đã bao lâu rồi bọn họ không nghe thấy loại tiếng động quen thuộc này? Không hổ là chủ tử mà bọn họ tuyệt đối thân phục, trong thời gian ngắn có thể nghĩ ra biện pháp đơn giản như vậy, quả thật là thiên tài!

Hai người vừa định bay về phía nàng, lại bị một giọng nói vội vàng thu hút ánh mắt: “Phi nhi, Phi nhi người sao thế?” Vũ Nhạc lập tức chạy về phía Thiêm Phi, nhìn bộ dạng nó vô lực ngã nhào trên đất, nàng hơi tức giận trừng mắt liếc nó: “Vừa xảy ra người muốn làm gì vậy? Định tự sát sao? Tự nhiên lại đứng yên không nhúc nhích chân để cho bọn chúng cắn người? Những thứ ruồi bọ đáng chết, lần sau đừng để ta nhìn thấy bọn chúng, bộ dạng ghê tởm thì thôi đi, lại còn xông ra hù dọa người, còn phóng nọc độc xung quanh, quá vô lương rồi. . . Này, người sao vậy?”

Mổ ngựa miệng run rẩy, mặt mũi đảo đảo đôi mắt trắng dã: “Làm ơn đi, người nghĩ rằng ta đồng ý đứng bất động ở chỗ đó sao? Là do ta nhìn thấy đám rắn rết kia chân đã nhũn ra, làm sao dám đá chúng nó? Chẳng lẽ người không nhìn thấy ta vẫn nhắm mắt? Dù sao người cũng nói sẽ chữa trị thật tốt cho ta, chẳng bằng cứ đứng yên. . .”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vươn Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nữ nhân xinh đẹp

“Này, rốt cuộc người bị sao thế? Có thể nói ra được không?” Vũ Nhạc quay trái quay phải nhìn qua rồi nhìn lại, cũng không phát hiện ra miệng vết thương, hơi kinh ngạc, chẳng lẽ chúng không cắn được?

Thiêm Phi há miệng, lại phát hiện ra không thể nói lên được, chỉ có thể giật giật chân sau của mình, hình như đang ám chỉ điều gì. Vũ Nhạc lật đật sau xem, vẫn như cũ không phát hiện điều gì khác thường. Đồ Lạp đứng ở một bên không nhìn nổi nữa, lập tức đứng trên phần eo của Thiêm Phi, giơ cánh tay trắng trẻo mập mập ra, chỉ chỉ vào cái miệng của mổ Phi, nói: “Ồ chỗ này nè, nó không nói ra được, ta chỉ thay!”

“Gi cơ? Người bị cắn vào miệng? Ta phải nói là con rắn kia cũng thật biết chọn chỗ. . .” Miệng Vũ Nhạc than thở, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Thiêm Phi trừng mắt thật sâu, sau đó bước tới phía sau mổ ngựa, cẩn thận xem xét, rồi lấy được liệu trừ bên trong Linh Giới ra, quăng cho nó một viên đan dược: “Ăn đi, ăn vào sẽ không hôn mê.”

Sau nửa canh giờ, Thiêm Phi đã không có gì đáng ngại, Vũ Nhạc nhanh chóng nhảy lên lưng mổ ngựa: “Đi thôi, đường phía trước còn rất dài, cửa thứ nhất đã đáng sợ như vậy rồi, phần sau thật đáng để ta có chút mong đợi!” Thiêm Phi nghe lệnh chạy như điên. Tiểu Giới và Đồ Lạp vẫn lơ lửng trên không trung như cũ, phiêu lãng bay về phía trước. . .

Sau khi bọn họ rời đi, trên quan đạo trống không đột nhiên hiện ra hai dáng người, mà không, cụ thể phải nói là hai mỹ nhân mới đúng. Chỉ thấy hai nàng một vị áo xanh nước biển, một vị quần lụa hồng nhạt, một diêm dúa, một thanh đạm, nhưng lại hài hòa lạ kỳ. Nếu có người ở đây, chắc hẳn sẽ làm trước mắt người ta sáng ngời, không thể khác, vì bộ dáng hai người quá mức tươi tắn, xinh đẹp, làm cho không người nào có thể dời mắt. . .

“Muội thấy thế nào?” Thiếu nữ áo lam lười biếng vén vén mái tóc đen dài trong tay, đôi mắt nhìn chăm chú về phía Vũ Nhạc biến mất, bên khóe môi ngầm chứa ý vị mà người khác nhìn không thấu tựa tiểu phi tiểu(*)

(*) Tựa tiểu phi tiểu: nhìn như có như không.

“Không tệ, nha đầu kia thật tuyệt vời, ta rất thích. Dù rằng bây giờ không có linh lực nhưng cũng không thể nói thành tựu sau này của nàng, sẽ kém hơn so với những đứa trẻ có linh lực kia. Một người cá tính như vậy, ta rất yêu thích!” Hồng y nữ tử khen ngợi không hề keo kiệt, vừa nói vừa ngồi xuống xem xét nơi vừa bị phá hủy, miệng còn lầm bầm: “Chắc chắn, không nghĩ rằng hai viên cầu nhỏ lại có uy lực lớn như vậy, chỉ đáng thương cho sáu con Linh thú đầu đàn kia, còn chưa được phát huy uy lực thực chiến đã phải vậy tay nói lời tạm biệt.”

“Muội không cảm thấy trên người nàng ta có một mùi hương đặc biệt sao?” Đôi mắt nữ tử áo lam đẹp như nước mùa thu, tâm tư sâu kín.

“Mùi hương đặc biệt? À. . . Tỷ không nói thì ta quên mất, vừa rồi hình như nàng còn nói chuyện với không khí, chẳng lẽ nàng nhìn thấy cái gì mà chúng ta không thể nhìn được?” Hồng y nữ tử nghe vậy, vuốt cằm, tự hỏi điều gì.

“Mặc kệ nàng ta nhìn thấy cái gì, ít ra đứa nhỏ này không đơn giản, chỉ mong khảo hạch kế tiếp, nàng ấy đều có thể vượt qua. Lão đại lần này ngoại lệ muốn chiếu cố người này, chỉ mong nàng không để cho chúng ta thất vọng. . .” Nói tới đây, nữ tử áo lam cười cười có chút châm chọc làm cho hồng y nữ

tử đứng bên cạnh đau lòng: “Lê Mạn, tỷ không sao chứ?”

Khuôn mặt tinh xảo của Lê Mạn hiện lên nét tươi cười gượng ép: “Điệp Nhã, ta không sao, chúng ta đi thôi, nếu cửa ải này nàng ta không có sao thì chúng ta không còn việc gì nữa.” Dứt lời, thân hình lóe lên, bay về hướng Vũ Nhạc vừa biến mất.

Điệp Nhã chớp chớp mắt, bất đắc dĩ lắc đầu, sau khi thở dài một hơi lập tức đuổi theo. Thiếu nữ kia chỉ dựa vào chừng đó thì còn chưa đủ, còn lâu nữa mới đủ, Lê Mạn, người cần gì phải tự làm khổ mình chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Bước vào ảo ảnh

Hai canh giờ sau, một người một ngựa mệt mỏi đứng yên một chỗ. Vũ Nhạc nhũn nhũn hàng lông mày, bất mãn nhìn lên quả cầu nhỏ trên không trung, “Chẳng lẽ chúng ta rơi vào trận pháp rồi? Nếu không thì tại sao hai canh giờ rồi vẫn còn lượn quanh chỗ này? Không được, không đi nữa, còn chưa tới học viện chúng ta đã chết nóng. Phi nhi, qua dưới tán cây kia...” Thiêm Phi đạp đạp chân, rất nghe lời tiến tới phía bóng cây, hôm nay, thật sự quá nóng.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Vũ Nhạc đứng dậy tìm nước, lúc này nàng mới phát hiện không có nước. Nàng liếc liếc môi khô, nhũn nhũn quan sát tình hình xung quanh: Bọn họ vừa mới ra khỏi quan đạo đã đi tới chỗ này, về phần đi vào bằng cách nào thì đúng là nàng không chú ý. Nếu nàng đoán không sai thì nơi này rất có thể là ảo ảnh trong truyền thuyết, một loại trận pháp cao siêu, nếu không tìm thấy mắt trận thì bọn họ có thể chết đói ở đây. Bốn phía là núi cao hơn so với mực nước biển hơn bốn ngàn mét, vị trí của nàng là khe núi trong bình nguyên. Cây cỏ ở nơi này nhìn rất tươi tốt, mặc dù không có nước. Thiêm Phi đang bập bập miệng nhắm nháp cỏ non.

Vũ Nhạc đi lại xung quanh, phát hiện cấu tạo và tính chất đất đai ở nơi này rất tồi tệ, ẩm ướt, đây chẳng phải cho thấy nước ngầm rất nhiều hay sao? Nghĩ tới khả năng này, nàng đặc biệt hưng phấn chạy tới bên cạnh Thiêm Phi, vỗ vỗ đầu nó: “Được rồi, trước hết đừng ăn nữa, chút nữa có thời gian sẽ cho ngươi ăn cỏ sau. Bây giờ ngươi đi đến gốc cây đằng kia, đào một cái hố!”

“Đào hố?” Đầu ngựa của Thiêm Phi ngẩng lên, không hiểu ý định của chủ nhân mình, Vũ Nhạc khinh bỉ liếc nhìn nó: “Bảo ngươi đào thì đào đi, nói cho ngươi cũng không hiểu.”

Thiêm Phi phì phì ra, ai oán trừng mắt rõ lâu nhìn Vũ Nhạc rồi mới chậm chạp đi sang trái phía trước. Vì nó vừa mới được ăn không ít đồ ăn ngon nên tràn đầy sức lực. Mười lăm phút sau, nó nhìn dòng suối nhỏ không ngừng chảy nước ra, mắt tròn tròn như chuông đồng, không tưởng tượng được nhìn sang Vũ Nhạc đang đứng tựa vào gốc cây: “Làm sao người biết nơi này có nước?”

Vũ Nhạc cong môi: “Đoán!”

Thiêm Phi phì phì: “Miệng của người không nói thật!”

Nó vừa định cúi đầu uống nước, đột nhiên dừng lại, nhìn về phía Vũ Nhạc, lắc lắc móng trước: “Người uống trước đi?”

Vũ Nhạc cảm thấy ấm áp, mỉm cười: “Chúng ta cùng nhau uống, bây giờ nước còn chưa sạch lắm, trước tiên chúng ta hãy đi dạo một vòng đã.”

Thiêm Phi nghe nàng nói, giờ giờ đầu ngựa ra, Vũ Nhạc nắm lấy dây cương, mắt nheo nheo lại nhìn xung quanh. Một lúc lâu sau, một người một ngựa không đánh mà lui. Thiêm Phi giận dữ một nhào lập tức ngã xuống đất, thở hổn hển, Vũ Nhạc thì dựa vào gốc cây. Hồ nước nhỏ đã đầy, nàng từ từ uống nước, nhìn thấy bộ dáng nản chí của Thiêm Phi, không nhịn được an ủi: “Phi nhi đừng lo lắng, chúng ta kiên nhẫn một chút, đến tối xem xét lại, chắc chắn có biện pháp.”

Thiêm Phi bất đắc dĩ lắc lắc cái đầu, một người một ngựa cứ như vậy chăm chú nhìn về phía trước, chờ đợi màn đêm buông xuống...

Sở dĩ chọn thời điểm buổi tối vì nàng đã quan sát cẩn thận, cũng không thấy bất cứ chỗ nào quý quái. Về phần ảo cảnh thì sách trong Linh Giới cũng có ghi lại, còn cách phá giải cần dựa vào cảm giác, không nhìn thấy mắt trận thì tất cả chỉ là lý luận suông. Cũng may bây giờ đã là buổi chiều, mấy canh giờ nữa sẽ tối, bọn họ bị vây trong ảo cảnh nên không cần lo có sinh vật nào tới gần. Nơi này ngay cả nước cũng phải tìm, huống chi là người hay động vật?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tìm thấy mắt trận

Màn đêm buông xuống rất nhanh, Vũ Nhạc lập tức không chịu nổi. Nàng không nghĩ tới trong ảo cảnh này nhiệt độ ngày đêm lại chênh lệch lớn như vậy, có lẽ chừng hơn hai mươi độ, thật sự rất lạnh! Mà ngay cả Thiêm Phi cũng vì hơi ẩm nên ngứa mũi, nó hắt xì liên tục. Để sưởi ấm, Vũ Nhạc kiểm soát cây khô, lấy đồ giữ lửa ra đốt lửa. Đồng củi cháy lép bép, xung quanh dần dần ấm lên.

Tiểu Giới và Lạp Lạp ngồi ở trên cây gần đó, vừa ăn đồ ăn vặt vừa lắc lắc chân, rất nhàn nhã. Tiểu Giới chép chép miệng, cả lăm cả lăm hỏi Lạp Lạp bên cạnh: “Người nói xem, chủ nhân có tìm được mắt trận không?”

Lạp Lạp khinh bỉ nhìn nàng, liếc mắt một cái: “Mệt cho người là nhân thân của chủ nhân, ngay cả chút lòng tin này cũng không có? Đừng nói mắt trận, dù là cái trận pháp này nàng cũng có thể giải được, chẳng qua người cần có thời gian, hiểu không? Nhìn tình huống trước mắt xem, nàng sẽ rất nhanh phát hiện ra mắt trận...” Đồ Lạp Lạp hí hí con người sâu kín, trong mắt xẹt qua tia sáng, Chủ nhân của chúng ta, mau mau vùng lên đi!

“Ai nói ta không tin tưởng chủ nhân? Ta chỉ không tin tưởng thực lực yếu ớt bây giờ của người thôi! Tốc độ tu luyện của người yêu nghiệt thế kia, ai dám tranh phong chứ?” Vừa nói tới trình độ biến thái yêu nghiệt của chủ nhân nhà mình, mồ Tiểu Giới trực tiếp lựa chọn không coi thường, bị đánh gấn ngàn năm, nàng thật sự không muốn nhớ lại những chuyện cũ kinh khủng kia, thật sự không nghĩ...

“Được rồi, lười giải thích với người, mau nhìn đi, chủ nhân đã phát hiện ra chỗ không thích hợp...” Đồ Lạp Lạp gờ gờ móng vuốt bé nhỏ chỉ chỉ, Tiểu Giới lập tức nhìn bộ dáng nhú nhú mi nhìn trời của Vũ Nhạc. Đang lúc nàng tự hỏi hiện tại là tình huống gì, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý tưởng. Nàng cảm thấy kinh ngạc, dừng lại suy nghĩ, có chút dở khóc dở cười nhìn Đồ Lạp Lạp, “Cái mắt trận kia... Sẽ không phải là...? Thứ kia chứ?”

Đồ Lạp Lạp bày ra bộ mặt “chỉ người mới biết thôi” chăm chọc nàng. Sau đó nó không thèm nhìn nàng, trực tiếp nhìn về phía bầu trời đêm tươi đẹp kia. Bóng hình xinh đẹp, thoát tục, mặc kệ vào lúc nào, người... Vẫn luôn chói mắt như vậy, nếu không có nam nhân kia, người cần gì phải trải qua thập thế luân hồi đầy đau khổ chứ? Mỗi lần chúng ta hỏi như vậy, người, người luôn tỏ ra hạnh phúc nhìn chúng ta: “Vị hân, ta nguyện ý...” Nguyên ý, nguyện ý cái lông à? Nam nhân kia có ý không để người sống tốt người biết không? Chín kiếp đó, chín kiếp người đều sống cô độc cả đời, sao người lại ngốc như vậy chứ? Không biết sau khi người hồi phục trí nhớ, sẽ có phản ứng gì đây? Hả? Chúng ta rất tò mò đó...” Nghĩ tới sau mười kiếp luân hồi, nam nhân kia bị nữ nhân ngang ngược này đánh bẹp dí thành bộ dạng tiểu tử phụ, mồ hồ ly không nhịn nổi, ngựa mặt lên trời cười ha ha, Thiên Duật Dạ, lão tử chờ mong bộ dạng cam chịu của người nhà, ha ha...

“Kỳ lạ thật, Phi nhi, người có phát hiện thấy khói ở chỗ này đều bay về cùng một chỗ?” Vũ Nhạc vừa ngồi ở trên cỏ, sau khi phát hiện ra hiện tượng kỳ quái này, lập tức đứng lên. Thiêm Phi ngẩng đầu lên quan sát một lúc, đồng ý gật gật đầu. Vũ Nhạc kiểm chế cảm giác kích động, tiếp tục nói: “Bên trong ảo cảnh không có gió, đám khói này lại có thể tự bay về một chỗ, chỉ có một khả năng duy nhất, phương hướng đó chính là vị trí của mắt trận...” Vừa nói xong, Vũ Nhạc lấy từ Linh Giới ra một hòn đá tròn trịa, ném về phía đám khói bay tới...

Chỉ nghe păng một tiếng, vị trí của hai người lập tức xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất: vừa mới còn đứng trên mặt đất, Vũ Nhạc và Thiêm Phi bay lên, còn chưa kịp vui mừng đã bị rơi thẳng xuống dưới. Một người một ngựa chưa kịp phản ứng, tiếng bùm bùm vang lên thật lớn. Từ đầu tới chân Vũ Nhạc bị ngập trong nước, nháy mắt rơi xuống nước. Mồ nữ giận dữ: “Đáng chết, lại còn có cạm bẫy? Tỷ tỷ sẽ không tha cho các người...!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Lao ra ngăn ngựa

May mắn kiếp trước mồ nữ có biết bơi, rốt cuộc không ngã thê thảm lắm. Nhưng Thiêm Phi không may mắn như vậy, nó đập đập trong nước hai lần, nhưng không tìm thấy cảm giác cân bằng, uống vào không ít nước, còn kèm theo tiếng kêu đinh tai nhức óc. Vũ Nhạc cau mày nhìn về phía không trung, nơi Đồ Lạp Lạp và Linh Tiểu Giới đang xem kịch vui, khỏe miệng nàng gọi lên nụ cười lạnh lẽo: “Các người không cảm thấy... Nên làm chút gì sao? Nhìn nó không có tiền đồ như vậy, các người rất vui?”

...Người nào không có tiền đồ? Không biết bơi chính là không có tiền đồ? Chủ nhân, công phu nói lời ác độc của người... Cam bái hạ phong! (*)

(*)Cam bái hạ phong: Cam tâm bái phục người khác.

Linh Tiểu Giới bị Vũ Nhạc nhắc nhở như vậy, nó vỗ mạnh vào trán một cái, từ trên đầu ngón tay hiện lên một ánh sáng màu trắng. Thiêm Phi rơi nhẹ nhàng xuống bên bờ hồ, bốn chân mềm nhũn, mắt trợn trắng nằm trên đất. Vũ Nhạc bơi về bờ sau nó, hơi tức giận nhìn Thiêm Phi: “Người không sao chứ?”

“Có thể không có chuyện gì sao?” Mồ ngựa đảo mắt, trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, thờ hồng học. Vũ Nhạc tự thấy mắt mặt, sờ sờ chớp mũi. Nàng tiến vào Linh Giới thay bộ quần áo màu tím nhẹ nhàng. Khi đi ra, nàng nhìn xung quanh bốn phía một chút, hơi mê mẩn nhìn Lạp Lạp và Tiểu Giới: “Đây là nơi nào? Hình như không phải chỗ vừa đi ra khỏi quan đạo.” Ngay phía trước nàng có một dòng sông rất rộng, nước sông chảy xiết, mà bốn phía trừ cây cũng chỉ là cây. Thì ra bọn họ đã đi ra khỏi ảo cảnh rồi? Nhưng... Không hề có phương hướng sẽ đi nhằm nha, sẽ không đi quá xa tuyến đường chứ?”

Nghĩ tới khả năng này, Vũ Nhạc khẩn trương sờ soạng trong người, nhưng nàng đau buồn phát hiện ra bản đồ đã không còn. Bây giờ mới nhớ vừa thay y phục, nhưng sau khi nàng lấy bản đồ ra, khuôn mặt nhỏ bé lập tức nhăn như quả mướp đắng: “Như thế này còn nhìn cái *bíp* à? Nước làm ung hết rồi? Tuyến đường hoàn toàn là loạn rồi, a a a, Thánh Đức không phải là kẻ có tiền sao? Sao không biết dùng mực viết với giấy không thấm nước hả? Lăn

này tốt rồi? Dù qua được hai lần thì sao chứ? Không phải là muốn đạp ta về phủ sao?”

Thêm Phi cũng rên lên một tiếng, dường như kêu ca bản thân chịu nhiều đau khổ vô ích, rõ ràng là khảo hạch chủ nhân của nó, vì sao chịu thiệt xui xẻo đều là nó? Chính chủ lại không việc gì, vậy... Đây không phải là ăn hiếp ngựa sao? Có hay không?

Ngay tại lúc Vũ Nhạc ngửa mặt lên trời kêu rên, cách đó không xa đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa. Âm thanh này làm mắt Vũ Nhạc sáng lên, biểu tình ai oán lập tức biến mất, xoay người đứng lên, chạy về phía âm thanh kia. Nơi quỷ quái này lại có người tới, chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ người này nếu không phải là bạn học tương lai của nàng, thì cũng là một người đi đường, người đó đối với phương hướng ở nơi này tất nhiên rất quen thuộc. Mặc dù không có bản đồ nhưng nàng có con mắt rất bản lãnh, dù không nhìn kỹ cũng nhớ được mấy tuyến đường, đó cũng là nguyên nhân lại ở chỗ bất đồng như vậy.

Vũ Nhạc chạy tới thì tiếng vó ngựa đã tới bên tai, nàng hơi híp mắt lại, một con ngựa màu trắng như tuyết đang chạy về phía bên này. Không kịp nhìn rõ người ngồi trên lưng ngựa, Vũ Nhạc cứ thế dứt khoát xông ra ngoài, ngăn ngay trước mặt con ngựa trắng. Làm người trên ngựa nhìn thấy phía trước có người nên muốn dừng lại, có điều tốc độ quá nhanh, lực đánh vào ngựa trắng quá mạnh làm cho nó dừng đứng người, móng trước nhảy lên. Nhìn thấy ngựa sẽ đạp vào cơ thể Vũ Nhạc, một giọng quát lập tức vang lên: “Nữ nhân chết tiệt, ngươi không biết tránh sao? Cút ngay, không muốn chết lập tức cút ngay! Ngựa của bọn tiểu thư cũng dám ngăn lại? Không muốn sống sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Hồng y nữ tử

Vũ Nhạc nhú mày, không hề thay đổi vị trí. Nữ tử tức giận mắng chửi, Vũ Nhạc chỉ thấy trước mắt hiện lên một ánh sáng màu xanh, con ngựa trắng lập tức chệch khỏi quỹ đạo, hỗn loạn đạp lên mặt đất. Sau khi lấy lại tinh thần, nữ tử trên lưng ngựa nhanh nhẹn xoay người xuống ngựa. Vũ Nhạc vừa chuẩn bị quay đầu, đã cảm giác một lực đạo không nhỏ đánh về phía mặt mình. Nàng hơi hơi cong môi, nhanh chóng xoay người tránh thoát, mạnh mẽ đá về phía sau. Không nghĩ lại bị đối phương chớp mắt đã nhìn thấu, Vũ Nhạc đá vào không khí. Bàn tay của nữ tử kia lại chụp về phía mặt nàng, Vũ Nhạc nhú mày, tính tề dùng lực cánh tay chế ngự cánh tay trái của nữ tử, vừa định dùng lực kéo về phía sau lại bị âm thanh cười cợt đánh gãy: “Không nghĩ rằng ngươi không có linh lực lại lớn mật như vậy, bọn tiểu thư bội phục. Sao nào, ngươi kéo cánh tay của ta, là muốn ném qua vai sao?”

..

“Ném qua vai? Ngươi là ai?” Vừa nghe tới mấy từ này, Vũ Nhạc dừng lại, vừa định quay đầu hỏi, nhưng không ngờ... Đối phương thấy nàng không chuyên tâm, lập tức nắm bả vai của nàng, dùng sức kéo về phía sau. Vũ Nhạc nhú mày, cổ sức lui về phía sau từng bước. Bả vai của hai người đồng thời kéo tới kéo lui, hai chân cũng không nhàn rỗi, quần chặt lấy đối phương. Trong khoảng thời gian ngắn, bộ dáng nhìn kinh khủng cực kỳ. Cảnh tượng này khiến Đồ Lạp Lạp và Linh Tiểu Giới đang trôi lơ lửng giữa không trung ngây dại.... Bọn họ nhìn thấy gì kia? Nữ nhân ở trước mắt kia, không phải người đó sao, là ai?

Một hồi sau, hai người chăm chăm nhìn lẫn nhau, Vũ Nhạc nhú mày nói: “Buông tay, nếu bất phân thắng bại, lúc khác đánh lại, ta không có thời gian để hao phí nữa.”

“Nữ nhân kia, quả nhiên ngươi không phải loại hèn nhát, mặc dù có chút đáng tiếc không có linh lực, nhưng mà... Lần này cùng ngươi vật lộn, thật sự tương đối phấn khích.” Hồng y nữ tử nghe Vũ Nhạc nói xong, sáng khoái buông tay, điều này cũng làm cho Vũ Nhạc kinh ngạc, nàng ta không sợ nàng đánh lên sao? Sao lại yên tâm như thế?

“Cám ơn ngươi đã khen ngợi, khách khí khách khí.” Lời khách sáo ai lại không biết nói, nàng tiếp lời, không hề chịu thua.

“Này, vì sao ngươi ngăn ngựa của ta?” Lời vô ích nói xong rồi, nên nói chuyện chính chứ? Kỳ quái, sao nữ nhân này lại tạo cho nàng cảm giác quen thuộc như vậy?

“Ngươi có thể nói cho ta biết nơi này là chỗ nào không?” Nếu người ta đã chủ động mở miệng, tất nhiên nàng không khách khí.

“Không biết.” Nữ tử ngược lại trả lời rất thoải mái, nói xong lập tức đi qua Vũ Nhạc, đi về hướng bóng cây, vừa đi vừa than thở: “****, lão nương chưa từng khổ sở như vậy đâu, vừa mới chém giết đàn sói xong, còn chưa tỉnh lại nữa, nửa đường lại nhảy ra cái người điên này. Ngươi nói xem, sao ta có thể không nổi giận chứ?” Dứt lời, nữ tử lấy bình nước ra, bắt đầu uống ừng ực từng ngụm...

“Chẳng lẽ... Ngươi cũng đi tới Thánh Đức?” Vũ Nhạc khẳng định, không phải nghi vấn.

“Hả? Không phải ngươi cũng đi Thánh Đức chứ?” Hồng y nữ tử dừng động tác uống nước, tò mò để sát mặt tới trước mặt Vũ Nhạc: “Nói như vậy, ngươi đã vượt qua hai cửa rồi?”

Lần đầu tiên Vũ Nhạc đứng gần một nữ nhân như vậy, không được tự nhiên dịch về phía sau, nhú mày nói: “Đúng vậy, vừa mới rơi vào giữa sông, bản đồ bị ướt, cho nên mới có một cảnh kia.”

“À... Thì ra là thế.” Hồng y nữ từ kéo dài giọng, cuối cùng hiểu được vì sao mỗi nữ lại to gan đón ngựa như thế. Nếu là nàng nhìn thấy con ngựa trắng kia, chắc hẳn cũng sẽ liều lĩnh xông ra thôi. Ai bảo ngựa của nàng không phải ngựa bình thường, lại còn là Nhất Thiên Lý mã chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Hồng y hộ pháp

“Chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?” Nữ tử áo hồng nghiêng đầu nhìn về phía người con gái y phục màu tím xinh đẹp, vừa mới xuất hiện, nàng đã có một cảm giác vô cùng đặc biệt, nhưng lại không nói ra được là loại cảm giác gì. Theo tính tình của mình, nàng ta vừa mới ngăn ngựa của mình, dù không bị mình đá bay thì cũng sẽ chịu một chưởng. Nhưng không hề giống mình, chẳng những không làm cái gì, lại còn thoải mái ở đây nói chuyện phiếm cùng nàng ta, điều này hình như không phải kỳ quái bình thường? Chẳng lẽ nữ nhân này có ma lực hay sao?

Nghe xong lời của nàng... Tiểu Giới và Lạp Lạp cùng nhìn nhau: “Không đúng, không phải Tứ Đại Hộ Pháp mang theo trí nhớ của họ luân hồi sao? Sao lại không cảm nhận được hơi thở của Vũ Nhạc? Chẳng lẽ bên trong lại có sai lầm gì? Dù sao Lạp Lạp cũng chính là một ngoại lệ, những Linh thú khác chưa tỉnh lại, chỉ có nó thức tỉnh...” Nghĩ như vậy, Tiểu Giới không tự giác hiện ra giữa Vũ Nhạc và Quả Nhiễm, tươi cười nhìn về phía Quả Nhiễm: “Đại tỷ tỷ, vòng tay của người nhìn thật đẹp nha, ta có thể nhìn xem một chút được không?”

Quả Nhiễm ngạc nhiên nhìn đứa bé có đôi mắt màu tím trước mắt, nhún nhún hỏi Vũ Nhạc: “Nữ nhi của người?”

Khóe miệng Vũ Nhạc run rẩy quay lại trừng nàng một cái: “Người đã lớn như vậy sao, có cả đứa nhỏ nữa?” Người ta mới mười một tuổi thôi, được không? Cho dù có trưởng thành sớm cũng không thể mười hai tuổi đã làm mẹ? Nha đầu kia có bình thường không vậy? Kinh nguyệt còn chưa có nữa, có đứa nhỏ cái rắm à?

Quả Nhiễm trở mặt, ngượng ngùng nói: “Ha ha, cũng đúng nhỉ, chúng ta cùng mười hai tuổi, làm sao có thể là nữ nhi của người? Nha đầu kia thật sự đáng yêu nha, muội thích vòng tay này sao? Tỷ tỷ tặng cho muội, được không?”

Linh Tiểu Giới vừa nghe Quả Nhiễm nói, bật lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Đa tạ tỷ tỷ, muội chỉ xem một chút thôi, được không?”

Quả Nhiễm mỉm cười: “Đương nhiên có thể, muội xem đi?” Nói xong, nàng giơ cánh tay của mình ra. Linh Tiểu Giới giả vờ xem xét vòng tay, quả thực đã xem tới mạch đập của người ta. Một lát sau, nàng buông tay, tươi cười với Quả Nhiễm: “Đa tạ tỷ tỷ, muội đã xem xong.” Nói xong, mắt nó có vẻ không bình thường, lùi lại phía sau. Giọng nói của Đồ Lạp Lạp cũng theo đó mà vang lên: “Thế nào? Có gì khác lạ không?”

Tiểu Giới cúi xuống không nhìn ra cảm xúc, chỉ là khóe miệng hình như hơi gợn lên vẻ trào phúng: “Quả nhiên là có vấn đề, Hồng Y hộ pháp bị người phong ấn trí nhớ, ngay cả thực lực cũng bị hạn chế, xem ra... Mặt khác ba Hộ Pháp kia cũng như thế, nham hiểm, đúng là hẳn ta có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào nhỉ?”

“Vậy bây giờ phải làm sao? Linh lực của Vũ nhi còn cần các nàng khôi phục chứ? Bây giờ trí nhớ của các nàng bị khóa lại, thực lực bị hạn chế, chẳng phải là... Vô vọng?” Giọng nói ảo não của Đồ Lạp Lạp luẩn quẩn trong đầu Tiểu Giới. Tiểu Giới hơi ngẩng lên, con ngươi lóe lên châm chọc, nặng nề nói: “Người gấp cái lông à? Bây giờ có người so với chúng ta còn muốn sốt ruột hơn đây, ta tin tưởng, hẳn... Đương nhiên sẽ có biện pháp!”

“Đúng vậy, sao ta lại quên mất hẳn chứ? Lần này đi tới học viện...” Những lời tiếp theo Lạp Lạp không nói ra, nhưng nhìn theo con ngươi của Tiểu Giới mang ý cười cũng có thể xác định, trên có kẻ sách, hạ có đối sách. Kẻ đó chặn lại trí nhớ và thực lực của các nàng, nhưng lại không chặn được lòng trung thành bùng bùng như lửa.

“Người đã không còn bản đồ, vậy không bằng chúng ta cùng đi?” Quả Nhiễm nhìn sắc trời, dựa trên thân cây, về mặt lười biếng hỏi Vũ Nhạc.

Vũ Nhạc bắt đầu dĩ nhiên vai: “Cũng tốt, lúc này mới chỉ có hai ngày đã trải qua hai đợt thi, ta cảm thấy kì quái một tháng kế tiếp, còn có cái khảo nghiệm tàn khốc nào đang chờ đợi chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cho ta mượn vui đùa một chút

Quả Nhiễm hất mặt lên, vẻ khinh thường nói: “Không quan tâm bọn họ chuẩn bị cái gì, lão nương gặp khó ra chiêu, đi, nếu không đi trời sẽ tối.”

Vũ Nhạc mỉm cười, lông mày cũng giãn ra: “Người nói thật đúng, bình đến tướng chặn, có cái gì cần quan tâm.” Dứt lời, nàng nhanh nhẹn phi thân lên

ngựa, Hân Huyết màu đen cùng đạp tuyết màu trắng gập gập đầu với nhau, nhằm về hướng Đông chạy gấp rút. Trước khi rời đi, không ai để ý tới bộ dạng Tiểu Giới và Lạp Lạp cả người đầy đất xám xịt: “Đều tại nguoi, chúng ta lại bị bỏ rơi...” “Trách ta làm gì? Chính nguoi cũng hiện thân, người ta không làm sao phát hiện ra sự tồn tại của nguoi? Chỉ có thể nói khí chất của nguoi không đủ, hiểu chưa?” Vóc dáng lùn như vậy, sẽ bị chú ý mới gặp quý, đương nhiên những lời này, Lạp Lạp đánh chết cũng không dám nói ra miệng.

Ba canh giờ sau, màn đêm đã bắt đầu buông xuống, rất may Vũ Nhạc và Quả Nhiễm chạy tới thành trấn gần nhất. Sau khi tìm được một chỗ nghỉ chân, Vũ Nhạc quay sang hỏi Quả Nhiễm: “Đói bụng chứ? Chúng ta đi ngoài ăn gì đi?” Đói với ăn hàng mà nói, hẳn đi tới một nơi xa lạ, khẩu vị đặc biệt nhảy bén. Vừa lúc đặt chân vào thành, nàng đã nhìn thấy ở hai bên ngã tư đường đủ loại kiểu đáng đồ ăn vặt, giống như chợ đêm ở thế kỉ 21. Chợ đêm ở cổ đại nàng chưa trải qua, hôm nay đúng lúc may mắn được no bụng, sướng mất.

Bình thường những người ngu ngu tầm ngu, mã tầm mã (*), luôn luôn không mưu mà hợp, Quả Nhiễm lập tức bước ra phía ngoài, không chút do dự. Điều này không khỏi làm khỏe miệng Vũ Nhạc cong lên, mà ngay cả Tiểu Giới và Lạp Lạp đang ẩn thân giữa không trung cũng không nhìn được run rẩy khỏe miệng: “Quả nhiên là Quả Nhiễm, một ngàn năm, tật xấu thích ăn ngon mặc đẹp này không sửa tí nào, dù không có trí nhớ, hai người kia, à không, là năm người này vẫn ăn ý như vậy, nghề không phục cũng không được.”

“Thất thần cái gì? Chạy nhanh còn kịp.” Vũ Nhạc tức giận quay đầu trừng mắt nhìn hai người một cái, hai người rụt cổ lại, nhanh chóng đuối kịp phía trước. Lại không phát hiện ra, sau khi bọn họ đi rồi, người trong khách điểm, giống như vừa gặp quý, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Vũ Nhạc vừa nhìn: “Mẹ ơi, sao nữ oa nhìn kia lại nói chuyện với không khí?”...

Hai người chọn lựa khách điểm, vừa đúng vị trí trên phố ăn vặt. Con đường trước mặt, là Liễu Gia trấn, con phố phồn hoa, phía ngoài cửa, cách đó không xa, chỉ thấy một bác gái diện mạo dễ gần nhiệt tình mời gọi các nàng: “Cô nương, mau tới nếm thử, mì hoành thánh thơm ngát ngon miệng đây!”

“Mỳ hoành thánh?” Vũ Nhạc nhú mày, Quả Nhiễm gập đầu, hai người một trước một sau đi về phía quán ăn: “Bà chủ, cho hai bát.” “Không, bà chủ, cho bốn bát.” “Nguoi có thể ăn được hết?” Quả Nhiễm nhú mày, nhà đầu kia có khẩu vị lớn như vậy? Thân thể gầy guộc nhỏ bé, còn không bằng nàng đâu, xem ra nhìn người không thể nhìn bề ngoài!

“Hai người các nguoi, mau ra đây ăn đi!” Vũ Nhạc không giải thích, vỗ tay một cái, Quả Nhiễm lập tức nhìn thấy bên cạnh mình dần dần hiện ra hai cơ thể, mà không, phải là, một đứa nhỏ, một con hồ ly. Trông mắt nàng suýt rơi xuống: “A, không ngờ nguoi còn mang theo cả thú cưng ra ngoài?”

“Hừ, bốn đại gia là Linh thú khế ước của Vũ nhi, cái gì mà thú cưng, nguoi mới là thú cưng!” Hồ ly Lạp Lạp khó chịu gờ gờ móng vuốt, về mặt bọc bọc.

“Ha ha, không thể tưởng tượng nguoi cũng có lúc cam chịu thế, thật đáng đời!” Tiểu Giới lắc lắc bím tóc, nháy mắt mấy cái, bụng to mồm trước mặt lên, sau khi uống một ngụm canh, ánh mắt nheo lại hưởng thụ: “Ồ, không tệ đâu, uống rất ngon!” “Nhà đầu chết tiệt kia, tên lùn nhà nguoi, ăn một bữa cơm cũng không để lão tử sống yên ổn, bốn đại gia cho nguoi cảm miệng!” Móng vuốt nhỏ của hồ ly không hề khách khí cào cào Tiểu Giới, một trước một sau tiến lùi, làm cho mô nha đầu (Tiểu Giới) liên tục kêu gào thảm thiết: “Gào khóc, hỗn đản nhà nguoi, nguoi khi dễ nguoi, ô ô...” Mô nữ (Vũ Nhạc) nhìn một màn trước mắt, trực tiếp không thèm nhìn, mà một nữ nhân khác (Quả Nhiễm) lại nhìn thấy thú vị: “Ôi chao, không ngờ nguoi lại có hai bảo bối này, có thể cho bốn tiểu thư mượn chơi mấy ngày không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thực ra là ai

“Đừng hòng mơ tưởng.” “Đúng là, chúng ta là người nguoi có khả năng có được hay sao?” Vũ Nhạc còn chưa kịp mở miệng, hai giọng nói một trước một sau không hẹn mà cùng rống to về phía Quả Nhiễm, đáng chết, bọn họ là Linh thú, Linh thú, biết chưa?

“Ta thấy không sao cả, chỉ cần nguoi có thể chinh đốn bọn hần là được.” Vũ Nhi cũng không thèm ngẩng mặt lên, tiếp tục ăn mỳ, thản nhiên mở miệng, hai tiểu quý này, thật sự rất ồn ào, nên để bọn chúng biến mất, biến mất...

“Ách... Ta nghĩ hay là thôi đi!” Nhìn thấy hai tiểu tử kia không hẹn mà cùng ngẩng đầu quăng tới ánh mắt cảnh cáo, mô nữ thức thối nước miếng, mấy tên tiểu tử này nhìn có vẻ không dễ chọc chút nào, tốt nhất là nàng thôi đi!

Vũ Nhạc trừng mắt tức giận nhìn hai tiểu hài nhi, liếc mắt một cái: “Nhanh ăn đi, nếu không ăn thì chúng ta đi.” Tiểu Giới và Lạp Lạp vừa nghe Vũ Nhạc nói, ai oán trừng mắt nhìn nàng, uất ức bắt đầu ăn mỳ, bộ dạng giống như chịu rất nhiều uất ức. Vũ Nhạc lập tức quay đầu không thèm nhìn, lúc này nàng mới phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào bà chủ đã đứng ngay sau lưng mình, bộ dáng vui mừng nhìn bọn tiểu tử trước mắt. Vũ Nhạc cau mày nhìn bà: “Bà chủ, bà sao thế? Có vấn đề gì sao?” “Cháu... Đây là Thú Sùng của cháu?” Bà chủ gắt gao cầm khăn lau tay nắm chặt lại, trời ơi, Thú Sùng đó, con trai của mình tìm bao lâu vẫn chưa được, nữ tử này vậy mà có được hai con, chỉ tiếc một con không hóa hình thành người.

“Nguoi cảm miệng, bốn đại gia là Linh Thú, nha, không phải thú sùng, thú sùng là cấp thấp giá rẻ, bốn đại gia là chí cao vô thượng, há có thể để con người nhỏ nhỏ như nguoi bêu xấu?” Lạp Lạp khó chịu đề bát xuống, móng vuốt trắng như tuyết chỉ vào bà chủ, bộ dạng rất tức giận.

“Ách... Thú sùng và Linh thú không phải giống nhau sao?” Bà chủ bị Lạp Lạp làm cho khiếp sợ, nuốt nước miếng, khó khăn trả lời.

“Ngươi... Chết tiệt, thú sủng và Linh thú sao có thể giống nhau? Ai nói cho các ngươi biết là giống nhau? Bỏ đại gia giết hần!” Nói xong, nó trực tiếp nhảy lên bàn, bộ dạng muốn làm loạn một trận.

“Câm miệng, Lạp Lạp, ngươi rất không lễ phép, hai người các ngươi, trở về hết đi.” Mặt Vũ Nhạc mang vẻ khó chịu trừng mắt nhìn hai người. Một hồ ly một nhân thần ai oán nhìn Vũ Nhạc, muốn giải thích cái gì, lại bị ánh mắt sắc bén của nàng hạ xuống, cả hai ngậm miệng, ánh sáng tím và trắng lóe lên, biến mất tại chỗ.

Vũ Nhạc hơi đau đầu, ần ần vào huyết Thái Dương, ngưng ngừng nhìn về phía bà chủ già: “Thật xin lỗi, đã quấy nhiễu bà. Đây là tiền mặt, xin bà vui lòng nhận cho.” Nói xong, nàng đưa tận tay bà chủ một thẻ vàng, rồi kéo Qùa Nhiễm ngồi một bên xem náo nhiệt, sai bước đi. Bà chủ chỉ ngây ngốc nhận lấy, khi nhìn tới là thẻ vàng thì cả kinh, tim gan loạn chiến, vội vàng kêu lên: “Cô nương, ngài cho nhiều quá...” Vũ Nhạc và Qùa Nhiễm đã sớm đi xa, bà chủ giống như đang nằm mơ, cắn cắn thẻ vàng: “Trời ơi, chuyện này... Thật sự là thẻ vàng? Lão già, lão già, mau ra đây, ta nhận được một thẻ vàng...”

“Ngươi nhìn ta làm gì?” Vũ Nhạc khó chịu quay đầu, nhìn trước mặt nữ nhân đang mạnh mẽ nhìn nàng: “Đến đây lâu như vậy, chưa hỏi tên ngươi đâu? Ta thật sự cảm thấy hình như ngươi không tầm thường, không giống như tuổi của chúng ta. Ngươi lại có cả Linh Thú, người có được lại càng ít, huống chi Thú sủng mà ngươi có không phải bình thường. Còn có tiểu nữ nhi kia, tuy rằng nàng không phải Linh Thú, nhưng toàn thân nàng lại phát ra linh khí, làm cho ta ngồi bên vô thức hấp thụ. Thế nhưng hai tiểu tử kia, ngươi lại không thèm để ý, ngươi... Thật ra là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hâm mộ một chút

Nghe xong lời Quả Nhiễm nói, Vũ Nhạc không nhịn được cười khẽ, nhủ mảy về phía nàng ta, cười lạnh: “Ta là ai? Tại sao ngươi không nói ngươi là ai? Đạp tuyệt Phi Yến của ngươi so với Hãn Huyết Bảo Mã của ta còn trân quý hơn, thấp thấp Hãn Huyết cũng không so được với một Đạp Tuyệt của ngươi... Hơn nữa, không chỉ có điều này, nếu như ta không nhìn lầm, thứ màu đỏ trên tay ngươi kia là vòng Lư Ly, theo truyền thuyết bốn đại gia tộc lánh đời Qùa gia tộc, nó tượng trưng cho thân phận thiếu chủ. Đừng chỉ nhìn đó là vòng Lư Ly, nó được luyện chế từ máu tươi của Gia chủ gia tộc, mỗi một Gia chủ, người nào không tu luyện tới cảnh giới cao nhất? Máu tươi của họ, chính là linh vật cực kỳ trân quý, huống chi lại dùng máu tươi luyện chế thành vòng tay? Đeo nó chẳng những có thể cường thân kiện thể, còn có thể tránh né độc được, hấp thu linh khí, vật tốt như vậy, làm sao ngươi có thể chịu đưa cho Tiểu Giới xem chứ?”

“Ồ, không nhìn ra, ngươi hiểu biết không ít.” Nghe thấy Vũ Nhạc nói ra công dụng chức năng của vòng Lư Ly không sót một chữ, nói không khiếp sợ đó là giả. Nữ tử này, thật không dễ dàng không thể bội phục, cũng không thể không thích, tính cách này của nàng ta, thật ra lại rất hợp với nàng.

“Quá khen, thật ra ngay từ lúc ban đầu ngươi đã nhận ra Tiểu Giới không bình thường, đúng không? Bằng không, làm sao ngươi có thể yên tâm can đảm để cho nó chạm vào vòng tay của ngươi?” Vũ Nhạc lại nhủ mảy, vì sao Tiểu Giới lại thăm dò mạch đập của nàng ta, thôi tạm thời không nói tới, thật ra nữ nhân này tính cách ngay thẳng, hào phóng, làm cho nàng rất có hứng thú.

“Bị ngươi thấy rồi? Ôi chao, thật không thú vị gì cả, vốn đang định ra về thần bí với ngươi một chút, không nghĩ tới sự năng lực của ngươi không thể so sánh với người bình thường nha? Nhưng bốn tiểu thư không tin ngươi có bản lĩnh đọc nhiều kinh thư như vậy, nói đi, rốt cuộc ngươi là ai?” Quả Nhiễm không nói lời thừa, gọn gàng dứt khoát hỏi thân thể của nàng, có thể trúng cử, tất nhiên thân phận không hề tầm thường. Có thể dễ dàng vượt qua hai khảo hạch, thực lực cũng không bình thường, nữ nhân này thật sự đã làm cho nàng thấy kích thích!

“Nhạc gia, Vũ Nhạc.” Vũ Nhạc mỉm cười, thân thiện giơ tay phải ra: “Rất hân hạnh được biết ngươi, Quả Nhiễm, phải không?”

“Vũ Nhạc? Ngươi nói ngươi chính là đại tiểu thư của Nhạc gia, nổi danh quần áo lụa là, Vũ Nhạc?” Quả Nhiễm vừa nghe thân phận của nàng lập tức hỏi lại: “Ngươi nói đùa ta đúng không? Làm sao ngươi có thể là Vũ Nhạc? Tin đồn, tin đồn nàng ta không biết chữ, không tốt không nghe dạy dỗ, hơn nữa cuối cùng còn... Ngươi là phế vật không có linh lực? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ tất cả đều là ngụy trang?”

Vũ Nhạc nhún vai: “Phế vật là thật.”

Quả Nhiễm nhìn bộ dáng không hề gì của nàng, lòng kính trọng nề phục tự nhiên hình thành, sau đó vỗ mạnh một cái lên đầu: “Vậy thì ngươi tương đối sáng suốt, lão nương leo lên vị trí thiếu chủ này, ngươi biết ta bị bao nhiêu người ám sát không?”

Vũ Nhạc liếc nàng một cái: “Cái thiếu chủ giế rách có gì tốt, dù các ngươi có vỗ đầu cũng muốn leo lên?”

Quả Nhiễm đặt hai tay lên đầu, nhàn nhã bước về phía trước, giọng nói nhàn tản phát ra: “Nói năng thật linh hoạt, nếu lão nương không leo lên vị trí thiếu chủ này, làm sao có thể nhận được mật hàm của Thánh Đức?”

“Thánh Đức này thật sự tốt như vậy?” Vũ Nhạc nghe vậy, kinh ngạc thoáng qua trong mắt, không trách được ca ca mình quăng tới ánh mắt thương hại, thì ra, Thánh Đức này thật sự không tầm thường?

“Vừa nhìn bộ dáng của ngươi cũng biết là ngươi không hiểu được nhiều. Này này, dù sao hai ca ca ngươi đều là thiên tài của học viện Bá Quyền, cũng không nói cho ngươi biết nguyên nhân bên trong rất kịch liệt? Ngươi... Đứng rồi, không phải ngươi không có linh lực sao? Làm sao có thể qua được hai cửa trước?”

“Nếu ta nói là do vận số, ngươi tin sao? Vũ Nhạc hơi cong môi, nói thật ra vẫn chỉ là do số mệnh, nếu không chỉ bằng thân thể phế vật này, làm sao có thể bình an vượt qua?”

“Ta đây có thể hâm mộ một chút không?” Quả Nhiễm sau một hồi có chút không chịu nổi đã kích, giật giật khoe miệng: “Nếu ngươi nói lời gian dối, chắc chắn sẽ không xuất hiện ở đây, cho nên, ta tin lời ngươi nói, lời nói không dễ nghe... Ngươi không có linh lực, muốn vào học viện làm gì?” Lời này hỏi có chút đường đột, nhưng với tính khí của nàng, Quả Nhiễm cũng không quanh co lòng vòng, đây không phải là cách làm việc của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách, Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Rảnh rồi đến phát hoảng

“Ta có thể nói, là do ta rảnh rồi đến nỗi bị khủng, cộng thêm bị cha ép tới được không?” Vũ Nhạc sờ sờ mũi, giọng nói có chút buồn bã, vừa nghĩ tới cha của mình, không nhịn được oán trách.

“Phốc... Không ngờ Gia chủ Nhạc gia thú vị như vậy.” Quả Nhiễm không nhịn được che miệng cười, trong lòng sự hâm mộ với Vũ Nhạc đã xuất phát từ nội tâm rồi. Nghĩ tới người cha chỉ coi trọng thực lực kia, không nhịn được có chút mất mát nhỏ. Đối với cảm xúc của Quả Nhiễm, Vũ Nhạc đã nhìn thấy, vì vậy nàng vội vàng nói sang chuyện khác: “Chúng ta trở về thôi, không còn sớm nữa, ngày mai còn phải lên đường!” “Ừ, cũng được.”

Khi Vũ Nhạc và Quả Nhiễm đi tới cửa khách điểm thì đột nhiên cảm thấy không khí có chút không thích hợp. Hai người nhìn nhau một cái, cùng cất bước đi vào. Lúc này hai người mới chú ý tất cả mọi người đều nhìn về phía chiếc bàn ở chính giữa đại sảnh, một áo vàng, một áo trắng, một áo lam, ba nữ tử ngồi ở ba phía, trợn mắt trừng trừng lẫn nhau. Nhưng tay các nàng cũng không nhàn rỗi, chúng đang tranh giành một lệnh bài ở trên bàn. Vũ Nhạc nhíu mày nhìn về phía Quả Nhiễm hơi hơi đổi sắc mặt: “Sao thế? Biết họ?”

“Có thể không nhận ra sao? Ba người kia là đối thủ một mắt một còn của lão nương, dù hóa thành tro, cũng nhận ra được?”

Vũ Nhạc hơi run rẩy khoe miệng, thậm chí kinh: “Chẳng lẽ... Các nàng chính là thiếu chủ của ba đại gia tộc lãnh đời?” Nói tới tứ đại gia tộc lãnh đời mỗi người đều có thực lực, nếu thực sự đánh thì không hề kém hơn so với bất kỳ thế lực hạng nhất nào của họ. Nếu tứ đại thế lực này kết hợp làm một, thực lực vô cùng đáng sợ, đơn giản vì bọn họ một nhà là gia tộc thần y, một gia tộc thần đánh bại, một gia tộc tiên tri, một gia tộc thần trộm. Mỗi một thế lực trong đó đã khiến người ta kiêng kỵ, huống chi là tứ đại gia tộc kết hợp sức mạnh? Nghe nói, mấy trăm năm trước, Gia chủ tứ đại gia tộc này là bốn vị huynh đệ khác họ, sau đó không biết tại sao lại trở thành đối thủ một mắt một còn. Sau này kéo dài suốt hàng mấy trăm năm, đặc biệt là thế hệ này, người thừa kế chẳng những đều là con gái mà còn sinh ra cùng một ngày. Đó cũng là nguyên nhân vì sao bốn người các nàng không nhìn vừa mắt nhau.

“Ngươi không qua chào hỏi sao?” Vũ Nhạc tò mò đánh giá ba vị nữ nhân đang tranh giành, sao lại đáng yêu như vậy?

“Chào cái lông à, ngươi không thấy chỗ này đầy ngập khách rồi à? Họ lại tranh nhau bằng hiệu của gian phòng!” Quả Nhiễm hừ lạnh, kiêu ngạo giống như Không tước, đi lên lầu không thèm quay đầu lại, ác độc nghĩ, đám nữ nhân thôi, các ngươi cũng có ngày hôm nay?”

“Quả Nhiễm? Đáng chết, ngươi cũng ở đây? Mau lên ra đây cho bản tiểu thư!” Vũ Nhạc còn chưa lên bậc thang, đã nghe một giọng nói ngọt ngào vang lên sau lưng, vừa mới chuẩn bị quay đầu lại, thì nàng cảm thấy một mùi hoa lê nhàn nhạt ở sau lưng. Ngay sau đó, một bóng dáng màu vàng nhạt nhảy cực nhanh lên trên cầu thang, quét một vòng về phía sau lưng Quả Nhiễm. Quả Nhiễm nhún chân một chút, nhẹ nhàng tránh đi, về mặt tức giận trừng mắt người vừa tới: “Mia, ngươi muốn chết?”

“Đưa thẻ phòng của ngươi ra đây.” Nữ tử áo vàng có diện mạo vô cùng ngọt ngào, nhíu mày, hướng nụ cười về phía Quả Nhiễm, chỉ có điều theo như Vũ Nhạc thấy, nụ cười của nàng, giống như là sói đội lột cừu.

“Đầu ngươi bị kẹp cửa rồi hả? Lão nương đưa thẻ phòng cho ngươi? Đùa gì thế?” Thân hình Quả Nhiễm chợt lóe lên, đi tới bên cạnh Vũ Nhạc, nhíu mày nhìn Mia: “Cái đầu đất nhà ngươi, ngươi cứ tranh đi, thẻ phòng duy nhất, lại có lợi cho hai người kia!” Dứt lời, tầm mắt nàng nhìn về phía nữ tử áo lam và áo trắng vẫn đang tranh giành.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách, Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 55: Tứ đại Hộ pháp

Mia không thèm để ý, nhún mảy: “Không sao cả, ta lấy của ngươi là được rồi.” Vừa dứt lời, khinh công như gió di chuyển tới phía Quả Nhiễm, Quả Nhiễm trợn mắt trừng: “Nữ nhân đáng chết, nhìn thấy các ngươi chắc chắn không có chuyện tốt, nhiều khách điểm như vậy sao không chọn, vì sao lại cố tình chọn nhà này? Chọn nhà này coi như xong đi, lại cố ý còn một gian phòng. Các ngươi, đây là các ngươi cố tình muốn gây khó dễ lão nương sao?”

Mia cười ngọt ngào: “Như vậy mới thú vị nha!” Vừa dứt lời, chương phong không ngừng biến hóa, Vũ Nhạc chỉ cảm thấy không khí xung quanh trở nên căng thẳng. Nàng đảo mắt nhìn quanh, mới phát hiện không biết từ lúc nào trong đại sảnh chỉ còn lại năm người các nàng, mà ngay cả chương quỳ cũng không biết trốn đâu mất rồi. Nàng đột nhiên cảm thấy rất không thú vị, mấy người này đánh nhau, thật không chút hứng thú, suy nghĩ một chút, chuẩn bị lên lầu.

Nhưng mà, khi nàng đi qua chỗ nữ tử áo trắng Cung Tuyết, nữ tử áo lam Bối Khả đang tranh giành, thân thể hai người đột nhiên cứng đờ, chăm chú nhìn lại, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không hèn mà cùng hiện lên chút khiếp sợ, mắt đẹp cùng nhìn về phía bóng lưng của Vũ Nhạc...

Đứng ở đầu cầu thang, Mia và Quả Nhiễm hình như cũng đã nhận ra bất thường, vừa lúc Vũ Nhạc đi tới bên người các nàng. Mia đột nhiên buông tay, Quả Nhiễm cả kinh, nhanh chóng nhảy sang một bên, vừa mới định chửi ầm lên thì phát hiện mặt ba người kia khác thường. Nàng há miệng thờ đơ, bực tức hỏi: “Các ngươi làm sao vậy?”

Mia không nhìn nàng, vẻ mặt kích động nhìn Vũ Nhạc: “Cô nương xin dừng bước, cô nương!”

Vũ Nhạc hơi sững sốt, chậm rãi xoay người lại: “Ngươi gọi ta?”

“Đúng vậy, cô nương.” Nhìn khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cung Tuyết, Bối Khả mòng manh yếu đuối, dịu ngọt mê người của Mia cùng với Quả Nhiễm kiều ngạo nóng nảy đều nhìn về phía nàng, đôi mắt to trong suốt của Vũ Nhạc xẹt qua một chút ánh sáng: “Có chuyện gì sao?”

Thấy một màn như vậy, Lạp Lạp và Tiểu Giới đang ngồi trên không trung, không bình tĩnh được, Tiểu Giới nhìn Lạp Lạp: “Ngươi có phát hiện có chỗ không đúng không?”

“Đã phát hiện...” Lạp Lạp thu hồi vẻ kiều ngạo, hiếm khi tỏ vẻ nghiêm túc.

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ... Lại là hấn giờ trò quý ở sau lưng?” Tiểu Giới xoa cằm, giọng nói càng ngày càng lạnh như băng, vừa nghĩ tới kẻ địch số một chia rẽ Vũ Nhi và nam nhân khí phách gần ngàn năm, hai người cảm hận tới ngứa ngáy hàm răng.

Cung Tuyết y phục màu trắng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng nhẹ nhàng tiến lên từng bước, tay ngọc giơ lên, bày ra một tầng kết giới. Nhìn thấy nàng cẩn thận như vậy, Quả Nhiễm hơi khó hiểu: “Các ngươi đang làm gì đó? Cẩn thận như vậy?”

“Xin hỏi, trên ngực của ngài, có phải có một vết bớt hình đóa hoa Violet?” Cung Tuyết hít sâu, hỏi từng chữ.

Vũ Nhạc nghe nàng nói vậy, hơi nheo mắt lại, khóe môi chậm rãi nâng lên, cười khê: “Vì sao ta phải trả lời ngươi?” Ngay cả giọng nói cũng mê hoặc lòng người như vậy.

“Ngài có thể không trả lời, nhưng nếu Quả Nhiễm đã đắc tội chủ nhân, mong ngài thứ lỗi!” Cung Tuyết hiếm khi cúi người, lại cung kính nhìn phía Vũ Nhạc. Lần này, làm cho Vũ Nhạc không rõ nguyên do: “Cái gì chủ nhân? Ngươi không nhận làm người chứ?”

“Có lẽ về ngoài của ngài đã thay đổi một chút, nhưng hơi thở phát ra quanh thân ngươi, dù thế nào cũng không che giấu được.” Từ trước đến nay Cung Tuyết đều lạnh lùng, hiếm khi lộ ra chút tươi cười: “Chủ nhân, chúng ta là Tứ đại Hộ pháp của người. Ta là Cung Tuyết, am hiểu y thuật; áo vàng là Mía, am hiểu thuật tiên đoán; áo xanh là Bối Khả, trong thiên hạ không có gì nàng không trộm được; còn vị áo hồng này, ngài đã gặp rồi, nàng am hiểu đánh bạc. Chúng ta đã chờ ngài rất lâu, thật sự đã rất lâu...”

Nghe Cung Tuyết nói xong, con ngươi của Quả Nhiễm suýt chút nữa rơi xuống, nàng kéo kéo ống tay áo Cung Tuyết: “Ngươi vừa nói gì? Lạp lại lần nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Quả Nhiễm nổi giận

“Chúng ta là Tứ đại Hộ pháp của chủ nhân, một ngàn năm rồi, Quả Nhiễm...” Mía tươi cười ngọt ngào, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Quả Nhiễm.

“Vì sao ta không biết? Đây mới là vấn đề chính được không?” Chẳng trách ngay từ đầu gặp nàng đã có cảm giác đặc biệt, nhưng mà... Một ngàn năm, nàng mới mười một tuổi thôi mà? Như thế nào lại trở thành lão yêu ngàn năm? Nói đùa sao, tuyệt đối không buồn cười đâu.

“Còn nữa, ngươi đi vào cảnh giới Tử Hoàng từ lúc nào?” Chỉ có ở cảnh giới Tử Hoàng mới gieo được kết giới mà? Theo nàng biết, một tháng trước, người này vẫn giống nàng ở cảnh giới Tử Linh, làm sao qua một tháng đã nhảy ba cấp? Có làm hay không? Ai nói cho nàng biết làm sao lại như vậy?

Nữ tử Bối Khả nhìn có vẻ vô hại, tà ác cười lên: “Muốn biết? Trước tiên đưa tiền ra...”

“Nữ nhân hèn hạ, ngươi chỉ biết tiền, tiền tiền tiền, rốt cuộc các ngươi gặp được vận cứt chó gì vậy, đáng chết? Không ngờ cả đám đều đi vào cảnh giới Tử Hoàng? Các ngươi có còn đề cho...lão nương sống hay không?” Suy nghĩ lại một chút, Quả Nhiễm kích động muốn đập đầu vô tường, ba nữ nhân này rõ ràng đều là cảnh giới Tử Hoàng, ô ô... Vì sao nàng vẫn còn ở đỉnh cảnh giới Tử Linh? Vì sao? Vì sao chứ?

Vũ Nhạc nhìn bốn nữ nhân tính cách khác biệt, khoe miệng nhếch lên, nhìn qua dường như họ là kẻ thù, thực ra cách ăn mặc lại hoàn hảo phối hợp, có thể nằm chung giường. Chỉ có điều ai cũng không nguyện ý chịu thua thối, nghĩ tới Ngử Nhi, ánh mắt nàng u ám. Ngử Nhi, tại sao ta và ngươi lại không quen biết nhau? Tại sao?

“Chẳng lẽ, các ngươi chính là Tứ đại Hộ pháp có thể giải phóng linh lực của ta?” Về mặt không đổi hoàn hồn lại, Vũ Nhạc đã hiểu được vì sao khi Tiểu Giới nhìn thấy Quả Nhiễm lại có biểu tình như vậy. Vừa nghĩ tới Tiểu Giới, nàng nghĩ ý niệm: “Các nàng, có thật là người ta cần tìm?”

“Đúng vậy chủ nhân, chính là bốn người các nàng, ngay cả về ngoại và tính cách cũng không thay đổi...” Giọng nói rầu rĩ của Tiểu Giới vang lên, Vũ Nhạc nhũn mày: “Sao thế? Vẫn còn giận ta?” “Không phải, chủ nhân, ta chỉ đang nghĩ, trí nhớ và thực lực của các nàng rõ ràng đã bị khóa lại, vì sao đột nhiên chỉ có ấn ký của Quả Nhiễm chưa được mở ra? Chuyện này...Hình như không bình thường chút nào.” “Sao? Nói cách khác, Quả Nhiễm mới chính là mấu chốt? Nếu thực lực của nàng ta không khôi phục thì phong ấn của ta cũng theo đó mà không giải được?” “Đúng vậy, chủ nhân.” Đây mới chính là nguyên nhân làm nàng đau đầu.

“Được rồi, mọi việc cứ thuận theo tự nhiên đi, bây giờ cũng không cần cấp bách.” Vũ Nhạc quay đầu nhìn về phía các nàng: “Được rồi, hôm nay không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai còn phải đi tiếp. Mặc kệ thân phận của các ngươi là gì, bây giờ chúng ta là học viên chưa được nhận của Thánh Đức, mà thực lực của các ngươi vẫn nên che dấu đi, nếu không sẽ khiến mọi việc rối loạn.”

“Vâng, chủ nhân.” Cung Tuyết gật đầu, Vũ Nhạc giãn lỏng mày, không nói gì, lập tức đi lên lầu. Nàng đi rồi, Cung Tuyết vuốt cằm, giọng nói cung kính sùng bái: “Chủ nhân đúng là chủ nhân, dù không có linh lực vẫn có thể dễ dàng đột phá phòng tuyến ta bày ra. Thật không biết sau khi người giải trừ phong ấn, sẽ đột phá tới cảnh giới nào đây?”

“Này này, các ngươi còn chưa nói cho ta biết đâu, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với các ngươi? Không những thực lực tăng lên, lại còn có mấy lời không giải thích được...” Quả Nhiễm còn chưa nói xong, liền bị về mặt không đổi của Bối Khả cắt đứt: “Ngươi cảm miệng.” Sau đó, Bối Khả đoạt lấy tấm bảng gỗ trong tay nàng, chỉ vào Mía và Cung Tuyết nói: “Tối nay, hai người các ngươi ở cùng nhau. Ngươi, đi theo ta.” Nói xong, nàng không quay lại đi luôn lên lầu, để lại đằng sau Quả Nhiễm khó chịu giận dữ: “A a a, chết tiệt, tại sao muốn lão nương ngủ cùng ngươi? Giương mặt bị liệt của ngươi, sẽ dọa ta chết khiếp!” “Ngươi cũng có thể lựa chọn ngủ cùng ta.” Giọng nói lạnh lẽo của Cung Tuyết vang lên sau lưng Quả Nhiễm, Quả Nhiễm bất thành linh rùng mình: “Thôi, so với biến thái nhà ngươi, ta nguyện ý cùng nàng ta.” Dứt lời, Quả Nhiễm nhanh như chớp chạy lên trên lầu, đối với kẻ cái gì cũng có thể dùng làm thí nghiệm, nàng sợ hãi vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Không phải ảo ảnh

Sáng sớm hôm sau, ăn xong bữa sáng, một hàng năm người lên ngựa, đi về hướng đông.

Nhìn bốn con ngựa trắng chường mắt đằng trước, mắt của Vũ Nhạc híp lại thành một đường: “Mẹ ơi, lúc trước nghĩ làm người nên khiêm tốn, không nghĩ bốn nha đầu này liều lĩnh vô cùng, vừa xuất hiện đã là tứ thất đập tuyết, có đề cho người khác sống hay không?” Cúi đầu nhìn hân huyết nhà mình, đột nhiên cảm thấy hơi roi rụng. Hình như cảm thấy chủ nhân bất mãn, Thiểm Phi hờn giận hừ một tiếng, Vũ Nhạc khó chịu liếc nó: “Hừ cái rắm mà hừ, người ta đập tuyết cũng không mắng ngươi, ngươi lại hừ, cũng không được chú ý đâu.” Thiểm Phi tung vó ngựa, kích thích hướng phía trước chạy như bay, đẩy lùi đập tuyết về phía sau rất xa, hình như chỉ có như vậy mới làm cho tâm tư của nó cân bằng lại.

Thoáng một cái, đã trôi qua nửa tháng, tự nhiên lại không có trở ngại nào xuất hiện, việc này hình như có chút không hợp lý, lại làm cho không ai buông lỏng cảnh giác, ngược lại càng đề cao cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu.

Vũ Nhạc nhìn đằng trước bờ Lam Hải mênh mông, thần nhiên hỏi: “Hiện tại chúng ta đang ở vị trí nào?”

“Chủ nhân, qua vùng biển này, sẽ tới vị trí chỉ định, có điều... Vùng biển này, không bình yên giống về bề ngoài.” Cung Tuyết di chuyển tầm mắt trên bản đồ, nhìn ra biển sâu không thấy bờ, trông mất đen lộ ra ánh sáng sâu thẳm.

“Dựa theo đặc điểm ra đề bình thường của Thánh Đức, vùng biển này chính là mấu chốt của thành bại.” Vũ Nhạc không quay đầu lại, nhưng trong đôi mắt dần hiện ra khí chất bá đạo: “Được rồi, lên thuyền, chúng ta không có thời gian dây dưa ở đây, Thiểm Phi, tiến vào Linh Giới.” Vừa nghĩ ý niệm, Hân Huyết Bảo Mã biến mất tại chỗ, Vũ Nhạc thoải mái nhảy lên “thuyền”, bốn người kia cũng nhanh chóng nhảy lên: nhảy lên bè, cái gọi là “thuyền” thực ra chỉ là bè trúc chứa vừa được năm người mà thôi. Đám người Mía âm thầm vận khí, bè trúc thuận lợi tiến vào biển rộng...

Bảy ngày sau, bị mặt trời phơi nắng suốt nửa lột một lớp da của năm vị mỹ nữ. Tức giận trước tiên là Quả Nhiễm, từ trước tới nay trên mặt đều kiêu ngạo như Không Tước, mà nay chỉ còn mỗi mặt và bất lực: “Chúng ta bình yên trên biển bảy ngày rồi, cứ như vậy nữa, chẳng những đen thành than mà

tư cách tiến vào học viện cũng bị tước đoạt. Chúng ta không thể cứ như vậy, phải nghĩ biện pháp mới được!”

Tiểu ngọt ngào Mía, cũng không có tinh thần, cúi đầu nhìn bốn phía mặt biển yên tĩnh: “Các người không cảm thấy vùng biển xung quanh đây, hình như giống như cách đây mấy ngày sao?”

“Có sao? Ta không thấy như vậy? Nơi này trừ nước biển cũng chỉ có nước biển, đảo nhỏ cũng không thấy, sao người nhận ra?” Thực lực của Quả Nhiễm còn kém ba bậc so với các nàng, tối hôm đó, cho dù nàng làm phiền thế nào, Bối Khả cũng không thèm để ý đến nàng. Cuối cùng không chịu nổi nữa thì lại điểm huyết nàng, ném xuống đất, cả đêm rét co. Đáng chết, nghĩ đến đây nàng lại cảm thấy uất ức, nữ nhân này, rất không biết xấu hổ, thật đáng giận...

Cung Tuyết từ trước tới nay luôn thờ ơ, hơi cong môi, thu lại suy nghĩ, ánh mắt có chút cảnh giác: “Không sai, ta cũng cảm giác được, lúc trước chỉ nghĩ ngờ, bây giờ có thể khẳng định...”

“Đây là ảo ảnh...” Bối Khả trầm mặc ít nói, hiếm khi mở miệng, lời của nàng vừa nói ra, Quả Nhiễm lập tức nóng nảy vò tóc: “Cái gì? Ảo ảnh? Mía, mau mau nghĩ cách, không phải người tinh thông mấy thứ ngũ hành bát quái sao?”

“Đây không phải là ảo ảnh...” Mía sau khi quan sát một hồi, đưa ra kết luận khiến mọi người đều nhú mày, không phải ảo cảnh? Vậy là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Trước cơn cuồng phong

“Là Từ Vong chi cảnh trong truyền thuyết...” Vũ Nhạc này giờ chưa mở miệng, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, hơi nheo mắt lại, thần sắc mặt mờ khó hiểu.

Từ Vong chi cảnh, tên như ý nghĩa, từng bước đều có sát khí, từng bước hiện ra trận pháp, luôn thay đổi thế trận làm cho người khó lòng phòng bị, hơi không đề tâm, sẽ bị mất mạng.

“Từ Vong Chi Cảnh? Mẹ nó, không ngờ Thánh Đức này lại coi trọng chúng ta như vậy...” Quả Nhiễm nàng dù thực lực bây giờ không được tốt lắm, cũng không phải nàng không có kiến thức. Dùng tới cả Từ Vong Chi Cảnh, thật sự là quá đáng, lại còn dùng để đối phó với năm tiểu cô nương mười hai tuổi các nàng, thật sự đề tiện.

Cung Tuyết tà mị nâng khóe môi, mắt nhìn sang Mía: “Không trách hẳn lại giúp chúng ta giải trừ phong ấn, nếu không giải trừ, các người cảm thấy năm người chúng ta có thể sống được mà đi ra ngoài sao?”

Mía nhún vai cười: “Đáp án đương nhiên là không thể, chỉ tiếc lúc đó nha đầu chết tiết kia lại ở cùng một chỗ với chủ nhân, nếu không, bốn người cùng nhau khôi phục thực lực. Hôm nay, nhìn qua là đơn giản, lại không hề đơn giản.”

“Các người đang nói cái gì?” Quả Nhiễm nghe hai người nói chuyện mà như rơi vào sương mù, cái gì mà cùng chủ nhân ở một chỗ? Cái gì mà hẳn ta? Đây... Chuyện bí ẩn gì đây?

“Chủ nhân, đợi sau khi yên ổn lại, thuộc hạ sẽ bẩm báo lại từng việc.” Cung Tuyết không để ý tới Quả Nhiễm, ngược lại khom người về phía Vũ Nhạc giải thích.

“Được rồi, ta hiểu, các người không cần giải thích.” Điều gì không nên biết, từ trước tới nay nàng đều không hỏi nhiều.

Nàng nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới mở ra, trước sau như một bình tĩnh: “Tiếp tục đi về phía trước, sau đó, Mía, Cung Tuyết, Bối Khả, ba người các người tiến công chính. Ta và Quả Nhiễm công kích hai bên, gặp chiêu ra chiêu. Từ Vong Chi Cảnh này, cũng không đáng sợ lắm đâu.” Tới lúc này, nàng mới nhớ ra cảm tạ Tiểu Giới bắt nàng thu nhận toàn bộ kiến thức trong Linh Giới, bằng không, chỉ bằng thực lực trước mắt của nàng thì một chút lòng tin cũng không có nổi.

Với trận pháp cường hãn trước mặt, nàng lúc nào cũng đề cao cảnh giác.

“Chút nữa, cho dù trước mắt các người xuất hiện cảnh tượng gì đều không được tin tưởng, trận pháp kia, là mê luân trận, vô cùng đáng sợ.” Trong mắt Vũ Nhạc không ngừng lóe lên ánh sáng u uất, mê luân trận có thể bày ra nội tâm yếu ớt nhất của con người, chỉ cần không lưu tâm sẽ thua cả ván bài.

“Dạ, chủ nhân.” Đối với trận pháp này, trong trí nhớ xa xưa của họ vô cùng rõ ràng, mà bây giờ chỉ lo lắng về Quả Nhiễm, nàng chưa khôi phục thực lực, có khả năng chịu đựng hay không?

“Nhìn gì vậy? Ta làm cho các người lo lắng?” Quả Nhiễm thấy ánh mắt bốn người đều ở trên người mình, dù là kẻ ngốc cũng biết là ý gì. “Này này, chủ nhân không có linh lực còn không sợ, lão nương sợ cái lông à?”

“Người với chủ nhân giống nhau thế nào được? Cái này không thể so sánh.” Bối Khả nhin không được đã kích nàg.

“Tuy rằng chủ nhân không có linh lực, nhưng mà xung quanh thân thể ngưng tụ linh khí, thời khắc máu chốt có thể cứu người. Huống chi chủ nhân có thần lực trợ giúp, người cho rằng, ai có thể làm hại người?” Thật tình Mia không muốn đã kích nàg, có nhần cổ Thiên Sát ở đây, cho dù là kẻ nào hay thế lực nào cũng không thể mơ tưởng thương tổn chủ nhân của các nàg.

“Được rồi, Nhiệm nhi, mọi người chỉ là quan tâm người, dù sao thực lực của người còn chưa khôi phục, chút nữa người nghe theo khẩu lệnh của chúng ta, hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính.” Giọng nói lạnh lẽo của Cung Tuyết vang lên bên tai, Quả Nhiệm nghiêm túc gật đầu: “Yên tâm đi, tình thế bây giờ, ta có thể hiểu rõ.”

“Tối rồi, mọi người chuẩn bị chiến đấu...” Quả Nhiệm vừa dứt lời, Vũ Nhạc đứng vụt dậy, lạnh lùng ngưng mắt nhìn về đám sương đen dày đặc phía trước cách đó không xa. “Đây là trận pháp sương mù, tiến vào trong trận không thể nhìn thấy gì, mọi giác quan đều bị chặn lại, các người... Tự giải quyết cho tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Cùng nhau chống cự

Lời nói của Vũ Nhạc vừa dứt, mọi người lập tức bị một đám sương đen bao phủ. Ngay tức khắc, Vũ Nhạc cảm thấy cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không cảm giác được. Chỉ có đầu óc suy nghĩ rất nhanh, trận pháp đen tối, cùng với những trận pháp khác giống nhau ở chỗ chỉ cần tìm được mắt trận thì nguy hiểm sẽ biến mất. Nhưng mà bây giờ không cảm giác được cái gì, làm thế nào phá trận?

Ngay lúc nàg còn đang tự hỏi, bụng đột nhiên bị một vật nặng đánh trúng, vì không có phòng bị, ngã nhào xuống, tuy các giác quan đều mất đi hiệu lực nhưng cảm giác đau đớn này là chuyện gì đã xảy ra? Hình như còn tồn tại ký tích, trận pháp này, quả nhiên đủ âm độc. Nghĩ tới đây, trong đầu lóe lên ánh sáng: “Nếu chỉ còn một cảm giác này, vậy chỉ có thể hy sinh chính mình...”

Một lúc lâu sau, Vũ Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, ánh sáng chói mắt làm nàg lập tức nhắm mắt lại, lúc lâu sau mới mở ra, cả người đau nhức, hai chân đau mềm nhũn, run rẩy quỵ xuống bề trục. “Chủ nhân, ngài không sao chứ?” Nghiêng đầu nhìn sang, bốn người kia cũng bị thương giống nhau, thấy Vũ Nhạc ngã nhào, mặt khần trương nhìn lại, Vũ Nhạc khẽ mỉm cười: “Ta không sao, không ngờ, các người cũng dùng cách này, ha ha.”

Về mặt Quả Nhiệm giống như đưa đám: “Chỉ biết là bị đau, trừ cách dùng đau đớn mở đường, thật sự không còn biện pháp gì tốt hơn.” Những lời này được Cung Tuyết và mấy người khác nhất trí tán thành.

Nhưng, còn chưa kịp lấy hơi, mọi người đã tiến vào thế giới băng tuyết, trận pháp này, tới không có dấu hiệu báo trước, ngay cả Vũ Nhạc cũng không phát hiện ra, lúc này còn mặc y phục mùa hè, thân thể không nhin được run rẩy, ánh mắt quan sát chung quanh: “Đây là trận pháp gì? Chẳng lẽ là Băng Linh trận trong truyền thuyết?” Băng Linh trận, không chỉ cần chịu được rét lạnh dưới mười mấy độ, còn phải trong thời gian ngắn nhất tìm được Băng Chi Linh. Cái gọi là Băng Chi Linh là linh hồn của băng, mỗi một Băng Chi Linh đều đến từ thiên giới, chính là thuốc dẫn tốt nhất dùng để luyện chế đan dược, thật không biết nàg may mắn hay là bất hạnh đây.

Bỗng chốc, giữa hồ băng xẹt qua một tia sáng trắng, Vũ Nhạc khẽ nheo mắt, bước nhanh về phía trước, lúc bước tới hồ băng, bước chân hơi chậm lại một chút, nhưng rất nhanh nàg đã nhảy xuống hồ băng. Trong nháy mắt cái lạnh thấu xương làm thân thể nàg tê dại, nhưng đôi mắt không ngừng quan sát, cuối cùng... Nàg nhìn thấy, đã thấy được Băng Chi Linh cỡ bàn tay nhỏ. Nhưng khi nàg thấy một con vật đen thui không chút do dự nuốt nó vào trong bụng, sắc mặt chợt biến đổi: “Muội muội, người lại chọn đúng vật này...” Vật đen trước mắt không phải quái vật gì khác, mà là một con bạch tuộc, một con bạch tuộc khổng lồ, mỗi một giác hút của nó đều đang khua khoắng lên. Nàg không có linh lực, đương nhiên chỉ thấy đây là bạch tuộc bình thường, nhưng thực ra nó là thú sùng, hoặc là Linh thú. Cái rét lạnh thấu xương đã làm nàg kiệt sức, nếu thật sự phải chống lại con bạch tuộc này, suy nghĩ chắc chắn một chút, bây giờ nàg lên làm cái gì?

Sau một lúc im lặng, bạch tuộc tự nhiên mở miệng rộng ra: “Khắc khắc khắc khắc... Tiểu nha đầu? Muốn lấy Băng Chi Linh? Không xuất ra một chút sức mạnh, thì mơ đi!”

Bạch tuộc có thể nói chuyện? Mẹ nó, là Linh Thú, lại còn là Linh Thú đẳng cấp không nhỏ, bây giờ làm sao đây?

“Nơi này là dưới nước, viên bộc phá của ta căn bản không dùng được, vậy nên cách duy nhất là lấy ra Linh dược tiến cấp trong Linh Giới. Tiểu Giới, con vật kia có đẳng cấp gì thế?” Vũ Nhạc vừa nghĩ ý niệm, nhắc tới Linh Tiểu Giới.

“Chủ nhân, con vật này cùng lắm là Linh Thú cấp bảy, tùy tiện lấy ra viên đan dược nào cũng có thể dùng được.” Chỉ là Linh Thú bình thường, lấy đan dược để trao đổi, không thể thích hợp hơn.

Nghe vậy, ánh mắt Vũ Nhạc sáng lên ý cười, cong môi nhìn về phía bạch tuộc mặt đen thui: “Người đậm chân ở đỉnh cấp bảy đã rất lâu rồi nhĩ? Đây? Có muốn tiến cấp không? Hãy giao Băng Chi Linh cho ta, nếu không... Linh vật này ta không cần cũng được, có rất nhiều cách điều khiển người.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Băng Chi Linh (Linh hồn của băng)

“Tiểu nữ oa, không có linh lực lại dám nói mạnh mẽ, đúng là không sợ chết, bản đại gia muốn nhìn xem ngươi muốn đối phó ta thế nào!” Quái thú bạch tuyết cười lạnh lùng, khinh miệt nhìn Vũ Nhạc, tiểu tử này, thật cuồng ngạo...

“Thật sao? Thật sự không sợ? Vậy được rồi, đan dược tiến cấp này ta giữ lại cho chính mình vậy!” Nói xong, nàng chuẩn bị thu hồi lại viên đan dược, lại bị giọng nói vội vàng của bạch tuyết đánh gãy: “Ngươi thật sự có đan dược tiến cấp?”

“Không phải ngươi đã thấy rồi sao?” Vũ Nhạc cong khóe môi, không tin ngươi không mắc câu: “Đổi hay không đổi?”

Con ngươi to bằng đầu nắm tay của bạch tuyết đảo đi đảo lại, mắt sáng quắc nhìn đan dược trong tay Vũ Nhạc, sau khi suy nghĩ một hồi nó vô cùng khó chịu gật đầu: “Bản đại gia, đổi với ngươi!”

“Nhanh đồng ý không phải xong rồi sao? Cũng không cần lãng phí thời gian ở đây, ném Băng Chi Linh qua đây.” Vũ Nhạc nhất định phải cẩn thận, ngộ nhỡ con quái vật này lấy được đan dược rồi không cho nàng Băng Chi Linh thì làm thế nào?

“Không được, trước tiên ngươi phải đưa đan dược lại đây.” Quái vật cũng không phải kẻ ngốc.

“Nếu như vậy thì hay là thôi đi. Ngươi là Linh thú, ta đâu thể nào được ngươi? Nếu như đưa đan dược cho ngươi, ta lấy được Băng Chi Linh, nhưng thật ra sau đó có thể sống hay không mới là mấu chốt. Không thể vì thứ nhỏ bé kia mà đánh mất mạng của bản tiểu thư, việc trao đổi này thật sự không có lợi, có phải hay không, đại thúc bạch tuyết?” Vũ Nhạc cười nguy hiểm nhìn quái thú: “Khắc khắc khắc... Không ngờ tiểu gia hỏa nhà ngươi không chịu thua, cũng đúng, nếu ta muốn hại ngươi, mặc dù ngươi lấy được Băng Chi Linh thì bản đại gia cũng có thể trừng trị ngươi.” Vừa dứt lời, miếng Băng Chi Linh từ miệng nó bay ra, Vũ Nhạc ung dung tóm được, về mặt nàng cảm kích nhìn bạch tuyết: “Cảm ơn đại thúc, đây, đan dược tiến cấp của ngươi.” Dứt lời, nàng ném đan dược qua.

Bạch tuyết giống như nhận được bảo vật siết trong tay. Vũ Nhạc không hề chờ đợi nữa, lập tức xoay người bơi lên bờ, nơi này quá lạnh giá, nàng không muốn ở lại dù một khắc... “Đợi chút, tiểu nha đầu, ngươi biết cách đi ra ngoài sao?” Đột nhiên bạch tuyết vươn giác hút ra, quấn lấy hông Vũ Nhạc. Trong bụng nàng rét lạnh, có chút mờ mịt nhìn nó: “Xin tiền bối chỉ giáo!”

Bạch tuyết bỗng nhiên cười vang: “Đứa bé ngoan, nể tình ngươi coi như thành thật, bản đại thúc sẽ cho ngươi một con ngựa, về sau, hãy nhớ thường xuyên tới thăm ta!” Vừa dứt lời, nó trực tiếp quăng nàng ra hồ băng, linh khí đen như mực bao bọc nàng, nhìn như một ngôi sao rơi ở đỉnh Tuyết Sơn.

Nhìn về phía nàng biến mất, về mặt bạch tuyết đại thúc hưng phấn nhìn đan dược trong tay: “Ha ha, rốt cuộc có thể đột phá, đã bao lâu? Đã tiếp đón bao nhiêu nhãi con rồi? Chỉ có tiểu tử này thức thời, biết lấy vật trao đổi, hy vọng nàng có thể tới vài lần, nói không chừng có thể tiến cấp thần tốc, ha ha ha...” Một ngày nào đó ở tương lai, đại thúc bạch tuyết cực kỳ ảo não, đầm ngực đậm chân, hóa ra nữ nhi này luyện đan cực kỳ đơn giản, sớm biết thế nó đã đòi nàng một bình rồi, ô ô ô...

Trên đỉnh Tuyết Sơn, một bóng dáng cao ngất, hai tay chấp sau lưng đứng dưới vách núi đá tuyết, chỉ thấy người nọ mặc cẩm bào màu trắng, dáng người thanh cao không nhiễm bụi trần, thanh nhã như tiên, lúc này ánh mắt của hắn bình tĩnh, ôn hòa nhìn chăm chú về phía trước, giọng nói trầm bổng giống như Thiên Âm vang lên: “Nàng đã qua cửa rồi?”

“Bẩm Chúa thượng, nàng vừa mới lấy được Băng Chi Linh, đã bị đưa tới mê luân trận...” Giọng nói cung kính từ chỗ tối vang lên, nhưng không thấy bóng người xuất hiện, có thể thấy người này đang ở cách đó trăm dặm, truyền âm nhập thuật như vậy, không phải người bình thường có thể làm được.

“Ngàn năm rồi, Mị nhi, ta rất chờ mong được gặp nhau lần nữa.” Ánh mắt bình tĩnh ôn hòa giống như hồ nước, đang dấy lên một tầng nước xoáy...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Mê luân trận

Vũ Nhạc chỉ cảm thấy bị đạo lực quăng đi thật xa, làm cho nàng cảm giác muốn ra ngoài không gian, ngay tại lúc nàng mất dầy hưởng thụ an nhàn, lực quang phút chốc vỡ tan, không hề phòng bị, nàng rơi mạnh xuống, nhịp tim tăng tốc độ, về mặt Vũ Nhạc hoảng sợ nhìn xuống núi lửa ở dưới: “Không nên chơi đùa như vậy chứ bạch tuyết đại thúc? Ngươi thật sự ném ta về phía núi lửa? Bản tiểu thư dù hóa thành tro cũng không tha cho ngươi, a... Tiểu Giới a, Lạp Lạp a, mau cứu ta, a a a...”

Mà lúc này hai người đang ở trong Linh Giới tu luyện, lười biếng cúi đầu xuống: “Chủ nhân, chúng ta không thể phá lệ, người... Nhấn nại chút đi!”

“Cái gì? Ta sắp rơi vào miệng núi lửa, sắp bị nham thạch nóng chảy rồi, các người lại có thái độ này. Bây giờ ta ra lệnh cho các người, cứu bọn tiểu thư ra ngoài, có nghe hay không!” Diễn trò vui sao, bọn tiểu thư tình nguyện không vào cái học viện giẻ rách này, cũng không lấy sinh mệnh mình ra đùa giỡn, tỷ tỷ không chơi nổi!

“Người chắc chắn chứ?” Tiểu Giới cười như không cười nhìn Vũ Nhạc. Vũ Nhạc khề cau mày, mắt nhìn Linh Tiểu Giới, nàng đột nhiên nhận ra cái gì, phiền não nhắm hai mắt lại, mặc cho thân thể lao theo gió... Lúc này, Tiểu Giới mới hài lòng gật đầu, chủ nhân vẫn là chủ nhân, một chút đã hiểu rõ!

Theo tốc độ rơi ngày càng nhanh, mũi của Vũ Nhạc bị mùi lưu huỳnh xộc vào, không khí nóng hừng hực càng lúc càng đậm, thật muốn phí nhiều sức lực, cái này thật ra chỉ là ảo ảnh? Mẹ nó, không phải quá chân thực rồi sao? Nếu không có Tiểu Giới nhắc nhở, nàng thật sự đã buông xuôi rồi, nhưng mà, vì sao nàng lại thấy nhũn hết chân thể? Nếu bị hóa thành tro bụi, gào khóc... Dạng chết này, chính là tro bụi cũng không còn.

Ngay lúc Vũ Nhạc đang bị hoàn cảnh xung quanh kích thích đánh một chương thì chân nàng lại có cảm giác đau tới xương, ngay sau đó, hình như rơi vào giữa núi nham thạch nóng chảy, ngay cả đau cũng chưa kịp kêu, thân thể nhanh chóng bị nham thạch bao phủ, trước khi “chết”, nàng độc ác nguyện rửa: “Thánh Đức, nếu bọn tiểu thư còn sống trở về, nhất định phải đem bọn người quậy đến kêu cha gọi mẹ, Tiểu Giới à, người không nên gạt ta nếu không, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người...”

Mở mắt lần nữa, nàng lại phát hiện mình nằm ở... Trong rừng cây? Nàng hơi mơ hồ xoa xoa mắt, trợn mắt nhắm mắt một lúc mới phát hiện không phải ảo giác. Choáng váng, rừng cây trước mắt sao lại mang cho nàng cảm giác quen thuộc quá, trong lúc vô thức gio tay, nàng ngạc nhiên phát hiện mình đang mặc y phục màu đen. Càng khoa trương hơn là phía sau còn đeo một ba lô to, theo bản năng nàng sờ sờ mặt, trời đất, lại còn thoa bột màu, chẳng lẽ... Chẳng lẽ nơi này là chiến trường ở kiếp trước của nàng? Nghĩ tới khả năng này, Vũ Nhạc nhanh chóng xoay người, neho mắt quan sát xung quanh. Năm phút sau, nàng hít hơi lạnh: “Chỗ trước mặt không phải là nơi ta đã hy sinh sao? Trời đất, chẳng lẽ thời gian quay ngược lại? Không, không đúng, rõ ràng vừa rơi vào trong nham thạch nóng chảy mà? Vì sao đột nhiên xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đó cũng là ảo ảnh?”

“Mèo con? Mèo con? Gọi mèo con?” Giọng nói khẩn cấp vang lên bên tai, Vũ Nhạc giật mình một cái, tay nàng chạm tới tai nghe, môi run rẩy, khăn khăn mở miệng: “Tước nhi, Tước nhi, ta là mèo con, nghe thấy trả lời.” “Nhanh chóng rút lui, nhanh chóng rút lui, một nhóm lớn có vũ trang đang đi về phía người, mau rút lui.” “Mèo con nghe rõ, mèo con nghe rõ.” Tới khi trong tai không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, Vũ Nhạc hít sâu: “Đoạn đối thoại giống như đức, ông trời, đây là ngài muốn lịch sử tái diễn sao? Tước nhi, Ngừ nhi tốt của ta, chẳng lẽ... Người cũng hy sinh rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Khúc mắc ở kiếp trước

Năm đó, Ngừ nhi vì muốn báo cho mình nhanh chóng rời đi mà không thoát khỏi bao vây của địch, đội đã chiến biên giới này thực lực hùng hậu tương đương với đặc chiến đối Hắc Miêu các nàng, đã dây dưa gần nửa tháng. Nghĩ đến những chiến hữu kia chịu đủ thử hành hạ, nàng quả quyết kéo lựu đạn, dù là chết cũng muốn kéo theo mấy đēm lưng... Khi nàng nghĩ tới lúc bản thân huyết nhục văng tung tóe, trong lòng thâm cảm nguyện: “Ngừ nhi, chiến hữu tốt của ta, tỷ muội tốt, muội nhất định phải sống tiếp, kiên cường sống tiếp...”

Suy nghĩ bị kéo lại, Vũ Nhạc, không đúng, lúc này nàng là Yêu Ngưng, trong mắt thêm mấy phần sắc bén, hồi tưởng tưởng lại quá trình trưởng thành của mình, không khỏi cảm thấy số mạng trêu người!

Nàng là thành viên đội đặc chiến quốc gia, tốt nghiệp trường quân đội năm 2008, tham gia huấn luyện đặc chiến năm 2009, ngày 1 tháng 7 năm 2009 chính thức gia nhập đội đặc chiến Hắc Miêu, do có biểu hiện xuất sắc một năm sau được bổ nhiệm làm đội trưởng đội đặc chiến – Hắc Miêu. Vào năm thứ tư, tháng 5 năm 2013 vinh quan hy sinh khi tuổi tròn hai mươi sáu, rực rỡ như đóa hoa, cứ như vậy tan thành mây khói.

Nghĩ đến tiếp theo chính mình sẽ phải chiến đấu, nàng đột nhiên cảm thấy phiền chán, vượt vượt huyết Thái dương. Sau đó, nàng điều chỉnh lại tâm trạng, quyết đoán đi về phía trước, nàng không muốn quay đầu lại, mặc kệ đây là ảo ảnh hay không, có thể làm cho nàng lại trải qua một lần đoạn kí ức khắc cốt ghi tâm, nàng thật sự cảm kích...

Bỗng nhiên, nàng dừng lại, hình như nhớ ra cái gì, quả quyết cầm lấy tai nghe, nhẹ giọng nói: “Tước nhi Tước nhi, mèo con gọi tước nhi, nghe được trả lời...” Nhắc lại nhiều lần, trong mắt Yêu Ngưng che lên một tầng sương mù, Ngừ nhi, chẳng lẽ năm đó muội cũng đã...

Nàng không dám nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ, mặc kệ kết quả như thế nào, nàng dám khẳng định nữ nhân nhìn thấy hôm đó, chính là Ngừ nhi không sai, nhưng vì cái gì, tại sao nàng và nàng ta lại không quen biết nhau chứ?

“Thình thịch” “Bùm”, mấy tiếng súng vang lên, cắt đứt suy nghĩ của nàng, khoe miệng Yêu Ngưng khề cười lạnh: “Nên tới đây, đã muốn tới, phải không?”

....

“Chủ nhân, cứu cứu ta, chủ nhân, cứu cứu ta...” “Ai thế? Ai đang kêu thế?” Vũ Nhạc mở mắt, mạnh mẽ bừng tỉnh, mê mang quan sát cảnh vật xung quanh, nơi này là chỗ nào? Vì sao tối đen không nhìn thấy cái gì? Chẳng lẽ, mình lại tiến vào kí ức của người khác rồi?

“Chủ nhân, cứu ta, ta là Khả nhi, chủ nhân...” Tiếng kêu cứu âm ỉ ngày càng rõ ràng, cuối cùng Vũ Nhạc không thể ngồi yên, nằng đứng bật dậy, về mặt cảnh giác nhìn bốn phía: “Khả nhi? Người là Bối Khả? Người ở chỗ nào?”

“Chủ nhân, ta ở trong này...” “Khắc khắc khắc, con người ngu ngốc, chớ có giầy giụa, người cho rằng chỉ bằng con người không có linh lực kia, là có thể cứu người từ trong tay bốn đại gia sao? Quả thật là hão huyền...” Vừa dứt lời, sương mù dần tan đi, một con quái thú to lớn xuất hiện trước mặt Vũ Nhạc. Bộ dạng nó xấu xí kinh khủng làm cho nàng không nhìn ra nó là loài gì, nhưng ở trước miệng đầy máu của nó là Bối Khả mặc y phục màu lam, bộ dáng khổ sở đang bị treo trên cây, linh lực bị khóa lại, không thể sử dụng thực lực. Trước mặt con quái thú khổng lồ này, họ giống như con kiến, tùy tiện cũng có thể bị giẫm chết.

“Chủ nhân, cứu ta, mau cứu cứu ta...” Bối Khả đang giãy dụa, chân mày Vũ Nhạc đột nhiên chau lại, trong mắt xẹt qua tia tối tăm. Thật không bình thường, rất không bình thường, người trước mặt là Bối Khả không sai, nhưng vì sao nàng cảm giác nơi này hình như có chút không đúng?

Mặc dù họ vừa mới quen nhau, nhưng Bối Khả tạo cho nàng cảm giác tuyệt đối tiếc chửi như vàng, kiểu người như thế rất ít khi nhờ nàng giúp đỡ, mặc dù mở miệng cũng không giống như vậy chứ? Nàng ta là thuộc hạ của nàng, không phải nên nói: “Chủ nhân, đi mau, không cần lo cho ta...” sao? Vì sao tình huống bây giờ, hình như không giống, biết rõ gặp nguy hiểm còn muốn chủ nhân mình tới cứu, đây tuyệt đối không phải chuyện các nàng sẽ làm, cái này chứng minh điều gì? Chứng minh tất cả đều là ảo giác...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Quyết đoán giết chết

Nghĩ đến đây, khóe miệng Vũ Nhạc cười ma mãnh, ngược mắt lên nhìn: “Khả nhi, người phải chịu đựng nha, ta sẽ tới cứu người...” Quái vật nhìn về mặt Vũ Nhạc có vẻ khẩn trương cầm đoản kiếm, động tác nhanh chóng xoay người về phía trước, nó khinh bỉ nhìn nàng, chăm chăm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trong rừng nhảy qua: “Con người ngu xuẩn...” Vừa dứt lời, một luồng màu xanh sắc bén rít gió bay qua, hướng thẳng tới Vũ Nhạc. Đôi mắt nàng bất động thanh sắc hiện lên chút giảo hoạt, rồi nháy mắt nàng đổi phương hướng, nhờ vào luồng lực này, Vũ Nhạc cười cười đi về phía “Bối Khả”. “Bối Khả” thấy Vũ Nhạc mạo hiểm tính mạng tiến đến giải cứu mình, về mặt cảm kích nhìn nàng: “Chủ nhân, ngài thật sự tới cứu Khả nhi, ngài thật sự tới sao?”

“Đừng vậy, ta đến đây, ta đến... Đưa tiễn người!” Nàng vừa dứt lời, bóng dáng màu tím phút chốc tới gần “Bối Khả”, hàn quang của đoản kiếm lóe lên, đâm thẳng vào tim “Bối Khả”, động tác liền mạch dứt khoát, không chút ra vẻ mềm mại. Mắt “Bối Khả” mở trừng, không thể tin nhìn nàng: “Chủ nhân, ngài...Sao ngài giết ta? Ta là thuộc hạ của ngài, là thuộc hạ trung thành nhất của ngài! Sao ngài có thể, sao có thể?”

Mắt Vũ Nhạc hiện lên vẻ lạnh lẽo, cười nhạt nói: “Trung thành? Trung thành thực sự không thể tùy tiện nói ra là được, trung thành của người để lại cho tên súc sinh này đi! Bồn tiểu thư không có phúc phận này...” Sau đó, nàng nghiêng mình, rút kiếm ra, máu đỏ như trụ nước phun ra. Vũ Nhạc bình tĩnh, cũng không quay đầu lại đi tiếp. Bộ mặt của quái thú phía sau như gặp quỷ, khó chịu như nuốt phải phân, chỉ vào Vũ Nhạc tức giận mắng: “Người... Quả nhiên là lòng dạ rắn rết, thậm chí đồng đội của mình cũng không bỏ qua...”

“Trò chơi này nên kết thúc chứ? Hà?” Vũ Nhạc không quay đầu, chỉ đứng lẳng lặng nhìn về phía xa, híp mắt, khóe miệng cười lạnh: “Cái gọi là Tử Vong Chi Cảnh, là khảo nghiệm giữa năm người chúng ta có hay không quan tâm lẫn nhau, nếu như thật quan tâm đối phương sẽ nghĩ đến hy sinh bản thân đi tìm mất trận. Kết quả, chúng ta thắng lợi, thắng do đoàn kết, thắng ở việc tin tưởng lẫn nhau. Cái gọi là Băng Linh trận, một bên là khảo nghiệm khả năng chịu đựng quả người dự thi, mặt khác khảo nghiệm trình độ dùng người của hắn. Về điểm này, đương nhiên ta thắng lợi, hơn nữa ta tin tưởng bọn họ cũng thắng lợi. Cái gọi là mê luân trận, là khảo nghiệm người dự thi có hay không muốn thánh thức chính mình tiến vào học viện Thánh Đức; mặt khác đồng thời cũng không ngừng nhắc nhở mình, mọi việc không thể nhìn bề ngoài, nhất định phải luôn cảnh giác.

Thánh Đức dựa vào việc đoàn kết chinh phục thiên hạ, mỗi một đệ tử đều không do dự đưa phía sau lưng mình giao phó cho đồng đội, loại tín nhiệm này là phát ra từ nội tâm, là đến từ sâu trong linh hồn, cũng được tạo thành do tình cảm hữu nghị ở phía trước... Những điều đó ta đều hiểu, chỉ có một điều không rõ, là vì sao người muốn ta ôn lại thảm cảnh hy sinh ở kiếp trước? Là các người nghĩ có thể ngược ta? Không quen nhìn thấy bồn tiểu thư vượt qua dễ dàng? Phải không?”

“Ha ha, tiểu nữ oa, quả nhiên lợi hại, người là người đầu tiên phá tan tất cả chương ngại vật, mặc dù người không có linh lực nhưng bất luận là về phương diện gì, người đều có tư cách là học viên Thánh Đức. Đứa nhỏ, hoan nghênh người đến nữ học viện Thánh Đức, trở thành học viên mới của khóa học này.” Một giọng nói âm áp vang lên từ tầng mây, Vũ Nhạc hơi híp mắt lại, làm cách nào cũng không cảm thấy nơi phát ra âm thanh, đang lúc mắt nàng còn đang mê mẩn, giọng nói vang lên lần nữa: “Bé ngoan, người quên phá mất trận, ha ha...”

“Mẹ nó, còn phải phá sao?” Vũ Nhạc không do dự lấy ra một viên bệch phá từ trong Linh Giới, vừa dùng một chút lực đã bị một giọng thất kinh cắt ngang: “Đứa nhỏ, đứa nhỏ, mau dừng lại, mau dừng lại, không thể làm thế được, không được, đây chính là bệch phá đó, uy lực của nó ta đã lĩnh giáo một lần, không muốn lĩnh giáo lần hai. Người thu hồi lại đi, ta lập tức mang người đi ra...” Giọng nói vừa phát ra, một ánh sáng trắng xuyên thấu tầng mây, chiếu thẳng vào người Vũ Nhạc, nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị một lực hút khổng lồ kéo vào không gian, ngay sau đó... Không gian từ từ bình ổn, tất cả khôi phục nguyên dạng, không biết lần tới mở mắt sẽ là chỗ nào đây? Để cho chúng ta cùng chờ mong đi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Học viên mới

“Đứa nhỏ? Ngươi không sao chứ?” Một giọng nói dễ nghe vang lên bên tai Vũ Nhạc, bị lực hút khổng lồ làm cho choáng váng đầu, Vũ Nhạc không nhìn được neho mắt lại, rất muốn thấy rõ ai đang nói chuyện. Nhưng mở mắt mấy lần, vẫn mơ hồ như cũ, sau một lúc lâu mới thấy rõ trước mặt một thiếu nữ mặc y phục lụa mỏng thanh nhã, không nhìn được nhũ mày hỏi: “Ngươi là ai?” Thiếu nữ áo tím vừa định trả lời, liền bị giọng nói quen thuộc cắt ngang: “Tiểu nha đầu, nhanh quên mất chúng ta như vậy?”

Vũ Nhạc vừa nghe nàng nói, khẽ nhủ mày nhìn về phía người tóc trắng như tuyết vô cùng xinh đẹp đứng sau lưng thiếu nữ áo tím, nữ nhân sáng ngời lấp lánh: “Chính ngài mang ta tới đây?”

“Vũ Nhạc, vị này chính là Vân Linh, viện trưởng của học viện Thánh Đức chúng ta.” Thiếu nữ bên cạnh cười cười nhìn Vũ Nhạc, nữ tử áo tím mỉm cười giải thích cho nàng.

Viện trưởng? Hóa ra nàng chính là thiên tài viện trưởng của học viện? Nghĩ đến những khảo nghiệm phía trước, cảm giác kính nể tự nhiên sinh ra, nàng chậm rãi đứng lên, ánh mắt bình tĩnh không thất lễ nói: “Vân viện trưởng, xin thứ cho Vũ Nhạc vừa rồi không hiểu chuyện. Thật ra, ngài cũng không thể trách ta, ai bảo những trận pháp kia của ngài quá cao minh, làm cho người khác phát điên chứ?”

“Ha ha ha... Đứa nhỏ này, thật thú vị, có điều, nếu chúng ta không làm như vậy thì làm thế nào mới hiểu biết rõ về các ngươi chứ? Cũng may trong số các ngươi vẫn có không ít nhân tài. Có điều, bản thân ta rất có hứng thú với viên bệch phá hoàn kia của ngươi, không biết ngươi có thể chỉ giáo cho ta không?” Vân Linh nhìn ánh mắt trong sáng của Vũ Nhạc, trong mắt tràn đầy chờ mong và tán thưởng.

Mà nữ tử thanh nhã đứng bên cạnh, huyết thái dương nhìn không được nhảy lên: “Không hổ là Viện trưởng đại nhân đối với chuyện mới mẻ cổ quái luôn có hứng thú. Trong khảo nghiệm, Vũ Nhạc lộ ra chút tài năng như vậy làm cho Viện trưởng đã lâu không bước ra khỏi cấm địa vô cùng hưng phấn, hưng phấn vì đại lục có nhân tài mới, đáng tiếc mầm cây tốt như vậy lại không có linh lực? Vì thế có thể tìm được Vũ Nhạc đầu tiên, thậm chí người còn cúi mình như vậy, về mặt kính dưới của viện trưởng đã bao năm rồi họ chưa từng thấy qua?”

Vũ Nhạc nghe nàng nói, cười khẽ một tiếng, nhìn về phía Vân viện trưởng: “Viện trưởng, ngài nói đùa rồi, làm sao vẫn bôi dấm chỉ giáo ngài đây? Mấy thứ này có thể làm được, có điều... Những cái này chỉ là vật thí nghiệm, còn nhiều thiếu sót, không bằng... Chờ ta nghiên cứu ra loại bệch phá mới hơn, sẽ cùng viện trưởng kiểm tra thử hiệu quả?”

“Được được được... Ta sẽ chờ tin tốt của ngươi.” Không nghĩ vật thí nghiệm lại có uy lực lớn như vậy, thứ này nếu làm ra số lượng lớn, thật quá đáng sợ. Đứa nhỏ này đủ thận trọng, năng lực đương nhiên không thể khinh thường. Vì thế, cố kiềm chế cảm giác nóng nảy, Vân Linh cũng không miễn cưỡng nàng: “Được rồi, nếu ta đã đạt được mục đích, không còn lý do ở lại nữa, còn những cái khác, giao cho các ngươi.” Nàng dứt lời, nhìn về phía bảy nữ tử đẹp như hoa y phục màu đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh lam, chàm, tím, “Dạ, xin tuân theo phân phó của Viện trưởng đại nhân!” Bảy vị mỹ nhân tao nhã cúi người, Vân Linh gật đầu biến mất trong không khí.

Lúc này Vũ Nhạc mới quan sát kỹ bảy vị thiếu nữ trước mắt mình, các nàng tuy rằng mặc y phục kiểu cách giống nhau, nhưng mỗi người lại có nét đẹp riêng, hoặc thanh nhã, hoặc đáng yêu, hoặc kiều ngạo, hoặc xinh đẹp..., dù loại kiểu dáng mê người, trong thời gian ngắn đã làm nàng choáng váng mắt mày.

“Khởi bẩm Từ y Các chủ, thiếu chủ của Tứ đại gia tộc lãnh đời đã đi ra...” Đúng lúc này, nữ tử xinh đẹp mặc y phục màu đen đi tới, cung kính bẩm báo với thiếu nữ y phục màu tím.

“Sao? Nhanh vậy ư? Vũ Nhạc, mấy bằng hữu này của ngươi không tồi đâu!” Từ Y Các chủ vuốt cằm, gật đầu tán thưởng, lần này trong đám học viên mới có mấy mầm non thật tốt, nếu bồi dưỡng đúng cách thì tương lai sẽ thành người tài.

*Chương 064.2:

“Đó là đương nhiên.” Vũ Nhạc đối với năng lực của bốn người Cung Tuyết đều rất coi trọng. Trước mắt dễ dàng lo lắng, là người vẫn chưa xuất hiện, Ngự nhi, nha đầu này, không biết đang ở chỗ nào? Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thỉnh thoảng có người đi ra khỏi trận pháp, trên thảo nguyên, người càng ngày càng có nhiều, lại không hề thấy bóng dáng Mộc Ngự. Vũ Nhạc tuy trên mặt không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại có chút lo sợ.

Cung Tuyết thận trọng nhìn Vũ Nhạc nhũ chân mày, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, ngươi không sao chứ? Người chờ ai sao?” Từ lúc mấy người khôi phục thể lực, Vũ Nhạc yêu cầu họ xưng hô bằng tên, nhưng bốn người họ cố chấp không chịu kêu tên, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận cách gọi tiểu thư.

“Ừ, tỷ muội của ta còn chưa đi ra.” Mắt đẹp xẹt qua tia lo lắng, thấy thế, Cung Tuyết mỉm cười: “Tiểu thư yên tâm đi, nàng nhất định sẽ đi ra.”

Vũ Nhạc cười gượng một cái, mặc dù Ngự nhi ở chung với nàng thời gian không dài, nhưng sự trung thành của nàng ấy làm nàng cảm động, một đứa nhỏ mười hai tuổi, đến tột cùng là sức mạnh nào thúc giục khiến nàng bước vào Luyện ngục của Nhạc gia? Chỉ bởi ân cứu mạng của mẫu thân sao? Nàng chưa từng nghĩ như thế, nàng tin tưởng, giữa họ đã sớm là người thân dựa vào lẫn nhau...

“Tiểu thư, người đừng quá lo lắng, ta nghĩ, nữ nhân người nói, đã đi ra rồi, này, có phải vị kia hay không?” Mía ngọt ngào mê người chỉ vào nữ hài tử vừa đi ra khỏi mắt trận đã lo lắng nhìn ngó xung quanh.

Vũ Nhạc nâng mắt lên nhìn, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, nàng cười hài lòng: “Ngư nhi của ta, rốt cuộc muội đã xuất hiện.”

“Tiểu thư...” Mộc Ngư nhìn thấy bóng dáng tuyệt mỹ trong đám người thì kích động suýt chút nữa nhảy lên, nàng kéo kéo đuôi phải bị thương, vẻ mặt hưng phấn vẫy vẫy tay về phía Vũ Nhạc. Vũ Nhạc vừa mới cười lên thì đã nhìn thấy nàng khập khiễng đi về phía mình, trong đáy mắt Vũ Nhạc ngưng tụ một tầng sương mù, nhảy lên một cái, đã đứng bên cạnh Mộc Ngư, nhủ thầm: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Tiểu thư, không việc gì, chỉ là bị thương ngoài da, có thể nhìn thấy tiểu thư, muội rất vui!” Mặc dù nàng so với Vũ Nhạc lớn hơn hai tuổi, nhưng nụ cười trong sáng kia lại làm người ta nghĩ nàng vẫn chỉ là đứa bé.

“Được rồi, nhanh ngồi xuống, ta băng bó cho muội.” Hai năm qua ở trong Linh Giới học tập hiệu quả nhất là y thuật, bởi vì chỉ có y thuật mới không cần linh lực.

Đám người Mía nhìn Vũ Nhạc chân tay nhanh nhẹn lau vết thương, băng bó, bôi thuốc, không khỏi cảm thấy cuộc sống trước kia của họ, hình như quay lại rồi.

“Ôi, mặt trời đã xuống núi rồi, nhìn tình huống hiện tại cũng không ít người có thể đi ra.” Quả Nhiễm ngừng đầu nhìn sắc trời, có chút tiếc hận lắc đầu.

“Đừng nóng nảy, còn thời gian một canh giờ nữa, nếu lúc này còn đang lạc ở bên trong không ra thì sợ là sẽ bị loại tư cách.” Đây chính là cạnh tranh khốc liệt, từ một vạn người chọn ra 500 người, quá khó khăn, nhìn tình huống trước mắt không biết có thể chọn ra 500 người không nữa.

“Những nữ nhân mặc mấy loại y phục kia có lợi ích gì thế?” Mộc Ngư đi tới, thấy không ít người bám báo với họ.

“Các nàng là bảy Các chủ của học viện Thánh Đức, nghe nói bảy vị này phân biệt thứ tự theo màu sắc cầu vồng, trong đó màu đỏ là yếu nhất, màu tím mạnh nhất. Còn vị nữ tử áo tím thanh nhã kia là thủ lĩnh của các nàng. Các nàng cũng sẽ là người huấn luyện tương lai của chúng ta, đừng xem thường thực lực của họ, ngay cả Hồng y Các chủ yếu nhất cũng đạt tới cảnh giới Tử Hoàng, cho nên, mọi người phải cố gắng!” Lời Vũ Nhạc nói khiến mấy người kia trong mắt đầy sùng bái, học viện Thánh Đức này, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Một canh giờ trôi qua, hồng y nữ tử nhìn trời một chút, trong mắt tràn đầy vẻ tiếc nuối, chậm rãi cảm còi huyết trong tay để lên miệng thổi lên. Trong khoảnh khắc, trên thảo nguyên yên lặng như tờ, tiếng còi này rõ ràng nói cho các nàng biết, cuộc tuyển chọn đã kết thúc.

“Bắt đầu từ bây giờ, những người đi ra sẽ bị hủy bỏ tư cách. Bốn trăm học viên tạm thời ở đây nghe lệnh, năm mươi người một đội, tập hợp!” Giọng nói của hồng y nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, mấy người Vũ Nhạc nhìn nhau, chậm rãi đi về phía đội hình. Tiếp theo, sợ mới chính là bắt đầu thực sự.

“Không... Cầu xin ngài, để cho ta qua đi, ta chỉ chậm vài phút mà thôi, cầu xin ngài.” Ngay lúc tiếng còi kia thổi lên, từ mắt trận đi ra vài nữ tử, các nàng đắm lệ nhìn đám nữ nhân mặc đồ đen, khổ sở khẩn cầu, nhưng chỉ nghe thấy cự tuyệt không chút lưu tình: “Thật xin lỗi, tiếng còi đã vang lên, các người... Đã bị tước đoạt tư cách.” Căn bản không thể thương lượng được, đây là sự thật tàn khốc, ai cũng không thể phá hư quy củ này.

“Không...” Vô số tiếng kêu rên vang vọng trên thảo nguyên. Các học viên đứng ở phía trước cách đó không xa, trừ bỏ cảm giác may mắn, chỉ có ánh nhìn lạnh lùng, tại đại lục này, thực lực vĩnh viễn chi phối tất cả.

Lúc mọi người đang suy nghĩ, một giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên bên tai: “Hoan nghênh các người, người mới thật đáng yêu! Để ta đoán một chút, bây giờ các người đang nghĩ mình thật may mắn đi ra khỏi mắt trận? Ha ha, bây giờ ta chính xác nói cho các người biết, sau đây khảo nghiệm mới thực sự bắt đầu. 400 người các người, chúng ta chỉ giữ lại 70 người, cho nên các thiếu nữ, phải cố gắng nhé!”

Lời nàng vừa nói xong, trong đám người vang lên tiếng hít lạnh, tưởng rằng họ đã qua cửa, lại không nghĩ rằng khảo nghiệm khó khăn hơn còn ở phía sau. Mới chỉ hưng phấn một chút, nên căn bản không nghe thấy người ta đạo đầu “Học viên tạm thời”, ha ha, không phải bọn họ chính là học viên tạm thời sao? Thật là châm chọc quá lớn, bảy mươi người, cái mục tiêu này, không phải khắc nghiệt bình thường!

Đứng cùng đám người Vũ Nhạc, lúc này cũng đang nheo mắt quan sát những nữ nhân trước mắt, thiếu nữ mặc y phục màu cam ôm lấy vóc người hoàn mỹ, môi đỏ thắm nhếch lên, mắt đẹp hiện lên chút lạnh lẽo. Quả nhiên những Các chủ này không có vị nào là đèn cạn dầu.

“Rất tốt, trước tiên các người đi nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai, khảo hạch chính thức bắt đầu! À, đúng rồi, tự giới thiệu bản thân một chút. Ta là Cam y Các chủ Thanh Nhạc. Sáu vị bên kia y phục màu sắc khác nhau theo thứ tự là Hồng y Các chủ Hồng Loan, Vàng y Các chủ Lê Hương, Thanh y Các chủ Thanh Trúc, Lam y Các chủ Diệp Nhã, Chàm y Các chủ Lê Mạn, Tử y Các chủ Tử Luyện. Sau này chúng ta sẽ trở thành sư phụ của các người.” Nàng dứt lời, đưa tay vô vô, khóe miệng cười lên quyến rũ, lạnh nhạt nhìn những nữ nhân bị các hộ pháp dẫn đi.

“Người vẫn không ra tay sao?” Giọng nói giễu cợt vui mừng vang lên sau lưng Thanh Nhạc, nàng chỉ hơi sững sờ, ngay sau đó lạnh nhạt nhìn về phía trước, khóe môi cong lên: “Họ vẫn chỉ là đứa nhỏ, chẳng lẽ người không thấy rất nhiều người đã bị thương sao? Cho các nàng nghỉ ngơi một đêm, vẫn là cần thiết!”

“Nơi này cũng không phải chỗ thu nhận, tốt nhất là người nên rõ ràng thân phận mình là gì!” Ngay sau đó, bóng dáng màu xanh xuất hiện phía sau Thanh Nhạc, khuôn mặt nàng thanh thú, sắc mặt trong sáng nhưng lạnh lùng, giống như Thanh Trúc ngạo nghễ đứng thẳng, nhất thời làm Thanh Nhạc cảm thấy áp lực vô hình: “Trúc nhi, người cần gì phải ra tay?”

Thanh Trúc thoáng nhìn sang nàng, ánh mắt trầm xuống: “Ra tay? Nếu những khổ cực này đã chịu không được, vậy mấy năm kế tiếp họ sống nổi hay không hả? Chúng ta muốn không phải là thiên kim tiểu thư, mà là muốn thực lực tương xứng với danh phận của các nàng, người quá thiện lương rồi!”

“Được rồi, không cần nói nữa. Thanh Trúc, tối nay tạm thời cho các nàng nghỉ ngơi một chút đi, tương lai còn nhiều thời gian hành hạ họ. Người cũng không cần nóng lòng quá, được rồi, mọi người giải tán đi!” Từ Luyến thanh nhả xuất hiện chậm rãi đi tới, vỗ nhẹ bả vai Thanh Trúc, dịu dàng nói.

Thanh Trúc hừ lạnh, không quay đầu đi luôn. Thanh Nhạc nhìn bóng lưng của nàng, bắt đầu đi lắt đầu. “Muội đừng quá để ý, nàng ta chính là như vậy, không nhìn được nhất là những đứa bé kia sống tốt, thật ra thì ta cũng đồng ý với các làm của muội. Dù sao họ cũng vừa mới tới, nếu lần đầu tiên đã dọa họ sợ thì sau này sẽ chơi đùa không vui rồi!” Từ Luyến cong khóe môi, ánh mắt nhu hòa nhìn Thanh Nhạc, Thanh Nhạc cảm kích nhìn nàng, nhẹ nhàng rời đi.

Lê Mạn, Diệp Nhã, Hồng Loan, Lê Hương cũng gật đầu với Từ Luyến, rời đi tại chỗ. Lúc này, trên thảo nguyên chỉ còn lại mấy nữ tử đang ở mất trật, Từ Luyến đáng tiếc lắt đầu, quay đầu nói với hộ pháp bên cạnh: “Giải trừ trận pháp, người bị đào thải. . . Cũng đưa về đi, nói cho các nàng biết không cần tức giận, năm nay không được còn có năm sau!” “Dạ, Các chủ!” Hộ pháp áo đen mặt không đổi linh mệnh rời đi, tay ngọc của Từ Luyến vung lên, biến mất tại chỗ.

Một lúc lâu sau, đám người Vũ Nhạc chính thức đi tới học viện Thánh Đức, ngược mắt lên nhìn từng tòa nhà đều có phong cách riêng, không nhìn được cao hừng, không nghĩ rằng ở đại lục này lại có kiến trúc hiện đại như vậy. Điều này thật ngoài dự kiến của nàng, xem ra Thánh Đức này quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long, đều là rồng thấy đầu không thấy đuôi.

“Ôi, đẹp quá nha, thật không hổ là Thánh Đức, lại có thể tạo ra ngôi nhà xinh đẹp như vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy, nếu chúng ta có thể ở lại bên trong thì thật tốt!”

“Vi sao kiểu nhà này chúng ta chưa từng nhìn thấy trước đây vậy?”

Cung Tuyết cũng không tin nổi nhìn kiến trúc trước mắt: “Tiểu thư, chuyện này. . . Đây không phải là phong cách kiến trúc ở thế giới của người sao?”

Vũ Nhạc nâng khóe môi: “Về sau chúng ta phải cẩn thận, Thánh Đức này tuyệt đối không đơn giản như bên ngoài.”

“Dạ, chúng ta nhớ kỹ.” Có thể đưa kiến trúc hiện đại dung hợp vào đại lục dị giới, còn xây dựng hoàn mỹ như vậy, tuyệt đối là do người tài hoa tạo nên.

“Sao còn chưa tới vậy? Chúng ta đã đi hơn một canh giờ, trời đã tối rồi.”

“Có lẽ là đưa chúng ta tới ký túc xá, người đừng quá nóng vội. Thánh Đức rộng như vậy, đi vài bước cũng không tính là cái gì.”

“Đúng vậy, đúng vậy, kiên nhẫn chút nữa đi.”

. . . Nửa giờ sau, đang lúc mọi người đang bức tức kêu ca, rốt cuộc hộ pháp áo đen dừng bước, mặt không biểu tình gì chỉ về từng dãy nhà ba tầng độc lập cách đó không xa: “Chỗ đó chính là khu vực ký túc xá, các người bước nhanh chân một chút, không chừng có thể tới kịp bữa tối.” Dứt lời, hộ pháp cũng không thèm nhìn các nàng, tiếp tục bước về phía trước.

Về mặt các thiếu nữ đầy hưng phấn nhìn những ngôi nhà xinh xắn, một đám ríu ra ríu rít nói cười không ngừng: “Trời ơi, không ngờ lại cho chúng ta ở nơi xinh đẹp như vậy, không tưởng tượng nổi.” “Đúng vậy đúng vậy, ta còn tưởng chúng ta sẽ phải ở mấy cái nhà của nông dân chứ, cái này thật tốt hơn so với mong đợi nhiều nha.” . . .

Nghe tiếng nghị luận liên tiếp sau lưng, khóe môi hộ pháp áo đen nở nụ cười khinh thường: “Người mới đúng là người mới, tóc dài óc ngắn, còn thích nằm mơ giữa ban ngày!”

“Các người thấy thế nào?” Khu vực này được sắp xếp rất tốt, ngay cả lối vào cũng có người thủ hộ riêng, tương đối giống hệ thống gác cổng ở các trường đại học, ở đại lục này làm cho người ta cảm thấy mới mẻ.

Cung Tuyết lộ ra vẻ mặt lạnh lùng: “Trên trời có thể rơi bánh xuống sao? Thật đúng là hoa trong nhà kính, buồn cười. . .”

“Tự mình mơ tưởng nha!” Mía cười ngọt ngào, bọn nhỏ kia, chỉ mong chút nữa các người có thể chịu được đả kích.

“Đến lúc đó đừng khóc là được.” Bối Khả cười cười, không phải vui mừng quá sớm chứ?

Lời của các nàng khiến cho Quả Nhiễm và Mộc Ngư hơi khó hiểu, hai người nhìn nhau một cái, cũng nhìn thấy từ mắt nhau ý không hiểu: “Các người đang bí hiểm cái gì vậy?”

Mọi người nghe vậy, cùng nhau nhìn sang phía hai người, có chút hơi bất lực, sau họ lại quên mất chứ, trong này lại có hai tiểu gia hỏa không hiểu cái gì? Vũ Nhạc hiểu rõ, bởi vì nàng mang theo trí nhớ của kiếp trước, là thành viên đội đặc chiến, sao lại không biết về sau sẽ phải đối mặt với cái gì? Ba người Cung Tuyết cũng biết rõ, bởi vì họ đã khôi phục lại trí nhớ, cùng Vũ Nhạc trải qua chín kiếp luân hồi, đương nhiên cái gì cũng hiểu rõ. Cái người Quả Nhiễm này trí nhớ chưa được mở ra, đương nhiên có chút choáng váng, còn về phần Mộc Ngư vô cùng đơn thuần lại đương nhiên không hiểu rõ.

“Không có gì.” Trong khoảng thời gian ít ỏi, Vũ Nhạc cũng không biết giải thích với họ thế nào, chỉ có thể cười một tiếng, để cho các nàng tự phát hiện

dễ dàng hơn là giải thích với các nàng.

Quả nhiên, khi hộ pháp áo đen trực tiếp đưa cả đám đi qua khu biệt thự, những nữ tử này mới thất vọng lắc đầu: “Chúng ta quá ngây thơ rồi, khu nhà xa hoa như vậy làm sao lại dành cho chúng ta? Đó chắc hẳn là cho các vị sự phụ mới đúng.” “Nhưng Thánh Đức chúng ta có nhiều Sự phụ như vậy sao? Vừa rồi chúng ta mới chỉ thấy được bảy người, hơn nữa không phải nói lần này chỉ chọn bảy mươi người sao?” “Cái gì Thánh Đức của ngươi? Trước mắt tất cả mọi người là học viên tạm thời thôi, được không? Chưa tới phút cuối, ai cũng không thể chắc chắn mình không bị loại.”

“Xem ra, vẫn là người có đầu óc.” Hộ pháp Át nhìn sang hộ pháp Giáp nhủ mảy: “Chỉ mong họ có thể đi tiếp.” Hắc y nữ tử khinh thường cười nhạo.

“Mau nhìn xem, chỗ đó chắc là chỗ ở của chúng ta?” Giọng nói mừng rỡ phát ra từ phía sau, cắt ngang tranh cãi của mọi người.

Sau thời gian một ly trà, bốn người Cung Tuyết đi ra, Vũ Nhạc nhìn phía sau các nàng, cũng không thấy Mộc Ngư, buồn bực hỏi: “Có thấy muội ấy không?”

Qùa Nhiễm biết nàng không yên lòng vì Mộc Ngư đang bị thương, vội vàng nói: “Có gặp nàng, có điều đã nhanh chóng tách ra, bây giờ chúng ta cũng không biết như thế nào!”

“Tiểu Giới? Nói cho ta biết Ngư nhi đang ở khu vực nào, còn nữa bây giờ muội ấy có an toàn không?” Vũ Nhạc nhủ mảy, từ lúc vừa đi ra, trong lòng đã rối bời không tập trung được.

“Nàng... Bây giờ đang gặp chút phiền toái, có điều rắc rối không lớn lắm, bây giờ cách người cũng không xa, sau khi tiến vào rừng thì rẽ trái, tới ngã tư đi về phía bên trái khoảng trăm mét sẽ thấy nàng.” Trong lòng nó biết rõ không thể ngăn cản được nàng, không bằng khai báo thành thật.

Qùa Nhiễm chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng màu tím lóe lên, nàng đã giết chết thú canh cửa, cũng không thèm nhìn đến người gác cổng mà xông vào trong. Người gác cổng thấy thế vội vàng ngăn lại: “Ngươi muốn làm gì?” “Ta mất đồ, muốn vào tìm.” “Không được, ngươi không thể đi vào, bên trong rất nguy hiểm.” “Không được, đây là đồ mẹ ta để lại cho ta, dù mất mạng ta cũng phải đi tìm.” “Đứa nhỏ này, sao lại không nghe khuyên bảo vậy? Mau ra đi.” Mặc dù ngươi là người đầu tiên đi ra ngoài, nhưng không thể chắc chắn không xảy ra vấn đề gì.

“Các ngươi có quy định sau khi ra ngoài thì không thể đi vào không?” Vũ Nhạc nhủ mảy, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn người gác cổng. Lão già nghe vậy dừng lại suy nghĩ. Vũ Nhạc đợi không kịp, đi vào nhanh như chớp. Vẻ mặt lão nhân căng thẳng nhìn về phía các hắc y hộ pháp đang đứng cách đó không xa. Các hộ pháp thân nhiên lắc đầu, lão nhân mới thở dài nhẹ nhõm, tiếp tục trở về vị trí của mình.

“Chúng ta cùng nhau vào thôi?” Qùa Nhiễm nhìn Vũ Nhạc tiến vào, có hơi lo lắng.

“Không được, chúng ta cùng nhau đi vào thì tình huống sẽ thay đổi, các hộ pháp sẽ không đồng ý. Ngược lại, một mình chủ nhân đi vào thì mục tiêu sẽ không lớn, không thu hút sự chú ý, chớ đi, chúng ta nên tin tưởng thực lực của chủ nhân mới đúng.” Cung Tuyết không đồng ý lắc đầu, lúc này không thể gây rắc rối.

Qùa Nhiễm không có cách nào khác, đành phải đi đến bên cạnh ranh giới của khu rừng nhìn quanh. Ba người Mía thân nhiên lắc đầu, nếu nàng có thể khôi phục trí nhớ thì sẽ không cần lo lắng như vậy, sợ là nàng tránh đi còn không kịp. Năm đó, trong số họ, nàng ở cùng chủ nhân chịu nhiều thiệt thòi nhất, nếu thật sự khôi phục trí nhớ, sợ là sẽ cùng chủ nhân ba ngày hai bữa làm loạn một trận lớn. Cái tính tình nóng nảy đó, dù đã trải qua gần ngàn năm cũng không hề thay đổi.

Sau khi Vũ Nhạc đi vào rừng, rất thuận lợi tìm thấy chỗ Mộc Ngư, vừa lúc nhìn thấy một thiếu nữ áo đỏ, tay cầm roi, nhẫn tâm quật lên người Mộc Ngư. Còn Mộc Ngư đang cố gắng bảo vệ thứ gì đó ở trong ngực, một tay cố sức cầm lấy roi, hận không thể dùng mắt xé tan thiếu nữ áo đỏ: “Ngươi khinh người quá đáng rồi, vật nhỏ này không chọc tới ngươi!... Ngươi tức giận cái gì? Lại còn cầm roi đánh nó, ngươi có phải là người không?”

“Không chọc đến ta? Ngươi có nhìn thấy nó không chọc đến ta không? Nếu không phải nó, ta sẽ đi bộ mà trật chân sao? Ngươi nhìn đi, chân ta cũng bị bầm rồi. Buông ta, nếu không buông tay, ta sẽ đánh cả ngươi!” Khuôn mặt thiếu nữ áo đỏ vằn vẹo, căm hận nhìn thứ trong lòng Mộc Ngư.

Mộc Ngư nghe nàng nói vậy càng tức giận: “Chỉ vì nó làm ngươi ngã mà ngươi dồn nó vào chỗ chết? Ngươi có phải là người không? Không thấy nó còn nhỏ như thế sao? Ngươi có thể ra tay sao?” “Ai cần ngươi lo? Ngươi là cái thá gì? Chuyện của bản tiểu thư cũng dám quản sao, ta thấy ngươi chán sống rồi.” Khuôn mặt nữ tử áo đỏ đỏ lên, thẹn quá thành giận trừng trừng nhìn Mộc Ngư.

Mộc Ngư cười lạnh ngẩng đầu lên, không hề yếu thế nhìn nữ tử áo đỏ: “Vậy ta cũng muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh này không!” Vừa dứt lời, nàng đứng phắt dậy, tay trái dùng sức, trực tiếp nắm lấy roi của đối phương, dù nữ tử kia dùng sức thế nào cũng không kéo ra được. Ngay tức khắc, mặt của nữ tử đỏ bừng, đưa ngón tay chỉ vào mặt nàng giận dữ: “Ngươi là đồ không biết xấu hổ, hôm nay ta muốn nhìn xem ngươi bảo vệ con thú kia thế nào.” Dứt lời, nữ tử buông roi trong tay, nhanh chóng rút nhuyễn kiếm bên hông, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Mộc Ngư. Mộc Ngư dùng sức ném vật nhỏ trong ngực về phía sau, nhanh chóng rút đoản kiếm bên hông, không hề sợ hãi nhìn lên. Trên không trung, hai cây kiếm không ngừng va chạm, trong khoảng thời gian ngắn khó phân thắng bại.

Vũ Nhạc nhìn thực lực của Mộc Ngư không yếu hơn so với nữ tử kia, cũng yên tâm. Nàng nhủ mảy nhìn về phía bụi cỏ, con vật kia hình như cảm nhận được người lạ đến gần, giật mình xoay xoay người, nhưng không di chuyển được chút nào. Nhìn thấy thế, Vũ Nhạc nhận ra tiểu gia hỏa này bị thương rồi. Nàng mỉm cười, từ từ tới gần bụi cỏ, mắt dịu dàng nhìn tiểu tử núc ních trắng xóa kia lần tới lần lui: “Ngoan, đừng sợ, ta là bạn tốt của tỷ tỷ vừa bảo vệ ngươi mà!”

Vật nhỏ vừa nghe là bằng hữu của tỷ tỷ kia, lập tức ngẩng đầu lên. Lúc này, Vũ Nhạc mới chăm chú nhìn nó, hai tai không dài như tai thỏ, to hơn so với tai cún, một cái đuôi thật dài kéo trên mặt đất, đỉnh đầu của cái đuôi có một đốm lông tơ màu đen, toàn thân lông trắng mịn như tơ. Nói nó giống thỏ

cũng hơi giống, nhưng lại không giống, đuôi thỏ sao lại dài như vậy? Hơn nữa miệng và mũi cũng không giống, giống cú hơn, mà hình như cũng không đúng. Nghiền cứu một hồi, nàng không nhìn ra được tiểu tử kia là giống loài gì, rơi vào đường cùng chỉ có thể xin Tiểu Giới giúp đỡ. Tiểu Giới thần nhiên liếc nhìn một cái, bỗng nhiên trông mắt như muốn rót ra, mà ngay cả Lạp Lạp chạy tới xem vui cũng ngây ngốc chỉ vào sinh vật trong lòng Vũ Nhạc, lấp ba lấp bấp nói: “Chết tiệt, có phải ta hoa mắt không, sao người này lại xuất hiện ở đây?...”

Tiểu Giới phản ứng kịp, nhanh chóng ngậm miệng, từ từ lắt đầu. Lạp Lạp hiểu ra, không nói tiếp, nhưng ánh mắt nhìn về sinh vật màu trắng kia vẫn tràn ngập vẻ không tin nổi.

Hồi lâu sau, Tiểu Giới mới trả lời Vũ Nhạc: “Chủ nhân, vật này mới sinh ra tầm một tháng, ta chưa nhìn ra nó là giống loài gì. Có điều, rất hiếm có, nhìn nó đúng là loài rất quý hiếm, nếu Mộc cô nương đã cứu nó, cho thấy giữa họ có duyên phận. Nếu có thể khế ước, cũng là lựa chọn không tồi.” Tóm lại, người không thể khế ước với nó, nếu không nam nhân kia sẽ điên mất.

“Ừ, người nói không sai. Được rồi, ta biết nên làm thế nào.” Vũ Nhạc dịu dàng nhìn tiểu tử trong lòng: “Có muốn rời chỗ này đi không?” Tiểu tử cực kỳ hiểu tiếng người, về mặt khẩu trương gật đầu. Vũ Nhạc nhún mày: “Người có thể đi theo tỷ tỷ vừa cứu người được không? Có nguyện ý trở thành Linh thú khế ước của nàng ấy không?”

Lần này, rất kỳ quái, tiểu tử trừng mắt lên, sau đó có chút thất vọng cúi đầu. Lúc Vũ Nhạc cho rằng nó không đồng ý thì đột nhiên nó lại ngẩng đầu lên, thân mật cọ cọ vào cổ tay Vũ Nhạc, cười cười: “Người đồng ý? Ha ha, ta nghĩ chủ nhân của người nhất định sẽ rất yêu thương người!” Trong mắt vật sùng lú rú vui mừng, trực tiếp lặn vào lòng Vũ Nhạc, về mặt vô cùng hưởng thụ, nhưng khi nó cúi đầu, về mặt mắt tràn ngập trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Sau đó, không biết nghĩ ngợi cái gì, miệng nhỏ cong lên, trong mắt đen như trân châu xẹt qua ánh sáng, ngẩng đầu nhìn Mộc Ngư đang đánh nhau, nhưng không có chú ý lắm.

Trận đấu chấm dứt rất nhanh, dù Mộc Ngư đang bị thương nhưng vẫn chiến thắng dễ dàng, nữ tử hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo ngẩng đầu: “Người...., bốn tiểu thư nhớ kỹ người.”

Mộc Ngư không quan tâm nhún vai: “Nhớ kỹ thì nhớ kỹ, chẳng lẽ còn muốn ta nhớ kỹ người? Thật xin lỗi, bốn cô nương không có hứng thú.” Dứt lời, Mộc Ngư quay đầu đi luôn, nữ tử áo đỏ thấy thế oán hận giậm chân một cái, nổi giận đùng đùng chạy đi.

Khi Mộc Ngư thấy bóng dáng màu tím đứng cạnh bụi cỏ bên kia thì trong lòng cảm thấy ảm áp, dịu dàng cười: “Tiểu thư, sao người lại tới đây?”

“Không có gì, vừa đúng lúc đi ngang qua, thì thấy người đang giải quyết rắc rối. Đây, tiểu tử này thật đáng yêu, người có khế ước chưa?” Vũ Nhạc đặt tiểu tử kia vào lòng Mộc Ngư, tò mò hỏi nàng.

Mộc Ngư nghe nàng hỏi, cười nhẹ: “Vốn đã có mục tiêu, lại nhìn thấy người kia cầm roi đánh tiểu tử này, muối lập tức chạy tới cứu nó. Ôi, hình như không còn sớm nữa, ta còn chưa có khế ước đâu? Tiểu thư đã hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?”

Vũ Nhạc gật đầu: “Ừ, đã xong rồi, có điều, không phải trước mặt muối có vật thích hợp sao? Muối đã không có mục tiêu thì hãy thu nhận bảo bối nhỏ này đi?”

“Hả? Nó? Người nói là nó cũng là Linh thú?” Mộc Ngư mở to mắt, về mặt không tin nổi, Linh thú có bộ dáng đáng yêu như vậy sao?

Vật nhỏ ở trong lòng Mộc Ngư, theo bản năng giật giật khóe miệng. Vũ Nhạc vừa vận nhìn thấy, cổ nín ý cười, ho nhẹ một cái: “Ta cũng không biết, chắc là thế rồi? Ta nhìn vật nhỏ này rất khả ái, nhưng không nhìn ra giống loài của nó, muối thu nhận nó chứ?”

“Vậy sao? Đúng nha, muối cũng không nhìn ra nó là giống gì, vậy cũng tốt, đã như vậy, tiểu bảo bối, người có bằng lòng không?” Mộc Ngư nâng tiểu tử lên, nhìn thẳng vào mắt nó, về mặt thành thật hỏi.

Vật nhỏ có nín kích động, gật đầu, Mộc Ngư cười nhẹ: “Cám ơn bảo bối, vậy thì tốt, chúng ta cùng khế ước.” Dứt lời, nàng chích ngón tay của mình, nhỏ một giọt máu trên trán của thủ sủng. Cùng lúc, hai người bị một đám sương trắng bao quanh, sau một lúc, trên trán của vật nhỏ xuất hiện một ấn ký hình con cá. Vũ Nhạc thấy thế nhún mày: “Sao nó không giống với cái của Linh Cửu?” “Ngu ngốc, làm sao có thể cùng một kiểu? Mỗi một Linh thú và chủ nhân sau khi hòa vào làm một, cũng sẽ xuất hiện ấn ký riêng biệt. Dĩ nhiên những ấn ký này không phải tùy tiện đều xuất hiện, nếu khế ước với Linh thú cấp thấp thì căn bản sẽ không có cái gì cả. Máy thứ này tương lai ta sẽ giải thích với người, trước mắt mọi người nhanh ra ngoài đi, thời gian không còn nhiều đâu.” “Ừ, được rồi.”

“Được rồi, tiểu bảo bối, ta tên Mộc Ngư, người tên là... Thủy Liên được không?” Mộc Ngư chớp chớp mắt, về mặt vui sướng ôm nó vào lòng, tự hỏi một hồi mới nghĩ ra cái tên này, về phần vì sao muốn gọi như vậy nàng cũng không nghĩ ra lý do.

“Chẳng lẽ là do trời định?” Trong đầu tiểu tử kia đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, nó hơi ngơ ngác nhìn Mộc Ngư, sau đó nghiêm túc gật đầu, Thủy Liên, hình như cũng không tệ lắm!”

“Tiểu tử thôi, người còn biết đến thăm ta?” Vân Linh vừa thưởng thức trà thượng hạng Đại Hồng Bào, vừa liếc mắt nhìn sang thiếu niên mặc cẩm bào đen ngồi bên cạnh nàng. Nam tử nhếch môi lên, trong giọng nói lộ chút vui vẻ thú vị: “Lão sư phụ, tại sao lại nói như vậy, không phải năm trước vừa mới tới sao?”

“Năm trước? Người còn nói năm trước?” Vân Linh hí mắt, khóe miệng nâng lên.

“Cùng lắm thì, về sau hàng tháng ta sẽ tới một lần?” Giọng nam trầm thấp, bên trong rõ ràng có ý lấy lòng.

“Đi đi, hãy dùng luôn đi, ngươi nghĩ là cả ta và ngươi đều không rõ ngươi tới đây làm gì sao? Nói cho ngươi biết, đừng hòng mơ tưởng, nơi này là Thánh Đức, không phải là Bá Quyền!” Mặc dù Vân Linh cong khóe môi nhưng trong mắt tràn đầy lạnh lẽo.

“Lão sư, ta làm cho ngươi không tin tưởng vậy sao? Năng lực của nha đầu kia ta thấy ngươi cũng tin tưởng, đừng quên nàng là muội muội của ta, ngươi khác không biết thì thôi đi, ta còn không hiểu rõ?” Nam nhân áo đen trước mắt, chính là thiên tài của học viện Bá Quyền, Nhạc Mộ Thần, mới thi hành nhiệm vụ trở về, đi ngang qua Thánh Đức nhìn xem một chút, hình như không quá đáng chứ, sao lão sư không tin tưởng hẳn?

“Vậy ngươi hỏi lộ ta làm gì?” Vân Linh tức giận trừng mắt Nhạc Mộ Thần, giỏi lắm, chẳng lẽ còn ý gì khác?

“Là ta muốn gặp nàng thôi, ngươi có cần đề phòng thế không?” Mộ Thần đau đầu, day day huyết Thái dương, nơi này là nữ học viện, có điều hẳn yên lặng tới, ai biết chứ?

“Hừ, đừng có diễn cho ta xem, ngươi tới gặp muội muội? Ta thấy ngươi đến gặp nha đầu Từ Luyện thì có?” Dám chơi đùa trước mặt nàng, cũng không nhìn xem lão nương là ai!

Mặc dù nói dối bị vạch trần, Mộ Thần cũng không thấy không tự nhiên, ngược lại vẻ mặt hân hoan nhìn Vân Linh: “Nếu Lão sư đã biết rồi, chúng ta cũng không giấu làm gì, ngươi nói xem, rốt cuộc có đồng ý hay không!”

“A a, ngươi còn dám uy hiếp ta? Ngươi được đấy, tiểu tử thôi! Mấy ngày không gặp đã làm cho ta nhìn bằng con mắt khác!” Vân Linh đặt mạnh ly trà xuống, vẻ mặt ác liệt nhìn Mộ Thần.

Hải tử ngồi bên nài nỉ: “Lão sư không nên tức giận, không phải ta tới thương lượng với người sao?” Mộ Thần thấy tình huống trước mặt, thầm nghĩ không ổn, xem ra Lão sư giận thật, vội vàng nói nhẹ nhàng. Lão sư này trước giờ đều thích mềm không thích cứng.

“Thương lượng? Đúng là cách thương lượng tốt, có người như thế này sao? Hả? Ngươi nói xem, có phải lão bắt từ Chu Diệp báo ngươi đến đòi người? Bá Quyền các ngươi đúng là đáng chết, già trẻ lớn bé lấy đi của ta bao nhiêu nhân tài? Bây giờ còn muốn đòi tới bảy các chủ, có bản lãnh, để cho hẳn tự sinh nữ nhi đi? Đi đi?” Vừa nghĩ tới Chu Diệp, Vân Linh lập tức tức giận tới đau gan, dung nhan tuyệt mỹ nháy mắt trở nên lạnh lùng.

Mộ Thần đau đầu, cuối cùng bắt đầu dĩ thử đãi, chỉ vào bọc vải bên cạnh nhìn Vân Linh: “Lão sư, thật xin lỗi đã làm phiền người, nếu người không đồng ý, Thần nhi cũng không miễn cưỡng. Phiền người đưa mấy thứ này cho Vũ nhi, muội ấy đi vội vàng cái gì cũng không mang, cha mẹ lo lắng nên chuẩn bị không ít đồ đạc, người thay ta chuyển cho muội ấy.” Hắn nói xong, Vân Linh phiền phức phui phui tay. Mấy lần không đánh mà lui, Luyện nhi à, khi nào chúng ta mới có thể ở cùng một chỗ đây? Xem ra trước khi giải quyết chung thân đại sự của chúng ta, nhất định phải giải quyết hạnh phúc cả đời của Lão sư, nếu không, cả đời chúng ta cũng không thể đến với nhau!

***

“Sao rồi?” Hắc y nam tử khoanh tay đứng, ánh sáng ngoài cửa dừng lại trên người hắn, hắc y tung bay, cả người tản mát ra áp lực cường đại, làm ảm vệ trước mặt không dám nhìn thẳng, cúi thấp đầu xuống, khăn trương mở miệng: “Bẩm Cung chủ, phu nhân đã tiến vào rừng thú, bên trong có mười ảm vệ luôn bảo vệ bên người phu nhân, tuyệt đối không nguy hiểm.”

“Hắn đâu? Bây giờ đang ở chỗ nào?” Nam tử chậm rãi xoay người, con ngươi lạnh lùng nhìn về phía ảm vệ áo đen, khí chất cao quý cùng khí thế sắc bén ép tới làm ảm vệ suýt nữa không thở nổi. ảm vệ rụt cổ lại, suy nghĩ một chút trả lời: “Bẩm Cung chủ, mấy ngày trước còn phát hiện hắn xuất hiện trong Băng Linh trận trong Tuyết Sơn, hiện tại không biết hướng đi của hắn.”

“Tra rõ cho Bồn cung, ở đại lục này hẳn cũng giống chúng ta, đều có linh lực hạn chế. Ta nghĩ, ngươi nên hiểu phải làm gì chứ? Hả?” Trong mắt nam nhân không ngừng lóe tia u ám, như thanh kiếm sắc bén bắn thẳng về phía ảm vệ. Thân thể ảm vệ run rẩy, nằm rạp trên mặt đất: “Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.”

Sau khi ảm vệ biến mất, nam nhân mệt mỏi ngồi xuống ghế, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ khó chịu gấp gáp: “Hỏa Ngâm Phong, ngươi đúng là âm hồn bất tán.”

“Toan Nghê đâu?” Hồi lâu sau, dung nhan yêu nghiệt của nam nhân trở nên lạnh lùng, mắt phượng híp lại, lẳng lặng nhìn nam tử áo đen xuất hiện không tiếng động: “Có thuộc hạ!”

“Dùng toàn bộ thể lực, vây bắt lão tử kia lại, tuyệt đối không để cho hắn đến gần phu nhân, nếu không, các ngươi xách đầu tới gặp ta!” Nam nhân nắm chặt tay thành nắm đấm, hơi thở nguy hiểm tràn ra. Toan Nghê nghe hắn nói xong, khoe miệng co quắp, mở miệng nói: “Dạ, Cung chủ, thuộc hạ tuân lệnh.”

Tới khi Toan Nghê biến mất, nam nhân mới vuốt vuốt huyết thái dương, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy bất đắc dĩ khó chịu: “Phu nhân tốt của ta, nàng còn chưa kết thúc kiếp thứ mười đầu, sao cả đám bọn họ đã khăn trương chạy tới như vậy? Nàng thật đúng là gieo rắc họa đào nhà, ta nên làm gì với nàng bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Bị xem thường

Sau khi tiến vào khu rừng, Vũ Nhạc không có mục đích đi đi lại lại. Với một người không có linh lực không thể nhìn thấy cấp bậc của Linh thú, không thể nghi ngờ là thầy bói xem voi, không biết nàng có thể sống mà đi ra khỏi khu rừng này không. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, suy nghĩ không biết đã trôi dạt đến nơi nào, cho đến lúc sau lưng chợt vang lên tiếng “chậc chậc”, nàng mới giật mình, cả người run lên, từ từ xoay người. Đập vào mắt là một thứ thô ráp người toàn vảy, vừa nhìn thấy nó, mỗi nữ lập tức cảm thấy da đầu run lên tê dại. Chết tiệt, sẽ không xui xẻo vậy chứ? Hả? Còn gặp một lần nữa? Lại còn dài cả thước thế này?

Đang ngồi rảnh rỗi, Tiểu Giới tỏ vẻ tiếc hận rên rết không thành tiếng, khuôn mặt nhỏ bé xuất hiện trên đầu Vũ Nhạc: “Chủ nhân, ta có thể dựa vào người được không đây? Người đầu cũng không dám ngẩng lên, mắt mất quá nha, ha ha ha?” “Ta... Ta run quá, ô ô, người biết rõ ta sợ nhất là rắn mà, người còn cổ vũ ta đánh nhau với nó. Đưa giong cái gì, nó là Linh thú đó, nghe thấy không? Linh thú...” “Được rồi, vậy người cứ đứng im như vậy đi, đừng trách ta không nhắc nhở người, lười con rắn kia sắp tiếm vào mặt người...”

Giây tiếp theo, Tiểu Giới không biết nên khóc hay nên cười nhìn nữ nhân đầu cũng không dám ngẩng, trực tiếp lùi về phía sau, sau đó chạy mất dạng về phía trước, vừa chạy vừa nói lầm nhảm: “Đừng chạm vào ta, đừng chạm vào ta, ô ô, Phi nhi, nếu như người là người tốt có thể thay ta ngăn cản được không, ô ô, thế cũng được rồi, không ai tới cứu ta, ta sắp chết rồi, ta sắp chết rồi, a a a...”

Thiểm Phi đang tu luyện trong Linh Giới nghe thấy lời Vũ Nhạc nói, tức giận suốt chút nữa chạy ra, thì ra mình là bia đỡ đạn của nàng? Đồ Lạp Lạp khoa trương vỗ vỗ mặt đất, ngửa mặt lên trời cười đã đời, đã bao lâu, đã bao lâu không thấy bộ dáng sợ hãi của chủ tử nhà mình, con mãng xà này thật đúng là giỏi nha, ha ha, có thể làm nữ nhân cường đại này sợ tới mức nhanh chân bỏ chạy, ha ha ha...

Lại nói tới bạn mãng xà nào đó, nó dựng thẳng người lên nhìn mỹ nhân bỏ chạy, bộ dáng của hắn rất khó coi sao? Tại sao tiểu mỹ nhân lại chán ghét nó như vậy? Thậm chí chẳng thèm nhìn đã quay đầu bỏ chạy, chuyện này... Không phải quá đau lòng sao? Nghĩ tới đây, hắn mang theo nghi ngờ cấp tốc đuổi theo, vừa đuổi vừa kêu: “Tiểu mỹ nhân, đừng chạy, đừng chạy mà tiểu mỹ nhân...”

Vũ Nhạc vừa chạy vừa thờ hồn hồn, quay đầu lại thấy mãng xà kia đuổi theo mình. Chân nàng mềm nhũn, lão đảo ngả nhào xuống đất, muốn bỏ dậy lại phát hiện mãng xà kia đã ở trước mặt nàng. Nó lại còn sợ nàng không nhìn thấy, cố gắng cúi đầu xuống, ngang bằng với tầm mắt của nàng. Vũ Nhạc chớp mắt một cái, tiếng thét chói tai vang cả khu rừng: “A A A... Cút ngay, người cút ngay, Tiểu Giới, Tiểu Giới, mau tới cứu ta, mau bắt thứ này đi, ô ô ô...”

“Người sợ hãi?” Linh xà bị đá kích nghiêm trọng, về mặt nó bị thương nhìn Vũ Nhạc. Nàng nghe thấy giọng nói dễ nghe như vậy, ngây ngẩn cả người, lúc lâu sau nàng không phản ứng nổi, nghi ngờ chỉ vào đầu rắn: “Người vừa mới nói chuyện?” Mắt xà tức giận đảo qua: “Không phải ta, chẳng lẽ là Tiểu Giới của người hay sao? Ta đáng sợ như vậy?”

Vũ Nhạc nhìn sinh vật đầy vảy trước mắt, nhanh chóng nổi da gà, nàng không tự chủ lưu về phía sau, về mặt áy náy nhìn nó: “Thực xin lỗi, Linh xà đại ca, ta trời sinh dị ứng với loài của ngài, nhìn thấy các ngài chân nhũn ra luôn, vậy, ngài có thể cách xa ta chút được không?” Vũ Nhạc khốn khổ nuốt nước miếng, nó sẽ không nuốt mình chứ? Vừa nghĩ tới cảnh mãng xà nuốt người trong phim ảnh, nàng lại nuốt ngụm nước miếng nữa, nàng cũng biết mình không yếu đuối, nhưng mà, nhưng mà vừa thấy sinh vật này, nàng giống như chuột thấy mèo nha, ô ô ô...

Đôi mắt sáng ngời của Vũ Nhạc tràn đầy nước mắt, vừa nhìn thấy đã thương làm trong lòng Linh xà cảm thấy thương tiếc. Hắn hơi bị đá kích gật đầu, quả nhiên nghe lời lùi về phía sau không ít, sau đó mới nhìn về phía Vũ Nhạc: “Như vậy được chưa? Mỹ nhân, người đừng khản trương, ta lui về phía sau là được, người là người dự thì lần này sao?” Sao lại yếu đuối như vậy chứ? Nó tỏ vẻ hoài nghi, vô cùng hoài nghi.

“Ừm, đúng vậy.” Vũ Nhạc thấy hắn nghe lời lùi về phía sau, nhìn không được kinh hãi, thẳng thắn này sao lại nghe lời như vậy? Rắn là loài động vật máu lạnh nha, nhất định không có ý tốt.

“Ta không nghe nhầm chứ?” Bộ dáng Linh xà lại chịu đá kích lần nữa, người như vậy lại được nhận vào? Tuy rằng mỹ nhân nhìn rất đáng yêu, nhưng yếu đuối như vậy, là lần đầu hắn gặp. Nếu không phải hắn đối với quy củ của Thánh Đức tin tưởng, hắn tuyệt đối hoài nghi nhóc con này là đi cửa sau.

“Nghe lầm? Xin lỗi, người không có nghe lầm.” Lúc này Vũ Nhạc mới phát hiện chính mình mới bị xem thường, ánh mắt mãng xà kia là gì? Chết tiệt, lại coi lão nương là quả hồng mềm? “Nói xem biểu hiện vừa rồi của người chính là quả hồng mềm, được không? Nhìn thử xem, ngay cả rắn cũng khinh thường, ta xấu hổ thay người.” Kéo Kéo không sợ chết nói xấu Vũ Nhạc. Nàng tức giận giương nanh múa vuốt trừng mắt nhìn nó: “Người có bản lĩnh lặp lại lần nữa?” “Hắn nói, hắn xấu hổ thay người.” Tiểu Giới đứng một bên, xem kịch vui, vừa cắn táo, vừa có lòng tốt giải thích hộ.

“Này, hai tiểu tử các người, ta một ngày không trừng trị các người, các người đã coi ta là cộng đồng rồi? Mau lăn ra đây cho lão nương!” Nếu không phải sợ trái với quy định, nàng đã sớm nhảy vào xách cổ bọn chúng ra.

“Chúng ta vốn không phải cộng đồng, nên không cần giả làm cộng đồng giống người... Rõ ràng không phải người nhát gan, lại bị làm thành vô dụng, cảm giác này, thật sự không tốt nha.” Tiểu Giới gặm một miếng táo, về mặt khinh thường nhìn Vũ Nhạc, Vũ Nhạc cắn chặt răng, nghiền răng kêu kệt: “Được, giỏi lắm, hôm nay lão nương quyết thu phục con mãng xà kia, xem các người còn gì để nói, hừ!” Dứt lời, nàng hung hăng trừng mắt nhìn hai tiểu tử, nổi giận dưng dưng chạy đi.

Nhìn về phía nàng rời đi, Tiểu Giới không đồng ý nhìn Kéo Kéo: “Người kích thích nàng như vậy, không sợ nàng làm thịt chúng ta?” “Sợ, sao lại không sợ chứ? Nhưng nếu không kích thích, người vĩnh viễn không vượt qua được tâm lý sợ rắn, người xem bộ dáng vừa rồi giống con gấu quá nha... Ta thật sự nghĩ muốn nói cho bọn Linh thú kia, ta không biết nàng.” “Nếu chủ nhân biết người khi dễ nàng, người chịu không nổi đâu.” “Hừ, chính người cũng không khá hơn đâu, có điều, sao ta cảm thấy con mãng xà này, có chút không bình thường?” “Ừ, ta cũng có cảm giác ấy...”

Vũ Nhạc nhìn về Linh xà trước mặt: “Ngươi đã có khế ước chưa?”

Đầu rần lắc lắc như trống bỏi: “Ta không cần bị khế ước, không tự do nha, rất không thú vị.”

“Thực lực của ngươi là gì?” Sau khi Vũ Nhạc bình tĩnh lại, giọng nói vô cùng ác liệt, có điều chính nàng cũng không phát hiện ra.

“Cái này ngươi cũng không nhìn ra được?” Linh xà nổi nóng, cẩn thận nhìn xuống, lại phát hiện mỹ nhân trước mắt không có linh lực, lần này, hẳn càng thêm hoài nghi nàng đi cửa sau.

“Nói được thì nói, không thì thôi, nhiều lời quá đấy?” Mỗ nữ đứng chống nạnh, chỉ vào Linh xà gào lên. Lúc này chính nàng cũng không biết chứng sợ rắn của mình đã vô tình chữa hết.

Nhìn nữ nhân hung hãn như vậy, xà huynh đệ rút cổ một cái, thấp thỏm nuốt ngụm nước miếng: “Trung kì cảnh giới Tử Tiên.”

“Có muốn tiến cấp hay không?” Ôi, thực lực không hề thấp đâu, ở chỗ này có thể tìm thấy trên cấp bậc Tử Linh, thật không thể coi thường! Không thể không nói nàng xem thường rừng thú này, theo nàng biết, học viện Thánh Đức có một bảo tháp mười tầng, ở trong đó có rất nhiều vật phẩm trân quý, Linh thú trên cảnh giới Tử Hoàng chỗ nào cũng có, so với bên kia, nơi này là cái gì chứ?

“Không phải ngươi nói vô nghĩa sao? Lão tử nằm mơ cũng muốn.” Rốt cuộc, mỗ Linh xà có chút không chịu nổi nữ nhân này, nói năng nhặng cuội gì đấy? Sau đó, nó kiêu ngạo ngẩng đầu lên, khinh thường nhìn nàng, quay đầu trườn đi, loại người cấp bậc thấp này, hẳn còn khinh thường đi giết.

“Đi luôn sao? Ngươi không cần đan dược tiến cấp?” Vũ Nhạc giả hoạt híp mắt, ánh mắt mang theo mấy phần thâm ý nhìn Linh xà đột nhiên dừng lại: “Ngươi có tiền cấp đan? Không thể nào? Cái đó không phải chỉ luyện được sư mới có?” Tiểu nha đầu không có linh lực này, có thể có tiền cấp đan? Thật buồn cười.

Chính xác Vũ Nhạc không có tiền cấp đan, nhưng trong Linh Giới có vật đó? Còn nữa, nàng cũng không đi vào không gian ẩn nấp, đúng không? Dùng tới cách này dụ dỗ, cũng không tính là phải quy mà, nhỉ?

“Có chứ, đây có phải không?” Duỗi bàn tay ra, một viên đan dược óng ánh trong suốt màu xanh lá cây xuất hiện. Con ngươi Linh xà mở lớn, trườn nhanh tới, hít một hơi thật sâu, mới xác định gật đầu: “Không sai, chính là tiền cấp đan khiến ta tăng cấp, không ngờ tiểu nha đầu ngươi lại có vật này. Nói đi, điều kiện của ngươi là gì?”

“Khế ước cùng ta!” Vũ Nhạc khoanh tay, dù nóng lòng vẫn tỏ vẻ ung dung nhìn hấn, chờ hấn đồng ý.

Lại không nghĩ rằng Linh xà tiên sinh, đầu tiên nhìn nàng một chút, rồi sau đó chậm chọc lại gần mặt nàng: “Để cho ta khế ước cùng con người không có linh lực như ngươi? Đầu ngươi bị nước vào rồi, hay là tai ta nghe nhầm hả?”

“Ngươi...” Vũ Nhạc vừa định nổi giận, đột nhiên nghĩ ra, hấn nói hình như cũng không sai. Ở đại lục này, mình không có linh lực, dĩ nhiên là củi mục trong củi mục, nhưng mà nếu đơn giản thế đã khiến nàng từ bỏ, sao có thể chứ? Suy nghĩ một chút, nàng mở miệng, giọng khinh thường: “Ngươi nói không sai, hiện tại ta là phế vật, nhưng mà, không có nghĩa tương lai ta cũng là phế vật. Bởi vì trong cơ thể ta có phong ấn, cho nên mới không có linh lực, đó không phải là trời sinh không có linh lực, mặc dù cùng về ngoài nhưng kết quả không giống nhau. Tương lai vẫn còn rất xa, ai dám khẳng định linh lực của ta không thể giải trừ đây?”

“Linh lực bị phong ấn?” Linh xà không tưởng tượng nổi trợn mắt, sau đó cái đuôi lập tức thăm dò mạch đập của Vũ Nhạc. Nàng vừa muốn nhảy ra lại bị hấn cuốn lấy, “A a, ai cho phép ngươi đụng tới ta, mau buông ta ra, đồ...” Vừa định nói đồ ghê tởm thì thân thể đột nhiên được buông ra, giọng nói mỉa mai của Linh xà phát ra từ trên đỉnh đầu: “Thật sự bị phong ấn lại rồi, rốt cuộc ngươi là ai?”

“Là người sẽ không để cho ngươi phải hối hận.” Vũ Nhạc nhún vai, khó chịu lau chỗ vừa bị bạn rắn kia chạm vào, đáng chết, nàng lại để cho mạng xà đụng vào, thật khinh khủng.

“Ngươi tự tin như vậy?” Linh xà tròn mắt, đột nhiên có chút không nhìn thấy nha đầu này. Nếu nói nàng vô dụng, lại có thể tiến vào nơi này, tuyệt đối không phải người bình thường. Và lại nàng tiện tay là có thể lấy ra đan dược, chỉ một điểm này ở trên đại lục này đã rất hiếm thấy. Luyện dược sư rất khan hiếm, khiến đan dược nước lên thuyền lên, một tiền cấp đan nếu không phải một thẻ vàng thì cũng phải vài tấm thẻ vàng đó? Nàng nói cho là cho, cho thấy nàng rất có tiền, có rất nhiều đan dược, rốt cuộc nàng là ai?

“Đương nhiên, Vũ Nhạc ta, từ trước đến giờ đều rất tự tin.” Cái khác nàng không dám chắc chắn, nhưng cố gắng ai so cũng kém hơn nàng, nàng tin tưởng rằng linh lực sau này của mình, nếu kiên trì cố gắng sẽ áp đảo tất cả.

“Ngươi vừa xưng tên là gì? Vũ Nhạc? Ngươi là Vũ Nhạc?” Linh xà vừa nghe nàng tự giới thiệu, vẻ mặt mừng rỡ nhìn nàng. Bị mạng xà kích động nhìn chăm chăm, nàng lại có cảm giác rợn tóc gáy? “Có vấn đề gì sao?” Đương nhiên có vấn đề, lại còn là vấn đề vô cùng lớn, “Cầu xin ngài khế ước với ta, sau này con rắn nhỏ này sẽ đi theo ngài, van cầu ngài thu nhận ta!”

Nhìn linh xà huynh đệ đột nhiên sống chết muốn thu nhận, sau ột Vũ Nhạc đỏ mặt hỏi, trời ơi, ai nói cho nàng biết đây là thẻ nào?

“Chủ nhân, cầu xin ngài thu nhận ta!” Linh xà vừa nhìn bộ dáng hoang mang của Vũ Nhạc, ngay lập tức thân thể to lớn uốn thành một đồng, không ngừng cúi đầu bái lạy. Cảnh tượng này, ngoài ý muốn lại hài hước như vậy, Vũ Nhạc lau lau sau ột mình, khóe miệng run rẩy nhìn Linh xà: “Được rồi được rồi, ta cũng xin ngươi đừng cúi lạy nữa, ta thu nhận ngươi là được rồi chứ? Vậy ngươi có còn muốn đan dược này không?”

Linh xà vừa nghe nàng nói, lập tức há hốc mồm, nói thừa, ai không muốn chứ, nhưng mà... Nhìn chủ nhân là không muốn cho nó sao? Ngay tại lúc nó còn đang do dự, mỗ nữ nhìn thấy vẻ mặt tội nghiệp của nó, giơ tay lên, “Này, nhận lấy đan dược đi!” Về mặt linh xà hưng phấn tiếp nhận, cúi đầu cảm tạ: “Cám ơn, cám ơn chủ nhân.”

“Này, vậy ngươi có thể nói cho ta biết, chúng ta khế ước với nhau bằng cách nào không?” Vũ Nhạc luôn không ngại học hỏi kẻ dưới, lúc này nàng mới nhận ra mình không biết khế ước cùng Linh thú thế nào.

Linh xà đang chuẩn bị ăn đan dược lập tức dừng động tác lại, ngay tức khắc nằm rạp trên mặt đất, lộ ra dáng vẻ coi thường. Vì sao đột nhiên hấn cảm thấy mình hình như là bị động kinh mất rồi? “Chủ nhân, ngài hãy chích ngón tay mình, nhỏ giọt máu vào đầu ta là được.” Mặc dù thân thể run rẩy, mỗ Linh xà vẫn cố hết sức nói ra đáp án nàng muốn.

“Ồ? Hóa ra đơn giản như vậy à?” Vũ Nhạc gật gù đầu, làm theo. Rất nhanh sau đó, thân thể hai người bị một tầng sương mù bao quanh, sau thời gian một ly trà, sau gáy của Linh xà xuất hiện ẩn ký hình hoa sen, “Chủ nhân, xin nhận một lạy của rắn nhỏ.” “Xì, ngươi không có tên sao? Con rắn nhỏ, buồn cười quá, ngươi rõ ràng là đại xà mà?” Mỗ nữ không chút khách khí công khai giễu cợt khiến sau gáy bạn rắn chảy xuống ba vạch đen. Một lúc lâu sau, nó mới bất đắc dĩ mở miệng: “Cầu xin chủ nhân ban tên cho ta, ta không có tên.” “Sao? Thật thế ư? Vậy gọi ngươi là Linh Cửu đi, Cửu nhi, nghe rất hay nha!” Số chín là con số may mắn của nàng, nó là Linh thú khế ước đầu tiên ở thế giới dị giới này, coi như là cho hấn quã đi!

“Tạ ơn chủ nhân đã ban tên, Linh Cửu tham kiến chủ nhân.” Mặc dù hấn cảm thấy cái tên này nghe không được hay, nhưng hấn đã phục tùng vô điều kiện rồi, ai bảo... Nàng có lai lịch bất phàm đây?

“Được rồi, đứng lên đi, bây giờ ta không cần ngươi... Ngươi tạm lánh đi chỗ khác đi.” Vừa nhìn thấy thân thể khổng lồ của hấn, Vũ Nhạc không nhịn được tê dại da đầu. Linh Cửu đương nhiên nhìn ra ý nghĩ của Chủ nhân mình, nhưng vẫn oai oán kêu: “Chủ nhân, ngài đưa ta vào không gian Linh thú thì mới có thể như thế, nếu không, ta có nơi nào để đi nữa đây?”

“Không gian Linh thú? Đó là nơi nào vậy? Ta đưa ngươi vào bằng cách nào? Cái người này sao lại to...” Mỗ nữ mở to mắt, con rắn này không có nói đùa chứ?

Mỗ xà cố nén kích động muốn một chương vỡ chết nữ nhân nào đó, miệng co quắp, bắt lực nói: “Chính là không gian của chủ nhân, ngài chỉ cần nghĩ ý niệm thì ta sẽ đi vào.” Còn có nơi nào khác nữa đây? Trời ạ, đột nhiên hấn hơi hối hận việc khế ước với nàng? Tại sao lại có cảm giác lên nhầm thuyền giặc vậy?

Vũ Nhạc nghe lời gật đầu, mỗ xà lập tức biến mất ngay tại chỗ. Lúc này mỗ nữ mới hài lòng gật đầu, trong đầu khinh bỉ trừng mắt nhìn Tiểu Giới và Lạp Lạp: “Hai người các ngươi, tốt nhất tắm rửa sạch sẽ cho lão nương, chờ ta ra khỏi đây nhất định dạy dỗ các ngươi thật tốt.”

Một lúc sau, Vũ Nhạc dễ dàng đi ra khỏi khu rừng, có điều nàng thật rất kì quái là vì sao trên đường không gặp được Linh thú nào khác. Nhưng có kỳ quái tới mấy cũng chưa ngốc tới mức mở miệng hỏi, có điều... Lần này chuyển đi vào rừng thú hình như không có khó khăn gì cả, bọn Linh thú này cũng thật yếu ớt, không hề mạnh mẽ chút nào. Thật không hiểu nổi mấy nhóm nữ nhân trước đây sao lại bị nuốt vào bụng nữa.

Lúc này mỗ xà đang nằm trong Linh Giới bỗng run rẩy khoe miệng, trước mặt nó là một bạn ngựa, một bạn hồ ly, một bạn nhỏ nhìn nó với ánh mắt vô cùng đồng tình. Nó đột nhiên muốn... ngửa mặt lên trời kêu gào vài tiếng, nếu không phải hấn... Nếu không phải vì... Hấn sẽ khế ước với nàng sao? Hà? Dù sao hấn cũng là Linh thú đứng đầu trong rừng, chủ nhân đã khế ước với hấn, con vật nào ngu dốt dám đến khiêu chiến? Yếu ớt? Mẹ nó, nàng lại còn nói hấn yếu ớt, không biết người nào lần đầu nhìn thấy hấn đã bị dọa hai mắt đầm nước, nữ nhân lòng dạ hiểm độc này, còn có thể đáng ghét thế sao? Còn có thể sao?

Đứng ở cửa khu rừng, đột nhiên Vũ Nhạc ngửa mũi, hắt xì một cái thật to, nàng xoa xoa một bên cánh mũi, vừa xoa vừa than thở: “Tên hỗn đản nào dám nằng tã vậy?” Linh Cửu đang nằm trong Linh Giới lập tức thức thời ngậm miệng. Thấy bộ dáng kỳ quái của hấn, Tiểu Giới và Lạp Lạp càng thấy kỳ lạ: “Này, ngươi có vẻ sợ chủ nhân, vì sao thế?”

Linh Cửu nhìn không được nhướn mắt lên: “Làm ơn đi, ta đây không sợ nàng được không? Rõ ràng là ta sợ... Không được, không thể nói cho các ngươi biết.” Lời nói đến miệng, nó đột nhiên cảm thấy lúc này chưa phải lúc công khai, nhanh chóng ngậm miệng lại. Tiểu Giới và Lạp Lạp bị khơi dậy lòng hiếu kỳ, chúng nhìn nhau, ý cười hiện lên trong mắt. Quả nhiên là có bí mật, không nói sao? Chúng ta có biện pháp bắt ngươi mở miệng...

*Chương 065.5:

Sau thời gian một ly trà, bốn người Cung Tuyết đi ra, Vũ Nhạc nhìn phía sau các nàng, cũng không thấy Mộc Ngư, buồn bực hỏi: “Có thấy muội ấy không?”

Qùa Nhiễm biết nàng không yên lòng vì Mộc Ngư đang bị thương, vội vàng nói: “Có gặp nàng, có điều đã nhanh chóng tách ra, bây giờ chúng ta cũng không biết như thế nào!”

“Tiểu Giới? Nói cho ta biết Ngư nhi đang ở khu vực nào, còn nữa bây giờ muội ấy có an toàn không?” Vũ Nhạc nhíu mày, từ lúc vừa đi ra, trong lòng đã rối bời không tập trung được.

“Nàng... Bây giờ đang gặp chút phiền toái, có điều rắc rối không lớn lắm, bây giờ cách người cũng không xa, sau khi tiến vào rừng thì rẽ trái, tới ngã tư đi về phía bên trái khoảng trăm mét sẽ thấy nàng.” Trong lòng nó biết rõ không thể ngăn cản được nàng, không bằng khai báo thành thật.

Qùa Nhiễm chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng màu tím lóe lên, nàng đã giết chết thú canh cửa, cũng không thèm nhìn đến người gác cổng mà xông vào trong. Người gác cổng thấy thế vội vàng ngăn lại: “Ngươi muốn làm gì?” “Ta mất đồ, muốn vào tìm.” “Không được, ngươi không thể đi vào, bên trong rất nguy

hiếm” “Không được, đây là đồ mẹ ta để lại cho ta, dù mất mạng ta cũng phải đi tìm” “Đứa nhỏ này, sao lại không nghe khuyên bảo vậy? Mau ra đi.” Mặc dù người là người đầu tiên đi ra ngoài, nhưng không thể chắc chắn không xảy ra vấn đề gì.

“Các người có quy định sau khi ra ngoài thì không thể đi vào không?” Vũ Nhạc nhíu mày, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn người gác cổng. Lão già nghe vậy dừng lại suy nghĩ. Vũ Nhạc đợi không kịp, đi vào nhanh như chớp. Vẻ mặt lão nhân căng thẳng nhìn về phía các hắc y hộ pháp đang đứng cách đó không xa. Các hộ pháp thần nhiên lắng đầu, lão nhân mới thở dài nhẹ nhõm, tiếp tục trở về vị trí của mình.

“Chúng ta cùng nhau vào thôi?” Quả Nhiễm nhìn Vũ Nhạc tiến vào, có hơi lo lắng.

“Không được, chúng ta cùng nhau đi vào thì tình huống sẽ thay đổi, các hộ pháp sẽ không đồng ý. Ngược lại, một mình chủ nhân đi vào thì mục tiêu sẽ không lớn, không thu hút sự chú ý, chờ đi, chúng ta nên tin tưởng thực lực của chủ nhân mới đúng.” Cung Tuyết không đồng ý lắng đầu, lúc này không thể gây rắc rối.

Quả Nhiễm không có cách nào khác, đành phải đi đến bên cạnh ranh giới của khu rừng nhìn quanh. Ba người Mía thần nhiên lắng đầu, nếu nàng có thể khôi phục trí nhớ thì sẽ không cần lo lắng như vậy, sợ là nàng tránh đi còn không kịp. Năm đó, trong số họ, nàng ở cùng chủ nhân chịu nhiều thiệt thòi nhất, nếu thật sự khôi phục trí nhớ, sợ là sẽ cùng chủ nhân ba ngày hai bữa làm loạn một trận lớn. Cái tính tình nóng nảy đó, dù đã trải qua gần ngàn năm cũng không hề thay đổi.

Sau khi Vũ Nhạc đi vào rừng, rất thuận lợi tìm thấy chỗ Mộc Ngư, vừa lúc nhìn thấy một thiếu nữ áo đỏ, tay cầm roi, nhẫn tâm quật lên người Mộc Ngư. Còn Mộc Ngư đang cố gắng bảo vệ thứ gì đó ở trong ngực, một tay cố sức cầm lấy roi, hận không thể dùng mắt xé tan thiếu nữ áo đỏ: “Người khinh người quá đáng rồi, vật nhỏ này không chọc tới người... Người tức giận cái gì? Lại còn cầm roi đánh nó, người có phải là người không?”

“Không chọc đến ta? Người có nhìn thấy nó không chọc đến ta không? Nếu không phải nó, ta sẽ đi bộ mà trật chân sao? Người nhìn đi, chân ta cũng bị bầm rồi. Buông ta, nếu không buông tay, ta sẽ đánh cả người!” Khuôn mặt thiếu nữ áo đỏ vận vẹo, căm hận nhìn thứ trong lòng Mộc Ngư.

Mộc Ngư nghe nàng nói vậy càng tức giận: “Chỉ vì nó làm người ngã mà người dồn nó vào chỗ chết? Người có phải là người không? Không thấy nó còn nhỏ như thế sao? Người có thể ra tay sao?” “Ai cần người lo? Người là cái thá gì? Chuyện của bản tiểu thư cũng dám quản sao, ta thấy người chán sống rồi.” Khuôn mặt nữ tử áo đỏ đỏ lên, thẹn quá thành giận trừng trừng nhìn Mộc Ngư.

Mộc Ngư cười lạnh ngẩng đầu lên, không hề yếu thế nhìn nữ tử áo đỏ: “Vậy ta cũng muốn nhìn xem người có bản lĩnh này không!” Vừa dứt lời, nàng đứng phắt dậy, tay trái dùng sức, trực tiếp nắm lấy roi của đối phương, dù nữ tử kia dùng sức thế nào cũng không kéo ra được. Ngay tức khắc, mặt của nữ tử đỏ bừng, đưa ngón tay chỉ vào mặt nàng giận dữ: “Người là đồ không biết xấu hổ, hôm nay ta muốn nhìn xem người bảo vệ con thú kia thế nào.” Dứt lời, nữ tử buông roi trong tay, nhanh chóng rút nhuyễn kiếm bên hông, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Mộc Ngư. Mộc Ngư dùng sức ném vật nhỏ trong ngực về phía sau, nhanh chóng rút đoản kiếm bên hông, không hề sợ hãi nhìn lên. Trên không trung, hai cây kiếm không ngừng va chạm, trong khoảng thời gian ngắn khó phân thắng bại.

Vũ Nhạc nhìn thực lực của Mộc Ngư không yếu hơn so với nữ tử kia, cũng yên tâm. Nàng nhíu mày nhìn về phía bụi cỏ, con vật kia hình như cảm nhận được người lạ đến gần, giật mình xoay xoay người, nhưng không di chuyển được chút nào. Nhìn thấy thế, Vũ Nhạc nhận ra tiểu gia hỏa này bị thương rồi. Nàng ním cười, từ từ tới gần bụi cỏ, mắt dịu dàng nhìn tiểu tử núc ních trắng xóa kia lần tới lần lui: “Ngao, đừng sợ, ta là bạn tốt của tỷ tỷ vừa bảo vệ người mà!”

Vật nhỏ vừa nghe là bằng hữu của tỷ tỷ kia, lập tức ngẩng đầu nhỏ lên. Vũ Nhạc mới chăm chú nhìn nó, hai tai không dài như tai thỏ, to hơn so với tai cún, một cái đuôi thật dài kéo trên mặt đất, đỉnh đầu của cái đuôi có một đốm lông tơ màu đen, toàn thân lông trắng mịn như tơ. Nói nó giống thỏ cũng hơi giống, nhưng lại không giống, đuôi thỏ sao lại dài như vậy? Hơn nữa miệng và mũi cũng không giống, giống cún hơn, mà hình như cũng không đúng. Nghiên cứu một hồi, nàng không nhìn ra được tiểu tử kia là giống loài gì, rơi vào đường cùng chỉ có thể xin Tiểu Giới giúp đỡ. Tiểu Giới thần nhiên liếc nhìn một cái, bỗng nhiên trông mắt như muốn rớt ra, mà ngay cả Lạp Lạp chạy tới xem với cũng ngây ngốc chỉ vào sinh vật trong lòng Vũ Nhạc, lấp ba lấp báp nói: “Chết tiệt, có phải ta hoa mắt không, sao nơi này lại xuất hiện người này?...”

Tiểu Giới phản ứng kịp, nhanh chóng ngậm miệng, từ từ lắng đầu. Lạp Lạp hiểu ra, không nói tiếp, nhưng ánh mắt nhìn về sủng vật màu trắng kia vẫn tràn ngập vẻ không tin nổi.

Hồi lâu sau, Tiểu Giới mới trả lời Vũ Nhạc: “Chủ nhân, vật này mới sinh ra tầm một tháng, ta chưa nhìn ra nó là giống loài gì. Có điều, rất hiếm có, nhìn nó đúng là loài rất quý hiếm, nếu Mộc cô nương đã cứu nó, cho thấy giữa họ có duyên phận. Nếu có thể khế ước, cũng là lựa chọn không tồi.” Tóm lại, người không thể khế ước với nó, nếu không nam nhân kia sẽ điên mất.

“Ừ, người nói không sai. Được rồi, ta biết nên làm thế nào.” Vũ Nhạc dịu dàng nhìn tiểu tử trong lòng: “Có muốn rời chỗ này đi không?” Tiểu tử cực kỳ hiểu tiếng người, vẻ mặt khẩn trương gật đầu. Vũ Nhạc nhíu mày: “Người có thể đi theo tỷ tỷ vừa cứu người được không? Có nguyện ý trở thành Linh thú khế ước của nàng ấy không?”

Lần này, rất kỳ quái, tiểu tử trừng mắt lên, sau đó có chút thất vọng cúi đầu. Lúc Vũ Nhạc cho rằng nó không đồng ý thì đột nhiên nó lại ngẩng đầu lên, thần mật cọ cọ vào cổ tay Vũ Nhạc, cười cười: “Người đồng ý? Ha ha, ta nghĩ chủ nhân của người nhất định sẽ rất yêu thương người!” Trong mắt vật sủng liu riu vui mừng, trực tiếp lặn vào lòng Vũ Nhạc, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, nhưng khi nó cúi đầu, vẻ mặt mặt tràn ngập trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Sau đó, không biết nghĩ ngợi cái gì, miệng nhỏ cong lên, trong mắt đen như trân châu xẹt qua ánh sáng, ngẩng đầu nhìn Mộc Ngư đang đánh nhau, nhưng không có chú ý lắm.

Trận đấu chấm dứt rất nhanh, dù Mộc Ngư đang bị thương nhưng vẫn chiến thắng dễ dàng, nữ tử hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo ngẩng đầu: “Người...., bốn tiểu thư nhớ kỹ.”

Mộc Ngư không quan tâm nhún vai: “Nhớ kỹ thì nhớ kỹ, chẳng lẽ còn muốn ta nhớ kỹ người? Thật xin lỗi, bồng cô nương không có hứng thú.” Dứt lời, Mộc Ngư quay đầu đi luôn, nữ tử áo đỏ thấy thế oán hận dậm chân một cái, nổi giận đùng đùng chạy đi.

Khi Mộc Ngư thấy bóng dáng màu tím đứng cạnh bụi cỏ bên kia thì trong lòng cảm thấy ấm áp, dịu dàng cười: “Tiểu thư, sao người lại tới đây?”

“Không có gì, vừa đúng lúc đi ngang qua, thì thấy người đang giải quyết rắc rối. Đây, tiểu tử này thật đáng yêu, người có kế ước chưa?” Vũ Nhạc đặt tiểu tử kia vào lòng Mộc Ngư, tò mò hỏi nàng.

Mộc Ngư nghe nàng hỏi, cười nhẹ: “Vốn đã có mục tiêu, lại nhìn thấy người kia cầm roi đánh tiểu tử này, muối lập tức chạy tới cứu nó. Ôi, hình như không còn sớm nữa, ta còn chưa có kế ước đâu? Tiểu thư đã hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?”

Vũ Nhạc gật đầu: “Ừ, đã xong rồi, có điều, không phải trước mặt muối có vật thích hợp sao? Muối đã không có mục tiêu thì hãy thu nhận bảo bối nhỏ này đi?”

“Hả? Nó? Người nói là nó cũng là Linh thú?” Mộc Ngư mở to mắt, vẻ mặt không tin nổi, Linh thú có bộ dáng đáng yêu như vậy sao?

Vật nhỏ ở trong lòng Mộc Ngư, theo bản năng giật giật khóe miệng. Vũ Nhạc vừa vận nhìn thấy, cố nén ý cười, ho nhẹ một cái: “Ta cũng không biết, chắc là thế rồi? Ta nhìn vật nhỏ này rất khả ái, nhưng không nhìn ra giống loài của nó, muối thu nhận nó chứ?”

“Vậy sao? Đúng nha, muối cũng không nhìn ra nó là giống gì, vậy cũng tốt, đã như vậy, tiểu bảo bối, người có bằng lòng không?” Mộc Ngư nâng tiểu tử lên, nhìn thẳng vào mắt nó, vẻ mặt thành thật hỏi.

Vật nhỏ cố nén kích động, gật đầu, Mộc Ngư cười nhẹ: “Cám ơn bảo bối, vậy thì tốt, chúng ta cùng kế ước.” Dứt lời, nàng chích ngón tay của mình, nhỏ một giọt máu trên trán của thú sủng. Cùng lúc, hai người bị một đám sương trắng bao quanh, sau một lúc, trên trán của vật nhỏ xuất hiện một ấn ký hình con cá. Vũ Nhạc thấy thế nhủ thầm: “Sao nó không giống với cái của Linh Cửu?” “Ngu ngốc, làm sao có thể cùng một kiểu? Mỗi một Linh thú và chủ nhân sau khi hòa vào làm một, cũng sẽ xuất hiện ấn ký riêng biệt. Dĩ nhiên những ấn ký này không phải tùy tiện đều xuất hiện, nếu kế ước với Linh thú cấp thấp thì căn bản sẽ không có cái gì cả. Mấy thứ này tương lai ta sẽ giải thích với người, trước mặt mọi người nhanh ra ngoài đi, thời gian không còn nhiều đâu.” “Ừ, được rồi.”

“Được rồi, tiểu bảo bối, ta tên Mộc Ngư, người tên là... Thủy Liên được không?” Mộc Ngư chớp chớp mắt, vẻ mặt vui sướng ôm nó vào lòng, tự hỏi một hồi mới nghĩ ra cái tên này, vẻ phần vì sao muốn gọi như vậy nàng cũng không nghĩ ra lý do.

“Chẳng lẽ là do trời định?” Trong đầu tiểu tử kia đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, nó hơi ngơ ngác nhìn Mộc Ngư, sau đó nghiêm túc gật đầu, Thủy Liên, hình như cũng không tệ lắm!”

*Chương 065.7:

“Được rồi, chúng ta nhanh đi ra ngoài thôi, thời gian không còn sớm.” Vũ Nhạc nhìn thấy hai người ở chung khá hài hòa, mỉm cười kéo Mộc Ngư đi ra ngoài cửa. Đột nhiên, Mộc Ngư nghĩ ý niệm một cái, tiểu tử trong lòng nàng biến mất đi vào không gian Linh thú. Không gian này là do Nhạc trang chủ tặng cho Mộc Ngư, là đồ tốt khó cầu.

Khi hai người đi ra thì Quả Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, lập tức tiến lên hỏi thăm: “Sao rồi? Không sao chứ?”

Mộc Ngư mỉm cười: “Ta không sao, cảm ơn mọi người quan tâm.”

Sáu người vừa đứng lại, tiếng còi đột nhiên vang lên. Vẻ mặt Hộ pháp áo đen lạnh lùng nhìn mọi người, hắng giọng hô: “Mọi người tập hợp, nghiệm thu thành quả!”

Mọi người rất nhanh xếp thành hàng, sau khi kiểm tra còn lại 92 người thông qua khảo hạch. Mấy trăm người còn lại, hoặc không có kế ước Linh thú, hoặc bị Linh thú gây thương tích, hoặc còn chưa đi ra, hoặc là... Căn bản không thể trở lại...

Sau khi điều tra lại, có 34 người tử vong. Khi hộ pháp áo đen kết thúc kiểm nghiệm đi ra, một số người không tìm được roi nước mắt. Mặc dù họ không quen biết, nhưng mấy ngày ở cùng nhau cũng có chút tình cảm. Đột nhiên nhận được tin họ đã chết, mấy nữ tử thiện lương không tìm được đà khóc.

“Đủ rồi, khóc gì mà khóc? Khóc suốt mướt như vậy thành bộ dạng gì? Lấy thẻ bài của những người được ở lại, những người khác từ đâu tới thì trở về chỗ đó!” Hộ pháp áo đen lạnh lùng nói xong, cũng không quay đầu lại đi ngay, lúc nàng quay đầu đi, Vũ Nhạc thấy gương mặt nàng tràn đầy bi thương, mặc dù cố gắng nhẫn nhịn nhưng hai vai co lại, đã bại lộ tâm lòng thiện lương của nàng.

“Được rồi, tất cả mọi người đừng quá buồn lòng, năm nay không được thì sang năm mọi người trở lại. Thánh Đức luôn hoan nghênh các người, hãy trở về đi!” Nhìn bằng hữu của mình đau lòng không nói được, một hộ pháp khác cũng không khỏi nói năng mềm mỏng. Họ đều là người, cũng có thất tình lục dục, tình cảnh trước mặt, nói không buồn, là giả.

Những nữ hài tử bị loại nhẹ gật đầu, xếp thành hàng, rời đi. Còn những nữ hài tử được lưu lại, người nhìn ta, ta nhìn người, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên cười hay nên khóc.

“Được rồi, các người cũng mệt rồi, đi nghỉ trước. Ngày mai chính thức huấn luyện!” Hộ pháp hơi nhúc nhích đầu vuốt vuốt huyệt thái dương, phẩy phẩy tay về phía các nàng.

“Báo cáo hộ pháp, chúng ta...Có phải đã chính thức thông qua?” Đúng lúc này, một nữ tử bộ dáng thanh nhã đánh bạo nhìn về phía hắc y nữ tử, thấp thòem lo lắng.

“Ừ, coi như là được rồi, ba tháng sau trong cuộc so tài của học sinh mới, chúng ta sẽ chọn ra 70 người do bảy các chủ tự mình dạy, mà còn lại sẽ cho chúng ta dạy. Nếu trong thời gian dài, có cơ hội sẽ được lên cấp, cho nên các ngươi không cần quá lo lắng.” Trải qua khảo nghiệm nghiêm khắc vừa rồi, giọng nói của các hộ pháp cũng không quá lạnh nhạt, dịu dàng một chút, ngay cả bộ mặt cũng ấm áp hơn, những chuyển biến này khiến các thiếu nữ cảm thấy ấm áp hơn.

“Cám ơn hộ pháp đã chỉ bảo, chúng ta nhất định sẽ tiếp tục cố gắng.” Thiếu nữ kích động gật đầu. Mọi người theo sự hướng dẫn của các hắc y nữ nhân tiến về phía ký túc xá.

“Sẽ không để cho chúng ta ở trại chăn nuôi chứ?”

“Đừng nói nhiều, có nơi để ở đã là không tệ rồi, họ...Bọn họ ngay tới mặt trời ngày mai cũng không được thấy nữa, ô ô...”

“Đừng khóc, nếu như ngươi khóc nữa thì mọi người sẽ đều khóc. Kiên cường lên, các nàng vì tu luyện mà hy sinh, cái chết vinh quang, tối thiểu họ cũng không làm kẻ bỏ cuộc.”

“Ngươi nói đúng, chúng ta phải cố gắng thật nhiều, vì các nàng không được bỏ cuộc.”

“Đã nghĩ ra rồi sao? Những thiếu nữ này đã thay đổi rồi.” Cung Tuyết cảm thấy xúc động gật gật đầu, khí chất của một người đầu từ từ tôi luyện được, những cô nương này đã trưởng thành hơn so với lúc tới đây.

“Người nhà của các nàng đều bảo vệ các nàng rất tốt, tối thiểu đều rất thiện lương, tương lai có thể trưởng thành tới mức nào không ai có thể nhìn trước được. Mọi người phải cố gắng thật tốt nhé, trăm ngàn không thể thua bọn họ.” Vũ Nhạc nhún mày, Mộc Ngư lập tức hưởng ứng: “Có khả năng sao? Chúng ta nhất định phải trở thành người thắng cuộc lần thi đấu tân học viên mới của Thánh Đức.”

“Đúng, vị trí quán quân lần này, nhất định thuộc về chúng ta.” Quả Nhiễm cũng vỗ vỗ ngực, vẻ mặt tự tin.

“Tốt lắm, vì mục tiêu này chúng ta phải cố gắng hơn nữa, bốn cô nương sẽ mời các ngươi ăn đại tiệc.” “Hoan hô, không thể tốt hơn...”

“Được rồi, nơi này chính là nơi ở tạm thời của các ngươi. Ba tháng sau học sinh mới sẽ so tài, bảy mươi người may mắn được chọn ra sẽ được phân tới khu nhà trệt tầng kia. Còn những người còn lại vẫn sẽ ở đây, cho tới khi thăng cấp. Còn nữa, các ngươi tự do kết hợp, sáu người một tổ. Tổ này rất có thể sẽ kéo dài tới khi tốt nghiệp, cần quý trọng người ở bên cạnh mình, không phải các chiến hữu đều có thể vĩnh viễn ở cùng nhau...” Hắc y nữ tử nói xong những lời này, không nói gì nữa, lập tức rời đi, lưu lại các thiếu nữ đang ngỡ ngàng không hiểu gì.

“Đúng vậy đó, thật sự chúng ta cần quý trọng lẫn nhau, nghe nói hằng năm các tiểu đội đi thi hành nhiệm vụ, đều có thương vong ít nhiều, nếu như ta đoán không nhầm thì vị hộ pháp kia vừa nói đồng đội rất có thể sẽ hy sinh.... Quả nhiên không có chuyện gì hải lòng.” Vũ Nhạc phiền muộn ngẩng đầu lên, nhìn trời xanh, nhìn không được thăm gọi Ngử Nhi, chiến hữu của nàng, Ngử Nhi!

Mấy người Cung Tuyết nhìn nhau, ai cũng không dám làm phiền Vũ Nhạc, chủ nhân ưu thương như vậy, các nàng hiếm khi thấy được. Điều duy nhất các nàng có thể làm, chính là làm cho mình không ngừng cường đại, chỉ có đứng ở vị trí mạnh nhất, mới có tư cách hô mưa gọi gió.

Một ngày nào đó trong tương lai, lúc một đội yêu nghiệt tốt nghiệp Thánh Đức, khiến cho bao người run sợ, rơi vào khiếp đảm. Các nàng còn nhỏ tuổi đã có thực lực cường hãn như thế, nếu chờ các nàng trưởng thành, trên đại lục này, không phải là khuấy trời lật đất sao?

Các nữ tử đội đặc chiến mỉm cười nói: Thật xin lỗi, chúng ta chính là như vậy, các ngươi có phục hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nam nhân thần bí

Đêm hè, vừa buồn chán vừa nóng nực, chịu gầy vò một ngày, theo lý thuyết mệt mỏi quá sẽ buồn ngủ. Vậy mà Vũ Nhạc một chút buồn ngủ cũng không có, khi nhìn bọn họ ngủ say, nàng khẽ mỉm cười, đắp lại chăn cho các nàng. Rồi xoay người đi ra phía ngoài, không thể không nói, không khí ở chỗ đại thật tốt, dù là mùa hè nóng bức, lại ở cạnh nơi chăn nuôi nhưng vẫn không cảm thấy mùi lạ nào. Thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, Vũ Nhạc không nhịn được nheo mắt lại, nhìn cách đó không xa có hai cây thẳng đứng, một ý tưởng hình thành trong đầu.

Không bao lâu, nàng làm xong một cái võng nhỏ, thoải mái nằm lên, hải lòng ngắm sao... Chợt, có một bóng đen xuất hiện, đứng yên lặng ở cách đó không xa, lẳng lặng nhìn nàng. Trong đêm tối, Vũ Nhạc không nhìn rõ bộ dáng của hắn, nhưng nhìn thân hình cao lớn rắn rỏi, là một nam nhân, trong trường nữ sinh sao lại có nam nhân? Nghĩ đến đây, lòng mày Vũ Nhạc nhướn lên, giật thót mình, nhìn bốn phía, không có ai phát hiện người này, nàng nên làm gì đây?

Lúc này, không chỉ mình Vũ Nhạc tỉnh táo, ngay cả trong Linh Giới, Lạp Lạp và Tiểu Giới

cũng đã tỉnh lại. Cung Tuyết, Mía, Bối Khả kéo Quả Nhiễm vẫn đang ngủ lơ đãng đi ra, nhìn thấy mấy người bên cạnh mình đều lập tức xông ra, Vũ Nhạc càng thêm khó hiểu, nhìn đáng vẻ kích động của các nàng, tự hỏi người này là ai? “Các người... không sao chứ?”

Trong gió nhẹ vạt áo trường sam của nam nhân quét lên không trung một đường cong hoàn mỹ. Tiểu hồ ly, Lạp Lạp, Cung Tuyết hình như hiểu ra điều gì, lập tức kéo Quả Nhiễm lui về trong phòng. Trước tình thế biến hóa quý dị như vậy khiến Vũ Nhạc càng không tin nổi, những người này ở đây làm gì? Hình như rất e ngại nam nhân trước mắt, hẳn... là ai?

Con người như nước tò mò nhìn hắn, mà con người màu đen của hắn cũng chăm chú nhìn nàng. Hai người không nói gì, lúc sau, hắn thở dài một cái: “Vũ nhi, nàng có thể nhớ ra ta là ai không?” Mặc dù không ôm hy vọng, nhưng hắn vẫn không nhịn được hỏi câu này.

“Thật xin lỗi, chúng ta... Có biết nhau không?” Vũ Nhạc càng thêm khó hiểu nhìn hắn, kỳ quái, nàng biết hắn sao? Sao nàng không có cảm giác gì? Chẳng lẽ là trước đây mất trí nhớ?

Khuôn mặt trước mắt, mặc dù mi hoặc kém hơn so với trí nhớ trước kia, nhưng vẫn vô cùng tao nhã, tuy có vẻ non nớt nhưng chỉ cần linh hồn là nàng, hẳn đều yêu. Cho dù đợi thêm vài năm, hoặc thêm một đời thì có sao chứ?

Nghĩ đến đây, hắn thoải mái cười: “Không sao, nếu quên, vậy làm quen lại lần nữa, ta là Thiên Duật Dạ, rất hân hạnh được biết nàng!” Nói xong, hắn vươn tay ra, Vũ Nhạc giật mình, bị người này da mặt dày làm cho mơ mơ màng màng, mắt to vụt sáng trừng mắt nhìn hắn, rốt cuộc... Không nhịn được đá kích hắn: “Cái đó... Ta không biết người, nơi này là trường của nữ nhân, hình như người không nên xuất hiện ở nơi này chứ?” Chỉ có đám tặc mới có thể nửa đêm xuất hiện ở trường nữ sinh người như thế này, không phải rất kỳ quái sao?

Thiên Duật Dạ nhìn thấy trong mắt Vũ Nhạc có chút nghi ngờ, đột nhiên không biết trả lời thế nào, không phải hắn đã làm kinh động đến nàng đấy chứ? Sau một lúc lâu, hắn mới bất đắc dĩ nhìn nàng, “Ta tới là để giải trừ phong ấn cho Quả Nhiễm!”

“Giải trừ phong ấn? Người là ai?” Vừa nghe tới giải trừ phong ấn, ánh mắt Vũ Nhạc lóe lên, đi tới trước vài bước, tới lúc này nàng mới nhìn rõ khuôn mặt nam nhân trước mắt. Thân mặc cẩm bào màu đen tôn lên khi khí phách cường hãn, tóc dài tùy ý buông thả, khuôn mặt tinh tế tuấn dật, đôi mắt đen như bầu trời đêm, thâm thúy như biển. Mà lúc này, con người sâu thẳm của hắn đang thâm tình nhìn nàng, trong mắt có rất nhiều cảm xúc nàng không hiểu được, chẳng lẽ, bọn họ thật sự quen biết nhau?

“Ta là Thiên Duật Dạ, có thể giải trừ phong ấn của Quả Nhiễm, đồng thời có thể hỗ trợ nàng khôi phục linh lực.” Giọng nói trầm thấp của nam nhân hạ xuống, mang theo cung chiêu sùng nịnh, nồng cháy nhìn nàng.

Vũ Nhạc không được tự nhiên, nhũn mày, “Ta vẫn không nhận ra người.”

“Nhưng ta biết các nàng.” Duật Dạ không tức giận, vẫn cười cười nhìn nàng, nữ nhân này, hình như kiếp này tính tình càng lúc càng giống nàng.

“Người... Chẳng lẽ mấy người Cung Tuyết cũng do người giải trừ phong ấn?” Đang lúc Vũ Nhạc thấy vô lực, đột nhiên nghĩ tới vừa rồi Cung Tuyết khăn trương kéo Quả Nhiễm chạy ra, thì ra nam nhân này thật sự tới để giải trừ phong ấn của các nàng?

“Không sai.” Khóe môi nam tử cong lên, vẻ mặt cung chiêu nhìn Vũ Nhạc.

Vũ Nhạc không được tự nhiên vuốt vuốt cánh tay nổi da gà, vội vàng xoay người nhìn về phía Cung Tuyết: “Các người tới đây đi.”

Ở trong gian phòng, Cung Tuyết vừa nghe nàng nói, vội vàng kéo Quả Nhiễm vừa bị gõ tỉnh ra bên ngoài. Quả Nhiễm vừa bắt đầu chu miệng lên, liền bị Bối Khả mặt mày hung dữ chặn lại: “Câm miệng, đừng nói chuyện.”

Mặt Quả Nhiễm không hiểu chuyện gì cộng thêm buồn bã khổ sở, không biết làm cách nào, đành để mặc cho các nàng lôi ra ngoài. Sau khi ba người Cung Tuyết nhìn thấy Thiên Duật Dạ thì cung kính hành lễ, “Tham kiến Thiên thiếu gia.”

“Ừ, đứng lên đi.” Nam tử không nhúc nhích người, chỉ thân nhiên gật đầu. Nam Cung Tuyết hiểu ý, đẩy Quả Nhiễm tới trước mặt hắn, nói: “Thiên thiếu gia, nàng chính là Quả Nhiễm, Quả Nhiễm, mau tới chào thiếu gia.” Quả Nhiễm còn đang khó chịu, vừa nhìn thấy Thiên Duật Dạ thì kinh ngạc tới mức hít thở không thông: “Đẹp quá, mỹ nam à, trời ơi, đúng là mỹ nam!” Khụ khụ, đừng trách ta không có tiền đồ, Quả Nhiễm ta không có sở thích khác, chỉ thích nhìn mỹ nam, mà một mỹ nam tuyệt mỹ như thế đứng trước mặt mình, có thể không kích động sao?

“Quả Nhiễm, người câm miệng, có muốn giải trừ phong ấn hay không?” Cung Tuyết thật sự không nhìn nổi bộ dáng của nàng, đập thật mạnh vào đầu nàng, bộ dáng chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

Quả Nhiễm đột nhiên bị đánh tỉnh, gương mặt sờ sờ chớp mũi, lúc này mới không nhìn Thiên Duật Dạ, cung kính hành lễ: “Tham kiến Thiên thiếu gia, cảm tạ ngài có thể vì ta giải trừ phong ấn.”

Đối với tính tình của Quả Nhiễm, Thiên Duật Dạ không nhịn được nhíu mày, trải qua chín kiếp luân hồi mà nha đầu này vẫn như thế, không khác xưa là bao: “Không phải vì người, chỉ khi các người khôi phục linh lực, mới có thể hợp lực giúp nàng ấy giải trừ phong ấn. Trên đời này, chỉ có các người mới có thể giúp nàng.” Đây là sự thật, nếu như hắn có thể giải trừ, cũng sẽ không chuyển nhiều bước ngoặt như vậy.

Nghe hắn nói vậy, khóe miệng Quả Nhiễm giật giật: “Mỹ nam, có thể đừng nói thẳng như vậy được không?” Nhưng mắt nàng không mù, cũng nhìn ra

được Cung Tuyết kính sợ nam nhân này, do vậy nàng cũng không dám nói lung tung.

“Ngươi đến phía bên kia đi!” Thiên Duật Dạ chỉ vào sân cỏ cách đó không xa, tự mình tới trước. Quả Nhiễm theo sát hần. Nhìn bóng lưng của bọn họ, Vũ Nhạc nhíu mày nhìn về phía Cung Tuyết: “Hần rốt cuộc là ai? Tại sao các ngươi người nào cũng vừa kính vừa sợ hần? Còn có Tiêu Giới và Lạp Lạp, hai người bọn chúng cũng chạy ra ngoài, nam nhân này, làm cho ta không thể không tò mò.”

Mia nghe đến đó, không nhịn được bật cười: “Tiểu thư, người không cần gấp gáp, người sẽ rất nhanh biết hần đối với người không có ác ý!”

“Đúng vậy đó tiểu thư, kiên nhẫn một chút.” Cung Tuyết hiếm khi nở nụ cười, thật hy vọng kiếp này, tiểu thư và hần, ngàn vạn lần đừng để vuột mất lần nữa! Về phần hần là ai, người có tư cách nói ra nhất, chính là hần!

“Cái gì mà bí hiểm vậy?” Vũ Nhạc nhìn đáng vẻ thần bí của hai người, trong lòng giống như có con mèo nhỏ cào cào, nàng nhướn mắt lên, chú ý vào hai người đang đứng trên sân cỏ kia: Thiên Duật Dạ ngồi cách Quả Nhiễm một mét, đầu ngón tay bay lượn đằng sau lưng nàng, rất nhanh, sau lưng Quả Nhiễm giống như ký tích hiện lên rất nhiều đường nét giống như một tấm bản đồ, mỗi đường nét đều lấp lánh ánh sáng màu vàng. Thiên Duật Dạ lấy từ trong người một cái bình, đổ chất lỏng bên trong vào lòng bàn tay, bàn tay hần âm thầm dùng lực, trực tiếp đẩy chất lỏng bao trùm sau lưng Quả Nhiễm. Sau khi hần âm thầm vận công, những đường sáng màu vàng từ từ biến mất. Sau nửa canh giờ, hần mới thu tay lại, nhìn sang một lần nữa, sau lưng Quả Nhiễm đã không thấy gì nữa.

Thiên Duật Dạ điềm nhiên đứng lên, nhìn Vũ Nhạc, khóe môi hơi nhếch lên: “Phong ấn của nàng ấy đã được giải trừ, có điều, hiện tại đang dung nạp trí nhớ, hãy cho nàng một chút thời gian.”

Vũ Nhạc gật đầu, nhìn sang thấy trên trán Quả Nhiễm không ngừng đổ mồ hôi, sau lưng cũng thấm ướt áo. Nghĩ đến sau khi giải trừ phong ấn, sức mạnh không lồ quá mức, cần không ít tâm lực thu nhận lại, không cẩn thận sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Hai canh giờ sau, khóe môi Thiên Duật Dạ cong lên: “Được rồi.”

Vũ Nhạc vừa nghe hần nói, vẻ mặt hưng phấn, chạy đến bên người Quả Nhiễm, nhìn nàng chậm rãi mở mắt, ân cần hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Quả Nhiễm nhìn Vũ Nhạc, nhất thời không xác định được, hỏi: “Người... Chẳng lẽ người là?”

“Quả Nhiễm, đất rất lạnh, mau đứng lên đi!” Giọng nói vui vẻ của Mia vang lên bên tai, Quả Nhiễm nghiêng đầu sang, nhìn thấy ba người Cung Tuyết không ngừng nháy mắt ra hiệu, mới cong khóe môi, từ từ đứng lên. Nàng vừa mới xoay người, nhìn thấy nam tử áo đen đang đứng cách đó không xa, thân thể bỗng cứng đờ, Mia mau miệng nói: “Nhìn đi, thân thể cũng tê cứng rồi, bên kia có tảng đá, ngươi ngồi xuống trước đã.”

Bốn người Cung Tuyết rời đi rất nhanh. Vũ Nhạc nhìn thấy các nàng khăn trương rời đi như vậy, vừa định mở miệng hỏi, lại nhìn thấy bóng dáng đứng cách đó không xa thì đột nhiên hiểu ra cái gì. Sau khi nghĩ ngợi một hồi, vẻ mặt nàng chắc chắn nhìn hần: “Chúng ta... Có quen nhau từ trước?”

Dung nhan tuyệt mỹ của Thiên Duật Dạ lộ ra chút tươi cười dịu dàng: “Đúng vậy.” Kiếp trước hay kiếp này, nàng đều là của ta, vĩnh viễn trốn không thoát!

“Các nàng... Ngươi cũng biết?” Vũ Nhạc nhìn đám Cung Tuyết cách đó không xa, càng lúc càng không hiểu.

“Các nàng là thuộc hạ của nàng, đương nhiên cũng biết ta, nhất là sau khi giải trừ phong ấn, trí nhớ của các nàng đã được khôi phục, nên cái gì cũng nhớ lại.”

Thiên Duật Dạ mỉm cười mỏng, cong lên một đường cong hoàn mỹ, ánh mắt nhìn về Vũ Nhạc tràn đầy triu mến. Từ lần từ biệt trước, đã mấy trăm năm không được nhìn thấy nàng. Hôm nay, nhất định phải xem cho đủ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Đội quân anh túc

“Ngươi... Có thể đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta không? Nếu phong ấn của Quả Nhiễm đã được giải trừ, ngươi có thể đi, cảm ơn ngươi đã tự mình tới. Thật xin lỗi, đêm đã khuya, ta muốn đi nghỉ ngơi, phiền ngươi đi cho.” Mặc dù người này đáng người không tệ, còn rất vừa mắt, nhưng nàng cảm thấy loại nam nhân này không hề có cảm giác an toàn, đơn giản thường thức một chút là được, tiếp tục nữa, sẽ không thể dừng lại.

Vừa thấy nàng muốn rời đi, nụ cười tràn đầy khóe môi nam tử, nháy mắt một cái, hần đến bên người nàng, giữ chặt cánh tay trắng muốt của nữ nhân: “Cứ đi như thế?”

“Vậy ngươi muốn như thế nào?” Vũ Nhạc không thoải mái nhìn về phía Thiên Duật Dạ, nói rõ ràng như vậy còn không hiểu?

“Nàng báo đáp ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?” Giọng nói trầm thấp đặc biệt của nam tử vang lên lần nữa, đáy mắt lạnh lùng, lại hiện lên chút

thú vị.

“Ân nhân cứu mạng? Ngươi đang nói cái gì vậy...nói?” Trong mắt Vũ Nhạc hiện lên chút khó chịu, muốn tránh khỏi tay hắn nhưng cho dù dùng lực thế nào, cánh tay vẫn bị hắn nắm chặt.

“Hai năm trước, hai người chủ tớ các nàng nếu không được ta cứu, nàng cho rằng mình có thể sống mà đứng ở chỗ này sao?” Con ngươi màu đen lạnh lùng của nam nhân lảng lảng nhìn Vũ Nhạc, sau một lúc, mới thờ dãi bất đắc dĩ: “Xem ra, là do ta quá nóng vội, thật xin lỗi.” Rồi sau đó, hắn từ từ buông cánh tay nàng ra, đôi mắt sâu thẳm hiện lên vẻ cô đơn.

“Ngươi...Ngươi nói gì? Hai năm trước, chẳng lẽ...Là do ngươi cứu ta?” Họ vẫn luôn muốn biết rốt cuộc năm đó là ai cứu họ, nhưng không tìm được nguyên nhân, thì ra, là hắn?

“Hừ!” Hình như nam nhân có chút tức giận, quay đầu sang chỗ khác không thèm nhìn nàng.

Trong lòng Vũ Nhạc không khỏi buồn cười, nam nhân này lại có tính cách trẻ con như vậy, nàng cũng không giận nữa, kéo kéo ống tay áo của hắn: “Thật xin lỗi, ta không biết là ngươi đã cứu chúng ta, vậy... Vì sao ngươi lại bỏ đi?”

“Phiền phức.” Nam nhân nhún vai, chậm rãi xoay người nhìn về phía nàng: “Nếu bị nàng quán lấy, chẳng phải rất phiền phức?”

“Vậy còn bây giờ? Ngươi không sợ phiền phức sao?” Suy nghĩ kiểu gì vậy, tư duy của nam nhân này không bình thường chút nào. Bây giờ rõ ràng là hắn quán lấy nàng, cũng không phải là nàng làm phiền hắn, thật sự là buồn cười.

“Bây giờ không giống trước kia, bởi vì hiện tại, ta đã có khả năng bảo vệ nàng. Vũ nhi, ta và nàng kiếp trước kiếp này trải qua mười kiếp. Tuy rằng lúc này nàng chưa khôi phục trí nhớ, nhưng nàng là của ta, ai cũng không thể cướp đi, cho nên, mặc kệ bên cạnh nàng xuất hiện bao nhiêu nam nhân thối tha, nàng đều phải nhớ kỹ, nàng là của ta, nàng là người đã có phu quân, hiểu chưa?” Trong mắt Thiên Duật Dạ, chính là khí chất bá đạo.

Ách...Hắn nói cái gì? Kiếp trước kiếp này, trải qua mười đời? Đàn ông đã có vợ? Diên rồi, rõ ràng nàng mới có mười hai tuổi thôi, làm thế nào đã có phu quân rồi hả? Đây không phải là phát triển quá nhanh sao? Rốt cuộc là có ý gì? Sao nàng càng nghe càng mơ hồ?

Nhìn khuôn mặt mơ hồ của tiểu nữ nhân, Thiên Duật Dạ không nhịn được cười khế, dịu dàng đặt tay lên trán nàng, gỡ lông mày đang nhíu chặt của nàng: “Chờ phong ấn của nàng được giải trừ, ta sẽ giúp nàng khôi phục trí nhớ, nhưng không phải bây giờ. Hiện tại, bên cạnh chúng ta có rất nhiều kẻ nguy hiểm, ta không thể tiết lộ nàng, hiểu không? Đừng làm đau chính mình, lúc nhìn thấy ta không cần nhíu mày như vậy. Thánh Đức là nơi phù hợp để nàng tu luyện thật tốt, nàng chăm chỉ tu luyện, sau một thời gian nữa ta sẽ trở lại thăm nàng. Đây, nàng hãy giữ lấy, lúc nào nhớ ta, chỉ cần ấn nút này, ta sẽ xuất hiện bên cạnh nàng.”

Thần kỳ như thế? Mẹ nó, chẳng phải lợi hại hơn cả Đorêmon sao? “Đây là cái gì?” Sẽ không phải là máy truyền tin chứ?”

“Là máy truyền tin, ấn ký của ta đã lưu ở bên trong, lúc nhớ ta thì ấn vào, là được rồi.” Nam nhân thần mật sờ chóp mũi nàng, “Được rồi, ta phải đi, trời mau sáng quá.”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ nhớ ngươi sao?” Vũ Nhạc không nhịn được đã kích hắn, nam nhân này, có phải quá coi trọng bản thân quá rồi không?

“Nàng nói thử xem?” Nam nhân cười như không cười, như sương mây, xoay người rời đi, biến mất rất nhanh trong màn đêm.

“Ta nói? Dĩ nhiên là ta không nhớ ngươi.” Vũ Nhạc giễu cợt bĩu môi: “Thật vô lý, chẳng lẽ ta lại không biết ta có phu quân lúc nào sao? Mười hai tuổi đã có chồng, có phải hắn có tính luyện đồng không? Tiếc cho bộ dáng của hắn, nếu không phải vì hắn đã từng cứu chúng ta, lão nương nguyên rủa ngươi!”

Phốc một tiếng, có người không kìm được cười lên, Vũ Nhạc nhíu mày, lúc này nàng mới nhìn thấy mấy người Cung Tuyết đã tới gần mình, nàng cảm thấy truyền tin, quơ quơ trước mắt họ: “Nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Mà bây giờ các ngươi đã khôi phục trí nhớ, tiện thể nói luôn cho ta biết, nam nhân này là ai hả?”

“Tiểu thư, ngươi không cảm thấy gì sao?” Bộ mặt Cung Tuyết kinh ngạc nhìn Vũ Nhạc, nàng phải miễn cảm với hơi thở của chủ nhân nhất chứ?

“Cảm giác cái gì? Cảm giác cái lông à, nhanh nói đi, hắn...Rốt cuộc là ai?” Lúc này, trong mắt Vũ Nhạc tràn đầy lạnh lùng, không hỏi ra nguyên do, nàng sẽ không buông tha bọn họ.

“Là người rất quan trọng với người.” Quả Nhiễm rụt cổ lại, nhẹ giọng nói.

“Rất quan trọng? Quan trọng như thế nào?” Vũ Nhạc nhíu mày, chẳng lẽ...Điều nam nhân kia nói là sự thật?

“Tiểu thư, người cần gì phải đi truy xét những thứ này chứ? Cái gì cần biết sớm muộn sẽ biết, nếu là của người, người tránh không được, nếu không phải của người, thì người cũng không cần phiền nao. Chủ tử, cũng chính là Thiên thiếu gia. Từ đầu chí cuối ngài ấy đều đặt người ngầm trong miệng sợ tan, cung chiêu vô cùng. Nếu bây giờ ngài ấy chưa nói rõ cho người biết, chắc hẳn có khổ tâm riêng. Đừng nhìn đại lục này gió êm sóng lặng, kỳ thật hàm chứa nguy hiểm cực lớn ở bên trong. Ngài ấy vì người mà thật sự đã làm rất nhiều việc, người sẽ dùng tâm của mình để cảm nhận, được không?” Cung Tuyết cau mày, suy nghĩ một chút, nghiêm túc nhìn về phía Vũ Nhạc, giải thích cặn kẽ.

Sau khi nghe xong, Vũ Nhạc tức giận nhún mày: “Hừ, các ngươi cứ thừa nước đục thả câu đi, sớm muộn gì cũng bức ta chết ngạt, các ngươi mới vừa lòng! Trở về, ngủ!” Dứt lời, nàng quay đầu đi vào nhà tranh, dầy vò cả đêm, mệt chết đi được.

Nhìn thấy nàng đã vào phòng, đám người Cung Tuyết đồng thời nhìn lên bầu trời, các nàng còn phải chờ bao lâu nữa đây?

Sáng sớm ngày thứ hai, các tân học viên đứng ở quảng trường của Thánh Đức, được hoan nghênh nhiệt liệt. Cùng lúc đó, các nàng được nhìn thấy các thiếu nữ nhất đẳng thiên tài trong truyền thuyết. Trong đám tiêu nha đầu, nhìn thấy thần tượng trong lòng mình, mọi kích động đều hiện rõ ràng. Vũ Nhạc giật giật khóe miệng: "Cho dù là ở chỗ nào, sức mạnh của thần tượng, đều là vô cùng lớn nha!"

Cung Tuyết mỉm cười: "Trong các học viên ở khóa trước, có một tiểu đội hoàn hảo nhất, sáu người một tổ, các nàng cùng nhau chiến đấu hoàn thành nhiệm vụ, dù là thành thân, sinh con cũng đều cùng một nơi. Thật xứng đáng danh xưng tỷ muội, những chuyện này ở Thánh Đức, Bá Quyền là chuyện nhìn mãi cũng quen mắt."

"Ôi trời, các ngươi nhìn xem, vị đứng đầu kia, không phải là tiểu đội Phượng Hoàng sao? Đứng đầu là đội trưởng, chính là dòng chính nữ của Lăng thị gia tộc Lăng Tiêu Hàm. Đứng cạnh nàng ta là phó đội trưởng Hòa Phượng, tiếp theo là Mục Tuyết Dạng, Thương Lan Ngừ, Nam Cung Nhan, Tô Mạt. Lai lịch các nàng cũng không nhỏ, đều là thiên kim tiểu thư của các thế lực hạng nhất. Đội này của các nàng cùng nhập học bốn năm trước, mà bây giờ đã qua bốn năm, đã trưởng thành tới mức này, không thể làm cho người khác không sợ hãi nha!"

"Đúng vậy, đúng vậy. Nghe nói đội trưởng Lăng Tiêu Hàm không phải là người đơn giản, năm nay mới chỉ mười sáu tuổi đã bước vào cảnh giới Tử Vương. Bốn năm nàng đã lên được cấp độ này, không thể nói không đáng sợ. Không giống như chúng ta, vẫn còn ở Vô Giả."

"Ngươi cũng đừng tự coi nhẹ mình nha, không phải chúng ta vừa mới nhập học sao? Vẫn còn cơ hội, bốn năm nữa, nói không chừng chúng ta còn lợi hại hơn nàng ấy, đúng không?"

"Có phải chỉ cần được Thánh Đức chọn là tiểu đội xuất sắc là có thể vào ở khu biệt viện này à? Nghe nói khu biệt viện đó đều là các học viên ưu tú, mỗi phân đội một nhà riêng ba tầng lầu đó, thật làm cho người ta hâm mộ."

"Yên tâm đi, chỉ cần ngươi chịu cố gắng thì những thứ này sớm muộn gì ngươi cũng có được. Bây giờ không phải cứ hâm mộ là được."

Ngươi có thể ngừng lại được không. ...

Nghe bên tai vang lên tiếng nói chuyện càng lúc càng to, Vũ Nhạc có hứng thú, không biết tương lai các nàng sẽ trưởng thành tới mức nào đây?

"Tiểu thư, chúng ta cần đặt một cái tên, chút nữa sợ là sẽ có thông cáo phân tiểu đội. Ba tháng sau tân học viên sẽ thi đấu, nghe nói Bá Quyền cũng tham gia, xem ra học viện rất coi trọng lần tỷ thí này." Cung Tuyết nhíu mày, ba tháng, xem ra các nàng phải nhanh chóng giải trừ phong ấn.

"Vậy gọi là... Anh Túc, thuốc phiện có độc, xin chờ đến gần" Vũ Nhạc nhìn đội Phượng Hoàng cách đó không xa, đôi mắt khẽ nheo lại, tương lai sẽ thuộc về đội Anh Túc chúng ta!

"Khí phách, tên này thật tuyệt, đúng là loài hoa chúng ta thích nhất, ôi chào, đây chính là dành riêng cho chúng ta!" Mía vừa nghe nàng nói, đôi mắt híp thành thành một hàng.

"Đêm nay, chuẩn bị giải trừ phong ấn cho ta, không có vấn đề gì chứ?" Muốn trở nên cường đại, bước đầu tiên là giải trừ phong ấn.

"Không vấn đề gì, chúng ta đã chuẩn bị tốt." Bốn người Quả Nhiễm gật đầu, bộ dáng tràn đầy tự tin.

"Ta có thể làm gì không?" Thời gian vừa rồi ở chung, Mộc Ngư cùng đã hiểu rõ tính cách các nàng, đôi khi nàng không hiểu các nàng đang nói gì, nhưng chỉ cần có lợi cho tiểu thư, nàng đều tán thành.

"Nấu cơm, chúng ta không biết nấu cơm, cho nên phải làm phiền muội." Vũ Nhạc nháy mắt mấy cái, may mắn là đã mang Ngư nhi theo, bằng không, thật không biết cuộc sống sau này trải qua như thế nào. Từ ngày ở trong nhà tranh, Thánh Đức sẽ không trông coi sống chết của các nàng, một ngày ba bữa đều do các nàng tự giải quyết. Chưa từng thấy trường học nào vô trách nhiệm như vậy, thật không từ tế.

"Việc này không thành vấn đề, được rồi, chúng ta bắt đầu. Sau khi đại hội kết thúc, chúng ta cùng lên phố mua đồ." Mộc Ngư thấy mấy người Các chủ đi lên bậc giảng, lập tức ngậm miệng.

Đám người Vũ Nhạc gật đầu, đúng là các nàng đã lâu không xuất môn.

Sáng sớm ngày thứ hai, các tân học viên đứng ở quảng trường của Thánh Đức, được hoan nghênh nhiệt liệt. Cùng lúc đó, các nàng được nhìn thấy các thiếu nữ nhất đẳng thiên tài trong truyền thuyết. Trong đám tiêu nha đầu, nhìn thấy thần tượng trong lòng mình, mọi kích động đều hiện rõ ràng. Vũ Nhạc giật giật khóe miệng: "Cho dù là ở chỗ nào, sức mạnh của thần tượng đều là vô cùng lớn nha!"

Cung Tuyết mỉm cười: "Trong các học viên ở khóa trước, có một tiểu đội hoàn hảo nhất, sáu người một tổ, các nàng cùng nhau chiến đấu hoàn thành nhiệm vụ, dù là thành thân, sinh con cũng đều cùng một nơi. Thật xứng đáng danh xưng tỷ muội, những chuyện này ở Thánh Đức, Bá Quyền là chuyện nhìn mãi cũng quen mắt."

"Ôi trời, các ngươi nhìn xem, vị đứng đầu kia, không phải là tiểu đội Phượng Hoàng sao? Đứng đầu là đội trưởng, chính là dòng chính nữ của Lăng thị gia tộc Lăng Tiêu Hàm. Đứng cạnh nàng ta là phó đội trưởng Hòa Phượng, tiếp theo là Mục Tuyết Dạng, Thương Lan Ngừ, Nam Cung Nhan, Tô Mạt. Lai lịch các nàng cũng không nhỏ, đều là thiên kim tiểu thư của các thế lực hạng nhất. Đội này của các nàng cùng nhập học bốn năm trước, mà bây giờ đã qua bốn năm, đã trưởng thành tới mức này, không thể làm cho người khác không sợ hãi nha!"

"Đúng vậy, đúng vậy. Nghe nói đội trưởng Lăng Tiêu Hàm không phải là người đơn giản, năm nay mới chỉ mười sáu tuổi đã bước vào cảnh giới Tử Vương. Bốn năm nâng đã lên được cấp độ này, không thể nói không đáng sợ. Không giống như chúng ta, vẫn còn ở Võ Giả."

"Người cũng đừng tự coi nhẹ mình nha, không phải chúng ta vừa mới nhập học sao? Vẫn còn cơ hội, bốn năm nữa, nói không chừng chúng ta còn lợi hại hơn nàng ấy, đúng không?"

"Có phải chỉ cần được Thánh Đức chọn là tiểu đội xuất sắc là có thể vào khu biệt viện này à? Nghe nói khu biệt viện đó đều là các học viên ưu tú, mỗi phân đội một nha riêng ba tầng lầu đó, thật làm cho người ta hâm mộ."

"Yên tâm đi, chỉ cần người chịu cố gắng thì những thứ này sớm muộn gì người cũng có được. Bây giờ không phải cứ hâm mộ là được."

Người có thể ngừng lại được không....

Nghe bên tai vang lên tiếng nói chuyện càng lúc càng to, Vũ Nhạc có hứng thú, không biết tương lai các nàng sẽ trưởng thành tới mức nào đây?

"Tiểu thư, chúng ta cần đặt một cái tên, chút nữa sợ là sẽ có thông cáo phân tiểu đội. Ba tháng sau tân học viên sẽ thi đấu, nghe nói Bá Quyền cũng tham gia, xem ra học viện rất coi trọng lần tỷ thí này." Cung Tuyết nhún mày, ba tháng, xem ra các nàng phải nhanh chóng giải trừ phong ấn.

"Vậy gọi là Anh Túc, thuốc phiện có độc, xin chờ đến gần" Vũ Nhạc nhìn đội Phượng Hoàng cách đó không xa, đôi mắt khẽ nheo lại, tương lai sẽ thuộc về đội Anh Túc chúng ta!

"Khí phách, tên này thật tuyệt, đúng là loài hoa chúng ta thích nhất, ôi chao, đây chính là dành riêng cho chúng ta!" Mía vừa nghe nàng nói, đôi mắt híp thành một hàng.

"Đêm nay, chuẩn bị giải trừ phong ấn cho ta, không có vấn đề gì chứ?" Muốn trở nên cường đại, bước đầu tiên là giải trừ phong ấn.

"Không vấn đề gì, chúng ta đã chuẩn bị tốt." Bốn người Quả Nhiễm gật đầu, bộ dáng tràn đầy tự tin.

"Ta có thể làm gì không?" Thời gian vừa rồi ở chung, Mộc Ngư cũng đã hiểu rõ tính cách các nàng, đôi khi nàng không hiểu các nàng đang nói gì, nhưng chỉ cần có lợi cho tiểu thư, nàng đều tán thành.

"Nấu cơm, chúng ta không biết nấu cơm, cho nên phải làm phiền muội." Vũ Nhạc nháy mắt mấy cái, may mắn là đã mang Ngư nhi theo, bằng không, thật không biết cuộc sống sau này trải qua như thế nào. Từ ngày ở trong nhà tranh, Thánh Đức sẽ không trong coi sống chết của các nàng, một ngày ba bữa đều do các nàng tự giải quyết. Chưa từng thấy trường học nào vô trách nhiệm như vậy, thật không từ tế.

"Việc này không thành vấn đề, được rồi, chúng ta bắt đầu. Sau khi đại hội kết thúc, chúng ta cùng lên phố mua đồ." Mộc Ngư thấy mấy người Các chủ đi lên bục giảng, lập tức ngậm miệng.

Đám người Vũ Nhạc gật đầu, đúng là các nàng đã lâu không xuất môn,

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vươn Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Sau khi đại hội đón người mới kết thúc, sáu người cùng đi mua đồ dùng hằng ngày. Sau khi trở về, Mộc Ngư phụ trách nấu bữa tối, năm người khác lập tức đi vào trong Linh Giới, giúp Vũ Nhạc giải trừ phong ấn.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, lòng này Cung Tuyết khẽ chau lại, không đành lòng nhìn Vũ Nhạc: "Tiểu thư, quá trình này rất thống khổ, người nhất định phải chịu đựng nha!"

"Thống khổ? Quả Nhiễm giải trừ phong ấn cũng không thấy nàng thống khổ mà?" Vũ Nhạc vừa nghe có chút sợ hãi, khó hiểu nhìn Cung Tuyết.

"Tiểu thư, phong ấn của người không giống của chúng ta. Phong ấn của chúng ta chủ yếu là vì ngăn cản tốc độ trưởng thành và trí nhớ kiếp trước. Còn người là trực tiếp bị phong ấn linh lực, quá trình này gian nan hơn rất nhiều." Trên khuôn mặt lạnh lùng của Cung Tuyết tràn lên vẻ không đành lòng, nếu như có thể, ta nguyện ý không để chủ nhân của mình bị thương tổn.

"Vậy...Ta cần làm cái gì?" Nếu nói đau khổ, không phải là nước sôi lửa bỏng chứ?

"Chỉ cần người luôn duy trì tỉnh táo là được. Quá trình này cầu bốn mươi chín ngày, trong thời gian này, người không thể ngủ." Nhìn bộ dáng dè dặt của Vũ Nhạc, Quả Nhiễm hơi mỉm cười. Mà Vũ Nhạc nhìn thấy thế, cảm thấy gian ác vô cùng, tuyệt đối là lợi dụng việc công trả thù riêng.

“Ta có thể nói cho người biết, ta có thể đánh người không?” Nhìn lúm đồng tiền như hoa của bốn người, mỗi nữ nắm chặt quả đấm.

“Có thể, sau khi người khôi phục linh lực, muốn xử trí chúng ta thế nào cũng được.” Mía nở nụ cười rực rỡ: “Cười cái rắm mà cười, hàm răng người rất trắng sao?” Mỗi nữ hừ lạnh một tiếng, ngồi luôn xuống đất, nhìn bốn người sau lưng: “Bắt đầu đi.”

Lần này, ngay cả người luôn duy trì mặt than, Bối Khả, cũng bắt lực giật giật khóe miệng, chỉ chỉ phía sau bảo tháp nói: “Tiểu thư, không phải ở chỗ này, là ở Hàn Băng trì.”

Vũ Nhạc vừa nghe nàng nói, nghe lời đứng lên, dùng sức liếc xéo bốn người, đi về phía bảo tháp, vừa đi vừa than thở: “Diễn trò khi gì đây, phiền toái như vậy, đáng ghét, Hàn Băng trì, vừa nghe đã biết là không phải nơi tốt lành gì. Hay thật, tên đúng như trên mặt chữ, không phải nàng không được ngủ sao? Nơi lạnh giá như vậy, ai ngủ nổi chứ?”

Trong lúc Vũ Nhạc còn đang suy nghĩ, đã bị dẫn tới trước giá sách ở đại sảnh lầu một. Cung Tuyết dễ dàng mở ra cơ quan, hai bên giá sách từ từ mở ra, lộ ra một cánh cửa đá. Cung Tuyết xoay người nhìn Vũ Nhạc: “Tiểu thư, vào thôi!”

Vũ Nhạc không nhìn được gât đầu, bốn người này đúng là có quan hệ không tầm thường với nàng, nếu không sao có thể quen thuộc với Linh Giới như vậy?

Năm người thuận lợi tiến vào, cửa đá chậm rãi khép lại đằng sau. Sau khi đi được năm sáu bước, Vũ Nhạc thành linh rùng mình, giải trừ phong ấn, cái giày vò này, đúng là không bình thường... Gian nan.

Tựa hồ nhìn thấu Vũ Nhạc căng thẳng, Cung Tuyết nhẹ giọng giải thích: “Tiểu thư không cần quá lo lắng, tuy nói là ở trong hồ băng chịu chút khổ cực, có điều nơi này là hồ Hàn Băng, rất hiếm có, không chỉ có thể cường thân kiện thể mà còn phụ trợ tu luyện tốt nhất, tu luyện trong này có thể gấp ba bốn lần so với bên ngoài!”

Nghe vậy, ánh mắt Vũ Nhạc sáng lên, nếu có công hiệu như vậy thì không uổng phí nàng chịu thiệt thòi như vậy. Nàng quay đầu nhìn về phía bốn người: “Còn chờ cái gì, bắt đầu đi?”

“Được, mời tiểu thư nhảy vào chính giữa hồ, bốn người chúng ta đứng ở bốn góc. Người không cần nghĩ gì cả, chỉ cần tận lực hấp thu nội lực mà chúng ta truyền cho người là được.” Cung Tuyết chỉ vào giữa hồ băng, cẩn thận dặn dò.

“Được, ta hiểu rồi.” Vũ Nhạc gât đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Nàng đứng trên bậc thang, cẩn thận đưa chân tiến vào trong hồ băng, bỗng nhiên cảm thấy giá rét thấu xương cuốn lấy toàn thân, từng té bào trên người đều dựng lên. Nhìn ánh mắt khích lệ của bốn người Bối Khả, Vũ Nhạc cắn chặt răng, dùng sức nhảy xuống, cách dày vò này thật sự là kích thích xuyên thấu, chưa bao giờ trải nghiệm qua. Máu trong người nàng dường như trong nháy mắt đông cứng lại, nàng cố sức di chuyển thân thể, đi về phía chính giữa hồ băng...

Nhìn Vũ Nhạc đã đứng lại, bốn người nhìn nhau, không hề do dự nhảy vào vị trí bốn cạnh góc. Sau khi chuẩn bị xong, trên đầu ngón tay mỗi người đều hiện ra ánh sáng riêng biệt. Màu vàng của Mía, màu trắng của Cung Tuyết, màu đỏ Quả Nhiễm, màu xanh dương của Bối Khả. Bốn đường ánh sáng ngưng tụ trên người Vũ Nhạc, tựa hồ như một quả cầu sáng hào quang rực rỡ. Dưới sự vận công của bốn người, vầng hào quang từ từ phát ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt, tầng ánh sáng này chậm rãi di chuyển xuống dưới...

Mười ngày sau, khi tầng hào quang màu tím hoàn toàn bao bọc lấy Vũ Nhạc, bốn người đồng thời thu nội công. Cung Tuyết cầm đầu bốn người co hai chân lại, trôi lơ lửng phía trên Hàn Băng trì. Cung Tuyết đọc một chuỗi chú ngữ, la lớn: “Hợp!” Đột nhiên, bốn người dùng tốc độ cực nhanh xếp thành một đường thẳng, di chuyển xuống phía dưới, cho đến khi bốn người ngang hàng với Vũ Nhạc. Bốn người Cung Tuyết đột nhiên mở mắt, đồng nhất múa lượn ở phía sau, Cung Tuyết ở phía trước. Bốn người chuyển động phát huy tất cả sức mạnh, mở thông mấy huyết đạo lớn ở sau lưng của Vũ Nhạc. Phía sau lưng nàng dần dần xuất hiện một vài đường nét phức tạp, đường nét không giống màu sắc của Quả Nhiễm, mà lấp lánh đủ loại ánh sáng. Cung Tuyết nhìn thấy vậy, nhin không được nhủu mày: “Tình hình không được tốt lắm, như thế này chúng ta có lẽ không thể hoàn thành!”

“Tiểu Giới, mời Chủ nhân tới đây.” Bối Khả ngồi ở phía cuối cùng, bình tĩnh quay sang dặn dò Tiểu Giới. Tiểu Giới nhanh chóng hiện ra, thần nhiên nhìn về phía Vũ Nhạc, cân nhắc một chút: “Được rồi, các người yên tâm, ta đi một chút sẽ về.” Phong Ấn đến từ Thượng Cổ? Phong ấn của chủ nhân xảy ra biến dị từ lúc nào?

Khi Tiểu Giới rời đi, bốn người Cung Tuyết cũng không nhàn rỗi, một giây cũng không dám dừng việc truyền linh lực vào Vũ Nhạc. Nếu nàng không có linh lực bảo vệ, lại ngồi trong Hàn Băng trì, thì sẽ trúng hàn độc, một khi dính vào, không thuốc nào chữa được. Họ không dám phân tâm một phút nào.

Ước chừng sau thời gian ba chung trà, Cung Tuyết cảm thấy một áp lực vô hình đi tới phía họ, ánh mắt nàng sáng lên: “Chủ nhân tới.”

Vừa dứt lời, một bóng hình màu đen xuất hiện trên bầu trời của Hàn Băng trì. Nhìn thấy bóng dáng vương giả đang từ từ đi xuống, bốn người Cung Tuyết thà lóng tâm tình.

“Xảy ra chuyện gì?” Thiên Duật Dạ nhanh chóng nhìn sang Vũ Nhạc đang nhắm chặt hai mắt, cảm thấy nàng vẫn hồ hấp bình thường, hần thở phào nhẹ nhõm, ngược mắt nhìn Cung Tuyết. Cung Tuyết chuyển động sức mạnh một lần nữa, sau lưng Vũ Nhạc xuất hiện các đường sáng màu sắc khác nhau. Vào lúc này, Thiên Duật Dạ trước giờ đều vững như bàn thạch lộ ra vẻ khiếp sợ trên khuôn mặt tuần tú: “Thượng cổ Phong Ấn?”

“Đứng, thuộc hạ vừa mở phong ấn của chủ nhân thì thấy có gì không đúng, việc này so với chúng ta đã điều tra khác nhau quá lớn. Chẳng lẽ, phong ấn này có thể tự xảy ra thay đổi sao?” Chuyện quái dị này, họ cũng chỉ trải qua ở ngàn năm trước, không ngờ trải qua một ngàn năm lại có thể gặp lại, hay là do bị phong ấn tại đại lục này, quá kì quái!

Thiên Duật Dạ nhấn lồng mày trán, suy nghĩ cái gì đó, một lát sau, hần trực tiếp đứng ở sau lưng Bối Khả, chỉ huy bốn người: “Làm theo ta, không cần hoảng sợ, nhìn có vẻ rất khó nhưng thao tác thực tế, cũng không khó lắm”

“Dạ, chủ nhân.” Bốn người đồng thanh trả lời, trên mặt mỗi người đều là cẩn trọng, giờ khắc này, tuyệt đối không thể phân tâm.

“Vận công, chuyển ba vòng đan điền, dùng sức đẩy mạnh, ba vòng sang trái, lui về phía sau từng bước, đi sang phải một vòng, đi về phía trước ba bước...” Lúc này, Thiên Duật Dạ nhắm chặt hai mắt, ngón tay đặt ở sau lưng Bối Khả vận công. Hần cẩn thận nhìn lại, thấy động tác của bọn họ đồng nhất, ngay cả một chút chênh lệch cũng không có, đây... Chẳng lẽ là hợp lực làm một trong truyền thuyết? Những đường nét quý dị này hần chỉ nhìn một lần, đã khắc sâu vào trong đầu, chỉ cần gặp qua đã không quên, đúng là làm cho người ta kính nể.

Sau bảy ngày bảy đêm, trên trán bốn người Cung Tuyết dần chảy ra một hàng mồ hôi, mặc dù đang ở trong hồ băng. Lực cản quá lớn trong cơ thể Vũ Nhạc làm họ lấy linh lực chống cự, đã dùng hết sức mình. Cũng may có Thiên Duật Dạ, người có thân lực vô biên ở đại lục này nên mỗi người mới ổn định tâm tình, toàn tâm toàn ý chống cự thử thách trước mặt.

Một tháng sau, quá trình giải trừ phong ấn đã đến mức cao nhất. Sắc mặt bốn người Cung Tuyết đã trắng bệch, mà sắc mặt Vũ Nhạc lại càng hồng nhuận. Mặc dù đang ở Hàn Băng trì, tình trạng của nàng ngày càng tốt, điều này nói lên phong ấn sắp bị giải trừ. Lại nhìn về phía Thiên Duật Dạ đang ở phía sau Bối Khả, mặc dù trên vầng trán hần hiện lên chút mỏi mệt, nhưng nhìn theo chân mày hần giãn ra, sự việc tiến triển rất thuận lợi. Một canh giờ sau, mọi người đồng thời mở mắt, hô to: “Hợp!”, năm người dùng sức xuất ra toàn bộ linh lực, hướng về phía Vũ Nhạc. Linh lực vô cùng lớn đánh sang, chỉ nghe bùm một tiếng, sau đó, các đường nét mới vừa rắc rối phức tạp dần biến thành một đường thẳng mảnh hẹp, rồi biến mất. Hai canh giờ sau, các đường nét ở sau lưng Vũ Nhạc biến mất hoàn toàn. Năm người thở phào nhẹ nhõm, thu hồi công lực.

Bốn mươi chín ngày chiến đấu, phong ấn của Vũ Nhạc đã được giải trừ, bốn người Cung Tuyết mệt mỏi vô cùng, cả người mềm nhũn dựa vào hàn băng trong hồ, thở hắt hển. Thiên Duật Dạ nhìn các nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng đảo qua cánh cửa đá bên phải hồ băng, cửa đá rất nhanh từ từ mở ra. Bốn người nhìn nhau, còn chưa kịp phản ứng, đã bị một lực thôi vào bên trong cửa đá. Giọng nói trầm thấp của Thiên Duật Dạ thanh nhã vang lên: “Ồ trong ôn tuyền dưỡng thương cho tốt, ta sẽ chăm sóc nàng ấy thật tốt.”

Bốn người không kịp trả lời, cửa đá đã đóng chặt. Thiên Duật Dạ thấy thế mới xoay người nhìn về phía Vũ Nhạc đang được hào quang màu tím bao quanh, khuôn mặt hần hiện lên nhu tình: “Vũ nhi, mau mau cường đại lên đi, tương lai của chúng ta, thật sự cần chúng ta cố gắng!”

Hai ngày sau, hào quang màu tím trên người Vũ Nhạc từ từ biến mất, khi nàng mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt của Thiên Duật Dạ. Nàng sững sờ một lúc: "Người... Tại sao lại ở đây?"

"Ừ, giữa lúc tiến hành xảy ra vấn đề, ta tới giúp họ một tay. Họ mệt muốn chết rồi, bây giờ đang nghỉ ngơi. Nàng... Cảm thấy thế nào rồi?" Ánh mắt Thiên Duật Dạ sáng bừng lên, vẻ mặt dịu dàng nhìn người trong mộng đang ngồi trước mặt.

"Cả người có cảm giác rất thoải mái, từ trước tới nay chưa từng thấy thích thú như vậy, đây... Chẳng lẽ là do phong ấn được giải trừ?" Vũ Nhạc mỉm cười nhìn Thiên Duật Dạ, điều này, chắc là đúng rồi chứ?"

"Ừ, đúng vậy. Nàng thử tự cảm nhận xem, cảnh giới hiện tại của mình là gì?" Chẳng qua vừa mới giải trừ linh lực mà nàng đã đạt thành tựu lớn như vậy, không hổ là nữ nhân của ta, yêu nghiệt trong yêu nghiệt!

Vũ Nhạc hít sâu vào, nhắm mắt, chậm rãi vận khí xung quanh thân mình. Vô Giả cấp thứ nhất, Vô Giả cấp bốn, Vô Giả cấp bảy, Vô Giả cấp mười, Từ Linh kỳ đầu, trung kỳ, Từ Tiên kỳ đầu, trung kỳ, Từ Vương, mẹ nó, Từ Vương kỳ cuối, chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa sẽ tiến vào cảnh giới Từ Hoàng, chuyện này... Tốc độ này, có phải là quá yêu nghiệt rồi không? Vũ Nhạc nghĩ tới đây, không khỏi mở to mắt nhìn về phía Thiên Duật Dạ, không nghĩ rằng hần chỉ thần nhiên cười cười: "Đừng hoài nghi thực lực của mình, trong mấy năm nay, cố gắng của nàng không hề uổng phí, cảnh giới Từ Vương, thành tích rất tốt."

"Nói như vậy, ta có thể luyện chế đan dược?" Sau khi có linh lực mới có thể khống chế linh hỏa (lửa), có linh hỏa mới có thể điều khiển độ lửa luyện đan, chuyện này thiếu một thứ cũng không được. Mà bây giờ xem ra, nàng có thể thành công.

"Đương nhiên, để chúc mừng nàng đã giải trừ phong ấn, ta đưa cho nàng một phần lễ vật." Biết rõ nữ nhân nhà mình thích đan dược, đưa cái gì là thích hợp nhất đây? Đương nhiên sẽ là Hỏa Chi Vương - Bá Diễm (vương của linh hỏa), đầu ngón tay vung lên một chút ánh sáng màu vàng, chỉ xuống mặt đất: "Bá Diễm, bắt đầu từ hôm nay, chủ nhân của ngươi, là nàng - Yêu Vũ Mị!"

Sau khi ánh sáng màu vàng biến mất, một vị nam tử tuổi chừng mười tám, tóc vàng mắt màu vàng, đứng thẳng trước mắt Vũ Nhạc, cung kính hành lễ: "Bá Diễm, tham kiến chủ nhân!"

"Bá Diễm?" Tên nghe thật khí phách, đợi chút, Bá Diễm, trời ơi, thiếu niên tài trí bất phàm này, chẳng lẽ chính là Hỏa Chi Vương trong truyền thuyết?

Nhìn thấy ánh mắt không tin nổi của nữ nhân nhà mình, Thiên Duật Dạ chỉ thần nhiên gật đầu một cái: "Ta đưa hần cho nàng, về sau nàng luyện chế đan dược, sẽ dễ dàng thuận lợi hơn."

"Cám ơn..." Vũ Nhạc hơi ngượng ngùng nhìn hần, ngập ngừng nói ra hai chữ này.

"Giữa hai chúng ta, ta không thích nghe lời khách khí này, nàng là nữ nhân của ta, tất cả của ta đều là của nàng, thiếu thứ gì, cứ việc tìm ta. Gia, nuôi nấng nàng!" Thiên Duật Dạ khẽ mỉm cười, vung cánh tay ra, Vũ Nhạc bị hần ôm trong vòng tay: "Đi thôi, nàng nên nghỉ ngơi một chút, bốn mươi chín ngày không nghỉ ngơi, mệt muốn chết rồi." Dứt lời, hần quen tay mở tất cả các cánh cửa, đưa nàng vào trong phòng. Trong khoảnh khắc cửa mở ra, nàng nhìn thấy vô vàn bông hoa Violet, trông thật tuyệt vời rồi xuống: "Chuyện này..." Hần đang làm cái gì thế?"

Chương 69: Phong ấn Linh thú

“Thích không?” Thiên Duật Dạ cong cong khóe môi, một đóa hoa Violet kiều diễm nhẹ nhàng rơi vào trong lòng nàng. Người thấy mùi thơm đặc biệt của Violet, nàng hít một hơi thật sâu: “Ta rất thích.” Vừa nghe nàng nói lời này, Thiên Duật Dạ dịu dàng cười, ôm nàng đi qua biển hoa, đi tới trước giường, nhẹ nhàng đặt nàng xuống. Vũ Nhạc còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã dịu dàng cởi giày cho nàng, khi hắn chuẩn bị cởi tất, Vũ Nhạc ngược ngừng co chân lên, đẩy tay hắn ra, khuôn mặt ửng đỏ: “Người... Tự ta làm là được rồi.”

Lại không nghĩ nam nhân này lại cau mày, không nói gì, nắm lấy chân nàng, tiếp tục động tác vừa rồi, có thể thấy rõ vẻ bá đạo: “Bắt đầu từ hôm nay, không cần cự tuyệt ta.” Lúc Vũ Nhạc sắp mở miệng, giọng nói trầm thấp thanh nhã của nam nhân lại vang lên trên đỉnh đầu nàng. Vũ Nhạc nhủ lòng mày lại, khó chịu cong môi lên: “Người không cảm thấy, người rất bá đạo sao?” “Ta chỉ bá đạo với một mình nàng, nàng là của ta.” Nam nhân không giận mà lại cười, nhẹ vuốt vuốt mái tóc trên trán nàng, ngón tay lướt nhẹ, búi tóc rơi xuống, da đầu Vũ Nhạc lập tức được giải phóng: “Ngủ đi, nàng nên nghỉ ngơi thật tốt.” Ánh mắt nồng nàn của nam nhân khiến da đầu Vũ Nhạc run lên, nhanh chóng nghe lời nằm xuống, thân thể co lại nằm dịch vào một bên giường, nam nhân này, nàng nên tránh xa một chút mới tốt.

Không nghĩ rằng, trong nháy mắt nàng xoay người đi, khóe môi nam nhân khẽ cong lên, tiểu nữ nhân, đã quá coi thường nam nhân của mình rồi. Bất ngờ, hắn sáng khoái cởi tất và giày của chính mình, lập tức nhảy lên giường. Vũ Nhạc nghe được âm thanh phía sau, giật mình nhảy dựng lên. Khi nàng nhìn thấy nam nhân kia lại bò lên giường của mình, lập tức giận giữ đến con ngươi suýt rớt xuống, ngón tay ngọc thon dài không chút khách khí chỉ vào nam nhân, hung hăng mắng: “Người thật không biết xấu hổ, bản cô nương cho người ba phần màu sắc, người lại muốn mở phường nhuộm rồi hả? Lăn xuống ngay, giường của lão nương mà người cũng dám bò lên sao?”

Động tác lên giường của Thiên Duật Dạ ngừng lại, ngay sau đó, cặp mắt mênh mông như mực hiện lên ý cười, cái bộ dáng này, mới giống bảo bối của hắn, nữ nhân hung hãn, trở về rồi sao? Đã bao lâu rồi hắn không được thấy bộ dạng này của nàng?...

Vũ Nhạc chờ một lúc, người này chẳng những không có thái độ gì, lại còn cười ngây ngô. Nụ cười của nàng lạnh lẽo, một giây kế tiếp, nàng giờ cặp chân thon dài lên, quay về hướng móng của nam nhân, nhấn tâm đập lên,

“Oái”, âm thanh nhanh chóng phát ra. Vũ Nhạc phui phui tay, từ trên cao nhìn xuống mỹ nam đang ngồi dưới đất, tàn nhẫn nói: “Cửa ở bên kia, đi thông thả không tiền, nếu để ta lại phát hiện người lên địa bàn của lão nương giường oai, cẩn thận... Tiểu huynh đệ của người!”

Dứt lời, nàng còn cố ý liếc xuống phía dưới của nam nhân. Thiên Duật Dạ dờ khóc dờ cười, ngồi dưới đất lạnh lẽo, giật giật khóe mắt:

“Nữ nhân này, nàng quả nhiên không làm ta thất vọng!” “Đồ thần kinh nhà người, cút ngay cho lão nương!” Lời nói vô nghĩa của hắn vừa phát ra, lập tức nhận được cái đập ngay đầu gối của nữ nhân. Hắn bắt đầu dĩ thử dài, lưu luyến nhìn nàng chuẩn bị ngủ, bước lên bậc thêm đi ra ngoài.

Hắn vừa đi ra khỏi bảo tháp, lập tức nhìn thấy bộ dáng co đầu rụt cổ của hồ ly Lạp Lạp và Linh Tiểu Giới. Nam nhân nhíu mày nhìn về phía hai người, hai người do dự một lúc, rồi chạy như điên tới. Xin hỏi Linh thú trong Linh Giới sợ nhất người nào, chắc chắn đó là người nam nhân trước mặt này, là nam chủ nhân của bọn họ, là chủ tử của bọn họ.

“Chủ nhân, ngài có gì dặn dò?” Nhìn sang Đồ Lạp Lạp khiếm nhục, Linh Tiểu Giới đánh bạo ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Duật Dạ.

Thiên Duật Dạ gật gật đầu, ánh mắt sâu sắc nhưng mờ mịt: “Hai ngày này, Linh thú trong không gian nhất định sẽ tĩnh lại, bây giờ vẫn chưa phải thời cơ. Chờ chủ nhân của các người tĩnh lại, nói nàng phong ấn chúng lại. Nếu toàn bộ chúng thức tỉnh, sẽ sinh ra sức mạnh rất lớn, trình độ bây giờ của đại lục này không thể chịu được, hiểu chưa?”

“Dạ, chủ nhân, chúng ta đã rõ rồi.” Kéo Kéo và Linh Tiểu Giới nhìn nhau, cùng đọc được trong mắt nhau hai chữ “nguy hiểm”. hai người do dự một chút, vẫn không nhận được hỏi: “Chủ nhân, có phải tên kia đã tìm tới?”

“Trước mặt thực lực của chúng ta bị bó hẹp ở kiếp này, thực ra phong ấn ở đại lục này vẫn chưa thể mở được, hắn muốn tìm tới đây cũng không dễ dàng như vậy, chỉ có điều phòng ngừa chu đáo là cần thiết. Mặt khác, kiếp này ở đây, là thế giới dị giới, không hề đơn giản như bề ngoài. Bây giờ những điều hoài nghi còn chưa được làm rõ, tóm lại các người cứ khiêm tốn làm việc là được. Mặc dù Vũ nhi đã khôi phục linh lực, nhưng các nàng cũng cần kim hãm lại. Đừng quên, thân phận của họ bây giờ là học viên mới của Thánh Đức, hiểu chưa?” Nghĩ đến lúc trước không hiểu vì sao lại xuất hiện cực quang, giọng nói của Thiên Duật Dạ hơi nặng nề.

Khó nhìn thấy vẻ mờ mịt như vậy của chủ nhân nhà mình, Linh Tiểu Giới và Lạp Lạp đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này. Hai người gật đầu đồng ý, Thiên Duật Dạ không nói nhiều lời, lập tức biến mất khỏi Linh Giới.

Hai ngày sau, năm người Vũ Nhạc, Cung Tuyết đi ra khỏi bảo tháp. Tiểu Giới nhanh chóng đem lời nói của Thiên Duật Dạ truyền đạt lại cho Vũ Nhạc. Vũ Nhạc nghe xong không nói gì, chỉ hơi cúi mui, suy nghĩ một lúc lâu rồi nhìn về phía đám người Cung Tuyết: “Các người sẽ phong ấn lại?” Bốn người Cung Tuyết vô thức gật đầu: “Vâng, chúng ta không chỉ là Hộ pháp của chủ nhân, đồng thời còn là người thủ hộ Thiên Sát cô giới.” “Ừ, vậy thì các người

phong ấn Linh thú trong không gian đi, đúng rồi, đưa Linh Cửu đi, an bài trước đến cổ giới, những thứ khác, các người tự mình làm, ta đi ra ngoài trước.” Vũ Nhạc tựa hồ như có tâm sự gì, sau khi phản phó lập tức ra khỏi không gian.

Mấy người Cung Tuyết nhìn Vũ Nhạc đầy bụng tâm sự, mỗi người đều nhủ mảy. Được Tiểu Gi ới nhắc nhở, bốn người mới xoay người đi vào không gian Linh thú, chuẩn bị xong công việc phong ấn, mắt sáng ngời. Vừa tròn nửa tháng, lúc các nàng đi ra ngoài, lập tức ngửi thấy mùi cơm chín mê người. Bốn người nhìn nhau, mới nhớ ra trong Linh Gi ới một năm bằng bên ngoài một ngày, họ biến mất đã hai tháng, cũng tương đương với hơn một canh giờ, không phải vừa lúc Mộc Ngư vừa mới chuẩn bị xong thức ăn sao?

Nhìn thấy bốn người xuất hiện, Mộc Ngư kinh ngạc nháy mắt mấy cái: “Ồ, Tiểu thư đâu? Sao không thấy tiểu thư?”

“Nàng đã đi ra rồi mà?” Quả Nhiễm hoảng sợ, vừa định chạy đi tìm kiếm thì đã thấy Vũ Nhạc cầm kẹo hồ lô đi vào: “Tới đây, đói bụng rồi phải không, ăn lót dạ đã, ta vừa ra ngoài mua một ít được liệu.”

“Tiểu thư, sao người đi ra ngoài mà không nói gì thế?” Mộc Ngư lời kéo Vũ Nhạc nhìn ngấm từ trên xuống dưới một lần, không nhìn được tám tác: “Tiểu thư ngày càng mê người nha, hơn nữa linh lực này, thật sự là yêu nghiệt!” Dễ dàng nhận thấy, Mộc Ngư đã cảm thấy điều đó. Vũ Nhạc cau mày nhìn về phía Cung Tuyết: “Thiếu chút nữa quên mất, phong ấn lại linh lực của chính mình, chỉ cho phép đạt tới cảnh giới Vũ Giả, sau này từ từ buông ra, nếu không, chúng ta sẽ bị đuổi ra ngoài.”

“Không cường điệu như vậy chứ?” Mộc Ngư bật cười, nhưng mọi người vẫn nghe lời theo. Sau khi làm xong mọi việc, mọi người ăn xong bữa, Vũ Nhạc gợi ý: “Đi, đi ra ngoài chơi, ngày mai chính thức bắt đầu huấn luyện, về sau sợ không có thời gian nữa. Hôm nay thời tiết rất tốt, ra bên ngoài dạo chơi, tiện thể nhìn xem có gì thú vị không.”

“Cũng tốt, nếu không đi ra ngoài, thật sự muốn nín hông rồi.” Trên mặt Quả Nhiễm hiện lên chút tươi cười, kéo tay Vũ Nhạc ra bên ngoài. Bốn người Cung Tuyết bắt đầu đi cười cười, mặc kệ bây giờ hay tương lai, Quả Nhiễm và chủ nhân đều thân mật hơn so với các nàng, nàng đã từng không nhận được ghen tị, đã từng hỏi Yêu Vũ Mị, không ngờ Yêu Vũ Mị nhưn mắt, bộ mặt khinh thường nhìn ba nàng:

“Tại sao? Ta có thể nói ba người các người rất không thú vị không? Một người bộ mặt lạnh lùng băng sương, một người thì nửa năm cũng không nói một câu đầy đủ, một người cả ngày chỉ biết cười khúc khích. Nhìn xem Quả Nhiễm tính tình rất rõ ràng? Khó chịu thì nói khó chịu, không vui thì nói không vui, chưa bao giờ không hiểu được cảm xúc của mình. Các người thì sao, từ trước tới giờ đều không nhìn ra cảm xúc, quá phí phạm đầu óc, có hiểu hay không?” Từ đó về sau, ba người tâm phục khẩu phục, ai bảo khuôn mặt các nàng không thú vị đây? Không mang lại cho chủ nhân niềm vui, cũng xứng đáng thôi, có phải hay không?

Rất nhanh, nhóm sáu người đi ra khỏi học viện Thánh Đức. Ra khỏi kết giới của học viện là bờ biển mênh mông vô tận. Cung Tuyết nhìn lên trời, huyết sáo, ngay lập tức một con đại bàng Phi Thiên bay về phía các nàng, vừng vàng hạ cánh trên mặt đất. Vũ Nhạc nhảy lên mình nó đầu tiên, năm người theo đó đi lên, Phi Thiên bay lên: “Chủ nhân, ngài muốn đi đâu?”

Cung Tuyết thân nhiên phản phó: “Thị trấn nhỏ gần đây nhất.” “Dạ, chủ nhân.” Đại bàng Phi Thiên lên tiếng trả lời, tốc độ cũng dần dần nhanh hơn, không tới thời gian một ly trà nhỏ, đã đi tới rừng cây bên ngoài trấn nhỏ, sau khi đã đưa các nàng xuống, Phi Thiên vỗ cánh bay đi.

“Đại bàng này, sao chưa từng thấy trước đây?” Quả Nhiễm lập tức bước lên, vẻ mặt kích động hỏi, vừa này nàng không có thời gian để hỏi, bây giờ, cần tranh thủ thời gian.

“Nó ở khu rừng thú, là Linh thú khế ước đó!” Chẳng qua lúc đó không quá thân thiết với nó thôi, có cần kích động như vậy không?

“Cái gì? Người cư nhiên thuần phục được Linh thú biết nói chuyện? Chẳng phải nó đã đạt tới cảnh giới Tử Linh rồi?” Quả Nhiễm nghĩ đến Linh thú của chính mình, bỗng nhiên cảm thấy không hề vui vẻ chút nào.

“Ừ, định kỳ Tử Linh” Cung Tuyết gật gật đầu, nâng cằm cười cười, cái người này, sao cái gì cũng ghen tị vậy.

“Chúng ta đổi cho nhau được không?” Quả Nhiễm nghĩ tới đáng về tự do bay lượn trên không trung, nhìn không được năn nỉ Cung Tuyết.

“Không được, đã khế ước, sao có thể nói đổi là đổi? Người làm như vậy, chẳng những không tôn trọng Linh thú, mà còn bị liệt vào sổ đen, hiểu hay không?” Cung Tuyết có chút tiếc rên sắt không thành thép cốc vào đầu nàng, cái người này, đôi lúc chính là đại tỷ thiếu năng, sao không nghĩ tới hậu quả vậy?

“Đúng vậy, đúng vậy đó Nhiễm nhi, người cũng đừng quá phiền muộn, đường còn dài mà, chẳng lẽ còn sợ không tìm được khế ước tốt? Người cũng đừng ở đây làm mặt xấu nữa.” Mía bắt đầu dĩ thử dài, thật sự là mệt với nàng.

“Mía nói đúng, tương lai thật sự là con đường rất dài phải đi, đừng nghĩ tới những thứ kia có hay không có được. Đi, đi vào thị trấn, ta đã ngửi thấy mùi đậu phụ rồi!” Dù vừa mới ăn trưa xong, nhưng đối với những thứ ăn hàng này mà nói, vóc người cái gì, đi gặp quý đi!

Quả nhiên, Vũ Nhạc vừa nói xong, mỗ nữ lập tức ném mấy thứ không vui về ra sau đầu, hấp ta hấp tấp đi theo. Cung Tuyết thở dài, thấy đậu phụ lập tức được giải quyết, thật xấu mặt nha!

“Trần gia trấn”, ba chữ lớn màu đỏ khắc trên tảng đá hàng trăm năm trước trấn, cảm giác vô cùng sống động. Một hàng sáu người mặt y phục tươi trẻ, xinh đẹp, dù đi tới nơi nào cũng khiến mọi người cùng ngoái đầu lại nhìn. Nhưng chẳng những sáu người không bị ảnh hưởng, mà còn mặc sức chơi đùa, nhìn thấy cái gì cũng thấy thú vị, hiển nhiên chưa từng thấy hàng quán ở trấn. Kỳ thật, điều này cũng không thể trách các nàng. Từ đại gia tộc lãnh đời vốn bí ẩn với bên ngoài, từ sau lúc các nàng sinh ra thì trừ việc tu luyện chỉ có học tập, làm sao có thời gian đi dạo phố? Còn Vũ Nhạc và Mộc Ngư càng

không cần phải nói, trước kia ở trên núi, càng không có cơ hội xuống núi, sau khi mất trí nhớ, lại càng tò mò với thế giới cổ đại, bây giờ đến thị trấn, tự nhiên giống như con ngựa hoang mất cương, kéo thế nào cũng không kéo lại được!

Trà Hương Lâu, là quán trà ngon nhất Trần Gia trấn, bởi vì nơi này là trấn nhỏ gần nhất với học viện Thánh Đức và Bá Quyền, cho nên nhìn có vẻ là một trấn nhỏ, nhưng thật ra đã giàu có đến chảy mỡ. Hôm nay trùng hợp là ngày đón học viên mới, vậy nên trấn nhỏ này có nhiều học viên mới đến mua đồ nhiều không đếm xuể.

Lúc này, ở trên nhà gian tầng hai của tiểu lâu, có sáu vị thiếu niên tích cách khác nhau, bọn họ hoặc nằm trên giường mềm, hoặc tựa vào cửa sổ, hoặc ngồi trên ghế mềm. Mỗi người phát ra khí chất, đều làm cho người khác không dám khinh thường. Lúc này, vị thiếu niên ngồi gần cửa sổ, tựa vào thành cửa quan sát cẩn thận đám người đang đi lại, tóc đen dùng ngọc bội buộc đơn giản, đôi lông mày thanh tú, mắt phượng mang theo chút đùa giỡn, dung nhan tuyệt thế tắm trong ánh mặt trời, giống như tiên nhân bước ra từ trong tranh.

“A?” một tiếng, thiếu niên nhảy dựng lên, đôi mắt hơi nheo lại, không hề chớp mắt nhìn đội hình chói mắt trong đám người, khóe môi lúc này đã cong lên: “Thật không ngờ, cái trấn nhỏ này lại có người tuyệt mỹ như vậy, mà tận những sáu người.”

Mộ Dương nghe thấy hần kinh ngạc hô lên, ba gã thiếu niên không hẹn mà gặp cùng tiến về phía cửa sổ, trong đó có vị công tử mặc y phục màu trắng, bộ dáng tao nhã lịch sự, ánh mắt tò mò tiến lên: “Ở chỗ nào? Ở chỗ nào?”

Bên cạnh là một vị thiếu niên mặc y phục màu đỏ sẫm, cười lên điên đảo chứng sinh, khinh thường nhìn thiếu niên áo xanh vừa rồi: “Có đẹp thật không? So với tỷ tỷ của ta?” Nhìn ba thanh niên chắn trước cửa sổ, hần không nhịn được cau mày.

“Hừ, tỷ tỷ của ngươi? Trong mắt ta, còn không bằng người bên cạnh tiểu nha đầu!” Những lời này vừa phát ra, nam nhân áo đỏ khó chịu tiến tới phía trước cửa sổ, ngăn cản tầm nhìn của mấy người: “Mau tránh ra, ta muốn nhìn xem, mỹ nữ bậc nào lại làm người đánh giá cao như thế, so với tỷ tỷ ta còn xinh đẹp hơn, hừ, không sợ cắn vào đầu lưỡi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khi Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Trưởng Lão La Sát môn

“Không phải người có khuynh hướng yêu tỷ đấy chứ? Nữ tử trên đời này, có phải chỉ cần là người, người đều muốn so sánh với tỷ tỷ người? Người không thấy phiền nhưng tiểu gia ta thấy phiền lắm, ngày ngày lái nhai bên tai, ghét vô cùng!” Thiếu niên áo xanh chán ghét nhũu mày, vung quạt ra, chỉ chỉ ra phía sau lưng mấy người: “Các người cứ ở đó đi, ta muốn đi gặp giai nhân đó!” Dứt lời, hần thân nhiên bước ra cửa.

“Băng Dịch, chờ ta một chút.” Nam tử áo lam Nam Cung Ngọc Thần đang nằm trên nhuyễn tháp giả vờ ngủ, vừa nghe hần nói, lập tức cảm thấy hứng thú nhướn mày: “Người có thể dễ cho Thái tử người cảm thấy hứng thú, tất nhiên không phải tầm thường, đi, đi gặp xem.” Nói xong, tựa như một con gió bay ra ngoài cửa, lôi kéo nam tử áo xanh, cũng chính là đương kim Thái tử điện hạ Hỏa Băng Dịch, đi ra ngoài cửa, “Này này này, người vội cái gì, buông tay, buông tay ra nhanh.”

Nhìn theo bóng lưng hai người biến mất, nam tử áo đỏ từ chối cho ý kiến nhún vai, lúc này hần mới nghiêm túc nhìn mấy nữ tử xinh đẹp phía dưới, nhướn mi khen: “Đúng là không tệ, không trách được Thái tử điện hạ lại động tâm, có điều, vẫn không sánh bằng tỷ tỷ của ta nha!”

“Hừ...” Lần này, không chỉ Thái tử xem thường hần mà bạch y nam tử Mục Dương (áo trắng), hắc y nam tử (áo đen) Tà Nguyên Kỳ, tử y nam tử (áo tím) Cổ Mặc, ồn ào nhũu mày nhìn ra cửa sổ, tựa hồ tỷ tỷ trong miệng hần rất ghét bỏ, hành động này, lập tức chọc giận Lăng Vân Vụ: “Này này này, các người thật quá đáng nha, có nhất thiết phải vậy không? Tỷ tỷ ta là...”

“Đệ nhất tài nữ Thánh Đức Lăng Tiêu Hàm, xin người, người đã nói nhiều lần lần rồi, có thể tha cho lỗi tai của chúng ta được không?” Mục Dương vuốt vuốt huyệt Thái Dương, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn Lăng Vân Vụ, đúng là phiền chết.

“Có mấy câu đó nói một lần là được rồi, chúng ta cũng không phải người điếc, cứ phải một mực lặp lại vậy sao?” Trên mặt hắc y nam nhân Tà Nguyên Kỳ tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, thật sự phục tiểu tử này, nhớ nhưng người nhà tới độ lão tử muốn ới.

Một thân y phục màu tím Cổ Mặc lạnh lùng nhìn họ một cái, trực tiếp mở cửa đi ra, nơi này, đúng là một khắc cũng không thể đợi nổi nữa.

“Này... Mặc, người muốn đi đâu?” Mục Dương thấy Cổ Mặc muốn đi khỏi, lập tức đuổi theo, Tà Nguyên Kỳ khẽ cau mày nhìn Lăng Vân Vụ đứng đối diện, mắt lóe lên, nhanh chóng đi theo. Cuối cùng, cả nhà gian rộng thênh thang chỉ còn mỗi Lăng Vân Vụ tội nghiệp, âm thầm than thở: “Sao ai cũng vậy thế? Tỷ tỷ ta, chẳng lẽ... Khiến người khác chán ghét như vậy? Các người đúng là không có mắt!”

Lúc này đám người Vũ Nhạc đang đứng xung quanh trước gian hàng bán đồ nhỏ, tò mò quan sát những đồ trang sức được chế tạo tương đối tinh xảo phía trên, mặc dù những thứ này không có giá trị lớn, nhưng rất đẹp, khó trách hấp dẫn chú ý của Vũ Nhạc các nàng.

“Bà chủ, cái này bán thế nào?” Vũ Nhạc chỉ vào đôi bông tai chế tạo rất tao nhã lịch sự, nhìn về phía gian hàng nhỏ. Tiểu lão bản giật mình tỉnh lại, vội vàng nhiệt tình nói: “Cô nương, mỗi người chọn một đôi, ta sẽ ưu đãi cho các ngài, chỉ cần một ngân tệ là được rồi.”

“Ồ? Vậy các người cũng nhìn xem thích hay không thích?” Vũ Nhạc hơi sững sờ, mặc dù không biết một ngân tệ là bao nhiêu tiền, nhưng nếu là được ưu đãi, chắc chắn có lợi, nghĩ như vậy lập tức xoay người nhìn về phía mấy người Mộc Ngư.

Mộc Ngư từ trước tới nay đều không thích mang đồ trang sức đeo tay, nhưng nếu tiểu thư đã hỏi, làm sao có thể từ chối? Vì vậy nàng cùng mấy người Cung Tuyết cẩn thận chọn lựa một chút. Vũ Nhạc thì rảnh rồi, đôi mắt bắt đầu nhìn thấy bảng hiệu lấp lánh cách đó không xa “Danh Y Phường”. Nàng không nhìn được nhún mi, Danh Y phường này không phải là nơi bán mỹ phẩm y phục cho các tiểu thư thế gia kinh thành sao? Sao ở thị trấn nhỏ như vậy cũng có? Nghĩ tới đây, nàng lập tức nói với năm người, đi về phía Danh Y phường, lúc Cung Tuyết muốn ngăn lại thì nàng đã xuyên qua đám đông. Năm người lập tức không còn tâm tình, tùy tiện chọn mấy đôi rồi rảo bước về phía trước.

Sáu người vừa bước vào Danh Y phường đã nhìn thấy bộ y phục màu tím Linh Lung treo trên giá, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, đó chính là y phục thiên giới mà các tiểu thư thế gia kinh thành tranh giành, cứ nhiên lại treo ở trấn nhỏ như vậy, thật là....Không thể tưởng tượng nổi!

“Lão bản, bộ y phục này bán thế nào?” Thấy tò mò, Vũ Nhạc giơ ngón tay mảnh khảnh chỉ vào y phục màu tím tinh xảo, nghiêng đầu nhìn sang nữ tử đang ngồi thêu hoa ở bên cạnh. Nhìn kỹ lại, nữ tử này mặc y phục màu trắng thanh nhã, lặng lẽ ngồi ở chỗ đó, đối với đám người Vũ Nhạc hiển nhiên không bị ảnh hưởng chút nào, điều này làm cho Vũ Nhạc cảm thấy kỳ lạ: “Lão bản, bộ y phục kia...” “Thật xin lỗi cô nương, ta không bán!” Nữ nhân thân nhiên ngẩng đầu lên, trên dung nhan lạnh lùng thấy rõ ràng ý cự tuyệt, rồi sau đó, tựa hồ nàng phát hiện cái gì, mặt kích động quay đầu bước vào nhà, vừa đi vừa gọi lớn: “Nương, nương...Người mau ra đây, mau ra đây đi!”

Không lâu sau, một phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, lúc giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ đoan trang, xuất hiện trước mắt mọi người. Không giống như bạch y nữ tử vừa hốt hoảng, lúc này vị phụ nhân chỉ mỉm cười, chỉ vào bạch y nữ tử rồi nhìn về phía Vũ Nhạc: “Thật xin lỗi, các vị khách quý từ xa tới đây, Tiểu Hà vừa rồi có đắc tội, mong các vị thông cảm cho.”

“Lão bản khách khí rồi, nếu bộ y phục này ngài không bán, chúng ta cũng không quấy rầy nữa.” Mặc dù nhìn ra vị phụ nhân này không đơn giản, nhưng Vũ Nhạc lại cố dự cảm không tốt chút nào, vẫn nên kịp thời rời đi tốt hơn.

“Cô nương, xin dừng bước, có thể kiếm một nơi nói chuyện hay không?” Phụ nhân nghe nàng nói vậy nhưng trên mặt lại không có chút bối rối nào, vẫn hết sức lễ độ thân nhiên nhìn Vũ Nhạc. Vũ Nhạc thông dong gật đầu: “Đã như vậy, xin làm phiền.” “Cô nương khách khí rồi, mời bên này, các vị cũng đi theo lão thân.” Lão phụ nhân không nói gì đi trước dẫn đường, thiếu nữ tên gọi Tiểu Hà đi thẳng về phía cửa lớn, đóng thật chặt cửa tiệm rồi xoay người đi theo.

Mọi người rất nhanh đi tới nhà viện được trang trí hết sức trang nhã -- Mai viện. Tiểu Hà nhanh chóng châm trà ngon nhẹ nhàng nói: “Các cô nương, xin dùng trà, đây là trà lá mẫu thân ta tự mình chế riêng, có tác dụng bổ dưỡng dung nhan!”

“Ồ? Vậy chúng ta đúng là may mắn, cảm ơn phu nhân.” Từ lúc đi vào hậu viện, nàng cảm giác được một điều gì đó quen thuộc, nơi này cho dù là trang trí nội thất hay ngoài hoa viên, khắp nơi đều thể hiện một chữ “Nhã” có thể thấy chủ nhân nơi này rất thanh cao, mà hai người trước mặt mặc dù cũng có phần trang nhã, nhưng vẫn chưa thật giống linh khí ở nơi này.

“Nếu như ta đoán không sai, cô nương chính là dòng chính nữ của Cung chủ Yêu Cung Yêu Văn Thiên, tiểu thư Yêu Vũ Mị, phải không?” Vị phụ nhân lặng lẽ nhìn về phía Vũ Nhạc, vô cùng khẳng định nói ra một câu như vậy.

Vũ Nhạc nghe vậy, ánh mắt thoáng qua chút u ám: “Hai mẹ con này, cứ nhiên nhìn ra thân phận của mình? Có âm mưu gì ở đây?”, nên con người chán ghét nhìn về hướng phụ nhân.

“Cô nương không cần lo lắng, ta có thể nhìn ra thân phận của ngài, lại dẫn ngài tới nơi này, mà không yêu cầu các vị tiểu thư kia tránh đi, đương nhiên là có lòng tin tuyệt đối.” Vị phụ nhân khẽ cười, đặt ly trà xuống bàn.

“Ồ? Vậy ta cũng rất tò mò, phu nhân đưa chúng ta tới chỗ này là có ích lợi gì?” Vũ Nhạc thay đổi giọng nói, thanh âm lạnh lùng, sắc mặt lãnh đạm nhìn về phía vị phụ nhân.

“Ha ha, không hổ là La Sát môn chủ của ta!” Vị phụ nhân nghe nàng nói, khuôn mặt đẹp đẽ lộ vẻ tán thưởng, rồi sau đó, đột nhiên bà đứng lên, cùng với Tiểu Hà, cung kính hành lễ với Vũ Nhạc. “Thuộc hạ Mặc Nhã, Đại trưởng lão La Sát môn, tham kiến môn chủ!”

“La Sát môn? Ngài nói, ngài là trưởng lão của La Sát môn?” Nghe nói đến đó, đột nhiên Vũ Nhạc cảm thấy hơi đau đầu, nếu không phải bà ấy nói, nàng đã sớm quên mất La Sát môn này. Hôm nay thật đúng dịp, mình còn tìm tới cửa rồi, ho khan một cái, thật là.... Đáng đời nha!

“Bẩm Môn chủ, thuộc hạ phụng mệnh ở đây chờ đợi ngài, nơi này là chi nhánh của La Sát môn chúng ta.” Mặc Nhã mỉm cười, nhìn về mặt Vũ Nhạc không dễ chịu, trong lòng bà đột nhiên cảm thấy tựa hồ thời gian quay ngược lại mười lăm năm, khi đó phu nhân.... Đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh, các nàng ấy cũng không trở về được.

“Vậy vì sao ngài cho rằng ta chính là Môn chủ của các ngài thế?” Vũ Nhạc chau mày, nghĩ đến bộ dạng khản trương vừa rồi của Tiểu Hà, không nhìn được thốt lên.

Tiểu Hà nghe nàng hỏi, khẽ mỉm cười: “Ngài và Lão Môn chủ đáng đáp rất giống nhau, rất dễ dàng nhận ra.”

“Ha ha, thì ra là như vậy, ở đây có tranh vẽ nương ta hay không?” Cái từ mẫu thân này trong trí nhớ nàng có thể nói là mờ nhạt, là xa lạ, hôm nay đột nhiên nhắc tới, vẫn còn chút không thích ứng được.

"Thật xin lỗi Môn Chủ, tranh vẽ Lão Môn chủ chỉ có ở tổng bộ La Sát môn chúng ta, nếu ngài có thời gian, trở về xem một chút được không?" Nhắc tới Lão Môn chủ, hốc mắt Mặc Nhã có chút ửng đỏ.

"Được rồi, vậy ta cũng không ở lại nữa, chúng ta còn có việc." Vũ Nhạc từ từ đứng lên, kính trọng nhìn Mặc Nhã, đột nhiên hỏi: "Không biết, ngày trước trên giang hồ nổi danh mộ thời thiếu phụ có bàn tay kỳ diệu, có phải là tiền bối hay không?"

Mặc Nhã khẽ mỉm cười, gật đầu: "Không hồ là Thiếu chủ tử, món Linh Lung y ở đằng trước có chút khuyết điểm, chờ thuộc hạ làm tiếp một bộ nữa sẽ đích thân đưa qua cho ngài. Ngài và Lão chủ tử giống nhau, đều thích màu tím." Về phần tại sao, Mặc Nhã biết rất rõ.

"Vậy.... Làm thêm mấy bộ nữa đi, ngài nhìn xem, chúng ta có sáu người mà? Sau này ngài làm y phục, chúng ta mặc ngoài, được không?" Vũ Nhạc tham lam nhìn về phía Mặc Nhã, Mặc Nhã bật cười: "Ngài yên tâm đi, mỗi người một bộ, làm sao lại thiếu ai chứ?"

"Vậy thì tốt, chúng ta đi, có thời gian sẽ tới thăm ngài." Vũ Nhạc thân mật ôm lấy bả vai Mặc Nhã, dẫn Cung Tuyết các nàng đi khỏi Danh Y phường.

"Tiểu thư, vị phu nhân vừa rồi muội đã gặp trước đây." Ra khỏi cửa, mộc Ngư nghiêng đầu về phía Vũ Nhạc, "Năm đó phu nhân vẫn còn sống, đã từng mang theo muội và tiểu thư gặp mặt vị phu nhân kia."

"Ừ, biết rồi, Ngư nhi, cuộc sống sau này của chúng ta sẽ thú vị hơn rất nhiều." Nàng vẫn cảm thấy, La Sát môn này, tựa hồ không đơn giản như vậy, cư nhiên lại lựa chọn Trần Gia trấn làm cứ điểm, hình như có chút đại tài tiểu dụng (*) rồi!

(*) Đại tài tiểu dụng: không biết trọng người tài, dùng nhân tài không đúng chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Xin chỉ giáo

Lại nói tới Hỏa Băng Dịch, Mộc Dương, Nam Cung Ngọc Thần, Tả Nguyên Kỳ, Cổ Mặc, năm người ra khỏi trà hương lâu không tìm được tung tích giai nhân. Năm người vừa tiếc nuối, vừa chậm rãi bước trên đường phố, xung quanh họ là các thiếu nữ đang trợn to hai mắt, bộ mặt hồng nhuận nhìn bọn họ. Năm người họ chẳng những mắt nhìn thẳng, mà còn không nhịn được cười nhạo: "Bây giờ những nữ nhân này càng lúc càng lớn mặt vậy?" "Thôi xin đi, đó đều là thiếu nữ có được hay không, cái gì mà nữ nhân? Nói thật khó nghe." "Còn có, đừng có làm ra vẻ ông cụ non nữa, người lớn làm sao? Chỉ mới là tiểu tử mười sáu tuổi mà thôi." "Này, đó không phải là các cô nương chúng ta vừa thấy sao?" Mộc Dương kinh ngạc chỉ về phía trước cách đó không xa sáu vị giai nhân, nhìn sang Băng Dịch đi bên cạnh.

Hỏa Băng Dịch theo tầm mắt nhìn theo, khoe môi cong lên: "Không sai, chính là các nàng, hóa ra là đi mua y phục, không trách chúng ta tìm không được, đi, đuổi theo." Dứt lời, bóng dáng màu xanh lóe lên, đuổi theo.

"Chắc chắn, lần đầu chúng ta thấy Hỏa thái tử nóng lòng như vậy, không biết hắn coi trọng vị nào?" Đôi mắt Nam Cung Ngọc Thần khẽ nheo lại, vẻ u ám thoáng qua trong mắt.

Cổ Mặc thân nhiên nhìn sang hắn một cái, chậm rãi đi theo.

Sau khi ra khỏi Danh Y phường, sáu người Vũ Nhạc vừa đi mua đồ ăn vặt ven đường, vừa tò mò nhìn xung quanh, trong lúc vô thức đã mang đầy thức ăn trên tay. Mộc Ngư thấy chời nghĩ mắt cách đó không xa, vội vàng nói: "Tiểu thư, không bằng chúng ta đi qua chỗ kia? Chờ ăn xong rồi đi dạo tiếp?"

Vũ Nhạc đồng ý gật đầu: "Ừ, cũng tốt, như thế này nhìn hơi bất nhã."

Sáu người rất nhanh tiến đến chòi nghỉ mát, vừa ngồi xuống, Cung Tuyết nhú mày nhìn về phía Vũ Nhạc: "Hình như chúng ta bị theo dõi."

"Ừ, ta cũng vừa cảm thấy, có điều, tựa hồ không có sát khí, cho nên không cần đề ý tới, chúng ta tiếp tục ăn." Vũ Nhạc không để ý nhún vai, gấp một miếng cháo lên, thỏa mãn cắn một miếng, những người khác thấy thế cũng không chịu được thức ăn ngon mê hoặc, bắt đầu toàn tâm toàn ý tấn công thức ăn ngon trước mặt.

Lúc sáu người đang ăn uống bất diệc nhạc hồ (*), một giọng nói nhẹ nhàng phá vỡ an tĩnh: "Sáu vị cô nương thật có nhã hứng, không biết có thể may mắn cùng nhau dùng cơm hay không?"

(*) Bất diệc nhạc hồ: Kinh khủng, dễ sợ, chết đi được.

Thấy có kẻ tới bắt chuyện, Vũ Nhạc cười lạnh, mí mắt cũng lười nâng lên, thông thả ung dung gấp bánh táo, từ từ thưởng thức. Cung Tuyết năm người thấy chủ tử nhà mình không để ý đến, đương nhiên cũng lười quan tâm, cúi đầu hưởng thụ thức ăn ngon trước mặt. Với các nàng, thức ăn ngon này còn mê hoặc hơn người.

Hỏa Băng Dịch bất ngờ gặp phải trắc trở, chợt cảm thấy cực kỳ lúng túng, mấy cô nương này hình như rất khác so với những người khác, ngạo khí như

vậy, cũng ít khi thấy, hơn nữa trước mặt Hỏa Thái tử Từ Minh đại lục lại bày ra dáng vẻ nữ nhân, càng thêm hiếm thấy.

Bốn người Mộc Dương, Nam Cung Ngọc Thần, Tả Nguyên Kỳ, Cổ Mặc đuổi theo vừa lúc thấy được Hoà Băng Dịch kinh ngạc, trong lúc vô thức, bốn người đều đặt ánh mắt rơi xuống đám người Vũ Nhạc, từ trong mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

“Khụ, cô nương nhìn xem, huynh đệ chúng ta đã đứng ở chỗ này khá lâu, có thể để một vị trí cho chúng ta?” Hỏa Băng Dịch không chớp mắt nhìn Vũ Nhạc, bị phong thái tuyệt mỹ của nàng làm cho khuynh đảo, cho nên dù bị cự tuyệt vẫn mặt dày tiến về phía trước, dáng vẻ không đạt mục đích không bỏ qua.

“Ăn xong chưa?” Vũ Nhạc cũng lười nhìn hắn, quay đầu về phía năm người Cung Tuyết dịu dàng hỏi. Mấy người Cung Tuyết vừa nghe nàng hỏi, biết tiểu thư đã không nhận được nữa, vì vậy rối rít để đồ ăn trong tay xuống, gật đầu: “Ăn no!” “Dạ, vậy chúng ta đi!” Vũ Nhạc cầm khăn tay ưu nhã lau miệng, liếc mắt nhìn trên bàn bày bữa bãi, hướng về phía Hỏa Băng Dịch nói: “VẬY...Mấy thứ này phiền các người dọn dẹp lại, dù sao chúng ta đã nhường chỗ cho các người rồi, đứng không?” Dứt lời, khoe môi nàng cong lên, kéo Mộc Ngự rời đi, mấy người Cung Tuyết nhanh chóng đuổi theo. Hỏa Băng Dịch tức giận không phát tác được, gương mặt tuần tú trắng bệch, không thoải mái chút nào.

Nhưng, khi sáu người đi qua đám người Cổ Mặc, đột nhiên bị chặn đường. Vũ Nhạc dừng chân, nhũn mày, tự tiểu phi tiểu hỏi: “Thế nào? Các vị có gì chỉ giáo?”

Nam Cung Ngọc Thần phe phẩy chiến phiến trong tay, gương mặt tuần tú tràn đầy vẻ tươi cười quét mắt qua đám người Vũ Nhạc, rồi sau đó, chậm rãi mở miệng: “Chỉ giáo thì chưa dám, chẳng qua là nhìn hôm nay thời tiết không tệ, không biết các vị cô nương có hứng thú du hồ hay không?” Dứt lời, hắn liếc nhìn mặt hồ trong xanh phía sau lưng.

Hỏa Băng Dịch đi theo sau nhìn Vũ Nhạc lạnh lùng, trong lòng vô cùng khó chịu, lớn như vậy vẫn chưa bị nữ nhân nào cự tuyệt như vậy, giọng điệu đó làm sao hắn nuốt trôi? Nhất là nàng vừa nói những lời kia, rõ ràng coi bọn họ giống kẻ nhặt đồ bỏ đi, quả thật rất quá đáng, nghĩ đến đây, giọng điệu vô thức cao vọt lên: “Cho người mặt mũi, người còn muốn vênh lên? Hả? Người cho rằng người là thứ gì? Đáng đáp xinh đẹp một chút đã dám ở đây điều vô tư oai? Không coi ai ra gì sao? Nói cho người biết, bản thái tử coi trọng người là phúc phần của người, đừng có ở đây giả thanh cao nữa, hừ!” [Tieutam: Chửi hay lắm *vỗ tay*!]

Hắn nói xong, khuôn mặt tuyệt mỹ của Vũ Nhạc chợt lạnh lẽo, nụ cười kinh diễm trên khóe môi, đáy mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng, tự tiểu phi tiểu nhìn Hỏa Băng Dịch: “Ồ? Ta còn tưởng là cho nhà ai sửa ở đây? Thì ra là Hỏa Thái tử được Hoàng thượng sủng ái nhất à, chắc chắn, không trách được lại làm người ta...chán ghét như vậy!”

“Thân là Thái tử đương triều, không làm việc đảng hoàng thì thôi đi, lại còn dám đùa giỡn thiếu nữ đảng hoàng trên phố, có thật người đúng là Thái tử không, hả?” Khuôn mặt trong của Cung Tuyết tràn đầy vẻ băng lãnh, cong khóe môi, vô cùng giễu cợt.

Nghe đến đó, Cổ Mặc vẫn trầm mặc bỗng ngẩng đầu lên, trong mắt đen ngăm nhìn dung nhan xinh đẹp trong sáng dưới ánh mặt trời, trong lòng xẹt qua cảm giác rung động.

“Này, chó ngoan không cần đường, nghe rõ không? Còn không mau tránh ra, coi chừng quạ đầm của lão nương đập bể mặt chó của người.” Quả Nhiễm khinh thường cong môi, con người xinh đẹp tràn đầy vẻ khó chịu.

“Cô nương, đừng nói mạnh miệng, tốt nhất nên dùng đầu óc, đừng có không cẩn thận chọc phải người không nên dây vào? Đến lúc đó các người cũng chịu không nổi đâu!” Mộc Dương nhìn mấy tiểu nữ nhân cuồng ngạo trước mặt, nhất thời lửa giận trong bụng bùng lên tới đỉnh đầu, khi nào bọn họ lại bị nữ nhân chỉ vào mặt mắng chửi, quá uất ức, nếu không phải các nàng là nữ nhân, thì đã sớm tát một cái!

“Không nên dây vào người nào đó? Người nào hả? Là tên Thái tử điện hạ này? Hay là tên mặt trắng nhà người hả?” Mía cười ngọt một tiếng, như ngáy thờ nhìn Mộc Dương, Mộc Dương vừa mới dấy lên lửa giận, nhưng vừa nhìn tới khuôn mặt tươi cười kia, lửa giận trong nháy mắt tan biến, không chớp mắt ngăm nhìn Mía.

Nam Cung Ngọc Thần oán hận đáp Mộc Dương một cước, kéo hắn tỉnh lại, quát lên thô thiển: “Hôm nay mấy người các người, ai cũng đừng nghĩ đi khỏi, hoặc là nói xin lỗi, hoặc là...” Sau đó còn chưa kịp nói hết, lập tức bị Bối Khả tát một cái vào mặt: “Môi vệ sinh sạch sẽ miệng một chút, tiểu đệ!” Dứt lời, nàng khinh bỉ trợn mắt nhìn hắn: “Lông còn chưa mọc hết đâu, lại còn dám ra trêu đùa nữ nhi?”

Vũ Nhạc cố nén cười trong bụng, chấp tay sau lưng, nụ cười hiện lên trên khóe môi: “Đừng tưởng rằng các người là con trai trưởng hay cháu ruột của thế lực hạng nhất, hạng hai, nói cho các người biết, thân phận của chúng ta so với ai cũng không thấp hơn, so thân phận? Chính là hành động ngu ngốc nhất, hiểu không? Các tiểu tử ngốc!” Dứt lời, nụ cười từ từ thu hồi, đáy mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng, nàng bước chân rời đi.

Đám người Cung Tuyết cười lạnh một tiếng, nhanh chóng đi theo.

Cho đến khi các nàng rời đi, Nam Cung Ngọc Thần mới ngoảnh cổ nhìn về phía các huynh đệ khác, bộ dáng không tin nổi: “Này, thực lực của nữ nhân vừa rồi đã đạt tới cảnh giới Từ Vương, nàng, bộ dáng của nàng chắc chỉ mười hai tuổi, sao lại đáng sợ như vậy? Tại sao chúng ta chưa từng nghe nói qua?”

Sắc mặt Hỏa Băng Dịch vừa rồi còn đỏ bừng lửa giận, vừa nghe Nam Cung Ngọc Thần nói xong, sắc mặt trong nháy mắt đã thay đổi: “Người nói gì? Nàng đã đạt đến Cảnh giới Từ Vương? Này...Đùa gì thế?”

“Người nhìn ta giống như đang đùa giỡn sao? Mấy nữ nhân kia, đừng nhìn bên ngoài dễ khi dễ, thực lực của các nàng, đúng là có tư cách kiêu ngạo! Cũng không trách được các nàng nhìn chúng ta không vừa mắt, đơn giản là không cùng một cấp bậc!” Nam Cung Ngọc Thần có vẻ hơi buồn bã vì mình

bị bạt tai bên má phải, cảm giác vẫn còn rát, nữ nhân này, hạ thủ tuyệt đối không nhẹ, có điều nàng thật đẹp nha!

Cổ Mặc từ đầu đến cuối chỉ đứng yên một bên, khi ánh mắt chạm tới các nàng, trong mắt ánh sáng như có như không chớp động.

Tà Nguyên Kỳ bị kích động, nụ cười tràn đầy trên khóe môi: “Ngươi nói xem, có phải họ là tân học viên năm nay của học viện Thánh Đức?”

Nói tới chuyện này, ánh mắt Mục Dương bỗng sáng lên: “Huỳnh đệ nhắc nhở thật đúng lúc, nếu như họ thật sự là tân học viên mới năm nay của học viện Thánh Đức...A, không được, sau ba tháng nữa là cuộc so tài của tân học viên, chẳng lẽ chúng ta sẽ thua sao?” Hôm nay bọn họ chẳng qua mới tiến vào Cảnh giới Tử Linh, làm sao so sánh với nữ nhân yêu nghiệt này? Không phải tìm chết thì là gì?”

“Nàng vừa mới nói, thân phận của họ so với ai cũng không thấp hơn, xem ra tám chín phần các nàng là người của Thánh Đức, thế nhưng rốt cuộc mấy nữ nhân kia có thân phận gì? Tứ Đại gia tộc trừ Lăng thị, Hóa thị và Mục thị, vậy chỉ còn lại Nhạc gia rồi, nhưng theo tin đồn, Đại tiểu thư Nhạc gia là củi mục mà, cho nên tuyệt đối không phải là trong tứ đại gia tộc. Những thế lực hạng hai trúng tuyển năm nay chúng ta đều biết, như vậy, còn có thể lực nào chúng ta không chú ý tới?” Tà Nguyên Kỳ nhớ lại phong thái nói chuyện vừa rồi của Vũ Nhạc, cảm thấy nàng không phải là người đơn giản, nhân vật như vậy tất nhiên không phải là thế lực hạng ba, nhưng hôm nay thế lực hạng nhất, hạng hai không có thí sinh phù hợp, chẳng lẽ là các gia tộc lánh đời?

“Thay vì ở đây suy nghĩ những thứ vô dụng này, không bằng trở về tu luyện thật tốt.” Giọng nói lạnh băng của Cổ Mặc thanh linh vang lên, làm cho bốn người đang tập trung suy nghĩ bị cảnh tỉnh, vừa định mở miệng nói gì, Cổ Mặc không thèm nâng mắt nhìn họ, trực tiếp rời đi. Bốn người nhìn nhau, nhanh chóng đi theo, hẳn nói không sai, không bằng trở về tu luyện thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Vũ Nhạc nổi giận

Lúc trở lại Thánh Đức đã là ban đêm, hôm nay sáu người không những ăn uống no say, mà còn thuận đường đi dạo chợ đêm, thoải mái vô cùng. Nhưng khi các nàng vừa bước vào sân đã cảm thấy một luồng oán khí cường đại từ trong phát ra. Bốn người Cung Tuyệt nhìn nhau một cái, về mặt kinh dị, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, các nàng thức thời dừng chân lại, còn thuận tiện lôi Mộc Ngư đi. Vũ Nhạc đứng một hồi không nghe thấy động tĩnh gì, quay đầu lại nhìn, phát hiện ra trong sân còn sót lại mình nàng. Dưới ánh trăng, nàng không được tự nhiên giật giật khóe miệng: “Đừng đùa nữa, lớn tuổi như vậy rồi, còn muốn chơi trốn tìm sao?”

Ở trong nhà, nam nhân đang hôn dỗi nào đó vừa nghe thấy thế, đôi mắt lạnh lùng thoáng qua vẻ không thoải mái: “Nữ nhân này, lại không nhận ra hơi thở của ta.” Suy nghĩ một chút, ngón tay thon dài nhẹ búng ra, hai người ngay lập tức ở trong Linh Giới. Vũ Nhạc đột nhiên bị thay đổi chỗ đứng, rất nhanh phản ứng lại, nhanh chóng xoay người, nhìn thấy nam tử yêu nghiệt đang đứng dựa vào thân cây, đôi môi đỏ mọng khó chịu cong lên: “Ngươi đúng là không coi mình là người ngoài, nơi này là địa bàn của ta, tại sao ngươi lại không biết nghĩ vậy? Linh Tiểu Giới, ngươi lăn ra đây cho ta!”

Bóng người màu tím của Tiểu Giới lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt Vũ Nhạc, nhìn bộ dạng dữ tợn của Vũ Nhạc, không nhịn được rụt cổ lại: “Chủ nhân...”, lắp ba lắp bắp.

“Ngươi còn biết ta là chủ nhân của ngươi? Người đàn ông này, người đàn ông này là ai? Các ngươi người nào cũng sợ hãi hắn, thật đúng là ném vào mặt bản tiểu thư!” Đôi mắt Vũ Nhạc chợt lóe, đầu ngón tay đã xuất hiện ánh sáng bạc, vừa định gây khó dễ cho Tiểu Giới thì giọng nói trầm thấp độc nhất của Thiên Duật Dạ vang lên bên tai: “Được rồi, đừng làm rộn, nếu nàng không thích, lần sau ta sẽ hỏi ý nàng trước, không nên làm khó nàng.”

“Hừ...Ta dạy dỗ người của ta, ngươi cũng muốn nhúng tay vào? Rốt cuộc ngươi là ai? Lúc nào cũng thần thần bí bí, tự nhiên lại làm cho những người bên cạnh ta sợ hãi ngươi? Người có bản lĩnh không nhỏ sao? Nói, rốt cuộc là ai?” Hôm nay không hỏi ra nguyên nhân, tuyệt đối không bỏ qua, đừng tưởng rằng cứu mạng của nàng mà có thể muốn làm gì thì làm.

Tiểu Giới thấy bộ dáng ương ngạnh của chủ nhân mình, không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, chớp chớp mắt to liếc về phía Lạp Lạp ở cách đó không xa, vội vàng nháy mắt. Lạp Lạp hiểu ý, chạy nhanh như gió, lúc này nếu nói hết ra, không gây pháo nổ mới là lạ!

“Vũ nhi, không phải ta đã nói cho nàng biết rồi sao, ta là phu quân của nàng, là người yêu của nàng, chúng ta là đôi uyên ương đã trải qua mười kiếp đau khổ!” Chưa bao giờ Thiên Duật Dạ lại không biết phải làm thế nào như vậy, khi tiểu nữ nhân này nổi giận, hẳn không có cách nào cả, giống như ngàn năm trước, hẳn bị nữ nhân này gây họa như vậy, không ngờ bây giờ ngàn năm đã qua, nàng vẫn bá đạo như vậy, lại giống như trước đây, thật không biết là nên vui mừng, hay là nên bi ai đây?

“Cái rắc, cái gì mà phu quân? Bản tiểu thư mới có 12 tuổi, ở đâu ra lại có phu quân? Còn nữa, cái gì mà tình nhân mười kiếp? Hôm nay, nếu ngươi không nói thật ra thì đừng mong rời khỏi đây.” Nữ nhân hướng lỗ mũi lên trời, hừ một tiếng.

Trên trán nam nhân từ từ chảy xuống ba vạch đen, một lúc lâu sau, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu: “Xin lỗi, ta không thể nói, bây giờ là lúc cực kỳ nguy hiểm, sai một ly đi một dặm, ta không thể để nàng gặp nguy hiểm. Vũ nhi, đừng ép ta, tất cả việc ta làm đều là vì tốt cho nàng.”

Vũ Nhạc không biến sắc quan sát nam nhân trước mặt, mặc dù hắn đã đổi ý phục mới, ánh mắt sâu thẳm, nhưng cả người lại tỏa ra cảm giác mệt mỏi, làm nàng vô thức cảm thấy đau lòng, đau lòng? Làm sao nàng lại đau lòng cho hắn? Chẳng lẽ hai người thật sự là tình nhân suốt mười kiếp? Nhưng mà...

Điều này có thể xảy ra sao?

“Ngươi nói là sự thật?” Lúc lâu sau, Vũ Nhạc khó chịu nhỏ một bãi nước miếng, buồn bực nhìn hắn.

“Là thật, ta không hề lừa dối nàng.” Duật Dạ nghe thấy giọng nói dần mềm mại của Vũ Nhạc, không nhịn được kích động nhìn nàng.

“Vậy ngươi tên gì? Một kẻ ngay cả tên cũng không nói cho ta biết, lại còn dám nói yêu ta?” Mi mắt nàng xéch lên, cười nhạt một tiếng.

“Họ không nói cho nàng biết?” Duật Dạ đột nhiên sững sờ, hắn không nói cho nàng biết? Họ cũng không nói cho nàng biết?

“Không biết, quên rồi, có lẽ có nói nhưng ta không nhớ, có lẽ căn bản là chưa nói, rốt cuộc ngươi tên gì?” Vũ Nhạc bĩu môi, tay ngọc chỉ một cái, hai chiếc ghế mềm ở cách đó không xa lập tức xuất hiện ngay sau lưng hai người, “Ngồi đi!”. Ôi chao, có linh lực đúng là không giống với trước, làm gì cũng dễ dàng, lúc nào có thể biến đá thành vàng thì càng hoàn mỹ!

Trong lòng Duật Dạ ảm áp, đúng là vợ mình chu đáo, biết hắn đứng mệt rồi, hắn vừa ngồi xuống, một ly trà nóng được đưa tới: “Này, uống trà!” Lần này, bộ dáng của nam nhân nào đó càng thêm thụ sủng nhược kinh(*) chăm chăm nhìn Vũ Nhạc, tại sao suy nghĩ của nữ nhân của mình lại thay đổi nhanh như vậy? Tại sao lại thay đổi như vậy?

“Nhanh lên chút, mau nói những gì ngươi có thể nói cho ta biết trước.” Nhìn bộ dáng hắn ngơ ngác, mỗ nữ khó chịu mắng: “Yêu nghiệt chết tiệt, sao lại có đôi mắt đẹp thế làm gì? So với nữ nhân còn đẹp hơn, còn cho chúng ta sống nữa không?”

Mỗ nam nhân đang uống trà, phốc một cái trực tiếp phun trà ra. Vũ Nhạc kinh ngạc, nhảy cách ra ba bước, la lớn: “Nam nhân chết tiệt, ngươi đùa cái gì vậy?”

“Ta... Khụ khụ, thật xin lỗi!” Thiên Duật Dạ vừa vỗ vỗ lồng ngực của mình, vừa khó chịu hắng giọng, sau một lúc mới trở lại dáng vẻ bình thường. Hắn nhìn thấy Vũ Nhạc tức giận bạnh quai hàm, đột nhiên cảm thấy có chút vô lực, tính tình của nữ nhân nhà mình, càng ngày hắn càng không đoán ra được, có thể bình thường một chút được không, để cho hắn còn chuẩn bị tâm lý? Còn kinh ngạc một trận, cảm xúc lúc lên lúc xuống, thật không tốt mà!

“Thật là, có phải nam nhân không, chút bình tĩnh cũng không có, một câu nói mà có thể phun trà?”

Ta nói này, có phải ngươi già mao hay không? Tại sao những người đó lại sợ hãi ngươi như vậy? Rõ ràng ngươi rất dễ khi dễ mà.” Nói tới đây, tựa hồ nàng nhớ ra cái gì, dùng một tay vịn đầu nam nhân, khi hắn vẫn còn đang kinh ngạc, bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng đã sờ lên mặt hắn, chà chà xát xát bên trái, chà chà xát xát bên phải...

Một lúc lâu sau nàng mới khinh bỉ bĩu môi: “Ngươi không dịch dung? Này, mặt của ngươi đẹp như vậy, ta khuyên ngươi huynh đệ à, ngươi nên cửa lên mặt vài vết đi? Như vậy không biết bao người ngoài kia có thể bình tĩnh một chút!” Lời của nàng nói ra lập tức làm cho nam nhân nào đó từ Thiên Đường rơi xuống Địa Ngục. Vừa lúc này, bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng không chút khách khí xoa nắn khuôn mặt của hắn, làm cho hắn có cảm giác vui sướng trước nay chưa từng có, nhưng nữ nhân này luôn có bản lĩnh tức chết người không đền mạng, lại nghĩ ra chủ ý cùi bắp này. Có điều hắn nghĩ nghĩ một chút, chẳng lẽ tiểu nữ nhân của mình đang ghen? Nghĩ đến khả năng này, trong nháy mắt tâm tình trở nên tốt hơn, hắn hưng phấn nhìn nàng: “Đây là phu nhân lo lắng sao? Còn sợ vì phu bị nữ nhân khác câu dẫn sao?”

“Hừ... Ngươi cũng thật biết dán vàng lên mặt mình, nữ nhân nhìn gương mặt của ngươi lập tức sẽ chết tâm, ta có gì phải lo lắng chứ?” Về mặt Vũ Nhạc khinh bỉ liếc hắn một cái, chép miệng: “Nhanh nói vào vấn đề chính, lai lịch của ngươi là gì?”

Thiên Duật Dạ cảm thấy đời này chưa từng gặp thất bại như vậy, bị khinh bỉ cũng không tính, lại còn bị chính nữ nhân của mình khinh bỉ. Người này, có thể nói giống hệt gia gia nữa, như thế nào đã trải qua chín kiếp tội luyện mà tính cách của nàng vẫn cứng đầu như vậy, thật khó quản giáo mà? Tại sao hắn lại xui xẻo tìm được sát tinh như vậy chứ? Cả ngày bị khi dễ chưa tính, lại còn phải chịu đựng thịnh thoảng nàng bùng nổ nữa, làm trái tim hắn chịu không nổi... Thật là sai một li đi một dặm!

Trong lúc mỗ nam đang buồn bã than thở, Vũ Nhạc nhíu chặt lông mày: “Ngươi điếc sao? Ta vừa hỏi ngươi đấy?”

Thiên Duật Dạ sau khi tự khinh bỉ chính mình, lấy hết sức nhẹ nhàng nhìn Vũ Nhạc: “Vũ nhi, tên của ta chính là ‘Thiên Duật Dạ’, ở kiếp này, thân phận của ta là Cung chủ của Tử Minh Cung, năm nay hai mươi một tuổi, lớn hơn nàng chín tuổi.”

“Phụt...” Nghe hắn giới thiệu xong, Vũ Nhạc nhìn không được phun toàn bộ nước trà trong miệng ra, lúc nàng vất và thở hỗn hển xong ngẩng đầu lên, lại bị dáng vẻ ướt sũng của mỹ nam làm cho kinh hãi: Lúc này, sắc mặt Thiên Duật Dạ co quắp hết cả, trên trán trên mái tóc còn nhỏ vài giọt nước trà, rơi xuống dọc theo khuôn mặt hoàn mỹ....

“Cái này, không phải ta cố ý, ta lau cho ngươi, ta lau cho ngươi.” Nhìn bộ dạng chật vật của mỗ nam, mỗ nữ rốt cuộc ban phát lòng tốt, lấy khăn tay trong ngực ra, lau không chút dè dặt. Thiên Duật Dạ không hề nghĩ ngợi ôm nàng vào trong lòng, dùng sức đặt nàng ngồi lên trên đùi, dùng giọng vô cùng buồn bã nhìn nàng: “Vũ nhi, ta phát hiện ra, chúng ta chính là oan gia, ở cùng nàng, lòng ta chưa từng thấy dễ chịu, nàng... Nàng không thể dịu dàng một chút được sao?”

Vũ Nhạc đỏ mặt, dùng sức muốn đẩy Thiên Duật Dạ ra, có điều dùng lực thế nào cũng không thể thoát ra khỏi trói buộc của hắn, bắt đầu dĩ gào rống lên: “Buông lão nương ra!”

Không ngờ nam nhân mặt không đỏ sắc, mắt không nhắm mi, lực phát ra từ tay càng mạnh, đôi mắt đen nháy khó chịu nhìn nàng: “Không buông, khó khăn lắm mới ôm vào lòng, tại sao có thể nói buông là buông?”

“Thiên Duật Dạ, người đừng quá đáng quá, buông tay!” Vũ Nhạc ghen đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, cổ tay mảnh khảnh dùng sức nắm chặt lấy cánh tay đàn ông, nhưng một tay cũng không lôi ra được, giằng co một hồi, nàng bắt lực cúi đầu, ừ ừ nói: “Được rồi, nam nhân chết tiết, coi như người lợi hại!”

Thiên Duật Dạ nhìn về phía nàng: “Đừng đùa nghịch nữa, được rồi, ta ôm nàng ngủ, hôm nay chơi rất vui về sao?”

“Người theo dõi ta?” Vừa nghe hắn nói thế, Vũ Nhạc lập tức quay đầu sang, mắt mở to, bộ dáng nếu người dám gạt đầu, ta sẽ giết chết người.

Thiên Duật Dạ bắt đắc dĩ lắc đầu: “Ta thật sự muốn một bước không rời nhìn chăm chăm nàng, mà ta cũng không có thời gian làm vậy nha, đừng làm rộn nữa, đi ngủ đi, ta mệt quá!”

“Người đang làm cái gì vậy?” Ngay từ lúc hắn vừa xuất hiện, Vũ Nhạc đã phát hiện hôm nay trông hắn hết sức mệt mỏi.

“Không phải là vì phu đang phấn đấu vì tương lai tốt đẹp của chúng ta sao? Không đem mấy bụi gai trên đường chém hết, làm sao chúng ta có được tương lai tốt đẹp đây?” Thiên Duật Dạ thân mật sờ chóp mũi của nàng, ôm nàng như công chúa, bước chân thoải mái đi về phía bảo tháp, mà mỗi nữ đang vui đầu ở trong lòng hắn nghe được câu này, đột nhiên trở nên yên tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Nhìn không thấu

Lần này, Vũ Nhạc không đập hắn xuống giường, nhìn sắc mặt hắn thật sự mệt mỏi, cũng không đành lòng nói: “Mệt rồi thì nằm ngủ đi!”

“Nàng không đuổi ta đi nữa sao?” Khóe miệng Thiên Duật Dạ cong lên, đong đầy dịu dàng, thấy nàng dịch dịch về một bên, nhủ mảy mòi tiếp: “Nàng nghiêm túc sao?”

Vũ Nhạc không nhịn được nữa, lờm một cái: “Muốn tin hay không tùy người, không ngủ thì cút ngay đi!” Nàng trở mình, mặt hướng vào trong tường, không thêm... để ý tới hắn nữa.

Nam nhân cười thầm một tiếng, vén chăn lên, dứt khoát bò lên giường, dùng một tay ôm nàng vào trong lòng: “Không ngờ nương tử lại biết đau lòng cho ta, có những lời này của nàng, dù một tấc chết, cũng đáng giá.”

Vũ Nhạc nghe hắn nói vậy, cả người cứng đờ, rồi chậm rãi nghiêng đầu sang, nhìn khuôn mặt tuấn đạt gần trong gang tấc, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi: “Người... Rốt cuộc đang bận rộn việc gì?”

“Bận rộn chuẩn bị chung thân đại sự của chúng ta, đều tại nàng nha đầu này ở kiếp trước rải hoa đào qua nhiều, những thứ đào hoa kia đúng là âm hồn bất tán, gia đang tiêu diệt từng chương ngại một, sẽ không để bọn họ được như ý.” Nam nhân nói tới những đào hoa thói tha kia, tựa hồ là cắn răng nghiêng lợi. Vũ Nhạc nghe hắn nói, tự động lựa chọn không nhìn, thì ra náo loạn một hồi, là ăn dấm chua sao, thật không thú vị nha!

Tiếng hít thở đều đều nhanh chóng vang lên bên tai, lông mày nam nhâm nhíu lên, nữ nhân này, sao vừa nằm lên giường đã ngủ rồi chứ? Hắn vuốt ve làn da mịn màng như em bé của nàng, lắng nghe hơi thở ngọt ngào của nàng, cánh tay của nam nhân cứng lại, đời này, sẽ không để nàng rời xa ta, mười kiếp chia lìa, đúng là muốn ép người đến điên rồi!

Cảm giác được người trong lòng không thoải mái, Thiên Duật Dạ điều chỉnh lại lực đạo thích hợp, Vũ Nhạc vô thức cọ cọ đầu, rồi sau đó vùi sâu trong lòng hắn, tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp. Nam nhân nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, cảm giác thoải mái vô cùng làm hắn vui vẻ cong khóe môi, hồi lâu sau mới thiếp đi.

Hai người này ngủ một giấc suốt một ngày một đêm, cho đến sáng sớm ngày hôm sau, Vũ Nhạc tỉnh lại, chợt cảm giác cổ không thoải mái, quay đầu nhìn sang thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Thiên Duật Dạ ngay trước mắt, nàng hít một hơi lạnh, nam nhân này, đúng là da mặt dày, cứ nhiên lại ở lại đây lâu như vậy?

Nhìn sắc trời một chút, tựa hồ đã qua một lúc lâu, nàng từ từ ngồi dậy, dùng sức đẩy đẩy cánh tay đang đặt lên bụng nàng ra, vừa mới chuẩn bị xuống giường, cánh tay dài của nam nhân vươn ra, ôm lấy eo thon của nàng: “Trời còn sớm mà, ngủ tiếp đi.”

“Không được, ta còn phải huấn luyện! Muốn ngủ thì người ngủ đi!” Vũ Nhạc cau mày, tách cánh tay của hắn ra, trực tiếp nhéo lỗ tai của hắn: “Mau buông tay, trời không còn sớm, người cũng nên đi thôi.”

Thiên Duật Dạ vô cùng không muốn mở mắt, buồn bã nhìn Vũ Nhạc, bắt đắc dĩ buông nàng ra, chậm rãi ngồi dậy, bộ dáng suy sụp mệt mỏi lại làm Vũ Nhạc nhất thời nhìn ngây người: “Nương tử, vì phu đẹp không?”

“Đẹp lắm, người đúng là nam nhân chuyên đi quyến rũ nữ nhân!” Vũ Nhạc nhướn mi mắt, khóe miệng cong lên.

“Vi phu chi cần có thể quyến rũ nàng là được, mấy nữ nhân khác muốn đi đâu đó, ta cũng không quan tâm.” Thiên Duật Dạ nở nụ cười ngụy hiểm nhìn Vũ Nhạc: “Hôn chào buổi sáng vi phu được không?”

“Ta không biết ngươi lại háo sắc như vậy, hà? Tính luyện đồng sao? Đừng quên, bây giờ bản tiểu thư mới mười hai tuổi, mười hai tuổi còn chưa cập kê!” Giọng nói Vũ Nhạc hơi trầm xuống, khó chịu nhìn chằm chằm nam nhân đáng chết.

“Hà... Là vi phu không đúng, cho nên quên mất, vậy... Sẽ chờ nàng cập kê.” Nam nhân khó chịu vuốt vuốt ấn đường, thời gian quý giá này, không biết còn phải chờ bao lâu?

“Ngươi nhanh lên một chút, ta còn muốn gọi người vào đây!” Vũ Nhạc nhìn đáng và chậm chạp của nam nhân, nhìn không được nóng lòng nhắc nhở.

“Làm sao vậy?” Nam nhân ưu nhã nhíu một cái, không để ý hỏi.

“Làm sao à? Không gọi người đi vào, ta làm sao mặc được y phục!” Y phục hôm qua không thể mặc lại, vốn đang rầu rĩ vì y phục, đột nhiên nàng nhớ tới đang ở trong không gian, y phục trong này cũng rất nhiều, nhưng mấu chốt chính là, y phục ở thời đại này, nàng không biết mặc nha!

“Ta giúp nàng mặc!” Vũ Nhạc không hề nói ra, nhưng nam nhân thông minh vừa nhìn qua đã biết là vì sao, đặc điểm này, thật quá giống nàng! Hắn nói xong, chường phong lướt qua, hai tủ quần áo lớn bỗng nhiên hiện ra trước mắt. Nam nhân mặc đồ lót, từ từ đi xuống giường, đứng trước tủ quần áo treo rất nhiều y phục màu tím đủ loại, nhìn Vũ Nhạc: “Nàng thích bộ nào?”

Lúc này Vũ Nhạc ngoài khiếp sợ cũng chỉ là khiếp sợ, làm sao nàng lại không biết nơi này có nhiều y phục như vậy? Hơn nữa từng món đều tinh tế như vậy? Từng bộ từng bộ y phục màu tím tinh xảo, trong nháy mắt nàng cảm thấy choáng váng: “Ngươi... Làm sao biết nơi này...?”

“Ta đã nói rồi, chúng ta là vợ chồng, nơi này cất giữ y phục của nàng, rất bình thường mà? Những y phục treo trong tủ này đều là vì ngươi mà chọn lựa, đã nhiều năm như vậy, không ngờ vẫn còn cảm giác mới mẻ độc đáo như lúc đầu!” Nam nhân vừa nói vừa lấy ra một bộ trường sam tím đậm, sau khi tùy tiện mặc lên người, quay sang tủ bên trái lấy đại một bộ y phục màu hoa Violet, đi về phía giường.

“Chọn cái này đi, ta thay y phục cho nàng.” Sau đánh giá bộ y phục từ trên xuống dưới, nam nhân khẽ mỉm cười: “Mặc dù bây giờ vóc người nàng còn hơi gầy, mặc bộ này có chút rộng, nhưng không ảnh hưởng gì, đứng lên đi, còn ngồi ngây ở đó làm gì?”

Vũ Nhạc nhìn khuôn mặt như chạm ngọc của Thiên Duật Dạ, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói gì, một lúc lâu sau, nàng nhìn không được hỏi: “Ngươi... Cur nhiên lại biết mặc y phục của nữ nhân?”

*Chương 073.2:

“Ừ, ai bảo ta lại gặp phải nữ nhân lười như thế đây? Trước kia, y phục của nàng đều do ta mặc, nếu nàng đã quên thì ta cũng không ngại nhắc lại cho nàng biết.” Nam nhân nhướn lông mày, trong ánh mắt lộ rõ vẻ dịu dàng.

“Ách... Ngươi nói, trước đây ngươi, à không, là ta trước đây đều để cho ngươi giúp ta mặc y phục sao?” Vũ Nhạc tựa hồ không tưởng tượng nổi một đại nam nhân cư nhiên lại vì một nữ nhân mặc y phục, vậy... Nam nhân này, cũng quá hoàn hảo rồi?

“Ừ, nàng luôn nói y phục nữ nhân rất phiền phức, không đơn giản như ở hiện đại, mỗi ngày đều nói muốn chết vì mấy thứ phiền toái đó, tóm lại, nàng rất ghét việc mặc y phục.” Thiên Duật Dạ vô tình làm cho Vũ Nhạc cảm thấy một tiếng vang dội lại: “Ngươi nói gì? Không đơn giản như ở hiện đại? Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ trước Yêu Vũ Mị, là một người hiện đại sao?”

“Cái gì?” Duật Dạ không nghe rõ, muốn hỏi tiếp, Vũ Nhạc đột nhiên đi về phía giường, nhìn Thiên Duật Dạ, chăm chú hỏi: “Ngươi rất yêu nàng ấy?”

“Đưa ngọc, nàng ấy chính là nàng, nàng chính là nàng ấy! Hai người các nàng, ta đều yêu.” Về mặt Duật Dạ tràn đầy nhu tình vuốt chóp mũi nàng, có chút không biết nên khóc hay nên cười, hóa ra cái người này đang ghen?

“Không, không, không, ngươi khẳng định như vậy sao? Chẳng lẽ không sợ nhận lầm người? Kiếp trước ta ở nơi nào, thân phận là gì? Ngươi biết không?” Mặc dù các nàng có rất nhiều điểm giống nhau, nhưng nàng không cho rằng nàng là Yêu Vũ Mị, nếu như đối phương cũng là người chuyển kiếp thì sao? Chuyện này có phải chỉ là trùng hợp không?”

“Kiếp trước? Kiếp trước nàng là đại tiểu thư phủ Thừa tướng à?” Lúc này Duật Dạ mới nhận ra Vũ Nhạc có chỗ không đúng, vội vàng hỏi: “Có phải nàng có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có, không có không thoải mái, ngươi chắc chắn sao? Kiếp trước của ta là Đại tiểu thư phủ Thừa tướng?” Nàng rõ ràng là linh đặc chiến ở hiện đại, sao lại là Đại tiểu thư phủ Thừa tướng? Xem ra, hẳn thật sự nhận lầm người.

“Ta chắc chắn, đương nhiên chắc chắn, nàng là ai, so với bất luận kẻ nào thì ta là người rõ nhất, nếu như ngay cả nàng ta cũng không nhận ra, vậy đúng là sống uống phí rồi.” Duật Dạ chăm chú nhìn nàng, nội tâm hết sức khẳng định.

“Không, ngươi nhận lầm người, ta mang theo trí nhớ kiếp trước để chuyển kiếp, rõ ràng ở kiếp trước ta là linh đặc chiến, sao có thể là Đại tiểu thư phủ Thừa tướng đây?” Vũ Nhạc mặt nhăn mày nhíu, hy vọng hắn có thể đưa ra một lý do thuyết phục.

Lại không nghĩ rằng, Thiên Duật Dạ nghe xong lời của nàng, gập người cười một tiếng: “Ha ha, không nghĩ ra, nàng lại mang theo trí nhớ đó tới thân thể này, không trách được, không trách được trước đây ta mất nhiều thời gian như vậy mới tìm được nàng, hân... Thật đúng là hao tổn tâm tư rồi.”

“Ngươi đang nói gì?” Thế nào mà nàng nghe không hiểu cái gì cả?

“Vũ nhi, sự thật chính là, năm đó Yêu Vũ mị chính là lấy thân phận linh đặc chiến hiện đại chuyển kiếp đến. Nếu nàng mang theo trí nhớ mà tới, thì càng chắc chắn nàng là Vũ nhi của ta rồi, đây là chuyện không thể nghi ngờ.” Giọng nói trầm thấp của Thiên Duật Dạ truyền tới, Vũ Nhạc nhất thời há hốc mồm: “Ý của ngươi là, Yêu Vũ Mị nàng... Chính là lấy thân phận linh đặc chiến xuyên qua tới đây sao?”

“Ừ, nàng lúc đó tên là Yêu Ngưng.” Nụ cười của Thiên Duật Dạ càng sâu hơn, nhìn nha đầu này, còn chưa có rõ ràng thân phận của mình.

“Yêu Ngưng?” Lần này, Vũ Nhạc coi như hoàn toàn hết hy vọng, nếu là Yêu Ngưng, vậy thì vấn đề đã đóng thuyền rồi, đây không phải là rất kỳ quái sao? Tại sao nàng lại mang theo cả trí nhớ ban đầu lúc xuyên qua của Yêu Vũ Mị đây? “Ta chỉ có trí nhớ ở hiện đại, chuyện năm đó sau khi chuyển kiếp, trong đầu ta trống rỗng...”

Nhìn Thiên Duật Dạ, Vũ Nhạc kỳ quái cau mày.

“Cái này ta hiểu rõ, ở giữa có rất nhiều nút thắt bị người khác cố ý xóa sạch, nàng không cần lo lắng, chỉ cần tu luyện thật tốt, chờ ngày nàng cường đại, mọi thứ sẽ được giải quyết dễ dàng.” Kinh nghiệm mười kiếp đau khổ giữa bọn họ, nhưng khó khăn khổ sở bên trong, sợ là chỉ có mình hiểu.

Mặc dù Vũ Nhạc không có trí nhớ, nhưng thấy Thiên Duật Dạ trước mặt yêu thương mình như vậy, cảm thấy người đàn ông này đáng để phó thác, đã như vậy, không bằng mở rộng trái tim mình, về phần có thể yêu hắn lần nữa hay không, nàng không rõ, nhưng có thể toàn lực ứng phó. Sau khi suy tính những thứ đó, Vũ Nhạc nghe lời gật đầu: “Yên tâm đi, ta sẽ dần dần cường đại lên.”

Nhìn đôi bàn tay lớn của nam nhân thành thực nặc y phục giúp mình, Vũ Nhạc phút chốc đỏ hết mặt, mùi Long Tiên Hương đặc biệt thuộc về hắn tràn ngập trên cánh mũi, hai người cách rất gần, lông mi hắn thật dài và cong, làm cho nữ nhân là nàng ghen tỵ mãi không thôi, một người đàn ông cư nhiên lại có lông mi so với nàng còn dài hơn, thật là đáng ghen tỵ!

Rất nhanh, nam nhân đã mặc xong bộ y phục nghiêm túc cho nàng, nhìn mái tóc hơi rối bù, hắn lại mở miệng: “Ngồi xuống đi, tóc bị rối, ta giúp nàng vén lên!”

“Ngươi cũng biết chải đầu?” Lần này Vũ Nhạc đột nhiên cảm thấy tức cười, nam nhân này quá hoàn mỹ rồi?

“Đương nhiên, trước đây, việc của nàng, ta chưa bao giờ mượn tay người khác, đều là ta phục vụ nàng, sao thế nương tử, vì phụ lợi hại không?” Nam nhân hơi cong môi, động tác thuần thục bay múa trên đầu Vũ Nhạc, thỉnh thoảng xem xét qua kính trang điểm, trên đầu cài trâm hoa cũng không ngừng so sánh, bộ dáng kia cực kỳ giống nhà thiết kế ở hiện đại.

Sau thời gian một chén trà, Vũ Nhạc nhìn qua gương thấy kiểu tóc thanh nhã tự nhiên, thỏa mãn gật đầu, nàng xoay người nhìn Thiên Duật Dạ, vẻ mặt tán thưởng: “Không tệ nha, tài nghệ của ngươi có thể so với nhà thiết kế rồi, làm sao làm được?”

“Trong lòng thương yêu, tự nhiên học cái gì cũng nhanh.” Vì nữ nhân của mình, học mấy thứ này, không hề đáng ngại.

“Nàng ấy, năm đó rất hạnh phúc sao?” Vũ Nhạc nhìn Thiên Duật Dạ, đột nhiên cảm thấy mình rất may mắn, gặp được nam nhân biết yêu thương nữ nhân như vậy, đúng là không dễ dàng.

“Ừ, đương nhiên, nữ nhân của ta, làm sao có thể không hạnh phúc? Mặc dù mỗi lần bị nàng khi dễ vô cùng xấu hổ, nhưng rất vui vẻ, nam nhân ở trước mặt vợ mình chịu uất ức, không tính là gì cả, chỉ cần nàng biết ta là hậu thuẫn mạnh mẽ của nàng, như vậy là đủ rồi!” Thiên Duật Dạ thuận tay sửa sang lại mái tóc cho Vũ Nhạc, chỉnh lại y phục cho nàng, tới khi không còn vấn đề gì, mới mặc y phục cho mình. Sau khi thu dọn ổn thỏa, hắn nhìn sắc trời bên ngoài nói: “Được rồi, nàng vội vàng muốn tu luyện, ta cũng tương đối bận rộn, sợ là không thể thường xuyên tới thăm nàng được. Nàng phải cẩn thận, có chuyện gì nhất định phải liên lạc với ta, biết không?”

Vũ Nhạc nhìn hắn không chớp mắt, nhẹ nhàng gật đầu một cái, Thiên Duật Dạ thấy thế, kéo đầu của nàng qua, hôn một cái lên trán: “Tự bảo trọng, ta đi đây.” Dứt lời, trường sam màu đen biến mất ở cửa. Vũ Nhạc nhìn bóng lưng của hắn, thật lâu không cách nào bình tĩnh nổi, trong lòng cảm xúc ngồn ngồn.

Hồi lâu sau, nàng mới ra khỏi không gian. Đám người Mộc Ngư đã ngủ cả, Vũ Nhạc đã ngủ một ngày, không làm gì, nàng ngồi xếp bằng xuống, trong đầu lướt qua tuyệt kỹ tu luyện đã nhìn qua một lần, nhắm mắt lại, từ từ nhớ lại, vận động đan điền, bắt đầu tu luyện.

Mãi đến lúc phía đông lộ ra mặt trời, Vũ Nhạc mới mở ra ngum khí độc, lúc này nàng mới thu công, mở mắt ra phát hiện đám người Cung Tuyết đã sớm tỉnh dậy. Năm người vội vàng chuẩn bị đồ ăn sáng, nhìn thấy Vũ Nhạc tỉnh dậy, rồi rút đèn ánh mắt mập mờ nhìn nàng: “Chủ nhân đi rồi à?”

Vũ Nhạc gật đầu: “Tại sao các ngươi lại sợ hãi như vậy? Ta cảm thấy hắn rất dễ thân cận.”

Nghe nàng nói vấn đề ngu ngốc như vậy, Bối Khả tròn mắt, yên lặng xoay người rời đi, gặp phải chủ tử thiếu thông minh như vậy, thật không biết là các nàng đáng thương hay là Thiên chủ tử đáng thương.

Mia, Quả Nhiễm sau khi nghe xong cũng rớt rớt nhũ mày, Vũ Nhạc chỉ có thể đem hy vọng rơi vào trên người Cung Tuyết. Cung Tuyết do dự một lúc, mới chậm rãi nói: “Thật ra thì, chủ tử chỉ có ở trước mặt người thì vẻ mặt mới có thể nhu hòa một chút, ngài ấy... Tính cách của ngài từ trước đến nay đều giống như mây trên trời, làm người khác đoán không ra, ngay cả tính tình cũng vô cùng kỳ quái. Thay vì đi nghiên cứu tâm tư của chủ tử, không bằng chúng ta cẩn thận đối mặt với một người có cảm xúc bất định, khó sống chung.”

Chương 74: Gặp mặt kẻ thù

“Phức tạp như vậy sao?” Nghe Cung Tuyết nói, lòng mảy Vũ Nhạc nhủ vào, tại sao nàng vẫn thấy hẳn rất đơn giản vậy?

“Tiểu thư rất nhanh sẽ biết tình hình của chủ tử, ngài ấy và tiểu thư có đặc điểm giống nhau chính là người không đánh ta thì ta không đánh người, nếu người phạm ta thì ta sẽ trả lại gấp mười lần!” Nghĩ đến kết cục của những kẻ phản bội kia, Cung Tuyết rung mình. Đôi mắt xinh đẹp trong vắt như nước của Vũ Nhạc chớp động, xem ra, nàng vô cùng cần thiết nghiên cứu vị phụ quân trên danh nghĩa này.

“Ừ, ta cũng đang mong đợi đây, được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta ăn sáng rồi phải đi tập hợp. Hôm nay, nếu đoán không sai chính là bắt đầu cuộc sống của các học viên.” Nghĩ đến nữ tử thanh nhã áo tím kia, Vũ Nhạc cảm thấy vô cùng hứng thú, nhưng nếu có thể được nàng lựa chọn, cũng không tệ!

Mặt trời mới vừa lên, trong bãi tập của học viện Thánh Đức đã đầy đủ chín mươi hai học viên mới. Bảy Các chủ cũng đã tới hội trường, đứng đầu là Từ Luyện, nâng lạnh lùng nhìn lướt qua, sau đó dịu dàng cười: “Rất tốt, ta thấy tinh thần diện mạo của mọi người coi như không tệ. Vậy thì, ta sẽ nói rõ nội dung chủ yếu của ngày hôm nay. Tạm thời chúng ta không huấn luyện, có chuyện quan trọng hơn phải làm, không sai, hôm nay bảy Các chủ chúng ta sẽ lựa chọn mười học viên phù hợp. Còn sót lại hai mươi hai học viên khác sẽ không bị trả về nhà, điều này mọi người yên tâm. Sau này cứ cuối mỗi một tháng, sẽ có một lần thi tháng. Trong cuộc thi tháng, các người có cơ hội khiêu chiến, nếu đánh bại bất kỳ một trong các học viên, các người có thể lên cấp, nếu bị người khác đánh bại thì sẽ lui về vị trí học viên dự bị. Cứ như thế tiến hành cho đến khi tốt nghiệp, đã nghe rõ chưa vậy?”

“Báo cáo, em có vấn đề muốn hỏi!” Từ Luyện vừa dứt lời, lập tức có học viên bày tỏ ý kiến. Từ Luyện nhìn người trước mắt có vẻ là thiếu nữ yếu ớt, dịu dàng nói: “Mời hỏi.”

“Xin hỏi, việc đào tạo học viên dự bị có giống với cách dạy bảo của các Các chủ hay không?” Thiếu nữ nhẹ nhàng hỏi, gương mặt thanh tú không để lộ vẻ mặt gì.

“Dĩ nhiên là không giống, trở thành học viên của bảy Các chủ, sẽ được chúng ta hết lòng dạy bảo và cất nhắc, mà học viên dự bị thì chỉ có thể dựa vào chính mình, chỉ có phúc lợi duy nhất là mỗi tháng một lần có cơ hội vào cấm địa tu luyện.” Từ Luyện đáng tiếc lắc đầu một cái, thật ra thì vấn đề này nàng không cần trả lời, bởi vì thật sự không cần thiết. Các phúc lợi của học viên dự bị không thể bằng học viên chính thức. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt non nớt này, bây giờ nàng cũng không có lòng dạ ác độc nói ra.

“Báo cáo Các chủ, em không có vấn đề gì nữa.” Đối với câu trả lời của Từ Luyện, nữ tử này tựa hồ rất hài lòng, khẽ gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

“Những người khác còn vấn đề gì không?” Từ Luyện tỏ ra vui vẻ, đứng khoanh tay, chăm chú nhìn từng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trước mắt, qua hôm nay, các nàng vẫn có thể cười được không?

“Báo cáo, Tuyết Mạn tiểu đội không có ý kiến.”

“Báo cáo, Dạng Nhiên tiểu đội không có ý kiến.”

“Báo cáo, Yên Nhiên tiểu đội không có ý kiến.”

“Báo cáo, Hỏa Phượng tiểu đội không có ý kiến.”

...

“Báo cáo, Anh Túc tiểu đội không có ý kiến.”

“Anh Túc tiểu đội? Xi, đây là tên quý gì vậy?”

“Đúng vậy đúng vậy, cái gì mà anh túc chứ? Chưa từng nghe nói tới.”

“Tám phần không biết chữ, tùy tiện đùa giỡn!”

...

Nghe các loại âm thanh hỗn loạn đang bàn tán về tên tiểu đội mình, đám người Vũ Nhạc chỉ cười nhạt, sớm muộn cũng có một ngày, Anh Túc tiểu đội sẽ nổi danh khắp đại lục, đến lúc đó, ý nghĩa đích thực của Anh Túc, coi như các người không muốn biết, sợ cũng phải biết...

Anh túc, loài hoa ma quỷ, nó tà ác, nó quyến rũ, nó bắt cần đời, nó hoa lệ cao quý, nó âm ngoan sắc bén... Một khi bị dính lên người, sẽ làm cho các

ngươi sống không bằng chết, chính là một phát trí mạng, các ngươi chớ chọc vào chúng ta, nếu không, chết không có gì đáng tiếc!

“Phía dưới, ta tuyên bố, mười học viên sẽ vào Từ y các theo thứ tự là: Sáu thành viên tiểu đội Anh Túc, cùng với Hỏa Phượng tiểu đội trưởng Hỏa Phượng, Lăng Ngạo Tuyết tiểu đội trưởng của tiểu đội Tuyết Mạn, Mộc Tuyết Dạng tiểu đội trưởng của tiểu đội Dạng Nhiên, Thương Lan Diễm tiểu đội trưởng của tiểu đội Yên Nhiên.” Giọng nói tao nhã của Từ Luyến vừa phát ra, dưới đài phát ra tiếng hút khí lạnh, các nàng vừa nghe thấy cái gì? Sáu thành viên của tiểu đội Anh Túc đều được ở lại Từ y các? Đây... Đây là chuyện gì?

Trong mắt bốn người được gọi tên Hỏa Phượng, Lăng Ngạo Tuyết, Mộc Tuyết Dạng, Thương Lan Diễm đều hiện lên ngọn lửa hừng hực, đây là chuyện gì? Các nàng cư nhiên lại ở cùng một đội với nữ tử củi mục trong lời đồn Vũ Nhạc? Lại còn ở Từ y các có thực lực mạnh nhất? Tại sao?

Nghe thấy tiếng bất mãn liên tiếp ở dưới đài, Từ Luyến hơi cong môi: “Ai không phục, có thể nói!”

“Con không phục, tại sao? Tại sao củi mục của Nhạc gia có thể ở cùng một tổ với chúng con? Lại còn ở Từ y các, đây không phải là chuyện cười sao?” Lăng Ngạo Tuyết đích nữ của Lăng thị gia tộc, từ trước đến nay đều không để ai vào trong mắt, nàng ta chăm chăm nhìn Vũ Nhạc, tức giận gầm nhẹ.

“Đừng vậy, đừng vậy, nữ nhân vô học ngu xuẩn này, tại sao có thể bước vào cửa lớn của Thánh Đức? Lại còn muốn đứng ở đây làm đội trưởng tiểu đội Anh Túc, mấy thành viên các ngươi sao lại chọn lựa như vậy? Cũng mất mủ sao?” Công chúa Hỏa Phượng của Hỏa gia tộc điều ngoa bốc đồng khinh miệt nhìn đám người Cung Tuyết, thái độ khinh bỉ rất rõ ràng.

“Mắt nhìn của chúng ta không có tật, không cần Hỏa đại công chúa ngươi quan tâm, làm đội trưởng của chúng ta thì sao, các ngươi muốn cười nhạo sao? Củi mục thì sao? Vô học vô thuật thì sao? Thiếu nữ quần áo lụa là thì thế nào? Hai năm

trước đội trưởng có thể trừng trị các ngươi tới khóc gọi mẹ, hai năm nữa, các ngươi sẽ lại bại tướng dưới tay chúng ta. Đừng tưởng rằng có chút thực lực thì rất giỏi, hài tử, ra ngoài lăn lộn đi, hiểu không?” Cung Tuyết khanh khách cười trừng mắt nhìn mấy nữ nhân vừa rồi còn giương nanh múa vuốt, nói lời vô tình.

“Này, Hỏa Công chúa đang chất vấn quy củ của Thánh Đức sao?” Mía cười cười nhìn Hỏa Phượng, thì thoảng liếc về phía trên: “Chẳng lẽ? Trong số bảy vị Các chủ, có ai cho đội trưởng của chúng ta đi cửa sau hay sao?”

Khụ... Theo đó là âm thanh hút khí lạnh đột nhiên vang lên, Từ Luyến đang đứng phía trên tự tiểu phi tiểu (*) nhìn Hỏa Phượng: “Hỏa Công chúa? Ngươi... Đang nghi ngờ mắt nhìn của ta?”

(*) Tự tiểu phi tiểu: dường như, hình như, như có như không.

“Không... Con không có ý này, Từ y Các chủ, con tuyệt đối không có ý này, thật sự là bởi vì nha đầu Nhạc gia ở Hỏa Đô thành có danh tiếng quá xấu, khó tránh khỏi con nghĩ như vậy.”

“Đừng vậy, Từ y Các chủ, không chỉ Hỏa Công chúa, ngay cả con cũng nghi ngờ nàng ta làm sao tiến vào! Hôm nay thấy nàng, thật đúng là ngoài ý muốn, còn buồn cười hơn nữa, nàng ta lại còn làm đội trưởng, mấy thành viên đội Anh Túc này, các ngươi...”

“Câm miệng, chúng ta chọn ai làm đội trưởng, các ngươi là thứ gì mà quản? Cút sang một bên đi.” Bối Khả không chịu nổi cảm giác chán ghét trong bụng, nhìn về phía đại tiểu thư Lăng gia trực tiếp quát to, không chút nể mặt.

“Ngươi... Ngươi là thứ gì, lại dám mắng ta?” Lăng Ngạo Tuyết đỏ hết mặt lên, khẩu khí cũng không tốt lành gì.

“Chúng ta mắng ngươi cái gì? Nói to lên, ta nghe không rõ.” Quả Nhiễm lấy tay kéo kéo lỗ tai, mắt dí sát vào Lăng Ngạo Tuyết, bộ dáng nghênh ngang không nghe thấy gì.

“Ta còn không biết, trong đội các ngươi lại có người điếc, đúng là chủ nào tố nấy, mắng ta cái gì sao? Dĩ nhiên là mắng ta là đồ này nọ, nói lớn như vậy, lại còn muốn ta lập lại.” “Khụ khụ, đừng nói nữa Ngạo Tuyết, Ngạo Tuyết.” Thương Lan Diễm đứng bên cạnh, hình như ý thức được chuyện này có chỗ không đúng, vội vàng ngăn nàng đừng nói nữa, nhưng Lăng Ngạo Tuyết đang giận dữ, làm sao có thể nghe lọt?

“Ha ha, thì ra là mắng ngươi là đồ này nọ nha, ôi trời ôi, cho nên ngươi cùng với đồ vật gì đó là cùng chủng loại à, thất kính thất kính.” Quả Nhiễm cố nén vui vẻ trong bụng, về mặt hưng phấn nhìn sắc mặt Lăng Ngạo Tuyết chuyển từ xanh sang trắng, từ trắng sang đỏ: “Ngươi... Ngươi đúng là đồ không biết xấu hổ, lại dám gạt ta?”

“Không biết xấu hổ cái gì? Ôi, là ngươi đang nói ta sao?” Quả Nhiễm chỉ vào cái mũi của mình, bộ dáng không nghe rõ nhìn về phía Lăng Ngạo Tuyết. Lăng Ngạo Tuyết vừa định há miệng ra, lại bị Thương Lan Diễm lôi lại, tựa hồ ngăn cản nàng nói tiếp. Lăng Ngạo Tuyết gầy dựa vài cái, không biết Thương Lan Diễm nói bên tai nàng cái gì, khuôn mặt trở nên trắng bệch, mím chặt môi, không nói tiếp nữa.

Cục diện lập tức yên tĩnh lại, Vũ Nhạc khoanh tay trước ngực, thỉnh thoảng ngáp mấy cái, tốt lắm, mấy đứa con nít này, lời nói không có chút thông minh nào cả? Rất thú vị sao?

Từ Luyến nhìn thấy phía bên cạnh mình rốt cuộc yên tĩnh lại, mặc dù trên mặt có chút vui vẻ, nhưng lời nói ra lại vô cùng băng lãnh: “Từ y Các nghe lệnh!”

“Có!” Mười người mặt biến sắc, vội vàng đứng nghiêm chỉnh, Từ Luyến đảo mắt qua, tự tiểu phi tiểu nói: “Thật cho ta thể diện rồi, hử? Mới ngày thứ nhất, đã ra oai với ta? Các ngươi thật có khả năng nhĩ, đã như vậy, chứng tỏ các ngươi tu luyện linh lực cũng không tệ? Mục tiêu là cấm địa, mau cút vào

cho ta, mười ngày, trong vòng mười ngày nếu các người không ra được thì sau này lập tức cắt về với ông bà đi!” Dứt lời, bóng dáng màu tím biến mất trên khán đài. Đám người Vũ Nhạc liếc nhau một cái, tâm ý tương thông cái gì cũng không cần nói, bay thẳng về hướng cấm địa. Đám người Lăng Tuyết Mạn sau khi lấy lại tinh thần, đều có bộ dáng không tin nổi: “Nàng vừa mới nói gì? Cấm địa? Là cấm địa của học viện Thánh Đức? Không làm chứ?”

“Tin tưởng thánh lực của người đi, người nghe rất rõ ràng, chính xác là cấm địa.” Trong bốn người chỉ có Thương Lan Diễm lộ vẻ thành thực, sau khi giặt mình, xoay người đi về phía cấm địa, nếu là tu luyện lại kém hơn một đũa củi mục, không khỏi quá mất mặt.

Về dụ dàng trên mặt Mục Tuyết Dạng cũng trở thành khiếp sợ, nhưng chỉ thoáng qua, ngẩng đầu lên lại khôi phục bộ dáng nữ tử ngoan ngoãn: “Phượng nhi, Tuyết nhi, đi thôi, nếu không đi sẽ rớt ở phía sau.” Dứt lời, nàng không nói lời vô dụng nữa, nhún chân một chút bay thẳng về phía cấm địa.

Hỏa Phượng và Lăng Ngạo Tuyết cố nén lửa giận trong lòng, hậm hực giậm chân rời đi.

Nhìn theo bóng lưng các nàng rời đi, Thanh y Các chủ Lê Mạn, Hồng y Các chủ Diệp Nhã nhìn nhau cười một tiếng, những người này xem thường Vũ Nhạc, phải chịu thua thiệt rồi...!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Cấm địa ma luyện (một)

Vừa tiến vào cấm địa một lúc, giọng nói thanh nhã của Từ Luyến xuyên thấu trong không gian truyền tới: “Một khi tiến vào cấm địa, các người chỉ có thể đi về phía trước, không có đường quay về. Mỗi người đi một đường, không giống nhau, dựa vào bản lĩnh của các người mà biểu hiện cho tốt, ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng, các thiếu nữ!”

Vũ Nhạc nghe nàng nói, chỉ khẽ mỉm cười, Từ Luyến này, cư nhiên lại dùng cấm địa kiểm tra thực lực của các nàng, đúng là vừa đơn giản vừa đỡ mất sức, rất tuyệt!

Ngước mắt nhìn lên, nàng đã ở một nơi giống như giữa hồ sen. Sau khi khởi động linh lực, nàng nhất thời cảm giác được một luồng khí quý dị lưu động ở xung quanh. Giọng nói kinh ngạc của Tiểu Giới cũng lúc vang lên: “Chủ nhân, phải cẩn thận, đây chính là không gian Linh dị (thần quái, thần bí, kỳ bí) trong truyền thuyết, trận pháp trong này biến hóa ngàn vạn cách. Mà làm người ta vô cùng khiếp đảm, chính là một đàn Linh thú ong ăn thịt người, một khi bị cuốn lấy, hải cốt cũng không còn!”

“Hả? Không gian Linh dị? Nơi này đúng là rất huyền bí, Từ Luyến tỷ tỷ đúng là coi trọng ta, thử thách đã đưa ta tới đây, xem ra... Là muốn đưa ta phân đại lễ nha!” Lòng này Vũ Nhạc khẽ nhún lên, vui vẻ cong môi. Lần này, nếu không dùng toàn lực sợ là khó có thể vượt qua, cũng được, ta sẽ ở đây thử nghiệm thành quả tu luyện một chút!

Từ Luyến đang ngồi ở phía trước ảo cảnh thường thức trà vừa theo dõi nhất cử nhất động của đám người Vũ Nhạc, đột nhiên đứng phắt dậy, mặt kích động nhìn hình ảnh Vũ Nhạc trước mắt, sau phút giật mình, trực tiếp thô bạo mở miệng: “Nhạc Mộ Thần, người là tên khốn kiếp, thậm chí ngay cả ta cũng dám lừa gạt? Có nhầm hay không? Từ Vương đình kỳ, lại còn dám nói là củi mục? Người đùa giỡn với ta sao.” Nàng thân là người có thực lực mạnh nhất trong bảy Các chủ, bây giờ cũng chỉ dừng ở trung kỳ Từ Hoàng, mà Vũ Nhạc mới mười hai tuổi đã đạt tới đình kỳ Từ Vương (sau Từ Vương chính là Từ Hoàng), có còn muốn nàng sống nữa không đây? Còn có mấy người kia coi trân châu là mắt cá, sau này, cho các người chịu thua thiệt đi!

Sau khi giải trừ phong ấn linh lực, Vũ Nhạc cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, nắm chặt quả đấm, nhún chân một chút, bay về phía giữa hồ sen. Muốn xông ra khỏi đây, nhất định phải phá trận pháp trước, cũng may ở trong Linh Giới có đặc biệt nghiên cứu về không gian Linh dị này, muốn làm khó nàng sao, thật xin lỗi rồi!

Quả nhiên, nàng vừa mới tiến vào hồ sen, cảnh vật xung quanh lập tức xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lá sen trong hồ sen lớn lên cực nhanh, trong nháy mắt, cư nhiên đã cao tới hơn một mét. Vũ Nhạc không có điểm dừng chân, nhẹ nhàng trôi lơ lửng giữa không trung, ánh mắt nàng nghiêm túc nhìn ở trung tâm hồ sen, tìm kiếm mất trận. Theo trong sách ghi lại, là một đóa hoa sen màu tím nở rộ, nhưng nó cực kỳ bí ẩn, muốn tìm được cũng không hề dễ dàng. Nhìn qua những lá sen này không gây thương tích, kì thật chỉ cần đụng phải lập tức sẽ mất mạng. Muốn không đụng phải lá sen mà lại phải hái hoa sen, sao quá khó khăn?

Rốt cuộc, sau khi bay một vòng quanh hồ sen, Vũ Nhạc cũng tìm thấy đóa sen đó núp ở dưới một đám lá sen rậm rạp, nhưng mà chung quanh có rất nhiều lá sen chằng chịt, làm cách nào mới có thể hái nó?

“Linh Cửu? Có biện pháp nào không?” Vũ Nhạc suy nghĩ hồi lâu không có kết quả, nghĩ đến măng xà Linh Cửu, thấp giọng hỏi.

Linh Cửu nhìn hồ sen trước mặt, suy nghĩ một hồi, mới bình tĩnh nói: “Chủ nhân, không phải là không có biện pháp, thân hình của ta có thể tùy ý biến đổi lớn nhỏ, muốn vòng qua những lá sen kia cũng không phải là việc khó, nhưng mà...”

“Người yên tâm, chỉ cần người có thể vòng qua, những thứ còn lại giao cho ta làm.” Vũ Nhạc biết Linh Cửu đang lo lắng điều gì, nàng cẩn thận quan sát một chút nữa, rồi tính toán kỹ càng cách bảo vệ Linh Cửu.

“Được rồi, ta ra ngay đây.” Có chủ nhân bảo đảm, không có gì là không thể. Một giây sau, Linh Cửu động thân thể xuất hiện giữa không trung, theo chú ngữ trong miệng nó, thân thể cũng biến hóa cực nhanh, không lâu sau, lại khôi phục chiều dài bình thường. Vũ Nhạc hài lòng gật đầu, đầu ngón tay phát ra ánh sáng màu tím, nâng phẩy đầu ngón tay một chút, một đường ánh sáng màu trắng cho bạn mắng và xuất hiện trên hồ nước xanh. Vũ Nhạc dùng linh lực, nhìn về phía Linh Cửu dặn dò: “Đi đi Cửu nhi, đi dọc theo lối đi này, không được đụng vào vật xung quanh, hãy nhớ, chỉ cần hái được hoa thôi.”

“Vâng, Chủ nhân.” Linh Cửu chuyển động thân thể một cách linh hoạt, nhảy một cái, vũng vàng bơi theo đường sáng màu trắng. . .

Sau thời gian uống cạn chung trà, Vũ Nhạc đã mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, linh lực đã bị hao tổn còn nhanh hơn so với nàng tưởng tượng, “Cửu nhi, hái được chưa?” “Chủ nhân, đã lấy được, lập tức trở về.” Linh Cửu dường như cảm giác được áp lực của Vũ Nhạc, không dám trễ nải, ngậm hoa trong miệng, nhanh chóng quay đầu. Ngay tại lúc này, giọng nói hốt hoảng của Linh Tiểu Giới vang lên: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, ông ăn thịt người đang tới!”

Linh Cửu vừa nghe Tiểu Giới nói thế, đầu óc trong nháy mắt nhũn ra, hần vừa nói cái gì? Ông ăn thịt người? Trời ơi, là ông ăn thịt người? Lần này, không cần Vũ Nhạc thúc giục, Linh Cửu lập tức xoay chuyển thân thể còng kèn, chất vật chạy như điên, không tới thời gian một chung trà, đã tới bên cạnh Vũ Nhạc. Nó còn chưa kịp thở ra hơi, đã bị Vũ Nhạc trực tiếp ném vào trong không gian Linh thú. Nhìn đàn ông ăn thịt người chỉ chít trước mặt, đại não Vũ Nhạc nhanh chóng nghĩ cách đối phó, Bá Diễm, Hỏa Vương Bá Diễm, phải rồi cách đối phó tốt nhất với đám ông ăn thịt người là dùng lửa, lửa bình thường căn bản không dùng được, nhưng Hỏa Chi Vương nhất định có thể!

“Bá Diễm!”, Vũ Nhạc vừa dứt lời, thiếu niên tóc vàng mắt vàng xuất hiện ngay trước mặt nàng, “Có thể giải quyết hay không?” Vũ Nhạc chỉ vào đám ông ăn thịt người trước mặt, Bá Diễm lạnh băng cười: “Thay vì giải quyết, không bằng khế ước, thế nào?” Dứt lời, hần nhướn mi nhìn Vũ Nhạc, ánh mắt Vũ Nhạc sáng lên, khóe môi cong lên nụ cười tà mị, vung tay lên: “Dĩ nhiên là càng tốt!” Bá Diễm lạnh lùng lướt qua đám ông ăn thịt người trước mặt, vung tay hóa thành một quả cầu lửa nóng bỏng, quả quyết bay về phía đám ông dày đặc kia. Những thứ kia vốn là đàn ông vô cùng khí thế, nhìn thấy quả cầu lửa kia, từng con từng con lập tức thay đổi phương hướng, hoảng hốt bay về phía ngược lại trốn chạy. Thấy tình hình biến chuyển bất ngờ như vậy, sau khi Vũ Nhạc chứng kiến, cảm trực tiếp rót ra, chết tiệt, không hổ là Hỏa Chi Vương, quả là con mẹ nó khí phách!

“Khế ước? Từ vọng?” Giọng nói âm u của Bá Diễm vang lên đằng sau đám ông ăn thịt người, không có bất kỳ hành động nào nhìn bọn chúng chạy trốn. Không đoán ra được, hần vừa dứt lời, những con ông kia đột nhiên dừng lại, đồng loạt xoay người nhìn hần, tựa hồ đang suy tính lời của hần. Bọn chúng không phải kẻ ngu, nếu Hỏa Chi Vương này muốn cho bọn chúng con đường sống thì sẽ không đốt bọn chúng nữa. Bên nào khinh bên nào trọng, bọn họ cũng hiểu rõ, sau khi Ông Vương suy nghĩ kỹ càng, tiến về phía trước, nhìn về phía Bá Diễm nói quang quác cái gì đó. Về mặt Bá Diễm không có biểu tình gì, gật đầu một cái. Ông Vương ra lệnh một tiếng, tất cả đồng thời bay về phía Vũ Nhạc, lúc Vũ Nhạc mở to miệng hết cỡ, giọng nói của Bá Diễm vang lên: “Kiếp này bọn họ chỉ nhận người là chủ nhân, đây là yêu cầu duy nhất.”

Vũ Nhạc không chút nghĩ ngợi đáp ứng: “Vậy có vấn đề gì?” Nhưng mà, đột nhiên nàng nghĩ đến một vấn đề khó giải quyết, “Các người nhiều như vậy, ta khế ước thế nào được, cũng không thể cho mỗi người một giọt máu chứ, nếu vậy thì ta sẽ chảy khô máu sao?”

Bá Diễm vạn năm mặt không đổi, nghe những lời này, sau gáy đổ mồ hôi lạnh, hồi lâu sau, mới mở miệng: “Ông Vương, là được rồi!”

“À à, không nói sớm, làm ta lo lắng cả buổi!” Vũ Nhạc vui vẻ chích ngón tay, một giọt máu tươi rơi xuống trán của Ông Vương. Trong nháy mắt, đám sương trắng vây quanh cả bảy ông, hồi lâu sau, khế ước hoàn thành, Vũ Nhạc thở phào nhẹ nhõm, về mặt chăm chú nhìn Bá Diễm: “Này, tiểu soái ca, vừa rồi khổ cực cho người!”

Bá Diễm không biểu tình gì gật đầu một cái, không hề nói gì, trực tiếp đi vào trong Linh Giới. Thấy phản ứng của hần, Vũ Nhạc cũng không thấy kỳ quái, mặt bị co quắp sao, bình thường! Sau khi thu phục được ông ăn thịt người, nàng kích động vỗ tay một cái, chỉ vào cửa đá trước mặt nói: “Người ngây ngô cái gì nữa, mau mở cửa cho bốn tiểu thư đi!”

Ông Vương ở trong không gian Linh thú nghe nàng nói vậy, co quắp khóe miệng nhắc nhở: “Chủ nhân, chốt mở ngay ở chỗ nhô ra bên cạnh, này. . . Đây không phải là thanh chặn sao!”

Vũ Nhạc lau mồ hôi, mặt hồng hồng thở gấp nói: “Cám ơn đã nhắc nhở nhé!” Ông Vương tiếp tục trầm mặc. . .

Ra khỏi trận địa, trước mặt Vũ Nhạc là biển hoa mênh mông bát ngát, thay vì nói là biển hoa, không bằng nói là thiên đường được liệu. Hoa bảy sắc, quả mỹ nữ, dâu xanh, trời ơi, nhiều được thảo quý hiếm như vậy, có thể lấy không sao? Linh Tiểu Giới cảm ứng bốn phía không phát hiện chỗ nào khác lạ, hơi do dự mở miệng: “Chủ nhân, nơi này có lẽ là phúc lợi, nhanh lấy đi, qua chỗ này không có cửa hàng đâu!”

“Vậy các người còn đứng ngây đó làm gì? Tất cả lăn hết ra đây cho ta, hái hết sạch những thứ này cho ta, tuyệt đối không thể tay không mà về, nghe chưa? Biểu hiện tốt, phần thưởng là một viên tiền cấp, nhanh làm việc đi!” Vũ Nhạc phân phó xong, trực tiếp nhảy vào biển hoa, ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Ha ha, bảo bối Tử Luyện, nhìn đi, ta nhất định giúp người đột phá Tử Hoàng trung kỳ, dù là Tử Tông cũng chỉ là cộng lõng thôi!”

Tử Luyện đang ngồi trước ảo cảnh nghe xong, kích động, trực tiếp ngã xuống ghế, đúng lúc bị Văn Linh viện trưởng vừa mới vào cửa nhìn thấy, không nhìn được trêu chọc: “Nhìn hình dạng không có tiền đồ của người kia, một viên đan tiền cấp đã làm người kinh sợ thế sao? Cái cô em chồng này, thật đúng là không thể khinh thường, đám ông ăn thịt người kia, không ngờ bọn chúng lại khế ước với nàng ta!”

“Viện, viện trưởng? Cái gì, cái gì mà cô em chồng?” Tử Luyện vừa đứng lên, nghe xong những lời này, lại lão đảo, trực tiếp ngồi sững trên đất không đứng dậy nổi.

“Hừ, đừng diễn kịch cho ta xem nữa, cho ta là kẻ ngu sao? Tiểu tử Nhạc gia kia đã sớm tới rồi, đáng tiếc bị bốn viên đá bay đi, trước khi người chưa tìm được người tiếp bước, đừng hồng rồi đi. Bọn họ nghĩ đến đào thì đào luôn sao, muốn biến nơi này thành căn cứ phu nhân sao? Quá ghê tởm.

“Đã tìm được...” Thiên tài mười hai tuổi, nói ra, là muốn cả đại lục khiếp sợ sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cấm địa ma luyện (hai)

“Hà? Chẳng lẽ vừa rồi người nói là Vũ Nhạc?” Ánh mắt Vân Linh khẽ chớp, thâm ý nhìn Từ Luyện: “Thì ra ngươi thật sự muốn gả cho tiểu tử Nhạc gia kia?”

Khuôn mặt Từ Luyện đỏ bừng, chân tay luống cuống: “Viện trưởng, con, con...”

“Được rồi, không cần giải thích, ngươi năm nay mười tám tuổi,

Cũng đã đến lúc bàn đến chuyện hôn sự, phụ mẫu người đều mất, ta nhìn tiểu tử ngươi lớn lên, tiểu tử Nhạc gia kia có thể tin tưởng được. Như vậy đi, người đưa Vũ Nhạc ra đi, ta sẽ để người rời đi, được không?” Vân Linh vỗ vỗ bả vai Từ Luyện: “Ánh mắt của nha đầu ngươi cũng không tệ, đứa nhỏ Nhạc Mộ Thần này, trọng tình trọng nghĩa, đáng để phó thác. Về phần Vũ Nhạc, cũng thật ngoài tưởng tượng của ta, không phải nàng là củi mục sao? Làm thế nào trong thời gian ngắn thực lực lại mạnh mẽ như vậy?”

“Điều này con cũng thấy rất kỳ quái, Mộ Thần cũng không nói tới, chẳng lẽ ngay cả Mộ Thần cũng không biết?” Từ Luyện từ từ đứng lên, nhìn bộ dáng điên cuồng hái thuốc của Vũ Nhạc trong ảo ảnh, không nhịn được cười khế: “Nha đầu này, về thuật luyện đan cũng là số một.” nếu không, làm sao có thể nhận biết được nhiều dược liệu quý như vậy?

“Ừ, lúc trước không ít học viên đi ngang qua nơi này sẽ lựa chọn bay thẳng về phía trước, căn bản không biết công hiệu và tác dụng của những loài hoa thảo dược này, xem ra, đứa nhỏ này có kiến thức về thuật luyện đan. Từ Luyện, thật sự ngươi đã đào được bảo bối tốt rồi, hãy bỏ dưỡng thật tốt cho ta, khả năng tốt như vậy, chúng ta muốn giữ lại tới cuối cùng.” Vân Linh càng nhìn càng hài lòng về Vũ Nhạc, suy nghĩ tới cuộc so tài của các tân học viên, nàng đột nhiên có chút mong đợi, lão bất tử Chu Diệp, lần này xem ngươi còn lấy cái gì để ngông cuồng.”

“Vội tốc độ phát triển biến thái của nàng, sợ là không lâu nữa sẽ vượt xa con.” Từ Luyện cười khổ, đứng là gian sơn rộng lớn có người tài xuất hiện.

“Nha đầu ngọc này, nha đầu kia phát triển, ngươi không phát triển sao? Đứng ở trước mặt ta nói mấy lời không có nghĩa khí này, Thánh Đức không cần người tự ti hiểu không? Quan sát thật tốt, ta đi đây?” Vân Linh thích thú nhìn Từ Luyện một cái, đẩy cửa rời đi.

Từ Luyện đứng trước ảo ảnh, không nhịn được lắc đầu than thở: “Không phải không có lòng tin, mà là nha đầu này làm cho người ta một đòn quá mạnh rồi, đứa nhỏ, ta đang chờ người tặng tiền cấp đan đây!”

Chờ Vũ Nhạc lấy hết thảo dược cho vào linh giới đã là chuyện của ba ngày sau. Nhìn một đám hỗn độn trên thảo nguyên, Vũ Nhạc tự nhiên mặt không biến sắc, tim không loạn nhịp hô lên: “Lên đường.” Từ Luyện đứng trước ảo ảnh, không nhịn được nhỏ nhẹ, mẹ ơi, đây là thổ phỉ mà, có hay không loại giành giật này? Đây... không còn để lại một ngọn cỏ, muốn ta ăn nói thế nào với viện trưởng đây? Nha đầu này đã gây họa, đã gây họa rồi!

Còn chưa đi ra khỏi vùng đất thảo dược, Vũ Nhạc đã nghe thấy tiếng đánh nhau gần đó, tình huống gì đây? Lòng hiếu kỳ nổi lên, Vũ Nhạc nhanh chóng dùng khinh công, bay về phía tiếng động.

Khi thấy trên thảo nguyên mà thiếu nữ kia đang liên thủ chống lại một con gấu đen cao hơn hai thước, Vũ Nhạc thờ phào nhẹ nhõm. "Tốt rồi, không phải là ai trong số các nàng, nếu không phải là các nàng, dĩ nhiên là không cần ở lại." Nghĩ đến đây, nàng liền nhún chân rời đi, không chút do dự.

"Vũ Nhạc, ngươi còn là người sao? Thấy chết lại không cứu?" Không nghĩ tới Lăng Ngạo Tuyết nhìn thấy nàng, nhìn thấy bộ dáng nhàn nhã của nàng, lửa giận bốc lên tới đầu, không chút nghĩ ngợi quát lên.

"Ta có phải là người hay không, có quan hệ cọng lông gì với ngươi? Cái gì mà thấy chết không cứu? Bản cô nương là củi mục không có linh lực, chẳng lẽ ngươi muốn ta tự tìm đường chết? Hừ, thật là ngu ngốc, quá ngây thơ." Vũ Nhạc cười nhạo một tiếng, bước chân cũng không dừng lại đi tiếp, muốn lão nương cứu các ngươi? Tại sao?

"Ngươi...ngươi không thể đi, coi như ngươi không có linh lực, nhưng bằng hữu của ngươi có, ngươi, ngươi nhanh bảo các nàng tới giúp một tay đi, chúng ta không chống đỡ nổi nữa rồi!" Hòa Phượng từ trước đến nay luôn cao ngạo tự phụ, lúc này trên trán toát ra mồ hôi lạnh, vừa đánh nhau với gấu lớn, vừa hướng về Vũ Nhạc đầu hàng, bộ dáng kia có chút mệt mỏi.

Nhưng Vũ Nhạc nàng là ai? Từ trước đến nay không hề động tới việc không liên quan đến mình, nếu không phải nhìn bộ dáng các nàng đáng thương như vậy, ai muốn tìm đến phiền phức đây? Trước khi giúp đỡ, phải nói giá cả mới là phần quan trọng nhất: "Muốn ta giúp các ngươi cũng không phải là không thể, nói đi, các ngươi muốn trả bao nhiêu bạc?"

"Ngươi...ngươi lại còn dám đòi tiền?" Thương Lan Diễm hiển nhiên không nghĩ tới tính nghiêm trọng của vấn đề, theo nàng, nha đầu này là thừa dịp cháy nhà hôi của. Phải biết, ở mảnh đại lục này, người dám khi dễ người của Lăng thị, Hòa thị, Mục thị, Thương Lan thị không nhiều lắm, mà Vũ Nhạc này thì

lại hết lần này tới lần khác.

"Vi sao không dám đòi tiền? Không trả tiền thì người nào liều mạng vì các người? Đơn giản là mơ giữa ban ngày!" Vũ Nhạc thấy thế lạnh lùng cười: "Các người cứ chờ rơi vào bụng gấu đi!"

"Vũ Nhạc, nhà các người là nhà giàu nhất thiên hạ, người lại còn đòi tiền ta? Có phải người đang thừa dịp cháy nhà hôi của không?" Lăng Ngao Tuyết tức giận tới nổi mặt trắng bệch, trên tay tốc độ quơ múa trường kiếm đã chậm lại, dù thể lực đã xuống nhưng vẫn không quên nhanh miệng.

"Nhà ta là nhà giàu nhất có quan hệ gì với ta? Vũ Nhạc ta là người giàu nhất, đó mới là thực tế, bốn cô nương không gọi đây là thừa dịp cháy nhà hôi của, cái này gọi là giao dịch, có hiểu không? Nếu không hiểu... mấy người các người, ai cũng đừng muốn sống nữa." Nhìn thấy động tác của gấu đen ngày càng hung hãn, Vũ Nhạc cũng không nhìn được vì bốn vị cô nương này rơi mồ hôi.

"Sao các người lại chọc tôi nói?" Theo lý thuyết những động vật này chỉ cần người không chọc nó thì nó cũng không chọc các người.

"Chúng ta... Lăng tiểu thư và Hòa tiểu thư thấy tiểu gấu đen mới sinh, cảm thấy dễ thương, lúc ấy chúng ta cho là nó bị vứt bỏ nên ôm lấy nó, không ngờ gấu nhỏ lập tức kêu gào lên, báo hiệu cho gấu đen đang kiếm ăn ở gần đó, kết quả, chính là như vậy." Mục Tuyết Dạng bị đánh lùi về mấy trượng, vừa thờ, vừa giải thích với Vũ Nhạc.

"Các người phi phạm như vậy, thậm chí ngay cả gấu con cũng không tha, khó trách gấu mẹ giận như vậy. Thật là đáng đời." Vũ Nhạc phui phui bụi trên người, ánh mắt lạnh nhạt nhìn các nàng: "Hôm nay, tốt nhất các người nên nhớ kỹ, cỏi đời này, không phải tất cả mọi thứ các người đều có thể giữ làm của riêng. Là của các người ai cũng không lấy được, còn không phải của các người, dù có lên trời, cũng không thuộc về các người."

"Nhạc cô nương, người, người không giúp chúng ta?" Về mặt Mục Tuyết Dạng khẩn trương nhìn Vũ Nhạc.

Vũ Nhạc hơi cau mày, vừa định nói gì, giọng nói vội vàng của Lăng Ngao Tuyết vang lên: "Ta đáp ứng người, ta cho người một trăm tờ ngân phiếu bạch kim, được không? Người mau gọi người của người đến đi, nếu không tới thì không còn kịp nữa rồi."

"Còn các người?" Đã có người lên tiếng thì phía sau đơn giản hơn nhiều.

"Người... Nha đầu này, lại còn muốn thêm?" Hỏa Phượng cho rằng một trăm tờ bạch kim là đủ rồi, lại không nghĩ Vũ Nhạc quay đầu nhìn về phía nàng ta và Thương Lan Diễm, lập tức tròn tròn mắt.

"Vừa rồi là thù lao cho ta của Lăng đại tiểu thư, ta cũng không thể chỉ cứu một mình nàng ấy thôi, còn các người? Nói đi, các người cho bao nhiêu? Nhanh lên chút, còn chậm trễ nữa, ta cũng không cứu được các người." Bộ dạng Vũ Nhạc ra vẻ ta đi làm từ thiện, làm Hỏa Phượng muốn ói máu: "Cho, cho, cho người, ta cũng cho người một trăm tờ ngân phiếu bạch kim, được chưa?"

"Người không cần nhìn ta, ta cho người là được chứ gì?" Thương Lan Diễm không muốn nhìn sau lưng Vũ Nhạc, thỉnh thoảng thay đổi vị trí của mình, sợ bị gấu đen làm bị thương. Lúc này nàng trần đầy nghi ngờ, tại sao các nàng lại ký thác kỳ vọng lớn như vậy đối với nữ nhân cui mục không có linh lực này, chẳng lẽ Vũ Nhạc nàng trời sinh có loại ma lực này?"

"Coi như coi trọng người!" giọng nói êm ái của Mục Tuyết Dạng vang lên sau lưng Vũ Nhạc.

Nghe xong bốn nữ nhân này nói, lúc này Vũ Nhạc mới thỏa mãn gật đầu. Đang lúc bốn người cho rằng nàng sẽ chạy đi tìm viện binh, đột nhiên Vũ Nhạc nhún chân, bay thẳng về phía gấu đen, thấy cảnh đó, bốn nữ nhân đều hít vào ngụm khí lạnh, nữ nhân này đang làm gì? Nàng ta không muốn sống nữa sao?

Lại không nghĩ rằng, Vũ Nhạc chỉ lấy ra từ trong ngực sợi dây chuyền gì đó, lắc lư trước mắt gấu đen một lúc, trong miệng nói năng hùng hồn cái gì đó. Một lúc sau, gấu đen chậm rãi nhắm hai mắt lại, lúc nó sắp ngã xuống đất lại được một đạo ánh sáng vây lại, vầng vàng nằm trên thảo nguyên.

Thấy một cảnh kinh dị như vậy, bốn người Lăng Ngao Tuyết nhìn nhau choáng váng, thì ra bốn người họ vật lộn cả một ngày, lại để cho nàng chiếm tiện nghi?

"Còn ngây ra đó làm gì? Nhanh đưa tiền đây." Vũ Nhạc vươn tay ra, khóe môi nâng lên nụ cười tà mị, bốn trăm tờ bạch kim đó, nháy mắt nàng đã thành người có tiền, tiền này, tới thật nhanh mà.

"Người không hề làm cái gì, tại sao chúng ta lại cho người tiền?" Hỏa Phượng vừa nhìn rõ ràng, Vũ Nhạc căn bản không làm cái gì, gấu lớn kia rõ ràng vì một mối mà ngã.

"Người nói gì? Bốn cô nương không làm cái gì cả? Há?" Nụ cười trên khóe môi Vũ Nhạc thu lại, nàng nhìn về phía Hỏa Phượng, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ: "Ta không biết các tiểu thư thế gia các người, lại có thói ăn quýt như vậy, há? Không cho đúng không? Không cho thì bây giờ lão nương sẽ đánh thức gấu lớn dậy, ta nói được làm được!" Dứt lời, cơ hồ không cho các nàng thời gian suy nghĩ, Vũ Nhạc lập tức bước về phía gấu lớn.

"Chờ đã, từ từ, ta tin người, tiền, cho người." Mục Tuyết Dạng tỏ vẻ đơn thuần, nhưng về âu lo âm trầm thoáng qua, người khác không nhìn thấy rõ ràng, nhưng nàng lại thấy rất rõ, Vũ Nhạc này là nhân vật không thể coi thường, bất kể rốt cuộc nàng đã làm cái gì nhưng gấu lớn to xác thật sự đã bị nàng thu phục, chỉ dựa vào điều này thôi, tiền, cũng có thể trả cho nàng.

"Ồ, không nhìn ra Mục đại tiểu thư có nhiều tiền như vậy, ta còn tưởng rằng các người ra khỏi cấm địa mới có thể đưa cho ta đó!" Vũ Nhạc không khách khí nhận lấy ngân phiếu Mục Tuyết Dạng đưa qua, ngay cả đếm cũng không đếm lập tức ném vào không gian. Lăng Ngao Tuyết, Hỏa Phượng,

Thương Lan Diễm thấy thế, chỉ có thể đau xót mở không gian ra, lấy ngân phiếu ném cho Vũ Nhạc: “Thật tiện nghi cho người!”

“Tiện nghi? Ha ha, có bản lãnh thì các người hãy đánh ngã gấu lớn đi? Ta sẽ cho các người giả tiền gấp mười lần, coi như có lợi cho các người, được không?” Ánh mắt Vũ Nhạc phút chốc rực sáng, mấy nữ tử này, đúng là cả cuồng chết đến đít còn cay sao, hừ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Vũ Nhạc bị trúng độc

“Người... Vừa rồi người làm thế nào làm nó ngất đi vậy? Nhìn giống như nó ngủ thiếp đi vậy?” Sau khi Mục Tuyết Dạng tỉnh táo lại, không quên hỏi Vũ Nhạc lí do. Nhưng nàng ta không nghĩ rằng, chính chủ chỉ nhìn về phía các nàng cười nhạt: “Thật xin lỗi, đây là vũ khí độc môn của ta, Phật dạy, không thể nói, không thể nói đâu!” Dứt lời, nàng nhún chân một chút, biến mất tại chỗ.

Hồi lâu sau, Thương Lan Diễm có chút hoài nghi giật giật khóe mắt: “Vừa rồi các người có chú ý không? Vũ Nhạc kia cư nhiên lại dùng khinh công, hơn nữa, lại còn là khinh công cực cao thâm!”

Hỏa Phượng, Lăng Ngạo Tuyết nghe nàng nói, nhướn mày, ánh mắt bùng cháy nhìn về phía Vũ Nhạc biến mất, thấp giọng rít lên: “Nha đầu chết tiết kia, dám lừa chúng ta?”

“Nói vậy, nàng không phải là cùi mục giống lời đồn sao?” Mục Tuyết Dạng gờ môi chú ý tựa hồ Vũ Nhạc so với trước đây có chút thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn nàng không nhìn ra, mà nàng ta có thể nhẹ nhàng tự nhiên thu phục gấu lớn, cảm thấy kinh sợ.

“Không thể nào? Nếu nàng ta có thể che giấu thực lực của mình như vậy, thì trình độ thực sự đã tới mức độ nào rồi? Không, tuyệt đối không thể nào, hai năm trước lúc chúng ta nhìn thấy nàng, không phải trưởng lão gia tộc đã nói nàng đúng là trời sinh cùi mục sao? Lúc mới vào học viện, chúng ta cũng không cảm giác được nàng ta có linh lực kia mà?” Lăng Ngạo Tuyết không chút nghĩ ngợi lập tức bác bỏ giả thiết này, nếu muốn nàng tin tưởng thì trừ phi tận mắt nhìn thấy.

Mới vừa suy nghĩ một chút, không khí đã im ắng tới ngạt thở, Thương Lan Diễm từ từ dẫn chân mày ra: “Được rồi, đứng nghỉ mấy thứ không ích lợi này nữa, chúng ta mau tiến về phía trước đi, hôm nay đã là ngày thứ tư, chúng ta chỉ còn sáu ngày, nếu không đi ra được sẽ thật sự bị loại bỏ đó.” Vừa dứt lời, nàng ta hướng về phía Tây Nam chạy như bay, Lăng Ngạo Tuyết, Hỏa Phượng, Mục Tuyết Dạng khẽ gật đầu, lựa chọn hướng đi của mình, sau sáu ngày nữa, còn gặp chuyện gì nữa đây?

Sau khi đi ra khỏi thảo nguyên, Vũ Nhạc vô tình đi tới vách đá, nàng rướn người nhìn xuống, đôi chân không chịu nổi run rẩy, chặc chặc, chứng sợ độ cao này hình như vẫn như cũ. Nàng nhìn sơn động trong vách đá đối diện, tựa hồ nhất định phải đi qua đó mới ra khỏi đây được, không còn cách nào khác, nàng liếc mắt ước chừng khoảng cách, tầm hơn một trăm thước, với thực lực bây giờ của nàng, muốn bay vọt sang hình như cũng không hề khó khăn. Nghĩ như vậy, nàng dùng sức vận khí đan điền, thân thể trong nháy mắt bay vọt lên, bay về phía sơn động đối diện.

Hai chân vừa mới chạm đất, một mùi hương kỳ quái xông vào mũi nàng, Vũ Nhạc khi ở trong Linh Giới rất chăm chỉ đọc thuộc sách thuốc, lập tức trong đầu vang lên tiếng chuông cảnh báo, đây là khí độc Thiên Sát, lại không hề được pha loãng! Trước tiên nàng lùi về sau mấy bước, cho đến khi không có cách nào lui tiếp được, mới ngồi khoanh chân xuống, lấy một viên giải độc nhanh chóng ăn vào, sau đó đóng chặt tất cả các giác quan của cơ thể, bắt đầu bức độc ra ngoài.

Loại khí độc này không giống với những thứ độc được trước đây, nó là khí độc thiên nhiên được hình thành từ tình hình địa lý phức tạp, một loại độc rất khó phá giải, viên giải độc của nàng chỉ có thể ngăn chặn độc tố không được khoét nội tạng. Nếu muốn giải trừ hoàn toàn độc tố thì nhất định phải đi vào trong sơn động tìm kiếm quả Xích Diễm, chỉ có quả Xích Diễm mới có thể giải độc, nhưng mà...

Nhìn sơn động trước mặt đồ lờ, lần đầu tiên Vũ Nhạc rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nếu đi vào không biết có thể kiên trì đến phút cuối cùng không, nghe nói quả Xích Diễm là do một con mãng xà màu đỏ canh chừng, như vậy việc này sẽ không hề dễ dàng, nhưng nếu không đi vào... Thì ngay cả cơ hội duy nhất nàng cũng không có. Suy đi tính lại, Vũ Nhạc cố nén cơn đau như bị đao chém ở trong bụng, dùng liên tục năm viên giải độc, nhắm chặt mắt, khó khăn đi vào phía trong sơn động...

Sơn động bị màu đỏ của khí độc bao quanh, ngay cả tảng đá bên trong động cũng bị nhuộm thành màu đỏ diêm dúa, sơn động này chỉ có một đường đi vào. Vũ Nhạc tốn mất thời gian hai chung trà mới đi tới điểm cuối, hai cửa đá bên phải và bên trái lại làm cho nàng rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan lần nữa. Cửa đá đang đóng rất chặt, từ bên ngoài nhìn vào căn bản không có gì khác nhau, cũng không biết sau cánh cửa này sẽ là con đường như thế nào? Là sống hay là chết?

Độc trong người không ngừng ăn mòn cơ thể của nàng, trên trán nhỏ xuống mồ hôi lạnh, sau lưng cũng đã ướt đẫm. Lúc này, Vũ Nhạc suy yếu tới độ ngay cả đi bộ cũng phải cố hết sức, đành phải bám vào vách tường đi về phía trước. Nàng nhìn lên hai cánh cửa giống nhau như đúc, khẽ nhắm mắt, trực tiếp đẩy cánh cửa bên trái, nam trái nữ phải, nàng đành đẩy bên trái thôi...

Theo động tác đẩy cửa của nàng, tiếng cửa đá mở ra. Vũ Nhạc còn chưa kịp định thần đã bị ngã nhào vào bên trong, chưa kịp nhìn tình huống xung quanh đã cảm giác cả người mình không ngừng trượt xuống, nguy rồi, chẳng lẽ rơi trúng bẫy? Đây, sẽ không phải là động rắn chứ? Ô ô ô, ông trời ơi, địa

cầu ơi, ngàn vạn lần phù hộ ta đi, ta không muốn rơi vào chỗ quỷ quái kia đâu, ô ô ô...

Càng rơi xuống, mùi tanh hôi càng rõ ràng. Lúc này chẳng những khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhạc trắng bệch mà ngay cả thân thể cũng run rẩy kịch liệt, cái mùi này... Nếu không phải là động rấn, sợ là cũng không khá hơn đâu? Không khí bình thường ngày càng ít ỏi, mùi này càng nồng đậm. Vũ Nhạc hiểu rõ điều đó, nàng cố nén cảm giác muốn nôn, không ngừng hít sâu, rốt cuộc, nàng ngã bịch xuống đất. Có điều ngoài ý của muốn của nàng, tựa hồ không có đau đớn giống như trong tưởng tượng, hình như nàng rơi vào phía trên thứ gì đó...

Vũ Nhạc ngồi sững sờ trên mặt đất, lúc này nàng động cũng không dám động, xung quanh hình như rất yên tĩnh, đây là nơi nào? Nàng khốn khổ nuốt nước miếng, cố nén cảm giác sợ hãi trong lòng, từ từ mở mắt, nhưng trước mắt là bóng tối đen như mực. Mặc dù nàng hợp với bóng tối ở nơi này, tuy nhiên không thấy được gì cả, nàng muốn đứng lên, nhưng khi tay chạm xuống mặt đất, một tiếng thét chói tai đâm thủng trời xanh vang lên: “A a a... Chết tiệt, đáng chết, rốt cuộc đây là chỗ quái quỷ gì đây, a a a...” Vũ nhi đáng thương ơi, nàng đừng kêu nữa, chỗ nàng ở bây giờ, chính xác tuyệt đối, chính là hang rắn mà...

Tiếng kêu thảm thiết của Vũ Nhạc vẫn chưa dừng lại, đang lúc nàng vẫn thét gào, trong bóng tối bỗng hiện ra một đôi mắt màu xanh biếc, âm thanh “Xi xi” càng gần bên tai, mà nhất là thứ ở sát đôi chân của Vũ Nhạc, cư nhiên lại có một thứ sinh vật trắng nõn lạnh lẽo bò tới, đó không phải rắn thì là cái gì? Càng thêm kinh khủng chính là, chân của nàng hình như đã bị vật gì đó quán lấy, cả người nàng cứng ngắc, không dám tưởng tượng mình đang ở trong động rấn, cũng không có cách nào nghĩ tới cảnh tượng mình bị ngàn vạn con rắn cắn nuốt. Gương mặt nàng tái nhợt đi, không nhìn được thất thanh hô lên: “Linh Cửu, người mau ra đây, cứu mạng ta! Nhanh lên đuổi mấy thứ quỷ bên cạnh ta đi, đuổi hết đi a a a, ta ghét bọn chúng, ghét bọn chúng...”

Lúc này Linh Tiểu Giới, Đồ Lạp Lạp, Linh Cửu nhìn bộ dáng thảm hại của Vũ Nhạc, không nhìn được mở miệng: “Chủ nhân, đáng tiếc, ở chỗ này không gian bị bịt kín, chúng ta... Căn bản không được ra, người, lần này người chỉ có thể dựa vào chính mình.”

“A, đáng chết, đáng chết, các người lại dám cắn ta, ta để cho các người cắn, ta để cho các người cắn.” Nghe xong lời của Linh Tiểu Giới, Vũ Nhạc còn chưa kịp tiêu hóa, đã cảm giác được cảm giác đau buốt ở chân, rung mình một cái, con rắn này tự nhiên cắn mình, một khi đã cắn rồi vậy thì ngàn vạn con rắn kia cũng sẽ tấn công mình, không được, nếu người khác không giúp được mình vậy thì chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cố đè nén cảm giác ghê tởm xuống, Vũ Nhạc nhanh chóng rút thanh nhuyễn kiếm từ bên hông ra, không chút khách khí chém xuống phía dưới chân mình. Tiếng xi xi không ngừng vang lên, hai chân Vũ Nhạc mới tìm lại được cảm giác, nếu tiếp tục như vậy, chẳng những không tìm được phương hướng mà ngay cả cửa ra cũng không thấy được, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đứng rồi, phản huyếch quanh, nghĩ đến thứ phản huyếch quanh trong Linh Giới kia, trong lòng Vũ Nhạc vui mừng, nhanh chóng lấy một chút ra dùng.

Vừa rải ra, Vũ Nhạc lập tức hồi hận. Mặc dù phản huyếch quanh dùng để chiếu sáng cũng chỉ vừa đủ, tuy nhiên đã đủ để nhìn thấy rõ tình huống xung quanh, khi nàng nhìn thấy vị trí hiện tại của bản thân lập tức cảm thấy ghê tởm, rất muốn dùng một tát đập chết mình, nàng nhìn thấy gì đây? Cách nàng khoảng hai mét có một thân cây, một gốc cây cổ thụ rất to, vừa rồi nàng còn cảm thấy tại sao không nhìn rõ lắm, hóa ra nguyên nhân là ở chỗ này, trên tán cây kia có rất nhiều rắn đang bò, đúng vậy, mấy thứ treo ngược kia toàn bộ đều là rắn, mà bên cạnh nàng, rắn cũng đang xếp thành đồng lớn, có thể nói là đại chiến người – rắn...

Nhưng điều làm nàng cảm thấy kì quái là sau khi mấy con rắn kia cắn nàng, cũng không có rắn đến gần nàng nữa, hơn nữa còn bò ra xa, đây là... tình huống gì vậy?

“Chủ nhân, đó là do người bị trúng độc. Bọn rắn vừa cắn người đã bị chết.” Giọng nói đầy vẻ bất đắc dĩ của Linh Cửu vang lên, có ý tốt nhắc nhở.

“Hả? Còn có chuyện kì quái này sao? Không nghĩ là độc được này lại giúp ta một tay. Nhưng có nhiều rắn như vậy, ta làm sao đi ra ngoài đây?” Vũ Nhạc bất lực nhắm mắt, có nhiều rắn xung quanh như vậy, nàng thật sự không nhìn nổi, cũng không dám nhìn xuống, quá mức ghê tởm, sợ là sau này sẽ thấy ác mộng mất. Từ Luyến tỷ tỷ à, người đối với Vũ Nhạc ta đúng là không hề tốt chút nào, trở về rồi ta nhất định sẽ cảm tạ người thật tốt.

Từ Luyến ngồi trước ảo cảnh, nghe Vũ Nhạc nói những lời này, thỉnh thoảng nhìn mình một cái: “Nha đầu, chuyện này không liên quan tới ta, người tự xông vào nơi đó, cũng không thuộc khu vực cấm địa, trời ơi, bây giờ phải làm sao? Ta phải thông báo với viện trưởng ngay mới được.” Từ Luyến đã quan sát ở trước ảo cảnh khá lâu, mặc dù bây giờ nàng là Từ Y Các chủ, nhưng cấm địa này không phải chỗ nào cũng từng bước vào. Lúc Vũ Nhạc mới bước vào nơi đó, ban đầu nàng cũng không nhìn ra, cho đến khi Vũ Nhạc rải bột huyếch quanh, hai chân Từ Luyến không chịu nổi run rẩy một cái, trời đất, nàng cư nhiên lại xông vào...

Khi Vân Linh tới trước ảo cảnh, thấy vị trí của Vũ Nhạc cũng không nhìn được hít một ngụm khí lạnh: “Làm sao nàng vào đó?”

“Từ vách đá bên kia nhảy vào động Xích Diễm, sau đó mở cửa đá bên trái, rồi ngã xuống dưới. Viện trưởng, đó rốt cuộc là chỗ nào vậy?” Từ Luyến nhìn đàn rắn chằng chịt chi chít kia, không nhìn được nuốt nước miếng, Vũ nhi à, may mà người còn đứng vững được, nơi hiểm ác như vậy, thật khó khăn cho người.

“Nơi cư trú của rắn Xích Diễm, đồng thời, cũng là nơi duy nhất tồn tại quả Xích Diễm, thật không biết rốt cuộc nha đầu này nên vui hay nên buồn nữa, nơi này, không có đường ra, trừ phi...” Vân Linh nhìn tình trạng mờ mịt của Vũ Nhạc trong ảo cảnh, đôi mắt đen lộ ra vẻ thâm trầm.

“Trừ phi cái gì? Viện trưởng, ngại mau nói đi!” Từ Luyến vừa nghĩ tới vị trí của Vũ Nhạc, không nhìn được run sợ.

“Cái này phải dựa vào chính nàng ấy, ai cũng không giúp được nàng, con dù có gấp cũng vô ích, đóng lại đi!” Vân Linh không trực tiếp trả lời Từ Luyến, giờ ồng tay áo màu trắng lên, toàn bộ ảo cảnh tắt vụt, rồi sau đó nàng xoay người ngồi trên ghế mềm, nhìn xuống Từ Luyến còn đang ngây ngốc: “Ngồi xuống đi, yên tâm chờ, không bao lâu nữa chúng ta sẽ biết đáp án.” Rồi sau đó, nàng thở dài một cái, trực tiếp nhắm mắt nghỉ ngơi.

Từ Luyến há hốc mồm, kinh ngạc nhìn trạng thái kỳ lạ của viện trưởng, chẳng lẽ... Thật sự không có cách nào? Vũ nhi, người nhất định phải vượt qua

đấy!

Mà lúc này Vũ Nhạc vẫn đứng tại chỗ như cũ, không nhúc nhích một phần. Vừa rồi nàng mới quan sát kỹ lưỡng hoàn cảnh xung quanh, nếu như đoán không lầm, xung quanh đây toàn bộ là răn, nhưng điều làm cho nàng có cảm giác không tưởng tượng nổi được đó là bọn răn này tựa hồ không có ý định trêu chọc nàng, hơn nữa... Tựa hồ bọn chúng còn chờ người nào đó ra lệnh, chẳng lẽ... Nơi này có xà vương? Không thể nào?

Nghe đến giả thiết này, tâm trạng Vũ Nhạc lập tức run rẩy, nếu thật sự có Xà vương vậy có thể chính là... Xích Diễm xà, mà nhất định là Xích Diễm xà màu đỏ kia, nghe nói vùng đất của loài răn Xích Diễm có cây Xích Diễm, chẳng lẽ... Chẳng lẽ gốc cây không rõ giống gì trước mặt nàng chính là cây Xích Diễm trong truyền thuyết? Không thể nào, nàng không có xui xẻo như vậy chứ, muốn lấy quả Xích Diễm rất khó, hơn nữa còn có Xà vương và mấy thứ tay chân kia nữa, nàng, không muốn sống nữa sao?

"Nữ nhân, nàng còn muốn ở đây tới khi nào vậy?" Một giọng nói thanh nhã biểng nhác vang lên bên tai Vũ Nhạc, nàng ngẩng phắt đầu lên, sau khi nhìn ngó xung quanh không thấy gì, đưa mắt nhìn về phía gốc cây Xích Diễm, giọng run rẩy hỏi: "Ngươi... Ngươi là ai?"

"Ta... Là ai? Nữ nhân, mới không gặp chưa lâu, nàng đã quên mất ta?" Giọng nói lười biếng phát ra từ gốc cây, Vũ Nhạc nhìn thẳng về phía cây: "Ngươi không dám lộ cái mặt quỷ ra, không hề biết làm sao mà nhớ? Đứng ở đây giả thần giả quỷ, mau lần ra đây cho bản cô nương!"

"Chắc chắn, một ngàn năm không gặp, nàng vẫn hung dữ như vậy, thật không biết tên Thiên Duật Dạ kia làm sao chịu đựng được nàng? Hả?" Giọng nam nhân đột nhiên vui vẻ cười ra tiếng, còn nhắc tới Thiên Duật Dạ. Lần này, Vũ Nhạc càng không bình tĩnh nói: "Ngươi rốt cuộc là ai? Nếu là nam nhân thì mau bước ra đây cho lão nương!"

"Nam nhân? Là nam nhân thì thế nào? Một ngàn năm trước, bởi vì ta là một con răn mà nàng không hề cho ta bất cứ cơ hội nào, Vũ nhi, nàng chắc chắn muốn gặp ta?" Trong lời nói của nam nhân lộ ra nỗi buồn u uất, Vũ Nhạc nghe thấy, có chút khó hiểu, một ngàn năm trước? Mẹ nó, thì ra một ngàn năm trước Yêu Vũ Mị có quen biết người này? Không trách được, không trách được vừa rồi mấy con răn kia không đến gần nàng, thì ra là...

"Là nam nhân thì bước ra đây, đứng ở đó nói mấy lời vô ích làm gì." Thì ra nam nhân này là bị xấu hổ sao?

Sau một khắc hoàn toàn yên tĩnh, Vũ Nhạc mở to mắt, không tưởng tượng nổi nhìn xung quanh từ từ bùng sáng, đám răn chẳng chịt kia đột nhiên từ vị trí của mình rơi xuống, nằm rạp trên đất như cung nghênh Vương của bọn chúng. Mục tiêu dĩ nhiên chính là ánh hào quang màu đỏ tỏa ra từ cây Xích Diễm kia, không bao lâu, từ trong thân cây xuất hiện một vị nam tử Hồng y (màu đỏ), tóc đỏ, mắt đỏ, toàn thân đều là màu đỏ. Bước chân hần mềm mại, ưu nhã, chậm rãi đi về phía Vũ Nhạc, cho đến khi còn cách nàng một thước mới dừng lại, nâng lên nụ cười yêu nghiệt nhìn Vũ Nhạc: "Vũ nhi, đã lâu không gặp, nàng khỏe không?"

"Ngươi... Ngươi chính là Xích Diễm xà?" Vũ Nhạc há hốc miệng, về mặt không thể tin được, mỹ nam trước mặt lại là một con răn? Chẳng lẽ đây chính là nam xà yêu trong truyền thuyết? Khụ, cái danh xưng này, hình như nghe không được tốt lắm.

"Nhìn thấy nàng không có trí nhớ trước đây, bản đại gia không so đo với nàng, không sai, ta chính là Xích Diễm, Xích Diễm xà canh giữ cây Xích Diễm, chính là ta." Nam nhân ưu nhã vuốt lọn tóc che mắt, ánh mắt sáng ngời nhìn Vũ Nhạc: "Một ngàn năm, mặc dù khuôn mặt có chút thay đổi nhưng tính cách này, chắc chắn, đúng là cho ta chút hoài niệm!"

"Ngươi... Ngươi đợi ở nơi này một ngàn năm?" Nội tâm Vũ Nhạc run rẩy, một ngàn năm này, hẳn làm thế nào vượt qua?

"Vũ nhi, đây là nàng quan tâm ta sao?" Đôi mắt màu đỏ u ám của mỹ nam chợt thoáng lên ánh sáng, giọng nói hơi run rẩy nhìn Vũ Nhạc.

"Ách... Ta rất ngạc nhiên, làm sao ngươi lại đợi ở đây một ngàn năm?" Ta chỉ là tò mò thôi có được hay không? Ngươi có trí nhớ, mà ta không có trí nhớ nha, đối với ngươi không tính là quen biết nữa, lấy gì để quan tâm đây? Yêu nghiệt

này, xem ra rất yêu Yêu Vũ Mị.

"Đúng vậy, làm sao nàng có thể quan tâm ta chứ? Tất cả đơn giản chỉ là ta đơn phương thôi. Vẫn còn nhớ năm đó ta vừa mới được phong làm Xà Vương, lập tức bày tỏ tình cảm với nàng, lại bị nàng hung hăng khinh bỉ. Ta không chịu nổi sự đả kích đó, lập tức trốn ở nơi này, không nghĩ rằng đã một ngàn năm trôi qua, còn có thể gặp được đầu thai chuyển thế của nàng, không biết, đây có phải là trời cao bồi thường ta hay không?" Ánh mắt Xích Diễm lạnh lùng nhìn Vũ Nhạc, đột nhiên nói ra những điều sâu kín kia.

"Không phải chứ? Chỉ là khi dễ ngươi một chút, ngươi lại ở đây một ngàn năm? Ngươi..." Lúc này, Vũ Nhạc cũng không biết phải nói gì cho tốt? Nam nhân này, có phải quá yếu đuối hay không?

"Chẳng qua là khinh bỉ một chút? Nha đầu này, sao lại nói, nhẹ nhàng như thế, những lời đó ta đời này kiếp này, kiếp sau sau nữa cũng sẽ không quên, đáng chết, ta muốn nhớ nàng đời đời kiếp kiếp!" Vừa nghe nàng nói, nam xà yêu nghiệt giống như bùng nổ, tức giận tới độ cả người run rẩy.

"Ách... Ta sao biết được chứ, năm đó ta đã nói cái gì sao?" Vũ Nhạc nhìn bộ dáng người này thờ hờn hờn, bất chợt rất tò mò!

"Xin lỗi không thể trả lời." Xích Diễm không chút nghĩ ngợi từ chối, người khác không hiểu nữ nhân này thì thôi, nhưng hẳn đã nghiên cứu nữ nhân này cả ngàn năm, mấy lời kia nói ra sẽ nhận được hậu quả chính là nữ nhân này càng thêm khinh bỉ, cho nên, tuyệt đối không thể nói, đánh chết cũng không nói.

"Hừ, không nói thì thôi vậy, này ngươi là người canh giữ quả Xích Diễm, vậy có thể cho ta một quả được không?" Lúc này Vũ Nhạc mới nhớ mình có việc phải làm, có điều nàng cảm thấy kì lạ, tựa hồ như sau khi rơi xuống đây độc tố cũng chưa lan ra tiếp, mà không, nàng cũng đứng ở đây đã lâu, cũng không phát tác, là do đâu?

"Rắn ở nơi này đều dựa vào gốc cây Xích Diễm để lớn lên, vừa rồi con rắn nhỏ kia cắn nàng, độc tố trên người nó và chất độc trên người nàng khác chế lẫn nhau, nên tạm thời nàng không sao cả. Muốn quả Xích Diễm, cũng không phải là không thể được, có điều, ta có một điều kiện, nếu nàng đáp ứng thì ta sẽ đưa cho nàng, nàng muốn bao nhiêu ta cũng sẽ đưa." Hai cánh tay của Xích Diễm khoanh trước ngực, đôi mắt phượng khẽ nheo lại, nóng bức như lửa, làm Vũ Nhạc hơi choáng váng.

"Điều kiện gì?" Quả Xích Diễm này có thể tùy tiện đưa? Ta không tin, lợi lộc này quá hiếm hoi đi, người khác không biết quả Xích Diễm này quý hiếm thì thôi, nhưng Vũ Nhạc nàng độc thuộc hàng trăm sách y biết rất rõ, một trăm năm ra một quả, một lần nhiều nhất mười quả, trân quý như vậy mà hần lại nói muốn bao nhiêu cũng đưa? Trời ơi, rốt cuộc hần cất giấu bao nhiêu?

"Chủ nhân, người không nên đồng ý điều kiện của hần, nếu không, người sẽ chết rất khó coi, tin tưởng ta đi." Đang lúc Vũ Nhạc vô cùng tò mò, giọng nói tràn đầy cảnh cáo của Linh Tiêu Giới vang lên bên tai, sắc mặt Vũ Nhạc chợt biến đổi: "Lời này hiểu thế nào?"

"Dù sao người không đáp ứng là được, nếu người đáp ứng không chỉ có người chịu trừng phạt của nam nhân nào đó, mà ngay cả chúng ta, cũng không thể chạy trốn..." Lạp Lạp phản đối khó hiểu, lại uy hiếp vạn phần, Vũ Nhạc càng thêm tò mò, đến tận cùng là điều kiện gì, bất chợt nàng cảm thấy rất hứng thú...

"Khế ước với ta, đưa ta ra khỏi nơi này." Trên mặt Xích Diễm lộ ra vẻ tươi cười, muốn đi theo nàng có lẽ chỉ có biện pháp này, vì nàng, hần tình nguyện làm Linh thú của nàng.

"Cái gì? Khế ước với người? Người chắc chắn chứ, người không làm sao? Nhưng người là Xà Vương đó, bây giờ lại muốn khế ước với ta? Làm Linh thú của ta? Chuyện đùa này, tuyệt đối không buồn cười đâu." Sau khi nghe xong, sắc mặt Vũ Nhạc trở nên nghiêm túc, mặc dù nàng không biết năm đó bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ hành động của Xích Diễm có thể thấy, hần là vì nàng mới tình nguyện làm Linh thú, nói không cảm động là không phải, nhưng mà... Nếu nàng thật sự làm như vậy thì thật sự rất quá đáng, nàng không muốn đối xử như vậy với một người thật lòng với nàng.

"Vũ nhi, đầu óc của ta rất rõ ràng mình đang làm gì, ta ở đây chờ đợi một ngàn năm rồi, cũng nên đi ra ngoài một chút."

"Coi như là vậy, nhưng người hoàn toàn có thể tự mình đi ra ngoài, không cần thiết phải làm khế ước Linh thú, người cần gì phải làm thế?"

"Ngay cả cơ hội này nàng cũng không cho ta?"

"Không phải là không cho người, mà là... Xin thứ lỗi cho ta không thể tiếp nhận, nếu đây là điều kiện duy nhất của người thì ta từ bỏ quả Xích Diễm." Vũ Nhạc thản nhiên nhìn hần, yên lặng xoa người, nếu một ngàn năm trước nàng đã làm tổn thương hần thì một ngàn năm sau, nàng hy vọng hần có thể sống vì chính mình, chân chính trở thành Xà Vương mà không phải phụ thuộc vào người khác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

"Thật sự không cần? Chất độc trên người nàng chỉ có quả Xích Diễm mới có thể giải được." Xích Diễm vừa nghe nàng không cần, trong lòng căng thẳng.

"Ta không thích bị người khác uy hiếp, nếu người muốn dùng khế ước làm điều kiện thì ta tình nguyện không cần." Khóe môi Vũ Nhạc cong lên, giọng nói vô cùng lạnh lẽo, dễ nhận ra nàng thật sự nghiêm túc.

"Nàng ghét ta như vậy sao? Bởi vì ta là một con rắn?" Nụ cười của Xích Diễm từ thu hồi, tại sao ngay cả cơ hội duy nhất này nàng cũng không muốn cho hần?"

"Giữa chúng ta có quan hệ gì sao? Yêu Vũ Mị là Yêu Vũ Mị, ta là ta, bây giờ ta không có trí nhớ của kiếp trước, cũng không muốn dùng trí nhớ của kiếp trước để áp đặt, như vậy ta sẽ rất bị động. Còn nữa, ta không khế ước với người không phải vì người là một con rắn. Mà là bởi, người còn có con đường riêng của mình phải đi, mà không phải bị người khác khế ước, nên nhớ thân phận của người, người là Xà Vương. Trên người người còn gánh vác rất nhiều trách nhiệm, chứ không phải để cho người chỉ bởi một nữ nhân mà ở đây ẩn cư cả ngàn năm, như vậy người thực sự không xứng làm một vị Xà Vương." Miệng lưỡi Vũ Nhạc sắc bén, từng câu từng chữ nói với Xích Diễm.

Sắc mặt của Xích Diễm thay đổi liên tục, bóng dáng màu đỏ cứ bình tĩnh đứng ở nơi đó, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó, một hồi lâu sau, môi mỏng khẽ mở: "Thì ra nàng xem thường ta như vậy? Nàng xem thường ta, đúng không?"

Trong mắt Vũ Nhạc tràn đầy lãnh ý: "Đúng, người như vậy sẽ chỉ làm ta xem thường, người nên có cuộc sống của chính người, không thể chỉ vì một nữ nhân không hề quan tâm tới người mà lại ở chỗ này cả ngàn năm. Tại sao người không ra bên ngoài nhìn một chút? Nói không chừng, người sẽ gặp được người phù hợp, cuộc sống của người sẽ tốt đẹp hơn, là hạnh phúc mà không phải là... Bóng tối."

Đôi mắt màu đỏ của Xích Diễm nhắm lại rồi mở ra, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Đúng vậy, trong lúc vô ý đã qua một ngàn năm, có lẽ nàng nói đúng,

cuộc sống của ta không phải là bóng tối, phải là thế giới tươi đẹp muôn màu mới đúng, ta cần gì phải vì một đóa hoa đã vứt bỏ ta cả ngàn năm đây?”

“Người có thể nghĩ thông suốt, ta rất vui.” Vũ Nhạc chân thành nhìn Xích Diễm, cảm kích đối với hấn phát ra từ nội tâm.

“Hừ, xú nữ nhân, hại ta mất cả ngàn năm, cho nên sau khi ta đi ra bên ngoài, đồ ăn thức uống, nơi ăn chốn ở nàng phải phụ trách.” Xích Diễm ngẩng đầu lên, dung nhan ngạo nghễ không hề giống nói đùa.

“Không phải chứ, người vẫn đi theo ta?” Hình như Vũ Nhạc không có nói vòng vo mà, náo loạn một hồi, người này vẫn chưa từ bỏ ý định?

“Bản đại gia đã một ngàn năm không đi ra ngoài, thời gian phía ngoài như thế nào ta không biết đâu, đi cùng nàng mấy ngày rồi sẽ tách ra, chờ lão tử làm quen rồi ai còn muốn đi theo nàng chứ? Không phải ngay cả điều này nàng cũng không đáp ứng chứ? Chẳng lẽ... Là nàng sợ cái bình dấm chua Thiên Duật Dạ đó?” Con người màu đỏ của Xích Diễm mang theo chút nhạo báng nhìn Vũ Nhạc. Khuôn mặt Vũ Nhạc đỏ lên, nàng tức giận nhướn mắt lên: “Chuyện của ta, tự ta làm chủ, nếu như thế ta cho phép người, vậy... Quả Xích Diễm của người có thể cho ta nhiều một chút, không sao chứ?”

Khuôn mặt yêu nghiệt của Xích Diễm lập tức thoáng qua vẻ khinh thường: “Thật giống đức hạnh của nghìn năm trước, gặp phải nàng cũng giống gặp thổ phỉ, này, cầm lấy đi, đây đều là những thứ ta vì nàng mà thu thập, bên trong đều là bảo bối, nàng nên dùng tiết kiệm một chút, luyện ra đan dược thật tốt, đừng quên hiếu kính lão tử là được.” Dứt lời, hấn giơ tay ngọc lên, một chiếc nhẫn tinh xảo bay về phía Vũ Nhạc. Nàng vững vàng bắt lấy trong bàn tay, dùng linh lực nhìn xuyên vào, thiếu chút nữa vui mừng tới không thở nổi, ngược mắt lên, vẻ mặt tràn đầy vui vẻ: “Không hổ là Xà Vương điện hạ, đúng là đồ tốt nha!”

“Sao rồi? Cảm kích ta sao? Nhìn chút đi, ta so với tên khốn Thiên Duật Dạ kia thế nào? Nếu được thì nàng hãy suy nghĩ lại đi?” Bộ dáng Xích Diễm lảng lơ chớp chớp mắt nhìn Vũ Nhạc, đôi môi đỏ mọng kêu gọi, chỉ còn thiếu nước bôi quần áo khoe da thịt...

Xi một tiếng, Vũ Nhạc không nhịn được bật cười, cúi gập trọn mắt nhìn hấn: “Nhìn người không có đứng đắn kia, đáng đáp còn đẹp hơn mỹ nhân thì thôi đi, lại còn ra vẻ quyến rũ người khác, nếu vậy... Nếu vậy, ta sẽ gọi người là nhân yêu, ha ha, cho nên, người nên thu liễm một chút đi, tìm ta nhỏ lắm không chịu được mỹ nhân trêu chọc đâu.”

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Xích Diễm đen như đáy nồi, “Nữ nhân này, trong miệng không hề có lời hay, được rồi, không nói nhiều nữa, thật đúng là không muốn dừng lại, ta dẫn nàng đi ra ngoài.” Dứt lời, trường sam màu đỏ vung lên, hướng về phía sau cây Xích Diễm. Mà mấy con rắn nhỏ kia đang bò trên mặt đất tựa hồ cũng nhận ra được Vương của bọn họ muốn rời đi, từng con từng con nâng người lên, phát ra tiếng kêu thảm thiết. Vũ Nhạc nhìn thấy thế, không đành lòng nhìn bọn chúng, quay về phía Xích Diễm gọi: “Người... Người không từ biệt bọn chúng sao? Bọn chúng không muốn người rời đi!”

Bước chân Xích Diễm chậm lại, giọng nói buồn buồn truyền ra từ phía sau cây: “Ta sẽ trở lại thăm các người.” Dứt lời, hấn cũng không quay đầu lại tiếp tục đi. Vũ Nhạc bắt đầu đi lắc đầu, khẽ thở dài, đột nhiên nàng cảm thấy mấy con rắn này cũng rất đáng yêu: “Các người không cần đau lòng, hấn nói hấn sẽ trở lại thăm các người, các người nên sống thật vui vẻ!” Đột nhiên bảy rắn thu hồi ánh mắt, tập trung nhìn về phía Vũ Nhạc. Bỗng nhiên bị một đám rắn nhìn chăm chăm như vậy, Vũ Nhạc cảm thấy gió lạnh thổi sau lưng, nàng ngưng ngừng cười cười: “Vây, ta cũng muốn đi, bái bai, các bạn rắn đáng yêu!” Dứt lời, nàng bay ra ngoài như một làn khói.

Những con rắn nhỏ kia nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, đột nhiên cảm thấy rất bi thương, chúng di chuyển thân mình, từng chút từng chút hướng về phía sau gốc cây, Vương của bọn chúng đã muốn đi, thật sự còn có thể trở lại sao?

Vũ Nhạc ra khỏi mật đạo, nhìn thấy vẻ mặt trầm mặc của Xích Diễm, không nhịn được nhẹ nhàng an ủi: “Được rồi, nếu người không bỏ được thì sau này trở lại gặp bọn chúng không được sao? Hoặc là, nếu không người đưa bọn chúng đi cùng là được.”

“Xú nữ nhân, nàng nói nghe nhẹ nhàng quá, bọn chúng còn có sự mạng của mình, làm sao nói đi là đi? Còn nữa, ai nói ta không bỏ được? Hừ, không cần đoán bừa như vậy được không? Đi nhanh một chút đi, lão tử hận không thể đi nhanh khỏi nơi này.” Xích Diễm không nhịn được trọn mắt quay lại nhìn nàng, vậy mà sau khi quay về phía trước, trên mặt lại lộ vẻ đau xót, bằng hữu chung sống cả ngàn năm, làm sao nói một câu không bỏ được là có thể nói rõ ràng? Bọn nhỏ, ta sẽ trở lại, nhất định sẽ trở lại.

Đứng ở trước ảo cảnh nhìn thấy cảnh này, cả Tử Luyện và Vân Linh đều bị chấn động mãi không nói nên lời, nha đầu Vũ Nhạc đúng là đã đi ra, mà càng thêm không thể tưởng tượng được chính là nàng còn đem theo một Hồng y nam tử bộ dáng yêu nghiệt, đây... Rất cuộc là tình huống gì?

Lúc Vũ Nhạc đi ra khỏi động Xích Diễm, thời gian đã dừng lại ở ngày thứ chín. Tiếp theo nàng cứ nhiên không gặp bất kỳ cản trở gì, trực tiếp đi ra khỏi cấm địa, ra khỏi cấm địa nàng mới phát hiện, cuối cùng mình lại là người cuối cùng. Chính xác như vậy.

Khi đám người Mộc Ngư nhìn thấy Vũ Nhạc bình yên đi ra, từng người một cuối cùng cũng an tâm, “Tiểu thư, người không sao chứ?” “Không sao cả, ta vẫn rất ổn!” Về phần trùng độc và vô tình gặp được Xà Vương, Vũ Nhạc không nói rõ ràng, chuyện này chờ sau này nói cũng chưa muộn.

Thân ảnh màu tím phiêu dật của Tử Luyện nhanh nhẹn hiện thân, thân nhiên nhìn qua mười người, “Có thể trong thời gian quy định đi ra, coi như không tệ, hiện tại các nàng có thể về nghỉ ngơi, nếu như có việc gì ta sẽ tự thông báo cho các người. Ta hy vọng sau ba tháng nữa ở cuộc so tài của các tân học viên, đội ngũ của chúng ta có thể áp đảo các đội khác, các người có lòng tin này hay không?”

“Có!” Mười người nhìn nhau một cái, hoặc kiêu ngạo, hoặc khinh thường, hoặc tinh táo, hoặc trầm mặc... Nhưng tràn đầy tự tin cũng là nhân tố trọng yếu không thể thiếu.

“Rất tốt, huấn luyện hôm nay kết thúc.” Sau khi Tử Luyện khẽ gật đầu, nhanh nhẹn rời đi, trước khi đi, ánh mắt dừng một chút trên người Vũ Nhạc. Vũ Nhạc tựa như cảm thấy gì đó, nghiêng đầu thăm dò, khi Tử Luyện đã đi xa, nhìn bóng lưng của nàng, khóe môi Vũ Nhạc cong lên, tiếp theo nên luyện

chế đàn được thật tốt, ở Linh Giới học lâu như vậy cũng nên kiểm tra kết quả một chút.

Sau khi trở về nhà lá, hắc y hộ pháp lạnh nhạt đi tới: “Kể từ hôm nay, chỗ ở của các người chuyển đến trong nhà trệt cách đây không xa, mỗi người một gian, đi thôi!”

“Ồ, ta không nghe lầm chứ? Chúng ta thật sự đi khỏi cái nơi quỷ quái này?” Quả Nhiễm hưng phấn nhảy dựng lên, ôm chăm lấy Mộc Ngư hôn tới tấp.

“Bình tĩnh, bình tĩnh một chút đi được không? Nhanh thu dọn đồ đạc đi, chút nữa phòng tốt bị mấy người kia chiếm hết, các người chỉ có khóc.” Cung Tuyết cười cười, thức thời nhanh chóng vào nhà thu dọn đồ đạc.

Mia cười ngọt ngào: “Tối nay chúng ta đi ngoài đi nhậu đi nhậu nhé? Vừa ăn mừng nhà mới, vừa ăn mừng chúng ta thành công tiến vào Từ Y Các, được không?”

Vũ Nhạc gật đầu, đồng ý: “Cái này, có thể được.”

“Vậy còn lo lắng làm gì? Nhanh lên một chút.” Quả Nhiễm thuộc phái hành động lập tức xoay người thu dọn đồ đạc, ở trong cấm địa chín ngày thật đúng là không giống người, nếu không giải trí một chút nàng cũng thấy có lỗi với chính mình.

Khi sáu người mang đồ đạc vào khu nhà trệt đã là chuyện của một giờ sau, dù chậm một bước nhưng rất may phòng của mười người cái gì cũng giống nhau, không có gì hư hỏng. Sáu người sắp xếp đồ, sau khi tắm rửa sạch sẽ thì ngồi lên chim ưng Phi Thiên bay về phía thị trấn.

“Hôm nay chúng ta đổi chỗ khác đi? Đi tới thành Mộ Quang được không? Nghe nói tối nay trong thành có một buổi đấu giá, chúng ta đi nhìn xem có đồ tốt gì không, thế nào?” Quả Nhiễm nghĩ đến tin tức bát quái nàng nghe được, hào hứng nhìn năm người Vũ Nhạc.

Vũ Nhạc vừa nghe nàng nói, trong mắt tràn đầy vui mừng: “Dù sao cũng nhàn rồi, đi, đi xem một chút.”

Thành Mộ Quang cách học viên Thánh Đức gần một giờ đi đường, lúc các nàng tới đã là buổi tối, nhưng trong thành lại sáng như ban ngày. Sáu người vừa ngắm quang cảnh bên trong, vừa tìm vị trí buổi đấu giá, cho đến đi tới khu phố đông đúc nhất mới thấy được ba chữ lấp lánh rực rỡ “Lưu Vân Các” trong đám người đang tập trung.

“Ừ, chính là chỗ này, nghe nói buổi đấu giá lần này là do Lưu Vân Các tổ chức, chúng ta đi vào thôi?” Quả Nhiễm hào hứng chỉ vào bảng hiệu của Lưu Vân Các, bước chân vào bên trong, lúc đang chuẩn bị bước vào cửa lại bị gã sai vặt giữ cửa ngăn lại: “Thật xin lỗi cô nương, xin lấy ra thẻ bài hẹn trước của các ngài.”

“Thẻ hẹn trước? Cái gì mà thẻ hẹn trước?” Quả Nhiễm chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, gã sai vặt đỏ mặt lên, có vẻ hơi lúng túng nhìn Quả Nhiễm: “Thật xin lỗi cô nương, nếu ngài không có thẻ hẹn trước sợ là không thể đi vào. Thẻ bài hẹn trước là thẻ bài phát cho khách hàng của chúng ta, đây là quy củ lâu năm của Lưu Vân Các chúng ta, cô nương là lần đầu tiên tới đây sao?”

“Hả? Còn có quy củ này sao? Thật xin lỗi, chúng ta không biết, vậy... Bây giờ chúng ta hẹn trước được không?” Mia tiếc nuối nhíu mày, nhìn bên trong hình như rất náo nhiệt, vội vàng hỏi.

“Hiện tại nếu hẹn trước sợ là chỉ được lần sau, còn lần này các cô nương sợ là không vào được.” Gã sai vặt tiếc nuối lắc đầu.

Vũ Nhạc kéo Mia, Quả Nhiễm, dịu dàng an ủi: “Quên đi, lần sau chúng ta quay lại đi, bây giờ đi dạo phố một chút cũng không tồi.”

“Này? Ta còn tưởng là ai? Hóa ra là mấy người các người, đúng là oan gia ngõ hẹp.” Một giọng cười khinh miệt xuyên qua đám đông truyền tới, Vũ Nhạc quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy nam tử trẻ tuổi mặc y phục màu xanh đi tới, đôi mi thanh tú nhíu lên, nam nhân này, tựa hồ khá quen mặt, đã gặp qua ở đâu rồi?

Hỏa Băng Dịch nhìn bộ dáng Vũ Nhạc không chút ấn tượng với mình, trong lòng không vui: “Cô nương thật đúng là người hay quên, sao thế, nhanh như vậy đã quên mất mấy người chúng ta?” Hỏa Băng Dịch cầm quạt chỉ một cái, sáu vị suất nam Lăng Vân Vụ áo đỏ, Mộc Dương áo trắng, Nam Cung Ngọc Thần áo lam, Tả Nguyên Kỳ áo đen, Cổ Mặc áo tím bước lên.

Quả Nhiễm hơi giật giật khóe miệng: “Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, làm sao lần nào đi ra ngoài cũng có thể gặp các người?”

Về mặt Mộc Ngư, Cung Tuyết lạnh nhạt không nhìn ra tâm tình, Mia mặc dù cười cười nhưng ý cười không hiện trong mắt, nghĩ đến mấy người này không hề thích thú.

“Các cô nương cũng muốn đi vào chứ? Đúng lúc sáu người chúng ta có thể hẹn trước, mỗi người đem theo một người, cô nương thấy thế nào?” Hỏa thái tử trải qua chuyện lần trước đối với Vũ Nhạc càng hứng thú, càng không có được nữ nhân mới càng khiêu khích, lần này cư nhiên lại có duyên gặp lại như vậy, hẳn cần phải quý trọng cơ hội lần này, tuyệt đối không thể buông tha cho nàng.

Suy nghĩ trong mắt nam nhân, Vũ Nhạc đã nhìn thấy hết, ý chán ghét không giảm mà tăng, về mặt nàng vô cảm nhìn bọn họ: “Thật xin lỗi, đột nhiên chúng ta không còn hứng thú.”

Hỏa Băng Dịch nhìn Vũ Nhạc có ý định rời đi, trong lòng quýnh lên, nhanh chóng đi lên phía trước, một tay ngăn lại: “Nhưng mà chúng ta lại cảm thấy hứng thú với các nàng, sao thế? Muốn đi sao? Cũng phải xem xem chúng ta có đồng ý hay không mới được!”

Cổ Mặc đứng ở cuối cùng, thấy hành động vô lại như vậy của Hỏa Băng Dịch, đôi mắt đen nhánh thoáng qua vẻ u ám: “Đồ không biết sống chết!”

“Hà? Ta không biết đường đường là Thái tử điện hạ lại ở trên phố đùa bỡn vô lại như vậy? Sao hả? Hôm nay chúng ta đi hay không đi, chẳng lẽ còn phải chờ các người đồng ý? Tiểu tử, người tưởng người là cái rể hành gì hả? Biết điều thì nhanh cút đi, chớ chọc vào lão nương, các người chịu không nổi đâu.” Quả Nhiễm tính tình nóng giận, giờ ngón tay ra, tròng mắt lên nhìn bọn họ, tiểu tử đáng chết, khẩu khí cũng không nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Coi trọng hấn rồi sao?

“Ồi chào, khẩu khí không nhỏ, cư nhiên dám nói chuyện như vậy với chúng ta? Cô bé, chúng ta có thể để mắt tới các người là phúc khí của các người rồi, đừng có ra vẻ thanh cao nữa, nữ nhân coi y phục ra không phải cùng một dạng sao? Ở đây già bộ cái gì chứ?” Lăng Vân Vụ đứng ở một bên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, mấy nữ nhân này không ngờ lại rất hợp khẩu vị của hấn.

“Người... Vô liêm sỉ!” Cung Tuyết sao có thể nghe được mấy lời thô tục như vậy? Nàng nhất thời tức giận nắm chặt quả đấm, các nàng vừa định tiến lên đánh thì lại bị giọng nói trầm thấp cắt ngang: “Muốn đánh bọn chúng? Không cần các người ra tay. Tiêu Đồ, Công Phúc, hai người các người lên đi.” Lời của hấn vừa dứt, hai bóng đen nháy mắt xuất hiện, bay xuống giữa sáu người, sắc mặt Tiêu Đồ không đổi nhìn sáu người: “Người nào tới trước? Hay là... Các người

cùng tiến lên?”

“Các người là ai? Việc của bản Thái tử cũng dám quản? Chán sống rồi sao?” Hỏa Băng Dịch nhìn hắc y nam tử tuần dật bất phàm đang đi ra từ đám người, trong lòng căng thẳng, thu lại tâm linh, ánh mắt mang theo vẻ cảnh giác, hấn rốt cuộc là ai?

Lại không nghĩ rằng, nam nhân đó liếc cũng không muốn liếc hấn, lập tức đi về phía Vũ Nhạc, khuôn mặt anh tuần chỉ khi nhìn tới nàng mới lộ hết nhu tình: “Nàng không sao chứ?”

Ánh mắt Vũ Nhạc chạm mắt hấn, cười khanh khách: “Người đã đến rồi? Người cảm thấy ta có thể bị thiệt thòi sao?”

Nam nhân kéo cánh tay nàng, vẻ mặt dịu dàng, nhìn không được cười nhẹ: “Còn có người dám phò trương trước mặt nàng, không phải là tự tìm chết sao?”

Vũ Nhạc liếc nhìn hấn một cái, kiêu ngạo nâng cằm lên: “Biết thì tốt, về sau cũng đừng làm khó ta, nếu không xem người thế nào.”, nói xong, vẫn không quên dứ dứ quả đấm. Nam nhân nắm lấy bàn tay trắng như phấn của nàng, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: “Nàng không khi dễ ta, ta đã cảm tạ Phật rồi.”

Phi một tiếng, Quả Nhiễm nhìn không được cười phá lên, sau đó nàng ý được chính mình vừa phạm phải sai lầm không nên phạm, khàn trương che miệng, nhìn hắc y nam nhân, khó khăn nuốt nước miếng: “Cái kia... Thuộc hạ không cố ý.”

“Chết tiệt, các người có nghe thấy ta nói không?” Hỏa Băng Dịch bị bỏ quên, nhìn kim đồng ngọc nữ trước mặt, đột nhiên cảm thấy đặc biệt chói mắt, nam nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hắc y nam nhân nghe hấn nói, từ từ xoay người, có điều ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Công Phúc rét thấu xương: “Còn chần chờ cái gì?”

Công Phúc, Tiêu Đồ vừa nghe hấn nói, biết lúc này chủ tử đã nổi giận, hai người không dám chậm trễ, một chương đánh ra phút chốc dâng lên cơn gió mãnh liệt, bay thẳng về đám người Hỏa Băng Dịch cuốn sạch bọn họ. Sáu người Hỏa Băng Dịch bị chương phong mạnh mẽ làm cho liên tục lui về phía sau, mãi đến khi áp lực từ từ biến mất. Cả đám nghiêm mặt nhìn về phía Công Phúc, Tiêu Đồ, trời ơi, cư nhiên là cảnh giới Tử Tông? Cảnh giới Tử Tông, đây là chuyện gì? Phóng tầm mắt ra toàn bộ đại lục, sợ là cũng không có quá 50 người, thuộc hạ của nam nhân kia đã đáng sợ như vậy, còn thực lực của hấn ta... Hấn không dám nghĩ tới bọn họ đã trêu chọc đến người nào nữa?

Công Phúc, Tiêu Đồ không cho bọn họ thời gian để thở, dùng chiêu thức hung hiểm hơn quét về phía sáu người, Hỏa Băng Dịch gian nan chống cự lại từng đợt từng đợt công kích, một lát sau đã thở hồng hộc, mồ hôi lạnh ứa ra. Hấn vừa mới đi vào cảnh giới Tử Linh, làm sao có thể đối kháng với người ta đã ở cảnh giới Tử Tông? Đây không phải lấy trứng chọi đá thì là cái gì? Nhìn lại năm người Lăng Vân Vụ cũng trắng bệch mặt, gian nan chống cự. Cảnh giới Tử Tông, cho dù là trưởng lão gia tộc cũng ở mức đó, bọn hấn đã chọc phải người nào rồi? Nhìn thấy chiêu thức trí mạng phóng về mình, trong mắt sáu người u ám, hôm nay xuất môn không xem hoàng lịch!

Sau một thời gian chen trà nhỏ, sáu người đã bị thương, bộ dáng vô cùng thảm hại. Bốn phía Lưu Vân Các do bọn họ đánh nhau nên tụ tập rất nhiều người xem náo nhiệt. Công Phúc, Tiêu Đồ không được chủ tử ra lệnh, đương nhiên không thể buông tha cho bọn họ, chiêu thức hạ xuống ngày càng sắc bén, làm cho sáu người càng lui về phía sau...

Ông chủ của Lưu Vân Các là một nam tử trung niên khoảng chừng 40 tuổi vừa nghe báo tin vội vàng chạy tới, nhìn thấy tình hình trước mặt, trong con người hiện lên vẻ u ám, tiếp đó nhanh chóng thu lại, vẻ mặt thật thà phúc hậu treo nụ cười tươi rói, đi thẳng về phía nam nhân tuần dật bất phàm bên cạnh Vũ Nhạc, trên mặt lộ vẻ áy náy nhìn hấn: “Xin công tử bỏ qua cho, hôm nay là ngày đầu giá của Lưu Vân Các ta, vậy...”

Nam nhân thờ ơ đứng trước mặt hắn, con ngựa màu đen ngưng tụ khí phách mãnh liệt: “Liên quan gì tới ta?”

Nghe xong lời nói kiêu ngạo của hắn, khoe miệng Vũ Nhạc không nhịn được giật giật, nam nhân này còn chưa hết giận sao?

Ông chủ Lưu Vân Các nghe lời này, mồ hôi lạnh túa ra, hắn vừa lau mồ hôi vừa căng thẳng nhìn Vũ Nhạc: “Phu nhân... Ngài xem?”

“Phu nhân? Đại thúc, ngài thấy rõ ràng mà, ta là cô nương, mà ta mới chỉ là cô nương mười hai tuổi thôi, ngài... Ánh mắt nhìn người của lão, thật sự không dám khen ngợi.” Vũ Nhạc vừa nghe lời hắn nói, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của mình, người này, muốn vuốt mông ngựa cũng không cần phải thế đâu?

“Ách... Cô nương bỏ qua cho, là tại hạ mạo phạm, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Nam tử trung niên vừa cảm thấy mình đã gây họa, lập tức lộ ra vẻ mặt đưa đám, Vũ Nhạc phì cười phẩy phẩy tay: “Được rồi, hai người các ngươi đừng đánh nữa, còn đánh tiếp thì sáu kẻ này không chết cũng tàn phế, một vừa hai phải thôi(*).”

(*)Một vừa hai phải: có chừng có mực, dừng lại đúng lúc.

Tiêu Đồ, Công Phúc vừa nghe Vũ Nhạc nói, định dừng lại, nhưng nhớ ra chủ nhân của mình vẫn còn ở đây, không dám lười biếng, lại hướng về phía sáu người, đánh cho mỗi người một quyền. Vũ Nhạc chớp chớp mắt nhìn về phía hắc y nam tử: “Này, ngươi mở miệng nói một câu đi, còn đánh nữa sẽ có người chết mất.” Nhìn thuộc hạ của hắn trung thành như vậy, nghĩ lại người của chính mình, vầng trán mồ hôi không nhịn được chảy ba vạch đen, vài ngày nữa, nàng nhất định phải dạy dỗ nhóm người kia chu đáo.

Hắc y nam nhân sau khi nghe xong, cúi xuống ôn nhu nhìn Vũ Nhạc: “Đã hết giận chưa?”

“Ừm, hết giận rồi, đừng đánh nữa.” Vũ Nhạc không hề muốn phiền toái, dù sao, thân phận của sáu nam nhân này cũng quá đặc biệt, nhưng mà nam nhân này hình như không đề vào mắt.

“Ngừng.” Nhận được lời khẳng định của Vũ Nhạc, lúc này nam nhân mới chậm rãi nhìn về phía Tiêu Đồ: “Các ngươi lui đi!” “Vâng, chủ tử.” Hai hắc y nhân biến mất không tiếng động trước mặt mọi người, làm đám đông kinh hãi, thực lực bậc này quá mức đáng sợ, rốt cuộc bọn hắn là ai?

Nam nhân vuốt vuốt cằm, từ phía trên nhìn xuống sáu người Hòa Băng Dịch thảm hại ngã xuống đất: “Nữ nhân của ta, bọn ngươi cũng dám mơ tưởng? Lần sau, cẩn thận đầu của các ngươi, cút!”

Hòa Băng Dịch cố nén căm hận trong lòng, nhếch nhếch đứng lên, cũng không thèm nhìn tới đám người Vũ Nhạc, lập tức quay đầu rồi đi.

Lăng Vân Vụ, Mộc Dương, Nam Cung Ngọc Thần, Tả Nguyên Kỳ làm sao chịu được sỉ nhục này? Từ trước tới nay tại Hỏa Đô thành, chỉ có bọn họ khi dễ người khác, chưa từng tới lượt người khác khi dễ bọn hắn? Hôm nay không nghĩ tới lại ngã quỵ dưới tay nam nhân này, mà vẫn không rõ thân phận của hắn, việc này, làm sao bọn họ có thể kìm nổi cơn giận đây?

Khác với năm người này thẹn quá thành giận, Cổ Mặc tựa hồ trầm tĩnh hơn nhiều, mặc dù trên người bị thương nhưng không biểu lộ ra một chút cảm giác tức giận nào, tài nghệ không bằng người ta, hắn nhận sai, thực lực quả nhiên có thể áp đảo tất cả. Tương lai, hắn càng cần phải cường đại hơn.

Mãi đến khi đám người chứng kiến rồi đi hết, nam nhân mới cúi đầu nhìn về phía nàng: “Muốn xem buổi đấu giá? Vào thôi?”

Vũ Nhạc mặt mày lắc đầu: “Không được, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta vẫn nên trở về đi!”

Nam nhân nhìn sắc trời, gật đầu: “Cũng được, ta đưa nàng về.” Dứt lời, một chiếc xe ngựa màu đen xa hoa nhanh chóng phi từ trên trời xuống, mà làm cho Vũ Nhạc chân kinh không phải bản thân xe ngựa mà là người đánh xe, cư nhiên lại là một con rồng vàng, mẹ nó, khoe khoang tới mức này, việc này... Nam nhân chết tiệt, người thật sự rất nhiều tiền sao?

“Lên xe.” Nam nhân một tay nắm lấy eo thon của nữ nhân, nhún chân một chút, nhẹ nhàng bay vào xe ngựa. Kim Long (con rồng vàng) thấy thế, nhẹ nhàng xoay người, vững vàng bay lên trời, hướng về phía Tây bay đi...

Nhìn về phía bọn hắn rồi đi, Qủa Nhiễm nhìn không được giật giật khoe miệng: Không hổ là chủ nhân, cách rời đi cũng khí phách như vậy!” Ngay sau đó nàng lại than thở: “Vi sao đến cái lông của người yêu ta cũng không nhìn thấy vậy? Đúng là tre già măng mọc mà, hừ!”

“Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của ngươi này, nam nhân tốt còn rất nhiều, còn sợ không có phần của Qủa Nhiễm ngươi sao? Đừng ở đây mất mặt nữa, chúng ta cũng mau rời đi thôi!” Mía khẽ cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Qủa Nhiễm, kéo nàng nhảy lên Phi Thiên, hướng về phía Thánh Đức bay đi.

Nhìn quý nhân cứ như vậy rời đi hết, ông chủ Lưu Vân Các hơi tiếc nuối lắc đầu, hắn nhìn ra được thân phận hắc y nam nhân kia rất bất thường, chỉ bằng hai người thuộc hạ kia, còn có xe ngựa khí phách như vậy, cho thấy thân phận của hắn không hề đơn giản, nhưng là ai mới được?

“Làm sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Vũ Nhạc nhận lấy trà ấm từ Thiên Duật Dạ, nhứ mày nhìn bên trong xe ngựa tĩnh lặng, nam nhân này thật biết hưởng thụ, trà, điểm tâm, sách, có vẻ như hắn đã dời cả thư phòng qua đây.

“Đúng lúc đi ngang qua.” Thiên Duật Dạ mỉm cười, Vũ Nhạc nghe hắn nói xong, lại không nhìn được lờm một cái xem thường: “Nghĩ ta là đứa nhỏ sao? Đúng lúc? Định lừa ai chứ?”

Thiên Duật Dạ nghe vậy, nhin không được bật cười: “Nữ nhân này, nàng đúng là không hề đồ chút nào.”

“Sáu người bọn hắn sẽ không đối phó với ngươi chứ?” Vũ Nhạc nhướn mày, đột nhiên nghĩ đến sáu người vừa rồi, căng thẳng nhìn về phía hắn.

“Nếu có bản lĩnh, cứ đến! Gia chờ bọn chúng.” Nghe nam nhân không chút nghĩ ngợi nói, đột nhiên Vũ Nhạc cảm thấy mình đã lo lắng thừa, bỗng nhiên nghĩ tới một khuôn mặt chẳng chút thay đổi kia, Vũ Nhạc gật đầu nhìn về phía Thiên Duật Dạ: “Có điều, ta cảm thấy cái người Cổ Mặc kia cũng không tệ lắm!”

“Sao? Coi trọng hắn rồi hả?” Thiên Duật Dạ nghe nàng nói vậy, mắt phượng hơi nheo lại, bàn tay bắt đầu vuốt ve mái tóc tuyệt đẹp của mỹ nữ, giọng nói tự tiểu phi tiểu, khiến người khác không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Luyện được sư trung cấp

“Hừ, coi trọng hắn? Ngươi cảm thấy có khả năng sao? Hay ngươi không tin tưởng chính mình?” Vũ Nhạc hơi nâng cằm, nhướn mày nhìn về phía nam nhân bên cạnh.

Thiên Duật Dạ ngắm nhìn mái tóc của nàng, con ngươi đen láy lóe ra ánh sáng nguy hiểm: “Tin tưởng? Không, ta đối với chính mình đương nhiên rất tin tưởng, nha đầu này, đúng là luôn vô tình rải hoa đào, ví dụ như... Xích Diễm, có phải nàng nên đưa hắn ra ngoài rồi hay không?”

Xích Diễm đang ở trong Linh Giới hưởng thụ tắm rửa trong ôn tuyền, nghe được lời nói của Thiên Duật Dạ, giật nảy mình, sau đó giận tái mặt. Hắn tức tối làm nước nóng dâng cao hơn một thước, nam nhân chết tiết này đúng là âm hồn bất tán, không để lão tử sống yên ổn một lát hay sao?

Sau thời gian một ly trà, Xích Diễm toàn thân đỏ rực xuất hiện trong xe ngựa sang trọng của Thiên Duật Dạ, nhếch miệng cười gằn, nhìn về phía Thiên Duật Dạ: “Thức giục, thức giục cái gì, giống như quỷ đòi mạng, ta chỉ mượn chỗ của ngươi một chút, hắn là không phạm vào kiêng kị của ngươi chứ?”

“Ngươi nói xem?” Thiên Duật Dạ mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Xích Diễm ngập tràn lạnh lẽo.

Xích Diễm lười nhác tựa lưng vào ghế đệm, vung tay, một ly trà nóng xuất hiện trên tay, nhưng chưa kịp uống một ngụm, xe ngựa đột nhiên dừng lại, nước trà nóng bỏng cứ như vậy hắt trúng khuôn mặt tuần tử của hắn. Xích Diễm giận dữ ném bóp ly trà xuống, bạo rống với Kim Long: “Giới cho loài bò sát chết tiết, ngươi cố ý đúng không? Ngươi chính là không muốn ta sống tốt phải không? Lão tử uống ly trà mà ngươi cũng ám hại, ngươi để mất đi đâu vậy hả? Cút ngay vào đây cho lão tử!”

Kim Long khinh miệt liếc hắn một cái, tiếp tục nhanh chóng lên đường: “Nếu ta đi vào thì ngươi còn có được chỗ tốt như vậy sao? Cầm miệng, lão tử không rảnh gây gổ với ngươi!”

Xích Diễm còn muốn nói gì, lại bị Vũ Nhạc cắt ngang: “Ta nói ngươi nghe, nếu thật sự hắn tiến vào thì người nào lái xe, chẳng lẽ ngươi cũng có thể lái xe?”

“Gặp quý đi, nàng nghĩ gì thế, để ta đường đường là Xà Vương điện hạ lại lái xe cho các ngươi? Tiện nghi cho các ngươi!” Xích Diễm nổi giận đùng đùng trực tiếp cầm lấy bình trà mở ra uống cạn, Thiên Duật Dạ thấy thế, lông mày thanh tú nhướn lại: “Không có tư chất!”

“Ta không có tư chất đó, thì sao chứ? Ai giống như ngươi nam nhân chết tiết lúc nào cũng thanh cao như vậy?” Xích Diễm càng nói càng tức giận, trực tiếp tu ẩm trà, mắt đỏ lạnh lùng trừng mắt nhìn Thiên Duật Dạ: “Ngươi kêu lão tử ra đây làm gì? Để nhìn các ngươi ân ái sao? Ngươi xong chưa?”

Thiên Duật Dạ thản nhiên liếc hắn, chỉ về vị trí bên cạnh, môi mỏng cong lên: “Ngồi xuống đi, có chuyện hỏi ngươi.”

Nhìn thấy bộ dáng Thiên Duật Dạ không giống đùa giỡn, Xích Diễm khề gật đầu ngồi xuống: “Cõi đời này cũng có chuyện ngươi không biết sao?”

“Bọn họ đều tới rồi, ngươi biết không?” Khóe môi Thiên Duật Dạ vẫn nở nụ cười, nhưng ánh mắt trở

nên lạnh lẽo.

“Ha ha, thú vị đấy, thật là náo nhiệt, chưa từ bỏ ý định làm sao dừng lại chứ? Ngươi lo sợ sao?” Xích Diễm vừa mới ra ngoài nên đối với tình huống bên ngoài không biết gì cả, hắn nghe lời Thiên Duật Dạ nói, kích động thiếu nước nhảy cẫng lên. Chuyện vui vẻ nhất cuộc đời của hắn chính là nhìn cái tên khốn kiếp Thiên Duật Dạ không coi ai ra gì này gặp chuyện khó chịu, chỉ có như vậy trong lòng hắn mới có thể thoải mái, nếu không đã bị oán khí của mình làm cho nghẹn chết rồi.

Ánh mắt nam nhân lạnh lùng, nhướn mày nhìn về phía Xích Diễm: “Ngươi thật sự cao hứng?”

Xích Diễm thấy thế, khóe miệng giật giật, ngượng ngùng cười: "Làm sao có thể? Vậy....Người tính đối phó như thế nào với bọn hắn?" Kẻ thức thời trang tuần kiệt, lúc ở trước mặt nam nhân này, hắn vẫn nên thu liễm lại một chút.

Môi mỏng của nam nhân nhếch lên: "Cần phải tính sổ một lần, một ngàn năm rồi, chúng ta đã đợi đủ lâu!"

"Người....Muốn làm cái gì? Đừng quên, chúng ta ở đại lục này còn bị phong ấn, nếu sự việc ồn ào lên, phía trên chắc chắn phái người xuống điều tra rõ. Bây giờ Vũ nhi đã là kiếp thứ mười, người đã đợi cả ngàn năm rồi, lại để ý vài chục năm này sao?" Nhìn bộ dáng thật lòng của hắn, Xích Diễm cao giọng, ẩn giấu lửa giận. Một ngàn năm trước, nàng chấp nhận vì hắn trải qua tập thể luân hồi, một ngàn năm sau, nàng chắc chắn sẽ vì hắn không tiếc giá nào, phải trả giá lớn như vậy, bọn hắn thật sự không muốn nhìn thấy lần nữa.

"Các người đang nói cái gì? Ai có thể giải thích cho ta được không?" Giữa lúc bọn họ nói chuyện, lọt vào tai Vũ Nhạc giống như sương mù, muốn tự động che đi nhưng giọng nói hai người này quá lớn, nàng không muốn nghe nhưng kìm nén một lúc lâu, Vũ Nhạc rốt cuộc không chịu nổi bão rồi.

Xích Diễm tức cười, lúc này mới nhớ trong xe ngựa không chỉ có hai người bọn hắn, khóe mắt hắn hơi hơi giật giật, nhú mày nhìn về phía Thiên Duật Dạ: "Người suy nghĩ thật tốt đi, có gì cần thì tìm ta, ta đi ra ngoài trước." Dứt lời, thân hình màu đỏ chớp lóe, ra khỏi xe ngựa.

Thiên Duật Dạ nhìn bộ dáng của người trước mặt đã buồn bực xoắn xuýt lên, khóe miệng hắn nhếch lên: "Tức giận sao?"

"Không có, ta tôn trọng ý muốn của người." Vũ Nhạc khẽ lắc đầu, nghe trong lời bọn họ ní nàng cũng hiểu đại khái, chẳng lẽ mình reo rắc không ít hoa đào sao? Trời ạ, kiếp trước Yêu Vũ Mị rốt cuộc là nhân vật thế nào?

"Vũ nhi, chờ sau khi nàng cấp kê, ta lập tức cưới nàng, được không?" Con người sâu thẳm của Thiên Duật Dạ hơi tỏ vẻ tà mị, làm Vũ Nhạc đỏ mặt lên: "Còn ba năm nữa."

"Thời gian ba năm đủ để nàng trưởng thành." Ba năm, ba năm, khoảng thời gian nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, đủ để cho hắn chuẩn bị tốt tất cả!

"Được, ta chờ chính miệng chàng nói cho ta biết." Vũ Nhạc chợt lộ ra một chút ý cười, con người đen láy của Thiên Duật Dạ lóe ra tia nguy hiểm, lúc Vũ Nhạc còn chưa kịp phản ứng, hắn vươn tay giữ chặt gáy của nàng, đôi môi lạnh áp lên môi nàng ngọt ngào, Vũ Nhạc mở to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Thiên Duật Dạ. Nụ hôn càng thêm sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhạc càng thêm đỏ thắm. Sau một hồi lâu, giọng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân vang lên bên tai nàng: "Nàng, phải trưởng thành thật nhanh lên."

Vũ Nhạc vừa nghe hắn nói, câu giận đáp hắn một cước: "Sắc lang, cư nhiên khi dễ nữ nhân, hừ!"

"Ai bảo nàng đẹp như vậy, ta đã nhìn một ngàn năm rồi, nàng có thể tưởng tượng những ngày ta làm hòa thượng không?" Thiên Duật Dạ cố nén rung động trong lòng, giọng nói lại có vẻ buồn bã không biết làm thế nào.

"Chủ nhân, tới rồi." Đúng lúc này, giọng nói rõ to của Kim Long vang lên bên ngoài xe. Vũ Nhạc nghe thấy, đứng lên giống như đang chạy trốn: "Ta đi đây." Nàng vừa mới chuẩn bị vén rèm lên, lại bị cánh tay nam nhân ôm vào trong lòng, hơi thở dồn dập phả vào mặt, khiến tiếng chuông ngân không ngừng vang lên trong đầu Vũ Nhạc: "Chàng....Chàng muốn làm gì? Nói cho chàng biết, nàng chớ làm loạn, nếu không, nếu không ta sẽ không để yên cho chàng."

Nam nhân gọi lên đường cong, khuôn mặt tràn đầy vẻ hào hứng: "Nuông tử, nàng muốn đi đâu thế? Chẳng lẽ nàng cứ như vậy đi sao? Cũng không cùng ta nói lời tạm biệt sao?"

Đầu óc Vũ Nhạc lập tức co rút, tình huống gì đây? Tạm biệt? Hắn kéo nàng lại vì nàng không nói lời tạm biệt với hắn? Đây, trời ạ, nam nhân này....

Ngay lúc Vũ Nhạc còn đang sững sờ, đôi môi lạnh giá của nam nhân áp lên trán nàng, tiện đà vồ vồ cái mũi của nàng: "Tốt rồi, mau trở về đi!"

Mặt Vũ Nhạc đỏ bừng lên, trừng mắt nhìn Thiên Duật Dạ, tức giận mắng: "Đồ lưu manh, hừ!" Cư nhiên dám chạm vào mũi nàng, thật đáng ghét!

Nam nhân nhìn nàng chạy trốn ra cửa, đôi môi mỏng hình như cong lên một chút: "Nuông tử, thành công cách chúng ta không còn xa nữa rồi!"

Trong vòng ba tháng sau, đám người Vũ Nhạc tập trung tại Linh Giới toàn tâm tu luyện. Mà những dược thảo lấy được trong cấm địa cũng được Vũ Nhạc lần lượt thử nghiệm hầu như không còn chút nào, may mà trong quá trình luyện có không ít đan dược quý hiếm được tạo ra, dù vẫn có chút tỷ vết nhỏ nhưng không ảnh hưởng tới công dụng của chúng, điều này cũng làm cho Vũ Nhạc được an ủi phần nào.

Nhìn đồng phế liệu chồng chất như núi trong phòng luyện đan, Vũ Nhạc thật đau như cắt nhìn Linh Tiêu Giới: "Phí tổn này không phải quá lớn chứ?"

"Không tồi, dựa vào thực lực trước mắt của người đã đạt tới trình độ luyện dược sư trung cấp rồi. Luyện dược sư nào không phải thành tài như vậy chứ? Đừng nản chí, ở đại lục này bản thân luyện dược sư đã rất khan hiếm, người có thiên phú như vậy đã là hiếm thấy, tương lai người sẽ ngày càng tốt hơn, tin tưởng bản thân đi." Linh Tiêu Giới mặc dù rất tiếc nuối những thảo dược kia, nhưng so với kiếp này thì năm đó Yêu Vũ Mị từ không có tiếng tăm gì trở thành luyện dược sư danh chấn thiên hạ, lúc đó chẳng phải cũng như vậy trưởng thành sao? Nghĩ như vậy, sầu lo trong lòng giảm đi không ít.

"Ừm, may mà trong Linh Giới của Xích Diễm cũng có không ít đồ, nếu không ta thật sự muốn thổ huyết rồi. Đúng rồi, các nàng kia sao rồi?" Chính mình cả ngày lẫn đêm ở trong này luyện chế đan dược, đã quên mấy người Mộc Ngư kia rồi.

"Đừng lo lắng, các nàng hiện giờ đang ở trong cấm địa tu luyện, tin rằng gặt hái cũng không tệ." Vũ Nhạc có thể trực tiếp nhảy từ luyện dược sư sơ cấp

lên trung cấp đã là thành tích cực kỳ khó lường, tin rằng mấy nha đầu kia cũng không kém phần mạnh mẽ.

“Ba ngày sau là cuộc thi tân học viên của Thánh Đức và Bá Quyền, người thấy thế nào?” Linh Tiểu Giới đột nhiên quay đầu nhìn về phía Vũ Nhạc, thực lực của các nàng đã đạt từ Từ Vương trở lên, cao hơn Võ Giả ba cấp bậc, khả năng biến thái như vậy nếu cả thiên hạ biết sẽ gây ra ảnh hưởng bậc nào?

“Chúng ta đã quyết định che dấu thực lực, đã áp chế xuống trung kỳ Từ Linh, cuộc so tài học viên mới lần này, chỉ cho phép thắng không cho phép thua, ta còn món nợ cần phải tính nữa!” Vũ Nhạc nhớ tới kẻ đầu sỏ khiến nàng rơi xuống khe núi, đáy mắt thoáng qua vẻ lạnh lẽo, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hiện giờ đã qua hai năm, nữ nhân kia cũng nên trả nợ rồi, còn có mẫu thân thần bí của mình nữa, cũng đến lúc đi tìm hiểm rồi.

“Các người cân nhắc kỹ là được, được rồi, thời gian cũng không còn sớm, người nên trở về nghỉ ngơi thật tốt đi!” Linh Tiểu Giới nhìn đôi mắt mệt mỏi của Vũ Nhạc, không nhìn được thúc giục, những ngày qua nàng chỉ lo chế thuốc, một giấc ngủ an ổn cũng không có, thật làm cho người ta đau lòng.

***

“Được, vậy ta đi nghỉ trước, sau khi họ ra ngoài thì người hãy gọi ta.” Vũ Nhạc ngáp một cái, bay thẳng về phía phòng ngủ trên lầu ba. Linh Tiểu Giới nhìn theo bóng lưng nàng biến mất sau khúc quanh cầu thang, sau đó mới xoay người nhìn về phía Đồ Lạp Lạp: “Người không hỏi Thiên chủ nhân một chút đi, là chuyện gì xảy ra với thân thể của người?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vươn Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Cuộc so tài của học viên mới (một)

Lạp Lạp nghe xong, chưa chút nhìn về phía Linh Tiểu Giới: “Ta cũng bị phong ấn lại rồi, cái này chúng ta cần chờ sau khi chủ tử đạt tới cảnh giới Từ Tông mới có thể giải trừ phong ấn.”

“Cái gì? Phong ấn? Người cư nhiên... Cũng bị phong ấn rồi?” Linh Tiểu Giới hiển nhiên cũng bị kinh sợ, phải biết rằng bọn chúng đang ở trong Linh Giới, là không gian ở trên người Yêu Vũ Mị, người nào có bản lĩnh cao như vậy, cư nhiên có thể không tiếng động phong ấn những cánh tay đặc lực nhất của Yêu Vũ Mị?

“Không chỉ có ta, bọn chúng cũng bị phong ấn rồi.” Lạp Lạp nghiêng rặng, trực tiếp ngồi xuống đất, oán hận nói: “Vốn ta cũng không tin, nhưng thấy Linh Thú bị chủ nhân phong ấn, đáng thương vừa mới thức tỉnh, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra lại bị phong ấn, mà còn nữa, bộ dáng hiện giờ của chúng cũng giống như ta đã trở về lúc còn nhỏ.” Nói đến chỗ gấp gáp, Lạp Lạp ảo não dùng móng vuốt nhỏ bé cào cào đầu.

Lần này, miệng Linh Tiểu Giới há thành hình chữ O, “Đều trở về lúc nhỏ sao?” Việc này cũng không thể trách nó ngạc nhiên, gần đây bận bịu trông nom việc luyện chế thuốc của chủ nhân, đối với chuyện của Linh thú trong không gian, đúng là nó không hề biết gì cả, huống chi không gian Linh thú lại không tương thông với Linh giới không gian, cũng khó trách nó không biết. Như thế cũng tốt, đều đã trở lại lúc nhỏ, mặc dù đã giải trừ phong ấn, sợ là còn cần trưởng thành hơn, đây... Có thể làm làm ra chuyện này, sợ là, cũng chỉ có hần thôi!

“Ừm, trở về lúc nhỏ, mặc dù linh lực khôi phục thì thực lực của chúng ta cũng không cách nào trở lại ngay, theo thân thể từ từ lớn lên thì thực lực mới có thể trở lại. Hần có thể đi một bước này cũng là tình thế bất buộc, không thể nào không bội phục! Một ngàn năm trước hẳn đã chia rẽ được hai người, một ngàn năm sau, thực lực tất nhiên cũng không thể kinh thường.” Đồ Lạp Lạp nhủ mảy, có chút lo lắng về tương lai.

“Người cũng đừng quá lo lắng, đừng quên Vương của chúng ta, ngài có thể vì chủ tử chờ đợi cả ngàn năm, tất nhiên ngàn năm sau sẽ chuẩn bị thật tốt, chúng ta phải tin tưởng vào ngài ấy.” Linh Tiểu Giới có thể tưởng tượng được chủ tử nhà mình và Vương những năm này cực khổ cỡ nào, sau khi thập thế luân hồi chấm dứt, cũng đã tới lúc tính sổ nợ nần, tên quỷ quái, người nhất định phải chờ cho tốt!

Ba ngày sau, học viện Thánh Đức và Bá Quyền cùng nhau xây dựng nên sân huấn luyện, tập trung tất cả các đệ tử của hai bên. Mặc dù là đệ tử đang làm nhiệm vụ cũng phải trở về, trong những người đó cũng thấy được một vài bóng dáng quen thuộc, ví dụ như hai vị ca ca của Vũ Nhạc, lại ví dụ như tỷ tỷ của Vũ Nhạc, Yêu Vũ Nghiên. Nếu không phải được Mộc Ngư nhắc nhở, nàng căn bản không biết sự tồn tại của nàng ta, nếu là tỷ tỷ lớn hơn nàng ba tuổi, nàng vẫn nên chào hỏi một lần.

Bởi vì lần này tham gia thi đấu có 30 học viên mới, cho nên từ lúc bắt đầu, mỗi người Vũ Nhạc các nàng đều đi rút thẻ. Căn cứ vào quy tắc của cuộc đấu, số lẻ là nam, số chẵn là nữ, cứ một lẻ đánh với một chẵn, cứ thế suy ra. Mộc Ngư nhận số 6, Quả Nhiễm số 10, Vũ Nhạc số 16, Bối Khả số 18, Cung Tuyết số 22, Mị số 28. Học viên mới của Thánh Đức tham gia thi đấu ngồi ở bên phía Tây của khán đài, đệ tử của Bá Quyền lại ngồi phía Đông của khán đài. Dựa theo số hiệu của từng người mà ngồi xuống, khi đám người Vũ Nhạc nhìn về phía đối thủ của chính mình, đột nhiên có cảm giác oan gia ngõ hẹp.

Cực kỳ vừa khít, Mộc Ngư đấu với Lăng Văn Vụ, Quả Nhiễm đấu với Tả Nguyên Kỳ, Bối Khả đấu với Hỏa Băng Dịch, Cung Tuyết đấu với Mộc Dương, còn Vũ Nhạc, lại trùng hợp đấu với Cổ Mặc. Kết quả rút thăm này làm cho năm người đối diện giật giật khóe miệng, nhất là Hỏa Băng Dịch, lúc nhìn thấy Vũ Nhạc thì giống như gặp quỷ, sắc mặt xanh mét, hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng lần giao huấn trước.

“Thật không nghĩ rằng chúng ta may mắn như vậy, gặp được bằng hữu cũ, mấy người tiểu tốt này rất dễ đối phó, nhất định không để bọn họ xem thường

chúng ta.” Vũ Nhạc dùng truyền âm nhập thuật nói với năm người Mộc Ngư. Bấy giờ, tiểu đội Anh Túc các nàng nhất định phải một lần là nổi tiếng, nhất là Vũ Nhạc, nàng muốn tất cả những người dám khinh thường nàng phải hối hận tới phun máu.

“Tiểu thư yên tâm đi, tên Lăng Vân Vụ hung hãn này, ta nhất định sẽ không bỏ qua, đừng tưởng rằng có tỷ tỷ thiên tài, muốn đắc chí cũng không được.” Ở trước mặt họ, tất cả thiên tài đều phải đứng sang một bên, mười sáu tuổi đạt cảnh giới Tử Hoàng coi như thiên tài, vậy mình mười bốn tuổi đạt tới Tử Vương, có tính là thiên tài hay không hử? Mộc Ngư đang nhìn đối thủ của mình, nâng lên nụ cười giễu cợt.

“Ôi tiểu thư, ta may mắn như vậy sao, cư nhiên lại gặp phải Tả Nguyên Kỳ, hẳn đúng là thế hệ thiên tài hiếm có của Tả gia, ta thật sự muốn học hỏi thật tốt.” Quả Nhiễm hưng phấn xoa tay, bản thân nữ nhân và nam nhân có năng lực cách xa nhau, hiện giờ lại có chênh lệch về tuổi tác, cho dù bọn hắn thắng cũng không oai lắm, nhưng nếu là thua, chẳng phải là mất mặt bị vút xuống nhà ngoại rồi sao?

Còn ba người Cung Tuyết, Bối Khả, Mía, một bình tĩnh mỉm cười, một không chút đổi mặt, một chỉ cười ngọt ngào. Mỗi người cũng sinh ra hứng thú nồng đậm với đối thủ của mình, hai lần giao tranh trước, cả hai bên đều không có cơ hội giao đấu, cũng không biết bây giờ trong trận đấu nên đưa gươm đối thủ thế nào? Chúng ta mỗi mắt mong chờ đây.

Bản thân Vũ Nhạc, chỉ lẳng lặng nhìn Cổ Mặc đối diện thủy chung nở nụ cười, từ đầu đến cuối, nàng đã cảm thấy vị nam tử này không đơn giản. Mặc dù lần trước bị đánh cực kỳ thảm hại, nhưng nàng cũng nhìn thấy hắn không sử dụng toàn lực. Đối với kiểu đối thủ giỏi che giấu thực lực này, Vũ Nhạc cũng không dám xem thường, trận đấu này, sợ là phải xuất toàn lực mới thành công.

Ngay sau đó, hai vị viện trưởng, đại biểu cho các đệ tử nhận nhiệm lên khán đài phát biểu. Sau đó, đoàn trọng tài ngồi vào vị trí, tiếng còi trận đấu vang lên...

Vòng thứ nhất cư nhiên lại là Thương Lan Diễm xung phong. Vũ Nhạc nhìn đối phương là nam nhân người cao ngựa lớn, không nhận được nuốt nước miếng, hóa ra Cổ đại nhân cũng là bộ dáng béo mập như vậy, nàng nhìn lại Thương Lan Diễm xinh đẹp, đáng người gây như que củi, thâm đồ mờ mờ lạnh thay nàng.

Nam sinh mập mạp nhìn thấy mỹ nữ Thương Lan Diễm, thật thà nở nụ cười phúc hậu. Thương Lan Diễm vẫn chưa kịp phản ứng, nụ cười của đối thủ vẫn chưa thu lại thì quả đấm đã đi qua. Vũ Nhạc nghe rõ ràng Thương Lan Diễm chửi ầm lên: “Giỏi cho tên khốn kiếp nhà ngươi, dám đánh lén lão nương, thực *** đê tiện!” Bóng dáng mảnh khảnh nhảy vút lên, bay qua đầu nam sinh, lúc hắn vẫn chưa kịp xoay người thì nàng ta đã hung hăng đập lên đầu hắn, mập mạp cái rắm a, lần này cho ngươi ngã đau... .

Kết quả trận đấu rất nhanh được đưa ra, Thương Lan Diễm chỉ dùng nửa giờ đồng hồ đã thuận lợi đánh bại đối thủ. Tử Luyện giờ ngón tay cái lên với Thương Lan Diễm, mà ngay cả Vũ Nhạc cũng hiểu được nàng thông minh, có thể dùng thân hình khéo léo của mình hóa giải nguy hiểm, thắng rất đẹp!

Lúc Thương Lan Diễm giành được điểm tốt cho Thánh Đức, khu tân học viên Bá Quyền bên kia truyền đến một tràng thanh âm thôn thức, nam sinh béo mập ảo não ngồi xuống vị trí của mình, chỉ cúi gằm mặt, hiển nhiên là vì biểu hiện của mình mà buồn rầu... .

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh, đã tới lúc Mộc Ngư lên khán đài. Năm cuộc tranh tài phía trước, Thánh Đức thắng hai, thua ba, trước mắt rơi vào yếu thế. Do vậy, làm cho Mộc Ngư cảm thấy khản trương, đám người Vũ Nhạc nhao nhao lên cổ vũ cho nàng: “Ngư nhi, đánh một trận thật tốt, tin tưởng chính mình.”

Mộc Ngư nắm chặt quả đấm, nhìn về phía đồng đội của mình nháy mắt mấy cái, hôm nay, nàng nhất định phải thắng!

Hôm nay Mộc Ngư mặc y phục màu hồng phấn, vẻ ngoài mềm mại lại toát ra hương vị kiên cường. Khi nàng thân nhiên đứng trên khán đài, Lăng Vân Vụ y phục diêm dúa đỏ rực nhanh nhẹn đi tới. Dưới ánh mặt trời, hắn là suất khí, nàng là mềm mại; một nhu một cương tạo ra hiệu quả thị giác như thế nào đây?

“Ưu tiên nữ nhân, ngươi ra tay trước đi!” Mặc dù ký ức thảm hại vẫn còn mới mẻ, nhưng Lăng Vân Vụ vẫn vô cùng tiêu sái nhìn về phía Mộc Ngư, mời nàng ra tay trước. Mộc Ngư đương nhiên cũng không khách khí với hắn, gạt đầu một cái, mạnh mẽ xuất chiêu: “Vây... Tiếp chiêu đi!” Nhuyễn kiềm lặng yên không tiếng động rút từ bên hông ra, quét qua chớp mũi Lăng Vân Vụ. Lăng Vân Vụ cười nhạt vận công lùi lại sau mấy bước, nắm phi đao tinh xảo trong tay: “Đến đây đi, hôm nay để ta lãnh giáo một chút công phu của tân học viên Thánh Đức.” Hắn dứt lời, phi đao sắc bén mang theo linh khí bay ra, bay thẳng về trán Mộc Ngư... .

Đầu ngón tay Mộc Ngư từ từ ngưng tụ một luồng ánh sáng trắng, hào quang càng lúc càng lớn, âm thanh hút khí lạnh xung quanh cũng truyền đến: “Trung kỳ Tử Linh? Mẹ nó, có làm hay không? Nàng mới 14 tuổi thôi mà? Không để chúng ta sống nữa sao?” “Không nghĩ tới năm nay Thánh Đức lại có mấy tân học viên tài giỏi như vậy, thật khiến người ta bất ngờ...”

Tại đại lục này, học viên mới nhập học kém nhất là giai đoạn Vô Giả, cấp năm của Vô Giả, trải qua ba tháng huấn luyện tân học viên, nhiều nhất sẽ đạt tới Vô Giả cấp tám, một số ít thiên tài mới có thể đạt tới Vô Giả cấp chín hoặc cấp mười. Mà từ Vô Giả cấp mười muốn tiến cấp sơ kỳ Tử Linh cũng cần thời gian nửa năm, thậm chí cần một năm. Nhưng mà Mộc Ngư sau khi nhập học ba tháng, thực lực đã đạt tới trung kỳ Tử Linh, kết quả này cũng khó trách đệ tử Thánh Đức, thậm chí là Bá Quyền chán kinh, nhất là bốn người Lăng Ngạo Tuyết, Hóa Phượng, Mục Tuyết Dạng, Thương Lan Diễm. Nghĩ đến một nhà đầu bên người Vũ Nhạc đã có thành tựu như vậy, còn thực lực bốn người kia các nàng thật sự không thể tưởng tượng, mà bản thân Vũ Nhạc tựa hồ cũng vô cùng bí ẩn. Ba tháng này, mặc dù các nàng cùng sinh hoạt dưới một mái nhà, trừ lúc mỗi ngày ăn cơm có thể nhìn thấy các nàng, còn bình thường căn bản là không tìm được bóng dáng sáu người.

Ba tháng đầu đều là các đệ tử tự tu luyện, đến sau khi cuộc thi học viên mới kết thúc mới huấn luyện thật sự, đó cũng là lý do vì sao Vũ Nhạc có nhiều thời gian nghiên cứu luyện thuốc. Vũ Nhạc nhìn trên khán đài, thân thủ của Mộc Ngư càng ngày càng linh hoạt tinh tế, nàng mới yên tâm nhìn xuống. Lúc quay lại, nhìn thấy phía sau khán đài đối diện có một cặp mắt khinh thường đang nhìn về phía nàng, đôi môi đỏ mọng của Vũ Nhạc hơi hơi hé ra: “Ta sẽ

“khiến người ghen tị muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, ánh sáng màu bạc bao kín phi đao lại, lưỡi dao sắc bén bị sương mù màu trắng làm mềm nhũn, cứ nhiên bị cong vẹo. Xung quanh càng ngày càng an tĩnh, Mộc Ngưng hừ lạnh một tiếng, phất tay áo lên, tiếng thanh đao rơi xuống ầm ỏi, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên: “Thật xin lỗi, Lăng đại thiếu, món đồ này có phải quá yếu ớt hay không?”

Lăng Vân Vụ kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, vẻ mặt như gặp quỷ: “Không, không thể nào, người thật sự chỉ là trung kỳ Tử Linh?” Hắn vừa mới đi vào sơ kỳ Tử Linh, coi như chênh lệch một cấp bậc cũng không thể trong nháy mắt đã phá giải phi đao trận, tuyệt đối không có khả năng.

“Lăng đại thiếu, xem ra không chỉ thân thủ của người ngây ngô, mà ngay cả lời nói không có trình độ này cũng nói được, sự thật đã rành rành như thế, bản cô nương lưỡi phải giải thích với người. Không phải trung kỳ Tử Linh, chẳng lẽ là đỉnh kỳ Tử Linh sao?” Mộc Ngưng khinh thường cười khể, trên mặt thoáng qua vẻ giễu cợt.

“Người, người được đẩy nhóc con, hôm nay ta sẽ cho người biết độc môn của Lăng gia ta.” Lăng Vân Vụ bị ánh mắt giễu cợt của Mộc Ngưng làm cho đau nhói, hắn nắm chặt quả đấm, ánh sáng màu hồng hiện lên trong mắt, cả người màu đỏ nhất thời đứng thẳng tắp, hai tay hợp lại, hai mắt đóng lại, trong miệng lầm nhảm cái gì... Thấy cảnh tượng như vậy, Lăng Tiêu Hàm ngồi trên chỗ quan sát và Lăng Ngạo Tuyết ngồi ở khu tân học viên nhao nhao đứng lên, con mắt lộ vẻ tức giận xen lẫn bối rối, hắn đang làm gì? Mới chưa được bao lâu đã dám bày ra tuyệt kỹ Không Mặc của Lăng gia? Chết tiệt, hắn đang làm cái gì vậy?

Mà lúc này Lăng Vân Vụ cũng không chú ý tới tỷ tỷ, muội muội của mình. Ánh mắt hắn sắc bén, vô cùng tập trung vào đọc chú ngữ... Ngay tại lúc Mộc Ngưng hết kiên nhẫn chờ đợi, kỳ tích đã xảy ra, thân thể màu đỏ của Lăng Vân Vụ trong nháy mắt phân ra thành năm người giống hệt nhau. Sáu người hoặc thực hoặc ảo vây xung quanh Mộc Ngưng. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Mộc Ngưng nhìn không được nâng lên, mà ngay cả đám người Vũ Nhạc đang ngồi trên khán đài cũng cảm thấy chấn kinh trước việc vừa phát sinh...

Lăng gia, đứng đầu trong Tử đại gia tộc, từ trước đến nay là đối tượng truy đuổi của mọi người, mà độc môn tuyệt kỹ của bọn hắn rất ít khi để lộ trước mặt người bên ngoài. Hôm nay, Lăng Vân Vụ làm như vậy lại làm cho mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa, sơ kỳ Tử Linh mười lăm tuổi có thể hạ gục được trung kỳ Tử Linh mười bốn tuổi không? Mọi người vô cùng chờ đợi.

“Có chút thú vị, hừ hừ thực thực, thật thật giả giả, không tệ!” Mộc Ngưng nhìn sáu người xung quanh giống nhau như đúc, quyết đoán nhắm mắt lại. Nàng không học thuật phân thân nhưng không có nghĩa nàng sẽ chịu thua, rèn luyện hai năm trong cấm địa của Nhạc gia, không ai rõ ràng gian khổ trong đó hơn nàng. Bên nào thắng, bên nào thua chỉ có đến lúc cuối cùng mới biết được: “Mời xuất chiêu!”

Lăng Vân Vụ nhìn Mộc Ngưng trước mắt không có chút nào khiếp nhược, đúng là phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, môi mím hơi gọi lên: “Tốt, sau đây, ta sẽ khiến người mở mang kiến thức, cái gì tên là biến hóa khôn lường!” Dứt lời, sáu bóng người đồng thời biến mất tại chỗ, âm thanh hút khí lạnh không dứt bên tai, Mộc Ngưng biết hắn đã bắt đầu tấn công, đôi mi thanh tú nhú lại, đặt cả người vào trạng thái phòng ngự công kích, mới vừa chuẩn bị xong, ở bên trái một luồng lực khá mạnh đánh vào phía huyệt Thái Dương. Mộc Ngưng nhanh chóng khom lưng xuống, chân thon dài đảo qua, nàng còn chưa đứng dậy thì một đợt rung chuyển thâm hậu đã gào rít bay đến. Về mặt Mộc Ngưng ngưng trọng, nàng khéo léo xoay người, hai chân chưa chạm xuống đất thì đằng trước mặt phía bên trái, một thanh kiếm quét tới. Nàng chấp tay lại, khởi động linh lực, cảm giác được khí lạnh thoát ra từ lòng bàn tay, Mộc Ngưng dậm một bước về phía trước, nhẹ nhàng hạ xuống.

Đôi mắt đẹp của nàng mang theo sát ý nhìn bốn phía: “Biểu diễn xong rồi chứ? Phần còn lại, nên đến phiên ta rồi...” Bàn tay thon nhỏ hướng về phía trước, một thanh sáo ngọc hiện ra trong tay, còn chưa kịp thu chiêu, nàng cảm giác phía trước có một lực cường đại thổi tới, nàng nhanh chóng lui về phía sau, cả người màu đỏ quét thành một đường con mắt, bay người lên không trung, đôi môi mím nhẹ nhàng nhếch lên, thanh âm tuyệt mỹ nhưng mang theo sát ý phát ra từ cây sáo ngọc. Lăng Vân Vụ đang ẩn thân xung quanh Mộc Ngưng bị một đạo thanh âm sát ý này đâm vào lỗ tai đau đớn, chết tiệt, cứ nhiên là âm công...

Lăng Vân Vụ dưới sự kích thích của âm công, từ từ hiện thân chính mình, lúc này hắn khổ sở bị lấy lỗ tai, ngã lăn lộn trên đất, còn Mộc Ngưng lại nhẹ nhàng linh hoạt bay lên không trung, bộ dáng từ trên cao nhìn xuống này khiến Lăng Vân Vụ vừa tức vừa hận, nhưng không thể làm gì. Cho đến khi hắn không chịu nổi âm công nữa, mới khàn khàn nói vọng về phía ghế trọng tài: “Ta... Nhận thua.” Lời hắn vừa nói xong, Mộc Ngưng xoay tròn thân hình chậm rãi chạm xuống đất, ưu nhã đi tới trước mặt hắn, đưa tay phải ra. Lăng Vân Vụ nhìn nàng một cái, nở nụ cười thoải mái: “Người... Rất tuyệt, ta nhận thua!” Mộc Ngưng nhìn hắn nở nụ cười dịu dàng, nhìn chán một chút liền biến mất trên khán đài. Nhìn theo bóng lưng xinh đẹp của nàng, trong đôi mắt Lăng Vân Vụ hình như có thứ gì chợt lóe lên.

“Trận thứ ba, Thánh Đức thắng!” Giọng nói hơi kích động của trọng tài vang lên, trên khán đài của Thánh Đức bùng phát tiếng vỗ tay không dứt, mà bên phía Bá Quyền cũng ra sức vỗ tay, không có gì đáng trách, cuộc tranh tài này vô cùng đặc sắc, vô cùng tuyệt đẹp!

Mộc Ngưng xuống đài, đám người Vũ Nhạc ôm lấy nàng thân tình, trên khuôn mặt mềm yếu lộ ra một chút ngượng ngùng. Mà Lăng Ngạo Tuyết ngồi ở cách đó không xa, trong mắt nàng ta tràn đầy sát ý, không nghĩ tới thuật Phân Thân mà Lăng gia vốn luôn kiêu ngạo cứ nhiên lại bị thua trên tay tiểu nha

đầu vô danh tiểu tốt này, việc này... Làm sao bọn họ chịu nổi? Làm sao mà chịu nổi đây? Nhưng khi nàng nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của tỷ tỷ, đành nhin xuống bất nản trong lòng, thù này, nàng nhất định phải báo.

Ngay sau đó số bảy và số tám tỷ thí, Thánh Đức bị thua, so thêm lần nữa lại hòa, kế tiếp là ván thứ năm, Quả Nhiễm tự tin bước lên khán đài. Đối thủ của nàng là con trưởng của Tả gia, Tả Nguyên Kỳ, một thân áo đen khiến hắn trở nên trầm ổn, nhìn về phía Quả Nhiễm, ánh mắt chăm chú mang theo ý chờ mong. Từ lần trước bị đánh, tuy rằng sáu người bọn hắn tuyên bố thù này không báo thù không làm người, nhưng hắn có thể nhìn ra được mấy người an hem này trong lúc vô tình, tâm tư đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Hôm nay trong cuộc đấu lại có duyên phận như vậy, trừ bỏ cảm xúc bên ngoài, lại thêm một chút mong chờ.

Khác với Mộc Ngư trầm ổn bình tĩnh, Quả Nhiễm vừa xuất trận đã khiến người khác cảm thấy một loại khí thế hấp tấp, hùng hổ. Vậy nên, nàng vừa đứng lên khán đài, nhìn một chút không thấy Tả Nguyên Kỳ đâu, lập tức khó chịu nhìn về phía hắn: “Sao thế? Tả đại thiếu, chẳng lẽ ngươi còn muốn để bản cô nương đi mời sao?”

Tả Nguyên Kỳ nghe nàng nói vậy, khóe môi nhếch lên, thoải mái bước vào khán đài, chấp tay: “Không dám, không dám, cô nương, xin mời!”

“Ồ? Đã vậy bản cô nương không khách khí nữa.” Một thân y phục đỏ thắm tùy ý, dung nhan xinh đẹp dưới ánh mặt trời tản mát ra hào quang chói mắt, Tứ đại gia tộc lãnh đời Quả gia, từ trước đến nay dùng đồ thuật thần bí khó lường nổi tiếng khắp đại lục. Bằng hiểu biết của Vũ Nhạc từ trước tới giờ, bốn người các nàng đều chưa bày ra bí kíp độc môn, hôm nay các nàng lại không ngại biểu diễn một lần, dù sao uy danh của tổ đội anh túc cũng phải một lần là nổi tiếng!

Đầu ngón tay của Quả Nhiễm xoay tròn trong không khí, tạo ra một lá bài đặc biệt trong bàn tay, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, “Tả đại thiếu, phải cẩn thận nhé, bản cô nương chỉ nhắc nhở ngươi một lần, sau này sẽ không có vận tốt như vậy đâu.” Dứt lời, lá bài sắc bén thần tốc bắn về phía yết hầu của Tả Nguyên Kỳ, mới đầu hắn cũng không để ý, cho đến khi lá bài tới gần mang theo linh lực áp đảo gào rít, trong nháy mắt Tả Nguyên Kỳ mới hoàn hồn, lui về phía sau ba bước lớn, hai tay biến hóa một vòng tròn trong không trung ngăn cản lá bài ngoài thân thể. Sau đó, tay phải hắn sắc bén vung lên, lá bài bắn thẳng về phía Quả Nhiễm, lúc lá bài sắp tới gần, nàng dùng hai ngón tay nhỏ bé kẹp chặt lá bài lại: “Không tệ, trung kỳ Tứ Linh, không nghĩ ra thực lực của ngươi so với con trai trưởng của Lăng gia lại cao hơn một bậc.”

Đám người Vũ Nhạc ngồi trên ghế thí sinh nghe xong những lời này của Quả Nhiễm, khóe miệng không nhịn được co quắp: “Thật không hổ là Quả Nhiễm có thù tất báo, ngay lúc này còn không quên khích tướng.”

“Cô nương khách khí rồi, con trai trưởng của Lăng gia nhỏ hơn tại hạ một tuổi, sau một năm nữa thì tại hạ cũng không theo kịp tu vi của hắn.” Tả Nguyên Kỳ năm nay mười sáu tuổi, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mày kiếm mắt sáng, đôi mắt trầm ổn âm trầm, so với lần đầu gặp mặt, lần thứ hai này hoàn toàn khác so với lần trước. Điều này làm cho Quả Nhiễm cảm thấy hơi kỳ quái, lập tức dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nhìn về phía hắn: “Ta lại không biết, thì ra là ngươi cũng có thể giả bộ.”

Tả Nguyên Kỳ nghe nàng nói vậy, trên khuôn mặt tuấn đạt hiện lên nụ cười xa cách lạnh lùng: “Như nhau thôi, Quả Nhiễm tiểu thư.”

“Tốt, đã như vậy thì ra tay đi, trận đấu này bản cô nương không thể không thắng!” Quả Nhiễm thề thốt, làm cho Tả Nguyên Kỳ nhướn mày lên: “Vậy thì thử nhìn xem, ai có thể cười đến phút cuối cùng.” Dứt lời, bàn tay linh hoạt xuất thủ, mục tiêu chính là xương bả vai của Quả Nhiễm. Ánh mắt của Quả Nhiễm cứng lại, thân hình nhanh chóng lóe lên, lui về sau một bước, xoay người lên, vừa định nhảy xuống phía sau hắn lại không nghĩ tới Tả Nguyên Kỳ như có mặt trên đầu, hắn nhanh như cắt gợn tay chế trụ mắt cá chân của Quả Nhiễm, dùng lực một chút, Quả Nhiễm lao đảo ngã xuống. Rất may nàng phản ứng nhanh chóng, một tay chống xuống đất, hai chân đạp lên, cả người đứng thẳng. Mắt nàng nhìn về phía Tả Nguyên Kỳ, mang theo hứng thú quan sát chăm chú, nàng thật không biết phản ứng của người này lại linh hoạt như vậy, xem ra cuộc đấu này không hề dễ dàng.

Ngay sau đó, hai tay của Quả Nhiễm nhanh chóng ngưng tụ hai ánh sáng màu bạc, nhìn đến đây, trận bàn tán thứ hai lại nhao nhao lên...

“Có làm hay không? Cự nhiên lại là cảnh giới Tứ Linh, lại là trung kỳ, lần này thì quá đáng quá, đối phương chỉ mới mười hai tuổi thôi, đáng ghét, mới mười hai tuổi thôi!”

“Bây giờ chẳng phải Tả Nguyên Kỳ cũng là trung kỳ Tứ Linh sao? Hai người đồng cấp đánh nhau, không biết bên nào thắng bên nào thua đây?”

“Không nghĩ tới năm nay tân học viên thi đấu lại thú vị như vậy, nếu ta không đến đây thật sự sẽ hối hận.”

“Này này, các người nói xem, cuộc đấu này ai sẽ thắng đây?”

Hai ánh hào quang xuất ra, theo sau đó là vô số lá bài, lá bài bây giờ so với lần trước càng thêm sắc bén, mà lá bài không ngừng biến hóa vị trí làm cho Tả Nguyên Kỳ đứng ở phía đối diện hơi nhướng mày lên, không nghĩ tới ám khí của nha đầu này lại là mấy lá bài này, đối với đối thủ hắn chưa từng kinh thường nên quan sát cẩn thận. Nhìn lá bài sắp nhích lại gần mình, Tả Nguyên Kỳ xoay một vòng tại chỗ, hai tay biến hóa một vòng sương mù ngưng tụ linh lực, vòng sương mù ngày càng lớn. Quả Nhiễm nhìn thấy thế, đã rõ ràng hắn muốn làm cái gì, cơ hồ không suy nghĩ, rút roi Cửu Tiết từ bên hông ra, roi mang theo linh khí quang thẳng về phía những lá bài kia. Ở bên trong, Tả Nguyên Kỳ kinh ngạc tròn mắt nhìn đám lá bài chia ra làm hai, nhanh chóng chia thành hai lực lượng, phía trái đánh về phía cổ họng Tả Nguyên Kỳ, bên phải đánh thẳng về phía bắp chân hắn. Trong lòng Tả Nguyên Kỳ run sợ, sương mù màu trắng ở trước mặt không khống chế được lâu, hai chân vừa muốn đặt xuống chỗ này lại bị một lá bài bắn trúng mắt cá chân. Quả Nhiễm không cho hắn cơ hội phản ứng, roi đã cuốn lấy đùi phải bị thương của hắn. Tả Nguyên Kỳ lao đảo, chặt vật ngã xuống đất trong nháy mắt, không nhịn được cười khổ, nha đầu này lại tuyệt đối không chịu thua thiệt.

Nhìn Quả Nhiễm nhíu mày nhìn, Tả Nguyên Kỳ bất đắc dĩ cúi đầu: “Ta, nhận thua.”

Nhưng hắn không nghĩ đến, Quả Nhiễm cũng không vui mừng như dự đoán, chỉ thần nhiên nhìn hắn một cái: “Nhàm chán, lần sau ta nhất định sẽ thắng

ngươi.”

Tà Nguyên Kỳ thấy thế, khoe miệng không nhịn được giật giật: “Bị nhìn ra rồi sao?” Không sai, vừa rồi chính xác là hấn cố ý lộ ra sơ hở cho nàng, vốn tưởng rằng mình làm không chê vào đâu được, không nghĩ rằng vẫn bị nàng nhìn ra. Hai người đều rõ ràng nếu nói rõ ra thì đối với người nào cũng không có lợi. Đây cũng là vì sao Qùa Nhiễm đen mặt bước xuống khán đài, bị một nam nhân khinh thường như vậy, hừ, thật quá mức bức mình, chết tiệt, nam nhân chết tiệt này, chờ sau này sẽ tính sổ với hấn.

Vì Tà Nguyên Kỳ bị hạ gục trên khán đài, trọng tài lập tức tuyên bố Thánh Đức chiến thắng, trực tiếp tiến vào trận tiếp theo. Đối với việc Tà Nguyên Kỳ bị thua, rất nhiều người trong thời gian ngắn không phản ứng kịp, mãi đến khi hấn bị khiêng xuống, một đám người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Qùa Nhiễm, nữ nhân này thật lợi hại! Mà đám người Vũ Nhạc ngồi trên ghế nhìn thấy rõ ràng sắc mặt đen thui của Qùa Nhiễm nhà mình, cho nên các nàng tin chắc chắn nam nhân này đùa giỡn cái gì rồi?

“Được rồi, nếu hấn cố ý tất nhiên có lý do, sau khi trận đấu kết thúc chúng ta sẽ đi hỏi cho rõ ràng.” Vũ Nhạc dùng truyền âm nhập mật cho Qùa Nhiễm, Qùa Nhiễm gật gật đầu, nam nhân chết tiệt, chờ đấy cho lão nương.

Ván tiếp theo là Lăng Ngạo Tuyết đấu với một nam sinh thanh tú của Bá Quyền. Trận đấu rất nhanh chấm dứt, Lăng Ngạo Tuyết thua cực kỳ thảm hại, cấp bảy Võ Giả làm sao có thể so sánh với cấp chín Võ Giả? Không thua mới kỳ lạ đó. Bởi vậy sau ván đấu này, trận đấu san bằng lần nữa.

Ván thứ bảy, Thánh Đức bị thua một lần nữa, đến lúc này tỉ số đổi thành 3:4, Thánh Đức bị thua.

Ván thứ tám, Vũ Nhạc ra sân, đối thủ là học viên mới nổi bật của học viện Bá Quyền, Thiếu chủ của Cổ gia, Cổ Mặc. Nhìn nam sinh y phục mù tím trước mặt không có bất kỳ cảm xúc nào, Vũ Nhạc cảm thấy cảm giác mong đợi trước nay chưa từng có. Cuộc tỷ thí này là lần so tài thứ nhất từ khi nàng chuyển thể tới nơi này, chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại!

Vũ Nhạc cả người lịch sự tao nhã, y phục màu tím thanh nhã thoát tục hăng hái lên khán đài. Trên đấu trường một lần nữa dâng lên tiếng bàn tán, nhất là ở bên phía Thánh Đức, càng thêm âm ỉ...

“Mau nhìn mau nhìn, người củi mục trong truyền thuyết kia lên trận rồi, mà này, nàng cư nhiên cũng mặc áo tím, quả thật vũ nhục thần tượng của ta!”

“Thần tượng của ngươi? Chẳng lẽ ngươi không biết Vũ Nhạc người ta có thói quen mặc áo tím sao? Từ lúc nàng vào học tới nay, ngươi nhìn nàng đã mặc y phục màu khác chưa?”

“Này này này, ngươi có ý gì? Người ta Thiếu chủ Cổ gia cũng có thói quen mặc áo tím được hay không?”

“Này không phải như thế, ngươi bắt bớ cái rắm a, đều trùng hợp thói quen thôi, ngươi còn sủa nhặng cái gì ở đây?”

“Đừng nói nữa... Nên tranh thủ thời gian xem trận đấu đi, mà không biết vị củi mục trong truyền thuyết này, sẽ tranh tài như thế nào đây, thật khiến người khác mong đợi nha!”

Nghe những lời bình luận chói tai này, Yêu Vũ Nghiên vẫn trầm mặc không nói gì sau khi nhìn thấy Vũ Nhạc tiến lên, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, nàng... Nàng chính là Vũ Nhạc? Đại tiểu thư Nhạc gia Vũ Nhạc? Tại sao lại có dáng dấp giống muội muội Yêu Vũ Mị đã mất như vậy? Tại sao?

Vũ Nhạc chấp tay sau lưng, thần thái bình tĩnh tự nhiên, vô cùng tiêu sái bước lên khán đài. Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn về nữ nam không cảm xúc trước mặt. Hai người đứng yên lặng, cũng không có ai mở miệng. Đúng lúc này, ở trên khán đài của học viện Bá Quyền đồng thời vang lên một hồi reo hò lớn: “Vũ Nhạc, cố gắng lên, Vũ Nhạc, Vũ Nhạc, Vũ Nhạc, Vũ Nhạc!”

Tìm về phía phát ra âm thanh, nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc đang cùng với đồng đội của bọn họ cổ động, trong mắt Vũ Nhạc tràn lên một tầng hơi nước: “Xấu xa, rốt cuộc các huynh cũng xuất hiện rồi!” Thì ra, người vì nàng cổ động không phải ai khác, chính là Nhạc huynh đệ yêu thương nàng đến tận xương tủy, Nhạc Mộ Thần và Nhạc Mộ Dương. Mà đứng phía sau bọn họ là đồng đội của họ, tổng cộng mười hai người. Nhưng đây là tiểu đội chủ chốt của Bá Quyền, vì vậy mặc dù bọn họ làm không đúng quy củ nhưng không có ai dám đứng ra chỉ trích, thiên tài chính là thiên tài, tới chỗ nào cũng đều có đặc quyền hơn người khác.

Yêu Vũ Nghiên thấy Nhạc Mộ Dương thì trên khuôn mặt xinh đẹp cư nhiên đỏ ửng. Nhìn thấy ánh mắt si mê của nàng, Vũ Nhạc vừa lúc bắt được: “Ồi, thật không nhìn ra, nữ nhân này cư nhiên lại ái mộ ca ca của ta, ta không muốn lợi dụng ca ca đâu?”

Nhạc Mộ Dương đang cổ vũ cho Vũ Nhạc, đột nhiên không báo trước hắt hơi một cái, hấn cau mày xoa nhẹ lỗ mũi: “Tên khốn kiếp nào nói xấu sau lưng ta vậy?”

Nhạc Mộ Thần khinh bỉ trừng mắt: “Gào cái quỷ gì vậy, mau cổ vũ muội muội đi!” Nhạc Mộ Dương rụt cổ lại, càng ra sức gào lên, đồng đội đằng sau lưng hấn đỏ mặt hồi lạnh, thì ra đội trưởng gương oai diệu võ trước mắt họ cũng sợ người? Quả nhiên là vô quýt đây có móng tay nhọn mà!

Tiếng còi bắt đầu vang lên, Vũ Nhạc khẽ mỉm cười, nhìn về phía Cổ Mặc: “Xin chỉ giáo thêm”

Con người Cổ Mặc đen nhánh sâu thẳm, chỉ đơn giản chấp tay ôm quyền cúi đầu rồi đứng ở đó, yên lặng chờ Vũ Nhạc xuất chiêu. Vũ Nhạc thấy thế, cũng không nghĩ ngợi, lắc mình một cái, nhanh chóng nhảy đến trước mặt hấn, khi khoảng cách giữa hai người chỉ bằng một bàn tay thì Vũ Nhạc dùng sức kéo cánh tay phải của Cổ Mặc lại. Trên khuôn mặt không cảm xúc của hấn lúc này cũng không nhìn thấy tâm tình, mặt than như vậy ngay cả Vũ Nhạc cũng không nhìn được kính nể. Bất chợt, nàng nhảy về đằng sau, cơ thể hơi chuyển động, cánh tay phải của Cổ Mặc bị đặt trên vai phải của nàng. Khi hấn còn chưa kịp phản ứng lại, Vũ Nhạc dùng sức lôi kéo cánh tay phải của hấn, cả người nghiêng về phía trước, dùng sức đẩy mạnh Cổ Mặc văng

ra ngoài. Cho tới lúc này, trên khuôn mặt vô cảm của hắn mới mơ hồ thấy khoe miệng co quắp. Mọi người ở đây đều cho rằng hắn sẽ bị văng ra khỏi khán đài. Thân thể Cổ Mặc đột nhiên xoay tròn, tiêu sái rơi xuống khán đài, nhìn về phía Vũ Nhạc nhếch môi: “Không tệ!”

Nghe câu khích lệ thật lòng như vậy, Vũ Nhạc cũng tự nhiên cười lên, đôi môi mỏng kéo lên: “Đâu có, đâu có!” Nàng còn chưa dứt lời đã phát động công kích lần nữa. Lần này, trong tay áo phát ra ngân châm bay vút ra. Con người đen nhánh của Cổ Mặc chứng kiến đám kim châm dần hiện ra, bỗng dừng lại và lạnh lùng: “Bây giờ, ngươi cũng nên cẩn thận.” Hắn vừa nói xong, trường sam màu tím phát lên, một lực cường đại màu đen trực tiếp cắt ngang đám ngân châm chỉ chít. Tiếng hít khí lại vang lên, trung kỳ cảnh giới Tử Tiên, cư nhiên lại là trung kỳ Tử Tiên, hắn cùng lắm chỉ mới mười lăm tuổi thôi mà? Cư nhiên lại có thực lực mạnh mẽ như vậy? Nha đầu kia, người đứng là không biết lượng sức!

Vào lúc này, khoe môi Vũ Nhạc nâng lên nụ cười tà khí: “Ta đã biết, ngươi cho tới lúc này vẫn không hề đơn giản, rất tốt, tranh tài như vậy mới đủ thú vị!”

Nghe được lời tán dương thực lòng của nàng, Cổ Mặc nhướn mi, trong lòng bối rối, “Nữ nhân, thì ra là ngươi cũng sẽ chú ý tới nam nhân khác?”

Ngay sau đó, Cổ Mặc không cho Vũ Nhạc có thời gian suy tính, thân hình cao lớn lạnh lùng lóe lên, tiêu sái ngồi xếp bằng xuống, hai tay duỗi ra, trên đùi hắn xuất hiện một nhạc khí màu đen. Nhìn thấy nhạc khí màu đen lóng lánh dưới ánh mặt trời, khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Nhạc khẽ nhăn lại, đây là bảo vật trấn gia của Cổ gia – Hắc, theo truyền thuyết nó có thể phát rama âm tuyệt đỉnh. Thật không nghĩ tới hắn cư nhiên có thể lấy đàn tranh này ra đối phó với nàng, ngược lại làm cho nàng thấy kinh ngạc, vật này trăm năm không xuất hiện, bây giờ lại xuất hiện trước mắt nàng?

“Âm công? Hình như không sai, vậy... có phải ta cũng phải dùng nhạc khí đối phó với ngươi không?” Vũ Nhạc neho mắt lại, đôi môi đỏ mọng gọi lên nụ cười khiêu khích, cánh tay trái hơn duỗi ra, một chiếc đàn tỳ bà tinh xảo xuất hiện trên tay nàng.

Cổ Mặc nhìn thấy đàn tỳ bà kia, cư nhiên lộ ra nét mặt kinh ngạc, sau đó thân thể cứng ngắc nhìn về phía nàng: “Thượng Cổ nhạc khí Ván Tinh? Nhạc khí của người cư nhiên lại là Ván Tinh?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Cuộc thi đấu của học viên mới (ba)

Vũ Nhạc nghe hắn nói, hơi trợn mắt, rồi sau đó đắm chiều nhìn tỳ bà trong tay, nghĩ thầm trong lòng: “Ván Tinh? Tiểu Giới? Là có ý gì? Cái gì mà Thượng Cổ nhạc khí? Ta chỉ là tùy tiện lấy ra một thứ thôi mà?”

Linh Tiểu Giới không biết phải nói gì, trên trán chảy xuống ba vạch đen, khoe miệng giật giật yếu ớt nói: “Thượng Cổ thần khí chia thành tám loại, theo thứ tự là: Kim, Bối, Tỳ, Trúc, Bào, Da, Ngà, Giác; mà tỳ bà của người thuộc về “Tỳ”, Long thủ tỳ bà lợi hại nhất, tên gọi “Ván Tinh”, có điều hắn nói rất đúng, nó rất nổi tiếng.”

“Hả? Ta tùy tiện lấy ra một thứ nổi danh như vậy? Vậy nói cách khác không gian của ngươi còn không ít thứ tốt?” Vũ Nhạc cố nén kích động trong lòng, ánh mắt long lanh nhìn Linh Tiểu Giới.

Tiểu Giới bắt đầu đi gạt đầu: “Không sai lắm, chuông, Tiểu Bào cầm (đàn), đàn tranh, đàn không đáy Phụng Thủ (*), Long thủ tỳ bà, đàn không đáy Ván, sáo, sáo hai đầu, kèn Tiểu Bào, trống Tam, trống đại, kèn ngà voi, kèn tam giác, kèn lưỡng giác là mấy loại nhạc khí cổ điển. Về sau này phát triển đến Tiểu nên đàn cổ cũng cất giữ được không ít. Những thứ này đều là do Thiên chủ từ thu thập vì người, tuy nhiên trên cơ bản là người chưa từng động vào, để mặc chúng nằm trong góc sinh bụi, cũng chưa từng liếc nhìn một cái.” Hôm nay cư nhiên có thể chú ý tới, thật đúng là khiến người khác có chút ngoài ý muốn!

(*) Đàn không đáy: là loại đàn thời xưa, có ít nhất 5 dây, nhiều nhất có 25 dây

Nghe Tiểu Giới liệt kê thiếu sót, Vũ Nhạc có cảm giác thái dương mình giật giật, “Cái gì vậy? Tên những thứ này sao lại kỳ quái như vậy? Trách không được gọi là Thượng Cổ nhạc khí, xem ra lịch sử của chúng có từ xa xưa, cách gọi so với hiện đại quá phức tạp. Ta vẫn còn quen gọi tên các loại đàn Piano, đàn tranh, đàn cổ các loại. Như vậy ta tùy tiện lấy ra lại chụp được một cái đáng giá, quả thật rất may mắn, nếu lấy ra một cái vớ vẩn thì mất ta biết chui vào đâu đây?” Nghĩ như vậy, tâm tình kích động trong nháy mắt bị dập tắt, nhưng nàng hình như nghe sót câu sau của Tiểu Giới ‘về sau này phát triển đến Tiểu nên đàn cổ cũng cất giữ được không ít’. Bởi vì sơ sót này, khiến một nữ nhân về sau rõ ràng có thể tỏa sáng lại lựa chọn làm đà điều, cho đến khi bị một nam nhân nhắc nhở mới biết. Tội nghiệp cho Tiểu Giới bị một nữ hung hăng giáo huấn một phen, một mình ru rú ở một góc tự kỷ, nàng rốt cuộc gặp được chủ nhân kiểu gì đây, ô ô...

Vũ Nhạc mặt không biến sắc hồi hồn lại, con người trong suốt khẽ chuyển động, nhìn về phía Cổ Mặc kính nể, “Thật không ngờ ngươi có thể phân biệt hàng tốt xấu, có thể nhìn ra Long thủ tỳ bà Ván Tinh này, rất tốt!”

Lại không nghĩ rằng Cổ Mặc chỉ hơi nhếch lông mày lên, trong mắt lạnh lùng thoáng qua cơn sóng: “Cô nương quá khen, chỉ là tại hạ có nghiên cứu qua nhạc khí thôi.”

Vũ Nhạc nghe hắn nói vậy, hơi gạt đầu. Cổ Mặc lại đúng lúc này nhắm mắt lại, bàn tay khẽ đặt trên Hắc, một tay còn lại như ẩn như hiện, mây mù lượn

quanh, mơ hồ vô định, khúc dạo đầy thử thách lộ tại mọi người xung quanh. Âm thanh trong suốt, tiết tấu sinh động, trừ bỏ khúc “Cao Sơn Lưu Thủy”, còn có một khúc có thể làm người ta yên lòng an tĩnh lắng nghe, tự nhiên này sinh cảm giác vui sướng đây?

Yêu Ngưng(*) tuy từ nhỏ tiếp xúc nhạc khí, nhưng phần lớn chỉ học lướt qua, mà nay nghe Cổ Mặc gảy một khúc “Cao Sơn Lưu Thủy”, cảm giác bội phục tự nhiên sinh ra. Có điều, việc này cũng không có gì là hôm nay nàng sẽ thua, phải biết rằng muốn truyền linh lực vào trong khúc nhạc so với đấu chiêu cũng không phải là chuyện dễ, nếu muốn thắng âm ma này của Cổ Mặc, nhất định phải dùng khí thế áp đảo hẳn, không thể nghi ngờ “Thập Diện Mai Phục” là lựa chọn tốt nhất. Nghĩ tới đây, Vũ Nhạc không nhìn hẳn nữa, lập tức ngồi xuống, cầm lấy Ván Tinh, sóng mắt chuyển động, một khúc thanh âm khí phách cất ngang vòm trời, cuồng bạo bao trùm lấy “Cao Sơn Lưu Thủy”...

(*)Yêu Ngưng: chính là Vũ Nhạc ở kiếp sau đó các nàng ^^

Cổ Mặc đang gảy khúc dạo đầu vô cùng khí thế, con mắt đen láy lập tức mở ra, mà ngay cả học viên dưới khán đài cũng tròn to mắt, đây là khúc gì vậy? Vì sao lại có khí thế áp đảo quần hùng như vậy? Nếu nói khúc ca của Cổ Mặc là trấn an lòng người thì thủ khúc của Vũ Nhạc là ủng hộ sĩ khí, tuyệt nhiên bất đồng phong cách, nếu truyền linh lực vào bên trong thì sẽ thành cảnh tượng như thế nào?

Một giây sau, học viên của hai học viện bỗng nhiên đứng dậy, bọn hắn nhìn thấy cái gì? Vào lúc Cổ Mặc và Vũ Nhạc truyền linh lực vào, xung quanh mỗi người đều có một tầng linh lực bao quanh, sau khúc dạo đầu, hai người cùng mở to mắt, dùng âm nhạc đánh tới đối phương. Dáng người Vũ Nhạc thanh nhã như tiên nữ, Cổ Mặc áo tím lộ hết khí chất khoan thai, chiêu thức của hai người không ngừng biến hóa, xa xa nhìn lại, hai thân hình phiêu dật như gió biểu diễn vũ khúc trên khán đài, tuyệt đẹp, tạo nên hiệu ứng nghe nhìn tuyệt đối.

Dưới khán đài, âm thanh nghị luận lại vang lên...

“Này, không phải người vừa nói nàng là củi mục sao? Vì cái gì nàng có thể không phân cao thấp tới Cổ Mặc đã tới trung kỳ Tử Tiên? Còn nữa, đây là thiếu nữ vô học vô nghệ sao? Có thể dùng tỷ bà gầy tới cảnh giới cao thế này, người lại còn nói là củi mục? Là vô học vô nghệ? Muốn làm gì há?”

“Đúng vậy đúng vậy, các người mau nhìn, linh lực vừa phát ra xung quanh Vũ Nhạc không phải là trung kỳ Tử Linh sao? Trời đất ơi, thì ra người ta không phải là củi mục, chỉ là khiêm tốn thôi sao? Trời, Lăng Ngạo Tuyết, Hòa Phụng, có phải các người có mắt như mù rồi không? Thiếu nữ thiên tài như vậy, cư nhiên lại bị các người ác độc nói củi mục? Các người không biết xấu hổ sao?”

“Ca, người cậu ta xem, ta nhất định là đang nằm mơ phải không? Vũ nhi, Vũ nhi muội ấy từ khi nào lại cường đại như vậy? Trung kỳ Tử Linh, mười hai tuổi trung kỳ Tử Linh? Năm nay Thánh Đức thật sự là thịnh vượng nha!” Nhạc Mộ Dương cũng cùng một dạng chấn kinh giống những người khác, mắt hắn không chớp nhìn về phía thiếu nữ trên khán đài chói mắt kia, nàng, thật sự là muội muội của hắn sao?

Mà lúc này trong lòng Nhạc Mộ Thần cũng khiếp sợ không kém Mộ Dương, bắt đầu từ lúc nào muội muội lại có thành tựu lớn như vậy? Chẳng lẽ Thánh Đức quả thật có bí quyết gì hay sao? Một người cảnh giới Tử Linh thì thôi đi, cư nhiên lại xuất ra ba người, phía sau tốt cùng là có mấy người nữa đây? Các nàng vẫn chỉ là học viên mới thôi, bốn năm nữa các nàng sẽ đứng ở cảnh giới nào hắn không rõ, nhưng có thể khẳng định chắc chắn, thành tựu trong tương lai của muội muội hắn khẳng định cao hơn huynh đệ bọn hắn, điểm ấy, hắn vô cùng tin tưởng.

Yêu Vũ Nghiên nhìn Vũ Nhạc tiêu sái thông dong, trên khuôn mặt xinh đẹp vẻ hung dữ dần xuất hiện, củi mục? Vũ Nhạc? Yêu Vũ Mị? Chẳng lẽ nó thật sự không chết? Cư nhiên mệnh tốt trở thành đại tiểu thư Nhạc gia? Nếu phụ thân biết từ trước tới giờ bị nàng che mắt, hậu quả... Nàng thật sự không dám nghĩ, còn có mẫu thân... Không được, nàng phải nhanh chóng trở về Yêu Cung, nếu không thật sự không kịp nữa rồi.

Trên khán đài, âm nhạc từ từ chậm lại, Cổ Mặc và Vũ Nhạc đột nhiên thu hồi nhạc khí, một người cầm ngọc tiêu trong tay, một người ném tơ lụa màu tím ra, trận đấu lại tiến vào đỉnh cao nhất...

“Không nghĩ tới, người cư nhiên có thể kiên trì lâu như vậy.” Cổ Mặc đã tiến vào trung kỳ Tử Tiên, hoàn toàn cao hơn Vũ Nhạc tám cấp bậc, chống đỡ lâu như vậy nhưng Vũ Nhạc chẳng những không có biểu hiện mệt mỏi mà còn ngày càng hăng hái, làm sao không để hắn cảm thấy kì quái?

“Ai cũng thế cả, các người ăn dấm được thực lực, chẳng lẽ chúng ta lại không thế?” Vũ Nhạc lười biếng, sóng mắt chuyển động tự tiểu phi tiểu, nụ cười trên môi chưa từng thu lại. Cổ Mặc nhìn đến đây, đột nhiên phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn Vũ Nhạc: “Chẳng lẽ thực lực của người đã vượt qua trung kỳ Tử Linh?”

“Chỉ là một cái trung kỳ Tử Linh, người cho rằng có khả năng đối kháng lâu như vậy với người sao?” Vũ Nhạc thản nhiên cười, chiêu thức phát ra càng ngày càng sắc bén lợi hại.

Cổ Mặc thấy thế, ánh mắt lóe lên ý cười, “Người, quả nhiên là cường đại.” Tiễn đà, ngọc tiêu trong tay hắn càng thêm mãnh liệt đánh về phía Vũ Nhạc. Vũ Nhạc ra sức chống lại không có chỗ sơ hở, thấy màu tím trước mắt đột nhiên biến mất, Vũ Nhạc nhìn không được nhếch môi mỉa mai: “Người cũng không kém nha, đã nhìn một lần thì không quên được, không biết Lăng gia nhìn cảnh này sẽ có cảm giác gì đây? Nhì?” Đột nhiên, nàng cảm giác được bên tai nổi lên tiếng gió làm người ta sợ hãi, Vũ Nhạc nhíu mày, lạnh lùng hừ một tiếng, hay tay chuyển động, ánh mắt sắc nhọn, thân hình nhanh nhẹn nhảy lên, hai tay vung ra bốn phía biến hóa thành một vòng ngăn chặn màu trắng, mắt đẹp lóe sáng, chưởng lực đánh ra một khắc này giống như biến thành ngàn châm đòi mạng đoạt hồn, mưa rền gió dữ bay ra bốn phía.

Bị ngàn châm tập kích trong phạm vi lớn như vậy, Cổ Mặc bị ép hiện thân, bàn tay hiện lên một lực sắc bén mạnh mẽ đánh thẳng tới sau gáy Vũ Nhạc. Vũ Nhạc hơi nhếch môi, cái gì cũng không làm, lúc Cổ Mặc nhíu mày chớp mắt, nàng đột nhiên khom lưng, ngàn châm giấu trong tóc bắn ra chi chít. Cổ Mặc không thể phòng bị, nhanh chóng nhảy về sau, lùi mấy bước, vừa mới vững chân thì Vũ Nhạc lại tập trung tất cả sức lực, ánh mắt trong suốt nhìn về phía đối thủ chân chính, kính nể trong mắt không lời nào miêu tả được.

Trong mắt Cổ Mặc bỗng nhiên hiện lên ý cười, hắn ngừng đầu nhìn trời cao, sau đó mới dùng ánh mắt rực rỡ say mê nhìn về phía Vũ Nhạc, lòng này

đậm hơi nhếch lên, đôi môi tuyệt mỹ của hắn tao nhả mở miệng: “Ta chịu thua, nàng thắng rồi!”

Hắn vừa dứt lời, dưới đài bỗng nhiên truyền tới từng đợt hút khí lạnh, thua? Làm sao có thể? Trung kỳ Tử Tiên Cổ Mặc lại bại dưới tay Vũ Nhạc trung kỳ Tử Linh? Đây, đùa gì vậy? Nhưng một giây sau, bọn họ nhìn thấy thân hình cao lớn của Cổ Mặc tao nhả ngã xuống đất, lúc này bọn hắn mới dùng ánh mắt không tưởng tượng nổi nhìn nữ hài tử thanh thoát xinh đẹp dưới ánh mắt trời, nàng, thật sự thắng?

Vũ Nhạc tà mị hơi cong môi, ánh mắt nhìn về phía Cổ Mặc mặc dù ngã xuống đất nhưng vẫn rất ưu nhã: “Thật xin lỗi, nếu không phải là những ngân châm này có độc thì ta thật không tin có thể thắng ngươi, đây là thuốc giải, tiện đây tặng ngươi một đan dược tiến cấp. Nếu như ta đoán không lầm, ngươi sắp tiến vào cảnh giới Tử Hoàng phải không? Viên tiếp cấp này có thể giúp ngươi nhanh chóng vượt cấp. Được biết ngươi, ta thật sự rất vui mừng.” Dứt lời, nàng khẽ mỉm cười, đưa tay phải về phía Cổ Mặc.

Cổ Mặc ưu nhã nhắm mắt, hồi lâu mới mở mắt, đưa tay trái ra, ánh mắt tối tăm nhìn Vũ Nhạc: “Nàng... chẳng lẽ nàng cũng đã đi vào...?”

Vũ Nhạc dùng sức kéo hắn lên, nhún vai cười: “Không sai lắm, mau uống thuốc đi, nếu không dù thần tiên cũng không cứu được ngươi đâu.” Dứt lời, thân hình màu tím chớp lóe, tiêu sái bước xuống khán đài. Trên khán đài, Cổ Mặc nhìn theo bóng lưng của nàng, nhìn không được cười khổ, sau đó ăn đan dược, thân hình màu tím cũng lập tức rời khỏi hội trường, lúc rời đi, giọng nói trầm thấp thanh nhã của hắn truyền ra: “Tại hạ muốn dưỡng thương, tạm thời rời đi, các vị thông cảm.” Dứt lời, toàn trường vì lời này rộ lên, bên Bá Quyền càng chấn kinh, bọn hắn dù thế nào cũng không tưởng tượng được vị thiếu niên thiên tài của họ cư nhiên lại thua trận, mà lại bại trong tay thiếu nữ củi mục trong truyền thuyết kia, việc này... Thật đúng là thể sự vô lường!

Bởi vậy, một lần nữa trở lại thể hòa 4:4, tiếp tục ngoạn mục. Ngay sau đó, lãnh khốc tỷ tỷ Bối Khả lên sân khấu, mà cũng đánh với nàng là Hóa thái tử mà cả tiểu đội Anh Túc chán ghét, Hóa Băng Dịch. Bối Khả một thân y phục lạnh lẽo màu cam bước lên khán đài, mà Hoàng Băng Dịch nhìn thấy vẻ mặt lãnh khốc của nàng, cư nhiên phía sau lưng đồ mồ hôi lạnh, khi đồng đội của hắn thúc giục, hắn mới khó khăn đi lên.

So với Lăng Vân Vụ, Tà Nguyên Kỳ, Cổ Mặc thì Hóa Băng Dịch là người có thực lực yếu nhất, tuy nhiên cũng đã đi vào sơ kỳ Tử Linh, nhưng mà hôm qua mới đột phá, bởi vậy cuộc tranh tài này đã có kết quả rõ ràng.

Nhìn bộ dáng lẻ mề của Hóa Băng Dịch, lãnh khốc tỷ tỷ Bối Khả nhìn không được trừng mắt: “Nhanh lên đi.”

Hóa Băng Dịch nghe xong, khuôn mặt tuấn tú rét lạnh, “Ra tay đi!” Mấy người phía trước đều ưu tiên nữ nhân, hắn đương nhiên cũng muốn làm như vậy.

Bối Khả hừ lạnh, ánh mắt sắc bén liếc mắt xung quanh, mang theo vẻ mãnh mẽ ác liệt: “Lúc này cư nhiên cũng có ân vệ ở đây, chắc chắn, thật sự làm ta ghê tởm!”

“Ngươi... Nữ nhân ác độc này, bọn hắn phụng mệnh bảo hộ ta, có cái gì sai? Chúng ta tỷ thí, bọn hắn không hề nhúng tay, sao lại nói khó nghe như vậy?” Hóa Băng Dịch bị một nữ nhân ít hơn hắn vài tuổi khinh bỉ, lời nói ác độc khó nghe, làm hắn nhất thời đỏ mặt.

“Chẳng muốn nói lời vô dụng với ngươi, ra tay hay không ra tay cũng không ảnh hưởng gì với ta.” Bối Khả lười nhác ngáp một cái, thân hình màu lam chợt lóe lên, đảo mắt đã đứng trước mặt Hóa Băng Dịch. Lúc hắn còn chưa kịp phản ứng, Thiếu chủ thể gia thần trộm Bối Khả khiến cho toàn trường ôm bụng cười bò, nàng chỉ là động tay chân với đai lưng của mỡ nam nhân. Lúc này xoay người đi, tròng cười càng lúc càng lớn, tội nghiệp cho Hóa thái tử còn chưa kịp hiểu gì đã phát hiện ra quần của mình không biết từ lúc nào đã bị rơi xuống. Hắn nhất thời tức giận đỏ bừng mặt, vừa mới chuẩn bị ra tay thì phi đao trong tay Bối Khả đã đồng thời bắn về phía hắn. Sắc mặt Hóa Băng Dịch cứng lại, liên tiếp lui về phía sau, nhưng hắn vừa lui xuống đi chân đã lao đảo, chạt vật ngã xuống đất. Bối Khả cư nhiên nhân cơ hội này trực tiếp đá nam nhân cận kề xuống dưới khán đài, rồi sau đó, ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn về phía trọng tài, ý của nàng rất đơn giản, người cũng không còn ở đây thì còn đấu cái gì?

Trọng tài lần đầu tiên nhìn thấy trận tỷ thí đáng sợ như vậy, nữ nhân này thật đáng sợ, hắn vừa lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa run rẩy giọng thì thầm: “Thánh Đức thắng!” Toàn trường lặng đi, cư nhiên không vượt qua thời gian hai chung trà, phá vỡ kỷ lục, chuyện này... Nữ nhân này không muốn sống nữa sao? Đối phương là Hóa thái tử đó, đây chính là thể lực hạnh nhất Hóa thị, nàng cứ mặt không đỏ mà giải quyết sao?

Đối với biểu hiện của Bối Khả là trong dự liệu của mấy người Vũ Nhạc, nhưng ngoài dự đoán của bọn họ, một nữ nhân cư nhiên lại lột mất quần của nam nhân, đây thực sự là trường hợp chấn động siêu nhiên nha! Đối mặt với ánh mắt của đồng đội nhìn qua, Bối Khả cười lạnh: “Đáng đời!” Đám người Vũ Nhạc nhất thời nghẹn giọng, sao các nàng lại chưa từng biết, Bối Khả này lại là người có thù tất báo vậy? Ách... Xem ra, về sau đắc tội người nào cũng được, không thể đắc tội nàng nha!

Trận đấu thứ chính nhanh chóng kết thúc, ván thứ mười nhanh chóng diễn ra, có lẽ là vẫn còn bị ảnh hưởng bởi trận đấu vừa rồi nên đối thủ bên Bá Quyền dễ dàng bị bại bởi Hóa Phương. Đến đây tỉ số trở thành 6:4, Thánh Đức tạm thời dẫn trước.

Trận đấu thứ mười một, giai nhân lạnh lùng Thiếu chủ thần y thể gia Cung Tuyết hăng hái bước lên. Một thân y phục màu trắng bước lên, tiếng huýt gió bên phía Bá Quyền vang lên từng đợt. Hôm nay Bá Quyền thật sự có phúc được ngắm nhìn, tâm tình của bọn hắn cũng hăng hái lên, những mỹ nữ kia thật sự ai cũng tuyệt vời, ai cũng thú vị! Mà đấu với Cung Tuyết là con trai trưởng của Nam Cung thể gia Nam Cung Ngọc Thần. Hắn mặc y phục màu lam bánh bao bước lên, thỉnh thoảng còn nhìn về phía Thánh Đức liếc mắt đưa tình, làm cho phía sau Cung Tuyết liên tục phát ra tiếng hét chói tai, một đám học viên ngưng ngưng ôm mặt, làm cho Cung Tuyết từ trước tới nay luôn cao ngạo cảm thấy một trận hân khí.

Vị nam tử bánh bao rút cuộc nhìn về phía Cung Tuyết, nàng cho rằng trận đấu có thể bắt đầu thì lúc này câu đầu tiên của mỹ nam lại là: “Mỹ nhân, nàng cần phải nhường ta một chút nhé, trình độ ta khá thấp, đa tạ đa tạ...!”

Lúc này kích thích hồi hộp của Cung Tuyết đã biến mất, nếu nói đội ngũ các nàng là những nhân tài xuất chúng, thì nam nhân đối diện này quả thực là một bọc mủ vô tích sự. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Cung Tuyết cũng không dám xem thường nam nhân này, thân là con trai trưởng của Nam

Cung thể gia, hiển nhiên là không có khả năng không có bản lĩnh. Nhất là mấy nam nhân vừa rồi, có người nào lại không mang tuyết kỳ trên người. Trên mặt hấn tỏ vẻ thần phục, chứng tỏ hấn đang che dấu thực lực của chính mình. Nhận ra điều này, Cung Tuyết thần nhiên nhìn hấn: “Ra tay đi!”

“Ôi chào, mỹ nhân thật sự nhường ta sao, tốt lắm, bản đại gia sẽ không khách khí nha!” Về mặt Nam Cung Ngọc Thần mừng rỡ nhìn Cung Tuyết, bị ỏi bày ra vẻ mặt tự nhận là vô cùng nóng bỏng. Cung Tuyết cổ nển cảm giác kích thích muốn nổ tung, mặt không đổi nhìn hấn, rốt cuộc hấn cũng hành động, vừa nhìn thấy cái gì thế này? Cư nhiên là Hắc Vân trận sơ kì Tử Tiên, nói như vậy thực lực chân chính của nam nhân này tất nhiên còn ở trên mức này sao? Nghĩ đến lời Vũ Nhạc đã từng nói với mình, Cung Tuyết có cảm giác kích động muốn chà đạp hấn, mỗi người họ học tập để làm gì? Che giấu thực lực rất vui sao?

Khi Cung Tuyết bị vây khốn trong Hắc Vân trận mà Nam Cung Ngọc Thần bày ra thì nam nhân bành chọc cư nhiên không biết xấu hổ nói: “Ôi chào, cư nhiên lại dùng lực quá độ rồi, mỹ nữ à, xin lỗi, ta thật sự không phải cố ý.”

Cung Tuyết bình tĩnh nhìn hấn: “Thích biểu diễn như vậy sao? Vậy bản cô nương cũng biểu diễn cho ngươi nhìn thử?” Dứt lời, hai tay của Cung Tuyết lần lượt thay đổi, đầu ngón tay bay múa trước ngực, không bao lâu sau, Nam Cung Ngọc Thần nhìn thấy ánh sáng màu bạc trước mặt nàng đã tạo thành tấm lưới, ngay tại lúc hấn còn đang nghĩ thứ đó dùng làm gì, thì hai tay của Cung Tuyết vung lên phía trên, một tấm lưới vĩ đại màu bạc nhanh chóng bọc lấy Nam Cung Ngọc Thần. Ngay sau đó, về mặt Nam Cung Ngọc Thần trở nên u ám, Cung Tuyết thần nhiên nhìn hấn: “Thích giả bộ như vậy sao? Vậy chúng ta cùng giả bộ thế nào?”

“Nàng... Nàng có ý gì?” Nam Cung Ngọc Thần trợn mắt nhìn Cung Tuyết, chẳng lẽ, chẳng lẽ nàng...”

“Ý ở bên ngoài.” Cung Tuyết híp mắt lại, nhẹ nhàng vung tay lên, lập tức phá vỡ Hắc Vân trận. Nam Cung Ngọc Thần trở nên nghiêm túc hơn, phát ra hai ba chưởng cũng phá được trận pháp của Cung Tuyết, con ngươi nhìn như cột nhà nhưng đã nhiều thêm mấy phần sắc bén. Cung Tuyết nhìn đến đây, hài lòng gật đầu: “Cùng ta đối kháng, xin hãy nghiêm túc một chút, nếu không, ngươi chết như thế nào cũng không biết.”

Nam Cung Ngọc Thần khề cau mày, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Cung Tuyết: “Xin chỉ giáo?”

“Bản thân ta dù ánh mắt hiểu trị bệnh cứu người, nhưng nếu là giết người thì từ trước đến nay vẫn luôn nghiêm túc, hiểu không?” Cung Tuyết chớp nhẹ lông mi, đôi mắt đen tuyền dưới ánh mắt trời phát ra hàn quang giá rét. Nam Cung Ngọc Thần nghe đến đó, tựa hồ hiểu ra cái gì: “Nàng, Cung Tuyết, chẳng lẽ nàng là, ngươi là một trong tứ đại gia tộc lãnh đạo trong truyền thuyết, thân y Cung gia thế gia?”

Đôi mắt Cung Tuyết khẽ chuyển động, vô cùng tao nhã: “Vậy thì sao?”

“Vậy, vậy... Quả Nhiễm, Bối Khả, chẳng lẽ là thân tòng thế gia, thân bài thế gia? Thảo nào, trách không được các nàng đánh Thái tử như vậy mà mặt không đổi sắc, thì ra các nàng lại có lai lịch lớn như vậy?” Nói xong lời cuối cùng, Nam Cung Ngọc Thần thậm chí có chút cảm giác uất ức thay cho huynh đệ nhà mình.

“Thế thì thế nào? Một đám người các ngươi chẳng lẽ không kiêu ngạo, không tự phụ vì thân thế của mình sao?” Cung Tuyết chẳng muốn nói lời vô nghĩa với hấn, phút chốc lùi lại mấy bước, dải lụa màu trắng từ tay áo gào rít bay ra, cùng với nó là linh lực cường đại tập kích Nam Cung Ngọc Thần, lúc mình đã bị quân lại, Cung Tuyết dùng sức vung hấn lên cao, lụa trắng tự động rút ra. Nam Cung Ngọc Thần bất ngờ không kịp phòng ngự đã bị quất thẳng lên không trung, chật vật rơi xuống đất, còn chưa kịp phản ứng lại thì ngân châm trong tay áo Cung Tuyết đã bắn ra. Sắc mặt Nam Cung Ngọc Thần cứng đờ, rút nhanh kiếm ra sức chống cự, không nghĩ tới hấn đang cấp Tử Tiên lại cũng có lúc khổ sở như vậy.

Lại không nghĩ tới, ngân châm chỉ là màn dạo đầu, ám khí thực sự của Cung Tuyết không phải là mấy ngân châm này, mà chính là quân cờ kịch độc. Khi mấy quân cờ màu đen đánh vào mấy huyệt vị của Nam Cung Ngọc Thần, khuôn mặt trước nay luôn cột nhà của hấn trắng bạch, hấn nhanh chóng ngồi xuống vận khí đan điền, cho đến khi một tầng sương màu đen bao bọc lấy hấn thì những quân cờ này mới chịu trở về trong ống tay áo. Nam Cung Ngọc Thần thở hắt ra, bất mãn than thở: “Mỹ nhân, sao nàng lại nhẫn tâm như vậy? Có thể cho bản đại gia thời gian nghỉ ngơi được không? Tiếp tục như vậy, dù không bị nàng độc chết thì sợ là cũng bị nàng làm cho mệt chết!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Cuộc so tài của học viên mới

“Ha ha, ngươi yên tâm, ngươi không có cơ hội này đâu.” Giọng nói thánh thót như chuông ngân của Cung Tuyết vang lên, êm tai lại dễ nghe. Khi Nam Cung Ngọc Thần nhử mắt nhìn về phía nàng, con ngươi đen mờ to, đợi hấn kịp phản ứng thì đã quá trễ, mảnh phi đao hình thoi đã phá tan lá chắn, mảnh mẽ đâm vào ngực của hấn. “Phụt”, hấn phun một ngụm máu bắn xa cả thước, tất cả mọi người bị một cảnh này làm cho sợ ngây người...

“Trời ơi, Nam Cung thiếu gia cư nhiên bị thương, nữ nhân kia, nàng làm như thế nào vậy?”

“Thánh Đức năm nay có số chó săn sao? Như thế nào lại tìm được một thiếu nữ thiên tài đẹp như vậy?”

“Đúng vậy đúng vậy, một người hai người làm sao lại đều lợi hại như vậy?”

...

Nghe tiếng bàn tán dưới khán đài, Nam Cung Ngọc Thần không nhịn được cười khỏ, ánh mắt nhìn về phía Cung Tuyết cũng tràn ngập vẻ bất đắc dĩ: “Nàng cũng quá ngoan độc, nữ nhân à.”

Mí mắt Cung Tuyết cũng chẳng thèm nâng lên, trực tiếp đi xuống khán đài, rồi giống như nhớ ra cái gì, dừng chân lại, quay người ném cho hắn một bình ngọc màu trắng: “Chữa thương.”. Rồi sau đó nàng nhanh chóng rời đi. Đáng tiếc lúc này trước ngực Nam Cung Ngọc Thần đã bị máu tươi nhuộm đỏ, chói lóa rực rỡ...

Cung Tuyết thắng trận, làm Thánh Đức và Bá Quyền trở thành 7:4. Dưới tình huống bị thua tới ba bậc, tân sinh viên kế tiếp của Bá Quyền cư nhiên thắng trận mười hai và mười ba. Trận thứ mười ba, tỷ số lúc này 7:6. Trận thứ mười bốn, tỷ tỷ ngọt ngào Mía hào hứng ra sân. Khi nàng lên khán đài, bên phía Thánh Đức truyền đến tiếng hoan hô sóng sau cao hơn sóng trước. Theo mấy trận đấu vừa rồi, các nàng rõ ràng đã nhận thấy sức quyến rũ của tiểu đội Anh Túc, mà bây giờ Mía lên sân khấu, làm cho các nàng một lần nữa dấy lên chờ mong thắng lợi. Đồng thời bên phía Bá Quyền cũng rất nghiêm túc coi trọng Mục Dương tiến lên phía trước.

Mía thoải mái đứng ở trên khán đài, cười ngọt ngào nhìn Mục Dương ở phía đối diện. Nàng vừa xem bọn tỷ muội đánh thắng mà thêm, từ lâu đã ngứa ngáy khó chịu, mà bây giờ đứng ở chỗ này mới có cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Mục Dương, con trai trưởng của một trong Tứ đại gia tộc Mục thị gia tộc, xem mấy người vừa rồi ẩn dấu thực lực, tất nhiên Mục Dương này cũng không hề đơn giản.

Mía có vẻ ngoài gần như hoàn mỹ, nàng mặc y phục màu vàng nhạt, tuy chỉ mới mười hai tuổi nhưng dáng người lại đặc biệt cân xứng, giống như một đóa hoa sắp nở rộ, kiều diễm mê hoặc. Mục Dương y phục màu trắng nhanh chóng bước lên sân đấu, dáng vẻ anh tuấn bất phàm lập tức nhận lấy tiếng thét chói tai không ngừng bên phía Thánh Đức. Mà phía Bá Quyền thì ngay lúc Mía bước lên sân đấu lại trầm ổn hơn, bởi vì họ cho rằng mỹ nữ là để thưởng thức, không phải là gào thét lên, đây là tôn trọng với các nàng, cũng chính là tôn trọng với chính mình.

“Mục đại thiếu, có phải nên bắt đầu rồi không?” Mía thong dong bước chân về phía Mục Dương, nụ cười ngọt ngào dường như giống món điểm tâm ngọt, ngọt mà không ngấy, dư vị lan ra tận cùng.

“Dĩ nhiên, cô nương, mở ra chiêu.” Trái ngược với Mía vẫn bình tĩnh như thường, trong lòng Mục Dương thật ra có chút khẩn trương nhỏ. Thánh Đức xuất ra tiểu đội này, bọn hắn đúng là đi xuống, 13 trận phía trước lại thua bảy trận, việc này làm cho đám bọn họ lớn hơn các nàng mấy tuổi làm sao chịu nổi?

Mía nghe hắn nói vậy, ngọt ngào nở nụ cười: “Không thành vấn đề, Mục đại thiếu, người cũng nên cẩn thận nha!” Vừa dứt lời, hai sợi bạc nhỏ như sợi tóc đột nhiên bay ra từ đầu ngón tay Mía, trực tiếp hướng về phía thân hình cao lớn của Mục Dương quán lại. Đối với biến chuyển bất thành linh này, Mục Dương ban đầu cả kinh, rồi sau đó nhanh như chớp nhảy lên cao, đồng thời phóng ra vài miếng ám khí sắc bén bay về phía Mía.

Hai sợi bạc chuyển động linh hoạt trên đầu ngón tay Mía, nhìn như mềm mại vô lực, kì thật lại cứng rắn như sắt thép. Ngay tại lúc phi đao sắp sửa bắn tới là lúc sợi bạc chờ cơ hội phóng ra, dùng tốc độ cực nhanh quán lấy phi đao, lúc Mục Dương vẫn đang trợn mắt há mồm thì đám phi đao đã bay ngược trở lại. Mục Dương liên tục lùi về sau hai bước, rồi mới thu phi đao vào trong tay áo, rồi sau đó, hắn dùng ánh mắt không thể tin nổi về phía Mía: “Sợi bạc trong tay người, chẳng lẽ là một trong Thượng cổ thần khí Thiên Tầm Ti?”

Mía từ chối cho ý kiến nhún vai: “Thì thế nào?” Lúc này Thiên Tầm Ti cũng chỉ là một trong số các thần khí mà thôi, muốn nói về bảo bối tốt nhất, ai có thể so được với hộp nữ trang của tiểu thư các nàng đây? Những bảo bối bên trong kia, tuyệt đối có thể làm cho mấy người phạm tục hoa mắt.

“Thì thế nào sao?” Nghe xong câu này, Mục Dương suýt nữa thổ huyết, hắn hơi giật giật thái dương nhìn Mía: “Đã nghe qua, Thiên Tầm Ti là vũ khí độc môn của Thiếu chủ Mễ thị gia tộc, chẳng lẽ...? Chẳng lẽ người là Thiếu chủ của Mễ thị gia tộc? Mía? Mía? Người cư nhiên lại là nữ?”

“Ta có nói cho các người ta là nam sao?” Khuôn mặt từ trước tới nay luôn cười ngọt ngào của Mía lúc này cũng không nhịn được lộ ra vẻ khinh thường, mấy người giang hồ ngu ngốc này, cư nhiên đến tên nàng cũng có thể viết sai, đáng đánh!

“Người... Người cư nhiên là Thần tiên tri Mía?” Mục Dương bị chấn kinh quá độ, không kịp khắc chế thanh âm hô lên, làm cho dưới khán đài một trận yên tĩnh, bọn hắn vừa nghe thấy cái gì? Thần tiên tri Mía? Người tiên tri như thần trong truyền thuyết của Mễ thị gia tộc?

Nghe thấy tiếng châu đầu ghé tai nghị luận, Mía giật giật khóe miệng, ánh mắt nhìn về phía Mục Dương cũng tràn đầy nguy hiểm: “Ta đúng là không biết, người cư nhiên lại lảm nhảm như vậy, cái miệng của người đã không thông minh như vậy thì bản cô nương cũng không ngại cho thêm mấy cái khe.” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thiên Tầm Ti bay ra lần thứ hai, lần này, thực chất là quán tới miệng của Mục Dương. Mục Dương cảm thấy lạnh gáy, nhanh chóng giơ tay phải ra, một đại đao chứa đầy hàn khí nắm chặt trong tay, không chút nghĩ ngợi bỏ về phía Thiên Tầm Ti. Nhưng mọi người chỉ nghe “Ầm” một cái, rõ ràng nhìn thấy Thiên Tầm Ti cọ sát mạnh mẽ vào đại đao, một kích như vậy mà không bị ảnh hưởng. Mục Dương chưa từ bỏ ý định, xuất thủ lần thứ hai, lần thứ ba, trong khán phòng truyền đến tiếng hút khí lạnh, bọn hắn nhìn thấy gì? Đại đao của Mục Dương cư nhiên lại bị Thiên Tầm Ti cắt thành hai nửa, đây là uy lực cỡ nào?

Mía nhìn thấy thế, cười cười mỉa mai: “Lấy trứng chọi đá, không biết lượng sức!”

“Người...” Mục Dương bị nàng châm chọc như vậy, ánh mắt hơi trầm xuống: “Có bản lĩnh thì dùng dùng Thượng Cổ thần khí!”

“Chuyện này có gì khó?” Mía ôn nhu cười, đầu ngón tay hơi động, Thiên Tầm Ti nhanh chóng thu hồi lại: “Người còn có thể nói gì nữa?”

“Ta...” Mục Dương há miệng thở dốc, đột nhiên không biết nói cái gì. Mía thấy thế, mắt híp lại thành một đường: “Người đã không còn gì để nói... Vậy ta nói! Người, Mục Dương, thực lực bây giờ ở... trung kỳ Tứ Tiên; nhược điểm của người là ở mắt cá chân bên phải, bởi vì nơi đó đã từng chịu rất nhiều

thương tổn, người thích một nữ nhân, đáng tiếc, nàng lại lớn hơn vài tuổi so với người...”

“Câm mồm, người muốn làm cái gì?” Nghe thấy bí mật giấu kín nhiều năm của mình bị nữ nhân này không hề cố kỵ nói ra miệng, Mục Dương nhất thời hơi thẹn hóa thành giận.

Nụ cười trên môi Mía dần dần biến mất, đáy mắt tràn đầy vẻ lạnh lẽo: “Ta chỉ là muốn nói cho người biết, có bản lĩnh thì hãy dùng thực lực mà nói, ở đây yêu cầu đối thủ cái này cái kia, người cảm thấy chính mình vẫn giống nam nhân sao? Đáng tiếc vừa rồi ta còn ôm một tia hy vọng có người, cho rằng người khác mấy người kia, có thực lực, có quyết đoán. Lại không nghĩ rằng người cư nhiên lại cũng giống bọn họ... Thôi, tỷ thí như vậy còn có ý nghĩa gì, giờ người tự chịu thua hay là để bản tiểu thư tự mình giải quyết người?”

“Người...” Nghe xong Mía không chút lưu tình nói ra, lúc này Mục Dương tựa hồ mới nhận ra mình vừa nói cái gì, nhất thời tức cười không nói gì, mắt khép lại suy nghĩ một chút, sau đó hơi nhướng mắt nhìn Mía: “Thật xin lỗi, ta chịu thua.”

Đối với kết quả này, Mía không hề ngoài ý muốn, khuôn mặt cũng không thay đổi, tiêu sái đi xuống khán đài, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn Mục Dương, có lẽ trong mắt nàng, nam nhân này thua không nổi, không thú vị.

Trọng tài vẫn trong con kinh sợ hoàn hồn lại, tuyên bố kết quả của trận đấu, Thánh Đức thắng 8:6. Như vậy, lần khiêu chiến học viên này, kết quả đã rõ ràng. Ở trận thứ mười lăm, Bá Quyền thắng thì tỷ số cũng chỉ dừng lại ở 8:7, Thánh Đức chênh lệch 1 trận, toàn thắng lần khiêu chiến này.

Sau cuộc thi, Văn Linh viện trưởng của Thánh Đức đặc ý điều võ dương oai trước mặt Chu Diệp hiệu trưởng Bá Quyền, lại không nghĩ rằng lão nhân gia Chu Diệp lại cười quỷ dị nhìn Văn Linh: “Thắng thì thắng, có cái gì mà đắc ý? Sớm muộn gì nhóm đồ đệ tốt này của người cũng trở thành con cháu của học viện Bá Quyền ta, cho nên, ta phải cảm tạ người mới đúng, đã bồi dưỡng nhân tài cho Bá Quyền nhiều năm như vậy, Văn viện trưởng, người đúng là người tốt, ha ha ha...”

“Người, người... Người cái lão bất tử này, người cư nhiên không biết xấu hổ dám nói thế? Người quay lại cho ta, quay lại...” Khi Văn Linh tức giận không thở nổi, Chu Diệp đã sớm chuẩn bị. Trong lòng hắn so với ai khác đều rõ ràng, lão nữ nhân Văn Linh này nếu đã tức giận thì trời cũng sập.

Mà Vũ Nhạc đứng ở khán đài chưa rời đi, lại không thấy bóng dáng Yêu Vũ Nghiên trong khán phòng, đang lúc cảm thấy kỳ quái, lại thấy Quả Nhiễm lửa giận ngút trời gắt gao túm chặt lấy mắt cá chân bị thương của Tà Nguyên Kỳ, nhất quyết không tha: “Giới cho người Tà đại thiếu, làm việc trái với lương tâm còn muốn chạy sao? Không có cửa đâu, hôm nay người không giải thích rõ ràng thì đừng mơ tưởng rời đi.”

Về mặt Tà Nguyên Kỳ khôn khéo nhìn Quả Nhiễm: “Ta nói nữ hiệp à, người hãy tha cho ta đi, ta vẫn đang bị thương đấy, người lôi kéo như vậy sẽ chết người đó.”

“Muốn chết? Vậy cũng cần phải hỏi bản cô nương có đồng ý hay không, nói, bây giờ nếu người không giải thích rõ ràng, đừng mơ rời khỏi đây một bước.” Quả Nhiễm phùng má, vô cùng đáng yêu, có thể Tà Nguyên Kỳ cũng phát hiện điều này, trong phút chốc cư nhiên quên cả phản ứng, ngây ngốc nhìn Quả Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chúng ta nổi tiếng rồi sao?

Quả Nhiễm phần nộ thấy Tà Nguyên Kỳ hồi lâu không phản ứng, không chút nghĩ ngợi liền tát thẳng vào khuôn mặt tuấn tú của hắn, gã sai vật đứng bên cạnh sợ hãi hô lên, nghĩ muốn ngăn cản nhưng không kịp. Đáng tiếc cho Tà đại thiếu đã bị trúng một tát mạnh như vậy, lại vẫn bị ánh mắt kiêu ngạo nhìn sang. Tà Nguyên Kỳ bị đau, ôm lấy mắt phải bị thương, gương mặt nhăn nhó vằn vẹo: “Người đúng là nữ nhân dã man, người không hiểu rụt rè là cái gì sao? Trời ơi, mặt ta, mặt của ta.”

“Đáng đời, cho người dám xem thường bản tiểu thư?” Quả Nhiễm nghiêng cổ, bắt đầu quay quay cổ tay, cười cười hung dữ nhìn hắn: “Có hay không? Ta hỏi lại người lần nữa, người có nói hay không?”

Tà Nguyên Kỳ vừa ôm lấy má phải của mình, vừa nổi giận đùng đùng nhìn Quả Nhiễm: “Muốn biết? Lão tử lại không thêm nói cho người, người cái đồ nữ nhân dã man này, chúng ta, chờ xem!” Dứt lời, hắn dùng khinh công, bắt nhả ôm đầu đi luôn, nếu hắn còn tiếp tục ở lại, rất có khả năng dính một chương của nữ nhân này, nhất định thế.

Quả Nhiễm nhìn hắn tức giận chuẩn bị đi, vừa định đuổi theo, lại bị Vũ Nhạc cản lại: “Được rồi, người đã đánh hắn một quyền, nên hết giận đi? Nếu có cơ hội, lại hỏi hắn cũng không muộn.”

“Nhưng mà, lão nương rất khó chịu, cư nhiên lại bị một tên tiểu tử xem thường, nghĩ lại trong lòng lại vô cùng buồn bực.” Quả Nhiễm thờ phỉ phỉ ngồi lên ghế gần đó, lồng ngực thở phập phồng, cực kì dễ thấy lần này tức giận không nhẹ.

“Được rồi, về sau sẽ có cơ hội tính sổ, hôm nay chúng ta cũng đã quá mệt rồi.” Vũ Nhạc tỉnh bơ nhìn về phía ngoài hội trường, nhìn theo ánh mắt của nàng, Quả Nhiễm kinh hãi: “Ồi trời ơi, những người này, muốn làm gì?”

Nhìn về phía hai bên đường ra hội trường, không biết từ lúc nào đã tụ tập không ít những thiếu niên và thiếu nữ, về mặt bọn họ tràn đầy hưng phấn gió cao băng hiệu tiểu đội Anh Túc, ánh mắt sáng quắc nhìn xung quanh hội trường. Một cảnh này làm cho Vũ Nhạc nghĩ tới tuổi trẻ khinh cuồng của chính mình, nhìn thấy đám người nhiệt tình như lửa, Quả Nhiễm nhìn không được giật giật khóe miệng, thì ra, các nàng nổi tiếng rồi sao?

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ...” Vũ Nhạc đang kinh ngạc, chợt nghe thấy một giọng nói trầm thấp quen thuộc, về mặt nàng trở nên ấm áp, hưng phấn quay đầu sang phía khác, vừa lúc nhìn thấy huynh đệ Nhạc gia đang ở phía bên trái nàng, “Mộ Thần ca ca, Mộ Dương ca ca, các huynh sao lại đến đây?”

“Muội muội, trận đấu hôm nay của muội thật sự là vô cùng tuyệt vời.” Nhạc Mộ Dương vừa thở hổn hển, vừa vỗ vỗ đầu của Vũ Nhạc. Hôm nay biểu hiện của muội muội nhà mình thật sự là ngoài dự đoán của bọn họ.

“Đúng vậy, Tiểu Vũ, có phải muội nên cho các ca ca một lời giải thích hay không?” Nhạc Mộ Thần hai tay ôm ngực, mỉm cười nhìn Vũ Nhạc.

Vũ Nhạc xấu hổ gãi gãi đầu, “Ca ca, chuyện này nói ra thì dài dòng, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

“Các người chắc chắn muốn cứ như vậy ra ngoài sao?” Nhạc Mộ Thần nhún mày nhìn về phía lối ra, Vũ Nhạc dừng chân một chút, có chút phiền não vò vò tóc, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Ha ha, không ngờ là nha đầu người cũng có lúc khó xử như vậy, hôm nay các người đúng là tiêu điểm chú ý của học viên hai trường, những thiếu niên thiếu nữ ở cửa kia đã coi sáu người các người là đối tượng sùng bái rồi. Năm đó ca ca ta cũng không được đãi ngộ tốt như vậy đâu!” Nhạc Mộ Dương ghen tị liếc nhìn Vũ Nhạc, nha đầu này sao lại có vận chó săn tốt như vậy chứ?

“Ca ca, có phải huynh nên nghĩ xem chúng ta làm cách nào rời khỏi nơi này hay không?” Vũ Nhạc cong môi, nhướn mày nhìn Nhạc Mộ Dương.

Nhạc Mộ Thần khẽ cười: “Cái này làm khó muội sao? Thôi, dù sao hôm nay cũng bị muội làm tò mò, ta sẽ từ bi chờ các người một chuyến.” Dứt lời, một tiếng còi vang lên, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì trên bầu trời xanh thẳm xuất hiện một con thú khổng lồ, “Trời ơi, là đại bàng Phi Thiên sao? Ca ca, huynh khế ước lúc nào vậy?”

Nhạc Mộ Thần cười nhẹ: “Ồ trong bảo tháp trong cấm địa của Bá Quyền, đi thôi, chúng ta tới thị trấn nhỏ phía trước nghỉ ngơi một chút.”

Đám người Quả Nhiễm vui vẻ, lôi kéo Vũ Nhạc nhảy lên, Phi Thiên ung lớn hơn cả Phi Thiên bằng. Tám người bọn họ ngồi xuống, không hề cảm thấy chật chội. Sau khoảng thời gian một ly trà, bọn hắn đã đặt chân lên trấn nhỏ ở gần Bá Quyền và Thánh Đức, tìm một trà lâu tương đối yên tĩnh, vừa nghỉ ngơi, vừa giải thích những chuyện vừa xảy ra.

Nghe xong lời giải thích của Vũ Nhạc, Nhạc Mộ Thần tươi cười: “Ta và phụ thân cho tới bây giờ đều biết muội không hề đơn giản, không nghĩ rằng nha đầu muội lại có thân phận quý dị khó lường như vậy, có thể có được muội muội như người thực sự là vinh hạnh của chúng ta!”

“Ca ca, sao huynh cũng trêu đùa ta?” Vũ Nhạc nhìn không được nhướn mày, có trời biết trong khoảng thời gian này nàng sống một môi như thế nào.

“Phong ấn của muội có thể giải trừ, chúng ta thật lòng vui mừng thay muội, sau này, con đường của muội còn rất dài đó muội tử, phải nỗ lực hơn nữa!” Nhạc Mộ Dương vỗ vỗ bả vai Vũ Nhạc, tỏ vẻ huynh thật sự xem trọng tình thế của muội.

“Tiểu đội Anh Túc của các người hôm nay có thể coi là một cú nổ lớn, có thể đánh cho bọn Hỏa thái tử hoa rơi nước chảy, thật sự không đơn giản! Có điều, sau này có thể dẫn tới một chút phiền toái.” Nhạc Mộ Thần vuốt cằm, nụ cười từ từ thu hồi, trong mắt ánh lên vẻ lạnh lùng.

“Ca ca, chuyện này các huynh không cần nhúng tay, chúng ta có thể tự ứng phó.” Vũ Nhạc cười thản nhiên, bộ dáng suy tính kỹ càng.

“Ta lại quên mất, các người đều có thân phận khác thường, tứ đại gia tộc lãnh đời, Vũ nhi, mấy người bằng hữu của muội không hề đơn giản!” Nhạc Mộ Thần chợt lộ ra ý cười.

Cung Tuyết nghe hắn nói vậy, dịu dàng cười: “Mộ Thần ca ca khách khí rồi, thân là thủ hộ của tiểu thư, đó là những việc chúng ta phải làm.”

“Cái tên thái tử vô tích sự kia, có bản lĩnh thì qua đây.” Quả Nhiễm nghĩ đến hắn lại nghĩ đến cái tên Tà Nguyên Kỳ kia, nhất thời sắc mặt cũng trầm xuống.

“Nhiễm nhi, muội còn suy nghĩ về chuyện kia sao?”

Nhìn dáng vẻ Quả Nhiễm đờ đờ sát khí, Vũ Nhạc không

biết nói gì, nhún nhún mày, người này cũng thật thù dai.

Quả Nhiễm hừ lạnh: “Đừng để ta gặp lại hắn, nếu không lão nương nhất định đánh hắn đến mẹ hắn cũng không nhận ra.”

“Đúng rồi, Tiểu Vũ, vừa nãy ta có chú ý tới cái người muội gọi là ty ty, Yêu Vũ Nghiên có điều nàng ta tựa hồ đang bỏ đi.” Nhạc Mộ Thần nghĩ tới sắc mặt tối tăm trước khi rời đi của Yêu Vũ Nghiên, cảm thấy có chút bất an.

“Ca ca, ngày mai phiền huynh chiêu cáo thiên hạ, Vũ Nhạc ta là nghĩa nữ do phụ thân thu dưỡng, thân phận chân chính của ta là Yêu Vũ mị cùi mục của Yêu Cung.” Đã tới lúc đi tính toán sổ sách bọn họ thiếu nàng rồi.

"Đây là muội muốn...?" Nhạc Mộ Dương nhìn khóe môi Vũ Nhạc gọi lên nụ cười lạnh lẽo, đột nhiên cảm thấy đồ mồ hôi lạnh phía sau.

"Đương nhiên là lấy lại toàn bộ những gì của ta! Nhân tiện đi gặp lại cái người ta gọi là phụ thân!" Nhắc tới Yêu Vãn Thiên, trong mắt Vũ Nhạc tràn đầy lạnh lẽo.

"Vậy muội dự định khi nào xuất phát? Có muốn chúng ta trợ giúp không?" Nhạc Mộ Thần không hề lo lắng các nàng chịu thiệt, nhưng thế lực của Yêu Cung cũng không thể khinh thường, bất kì việc gì vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

"Không cần, nếu như cần thì muội sẽ báo cho ca ca, chút nữa trở về học viện, nếu không có chuyện gì thì sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát." Vũ Nhạc nở nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt lúc này lộ hết vẻ hưng phấn, đối với ngày mai, nàng vạn phần chờ mong.

Ngay sau khi Vũ Nhạc vừa mới trở lại học viện, Nhạc Mộ Thần thông qua thế lực Nhạc gia đánh đầu thắng đó, không ai địch nổi về tài phú, chiếu cáo thiên hạ về thân phận của Vũ Nhạc. Điều này làm cho các thiếu niên thiếu nữ còn đang đắm chìm trong trận đấu đặc sắc của tiểu đội Anh Túc lập tức kinh sợ. Hóa ra thiếu nữ áo tím sáng ngời trên khán đài hôm nay cư nhiên là trưởng nữ Yêu Vũ Mị của Yêu Cung. Nhưng mà, không phải hai năm trước Yêu Vũ Mị đã bị trượt chân xuống vách núi chết rồi sao? Tại sao bây giờ lại trở thành nghĩa nữ của Nhạc gia? Là sống lại sao? Hay là có ẩn tình khác? Nàng còn quá nhỏ, tới cùng là đã trải qua những lận đận gì đây?

Trong khi mọi người còn đang suy đoán và tò mò, chuyện về Yêu Vũ Mị trong một đêm đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, hiển nhiên cũng truyền vào tai Yêu Vãn Thiên.

Năm đó, sau khi Yêu Vãn Thiên xuất quan (ra khỏi nơi tu luyện), Tiết Bảo Phụng vô liêm sỉ nói Yêu Vũ Mị trượt chân ở vách núi, còn có gã sai vặt và nha hoàn làm chứng. Cho dù Yêu Vãn Thiên không hề thích nữ nhi này, nhưng chung quy vẫn là cốt nhục của chính mình, sau khi im lặng hồi lâu, hấn yêu cầu Tiết Bảo Phụng an táng thật tốt. Nhưng hai năm trôi qua, nay lại truyền tới một tin tức như vậy, làm sao không làm cho hấn kinh sợ? Trước tiên hấn lập tức gọi Tiết Bảo Phụng vào phòng chất vấn: "Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không phải người nói nàng đã chết rồi sao? Tại sao lại trở thành nghĩa nữ của Nhạc gia? Có phải người có chuyện gì gạt ta không?"

Tiết Bảo Phụng vừa lúc xế chiều mới nhận được báo câu đưa tin của Yêu Vũ Nghiên, sau khi đọc bức thư, bà ta kinh hãi ngã xuống đất. Một người đã chết hai năm cư nhiên lại sống lại? Cư nhiên lại là nghĩa nữ của thế lực hạng nhất Nhạc gia, càng đáng sợ hơn nữa là lại trở thành thiên tài của học viện Thánh Đức? Điều này làm sao bà ta chấp nhận được? Làm sao chấp nhận được đây?

Đối mặt với chân vấn của Yêu Vãn Thiên, bà ta bình tâm lại, nhanh chóng thay đổi bộ mặt khác, kéo ống tay áo Yêu Vãn Thiên gào khóc: "Trời đất chứng giám, lão gia, năm đó đúng là có gia nhân tận mắt nhìn thấy Yêu Vũ Mị rơi xuống vách núi, bây giờ làm sao thiếp biết được làm sao nàng lại sống lại? Hơn nữa, đáy vực kia sâu như vậy, ai nghĩ được tiểu nha đầu mười tuổi có thể còn sống sót? Vì sao lão gia chưa hỏi rõ ràng đã chất vấn thiếp chứ?"

Nghe Tiết Bảo Phụng ủy khuất khóc lóc, Yêu Vãn Thiên phiền não phát phát tay: "Khóc cái gì mà khóc? Có cái gì khổ? Ta chỉ hỏi người một chút, đến mức thế sao? Nếu không phải người làm gì thì đi chuẩn bị cho ta, vài ngày nữa ta sẽ tự mình tới Nhạc gia đón Vũ nhi trở về."

"Người nói cái gì? Lão gia, người muốn đưa cái tiểu tiện....tiểu nha đầu kia trở về? Vì sao?" Tiết Bảo Phụng kinh ngạc, nhanh chóng đi lên phía trước, kéo tay áo của Yêu Vãn Thiên, không thể tin nổi nhìn hấn.

"Vì sao? Cái này cũng phải hỏi sao? Kia vốn là nữ nhi của ta, trước đây không biết thì thôi, mà bây giờ đã biết nàng còn sống, chẳng lẽ ta có thể bỏ mặc sao?" Yêu Vãn Thiên không muốn nói lời vô nghĩa với bà ta, vung ống tay áo, rồi đi, nữ nhân này, như thế nào càng ngày càng khiến người ta chán ghét rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vươn Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Nhị tiểu thư Yêu Cung

Tiết Bảo Phụng nhìn Yêu Vãn Thiên không quay đầu lại đi thẳng ra cửa, nhất thời toàn thân bà ta run cầm cập, móng tay từ lúc nào đã cắm vào trong thịt cũng không có cảm giác, đôi mắt xéch lộ sát ý và ngoan độc: "Tiểu tiện nhân, hai năm trước ta có thể trừng trị người, hai năm sau, người cũng đừng mơ tưởng sống yên thân. Cứ chờ rồi xem." Nhưng bà ta tựa hồ đã quên, bây giờ Vũ Nhạc đã xưa không bằng nay, làm sao một tiện thiếp nhỏ nhỏ như bà ta có khả năng trừng trị đây?

Đám người Vũ Nhạc trở lại học viện được Từ Luyện cho nghỉ mười ngày. Sau mười ngày sẽ chính thức bế quan ở bảo tháp để tu luyện, sau khi đóng quan (đóng cửa tu luyện) không biết tới khi nào mới có thể đi ra, cho nên thời gian của các nàng cũng không còn nhiều nữa.

"Các muội có muốn về thăm nhà một lần không?" Vũ nhạc quay đầu nhìn bốn người Cung Tuyết, nghe Từ Luyện nói, có lẽ thời gian bế quan sẽ không hề ngắn.

Bốn người Cung Tuyết không chút nghĩ ngợi lắc đầu: "Lần này xuất môn đương nhiên phải công thành danh toại mới có tư cách trở về, nếu không thì chính chúng ta cũng khinh thường chính mình."

Vũ Nhạc nghe các nàng nói vậy, tươi cười: “Không tưởng tượng được ý nghĩ của chúng ta lại không mưu mà hợp, như vậy cũng tốt, chờ chúng ta thực sự trở nên cường đại rồi trở về cũng chưa muộn. Vậy mười ngày này các muội hãy theo ta về Yêu Cung nhé?”

“Vô cùng vinh hạnh.” Bốn người Cung Tuyết đã nghe Mộc Ngư thuật lại mọi chuyện, cả đám cũng tức giận tới đau gan, thù này các nàng nhất định phải đòi lại.

“Vậy thì bây giờ xuất phát.” Vũ Nhạc vỗ vỗ tay, Cung Tuyết gọi Phi Thiên ứng tới, một nhóm sáu người hướng về phía Yêu Cung.

Có Phi Thiên ứng trợ giúp, qua thời gian không lâu, sáu người Vũ Nhạc thuận lợi tới dưới chân núi cao nhất của Yêu Cung, Thiên Huyền. Nhìn mây mù ẩn hiện khắp dãy núi, Vũ

Nhạc quay đầu nhìn về phía Mộc Ngư: “Vị trí Yêu Cung cụ thể ở chỗ nào?”

Mộc Ngư vừa nghe nàng nói, vừa định mở miệng thắc mắc, lại chợt nhớ ra tiểu thư mất trí nhớ, lại từ từ giải thích: “Leo lên ngọn núi này sẽ nhìn thấy một đồng bằng, nơi đó là cổng vào Yêu Cung, có điều kết giới của Yêu Cung cũng không phải người bình thường có thể phá. Nhưng may mắn tiểu thư là dòng chính nữ của Cung chủ, có tiểu thư ở đây thì kết giới này phá dễ như trở bàn tay.”

“Hả? Dựa vào cái gì?” Mộc Ngư vừa nói như vậy, lập tức làm cho mọi người hiểu kỳ, Vũ Nhạc lại nhìn về phía Mộc Ngư đầu tiên: “Chẳng lẽ là dùng... máu của ta?”

“Vâng, tiểu thư, chỉ cần một giọt máu của người, chúng ta có thể thoải mái đi qua cửa.” Mộc Ngư cười cười gật đầu, quả nhiên tiểu thư là thông minh nhất.

Sau nửa canh giờ, sáu người Vũ Nhạc vừa mới phá bỏ kết giới, đứng ở trước một hồ sen. Xung quanh mọi người đột nhiên xuất hiện mấy ẩn vệ hắc y, thủ lĩnh hắc y thận trọng nhìn Vũ Nhạc: “Các người là ai? Lại dám cả gan xông vào Yêu Cung?”

Vũ Nhạc hai tay ôm ngực, nhú mày nhìn về phía hắc y nhân cầm đầu: “Tự tiện xông vào? Chúng ta quang minh chính đại tới đây hiểu không?”

“Lớn mật? Yêu Cung há là nơi dám nhóc con các người có thể tới? Mau rời khỏi đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.” Tuy trên mặt hắc y nhân không chút thay đổi nhìn đám người Vũ Nhạc nhưng lời nói ra vẫn lưu một đường sống. Dù sao, kết giới này không phải bất luận kẻ nào cũng có thể phá, nhất là là một đám tiểu nha đầu ít tuổi, lại càng thêm không tưởng tượng nổi.

“Dừng tay, Nhị tiểu thư hồi cung, các người cũng dám chặn đường sao?” Mộc Ngư mặt không biến sắc chắn trước người Vũ Nhạc, trên khuôn mặt hiện lên vẻ sắc bén và thông hận. Tiểu thư mới đi hai năm mà thôi, cả đám người này cư nhiên đã không nhớ rõ rồi sao? Lòng người dễ đổi, quả thật không giả. Nhưng Mộc Ngư không hề biết sau khi Yêu Vũ Mị rời đi, người trong Yêu Cung cơ bản đã bị Tiết Bảo Phụng thay đổi mấy lần, làm sao có người biết tới nhị tiểu thư đã qua đời này chứ?

“Nhị tiểu thư? Chúng ta chỉ biết đại tiểu thư và tam tiểu thư, không biết tới nhị tiểu thư? Cô nương, không phải các người đi nhầm chỗ rồi chứ?” Hắc y ẩn vệ cười lạnh, náo loạn một hồi hóa ra là tới nhận thân sao?

“Này này này, ta nói người gốc từ kia? Người còn có mặt mũi đứng ở đây cười sao? Nếu không có nhị tiểu thư thì làm gì có tam tiểu thư? Nào của người bị cửa kẹp sao?” Quả Nhiễm chịu không nổi sắc mặt của bọn chó giữ nhà này, sau khi khinh bỉ một hồi, kéo kéo Vũ Nhạc vào bên trong: “***, không phải chỉ là một cái Yêu Cung giẻ rách thôi sao? Người mời lão nương tới, lão nương còn chưa đồng ý đâu. Nếu không phải vì tiểu thư nhà ta thì ai muốn tới cái nơi quý quái này chứ? Tiến vào cửa cũng phải cho máu, cái tên biến thái nào thiết kế vậy?”

“Khụ, Nhiễm nhi, muội có thể bình tĩnh một chút được không?” Mía nhất thời chịu không được, trực tiếp phì cười.

“Nhấn cái quỷ gì, các người có đi hay không? Không đi thì chúng ta đi.” Dứt lời nàng kéo Vũ Nhạc dùng khinh công bay qua hồ sen. Đám người Mộc Ngư thấy thế, cũng nhanh chóng bắt kịp, không chút nào để ý tới ẩn vệ u mê bị Quả Nhiễm mắng. “Hừ, mắt chó nhìn người thấp, phản ứng lại chậm như vậy, thật sự là chủ nào tớ này! Trình độ này cũng đòi làm ẩn vệ? Ánh mắt của nữ nhân kia quả thật bình thường.”

Khi nhóm ẩn vệ phản ứng lại, mấy người Vũ Nhạc đã sớm rời đi. Bọn chúng chán nản, nhưng không quên báo tin cho tất cả ám vệ của Yêu Cung. Trên dưới Yêu Cung rất nhanh nhận được tin báo, mà ngay cả nữ nhân nào đó đang ở trên giường vận động cũng kinh ngạc dừng lại, “Người vừa nói cái gì? Lập lại lần nữa?”

“Khởi bẩm Cung chủ phu nhân, vừa mới có sáu thiếu nữ xâm nhập Yêu Cung, tự xưng là nhị tiểu thư...” Nha hoàn còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng bình hoa rơi xuống đất, ngay sau đó là tiếng Tiết Bảo Phụng dốc cạn tức giận hô lên: “Lão nương nuôi đám người các người làm cái gì không biết? Cư nhiên sáu nữ tử cũng không ngăn được? Biến, cắt hết cho ta, nhất định đừng cho nàng ta xuất hiện trước mặt Cung chủ, nếu không các người mang đầu tới gặp ta.” “Dạ dạ dạ, nô tỳ đi ngay.” Giọng nói của tiểu nha hoàn run rẩy, bước nhanh ra cửa.

Mà lúc này trên giường lớn hỗn loạn của Tiết Bảo Phụng có một vị nam quan môi hồng răng trắng đang nằm, vẻ mặt khó chịu nhìn Tiết Bảo Phụng. Bà ta nhìn về phía móng hân đập một cước: “Còn thất thần cái gì? Mau cắt cho ta, thời gian này đừng đến nữa!”

“Phu nhân... Người, đây là người không cần ta nữa sao?” Nam quan bộ dáng non mềm vừa nghe bà ta nói, nhất thời bị dọa trắng mặt, vô cùng căng thẳng nhìn Tiết Bảo Phụng, bộ dáng vô cùng tội nghiệp.

Tiết Bảo Phụng đau đầu muốn nứt, “Vừa rồi người cũng nghe thấy, gần đây trong cung có việc, người cũng đừng xuất hiện nữa, có cơ hội ta sẽ tới tìm

ngươi.”

Nam nhân lập tức vui mừng: “Phu nhân, ngươi nói thật chứ?”

“Thật sự, thật sự, mau mau đi đi, ta còn muốn đi tới chỗ Cung chủ.” Tiết Bảo Phụng vỗ vỗ mông tròn của nam nhân, xóc chần lên, lập tức có nha hoàn không chớp mắt thay y phục cho bà ta, nam nhân kia cư nhiên cũng không hề cố kỵ mặc y phục. xem ra bọn họ đã luyện thành thói quen rồi.

Mặc dù đã hai năm không trở về Yêu Cung nhưng nơi này vẫn không hề thay đổi, cho dù cảnh còn người mất nhưng vẫn như cũ có thể thấy được hồi ức năm đó. Theo sự chỉ dẫn của Mộc Ngư, đám người Vũ Nhạc nhanh chóng tìm đến Thiên các nơi Yêu Ván Thiên ở.

Nhưng đúng lúc này, một đám hắc y nhân từ bốn phương tám hướng dần hiện ra, vây xung quanh sáu người Vũ Nhạc. không bao lâu, một nữ nhân trung niên mặc y phục đẹp đẽ, dung nhan xinh đẹp đi tới, khi bà ta nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của Vũ Nhạc lập tức hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng: “Tiện nhân, ngươi còn mặt mũi trở về?”

“Hà? Tiện nhân mắng người nào thế?”

“Tiện nhân mắng ngươi!”

“Oa .... Hóa ra là tiện nhân đang mắng ta sao? Lão bà bà, ngươi cũng quá khiêm tốn, cư nhiên có thể tự mình hiểu lấy.”

“Ngươi ... giỏi cho nha đầu chết tiệt, vài năm không thấy, mồm mép sắc bén rồi sao?” Tiết Bảo Phụng mấy năm sống trong an nhàn sung sướng đã làm cho khuôn mặt của bà ta có thịt thừa, nhất là lúc này nóng giận, bộ dáng dữ tợn làm cho người khác thấy buồn nôn.

“Quá khen, quá khen, ngươi cũng không kém đâu, càng ngày càng ... ghê tởm, lão thái bà!” lần này Vũ Nhạc trở về chính là làm cho nữ nhân này khó chịu, nói ba câu vẫn không quên từ lão thái bà. Hôm nay không làm bà ta tức chết thì cũng phải sống không bằng chết.

“Ngươi,,, ngươi lại có gan trở lại? Còn dám mắng lão nương? Ngươi được đấy Yêu Vũ Mị, đừng tưởng rằng bây giờ có Nhạc gia làm chỗ dựa, nước xa không cứu được lửa gần, có lão nương ở đây không để ngươi tới làm càn.” Tiết Bảo Phụng hiển nhiên đã quá tức giận, cây trâm đỏ thắm trên đầu theo động tác của bà ta tạo ra âm thanh chói tai, bộ dáng lúc này của bà ta có gì khác với mẹ đàn bà chua ngoa?

“Ta lại ở trước mặt ngươi càn rỡ? hừ, ngươi đúng là tự đề cao mình, ngươi cho rằng ngươi là gì của ta hả? một tiện thiếp cũng dám ở Yêu Cung một tay che trời? Quả Nhiễm, Mộc Ngư, thay ta giáo huấn tiện nữ nhân không biết trời cao đất rộng này một chút, để cho nàng hiểu cái gì là thân phận khác biệt, cái gì mới là chủ nhân thật sự!”

Sát ý khát máu trong mắt Vũ Nhạc chưa bao giờ Mộc Ngư nhìn thấy, nữ nhân Tiết Bảo Phụng này, đáng chết!

Quả Nhiễm vừa nghe nàng nói, lập tức hưng phấn xoa tay, quay cổ, xoay cổ tay, sau khi làm xong động tác chuẩn bị mới nở nụ cười hung dữ nhìn Tiết Bảo Phụng: “Nữ nhân xấu xí, ngươi muốn ra tay từ chỗ nào đây hử?”

“Ngươi ... ngươi dám?” Tiết Bảo Phụng hiển nhiên vẫn chưa hiểu rõ tình hình, bà ta đơn thuần cho rằng chỉ bằng sáu người Yêu Vũ Mị làm sao có thể đánh lại được nhiều ân vệ như vậy? đây không phải muốn chết thì là gì? Nhưng bà ta lại không biết, Yêu Vũ Mị bây giờ không phải là Yêu Vũ Mị năm đó nữa, làm sao có thể trừng trị nàng đây?

“Bốp, bốp” hai tiếng, trong lúc mọi người vẫn trơ mắt nhìn, Quả Nhiễm quyết miệng, xoa xoa bàn tay bị đau càu nhàu: “Mẹ nó, da mặt của nữ nhân này quá thô ráp, tay tỷ tỷ cũng bị đau rồi.”

“Ngươi ... ngươi dám đánh ta? Tiết Bảo Phụng bị đánh bất thành linh mất nỏ đom đóm, bà ta vừa chỉ vào Quả Nhiễm, vừa nhìn về phía hắc y nhân, đằng sau gầm nhẹ: “Các ngươi đều chết hết rồi sao? Còn khoong bắt nữ nhân đó lại?”

Nhưng mà đám ân vệ vẫn như cũ đứng yên không nhúc nhích, không có bất kỳ phản ứng nào. Lúc này Tiết Bảo Phụng mới cảm thấy có gì đó không bình thường, bà ta run rẩy nói với Vũ Nhạc: “Ngươi ... rốt cuộc ngươi đã làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Ân đoạn nghĩa tuyệt

“Ngươi... Đồ tiện nhân, ngươi thấp hèn giống mẹ của ngươi, một dạng không biết xấu hổ, A a a... Ngươi dám đánh ta? Ngươi cư nhiên dám đánh ta?” Kế tiếp, bà ta không chịu nổi còn chưa nói xong đã bị Vũ Nhạc hung hăng tát một phát. d\$đ%l@q#d Rồi sau đó, nàng dậm một cước lên mặt bà ta, tay phải chỉ xuống, từ trên cao nhìn xuống người đàn bà nhếch nhác trước mắt, giọng nói của nàng vô cùng lạnh lẽo: “Tiết Bảo Phụng, không thể không bội phục khả năng của ngươi, như vậy nữ nhi bảo bối của ngươi đã báo cho ngươi biết tin ta sẽ trở về rồi? Làm sao ngươi có thể bình tĩnh đứng ở đây điều vô giương oai thế? Ôi chao, ta nên khen ngươi ngu xuẩn sao? Hay là nên khen ngươi có khí phách đây?”

“Tiên nhân sinh ra vẫn là tiên nhân, người...” d%&d^l*q@d Bà ta còn chưa kịp nói xong, Vũ Nhạc dùng lực dưới chân, khuôn mặt béo múp của bà ta nhất thời thay đổi, nhân cơ hội này, Vũ Nhạc thần không biết quỷ không hay bỏ đan dược vào miệng bà ta, Tiết Bảo Phụng sợ trắng mặt: “Người...Đồ tiên nhân, người cho ta ăn cái gì?”

“Độc dược vẫn không khép được cái miệng của người sao?” Vũ Nhạc thờ ơ nhìn bà ta, thật sự không hiểu loại người này sao lại vừa mất Yêu Ván Thiên? Mấy năm nay tại sao hẳn lại ngu ngốc để nữ nhân này thao túng tất cả? Vừa rồi nếu không phải Mía lén lút nói chuyện tình yêu của nữ nhân này thì làm sao nàng có thể nhớ tới cách trừng trị này?

“Độc, độc dược? Nha đầu chết tiệt kia, người cho ta ăn cái độc dược gì?” Tiết Bảo Phụng bị Vũ Nhạc giẫm lên, mà ân vệ xung quanh đã đứng yên, lúc này trong lòng cũng không thể bình tĩnh nổi, lần đầu tiên cảm giác được đe dọa chết chóc.

“Đối với người khác có

thể gọi là độc dược, nhưng mà đối với người lại là thần dược, là một loại thần dược cho người dục tiền dục tử, sao rồi, có phải người nên cảm kích ta hay không?” Vũ Nhạc thâm trầm nhìn Tiết Bảo Phụng, trên mặt đột ngột nở nụ cười tươi.

“Người... Người dê tiện, dê tiện.” Tiết Bảo Phụng là kẻ thông minh, lập tức hiểu được ý tứ của Vũ Nhạc, vài lần vùng vẫy muốn đứng lên, lại bị Vũ Nhạc ghì lại: “Muốn phản kháng? Với sức lực hiện giờ của người, chắc chắn, đúng là không biết lượng sức.”

“Dê tiện? Năm đó người bí mật giết chết ta và Mộc Ngự, sao lại không thấy người tự nói mình dê tiện? Lúc người cho Yêu Ván Thiên đội nón xanh, sao không thấy người nói mình dê tiện? Người ngấm sát hại hạ nhân của Yêu Cung, lại chưa từng nói mình dê tiện? Hiện tại lại còn giả bộ làm người tốt trước mặt ta? Tiết Bảo Phụng, người không biết hôm nay người chỉ là hạng tôm tép nhãi nhép sao? Hôm nay, ta sẽ khiến cho người thành kẻ ai cũng có thể làm chông, thấy thế nào?” Vũ Nhạc cười lạnh, nữ nhân tàn nhẫn như vậy quả thật là chết chưa hết tội. Để cho bà ta chết thì quá đơn giản, hôm nay, nàng muốn hành hạ bà ta đến chết, thống khổ đến chết.

“Kéo bà ta đến chuồng ngựa, để cho bà ta hưởng thụ thật tốt.” Vũ Nhạc gọi lên nụ cười tà khí nhìn về phía Tiết Bảo Phụng. Mộc Ngự, Qua Nhiễm run rẩy cả người, kéo nữ nhân mặt xám tro tới chuồng ngựa. Tới lúc này Tiết Bảo Phụng mới lộ ra vẻ mặt khủng hoảng, toàn thân bà ta run rẩy kịch liệt, điên loạn gào thét: “Yêu Vũ Mị, người không chết từ tế dược, người nhất định xuống Địa ngục, người nhất định xuống Địa ngục...” Nhưng mà, trả lời bà ta chỉ là sự im lặng.

“Tiểu thư, những người này làm sao bây giờ?” Vũ Nhạc nhìn đám hắc y nhân bị cố định, lông mi nàng khẽ nâng, nhẹ nhàng nói: “Cứ để đứng vậy đi, Yêu Ván Thiên ở đâu?”

“Ngày hôm qua lại bế quan, tính thời gian thì xế chiều sẽ đi ra.” Đi tới Yêu Cung các nàng mới biết Yêu Ván Thiên trừ luyện võ chỉ có luyện võ, đối với chuyện của Yêu Cung rất ít khi nhúng tay, đó cũng là lí do vì sao Tiết Bảo Phụng lại cảm thấy sợ hãi như vậy.

“Còn nữ nhi của Tiết Bảo Phụng?” Vũ Nhạc thần nhiên mỉm cười, xế chiều sao? Có phải nàng nên an bài thật tốt không?

“Yêu Vũ Nghiên đang trên đường trở về Yêu Cung, khoảng nửa giờ nữa sẽ tới, Yêu Vũ Li đang luyện võ ở sau núi, xế chiều mới trở về.” Cung Tuyết nhìn giữa lông mày Vũ Nhạc lộ ra sát ý, không khỏi ngậm thở dài, mẹ con ba người này, hôm nay xem ra không sống tốt rồi.

“Nếu xế chiều mới trở về, vậy thì vì các nàng hãy an bài thịnh yến thật tốt nhỉ?” Con người tự tiểu phi tiểu nhìn về phía hắc y ân vệ phía sau. Bối Khả rùng mình một cái, không phải tiểu thư muốn...?

“Đem mấy thứ ân vệ đã uống thuốc này ném vào chuồng ngựa đi, xế chiều sao, chắc là đủ mỗi người một lần chứ?” Nghe Vũ Nhạc nói lời tà ác không thể tà ác hơn, Bối Khả tròn tròn mắt, thì ra để cho nữ nhân Tiết Bảo Phụng kia hầu hạ mấy chục đại nam nhân, cộng thêm không biết bao nhiêu tuần mã? Chú ý này hình như quá ác độc rồi?

“Sao thế? Các người không đành lòng sao?” Nhìn ba người đứng yên không nhúc nhích hiển nhiên bị dọa ngốc, Vũ Nhạc phá lệ thấy tội nghiệp, “Các người nghĩ lại xem nữ nhân này đã hại chết bao nhiêu người, nghĩ lại bà ta đối xử với ta như thế nào, các người có thấy nhẫn tâm không?”

Ba người Cung Tuyết hơi giật giật khóe miệng, nhìn về phía Vũ Nhạc. “Không phải chúng ta không đành lòng, mà là, hình như để cho bà ta hưởng thụ rồi?”

Choáng váng, thì ra ba người này so với nàng còn phúc hắc hơn? “Vậy người có cách nào tốt hơn không?”

Mía kì quái nhìn Vũ Nhạc một cái, ngượng ngùng sờ sờ chớp mũi: “Không, muội thấy cách này rất tốt, có phải không Tuyết nhỉ? Khả nhỉ?”

Ba người tựa hồ nghĩ ra cái gì, liên tục gật đầu, thần tốc gọi Linh thú khế ước của mình ra, đem đám hắc y nhân đi về phía chuồng ngựa. Xem ra đêm nay, Yêu Cung nhất định không yên tĩnh.

Lúc này, nam nhân tuần mã đang đứng trên khoảng không trung, nhìn nữ nhân nhà mình không chút lưu tình dùng thủ đoạn cương quyết, nhin không được tâm tặc: “Không ngờ nàng lại dùng cách này trừng trị tiên nhân kia, rất độc đáo!”

“Chủ nhân, các thế lực dưới cờ Yêu Cung, chỉ cần ngài ra lệnh lập tức có thể tan ra.” Từ Ngưu lặng yên không tiếng động xuất hiện trong hư không, trầm giọng bẩm báo với Thiên Duật Dạ.

“Chủ nhân, Yêu Vũ Nghiên đã bị chúng ta ngăn cản bên ngoài, khi nào thì cho nàng đi vào, đang đợi ngài ra lệnh.” Một giọng truyền âm nhập thuật

truyền tới từ xa.

Nghe thủ hạ báo lại, đôi mắt Thiên Duật Dạ chậm rãi nhắm lại, không có ý muốn mở miệng, cả người tản mát ra khí phách vương giả. Đám người Từ Ngưu biết hẳn đang chờ đợi, đang đợi trò đùa của phu nhân chính thức bắt đầu. Xem ra, hôm nay Yêu Cung khó thoát khỏi cái chết.

Màn đêm rất nhanh buông xuống, vầng trời của Yêu Cung tràn ngập không khí quỷ dị, Yêu Vấn Thiên vừa đi ra khỏi cấm địa bất thành linh bị hắc y nhân đánh cho trở tay không kịp, mắt thấy đối phương bị thua lại đột nhiên lác mình thoát đi, làm sao Yêu Vấn Thiên bỏ qua cơ hội này? Hắn không chút nghĩ ngợi đi theo.

Cùng lúc đó, Yêu Vũ Nghiên vừa tiến vào Yêu Cung và Yêu Vũ Li vừa đi ra từ sau núi đều bị hắc y nhân dẫn tới khu nuôi ngựa. [Tieutam: oa oa tới khúc hay rồi ha ha] Vừa bước vào chỗ này, các nàng rất nhanh cảm giác nơi này không bình thường. Yêu Cung hôm nay tựa hồ có chút quái dị, rốt cuộc làm sao bất thường, trong chốc lát không nói rõ được.

Ngay tại lúc bọn họ tập trung tìm kiếm hắc y nhân thì một tiếng kêu thê thảm cắt ngang trời đêm, tỷ muội hai người biến sắc. Đây là... Là tiếng của mẫu thân? Hai nàng kiểm chế cảm giác khẩn trương, nhún chân một chút, bay về phía âm thanh phát ra...

Khi tỷ muội hai người cùng với Yêu Vấn Thiên đi tới chuồng ngựa, bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. Bọn họ nhìn thấy gì? Mấy chục nam nhân lửa lò đứng trong chuồng ngựa, ánh mắt mờ mịt nhìn chăm chăm nữ nhân dưới chân đang rên rỉ, mà lúc này trên người nữ nhân cư nhiên lại là một con tuần mã...

Nhìn đến đây, dù là kẻ ngốc cũng biết bên trong đang xảy ra chuyện gì? Ngay tại lúc đám người Yêu Vũ Nghiên phần nộ muốn rời đi, lại bị lời nói của nữ nhân làm kinh sợ tới mức lao đảo, “Mau, nhanh một chút, bảo bối nhanh một chút đi!” Giọng nói này, giọng nói này không phải là mẫu thân của các nàng sao? Yêu Vũ Li và Yêu Vấn Thiên bị giọng nói làm sững sờ tại chỗ, quên cả phản ứng.

Đối với việc Tiết Bảo Phụng dâm loạn, tỷ muội hai người sao lại không biết chứ? Nhưng hôm nay nhìn thấy hình ảnh khẩu vị nặng như vậy, đương nhiên các nàng bị dọa u mê rồi? Mẫu thân đang làm gì? Sao lại cùng... Mà bên người còn có mấy chục nam nhân đứng bên cạnh, trời ơi, chỉ cần nghĩ tới cảnh đáng sợ kia, chân các nàng lập tức run rẩy. May mắn, may mắn phụ thân không biết, nếu bị phụ thân biết thì mẹ con ba người các nàng làm sao ở lại Yêu Cung?

Nhưng mà, sự thật là người sợ cái gì thì nó lập tức đến. Ví như bây giờ Yêu Vấn Thiên đã tức giận gần như điên cuồng, ngửa mặt lên trời gầm lên: “Tiết Bảo Phụng, đồ tiện nhân này, đi chết đi!” Sau đó, một chưởng quét qua chuồng ngựa, chuồng ngựa đổ ầm ầm. Nhưng khiến hắn suýt thổ huyết lần nữa là mặc dù chuồng bị sập, nhưng người bên trong và súc sinh vẫn không bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục tiến hành. Yêu Vấn Thiên nắm chặt quả đấm, trong mắt tràn đầy phần nộ, từng bước một đi về phía chuồng ngựa.

Hai tỷ muội Yêu Vũ Nghiên, Yêu Vũ Li đang đứng ở đó không xa bị phụ thân xuất hiện làm cho choáng váng, nhưng khi các nàng kịp phản ứng lại đã thấy Yêu Vấn Thiên đã tiến vào trong chuồng ngựa nồng đậm mùi tình dục, nắm lấy Tiết Bảo Phụng lửa lò không chút nương tình kéo ra khỏi chuồng ngựa, phần nộ ném xuống thảm cỏ, “Giới cho người Tiết Bảo Phụng, không nghĩ người bây giờ lại bụng đói ăn quảng như vậy? Cư nhiên cả súc sinh cũng cần? Giữ lại người ở đây đúng là vứt thể diện của Yêu Cung ta, người đi chết đi!”

Ngay tại lúc chuồng của Yêu Vấn Thiên sắp rơi vào người Tiết Bảo Phụng, Yêu Vũ Nghiên và Yêu Vũ Li điên cuồng chạy đến, một trái một phải ôm chân Yêu Vấn Thiên, lớn tiếng khóc: “Phụ thân, phụ thân, người hạ thủ lưu tình, nương không phải là người như vậy, chuyện này nhất định là có người hãm hại, phụ thân người tra xét rõ ràng rồi giết cũng không muộn mà!” “Đúng vậy phụ thân, mấy năm nay người bế quan tu luyện, nếu không phải mẫu thân vất vả quản lý Yêu Cung từ trên xuống dưới, làm sao có thể thái bình như bây giờ? Mẫu thân dù không có công lao cũng có khổ lao chứ? Phụ thân bây giờ hỏi cũng không hỏi rõ ràng, đã muốn định tội mẫu thân, không phải độc đoán sao?”

“Độc đoán? Qua loa? Các người mở to hai mắt, nhìn cho rõ cái người các người gọi là mẫu thân, bà ta đâu có một chút nào bộ dáng làm mẹ? Tình huống hiện giờ, bà ta ngay cả kĩ nữ cũng không bằng, giữ lại bà ta làm gì? Còn không bằng một đao giết chết!” Yêu Vấn Thiên sớm đã xanh mặt, giận dữ giơ tay lên hạ chưởng, đá hai nữ nhi một trái một phải văng ra, sau đó hướng về phía Tiết Bảo Phụng chuẩn bị hạ chưởng. Thời khắc nguy cấp, Yêu Vũ Nghiên nắm lấy một tay mẫu thân, Yêu Vũ Li nhanh chóng tiến lên ôm Tiết Bảo Phụng vào lòng. Khi chạm tới nhiệt độ nóng bỏng trên người bà ta, ánh mắt nàng trầm xuống, nhìn về phía Yêu Vấn Thiên hoảng sợ: “Phụ thân, mẫu thân là bị người khác hạ được, nàng bị người khác hạ được đó!”

“Hạ được? Thì sao? Thân thể thảm hại như vậy còn vọng tưởng ở lại Yêu Cung, quả thật là nằm mơ!” Trong mắt Yêu Vấn Thiên không thể chịu nổi một hạt cát, nữ nhân của mình lại làm chuyện bậy bạ với súc sinh, để mặt mũi hắn ở đâu? Nếu như bị hại có thể tha, nhưng không có khả năng cho nàng tiếp tục ở lại Yêu Cung.

“Phụ thân, làm sao người có thể nhẫn tâm như vậy? Mẫu thân là thê tử của người mà? Người quên nàng đã vì người mà lo liệu cho cái nhà này bao năm sao?” Yêu Vũ Nghiên đầm lệ nhìn Yêu Vấn Thiên, chính mình không tin được phụ thân sẽ coi trọng thể diện như vậy, vậy thì cuộc sống về sau của ba mẹ con các nàng sẽ thế nào?”

“Oa, cảm động như vậy sao? Ở đây diễn tuồng gì đây? Có phải ta đã bỏ lỡ cái gì rồi không?” Ngay tại lúc ba người vì Tiết Bảo Phụng mà giằng co, Vũ Nhạc chấp tay sau lưng, nhàn nhai đi tới.

Nhìn thấy Vũ Nhạc đột nhiên xuất hiện, Yêu Vũ Nghiên hiểu ra cái gì, cười một cái, nổi giận đùng đùng nhìn chăm chăm Vũ Nhạc: “Là người, là người đúng không, nhất định là người làm?”

“Ôi chao, vị đại tiểu thư này, người nổi điên làm gì? Ta làm cái gì? Bản cô nương đã làm cái gì

rồi? Tới đây, người nói cho ta biết ta đã làm cái gì rồi!” Vũ Nhạc ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Yêu Vũ Nghiên, trong mắt tràn ngập lạnh lẽo.

"Nghiên nhi, nàng là ai?" Yêu Ván Thiên nhìn thiếu nữ đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt anh tuấn rét lạnh, từ khi nào phòng vệ của Yêu Cung không chịu nổi một kích như vậy? Ai cũng có thể đi vào rồi?

"Ta là ai? Ha ha, phụ thân đại nhân thân ái, ngươi cư nhiên lại hỏi ta là ai? Thật sự vừa buồn cười vừa đáng giận đó, sao thế, chỉ có hai năm thôi ngươi đã quên mất ta?" Yêu Vũ Mị cười châm chọc nhìn về phía Yêu Ván Thiên, thật không hiểu nổi mẫu thân thần bí khó lường của nàng, tại sao lại coi trọng tên Yêu Ván Thiên ngoại trừ luyện võ đều không quan tâm cái gì, nam nhân như vậy có cái gì tốt?

"Ngươi....Ngươi là Mị nhi?" Yêu Ván Thiên không thể tưởng tượng thiếu nữ tuyệt mỹ trước mặt là nữ nhi Yêu Vũ Mị khiếp nhược vô năng, mặt vàng như nền trước kia, nắng chói sáng như vậy rất khác so với trong trí nhớ.

Vũ Nhạc châm chọc cười: "Trước kia thôi, hiện tại thì không phải. Hiện giờ thân phận của ta là đại tiểu thư Nhạc gia, Vũ Nhạc. Không phải là nữ nhi Yêu Vũ Mị của ngươi."

"Con đang oán trách phụ thân sao?" Yêu Ván Thiên nhìn Vũ Nhạc cười châm chọc, đột nhiên cảm thấy áy náy, ngay cả ngữ khí cũng vô ý thức có chút ôn hòa.

"Không hề yêu, tại sao lại oán trách? Đối với ta, ngươi bất quá chỉ là một người không quen biết thôi!" Vũ Nhạc cười phì ra, chẳng muốn liếc hán một cái.

"Ngươi thấy ngươi ngu chưa Yêu Vũ Mị, ngươi đã không làm phụ thân nhận ra, ngươi còn trở về làm cái gì?" Yêu Vũ Li không có cơ hội chen miệng sau một hồi sững sờ liền lấy lại tinh thần, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Yêu Vũ Mị, giọng giễu cợt nói.

"Làm cái gì? Dĩ nhiên là quay về đoạt lại tất cả những gì thuộc về ta rồi! Ví dụ như Mạc Thương cảm mẫu thân để lại cho ta, ví như Tử Mị châu mẫu thân để lại cho ta, mấy thứ này đều bị ba mẹ con các người đoạt đi chẳng lẽ ta không nên đòi lại sao?" Vũ Nhạc dùng ánh mắt ám chỉ ngu ngốc nhìn ba mẹ con từ trên xuống dưới, ý châm chọc hiện lên trong mắt: "Không nghĩ tới, tiện thiếp này lại làm ra chuyện xấu hổ mất mặt như vậy, đúng là làm bẩn mắt ta. Mộc Ngư, chúng ta đi, nếu hiện giờ các nàng không rảnh thì chúng ta tự mình tìm kiếm, tìm xong rồi khăn trương rồi đi, nơi giẻ rách này ta không muốn ở lại dù là một phút."

"Ngươi....Ngươi dám? Nghĩ tới Tử Mị châu mình yêu quý bị Vũ Nhạc cướp đi, Yêu Vũ Li nhanh chóng đứng lên, mặt trắng xanh giận dữ hận không thể bỏ nhào vào Vũ Nhạc: "Ngươi đồ cùi mực, cư nhiên còn dám tới Yêu Cung cướp đồ, đúng là không biết lượng sức." Yêu Vũ Nghiên muốn nhắc nhở nàng ta nhưng không kịp nữa, Vũ Nhạc giơ tay ra, dùng lực, chỉ nghe pắc một tiếng, chính là tiếng cổ tay Yêu Vũ Li trật khớp. Khi Yêu Vũ Li vẫn còn kinh sợ, Vũ Nhạc giẫm một cước lên nàng ta: "Cùi mực? Nếu ta là cùi mực thì hiện giờ các người, dù là cùi mực cũng không bằng." Dứt lời, nàng yên lặng xoay người, càng không thèm nhìn thấy hai tỷ muội hoảng sợ trên mặt đất.

"Mị nhi, con đã thay đổi." Giọng nói tràn đầy cảm xúc của Yên Ván Thiên vang lên sau lưng nàng, Vũ Nhạc dừng chân lại một chút, cười lạnh lẽo: "Thay đổi? Sau khi mẫu thân ta qua đời, ngươi đã từng để ta vào trong mắt chưa? Ta thay đổi như thế nào ngươi có biết không? Ngươi làm sao biết mấy năm nay ta bị đám người kia hành hạ thế nào? Một câu ta thay đổi là có thể tìm lại tình thân đã mất sao? Đúng là vô cùng chọc cười, lúc ta bị Tiết Bảo Phụng đẩy xuống vách núi, ngươi đang ở nơi nào? Khi bà ta nói ta đã chết, ngươi có đi tìm thi thể của ta chưa? Nếu ngươi không hề có chút tình cảm phụ tử nào với ta, thì có tư cách gì nói ta thay đổi?" Dứt lời, đôi mắt trong suốt quay lại nhìn khuôn mặt làm cho nàng ghê tởm, nàng nắm chặt bàn tay, hận ý trong mắt không hề che giấu: "Yêu Vũ Mị từ ngày đó đã không còn liên quan với Yêu Cung, với Yêu Ván Thiên ngươi, đã không còn tình phụ tử."

Lời nói ngoan độc quyết tuyệt làm Yêu Ván Thiên chấn kinh, lúc hán phục hồi tinh thần muốn đi tìm thì nữ nhi của hán đã sớm biến mất không thấy. Nhiều năm đã qua, lần đầu tiên hán cảm thấy bất lực như vậy.

Hán nhìn ba mẹ con bên cạnh, lúc này Yêu Ván Thiên mới hoàn toàn tỉnh ngộ, hóa ra toàn bộ đều do chính mình tạo nghiệt. Nếu như hán không lo thế sự, thì làm sao không biết nữ nhi của mình bị tiện thiếp hãm hại? Nếu như không có lệnh bài của hán thì nữ nhi này làm sao đảo lộn cả Yêu Cung? Từ Tình à, ta thật sự đã phụ lòng nàng, quên đi lời nàng dặn dò, cũng phụ lòng thương của nữ nhi. Hán, hán thật sự không xứng có tình phụ tử, không xứng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vươn Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tất cả đều kết thúc

"Khởi bẩm Cung chủ, Lưu chương quỳ đến." Ngay tại lúc Yêu Ván Thiên ngăn người nhìn theo Vũ Nhạc rời đi, hắc y ẩn vệ yên lặng không tiếng động đi tới bên cạnh hán, nhẹ nhàng báo cáo.

"Hử? Xảy ra chuyện gì rồi sao?" Lưu chương quỳ là tổng chương quỳ của tất cả các cửa hàng của Yêu Cung, hán tới làm gì?

"Cung chủ, người vẫn nên tự mình đi xem thử, lần này không chỉ có Lưu chương quỳ tới, mà còn có người đứng đầu các thế lực." Ẩn vệ muốn nói gì lại thôi, nhìn Yêu Ván Thiên một cái, nhanh chóng cúi đầu. Xem ra, bầu trời Yêu Cung thật sự phải đổi rồi.

Yêu Ván Thiên tựa hồ nhận ra có điểm không bình thường, không nói gì thêm, nhanh chóng đi tới thư phòng. Mà Yêu Vũ Nghiên, Yêu Vũ Ly, hai tỷ

muội nhìn Tiết Bảo Phụng đã hôn mê bất tỉnh, khẽ thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy bà ta nhanh chóng đi về phía Phụng Bảo Các. Hôm nay, mặt mũi của mẫu thân coi như bị vớt đi rồi.

Khi Vũ Nhạc đã lấy lại đồ của mình, chuẩn bị đi khỏi lại nhìn thấy trong hư không có bóng dáng quen thuộc, lông mày vẫn nhíu chặt lúc này mới giãn ra: “Sao chàng lại tới đây?”

Nam nhân cong môi lên: “Nhớ nàng nên tới.” Dứt lời, hắn chậm rãi hạ xuống, vô cùng thân thiết vuốt ve mái tóc nàng, “Sao thế, bọn chúng có làm nàng giận không?”

Vũ Nhạc nghe hắn nói vậy, đột nhiên hiểu rõ tại sao nam nhân này lại xuất hiện ở đây, “Chàng...Chàng là vì vậy nên mới đến sao?”

Ánh mắt của nam nhân bình tĩnh ôn nhu nhìn nàng: “Chuyện của nàng, so với cái gì đều quan trọng hơn. Ta sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, giao cho ta xử lý, được không?”

Vũ Nhạc nhìn vẻ mặt ôn nhu của hắn, đột nhiên cảm thấy mình thật sự hạnh phúc, “Cám ơn chàng.”

“Đưa ngọc, giữa chúng ta còn cần khách khí như vậy sao?” Nam nhân sùng nịch chỉ chỉ vào nàng, “Mọi việc đều xong hết rồi chứ?”

Vũ Nhạc gật đầu, “Đã xong hết, đang chuẩn bị rời đi rồi!”

“Tốt lắm, ta mang nàng đến một nơi.” Nam nhân cong khóe môi, trong đôi mắt phượng thoáng ý cười. Xe ngựa Giao Long toàn thân màu đen chậm rãi bay xuống. Nhìn xe ngựa xa hoa trước mắt, Vũ Nhạc nhin không được nuốt nước miếng: “Chuyện của chàng đã xong rồi hả?”

“Ừm, đi thôi, đưa nàng tới một nơi rất tuyệt vời, tám ngày nữa sẽ đưa nàng trở về Thánh Đức, được chứ?” Ánh mắt nam nhân sáng ngời nhìn Vũ Nhạc, Vũ Nhạc do dự nhìn về phía sau, lại thấy mấy người Cung Tuyết đang vẫy vẫy tay với nàng: “Đi đi, đi đi, bọn muội cũng thuận tiện ra ngoài vui chơi một chút, tám ngày nữa, gặp tại Thánh Đức.” Vũ Nhạc mỉm cười, lúc này mới nhìn về phía Thiên Duật Dạ: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Nam nhân hơi gật đầu, nhìn sang hắc y ẩn vệ dẫn dò gì đó, sau đó giơ tay ra, dắt Vũ Nhạc lên xe ngựa. Kim Long rống một tiếng, xe ngựa nhanh nhẹn bay lên trời, thần tốc biến mất không thấy đâu nữa...

“Hazzz, có người yêu thương chính là không giống bình thường mà, không biết bạn trai của ta khi nào thì xuất hiện đây?” Ngàn năm trước đi theo Yêu Vũ Mị cùng chung hoạn nạn, nàng đã học được ngôn ngữ hiện đại, mà bây giờ nhìn Thiên Duật Dạ yêu thương một nữ nhân như thế, năm người độc thân bọn họ sao lại không ao ước ghen tị chứ!

“Được rồi, người kiểm chế lại đi, đừng quên, năm nay người mới mười hai tuổi, mười hai tuổi đã mộng xuân rồi sao?” Cung Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Qùa Nhiễm, sau đó nhìn qua hắc y ẩn vệ vừa biến mất: “Chủ nhân phải đi 12 Tinh quân, xem ra lần này Yêu Cung sợ là không thể tồn tại được nữa.”

“Cái gì? Yêu Cung thật sự đã bị...?” Mộc Ngư nghe xong lời Cung Tuyết nói, sững sờ trố mắt ra.

“Ừm, đây là chuyện đương nhiên, đi thôi, đừng vì mấy kẻ không đáng mà ở lại chỗ này, nói xem, chúng ta nên đi nơi nào chơi đây??? Thời gian tám ngày, kì nghỉ dài hạn đó!” Mía cười cười, vỗ vai Mộc Ngư, bày tỏ an ủi.

Mộc Ngư nhìn về phía Vũ Nhạc rời đi, bất đắc dĩ thở dài: “Nếu tiểu thư không sao nữa, ta còn lo lắng cái gì?” Nàng nhanh chóng cùng thảo luận với đám người Cung Tuyết...

“Chàng xử lý Yêu Cung thế nào?” Vũ Nhạc cho tới bây giờ vẫn không hoài nghi năng lực của nam nhân này. Trong tám ngày này, nàng cảm thấy hắn cũng nên nói một số chuyện cho nàng nghe.

Nghe Vũ Nhạc nói xong, Thiên Duật Dạ bật cười: “Đương nhiên là gây ông đập lưng ông, người dám đắc tội nàng ở chỗ này của ta, tất cả đều không có kết cục tốt, nàng muốn nghe sao?”

Vũ Nhạc không chút nghĩ ngợi lắc đầu cự tuyệt: “Thôi, ta chỉ cảm thấy hứng thú một chút thôi, chàng muốn đưa ta tới chỗ nào thế?”

“Đi gặp người thân của ta đi, bọn họ rất nhớ nàng.” Thiên Duật Dạ kéo tay nàng, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng.

“Người nhà của chàng?” Hiển nhiên, Vũ nhạc không phản ứng kịp.

“Ừm, thật ra phải nói là người nhà của chúng ta, có điều nàng không có trí nhớ, chỉ có thể tạm gọi là người nhà của ta.” Thiên Duật Dạ nói tới đây, có một chút cảm giác ỳ khuất.

“Ý của chàng là, bọn họ đều nhận ra ta, chỉ có ta là không nhận ra bọn họ?” Thì ra những người xung quanh đều khôi phục trí nhớ, chỉ có nàng là cái gì cũng không biết sao?

“Có thể nói là như vậy.” Thiên Duật Dạ gật đầu, Vũ Nhạc có chút kì quái nhìn Thiên Duật Dạ: “Vậy...Trí nhớ của ta khi nào có thể khôi phục?”

“Khi chấm dứt một kiếp này mới có thể, dù sao hết đời này mới đủ thập thế luân hồi. Chúng ta không có cách nào tránh khỏi.” Suy nghĩ đến việc hắn giữ mình cả ngàn năm, lại nhin không được muốn nắn người.

“VẬY... CHÚNG TA CÓ THỂ THÀNH THÂN?” NẾU ĐÃ PHẢI CHỊU NỖI KHỔ LUÂN HỒ THÌ LÀM SAO BỌN HỌ LẠI DỄ DÀNG Ở CÙNG MỘT CHỖ CHỨ?

“Ta đang dọn dẹp chướng ngại, Vũ nhi, bốn năm nữa, ta cho chính ta bốn năm, cũng là cho nàng bốn năm. Sau bốn năm nữa, ta muốn dùng thực lực của chính mình tuyên chiến với vận mệnh, ta muốn nhìn thấy nàng đạt tới cảnh giới Từ Đế, có thể làm được không?” Vừa nhắc tới tương lai, vẻ dịu dàng trên mặt Thiên Duật Dạ bỗng chốc trở nên vô cùng kiên định nghiêm túc.

“Cảnh giới Từ Đế? Đó không phải là cảnh giới tu luyện cao nhất ở lục địa này sao?” Thực lực bây giờ của nàng chỉ mới tới đỉnh kỳ Từ Vương thôi? Cảnh giới Từ Đế còn cách bốn cấp bậc nữa, theo thứ tự là Từ Hoàng, Từ Tông, Từ Tôn, cuối cùng mới đến cảnh giới Từ Đế, không biết phải đi qua biết bao chặng đường nữa, bốn năm này đúng là trải nghiệm không vui vẻ chút nào!

“Bây giờ thực lực của chàng là gì?” Với thực lực hiện giờ của Vũ Nhạc, nàng căn bản không nhìn ra thực lực của hắn.

“Thực lực thực sự của ta đã bị phong ấn, cho nên thực lực trước mắt chỉ là ở lục địa này – đỉnh kỳ Từ Đế. Nhưng thật ra, chúng ta cũng không thuộc về đại lục này, đây là một vùng đất nhỏ, đỉnh kỳ Từ Đế ở đây cũng không bằng võ học cơ bản ở đại lục trước kia của chúng ta. Vì tránh tạo thành hỗn loạn cho nên phải là những người tiến vào đại lục này thì thực lực của họ sẽ đều bị phong ấn.” Hiện giờ Vũ Nhạc cũng nên hiểu biết một chút chuyện tất yếu.

“Cái gì? Đỉnh kỳ Từ Đế? Đại lục kia của các ngươi cũng quá đáng sợ đó?” Thiên Duật Dạ nói ra, không nghi ngờ kéo theo lòng hiếu kỳ mãnh liệt của Vũ Nhạc. Đỉnh kỳ Từ Đế cư nhiên chỉ là võ học cơ bản, đây... Đây không phải là đùa bỡn sao?

“Tại đại lục Huyền Vũ, những thứ khác không tính là gì, người chỉ có thể mạnh mẽ mới có thể đứng cao hơn, xa hơn. Rất nhiều chuyện không thể nói đả ba câu có thể giải thích rõ ràng. Bốn năm, sau bốn năm nữa, ta sẽ nói toàn bộ cho nàng. Hiện tại nàng không được suy nghĩ bất kỳ điều gì, tu luyện thật tốt, mới đúng là chuyện trọng yếu.” Thiên Duật Dạ không hề muốn tạo cho nàng áp lực quá lớn, nhưng khi nghĩ đến kẻ địch sắp phải đối mặt, lại trở nên ngoan độc.

“Được, chàng yên tâm, ta sẽ làm cho chính mình trở nên cường đại.” Ý không đành lòng trong mắt Thiên Duật Dạ nàng thấy rất rõ, nàng khẳng định chắc chắn nam nhân này trả giá lớn hơn rất nhiều so với nàng. Tuy nàng không biết một ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nam nhân này yêu thương mình, tuyệt đối là chân thật rõ ràng.

Mà lúc này tại Yêu Cung đã xảy ra biến hóa long trời lở đất...

Yêu Vấn Thiên đang ở Yêu Cung bàn bạc với các thế lực dưới cò, đột nhiên hắn cảm giác được một áp lực cường đại tới gần bọn họ. Dưới tình thế cấp bách, Yêu Vấn Thiên phá cửa nhảy ra, hướng về phía trời đêm quất lớn: “Người nào?”

Ngay sau đó, từng hắc y sứ giả hiện thân, sau khi nhìn thấy thực lực của bọn họ, không người nào ở dưới không phát ra tiếng kinh hô: “Cảnh giới Từ Tông? Tất cả đều là cảnh giới Từ Tông sao?” Trời ơi, Yêu Cung bọn họ từ khi nào trêu chọc đến đối thủ hung hãn như vậy?

“Các ngươi là ai?” Yêu Vấn Thiên kiểm chế chấn kinh trong lòng, nhú mảy nhìn về phía đám hắc y nhân đang bay trên không trung.

“Chúng ta theo lệnh Cung chủ, đưa lễ vật tới Yêu Cung.” Từ Ngưu cười lạnh một tiếng, vẻ mặt lạnh lùng.

“Lễ vật? Lễ vật gì? Còn nữa, Cung chủ các ngươi là ai?” Trên đại lục này, ngoại trừ hắn tự xưng là Cung chủ, còn có người nào?

Từ Ngưu lạnh nhạt liếc mắt qua Yêu Vấn Thiên một cái, trực tiếp ném từ trong không gian một cái gì đó, không chút khách khí nói: “Nhìn thật kỹ xem, người sẽ thấy mấy năm nay người có bao nhiêu thất bại! Ngày mai, nó sẽ được truyền đi khắp đại lục. À, đúng rồi, quên nói cho người, tất cả các thế lực dưới tay người, đã bị Từ Minh Cung hợp nhất, cho nên, các ngươi cũng không cần ở đây thảo luận nữa...” Dứt lời, thân hình chớp lóe, biến mất vào trời đêm, lặng yên không một tiếng động.

“Từ Minh cung? Cư nhiên lại là Từ Minh cung hành tung quý dị trong truyền thuyết sao? Nhưng mà, chúng ta đắc tội Từ Minh cung lúc nào vậy? Mấy thứ này là cái gì?” Khi mọi người nhìn mấy bản chép tay dưới đất lên, lập tức bị chấn kinh suýt không thở nổi, nhân vật trong sách này, chẳng lẽ chính là Tiết phu nhân của bọn họ sao? Chính là nữ nhân trước nay không coi ai ra gì đó sao? Lại dám bao dưỡng nam quan? Vậy... Mấy năm nay, Cung chủ rốt cuộc là làm thế nào vậy?

Nếu nói hôm nay Tiết Bảo Phượng bị người hạ được chỉ là ngoài ý muốn, thì những chuyện trong sách này chính là bằng chứng như núi, Từ Minh cung có thể điều tra đầy đủ mọi chuyện, vì sao người bên gối là hắn lại không biết gì chứ? Cư nhiên còn đưa Kim bài giao cho nữ nhân đó? Mấy năm nay, hắn rốt cuộc làm chuyện gì? Yêu Cung thế hệ này đã bị hủy toàn bộ trong tay nữ nhân này, hắn tới cùng là đã tạo nghiệt gì đây? Trách không được nữ nhi không tha thứ cho mình, phụ thân như vậy, sao không làm nữ nhi đau khổ thất vọng chứ?

Sau đó, Yêu Vấn Thiên không nói gì, rời đi. Ngày hôm sau có tin đồn Tiết Bảo Phượng xấu hổ và giận dữ nên đã tự sát, Yêu Vũ Nghiên và Yêu Vũ Li trốn khỏi nhà, Yêu Vấn Thiên bế quan tu luyện không màng thế sự. Cũng có tin tất cả thế lực của Yêu Cung đã truyền sang danh nghĩa của Vũ Nhạc. Trong một đêm, Yêu Cung trở thành đề tài đàm luận của trà lâu trên đại lục, mà làm cho bọn họ chờ mong chính là thiếu nữ mười hai tuổi này, làm thế nào cai quản Yêu Cung đây?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách, Vương Phi Muốn Vươn Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Thời gian bốn năm

Nhưng mà, khi tin tức tức truyền tới tai Vũ Nhạc, nàng chỉ lười biếng cười

cười: "Ta không có hứng thú với Yêu Cung, chàng hãy thu lại đi?" Dứt lời, nàng nhủ mày nhìn về phía Thiên Duật Dạ bên cạnh, Thiên Duật Dạ hơi rũ mắt xuống nghĩ một lát rồi gật gật đầu: "Cũng được, tuy hiện giờ thể lực của Yêu Cung đã suy yếu không ít, nhưng thể lực này cũng không thể khinh thường. Sau này, Yêu Cung vẫn giao cho phụ thân nàng xử lý, có điều, thật sự ở cùng một con thuyền với Tử Minh cùng chúng ta. An bài như vậy, phụ thân nàng cũng được an toàn, thế nào?"

"Không sao cả, mấy chuyện này ta chẳng muốn quản, giao cho chàng ta cực kỳ yên tâm, còn về Yêu Vấn Thiên, hãy cho ông ta toại nguyện đi!" Nghĩ trước nghĩ sau, bất quá hẳn cũng là người đáng thương, lão bà mình hồng hạnh vượt tường nhiều năm như vậy mà không biết, không bị tức chết đã coi như phúc lớn mệnh lớn rồi.

Vũ Nhạc nói Thiên Duật Dạ cũng không phản đối, nhanh chóng truyền đạt lại ý tứ cho Tu Ngu, cho hẳn toàn quyền xử lý công việc của Yêu Cung. Đến đây, chuyện của Yêu Cung tạm thời bình ổn lại. Sau đó, Vũ Nhạc từng đề cập tới việc đi tìm tỷ muội Yêu Vũ Nghiên, nhưng lại bị Yêu Vấn Thiên cự tuyệt, Vũ Nhạc thấy thế, cũng không muốn nhúng tay nữa.

Trong thời gian tám ngày, Thiên Duật Dạ mang theo Vũ Nhạc du khắp Tử Minh đại lục, ăn hết các món ngon, vui chơi ở những nơi thú vị, tình cảm giữa hai người cũng bất tri bất giác ấm lên. Khi tới thời điểm tám ngày sau, Thiên Duật Dạ ôm Vũ Nhạc trong lòng, về mặt không nở buông cũng vô cùng bất đắc dĩ: "Lần này chúng ta từ biệt, không biết đến bao giờ mới gặp lại. Luyện tháp địa ngục của Thánh Đức nguy hiểm trùng trùng, có người đi vào mà không đi ra được. Nàng lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác, không thể làm việc hấp tấp, biết không?"

"Được được được rồi, ta không phải tiểu hài tử, chàng chỉ cần nhớ rõ, chờ tới lúc ta bước ra khỏi đó, nhất định phải nói hết mọi chuyện cho ta nghe, nếu không ta sẽ không để yên cho chàng." Bốn năm, nàng cho chính mình thời gian bốn năm, bốn năm sau, nàng nhất định phải ở đỉnh kỳ Tử Đề, đây là mục tiêu của nàng, cũng là con đường nàng phải đi.

"Nàng yên tâm, lúc đó, dù nàng không muốn biết thì ta cũng sẽ nói hết mọi thứ cho nàng." Về phần chín kiếp trước đây, vẫn nên đợi phong ấn kiếp trước của nàng được giải trừ rồi nói sau, nếu bây giờ nói ra sợ là nàng không chịu nổi.

"Ta đi đây, chàng...buông ra đi?" Vũ Nhạc bị hắn ôm ấp ngồi trên dù, mặt cười tắn ra sắc đỏ mê người, làm cho Thiên Duật Dạ lập tức nhìn tới ngây ngốc: "Nàng thật đẹp, sau bốn năm nữa còn mê người thế nào nữa đây?"

"Thôi đi, già mà không đứng đắn, ta đi thật đây." Dứt lời, nàng nhảy xuống đầu gối của hắn quyết đoán xóc màn xe lên, khi nàng vừa mới bước một chân ra lại bị hắn dùng lực ôm vào trong lòng, về mặt mềm mại như nước nhìn nàng: "Nhớ rõ, chỉ được nhớ ta!"

Vũ Nhạc bất đắc dĩ chớp mí mắt: "Được rồi, ta biết rõ, chàng thật dong dài, buông tay đi..." Nói xong lời cuối cùng làm chính nàng cũng thấy không biết phải làm thế nào, nam nhân này, nàng cũng không chạy theo người khác, có cần lưu luyến như vậy không?

Thiên Duật Dạ bị Vũ Nhạc nói như vậy, tức giận nhéo nhéo chớp mũi nàng: "Vật nhỏ này, lão tử đây là yêu thương nàng, thương xót nàng, sao nàng lại không biết tốt xấu như thế hả?"

"Ừ, ta biết rồi, ta thật sự biết rồi, ta sẽ nhớ chàng, mỗi ngày ta đều nhớ chàng. Hơn nữa, không phải chàng đã đưa cho ta mấy truyền tin sao? Lúc nhớ chàng thì chúng ta nói chuyện là được rồi?" Vũ Nhạc nghĩ đến vật phẩm đặc biệt của thời đại này - mấy truyền tin, có nó rồi bọn họ còn sợ bốn năm xa cách ngăn ngại sao?

"Được rồi, nàng đi đi!" Nam nhân tựa hồ đã quên mất tồn tại của vật này, vừa nghe Vũ Nhạc nói như vậy lập tức quyết đoán buông nàng ra. Vũ Nhạc bật cười, rời khỏi xe ngựa, trước khi đi vẫn còn không quên xóc màn xe lên dặn dò hắn: "Không được quyến rũ nữ nhân khác, nếu không, hừ hừ..."

"Yên tâm đi, nam nhân của nàng có tính sạch sẽ, nữ nhân khác sẽ không gần ta ba thước." Điểm này, hẳn tự giác hơn so với nàng nhiều, nhớ tới lão bà nhà mình rải hoa đào, mỗi nam lại nhìn không được mở miệng: "Nàng cũng chú ý bản thân mình, hiểu không?" "Chàng thân kinh sao, địa phương kia làm sao có giống đực?" Đó là tháp Luyện ngục Thánh Đức, không hề có đệ tử Bá Quyền. "Nàng nhớ kỹ là tốt rồi, đi nhanh đi, trời không còn sớm nữa." Thiên Duật Dạ thờ dài một hơi, rốt cuộc để cho nàng rời đi. Vũ Nhạc vừa nghe hắn nói, tiêu sái rời đi, nếu còn ở lại sợ là không dứt ra được mắt.

Cho tới khi nàng rời đi hẳn, nam nhân lạnh lùng mở miệng: "Đi thôi, trở lại La Tháp, tiếp tục tu luyện." "Vâng, Chủ nhân." Kim Long nghe hắn nói vậy, xoay người một cái, nhanh chóng bay lên trời, hướng về phía Đông Nam.

Khi Vũ Nhạc trở lại Thánh Đức, lại phát hiện ra chỗ ở của họ đã di chuyển. Sau cuộc khiêu chiến tân học viên, phòng ở của sáu người đã chuyển từ nhà trệt sang gác riêng ở phía sau. Vì mấy người Mộc Ngư về sớm hơn nàng một chút nên đang thu thập xong toàn bộ. Lúc này, năm người đang ngồi trên ghế lớn, nhìn thấy Vũ Nhạc, lập tức kích động chen lên hỏi: "Tiểu thư, người đã trở lại rồi, như thế nào? Có mang đồ ăn ngon về không?"

Vũ Nhạc bật cười: "Các người đó, chỉ có biết ăn thôi, đây, cầm lấy đi!" Dứt lời, trên bàn trà lập tức xuất hiện đủ loại thức ăn ngon đẹp mắt. Các cô nương ào ào tiến lên, ăn không biết mệt, thật lâu sau Cung Tuyết mới rảnh nhìn về phía Vũ Nhạc: "Tiểu thư, vừa rồi Tử Luyện mới tới báo cho chúng ta, ngày mai chính thức tiến vào luyện tháp địa ngục."

"Ừm, biết rồi, hình như lúc chúng ta tiến vào học viện vẫn chưa từng thực sự huấn luyện, xem ra, các nàng có vẻ chú trọng việc luyện tập thực chiến." Vũ Nhạc vuốt cằm, ngẫm lại từ lúc các nàng tiến vào học viện, ngoại trừ tự mình tu luyện thì chính là không ngừng luyện tập thực chiến, căn bản không có cái gọi là hình mẫu lời nói và công việc.

“Ừm, mọi người cũng thấy thế, có điều, luyện tháp địa ngục này có vẻ rất tàn khốc. Chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng.” Mộc Ngưng nghĩ tới trước kia, về mặt chờ mong nhìn Vũ Nhạc.

"Đó là đương nhiên, may mà kaafn này cho phép tác chiến tổ đội, đồ ăn của mọi người mấy ngày nay đã chuẩn bị tốt, cho nên các mọi người không cần ngại ngại gì cả." Thời đại này có không gian Linh giới đúng là vô cùng thuận tiện!

"Vâng, chúng ta cũng chuẩn bị không ít, ở trong không gian cũng không lo mấy thứ này bị hư hết, cho nên mấy ngày nghỉ này mọi người đã cố hết sức vơ vét đồ ăn vặt khắp nơi." Quả Nhiễm cũng thật là người tham ăn, lần này trừ việc vui chơi, lại càng không có hình tượng ăn uống.

"Được rồi. Đêm nay mọi người nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai chuẩn bị tu luyện." Vũ Nhạc ngáp một cái, chơi đùa nhiều ngày như vậy nên nghỉ ngơi thật tốt mới được, "Ta đi ngủ trước đây, các mọi người cũng nên nghỉ sớm một chút."

"Vâng tiểu thư." Mấy người Quả Nhiễm chơi đùa một chút, cũng dứt khoát tắm rửa đi ngủ, ngày mai, sẽ chính thức bắt đầu tu luyện...

Cái gọi là luyện tháp địa ngục, tên cũng là nghĩa, huấn luyện bên trong tàn khốc như ở địa ngục. Luyện tháp chia thành mười tầng, mỗi một tầng đều có một vị trấn thủ, người tiến vào ngoại trừ phải xông qua tầng tầng chướng ngại, còn phải đánh bại người trấn thủ, mới có thể tiến vào tầng tiếp theo, cứ như thế tiến lên tầng cao nhất.

Sau khi sáu người Vũ Nhạc tiếng vào, tháp Luyện ngục chính thức đóng lại, lập tức cả ngọn đèn cũng tắt phụt. Mỗi người tiến lên một tầng, đến tầng thứ mười sẽ có mười ngọn đuốc rực sáng, khi đó mới biểu thị đã thông qua, lúc đó chốt cửa mới mở. Sau khi hiểu rõ tất cả các quy tắc và giới hạn, sáu người nối đuôi nhau tiến vào, chờ đợi chiến đấu.

Năm thứ nhất, tháp Luyện Ngục thấp sáng đến tầng thứ hai. Trong vòng một năm này, nghe nói sáu người trước sau bị thương vô cùng nghiêm trọng, may có Cung Tuyết và Vũ Nhạc tinh thông y thuật nên cuối cùng thoát khỏi kiếp nạn, bình an vượt qua.

Năm thứ hai, tháp Luyện Ngục thấp sáng tới tầng thứ năm. Thời gian hai năm trôi qua cực nhanh, thực lực của Vũ Nhạc đã thăng tiến tới đỉnh Kỳ Từ Hoàng, thực lực của năm người còn lại cũng đã đạt tới sơ kỳ và trung kỳ Từ Hoàng. Tiến bộ thần tốc, không thể không nói làm người khác kinh ngạc.

Năm thứ ba, tháp Luyện Ngục trực tiếp thấp sáng tới tầng thứ chín. Thực lực của Vũ Nhạc đã đạt tới đỉnh kỳ Từ tôn. Năm người còn lại cũng đạt tới đỉnh Kỳ Từ Tông, thuận lợi có thể tiến vào sơ kỳ Từ tôn. Trong năm thứ ba này, công phu luyện được của Vũ Nhạc cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trực tiếp từ sơ kỳ tấn thăng lên luyện được sơ cao cấp, khi luyện linh đan được, xác suất thành công đã đạt tới 90%. May mà sáu người chăm chỉ luyện tập, cũng không nghĩ tới dùng đan được đề tặng thực lực, vì chỉ có huấn luyện thực sự mới là sự lựa chọn sáng suốt nhất.

Cuối năm thứ tư, tầng cuối cùng của tháp Luyện Ngục đã thấp sáng. Ngoại trừ các giáo viên của học viện Thánh Đức thờ phào nhẹ nhõm, sáu người Vũ Nhạc mệt mỏi ngã xuống đất. Bốn năm, dùng bốn năm thời gian, cuối cùng Vũ Nhạc đã thăng cấp thực lực lên tới Từ Đế, tuy chỉ là trung kỳ, nhưng năng tin tưởng không bao lâu nữa sẽ đạt tới đỉnh phong. Thực lực của năm người còn lại cũng đạt tới sơ kỳ Từ Đế. Sáu người đồng thời đi vào cánh giới Từ Đế, không biết cứ như vậy đi ra ngoài sẽ làm lóa mắt bao nhiêu người đây?

Sau khi nghỉ ngơi vào ngày, cánh cửa luyện ngục chính thức vì các nàng mở ra. Ngoại trừ đệ tử Thánh Đức nghênh đón, Vũ Nhạc nhìn thấy trong đám người một bóng hình quen thuộc. Thời gian bốn năm, đủ để Vũ Nhạc từ một cô gái nhỏ lột xác biến thành thiếu nữ hào quang chói mắt, cũng làm cho vị thiếu niên tuấn kiệt bất phàm kia trưởng thành một nam nhân chín chắn. Hai người ôm nhau một chút, nàng nói với hắn: "Ta nhớ chàng." Mà hắn lại nói với nàng: "Đó là tất nhiên."

Hai người thâm tình ôm nhau, nháy mắt trở thành tiêu điểm chú ý của toàn bộ đệ tử Thánh Đức, ngay cả đám người Từ Luyện cũng không che dấu ánh mắt kinh dị, người nam nhân tuấn mỹ này bỗng dưng xuất hiện, là ai?

Chỉ có Vân Linh viện trưởng đi tới bên cạnh hai người trên chốc cười: "Không tưởng tượng được Cung chủ Từ Minh Cung cũng sẽ tới Thánh Đức của ta, đúng là khách quý khách quý!"

Trời ơi, cư nhiên là Cung chủ Từ Minh Cung? Kìa chính là Cung chủ Từ Minh Cung trong truyền thuyết thần long thấy đầu không thấy đuôi ư? thật trẻ tuổi quá tuấn mỹ, chẳng lẽ là người thương của Vũ Nhạc? Trách không được, thiếu nữ này từ lúc mới nhập môn đã chói sáng như vậy, có người đàn ông như vậy, nàng có thể khác sao?

Thiên Duật Dạ nghe tiếng nghị luận sóng sau cao hơn sóng trước, hắn cúi đầu chào Vân Linh: "Mạo mọi người quá rầy, mong Viện trưởng thứ tội."

"Ha ha, không sao không sao. Hai người các người gặp nhau từ khi nào? Sao ta lại không biết?" Vân Linh dường như bỏ sót điều gì, về mặt tiếc nuối hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Luyện tháp Địa ngục (hai)

Qủa Nhiễm khăn trương nuốt nước miếng, nghiêm túc gật đầu: “Tiểu thư, ta nghe rõ rồi.”

“Tốt, ta hô ba hai một, muội buông chân. Như thế, muội buông chân nhanh một chút, nếu chậm sẽ làm cho cơ quan rối loạn.” Nàng vốn định từ từ buông cơ quan ra để nhìn rõ phương hướng, nhưng sợ rằng bên trong có vấn đề, để tránh cho phiền toái không cần thiết xuất hiện, vẫn nên rút chân nhanh một chút thì hơn.

“Đã hiểu rõ.” Quả Nhiễm cẩn thận gật đầu, ánh mắt Vũ Nhạc dừng lại nhìn phía sau một lần, rành rành nói: “Ba... Hai... Một. Buông chân!” Vừa dứt lời, vách tường xảy ra biến hóa long trời lở đất... Lúc trước cho rằng vách tường là do những viên gạch lớn nhỏ xây nên, mà bây giờ khi vách tường quay mặt trượt lại, sáu người trở mắt nhìn, phong cách thiết kế quả nhiên khó gặp. May mà sáu người các nàng đều có bình tĩnh và nhạy cảm hơn người: “Tất cả mọi người chú ý, tảng đá phía trước cũng đang chuyển động.”

“Trời ạ, đây cuối cùng là làm cái gì? Cho dù là cơ quan thì tốc độ có phải quá chậm rồi không?” Quả Nhiễm nhú chặt lông mày, đôi mắt bỏ câu cẩn thận nhìn vách tường, sợ rằng đã bỏ sót cái gì. “Đừng thả lỏng cảnh giác, nếu là cơ quan thì tất nhiên sẽ không dễ dàng như vậy.” Cung Tuyết đương nhiên cẩn thận hơn rất nhiều.

Không sai, ngay tại lúc các nàng vừa dứt lời, vô số mũi tên bắn tới, Vũ Nhạc lập tức hô lên: “Nhanh, nhảy lên!” Đám người Cung Tuyết nghe vậy, trong lòng rung mình, nhanh chóng nhảy lên cao. Một giây sau, đám người Vũ Nhạc há hốc miệng lần thứ hai, bọn họ nhìn thấy cái gì? Đám tên trước mặt dường như có linh tính, đồng thời rẽ ngoặt 90 độ, phóng tới đám người Vũ Nhạc đang ở trên không. Lần này, cơ hồ không kịp suy nghĩ, Vũ Nhạc hô gọi Bá Diêm. Lập tức nhìn thấy một đám lửa bùng lên trước mắt, đám tên bị ngọn lửa thiêu rụi cháy sạch sẽ, dù cận cũng không lưu lại.

Vũ Nhạc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, xoay tròn cơ thể chuẩn bị hạ xuống, lại đột nhiên tức giận mắng: “Mẹ nó, ai thiết kế chỗ này vậy? Đây không phải là ép người ta chết sao?” Năm người Cung Tuyết nhìn xuống, trừng to mắt nhìn dưới mặt đất, nơi này từ lúc nào phát ra nhiều dao găm sắc nhọn như vậy? Nếu vừa rồi các nàng không để ý mà nhảy xuống thì không chết cũng tàn phế rồi? Sáu người lúc này không có chỗ đặt chân, chỉ có thể dùng linh lực bay giữa không trung. Nhưng dù sao đây cũng không phải kế lâu dài, linh lực sớm muộn cũng có lúc cạn kiệt, các nàng nhất định phải nghĩ biện pháp thoát khỏi đây.

“Trời ơi, tiểu thư mau nhìn xem, thủy ngân kia hình như lớn hơn so với hồi nãy.” Cung Tuyết thấy hồ thủy ngân đang từ từ tràn lên, cả kinh hít khí lạnh, nếu thứ này thật sự trướng lên, hậu quả... Thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Vũ Nhạc cúi mắt nhìn xuống thấy thế, càng lạnh lùng: “Xem ra, chúng ta vừa mới chạm vào cơ quan là khu điều khiển cao nhất. Nếu đoán không lầm, thủy ngân này sẽ không ngừng dâng lên, cho đến khi chúng ta bị chết đuối ở chỗ này. Hiện giờ, nhất định phải tìm được chỗ khóa cơ quan, nếu không, tình huống này không thể lạc quan nổi!” Vũ Nhạc cũng không nói thêm gì, đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chằm chằm vào bức tường chạm khắc trước mặt. Mặc dù vách tường dõng dãi những nó vẫn đứng yên sừng sững như núi Thái Sơn, cái này cho thấy gì? Chứng tỏ vật này có huyền cơ bên trong, hoặc là nó chính là khóa mở, một khi đã như vậy...

“Các muội chú ý xung quanh mình, ta đi xem cái vòi nước kia.” Dứt lời, nàng không để cho mọi người kịp phản ứng, bóng dáng màu tím đã phiêu dật bay về phía vòi nước. Sau khi bay qua hai vòng, Vũ Nhạc mới dùng lực bay qua, lúc này khoảng cách giữa nàng và vòi rồng chỉ còn cách một thước. Nhưng ngoài ý muốn lại có chuyện phát sinh. Vũ Nhạc nghe thấy giọng nói nhắc nhở của đám người Cung Tuyết phía sau, nàng nhìn thấy phi tiêu bạc đang bắn về phía mình, nhìn những phi tiêu này đen kịt, tất nhiên đã nhuộm kịch độc. Mà chúng lại bay tới trùng khớp với lúc Vũ Nhạc tới chỗ vòi rồng, thiết kế tinh diệu như thế, ngay cả Vũ Nhạc cũng nhận không được thần phục trong lòng!

Nhưng nàng không có thời gian cảm thán, bởi vì những phi tiêu đó không ngừng bay về phía nàng. Lúc này, Vũ Nhạc cũng không tỏ ra luống cuống, ngược lại hơi nhếch môi. Ngay sau đó, tay phải nàng chớp lóe, một chiếc gương bạc đột nhiên xuất hiện trong tay nàng. Ngay sau đó, kì tích đã xảy ra, những phi tiêu vừa rồi còn bay về phía Vũ Nhạc đột nhiên thay đổi phương hướng bay về phía chiếc gương. Mọi người đều cho rằng gương kia sẽ vỡ tan, lại đột nhiên phát hiện những phi tiêu vừa rồi... Không thấy đâu nữa cả?

Nhìn lại lần nữa, Vũ Nhạc đã thu hồi chiếc gương vào không gian, thần nhiên mở miệng giải thích: “Đây là thứ đồ chơi tốt ta vừa mới phát hiện ra, chuyên môn hút kim khí có độc, mấy thứ tiêu độc này ta tạm thời giữ lại, có thể dùng tới.”

“Trời ơi, tiểu thư, thủy ngân lại tràn ra nữa rồi.” Mía kêu lên, khiến cho Vũ Nhạc cảm thấy trong lòng căng thẳng, nàng lập tức nhìn đầu rồng trước mặt mình, quan sát tỉ mỉ một hồi, cũng không thấy cái gì tương tự cơ quan. Vô luận là trên dưới hay hai bên di chuyển, tượng đá đều không có bất kì phản ứng nào. Lúc nàng chuẩn bị từ bỏ, không ngờ lại phát hiện trong hàm răng của đầu rồng hình như có chút khe hở bất thường, nhất là một cái răng nanh trong đó có vẻ hơi lỏng hơn so với những cái còn lại, chẳng lẽ, đây là cơ quan?

Mất thấy thủy ngân dần dần lên cao, Vũ Nhạc nhẹ nhàng lau mồ hôi trán, nhắm

mắt lại, dùng lực đè xuống, sau một lúc yên lặng bốn phía vách tường đột nhiên từ từ bay lên, đao sắc nhọn dưới mặt đất cũng nhanh chóng lui ra, thủy ngân dừng tốc độ kinh ngạc trở về nguyên trạng. Điều này chứng tỏ các nàng đã phá cửa thành công. Mà khi sáu người vừa mới chuẩn bị thả lỏng, đột nhiên Vũ Nhạc lại nghe thấy từ trong đầu rồng một tiếng ầm ầm. Nàng vừa mới chuẩn bị mở miệng nhắc nhở mọi người thì từ trong đầu rồng đã phun ra cột nước hơn một thước, xối thẳng vào năm người Cung Tuyết. Nếu Vũ Nhạc không có linh lực từ sắc đậm đặc quán quanh thì hiện giờ cũng không biết đã văng tới chỗ nào rồi.

"Khụ khụ khụ, có chuyện gì thế? Sao lại phun ra nhiều nước như vậy?" Quả Nhiễm vừa từ trong nước bò lên, vừa lau nước đọng trên người.

Vũ Nhạc vô cùng nghi ngờ, ánh mắt lóe lên: "Tất cả mọi người ổn định, bảo vệ chính mình, nước này là để giúp chúng ta qua cửa, nhanh ngẩng đầu lên."

Đám người Cung Tuyết đồng thời ngẩng đầu, ở phía trên không biết đã mở ra từ lúc nào, nếu dựa vào lực nước thì cửa ải này có thể dễ dàng đi qua. Sau nửa canh giờ, sáu người thuận lợi qua cửa, đỉnh của cơ quan cũng từ từ khép lại, lúc này mọi người mới có thời gian thở phào nhẹ nhõm, nhưng mới vừa quay người lại đã thấy trước mắt một vật khổng lồ xuất hiện, sợ tới mức nhũn hết chân. Ngay sau đó, con vật to lớn đột nhiên mở miệng, tấn công về phía sáu người, không có gì ngăn cản, các nàng nhanh chóng ngã lộn xuống...

Các nàng nhìn thấy gì? Cự nhiên là một cái tổ dài rộng, mà vị trí các nàng đang đứng lại vừa đúng giữa tổ, cũng khó trách nó đột nhiên tấn công. Khi tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh, sáu cái đại não hoảng loạn suýt nữa hít thở không thông, khi các nàng rốt cuộc dừng lại, cả đám ngã lộn trên đất một lúc không đứng dậy nổi. Thật lâu sau, khi thân thể không chịu nổi dơ dáy bản thủ đứng lên, xem xét kỹ trước sau, nhìn về phía Vũ Nhạc: "Chúng ta đang ở chỗ nào rồi đây?"

Vũ Nhạc nhìn hoa cỏ tươi tốt xung quanh, lông mày vô thức nhíu lại nhìn rõ mới thấy các nàng vừa ngã xuống một gò núi nhỏ, con ngòi hiện lên về bất đắc dĩ: "Xem ra nơi này vẫn là tầng thứ nhất, trong tầng này có rất nhiều khảo nghiệm, chúng ta chỉ có thể thông qua hết mới có khả năng nhìn thấy người thủ hộ của tầng một, đánh bại hắn, chúng ta mới thực sự thông cửa. Nhìn tình huống trước mắt, đường đi kế tiếp của chúng ta xem ra còn rất dài."

"Tiểu thư, người có phát hiện ra không, linh khí ở nơi này vô cùng đậm?" Cung Tuyết sau khi cảm nhận một chút, vui mừng quay đầu nhìn về phía Vũ Nhạc.

Đám người Vũ Nhạc nghe thấy thế dùng lực hít vào một hơi, ồ ào dùng ánh mắt không tưởng tượng nổi nhìn quanh bốn phía: "Chẳng lẽ, nơi này là chỗ cho chúng ta tu luyện? Vừa rồi khảo nghiệm lấy đi rất nhiều linh lực, mà ở đây đúng lúc có thể giúp chúng ta tu luyện bù lại. Hình như.... Tựa hồ không có khả năng đó!"

"Ai thêm quân nó có ý tứ gì? Có thứ tốt thì mau ngồi xuống tu luyện đi, dù sao chúng ta phải ở chỗ này bốn năm. Ngoại trừ vượt khảo nghiệm, chúng ta chỉ còn tu luyện. Bớt nói nhảm đi, tất cả ngồi xuống tu luyện." Vũ Nhạc không hề cho rằng nơi này có chỗ bất bình thường, bởi lại linh lực đã mất mới là quan trọng nhất.

Cứ như vậy, các nàng ngồi xuống nửa tháng liền, sau nửa tháng, chẳng những sáu người khôi phục linh lực mà thậm chí còn có khả năng đột phá. Tinh lực dư thừa, các nàng đuổi đuổi người, tiếp tục đi về phía trước.

Ba ngày sau, sáu người Vũ Nhạc tiến vào một vùng hoang mạc. Bên trong khắp nơi là cát vàng, một gốc cây cũng không nhìn thấy, mà làm cho các nàng cảm thấy kì quái là cho dù có thể cảm nhận được ánh mặt trời nóng bỏng, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn trời thì nhìn mãi cũng chỉ thấy bầu trời tối đen như mực, một ngôi sao cũng không có. Đi trên cát bị nướng nóng, sáu người đồng thời cảm giác được một cỗ sát khí đang nổi lên từ bốn phương tám hướng. Sáu người nhìn nhau, đồng thời chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Một giây sau, vô số sinh vật kì quái đồng thời nhảy ra từ trong cát. Trong bóng tối tản mát ra về u ám, móng vuốt bén nhọn không chút lưu tình cào qua người các nàng. Quả Nhiễm không để ý một chút, bộ y phục bị rách nát, nhìn thấy quái vật tức mắt, nàng phá lệ mắng: "Mẹ nó, đây là cái thứ gì đây?"

Vũ Nhạc mở to mắt muốn nhìn thấy rõ ràng trước mắt, nhưng dưới sự bảo vệ của bóng đêm, các nàng chỉ nhìn thấy khung người của mấy thứ này, đến đáng đập ra sao thì hoàn toàn không như "hòa thượng sờ tay không đến đầu" (ý nói là phải suy nghĩ cái gì), chỉ có thể thấy rõ trên đầu kia có một chiếc sừng nhọn hoắt, trên đầu lại có sừng, đó là con vật gì?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Thân phận của Lạp Lạp

Cái gì? Chẳng lẽ là thú một sừng trong truyền thuyết?

"Cái gì mà thú một sừng? Các muội đều cẩn thận một chút, đây chính là thú ăn thịt người, toàn thân trên người đều có độc, nghìn lần đừng để bị chúng đụng vào." Giọng nói căng thẳng của Linh Tiểu Giới truyền vào đầu Vũ Nhạc. Trong lòng Vũ Nhạc lo lắng, khẩn trương truyền lại với những người khác: "Tiểu Giới nói đây là thú ăn thịt người, toàn thân có độc, mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận."

"Cái gì? Thú ăn thịt người? Còn có thứ này sao?" Mía kinh hô ra tiếng, ánh mắt nhìn về phía mấy con quái vật này tràn ngập kinh ngạc, tại sao trước giờ chưa từng thấy qua?

"Thế giới rộng lớn điều kì lạ không thiếu, các muội nên cẩn thận thì hơn." Vũ Nhạc biến sắc, trên tay đám người Cung Tuyết xuất hiện mấy viên bọc phách: "Lấy đi, nếu tình huống nguy hiểm thì dùng cái này." "Vâng, tiểu thư." Lúc này mọi người đều ngừng hô hấp một khắc, thú ăn thịt người có thể là kẻ địch của con người, tất nhiên thực lực sẽ không yếu kém.

"Khục khục khục, đã lâu không có thịt người tươi sống mới. Hôm nay lại tới liền sáu con, bọn tiểu nhân, các ngươi hãy mở rộng bụng ra, ăn hết!" Những thứ quái vật này mắt xanh lục đang nhìn về phía đám người Vũ Nhạc, trên người chúng tỏa ra ham muốn tàn bạo khát máu.

"Muốn ăn chúng ta? Vậy cũng phải xem các ngươi có tư cách này hay không đã." Quả Nhiễm khinh thường nhướng mi, ánh mắt nhìn về phía quái vật

trần ngập chán ghét: “Lớn lên thành cái bộ dạng quỷ quái còn chưa nói, cứ nhiên lại dám ra đây dọa người, đây chính là sai lầm của các ngươi!”

“Thú ăn thịt người? Hôm nay chúng ta sẽ cho các ngươi biến thành bánh nhân thịt.” Giọng nói âm u Bối Khả vang lên sau lưng Vũ Nhạc, đám người Mộc Ngư không nhịn được ngược mắt lên nhìn nàng, nữ nhân này rất nhiều ngày không mở miệng rồi? Xem ra đám quái vật này làm cho nàng rất chán ghét.

“Không biết lớn nhỏ, dám cả gan cùng nhật nguyệt tranh ánh sáng sao? Hôm nay chúng ta sẽ cho các ngươi thử một lần, cái gì tên là vực sâu muôn trượng!” Vừa dứt lời, vô số bóng đen đồng thời nhảy lên giữa không trung, sáu người Vũ Nhạc dựa lưng vào nhau đứng thành một vòng tròn, ánh mắt ngưng lại nhìn về phía đám quái vật: “Tất cả cẩn thận cho ta.” Vũ Nhạc thấy bọn chúng bày trận, cảm thấy cửa ải này hẳn không quá dễ dàng. “Vâng, tiểu thư.” Mọi người cùng lên tiếng đáp.

Các nàng vừa nói xong, những bóng đen bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt, lại có bóng đêm phụ trợ nên càng lúc càng tối hơn. Sáu người Vũ Nhạc bị ánh sáng mạnh kích thích nhất thời nhắm mắt, ngay tại thời khắc sơ sẩy này, bóng đen xung quanh bỗng nhiên biến hóa thành một quả cầu lục giác lớn, cấp tốc chảy cuộn cuộn về phía sáu người Vũ Nhạc. Giọng nói kích động của Đồ Lạp Lạp cũng đồng thời vang lên: “Nhanh, nhanh rời khỏi chỗ đó, bọn quái vật này sẽ phóng độc, nhanh chóng tránh ra.”

Vũ Nhạc cảm thấy kinh hoàng la lớn: “Chạy!” Sáu bóng người đồng thời phân tán ra các phía. Sáu người ở giữa không trung nhìn nơi bị quái vật đè nén qua, tỏa ra mùi hôi thối, lại có chất lỏng dính dính trên cát, cảm thấy một trận quay cuồng trời đất, “Khụ khụ, kia là cái thứ gì? Chất lỏng đặc sánh kia là cái gì?”

Mia trước giờ vô cùng miễn cảm với mấy thứ này, sắc mặt cũng lập tức trắng bệch.

Vũ Nhạc nhìn chất lỏng màu xanh lục kia, u ám nói: “Độc dịch, hơn nữa còn là kịch độc. Nơi này nhiệt độ cao như vậy, trước hết mọi người hãy ăn Giải Độc Đan đã, một khi độc dịch bị bốc hơi lên chúng ta sẽ bị mất mạng.”

“Tiểu thư, không bằng chúng ta làm nổ tung bọn chúng?” Mộc Ngư suy tính nhìn viên bộc phá trong tay, bộ dạng chuẩn bị chiến đấu.

“Không ổn, nếu nổ tung thì máu thịt tung tóe, có khả năng sẽ bị trúng độc!” Vũ Nhạc trực tiếp gạt bỏ phương pháp của Vũ Nhạc.

“Vậy hòa công thì sao? Bá Diễm không phải là Vạn hòa chi vương sao?” Cung Tuyết nghĩ đến Bá Diễm, ánh mắt sáng lên.

“Không được, thứ này không sợ lửa, càng nóng chúng càng lớn nhanh, nhưng trái lại càng lạnh thì linh lực và phản ứng của bọn chúng sẽ bị giảm xuống, đến lúc đó sẽ vô cùng dễ đối phó.” Sau khi nghe Linh Tiểu Giới nhắc nhở, Vũ Nhạc liếc mắt nhìn đám quái vật đen ngòm này, sợ lạnh? Vậy tình huống trước mắt... Làm cách nào để thay đổi đây?

“Chủ nhân, để cho ta thử xem?” Đồ Lạp Lạp không chút do dự nói, thân mình toàn lông xuất hiện giữa không trung.

Vũ Nhạc chớp mắt, nhìn thân thể bé nhỏ của nó: “Ngươi...? Được không?”

Đồ Lạp Lạp vừa nghe nàng nói, dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ trừng Vũ Nhạc: “Đừng dùng loại ánh mắt nghi ngờ này nhìn ta, bản đại gia chịu không nổi!”

“Phụt...Đừng đùa nữa Lạp Lạp, mau trở lại đi.” Vũ Nhạc không có thời gian ở đây vui đùa, tiểu tử kia đánh rắm còn lớn hơn người, lại đi chống lại bọn thú ăn thịt này? Đùa giỡn cái gì vậy?

Cung Tuyết, Mia, Quả Nhiễm, Bối Khả vừa nghe Lạp Lạp nói xong, ánh mắt phút chốc sáng lên, đúng vậy, tại sao các nàng lại không nghĩ tới Lạp Lạp chứ?

“Chủ nhân, Lạp Lạp không nói đùa, người mất trí nhớ cho nên không biết thân phận thật sự của nó. Băng Linh giới Chí Cao Vô Thượng băng hồ chính là Lạp Lạp, có nó, vấn đề của chúng ta sẽ giải quyết dễ dàng.” Thân phận thật sự của Linh Tiểu Giới làm cho Vũ Nhạc không phản ứng kịp, “Băng Linh giới? Băng hồ?”

“Đúng vậy Tiểu thư, Lạp Lạp đúng là Băng Linh giới băng hồ, có nó ở đây bọn súc sinh kia đừng mơ ngăn cản chúng ta.” Về mặt Quả Nhiễm hưng phấn nhìn Vũ Nhạc. Vũ Nhạc quay đầu nhìn về phía Lạp Lạp: “Vậy thì phải nhờ ngươi rồi.”

Lạp Lạp vắn vắn móng vuốt mập mập, mắt lộ ra vẻ khinh thường nhìn mấy thứ sinh vật kia: “Mặc dù bị phong ấn nhưng giải quyết mấy thứ Từ Hoàng chi cảnh nhỏ nhỏ các ngươi, quả thật là dễ như trở bàn tay. Bọn tiểu nhân kia, nhanh nhảy vào lòng đại gia nào!” Lời nói vừa mới hạ xuống, Vũ Nhạc lập tức mờ to hai mắt, dùng ánh mắt không tưởng tượng nổi nhìn về phía Lạp Lạp đang không ngừng phóng ra từng vòng bạc khí lạnh. Khi vòng bạc không ngừng mở rộng, Vũ Nhạc từ từ cảm giác được hơi lạnh lẽo. Mà quả cầu mà lục kia vừa ngóc đầu kia khi cảm giác được hàn khí tới gần, nháy mắt văng ra tứ phía, quái vật cầm đầu dùng ánh mắt quái dị đánh giá Lạp Lạp: “Băng hồ? Ngươi cứ nhiên là Băng hồ?”

Chương 091.2:

“Biết điều thì mau biến đi, nếu không đừng trách bản đại gia đuổi cùng giết tuyệt.” Lạp Lạp vuốt vuốt một đám lông nhỏ sau gáy, lãnh khốc nhìn thú ăn thịt người, giọng điệu tràn ngập uy hiếp.

“Không đúng, ngươi không phải băng hồ, băng hồ làm sao có thể lớn lên như thế này? Băng hồ làm sao có thể xuất hiện ở đây? Nó không phải đuổi theo...” Thú ăn thịt vừa định nói tiếp đã bị móng vuốt lạnh lẽo của Lạp Lạp chế trụ yết hầu: “Không muốn chết thì mau rút!” Lúc này, thú ăn thịt người mới ý thức được Linh thú trước mặt quả thật là băng hồ không thể nghi ngờ, nhưng thân thể của nó làm sao lại nhỏ như vậy?

Nhìn thấy nó còn đang chần chờ, Lạp Lạp nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh: “Sao thế? Còn muốn để bản đại gia tiền người một đoạn sao?” Thù ăn thịt người nghe vậy, khấn trương lắc lắc đầu, vung tay lên, bốn phía rời đi. Trước khi rời đi, nó còn dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn về Vũ Nhạc, nữ nhân này là ai?

Bốn phía lập tức trở nên yên tĩnh, Vũ Nhạc dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lạp Lạp: “Oa, lãnh khốc như vậy, sao người không nói sớm một chút?”

Lạp Lạp vênh mặt lên: “Biết lợi hại chưa, ta đúng là băng hồ cao quý đó, về sau nhẹ một chút, đừng khi dễ ta.”

“Về sau việc ướp lạnh rau củ sẽ giao cho người, ôi chao, người đúng là tử lạnh di động mà. Lại còn tự nhiên không ô nhiễm, thật sự là nhật được bảo vật mà.” Nói xong câu đó, Vũ Nhạc trực tiếp quay đầu nhìn về phía trước, nhìn cũng không thèm nhìn biểu tình trên mặt mồ hồ ly. Mà Lạp Lạp nghe xong lời của nàng, giật giật khoe miệng, lão đảo một cái ngả lưng ra đất: “Té ra người chỉ là vừa nhìn thấy kĩ năng đặc biệt của ta sao?”

“Chẳng thế thì sao, người còn vọng tưởng nàng sẽ khích lệ người, sùng bái người nữa sao? Đừng là mơ tưởng hảo huyền.” Bóng dáng phiêu dật của Linh Tiểu Giới bỗng nhiên hiện ra, nhìn về mặt chật vật của Lạp Lạp, nhin không được mở miệng an ủi, có được chủ nhân thế này, thật sự là các nàng cả đời bi ai.

Một năm sau, sáu người Vũ Nhạc thuận lợi đánh bại thủ hộ tầng hai, thành công thấp sáng thấp Luyện Ngục tầng thứ hai.

Một năm này các nàng đã trải qua gian khổ chưa từng có trước nay. Khi Mộc Ngư gãy giữa sắp chết, nếu không có linh đan của Vũ Nhạc và Cung Tuyết trị liệu thì sợ đã sớm bị độc dịch của Phách Vương hoa ăn mòn đến lục phủ ngũ tạng.

Khi Quả Nhiễm rơi xuống vách núi đen, nếu không phải Cung Tuyết, Vũ Nhạc đám người kiên ki bền bỉ tìm kiếm thì nàng đã hôn mê bất tỉnh bị dã thú ăn thịt đến bột cũng không dư lại.

Khi Cung Tuyết khổ sở bị độc dịch hủy dung, nếu như không có bốn người Bối Khả cố sức tìm kiếm thảo dược thì Vũ Nhạc làm sao luyện ra đan dược giải được?

Khi Vũ Nhạc gặp phải tuyết lở, bị chôn vùi trong đồng tuyết, nếu như không có Đồ Lạp Lạp dẫn năm người Cung Tuyết ngày đêm không ngừng đào tuyết thì làm sao cứu thoát được nàng toàn thân cứng ngắc?

Toàn bộ những điều này chứng tỏ một điều, các nàng là một tổng thể, ai cũng không thể tách rời, khi một người gặp nạn thì năm người sẽ trợ giúp. Tình bằng hữu chính là chí cao tối thượng như vậy, người nào cũng khó có khả năng thay thế được địa vị trong lòng nhau của các nàng.

Thủ hộ tầng thứ hai là một thanh niên lãnh khốc tuổi chừng hai mươi. Mặc dù hắn bị các nàng liên thủ đánh bại nhưng lại bại giống vinh, cũng không có cảm giác mất tự nhiên, giờ khắc này hắn nhìn sáu người chật vật nằm trên đất, lạnh lùng nói: “Hai tầng đầu các người gặp phải là tai họa, hoặc là Linh thú tập kích. Tầng thứ ba sau này sẽ không đơn giản là mấy thứ này, càng có nhiều khảo nghiệm tinh thần của các người, trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không thể nhiều loạn việc tu luyện, mới đúng là tố chất của một người tu luyện. Mặt khác, nói cho các người một tin tức xấu, viện trưởng đại nhân thấy tốc độ trưởng thành của các người quá nhanh, có chút không thoải mái cho nên đã đưa các đệ tử ưu tú đưa vào. Ôi chao, đúng là đối đãi thật tốt với các người, không biết có thể có màn quyết đấu đặc sắc không đây? Biểu hiện thật tốt, các thiếu nữ!” Dứt lời, thủ hộ vung tay lên, trước mặt xuất hiện một cửa đá, trực tiếp ngăn cản sáu người Vũ Nhạc bên ngoài.

“Các đệ tử ưu tú? Nói cách khác là sư tỷ của chúng ta?” Vũ Nhạc nghe lãnh khốc nam nhân nói, trong đầu tự hỏi có thể gặp phải Yêu Vũ Nghiên hay không?

“Viện trưởng này thật đúng là không có lửa làm sao có khói, không muốn cho người khác sống tốt!” Quả Nhiễm vừa nghe, lập tức cong môi lên, bọn ta sắp chết rồi mà viện trưởng cư nhiên còn tìm đối thủ tới cho các nàng. Đây...Không phải là cố ý sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khứ Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Yêu Vương điện hạ (Nam phụ lên sân khấu)

“Thấp luyện ngục này quả nhiên danh bất hư truyền, cư nhiên lại làm cho ta gặp một lần tuyết lở, thế giới Huyền Vũ này quả thật tuyệt diệu!” Vũ Nhạc xoa xoa cánh tay đau đớn, nhìn cửa đá bị đóng chặt lại, nhin không được cảm thán thế giới này thật kì diệu.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi, không biết tầng thứ ba này sẽ có “Kinh hĩ” gì đang chờ chúng ta nữa.” Cung Tuyết xoa xoa thái dương, bắt đầu đi đứng lên, nhìn về phía cầu thang nối giữa hai tầng lầu, chỉ cần đi lên đó sẽ là một không gian khác rồi.

“Một năm trôi qua trong chớp mắt, mọi người tiếp tục cố gắng. Chỉ còn ba năm nữa, sau ba năm có thể ra khỏi nơi quỷ quái này rồi.” Vũ Nhạc kéo lê thân thể mệt mỏi cực độ về phía cầu thang đi lên lầu ba, trong mắt hiện lên vẻ kiên nghị cứng rắn!

Đẩy cánh cửa tầng ba ra, sáu người lập tức bị một lực hút cường đại tóm vào. Khi tỉnh lại mới phát hiện các nàng đã bị đưa vào một khu rừng hoang vu.

Đối với hoàn cảnh như vậy, Vũ Nhạc không hề xa lạ, sau khi quan sát một chút, nàng khẽ thở dài: “Xem ra cửa ải này chú trọng năng lực sinh tồn bên ngoài, nếu đoán không lầm thì không gian Linh giới của chúng ta không thể mở ra nữa rồi.”

Qủa Nhiễm vừa nghe nàng nói, vội vàng nhìn vào không gian của chính mình, phát hiện sự thực đúng là như vậy. Sáu không gian của từng người đã không thể mở ra, đừng nói đồ ăn mà ngay cả y phục thay đổi đều không có. “Cái gì chứ? Làm tới mức này sao? Tốt xấu gì cũng phải cho chúng ta y phục chứ!”

“Được rồi, các nàng muốn xem xét năng lực sinh tồn của muội, làm sao có thể cho muội thay quần áo tắm nước nóng chứ? Đi thôi, cẩn thận một chút, nơi này là rừng nhiệt đới, trùng điệp nguy hiểm.” Để phòng bị thật tốt, Vũ Nhạc đứng dậy, dùng vải rách quần chặt lấy ống quần và cổ tay áo của mình, “Theo cách của ta làm đi, nếu không phải không gian bị phong bế thì chúng ta có thể lấy ra nhiều dụng cụ, nhưng tình hình trước mắt thì trước hết quần chặt hai chỗ này lại, tránh cho độc vật tập kích, còn những cái khác, đi một bước tính một bước.”

“Vâng, tiểu thư.” Rất may địa phương lần trước là mùa đông, y phục trên người sáu người vẫn đủ dày, dưới tình huống không có cách nào phòng hộ thì y phục cũng có thể ngăn cản một chút.

Sau khi Vũ Nhạc yêu cầu, từng người chặt nhánh cây quần chặt trong tay. Nơi này rừng mưa nhiệt đới, thời tiết vô cùng oi bức, sáu người lại mặc y phục nặng nề, chỉ một lát sau mồ hôi đã ướt đẫm, thở hồng hộc. Sau cùng Lạp Lạp nhìn không được liền đưa cho mỗi người một viên gì đó gọi là Lãnh Tâm hoàn. Sau khi các nàng dùng nó, bỗng nhiên có cảm giác sáng khoái tinh thần, tháo gỡ tình huống oi bức khó chịu của sáu người.

“Ồ, đây là hoa gì thế? Thật xinh đẹp!” Giọng nói lộ chút kinh ngạc của Quả Nhiễm vang lên sau lưng Vũ Nhạc. Dường như là phản ứng vô điều kiện, trong đầu Vũ Nhạc hiện lên một đóa hoa mỹ lệ xinh đẹp, xoay người vọt lên, nhìn thấy cái người kia đang sắp đuổi tay chạm tới nụ hoa, nàng dùng lực túm chặt lấy tay, bạo rống với Quả Nhiễm: “Không phải nói muội đừng có làm loạn mọi thứ rồi sao? Là mọi thứ, muội nghe rõ chưa hả?”

Quả Nhiễm nhìn bộ dáng tức giận của Vũ Nhạc, sợ tới mức rụt cổ lại: “Lão Đại, có, có cần khoa trương như thế không?”

“Không tin? Vậy bản cô nương sẽ cho người xem!” Vũ Nhạc hừ lạnh một tiếng, yên lặng xoay người, tùy tiện cầm một nắm cỏ trên đất ném vào chính giữa bông hoa kia. Một cảnh sắc tiếp làm cho năm người Quả Nhiễm một phen choáng váng, cơ hồ không có tri giác, đám cỏ kia bị bông hoa kia nuốt sống hoàn toàn. Đúng vậy, các nàng không có nhìn nhầm, chính xác là nuốt vào.

“Đây... Đây là cái thứ quý quái gì vậy?” Quả Nhiễm lắp bắp, kinh ngạc trừng mắt nhìn bông hoa, không thể tưởng tượng được thứ hoa mỹ lệ đó lại đáng sợ như vậy?

“Hoa ăn thịt. Trên thế giới này không chỉ có hoa ăn thịt, còn có cá ăn thịt, những động thực vật các muội chưa từng nghe đến nhiều không kể xiết, cho nên, không được nghi ngờ lời ta nói, đi theo ta, không nên chạm vào những thứ kia, rõ chưa?” Nhìn Vũ Nhạc căng thẳng, năm người Mộc Ngư gian nan nuốt nước miếng, thật đáng sợ.

Bảy ngày sau, sáu người Vũ Nhạc vẫn đang xuyên qua khu rừng mưa. Trong lúc đó, các nàng đã trải qua không ít khó khăn lớn nhỏ, nhờ có kiến thức phong phú của Vũ Nhạc mới có thể hóa giải từng cái. Lúc này, sáu người đang ngồi trên tảng đá bên bờ suối nghỉ ngơi, nhìn về phía rừng mưa phía trước không thấy điểm cuối, Mía nhíu chặt lông mày: “Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa? Đã bảy ngày mà xung quanh ngoại trừ cây cũng chỉ có cây.”

“Nhìn tình huống hiện tại vẫn phải đi một đoạn nữa, rừng mưa này hẳn phải có đường tắt.” Vũ Nhạc há miệng uống một ngụm nước, chuẩn bị thông cổ họng, thì đột nhiên động tác cứng đờ, rồi sau đó cơ hồ không suy nghĩ, nàng đưa ngón tay thò vào trong cổ họng của chính mình, dùng lực móc cái gì đó, không ngừng nôn khan... Năm người thấy thế, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Vũ Nhạc: “Trời ơi, tiểu thư, người làm sao vậy? Người đừng làm chúng ta sợ, làm sao vậy?”

Lúc này Vũ Nhạc không cách nào mở miệng, chỉ cố sức nôn khan, tựa hồ muốn nôn cả lục phủ ngũ tạng của mình mới thôi. Cung Tuyết tỉ mỉ quan sát một hồi, đi vòng ra sau lưng Vũ Nhạc, dùng ngón chân cắm vào huyệt đạo, truyền linh lực vào sau lưng Vũ Nhạc, từ thấp lên cao từ từ đẩy mạnh, cho đến khi đẩy tới dưới xương cổ mới dùng lực vỗ một cái. Cả người Vũ Nhạc nghiêng về phía trước, từ trong cổ họng có thứ gì đó bay ra, lúc này Vũ Nhạc mới mặt nhọc ngã vào trong lòng Mộc Ngư, trán ứa mồ hôi lạnh suy yếu nhìn Cung Tuyết: “Tốt... Phun, phun ra rồi.”

“Mẹ nó, là thứ gì vậy?” Quả Nhiễm muốn xuống nước tìm kiếm lại bị Vũ Nhạc dùng lực kéo về: “Đừng, nguy hiểm.”

Động tác của Quả Nhiễm cứng đờ, gấp gáp nhìn về phía Vũ Nhạc: “Xảy ra chuyện gì rồi? Người chưa đụng vào cái gì cả, đang yên lành...?”

“Uống nước, ta vừa mới uống nước... Khụ khụ, có

thứ gì đó nhân cơ hội chầy vào trong cổ họng của ta, ta không chú ý, hình như, hình như là hắc trùng từ (giun màu đen).” Khuôn mặt Vũ Nhạc trắng bệch, tiếp tục nói, “Nơi này thật sự quá nguy hiểm, khó lòng phòng bị.”

“Thật đáng sợ, uống nước cũng có nguy hiểm, còn có cái gì không có khả năng xảy ra chứ? Bọn họ có phải đùa quá đáng rồi không? Thánh Đức này chẳng lẽ không sợ chơi đùa tới chết người sao?” Nghĩ lại hành trình khó khăn của các nàng, Mía chợt cảm thấy lạnh sống lưng.

“Bây giờ mới là tầng thứ ba.” Ngay cả Bối Khả tích chữ như vàng cũng nhìn không được mở miệng chỉ rõ cục diện. Tầng thứ ba, tầng thứ ba tức là các nàng còn bảy tầng nữa phải xông qua, mỗi một tầng đều có nguy cơ mất mạng tồn tại, bọn họ làm như vậy, tới cùng có đáng giá hay không?

“Đừng bi quan như vậy, nếu vào được sẽ không cần nghĩ mấy thứ vô dụng này, nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị xuất phát.”

Vũ Nhạc mạnh mẽ đứng lên, lại không nghĩ rằng vừa mới đứng dậy lại cảm thấy một trận quay cuồng nghiêng trời lệch đất. Ngay sau đó, mặc cho các

nàng khăn trương kêu gào, nàng hoa hoa lệ té xỉu vào lòng Mộc Ngư.

Cung Tuyết nhanh chóng kéo cổ tay nàng bắt mạch, thật lâu sau, lông mày nhíu chặt cũng không giãn ra, Quả Nhiễm nôn nóng sốt ruột hỏi: "Sao lại thế này? Chủ nhân bị làm sao vậy?"

Về mặt sốt ruột của Cung Tuyết, ánh mắt nàng phức tạp: "Dò xét không được, tâm mạch của tiểu thư cực kỳ bình thường, không phát hiện điều gì bất thường, đây rốt cuộc là làm sao vậy?" Cung Tuyết nói xong, làm mọi người chấn động, tất cả bình thường? Không có khác thường? Vậy làm sao lại bị té xỉu chứ? Khả năng duy nhất là nàng không phát hiện ra điểm dị thường trong người của tiểu thư, nhưng nếu như cả Cung Tuyết cũng không dò xét được thì phải làm thế nào đây?

"Chắc chắn là trúng độc rồi."

Ngay tại lúc năm cái đầu u sầu vây quanh, một giọng nói thanh thoát bay vào trong tai các nàng. Năm người đồng thời ngẩng đầu, nhìn mỹ nam tử tuấn mỹ y phục màu lam đang đứng cạnh tảng đá cách đó một thước, trông mắt bốn người Cung Tuyết suýt nữa rơi xuống. Nhất là Quả Nhiễm lại càng khoa trương chỉ vào hắn: "Mẹ nó, người cư nhiên đã đuổi tới?"

"Chắc chắn. Quả hộ pháp vẫn lớn tiếng như vậy. Sao chứ? Nhìn thấy bốn vương ngựi kinh ngạc sao?" Nam tử ôn nhuận lộ ra nụ cười khuyếch thành cười đến diêm dúa lằng lơ. Nếu không phải năm người Quả Nhiễm đối với mỹ nam miễn dịch thì chắc chắn sẽ chết đuối trong nụ cười của hắn.

"Người làm sao biết chủ nhân của ta bị trúng độc?" Cung Tuyết chỉ ngạc nhiên chốc lát, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua bóng dáng quen thuộc kia, một ngàn năm, quả nhiên đã tới.

"Chuyện của nàng, bốn vương so với ai khác đều đề tâm nhiều hơn." Nam nhân nhẹ nhàng đưa cây quạt trong tay, sắc mặt thoải mái tự nhiên, hoàn toàn không nhìn ra người trước mắt chính là người hắn lưu luyến si mê cả ngàn năm.

"Đây là luyện tháp địa ngục của Thánh Đức, làm sao người có thể đi vào?" Bối Khả lạnh lùng nhìn nam nhân tuấn mỹ không gì sánh nổi, ngàn năm rồi nhưng tất cả đều chưa từng thay đổi.

"Nếu ta không đi vào thì làm sao cứu nàng ấy?" Nam nhân khẽ nhếch môi, người lóe lên, chớp mắt đã quỳ gối trước mặt Vũ Nhạc. Hắn nhìn dung nhan vốn luôn phần chân tuyệt mỹ mà nay lại suy yếu, làm cho trái tim hắn đau đớn, vừa định dò xét mạch đập của nàng thì bóng đen trước mặt chợt lóe, giai nhân đã không còn ở đó. Nam nhân kinh ngạc ngẩng đầu, trước mặt hắn là nam tử mặc trường bào màu đen lộ hết khí phách đẹp đẽ cao quý đang ôm nàng trong lòng, thân thể đứng giữa không trung liếc nhìn hắn: "Nữ nhân của ta không cần người quan tâm."

Sau khi sững sờ một chút, nam tử áo trắng bình tĩnh ôn hòa, ánh mắt lóe sáng: "Bây giờ nàng không phải thuộc về ai, nàng là người tự do, Thiên huynh."

"Ngàn năm trước nàng là của ta, ngàn năm sau cũng không ai có thể cướp nàng từ tay ta. Yêu Vương điện hạ, nàng là Vương phi của ta, còn cần ta phải nhắc nhở người lần nữa sao?" Thiên Duật Dạ hơi nheo mắt, giọng nói trầm ấm tao nhã phát ra.

"Vương phi của người? Có lẽ ngàn năm trước nàng là Vương phi của người, nhưng một ngàn năm sau đã không còn chính xác nữa rồi. Nữ nhân mà Hoa Lư Băng ta muốn mà há có thể để người dùng mấy lời ba hoa có thể đuổi đi sao?" Hoa Lư Băng ôn nhuận nho nhã thản nhiên vùng vằng bảo lên, ánh mắt nhìn về phía Thiên Duật Dạ tràn ngập khiêu khích.

"Yêu Vương điện hạ, Vương của chúng ta còn phải chữa thương cho Vương phi, nếu người có vấn đề gì chờ chút nữa hỏi cũng chưa muộn. Vương, mau chữa trị cho Vương phi đi?" Cung Tuyết lúc này mới phát hiện ra sắc mặt Vũ Nhạc đã hơi tái, dần biến thành màu đen, còn chân chừ nữa nàng cũng không dám tưởng tượng. Nhất là cho dù nàng cũng không chẩn đoán không ra bệnh, càng không thể khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Đua giỡn quá trốn

Thiên Duật Dạ run lên, đưa mắt nhìn về phía nàng, gương mặt vốn dĩ trắng hồng giờ đã hơi biến thành màu đen. Trong lòng hắn căng thẳng, hai người ngồi xếp bằng xuống, hắn nhanh chóng điểm mấy đại huyệt trên người nàng, trên đầu ngón tay phát ra ánh sáng màu tím, di chuyển ở sau lưng Vũ Nhạc từ dưới lên trên, nhất thời đầy mạnh lên. . .

Đám người Cung Tuyết nhìn thấy tia sáng màu tím trên đầu ngón tay, cả đám lộ vẻ lo lắng. Từ Đế, đó là đỉnh kỳ Từ Đế mới có được màu tím, không hổ là Vương chí cao vô thượng của các nàng. Tuy rằng ở đại lục này thực lực chỉ có thể tiến cấp đến đỉnh kỳ Từ Đế, nhưng các nàng đều rõ ràng thực lực của Vương đã khôi phục.

Hoa Lư Băng lười biếng nằm trên một tảng đá, vẻ mặt có chút thoải mái, nếu hắn ra tay thì độc của nàng nhất định sẽ được giải quyết dễ dàng, có điều. . . Nghĩ đến trình độ quý dị của chất độc, ánh mắt hắn nhìn về phía Thiên Duật Dạ lại lộ vẻ mặt mờ khó hiểu.

Mặc dù đã trải qua ngàn năm nhưng tính cách của bọn hắn vẫn chưa từng thay đổi, nhất là chân tình với nàng lại càng không phải vì thời gian trôi qua mà

mở nhạt, trái lại càng thêm nồng nàn. Nghĩ đến Quỷ Vương điên cuồng, Thần Vương cực đoan cùng với hấn ngập tràn khí phách cũng lưu luyến si mê, người nào lại không vì tình yêu của nàng? Đáng tiếc, nàng lại chỉ lựa chọn hấn, chỉ lựa chọn nam nhân này khiến bọn họ hận đến nghiến răng nghiến lợi. Hiện giờ ngàn năm đã đi qua, lịch sử có thể tái diễn lần thứ hai không? Ai trong bọn họ cũng không thể biết, cũng không thể tùy ý thay đổi vận mệnh của chính mình, họ chỉ có thể làm theo trái tim mình, Yêu Vũ Mị, nữ tử thần thánh này, cuối cùng nàng sẽ lựa chọn thế nào? Chúng ta vô cùng chờ mong. . .

Hai canh giờ sau, Thiên Duật Dạ chậm rãi thu nội công, điều chỉnh nội công của chính mình, lấy ra từ trong người một viên dược có mùi hương mê người. Nhìn thấy viên dược này, Hoa Lư Băng phe phẩy cây quạt của mình, tự tiểu phi tiểu nhũ mảy: “Người đứng là không tiếc giá nào, Băng Lộ hoàn, thần dược giải độc Thượng Cổ, có giá trị trân quý thế nào, người cứ như vậy mà đưa cho nàng sao?”

“Nếu là người, có cho không?” Thiên Duật Dạ xem thường nhìn về phía Hoa Lư Băng, không đáp mà hỏi lại.

Hoa Lư Băng nhường mảy, nhất thời ghen hòng, nếu là chính mình thì sợ là đã hận không thể đổ cả bình vào trong miệng nàng rồi? Hừ, mình lại còn đứng nói chuyện không đau thắt lưng, đã quên nữ nhân trước mắt là ai rồi!

Thiên Duật Dạ không cần nhìn cũng biết lúc này biểu tình của Hoa Lư Băng có bao nhiêu thối tha, miễn cưỡng nhếch môi, nhìn về phía Cung Tuyết: “Sao lại thế này? Làm sao nơi này lại xuất hiện máu đĩa?” Tay của hấn chỉ vào màu đĩa Vũ Nhạc vừa mới phun ra, nhìn kĩ còn thấy đĩa đang từ từ nhúc nhích, một đạo màu tím hiện lên, bọn chúng lập tức hóa thành tro tàn.

“Máu đĩa? Trời đất, chủ nhân cư nhiên là trúng độc này sao?” Cung Tuyết kinh hô, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đám đã hóa thành tro tàn kia, thật lâu sau cũng không phản ứng được. Máu đĩa là kịch độc, có thể thần không biết quỷ không hay chui vào trong cơ thể, ngoại trừ phồng độc làm mất cảm giác của người mà còn từ từ ăn nội tạng của người, cho đến chết. Loại ghê tởm biến thái này sao có thể xuất hiện ở đây?

“Chủ nhân mới chỉ uống một ngụm nước suối, lúc ấy đã phát hiện không bình thường nên đã dùng lực nôn khan, đã nôn ra rất nhiều máu. Chúng ta muốn xuống nước xem xét nhưng đã bị nàng ngăn cản, còn tưởng rằng không có việc gì, không nghĩ rằng, không nghĩ rằng. . .” Khuôn mặt của Mị trắng bệch, may mắn có Vương tới kịp, nếu không thì với thực lực hiện nay của cả nhóm chắc chắn cũng không làm được gì.

Đôi mắt đen như mực của Thiên Duật Dạ u ám: “Uống nước?” Ánh mắt chạm tới dòng suối trong vắt nhìn thấy đáy kia, môi mòng hơi nhếch lên: “Xem ra. . . Có người đã chờ không được rồi.”

Nhìn thấy Thiên Duật Dạ liếc mắt nhìn sang, trong mắt phượng của Hoa Lư Băng hiện lên vẻ đùa cợt: “Một tên mà cực đoan và biến thái hội cùng một chỗ, quả nhiên không làm ra được cái chuyện gì tốt!”

Thiên Duật Dạ cười nhẹ, nhướn mảy: “Xem ra lần này bọn chúng lỗ vốn rồi, máu đĩa, độc vật Quỷ Điện đã lấy ra, là muốn tuyên chiến với bốn vương sao?”

Hoa Lư Băng nghe hấn nói vậy, khoe môi nhếch lên cười, có điều nụ cười lại không có độ ấm nào cả: “Bốn vương mặc kệ bọn chúng đối phó người thế nào, nhưng nếu tôn thương Mị nhi, tuyệt đối không thể tha thứ.”

“Hiện giờ Thần vương và Quỷ vương đã liên thủ, những ngày an bình ở đại lục này của chúng ta đã không còn nhiều nữa rồi.” Thiên Duật Dạ chỉ cho Hoa Lư Băng một trận chê cười: “Liên thủ thì thế nào? Trí nhớ của Mị nhi không khôi phục, ai trong bọn chúng đều không thể hành động. Ba năm, còn ba năm nữa, sau ba năm thiên hạ này là của ai cũng khó nói chắc chắn.”

“Hôm nay bọn chúng cả gan lấy máu đĩa cảnh cáo Bốn vương, xem ra sau ngàn năm lá gan ngày càng lớn. Nếu không có chút đáp lễ chẳng phải là quá hẹp hòi sao?” Thiên Duật Dạ cười lạnh một tiếng, vỗ tay một cái: “Trào, đưa cho Thần vương, Quỷ vương tôn kính một phần đại lễ, nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải chọn lựa cẩn thận.” Trào hơi giật giật khoe miệng, lắc mình rời đi.

“Dù sao đây cũng là luyện tháp địa ngục của Thánh Đức, chúng ta không nên ở lại quá lâu, Hoa Lư Băng, mời đi!” Khoe môi Thiên Duật Dạ cười sắc bén, nhìn về phía Hoa Lư Băng vẫn lạnh nhạt bình tĩnh.

Hoa Lư Băng đứng dậy, phui phui bụi trên người, phe phẩy quạt, điềm nhiên lườm Thiên Duật Dạ: “Cùng đi?” “Cùng đi.” Thiên Duật Dạ khẽ cau mày, khoe môi cong lên, khi đi qua thăm cò Vũ Nhạc đang nằm, hấn chậm rãi ngồi xuống, mềm mại hôn lên trán nàng, “Bảo vệ chính mình thật tốt, ta chờ nàng.” Dứt lời, hấn nhanh chóng rời đi. Hoa Lư Băng cũng muốn lại gần Vũ Nhạc lại bị đám người Cung Tuyết nhanh chóng vây thành vòng tròn, làm cho hấn không thể nào lại gần.

Hành động này lập tức làm cho hấn đen mặt: “Các người làm như vậy là không công bằng.”

“Thế thì sao chứ? Trên đời này còn có chuyện không công bằng hơn.” Quả Nhiễm nhún nhún vai, bộ dạng người đàn bà

chanh chua, làm cho khuôn mặt tuần tú của Hoa Lư Băng lúc trắng lúc xanh, sau cùng, khó thở rời đi.

Mãi đến khi hai Vương đồng thời biến mất, đám người Cung Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức ngồi xổm xuống xem xét thương thế của Vũ Nhạc, vừa bắt mạch vừa kiểm tra. Nụ cười hiện lên trên khoe môi Cung Tuyết: “Quả nhiên không hổ là thần dược Thượng cổ, có hiệu quả nhanh như vậy, mọi người yên tâm, chủ nhân đã không có vấn đề gì nữa rồi.”

“Kế tiếp chúng ta nên làm gì đây? Khu rừng này chúng ta đã đi hết bảy ngày rồi.” Đôi môi đỏ mọng của Quả Nhiễm cong lên, mệt mỏi dựa vào tảng đá cạnh bờ suối.

“Mệt mỏi cả ngày rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút, tất cả chờ sau khi tiểu thư tỉnh lại rồi nói!” Cung Tuyết nhìn sắc trời, màn đêm đã sắp buông, bất ngờ

biến ra một vòng cách ly xung quanh mọi người rồi mới an tâm đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Vũ Nhạc đã tỉnh lại. Năm người cũng không nói cho nàng tình hình sau khi hôn mê, chỉ nói là bị độc vật bình thường cắn. Tuy trong lòng có nghi ngờ nhưng Vũ Nhạc cũng không hỏi thêm gì, do vậy sáu người lại tiếp tục đi tiếp.

Mười ngày sau, sáu người bị tập kích lần thứ hai, nhưng khác với lần trước, lần này sáu người đồng thời bị nhốt.

Đây là một gốc cổ thụ rậm rạp cành lá, các nàng không ai chú ý tới nó, lại không nghĩ rằng chỉ vì Bối Khả vấp chân vào rễ cây các nàng bị bụi cây quấn quanh. Bản thân các nàng còn chống cự, nhưng khi dùng kiếm chặt đứt cành cây thì nó lại phát triển thành nhiều cành khác rậm rạp hơn, cho đến tận khi lực bất tòng tâm, rơi vào đường cùng, để mặc cho bụi cây treo các nàng lên, thì những người khác đều được treo thẳng đứng, thật khổ cho nha đầu khi phải khom khom lưng lên, tránh cho não ngập máu mà chết.

“Tiểu thư, người nhanh nghĩ cách đi, nếu không còn nghĩ ra cách thì người sẽ không nhìn thấy ta nữa đâu.” Quả Nhiễm hô to, khuôn mặt đỏ bừng muốn có bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu.

“Đừng nóng vội, để cho ta nghĩ cách.” May mắn cánh tay Vũ Nhạc không bị cuốn, nàng suy nghĩ một lát rồi bắt đầu khua hai tay phải trái của mình để lay chuyển thân thể, mãi đến khi cả người đông đưa tới gần thân cây cổ thụ, nàng đột nhiên lấy chủy thủ của mình ra, liếc nhìn đám người Cung Tuyết: “Cây này có vẻ như có linh tính, chẳng qua chúng ta quấy rầy nó một chút nên mới đối xử với chúng ta như vậy, nếu nó bất nghĩa thì chúng ta cũng không cần quá nhân hậu. Ta đâm một dao này xuống có thể đổ máu hay không?”

Quả Nhiễm bị treo ngược đầu nhìn về phía Vũ Nhạc, khóe mắt hơi giật giật: “Đùa giỡn gì thế? Cây cũng có thể chảy máu sao?”

“Thử một chút, mất gì chứ?” Vừa dứt lời, nàng nghiêng răng đâm chủy thủ vào thân cây, ngay sau đó nàng cảm giác được cây cổ thụ run rẩy. Rồi một giọng già nua tức giận vang lên: “Tiểu nha đầu, ngươi đùa giỡn gì vậy? Lão bị ngươi đâm chết rồi!”

“Oa, thật sự có linh tính sao, lão gia gia, ta đã cảnh cáo ngài rồi mà.” Vũ Nhạc cười cười cực kì vô tội, có điều ánh mắt nàng nhìn về phía cây cổ thụ lại tràn ngập vẻ khó tin, một kiếp này thật sự là không sống uống phỉ, cái gì không có khả năng xảy ra nàng đều gặp được.

“Tiểu nha đầu, lão nhân cô đơn cả ngàn năm, vốn chỉ nghĩ chơi đùa với các ngươi một chút, không nghĩ tới lại đâm một cái vào ta, tại sao lại nhẫn tâm như vậy? Khụ khụ...” Nghe giọng nói già nua này thật sự bị thương, trong lòng Vũ Nhạc căng thẳng: “Ngài không có việc gì chứ?”

“Vị như ta đâm ngươi một dao, ngươi có nói không có việc gì không?” Không cần nghĩ cũng biết lão gia gia đã tức giận thế nào. Vũ Nhạc hơi xấu hổ lè lưỡi: “Nếu vậy thì ta sẽ rút ra!” Kết quả, mặc cho lão nhân gia kinh hô, nàng không chút do dự rút chủy thủ ra. Nhìn trò đùa này hơi quá đà, chẳng những mấy người Vũ Nhạc bị ném xuống đất mà ngay cả cây cổ thụ cũng run rẩy một hồi. Vũ Nhạc đỏ mặt nhìn về phía Cung Tuyết: “Có phải ta đã làm chuyện gì xấu rồi không?” Cung Tuyết há hốc mồm, cuối cùng cái gì cũng không nói, lui sang một bên. Mộc Ngư, Bối Khả, Quả Nhiễm, Mía giương mắt nhìn trời, rơi vào đường cùng, Vũ Nhạc vỗ vỗ thân cây, ôn nhu hỏi: “Lão gia gia, ngài thấy thế nào rồi?”

“Tiểu nha đầu, xem như ngươi lợi hại!” Giọng nói già nua trở nên khàn khàn, một đạo ánh sáng màu lục thoáng qua, hiện ra một lão nhân thấp bé chống gậy, run rẩy đứng ở trước mặt Vũ Nhạc. Lão có vẻ hơi khó chịu che bụng, có thể thấy một đạo kia của Vũ Nhạc đã đâm rất sâu.

“Thật xin lỗi, ta không biết lại nghiêm trọng như vậy, đây là viên bổ máu, ngài nhanh ăn vào.” Nhìn viên thuốc màu hồng hồng trong tay Vũ Nhạc, lão nhân gia tỏ vẻ khinh thường nói: “Thuốc này của ngươi, đối với ta vô dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 94: Tình cờ gặp người quen

“Vô dụng? Sao có thể vô dụng chứ?” d... l... Vũ Nhạc chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, vô cùng khó hiểu nhìn lão nhân gia trước mặt.

Tiểu lão đầu bạo rống về phía mỡ nữ: “Lão tử không có máu, bỏ cái gì chứ?”

Ách... Cục diện lập tức rơi vào xấu hổ, d... l... Vũ Nhạc ngại ngần vuốt vuốt chóp mũi, “Cái này, thật xin lỗi, ta không biết, vậy... Vậy ngài nói xem vân bối nên làm thế nào?”

Tiểu lão đầu nắm chặt quả đấm, nhìn khuôn mặt xinh đẹp quá trớn của Vũ Nhạc, cuối cùng vẫn nhịn xuống: “Có đan dược chữa thương không?”

Vũ Nhạc vừa nghe lão nói, d... l... vội vàng lấy ra Bối Khí đan từ trong người: “Đây, cái này có tác dụng chứ?”

Lão nhân gia giơ tay túm lấy, cũng không thèm nhìn nàng một cái, há mồm đưa luôn vào trong miệng. Vũ Nhạc kinh ngạc há hốc mồm: “Lão gia gia, ngài, ngài không sợ uống nhầm thuốc sao?”

Lão nhân gia nhướng mí mắt: “Sợ cái rắm, có người ở đây dù có uống nhầm thuốc thật thì người cũng phải chịu trách nhiệm cứu ta.”

Vũ Nhạc giật giật khoe miệng, d. l. q. nhin không được giờ ngón tay cái với lão nhân gia: “Lão gia gia, ngài, thật lợi hại!”

“Cũng giống nhau thôi, các ngươi là tân học viên năm nay của Thánh Đức sao?” Lão nhân gia ngồi xếp bằng xuống điều chuyển khí tức, đột nhiên có cảm giác tinh thần vô cùng sáng khoái, ngay cả miệng vết thương cũng kín lại, có thể thấy được viên thuốc của nha đầu này rất có hiệu nghiệm. d. l. q. Có điều nói tới nói lui, hắn vẫn không tán thưởng trước mặt nàng, miễn cho bọn nha đầu này đắc ý.

“Lão gia gia, chúng ta đã đi hơn mười ngày mà vẫn chưa đi ra khỏi rừng này.” Ngữ khí nàng có chút bất lực nhìn thụ lão nhân.

“Hừ hừ, mới chỉ hơn mười ngày đã chán nản, các ngươi chỉ có bản lĩnh này thôi sao? Những đệ tử trước đây có khối người đi cả một năm, các ngươi còn chưa đến một tháng, gào rống cái gì chứ? d. l. q. Cur nhiên còn dám đánh lão phu, đúng là quá đáng.” Lão nhân gia nghĩ đến chính mình vô duyên vô cớ trúng một đao, lập tức cảm thấy lòng đau như cắt. Vân Linh, lão tử không hề yên cho ngươi, dám tìm đám người tiểu Bá vương tới hành hạ ta, ta không tha cho ngươi.

“Một năm, ta hỏi ngài, rốt cuộc đây là nơi quý quý gì thế?” Quả Nhiễm cơ hồ không suy nghĩ gì mà thốt ra, nhất thời làm cho lão nhân gia khó chịu: “Tiểu nha đầu nhà ngươi, đừng tưởng rằng các ngươi d. l. q. có thiên phú tốt một chút đã dám điểu vô dương oai ở đây, cái gì mà nơi quý quý? Nơi này là nơi lão phu bài trí vài thập niên, nếu không phải thế thì làm sao các ngươi đi tới hơn mười ngày còn không ra khỏi? Nơi quý quý, ta đập cái miệng của ngươi!” Nói xong, lão liền vung gậy trượng về phía mặt của Quả Nhiễm. Quả Nhiễm sờ sờ cái mũi, lui ra phía sau vài bước: “Thật xin lỗi thụ lão gia gia, ta sai rồi, ta sai rồi còn chưa được sao?”

Thụ lão nhân hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nghiêng người liếc mắt nhìn các nàng: “Đi hơn mười ngày các ngươi còn d. l. q. có thể sinh long hoạt hổ đứng trước mặt ta, thực lực quả nhiên khác biệt với những người khác, biểu hiện cho tốt, luyện ngục Thánh Đức nhất định đem cho các ngươi kinh hi lớn. Đi đi, lão nhân cũng không chậm trễ hành trình của các ngươi, có điều, đừng có mơ ta sẽ nói cho các ngươi cái gì.” Dứt lời, một luồng ánh sáng màu lục hiện lên, lão nhân thụ biến mất ngay trước mắt các nàng.

Vũ Nhạc nhìn về phía hắn biến mất, suy nghĩ ý thật sự trong lời nói của hắn: “Kinh hi? Chỉ mong không phải kinh hách thôi!”

“Phụ. . . Tiểu thư, người cũng thích nói đùa, chúng ta đi thôi, không nghĩ tới sẽ có vận khí tốt như vậy.” Cung Tuyết đương nhiên d. l. q. cũng nhìn ra vị thụ lão nhân vừa rồi có thực lực không tầm thường, lại có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ thật sự ngoài ý muốn.

“Ừm, đúng vậy, thật là một lão nhân gia đáng yêu. Lên đường thôi, theo lời ông ấy vừa nói chỉ sợ tầng thứ ba này tất cả đều là rừng. Cứ từ từ đi chắc chắn sẽ có đột phá.” Vũ Nhạc hơi gật đầu, dẫn đầu đám người Cung Tuyết tiếp tục đi về phía trước.

Khi các nàng đi rồi, về mặt lão thụ nhân lộ vẻ ai oán xoa xoa bụng chính mình: “Vận khí? Nếu là vận khí thì đã tốt, d. l. q. mấy người có thân phận chói mắt như thế ở bãi đá, còn có ai dám động tới các ngươi? Ta còn chưa muốn chết.”

“Gia gia, không phải đâu, đoạn đường này của các nàng đã phải trải qua gian nan hiểm trở mà? Còn nữa, người nói thân phận chói mắt là nói ai?” Một gốc cây trẻ tuổi đứng bên cạnh nhìn hắn, khó hiểu hỏi.

“Tiểu hài tử thì biết cái gì? Ngươi cho là Linh Thú, yêu ma, người tu luyện ở đây đều giống như ta mang theo trí nhớ ngàn năm hay sao? Mang theo trí nhớ đến đây, tổng cộng có thể có mấy người. Người khác không biết ta cũng không quan tâm, dù sao ta vẫn không dám trêu chọc. Ngươi còn không biết tính cách của nha đầu kia đâu, hazzz, không nên trêu vào, lại mất cả chì lẫn chài.” Dứt lời, lập tức không còn âm thanh truyền đến nữa, tám phần là đi chữa thương rồi. Mặc dù ăn viên thuốc của nàng nhưng chỉ sợ phải mất mười ngày, nửa tháng nữa mới có thể tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Đi ra khỏi Luyện Ngục

“Khen thưởng? Chờ ngươi thắng rồi nói sau!” Mộc Linh nhú nhú lông mày đáng yêu, nó cũng không nhận ra thất bại của mình.

Vũ Nhạc cố tình bĩu môi, lắc lắc tay: “Như vậy sao được? Nhất định phải nói rõ trước mới được, vậy đi, nếu ta thắng ngươi thì ngươi phải theo ta, thế nào?”

“Theo ngươi? Nghĩ tốt quá rồi đó, bản thân ta tự do tự tại đã quen, không thể chịu nổi ràng buộc.” Mộc Linh cơ hồ không có suy nghĩ mà thốt lên.

Vũ Nhạc vui vẻ cười: “Không không không, ngươi hiểu sai rồi, theo ta không có ý nghĩ phải kềm ước, ngươi vẫn là ngươi, có điều chỉ muốn ngươi là bằng hữu mà thôi, được không?”

“Bằng hữu?” Mộc Linh nhú mày, nghĩ đến cái lắc tay vừa nãy, ngấm lại trong tay bọn Kim Linh cũng có cái lắc tay giống như vậy, chẳng lẽ trước kia chúng là tinh linh kềm ước của nàng ta? Nếu thật sự là như vậy thì kềm ước lại một lần nữa có sao? Và lại nàng cũng không bắt buộc chúng, mặc dù nếu nàng thắng cũng chỉ làm bằng hữu của chúng nó. Chủ nhân có thiện ý như vậy thật khó tìm được, có lẽ nó nên cho chính mình một cơ hội. Nghĩ tới đây, sắc mặt nó trở nên ôn hòa hơn một chút, ánh mắt nhìn về phía Vũ Nhạc cũng không còn kiêu ngạo như trước, “Được, vậy thì nghe theo ngươi, chỉ cần

ngươi có thể thắng ta thì ta sẽ đi theo các ngươi.”

Vũ Nhạc bất động thanh sắc nở nụ cười: “Tốt tốt, vậy hãy mở to mắt mà xem ta phá trận này của ngươi thế nào!” Dứt lời, mũi kiếm vung lên, tám quẻ đồ màu trắng bị quăng lên không trung, không ngừng trở lên to lớn hơn. Đầu ngón tay Mộc Linh hiện lên ánh sáng xanh, tám quẻ đồ dùng tốc độ sắc bén lao về phía sáu người Vũ Nhạc. Lúc này Vũ Nhạc nhắm hai mắt lại, chấp tay hành lễ, trong miệng niệm thần chú, sau đó, mọi người kinh hoàng phát hiện ra từ trong cơ thể Vũ Nhạc kéo ra năm quãng ánh sáng màu vàng, màu xanh lá mạ, màu xanh nước biển, đỏ lửa, màu đất bần trắng về phía tám quẻ đồ. Khi năm luồng ánh sáng bao trùm lấy, tốc độ của tám quẻ đồ đột nhiên chậm lại, rồi sau đó tiêu biến một cách kì diệu. Cảnh tượng này không chỉ khiến Mộc Linh khó khăn nuốt nước miếng mà ngay cả đám Cung Tuyết cũng ngừng chiến đấu, đây là chuyện gì xảy ra?

Tiểu Giới và Lạp Lạp đứng giữa không trung lộ ra nụ cười thâm trầm: “Xem ra, chút phản ứng đó là bẩm sinh, tựa như trong cơ thể chủ nhân có năm loại nguyên tố này, chắc hẳn không bởi vì chuyển thể mà biến mất. Chính nàng có thể phát hiện ra mà đáp trả chính xác, vẫn là ngoài dự liệu của

chung ta!”

“Ngươi....Trong cơ thể ngươi lại có năm loại nguyên tố? Ngươi, chẳng lẽ ngươi thật sự là chủ nhân ở kiếp trước của chúng ta?” Mộc Linh vừa rồi còn bán tính bán nghi, lúc này đã kích động thốt lên. Bọn chúng đã ở chỗ này đợi từ rất lâu, cũng biết chính mình đang chờ đợi cái gì, mà Vũ Nhạc chính là người bọn chúng tìm kiếm cả ngàn năm. Chẳng lẽ, đây chính là ông trời an bài sao?

“Trí nhớ của ta chưa hồi phục cho nên vẫn chưa thể trả lời vấn đề của ngươi. Có điều những điều Giới Linh và Băng Hồ vừa nói không thể là giả, nếu như không phải thế thì trong cơ thể ta cũng không có năm nguyên tố của các ngươi. Thế nào bảo bối? Ta đã phá tám quẻ đồ của ngươi, đây là ngươi không muốn thực hiện lời hứa sao?” Vũ Nhạc cười cười nhìn Mộc Linh phía trước đáng yêu tới mức làm người ta muốn vuốt ve, làm sao lại có tiêu yêu tinh đáng yêu thế nào chứ? Thật sự rất chờ mong bốn vị tinh linh kia xuất hiện đó!

“Mộc Linh ta từ trước tới nay đều giữ lời hứa. Mặc kệ trước kia chúng ta có quan hệ như thế nào nhưng dựa vào năm loại nguyên tố trong cơ thể người hôm nay, ta tất nhiên phải đi theo ngươi. Bởi vì, người chính là người mà chúng ta đã chờ đợi cả ngàn năm nay, chủ nhân, xin hãy khế ước ta đi!” về mặt Mộc Linh thật sự chân thành nhìn Vũ Nhạc.

“Ngươi chắc chắn?” Người chờ đợi cả ngàn năm? Vũ Nhạc hơi bất đắc dĩ xung quanh này, tại sao mình lại có không ít người thân như vậy? Bởi vì mình bị nhập kiếp luân hồi nên người bên cạnh cũng đi theo chịu tội sao, đúng là tai họa ngàn năm!

“Chắc chắn, vô cùng chắc chắn!” Đôi mắt màu xanh lục của Mộc Linh hiện lên vẻ kiên nghị làm cho Vũ Nhạc cảm giác rung động, thật lâu sau nàng chích ngón tay mình, nhẹ nhàng ấn lên trán Mộc Linh: “Cám ơn ngươi đã chấp nhận chờ đợi, hoan nghênh gia nhập gia đình của chúng ta, Mộc Linh!”

Mộc Linh hưng phấn gật đầu: “Chủ nhân, cửa ải này người đã qua. Tầng thứ tư là Hỏa Linh, tầng thứ năm là Kim Linh, tầng thứ sáu là Thổ Linh, tầng thứ bảy là Thủy Linh. Chúng ta chắc chắn sẽ không thiên vị tình riêng, có thể thông qua hay không chỉ có thể dựa vào thực lực của mọi người. Có điều ta tin tưởng mọi người chắc chắn có thể giải quyết dễ dàng.”

Vũ Nhạc mỉm cười: “Đó là đương nhiên, đi thôi.” Mộc Linh mỉm cười, bay lên không trung cùng Tiểu Giới và Lạp Lạp, nó vung tay phải lên, tất cả cây cối lui xuống, xuất hiện một cái đầu vòm bằng gỗ: “Đi qua cầu này sẽ là tầng thứ tư!” Vũ Nhạc gật gật đầu, dẫn đầu mọi người đi qua.

Mặc dù tầng thứ tư đến tầng thứ bảy có Mộc Linh dẫn đường nhưng vẫn vô cùng gian khổ như trước, trải qua một năm mới thuận lợi thông qua. Cho đến lúc này, ngọn đèn của tháp Luyện Ngục đã thấp sáng đến tầng thứ bảy. Thời gian hai năm trôi nhanh như gió, mà lúc này thực lực của Vũ Nhạc đã tấn thăng tới sơ kì Tử Tông, thực lực của năm người kia cũng đã lên tới đỉnh kì Tử Hoàng. Tiến bộ thần tốc, không thể không nói làm người khác ngạc nhiên.

Qua nửa năm nữa, Vũ Nhạc đã gần tới tuổi cập kê, dù nàng mới mười bốn tuổi nhưng cũng đã xinh đẹp tuyệt mỹ động lòng người. Cung Tuyết, Quả Nhiễm, Bối Khả, Mía sinh ra cùng một ngày, lúc này đã cập kê, các nàng lớn hơn nửa tuổi so với Vũ Nhạc. Hai năm qua về bề ngoài đã trưởng thành quynh rũ hơn, mà ngay cả khí chất cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, mỗi người một cá tính càng trở nên sáng ngời hơn. Nói đến biến hóa lớn nhất có lẽ là Mộc Ngư, nàng lớn hơn Vũ Nhạc hai tuổi, hiện giờ đã mười sáu tuổi, đúng là tuổi này giống như đoá hoa tươi đẹp, trầm ổn nội liễm làm cho nàng càng trở nên chói lọi hơn.

Sáu người nhìn cửa đá phía trước cửa tầng thứ tám, làm cách nào cũng không kiếm chế nổi cảm giác khẩn trương, chỉ còn ba tầng nữa thôi, chỉ cần thông qua ba tầng này các nàng có thể quang minh chính đại đi ra ngoài. Đến lúc đó, tất cả mọi thứ sẽ có được kết quả viên mãn.

Vũ Nhạc hít sâu một hơi, dùng lực đẩy cánh cửa kia ra.

Sau thời gian nửa năm, ngọn đèn ở Luyện Ngục tháp đã thấp sáng đến tầng thứ chín. Thực lực của Vũ Nhạc đã đạt tới đỉnh kì Tử Tôn, năm người còn lại cũng đã đạt tới đỉnh kì Tử Tông, lúc thích hợp có thể tiến vào sơ kì Tử Tôn. Tại năm thứ ba này công phu chế được của Vũ Nhạc cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trực tiếp từ trung cấp Luyện được sư tấn thăng thành Luyện được sư cao cấp, xác suất thành công đạt tới 90%. Thật may sáu người vẫn luôn chăm chỉ, không dùng đan dược để tấn thăng thực lực, thật sự trải qua huấn luyện mới đúng là lựa chọn sáng suốt nhất.

Đến cuối năm thứ tư, khi Vũ Nhạc đứng ở trước mặt Thủ Hộ Giả, lúc đó đã kích động suýt nữa nói không ra lời, nàng nhìn thấy gì?

Một nữ nhân, một nữ nhân vô cùng ôn nhu mỹ miều đang đứng trước mặt nàng, gơ tay về phía nàng: “Vũ nhi, bốn năm rồi, cuối cùng cũng đợi được con.”

“Mẫu thân? Sao lại thế, sao lại là người?” Vũ Nhạc nhìn nữ nhân mỹ lệ có chín phần giống mình ở trước mặt, không hiểu nổi kinh hô.

“Bé ngoan, làm sao lại không thể là ta? Một mối rồi phải không, nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi, nghỉ ngơi.” Tay ngọc giờ lên, trước mặt xuất hiện một chiếc bàn ngọc, nàng tao nhã đi về phía trước, tự mình pha trà cho các nàng, nhìn thấy bộ dáng Mộc Ngư ngây ngốc, trên dung nhan tinh xảo của mỹ nhân hiện lên ý cười: “Tiểu Ngư nhí, hồi hồn lại đi, các người đã không dễ dàng đi đến nơi này, nếu lại bị dọa thành ngốc nghếch thì ta sẽ trở thành tội nhân mất.”

“Phu nhân, phu nhân, không phải người đã...?” Mộc Ngư lấp bắp nhìn nữ nhân luôn mang theo ý cười dịu dàng trong trí nhớ, chần chừ tội lỗi.

“Đó là giả, nếu không phải như vậy làm sao Vũ Nhi có cơ hội trưởng thành hơn chứ?” Nữ nhân mỉm cười, đưa cho các nàng mỗi người một ly trà, sau đó dịu dàng nói, “Đứa nhỏ ngoan, có từng oán hận mẫu thân không?”

Vũ Nhạc không chút do dự lắc đầu: “Làm sao có thể chứ? Kỳ thật ta vẫn tin rằng người không hề rời đi.”

“Hả? Thật ư?” Nữ nhân hơi giật mình nhìn Vũ Nhạc, sau lúc lâu mới có chút do dự nhìn Vũ Nhạc: “Làm sao con có ý nghĩ này chứ? Chẳng lẽ do hành động của ta không chu toàn sao?”

“Phụt...” Quả Nhiễm đang uống trà nghe thấy câu đó, không giữ hình tượng phun thẳng ra. Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người nàng: “Người không hề có tố chất phải không?”

Nghe thấy Bối Khả không thể nhịn được nói ra, Quả Nhiễm đuối lý ngượng ngùng cười: “Thật xin lỗi, bá mẫu, người, người thật biết nói đùa, khả năng nín cười của con quá thấp, người đừng để bụng nhé.”

Nữ nhân mỉm cười: “Nhiễm nhi không cần khách khí như vậy, nếu có thể thì các người hãy gọi ta là Phương cô cô đi! Tên của mẫu thân là Liễu Phương, cái này con cũng không biết sao?”

Vũ Nhạc thẹn thùng gật đầu: “Đúng, ở dưới vách núi đó con đã mất đi trí nhớ, trước đây có trở lại Yêu Cung cũng không thể tìm thấy bức họa của người, hoặc thứ gì có giá trị.”

“Đó là đương nhiên, ta không có để lại làm sao con có thể tìm thấy chứ? Được rồi, tất cả cũng đã qua, về chuyện của ta sau ngày có cơ hội sẽ cùng các người nói một lần. Có điều hiện tại ta có thứ này muốn cho con xem.” Dứt lời, nàng vung tay lên, một chiếc gương rất cao xuất hiện trước bàn, Vũ Nhạc khó hiểu quan sát trên dưới một lần, vẫn không thể phát hiện ra điều gì: “Mẫu thân? Đây là cái gì?”

“Kính Phù Sinh, gương có thể cho con xem kiếp trước của mình.” Liễu Phong tao nhã vung tay lên, trong gương trực tiếp xuất hiện cảnh Vũ Nhạc bị nổ tung chuyển thế đầu thai...

Một tháng sau, hình ảnh trong kính Phù Sinh từ từ biến mất, Vũ Nhạc từ từ gỡ lông mày ra, Liễu Phong nhìn Vũ Nhạc, thành khẩn nói: “Sở dĩ cho con biết toàn bộ chuyện đã xảy ra ngàn năm trước cũng như trong ngàn năm luân hồi, là muốn con chuẩn bị thật tốt. Hiện tại ở bên ngoài đã trở nên rối ren, Thần Vương và Quỷ Vương lúc nào cũng có khả năng xâm chiếm đại lục này. Phu quân của con đã chuẩn bị nghênh đón tất cả, mà con lại là nhân vật tranh giành trọng yếu của trận đánh này. Vũ Nhi, con có biết kế tiếp con sẽ gặp phải chuyện gì không?”

Vũ Nhạc lẳng lặng đưa mắt nhìn về phía trước: “Trước kia có lẽ không biết, nhưng hiện tại đã minh bạch toàn bộ.”

“Con biết thế thì tốt. Tuy rằng nay con đã đi vào đỉnh phong Tử Đế nhưng phong ấn trí nhớ vẫn chưa cởi bỏ, một đời này con nhất định sẽ dây dưa cùng bọn họ tới cùng. Đi giải quyết đi, chờ con tháo gỡ rõ ràng nút thắt của ngàn năm nay thì tất cả mọi thứ sẽ hoàn toàn sáng rõ.”

“Nương, phu quân của ta không phải là Thiên Duật Dạ sao?” Sau khi Vũ Nhạc nghe xong lời Liễu Phong, tựa hồ phát hiện mình vẫn mơ hồ về loại tình cảm này.

“Đi theo chính trái tim của mình thôi. Ngàn năm trước phu quân của con đích thị là hắn, nhưng mà ngàn năm sau tất cả đều bắt đầu từ con số không. Hãy dùng trái tim của con để cảm nhận, yêu hay không yêu, tất cả đều phụ thuộc vào nơi này.” Chỉ vào lồng ngực Vũ Nhạc, Liễu Phong lộ ra ý tứ không rõ ràng, từ từ biến mất trước mặt các nàng. Vũ Nhạc muốn đuổi theo, lại nghe thấy giọng nói thanh nhã của Liễu Phong truyền tới: “Hài tử, đi giải quyết thật tốt chung thân đại sự của chính mình đi, mẫu thân sẽ ở một nơi khác chờ các người.”

Vũ Nhạc giờ tay dừng lại giữa không trung, thật lâu sau mới buông xuống, lộ ra nụ cười chua xót: “Vì sao lại đi trêu chọc nhiều nam nhân như vậy chứ? Từng người đều ưu tú như vậy, muốn lão nương chọn lựa như thế nào đây?”

Cung Tuyết vừa nghe nàng nói, che miệng cười nhẹ: “Chủ nhân, hà tất phải lo lắng như vậy? Chỉ cần người nhìn thấy bọn họ sẽ biết ngay trái tim mình thuộc về ai. Bọn họ cực kì ưu tú không sai, nhưng ưu tú thực sự chỉ có người trong lòng của người thôi!”

Vũ Nhạc ngửa mặt lên trời thở dài: “Hồi thế gian tình ái là chi, mà khiến đôi lứa thề nguyện sống chết! Một chữ tình lại khiến ta luân hồi mười kiếp, cứ nhiên lại làm quả phụ mười kiếp, nương ơi, cái tên Thiên Duật Dạ này quả nhiên không thể trêu chọc được. Đi, đi ra xem, ta ngược lại muốn nhìn xem có tiết mục đặc sắc gì đang chờ ta!”

Khi cửa lớn cửa tầng thứ mười từ từ mở ra, ngọn đèn ở tầng thứ mười cuối cùng cũng thấp sáng. Mọi người trong học viện Thánh Đức vẫn ở ngoài cửa cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm. Sáu người Vũ Nhạc thoát mái bước ra ngoài, đi qua tháp Luyện ngục này bốn năm, cuối cùng không phụ sự mong đợi của mọi người, tấn thăng thực lực đến đỉnh kì Tử Đế; năm người còn lại cũng đã đạt tới sơ kì Tử Đế. Sáu người đồng thời đi vào cảnh giới Tử Đế, không biết nếu cứ lấy phong thái này đi ra ngoài sẽ hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt đây?

Khi cửa lớn của luyện tháp địa ngục chính thức mở ra, ngoại trừ các sư phụ Thánh Đức nghênh đón, Vũ Nhạc còn thấy một gương mặt quen thuộc. Thời

gian bốn năm đã khiến Vũ Nhạc từ một bé gái lột xác thành một thiếu nữ hào quang chói mắt, cũng khiến cho vị thiếu niên tuần dật bất phàm trưởng thành một nam nhân khí phách, chín chắn. Hai người ôm nhau một hồi, nàng nói với hắn: “Chàng sẽ gặp báo ứng!” Vậy mà hắn lại nói với nàng: “Ta sẽ coi đồ chờ nàng đến trả thù.”

Vũ Nhạc đâm vào ngực hắn: “Thối tha không biết xấu hổ, giữ lại sổ ghi nợ giữa chúng ta, từ từ sẽ tính sổ với chàng.” Hai người thân mật nháy mắt trở thành tiêu điểm chú ý của toàn bộ học viện Thánh Đức, ngay cả đám người Từ Luyện cũng không che dấu ánh mắt ngỡ ngàng, nam nhân tuần mỹ bỗng dưng xuất hiện này là ai?

Mãi đến khi Vân Linh viện trưởng đi đến bên cạnh hai người, dùng vẻ trêu chọc cười cười nói: “Không ngờ Cung chủ Từ Minh Cung lại quá bộ đến học viện Thánh Đức của ta, đúng là khách quý!”

Trời ơi, cư nhiên là Cung chủ Từ Minh Cung? Chính là vị Cung chủ Từ Minh Cung trong truyền thuyết là thần long thấy đầu không thấy đuôi đó sao? Thật trẻ tuổi, thật anh tuấn, chẳng lẽ là tình nhân của Vũ Nhạc? Trách không được, trách không được thiếu nữ này từ lúc nhập học đã phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, có phu quân như vậy thì nàng có thể khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Nam nhân lòng dạ hiểm độc

Thiên Duật Dạ mỉm cười, cung kính hữu lễ trả lời: “Vân viện trưởng khách khí, đã quấy rầy, xin hãy thông cảm!”

“Xú nha đầu, muội coi chúng ta là người chết sao?” Nhạc Mộ Dương nhìn thấy muội muội nhà mình bị tên nam nhân anh tuấn kia ôm vào lòng, nhất thời mất hứng quát lên.

Vũ Nhạc nghe được giọng nói quen thuộc, mạnh mẽ vỗ gáy của mình: “Ca ca đừng nóng giận, sao các huynh lại đến đây?”

“Hắn có thể tới, vì sao chúng ta không thể?” Nhạc Mộ Thần cũng không dễ chịu hai tay ôm ngực, ánh mắt nhìn về phía Thiên Duật Dạ tràn ngập khiêu khích: “Người này là ai?”

“Đương nhiên là vị hôn phu của nàng, thế nào? Các ngươi có ý kiến gì sao?” Thiên Duật Dạ bá đạo ôm Vũ Nhạc vào trong lòng, ánh mắt nhìn về phía huynh đệ Nhạc gia lạnh lùng.

“Này này, làm gì vậy? Đó là ca ca của ta, thái độ của chàng tốt một chút đi.” Vũ Nhạc khó chịu lôi kéo ống tay áo của Thiên Duật Dạ, cái người này, vênh váo cái gì chứ? Không thấy các ca ca rất không thích hắn sao? Hắn không lấy lòng bọn họ thì thôi, cư nhiên còn dám khiêu khích? Coi chừng một chút tiểu hài tử từ hừ!

“Cừ thật, muội muội, muội có phải là người hay không? Ngẩng đầu lên xem? Thực lực của muội, thực lực của muội cư nhiên đã tới đỉnh kì Từ Đỉnh, ôi, trời đất ơi!” Ngay tại lúc Vũ Nhạc trừng mắt chuẩn bị cầu nhàu Thiên Duật Dạ thì giọng nói âm ỉ của Nhạc Mộ Dương vang lên.

Hắn la lên như vậy, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía sáu người Vũ Nhạc, chỉ trong nháy mắt, trên quảng trường vang lên âm thanh hít khí lạnh hàng loạt...

“Này, có làm hay không? Đỉnh kì Từ Đỉnh? Đây không phải là cảnh giới tối cao ở đại lục sao? Nàng mới mười sáu tuổi thôi mà, thời gian bốn năm đã có thành tựu đáng sợ như vậy, không muốn cho chúng ta sống nữa sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, trách không được nhóm các sư tỷ tiến vào trong luyện tháp đều thảm bại đi ra, vốn ta còn chưa tin, bây giờ chúng ta cũng không thể không tin. Buồn cười nhất là, lúc trước nàng bị coi là củi mục, đây là thực lực củi mục sao? Đây rõ ràng là so với thiên tài còn thiên tài hơn!”

“Tuổi tác của các nàng ấy bất quá chỉ trên dưới mười sáu tuổi, lại có khả năng nghịch thiên, không thể như vậy chứ?”

...

Nghe nhóm người đồng học nghị luận đáng sợ, Vũ Nhạc lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: “Bất kì ai sinh ra cũng không phải thiên tài, không có nghị lực kiên cường thì ai cũng không thể một bước lên mây. Sau lưng thiên tài là mồ hôi nước mắt!”

“Vất vả rồi, nàng quả nhiên không làm ta thất vọng.” Thiên Duật Dạ có chút đau lòng nhẹ vuốt tóc Vũ Nhạc, vẻ tán thưởng phát ra từ nội tâm.

“Mẫu thân của ta, bà ấy...” Vũ Nhạc đột nhiên nhớ tới mẫu thân, có chút lo lắng nhìn về phía Thiên Duật Dạ, không ngờ hắn lại đưa ngón trỏ áp lên môi nàng: “Việc này nàng không cần quan tâm, bây giờ nghỉ ngơi vài ngày, sau mấy ngày nữa nàng muốn biết điều gì ta sẽ nói hết cho nàng nghe.”

“Thật ư?” Vũ Nhạc tỏ vẻ hoài nghi, người này kim nén đến bây giờ mới nói, thật sự là nếm đủ mùi vị.

“Đương nhiên là thật, ngay cả nếu nàng không muốn nghe sợ là cũng vẫn phải nghe.” Thiên Duật Dạ nhếch môi cười yếu ớt, miễn là nhìn thấy nàng thì những mệt mỏi mà hắn phải chịu đều tan thành mây khói.

“Đi thôi, không nên ở chỗ này lời ngon tiếng ngọt, hôm nay toàn bộ Thánh Đức sẽ tổ chức yến hội long trọng cho các ngươì, không say không về?” Vân Linh cười cười tiêu sái đến bên Vũ Nhạc, nhìn như trung cầu ý kiến nhưng kì thật lại ẩn chứa hàm ý cường chế trong đó. Dù sao ở đây có tới sáu vị thiên tài, đúng là làm cho nàng đắc ý, yến hội hôm nay sẽ tổ chức thật lớn.

Vũ Nhạc mỉm cười, trong đôi mắt to tròn hiện lên vẻ bất đắc dĩ: “Lão sư, xin hỏi chúng ta có cơ hội cự tuyệt sao?”

Vân Linh tự tiểu phi tiểu nhìn nàng: “Hình như là không có.”

“VẬY...Còn chờ cái gì nữa?” Vũ Nhạc kéo tay Cung Tuyết và Mộc Ngư, nhắc chân tiến về phía kí túc xá, vừa đi vừa nói lớn: “Một canh giờ nữa, chúng ta sẽ tới.”

Vân Linh vỗ tay, nhìn những khuôn mặt đằng sau tươi cười nói: “Còn chờ cái gì? Các nàng sắp trở thành vương bài của Thánh Đức chúng ta, bây giờ ta đang cho các ngươì cơ hội tuyệt hảo đó!”

“Thật tốt quá, chúng ta khẩn trương chuẩn bị.” Nghe thấy thanh danh tiểu đội Anh Túc, các nàng là học viên năm thứ nhất, từ khi các sư tỷ thấp ngon đến thứ nhất ở Luyện Ngục, những thiếu nữ này đã sôi trào nhiệt huyết, dốc lòng coi các nàng là thần tượng. Vì yến hội lần này, các nàng đã chuẩn bị rất lâu, rốt cuộc cũng có cơ hội thể hiện rồi.

Nhìn bóng lưng các nàng hưng phấn đi xa, Vân Linh mỉm cười nhìn Từ Luyến đứng bên cạnh: “Thế nào? Không thể tưởng tượng phải không? Bây giờ ngươì đã 20 tuổi rồi, nếu không gả sẽ trở thành gái lỡ thì đó.”

Từ Luyến có chút buồn rầu nhíu mày: “Nhưng mà Lão sư, nàng ấy có thể đồng ý sao?”

“Vũ nhi sẽ không đồng ý.” Giọng nói thanh nhã của Nhạc Mộ Thần vang lên đằng sau, Từ Luyến vừa nghe lại càng thêm sầu: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Ngươi không thử một lần xem thì làm thế nào biết được chứ?” Đối với khẳng định của Nhạc Mộ Thần, Vân Linh cảm thấy vẫn nên thử một lần thì hơn.

“Không cần thử, sau này Vũ nhi còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Vừa rồi hắn vô ý nghe được đối thoại của Vũ Nhạc và Thiên Duật Dạ, cảm thấy người mà hắn gọi là muội phu này không phải người bình thường, vậy nên chuyện mà bọn họ đồng lòng lưu tâm đương nhiên cũng không phải là chuyện bình thường.

“Nếu như thế, hai người các ngươì tự thương lượng với nhau đi.” Vân Linh bất đắc dĩ than nhẹ, ý vị thâm trường liếc nhìn Từ Luyến một cái, xoay ngươì rồi đi.

“Thần, sau khi chúng ta thành thân, ta còn tiếp tục ở lại Thánh Đức được không?” Nghĩ trước nghĩ sau, Từ Luyến phát hiện có thể chấp nhận mình hoặc là đã không còn trẻ tuổi, hoặc là công lực không đủ, tất cả đều không thích hợp, vì sao còn có thể tiếp tục làm Các chủ của các nàng được chứ?”

“Nha đầu ngốc, việc này có gì không được? Còn tưởng rằng nàng bị mệt, nàng đã không nở rồi nơi này vậy cứ tiếp tục chờ đợi, ta nghĩ Vân Viện trưởng cũng sẽ rất vui về.” Nhạc Mộ Thần mỉm cười, ôm Từ Luyến vào trong lòng, năm năm, trọn vẹn năm năm, rốt cuộc đã muốn thành thân với nàng.

"Cám ơn chàng." Trong chốc lát Từ Luyến không biết nói cái gì cho phải, nàng nằm trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, cảm thấy kiếp này tìm được phu quân như vậy thật sự đáng giá.

Sáu ngươì Vũ Nhạc trở lại kí túc xá, chân không chạm đất chạy vào phòng tắm rửa của mình tắm rửa. Thiên Duật Dạ đương nhiên đi theo Vũ Nhạc vào phòng của nàng, khi Vũ Nhạc ướt át bước ra khỏi phòng tắm liền bị mỹ nam trên giường làm hoảng sợ, "Làm sao chàng có thể vào đây?"

"Nàng bước chân đi trước, ta bước theo sau lưng là vào được mà?" Thiên Duật Dạ nhíu mày: "Mỹ nhân vừa tắm xong sao, Vũ nhi, nàng thật đẹp!"

Vũ Nhạc theo ánh mắt của hắn nhìn qua, nhìn đến khăn tắm đang quấn quanh ngươì mình, lập tức kinh hô: "Ngươi cái đồ thoỉ tha không biết xấu hổ, ánh mắt của ngươi nhìn vào đâu vậy hả? Mau nhắm lại cho lão nương!"

Đôi mắt Thiên Duật Dạ khẽ nheo lại, từ từ cong khóe môi, cười nhẹ một tiếng, thanh âm phát ra cũng mỉa mai hoặc lòng ngươì: "Ngắm nhìn nương tử nhà mình mà, không cần phải không biết xấu hổ!"

"Chàng, chết tiệt, chàng còn có thể vô sỉ như vậy sao?" Vũ Nhạc ghen ứ, đi lên phía trước đập về phía đùi của nam nhân, nhưng gót sen lại bị Thiên Duật Dạ giữ chặt, "Nương tử, chân của nàng thật đẹp!"

"Xinh đẹp? Xinh đẹp có thể ăn thay cơm sao?" Vũ Nhạc gắt gao lôi kéo khăn tắm, muốn kéo bàn chân ra nhưng thế nào cũng không kéo ra được. Ngay lúc nàng gắng sức mặt trắng bệch ra, động tác kế tiếp của Thiên Duật Dạ lập tức khiến nàng cứng ngắc cả ngươì, "Chàng...Chàng cư nhiên...?"

"Đẹp, đương nhiên có thể ăn thay cơm, nương tử, chân của nàng, thật thơm!" Dứt lời hắn không quên đá lông nheo với Vũ Nhạc. Vũ Nhạc lão đảo một cái muốn ngã xuống đất. Cánh tay dài của Thiên Duật Dạ dang ra, xoay ngươì một cái, kéo nàng lên giường: "Nương tử, nàng quá kích động rồi!"

"Chàng...Chàng, chàng thật đáng ghét!" Vũ Nhạc chỉ vào cánh mũi cầu Thiên Duật Dạ, trong phút chốc đã quên chính mình bị hắn đè chặt dưới thân

không thể động đậy.

"Đáng ghét? Thế này thì sao chứ?" Lúc Vũ Nhạc còn chưa kịp phản ứng lại, đôi môi mềm mại đã phủ lên môi đỏ mọng của nàng. Vũ Nhạc mở to hai mắt, nam nhân này đang làm cái gì? Nam nhân này, nam nhân này cư nhiên lại dám hôn chân mình chứ? Trời ơi, thiên lôi đâu mau tới đánh chết cái tên yêu nghiệt này đi! Ta không muốn nhìn thấy hắn nữa đâu.

Sau một hồi triền miên hôn sâu, Vũ Nhạc cảm giác ở phía dưới đã bị một vật cực nóng đè giữa hai chân, nàng đương nhiên biết rõ kia là cái gì đang ở nơi tư mật của mình, thoáng chốc gò má ửng hồng. Cơ hồ không có suy nghĩ, nàng dùng lực đẩy nam nhân ra, thân tốc lui đến cạnh giường, chỉnh lại bờ vai lỏng lẻo cùng với rãnh sâu có thể thấy hơi mờ mờ, thẹn quá hóa giận liếc nhìn nam nhân đang nở nụ cười tao nhã: "Chàng..Chàng đừng có quá đáng!"

Thiên Duật Dạ sau khi chiếm hết được chỗ tốt, tâm tình vô cùng tốt tươi cười rạng rỡ: "Nương tử, thời gian không còn sớm, nhanh đi thay y phục, đêm nay ta sẽ cùng nàng đi dự yến hội, thế nào?"

"Chàng..Chàng.." Trong lòng Vũ Nhạc muốn ói luôn, nam nhân này tuyệt đối là lập kế hoạch từ trước, trước đây tại sao nàng không phát hiện hắn là cao thủ tán gái chứ?

"Nương tử đừng kích động, vì phu khó có được một lần cần mẫn, chung quy cũng là một cơ hội biểu hiện một chút không phải sao?" Yến hội đêm nay chắc chắn có chuyện bất thường xảy ra, hắn tuyệt đối không thể đưa nữ nhân của mình vào nguy hiểm được, yến hội này mặc dù không có chuyện vui nhưng cũng không thể xảy ra sai lầm.

Vũ Nhạc chân không đi giày, hung hăng lườm hắn một cái, lấy một bộ y phục trong tủ ra, nhanh chóng tiến vào phòng tắm. Nam nhân này, nếu nàng còn ở lại một giây nữa sẽ hận không thể tặng cho một phát tát.

Sau khi Vũ Nhạc chuẩn bị xong đã qua nửa canh giờ, khi nàng mặc bộ y phục lụa màu đỏ tím xuất hiện trước mặt Thiên Duật Dạ, trong mắt hắn rốt cuộc không chứa nổi thứ khác, giống như giữa trời đất này chỉ có hắn và nàng, càng xinh đẹp rạng ngời trong sáng, câu dẫn linh hồn của hắn.

Nhìn nhu tình tràn trề trong mắt hắn, Vũ Nhạc nhin không được ho nhẹ một tiếng: "Có, có vấn đề gì sao?"

"Có, có vấn đề, nương tử, nàng có thể làm cho mình xấu một chút được không? Như thế này ra ngoài, chẳng phải sắc lang sẽ không nín nhịn được sao?" Thiên Duật Dạ bất ngờ tức giận, nha đầu kia, từ lúc nào lại biết tự trang điểm rồi chứ?

Nghe xong lời hắn nói, Vũ Nhạc im lặng hồi lâu không phản ứng kịp, sau đó nàng hiểu được ý tứ chân chính, lập tức nhắc váy dài của mình lên, cũng không thèm quay đầu nhìn lại bước đi, nếu còn ở lại cùng nam nhân lòng dạ hiểm độc này, nàng chắc chắn thổ huyết...

Thiên Duật Dạ nhìn thấy ai người bên cạnh đã rời đi, lúc này mới thân nhiên nhìn về phía Nhạc Thanh Sơn: "Nhạc phụ đại nhân mời đi bên này, sau khi yến hội kết thúc, tiểu chủ chắc chắn ngôn vô bất tần (có gì sẽ nói hết)."

Nhạc Thanh Sơn hừ lạnh: "Bây giờ đã gọi nhạc phụ? Không phải quá sớm rồi sao?" Dứt lời, ông kéo Vũ Nhạc về phía vị trí bọn họ vừa đi qua. Mắt thấy Nhạc Thanh Sơn không để ý tới hắn, Thiên Duật Dạ cũng không để bụng nhún vai, tự mình ngồi xuống, vừa mới chuẩn bị nâng chén kính rượu thì lại nhìn thấy Vũ Nhạc hết nhìn đông nhìn tây, kì quái hỏi: "Ca ca đâu? Mấy canh giờ trước ta còn nhìn thấy mà? Sao nháy mắt đã không thấy tăm hơi vậy?"

Nhạc Thanh Sơn nhấp một ngụm trà, mỉm cười: "Nha đầu ngọc, sợ là con còn chưa biết hả? Ca ca con một chút nữa sẽ tới, lúc này tám phần ở chỗ của nha đầu Từ Luyến."

"Từ Luyến?" Đầu óc Vũ Nhạc hơi bị kẹt, ngơ ngác nhìn phụ thân của mình, ca ca tới chỗ của Từ Luyến sao? Có ý gì? Nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của nàng, Nhạc Thanh Sơn mỉm cười: "Đó là tẩu tử tương lai của con đó!"

"Cái gì? Tẩu tử? Trời ơi, sao con không hề biết vậy? Từ lúc nào ca ca và nàng ấy quen nhau?" Vũ Nhạc bỗng nhiên bùng tình, thì ra Từ Luyến thanh nhã kia là tẩu tử tương lai của mình sao? Tin tức này không phải quá kinh ngạc sao?

"Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ..." Nhìn nữ nhân của mình cùng với phụ thân nói chuyện khí thế ngất trời, hoàn toàn bỏ qua mình, mỗ nam khó chịu ho nhẹ, cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của Vũ Nhạc: "Chàng làm sao vậy? Cổ họng không thoải mái sao?"

Thiên Duật Dạ vừa mới định mở miệng thì từ ngoài cửa đã truyền đến giọng nữ nhân cung kính nghiêm trang: "Vân Linh viện trưởng tới, Thất Thái Các chủ đến, Đại thiếu gia Nhạc gia, nhị thiếu gia Nhạc gia đến!"

Vừa nghe đến đây, Vũ Nhạc đứng vọt lên vẩy vẩy tay với Nhạc Mộ Thần và Nhạc Mộ Dương vừa mới bước vào cửa: "Ca ca, ca ca, tới nhanh, ngồi ở đây." Huynh đệ Nhạc Mộ Dương vừa nhìn thấy Nhạc Thanh Sơn rõ ràng vô cùng kinh ngạc, sau đó nói gì đó với Vân viện trưởng, Vân viện trưởng theo ánh mắt nhìn thấy Nhạc Thanh Sơn, hai người mỉm cười gật gật đầu. Hai huynh đệ chạy về phía bên này, về mặt ngạc nhiên nhìn Nhạc Thanh Sơn: "Phụ thân? Sao người lại đến đây?"

Nhạc Thanh Sơn thân nhiên liếc hai người một cái, chỉ chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh: "Ngồi đi!" Nhạc Mộ Thần và Nhạc Mộ Dương nghe hắn nói, biết lần này phụ thân muốn xử lý công việc, cũng không tiện nói nhiều, nghe lời ngồi xuống.

Nhìn một nhà đoàn viên mà mỗ nam nào đó hoa hoa lệ lệ bị vất qua một bên, có chút khó chịu đá đá cẳng chân mỗ nữ. Vũ Nhạc nghiêng đầu sang không kiên nhẫn trốn mắt nhìn hắn: "Làm sao?"

Thiên Duật Dạ tỏ vẻ ai oán nhìn nàng không nói lời nào, Vũ Nhạc nghiêm túc lạnh lùng trừng hắn, sau một lúc lâu âm thầm mắng một tiếng: "Yêu nghiệt"

chết tiệt, dùng ánh mắt tội nghiệp như vậy nhìn lão nương là sao? Chờ ta sủng hạnh sao? Như thế nào không có sét đánh chết chàng đi vậy?” Bất qua chỉ là tưởng tượng, vẫn không dám nói ra miệng, nâng hít một hơi thật sâu, rót một ly rượu cho hân: “Đó là phụ thân và ca ca của ta, ta ôn chuyện một chút, chàng có nhất thiết phải vậy không?”

“Nàng không để ý tới ta...” Mỗ nam chớp chớp mi, không nói nữa, nâng ly rượu Vũ Nhạc vừa đưa từ từ uống vào.

Vũ Nhạc ghen lời, vừa định mở miệng lại bị Vân Linh đang ngồi ở ghế chủ tọa ngắt lời: “Hôm nay vô cùng cảm tạ mọi người đã tới tham gia yến hội vinh danh tiêu đội Anh Túc thiên tài của học viện Thánh Đức ta, lúc này ta xin kính các vị một ly, cảm tạ những vị khách quý vượt đường xa mà tới để cho chúng ta có thể cùng nâng chén. Vì Thánh Đức nâng chén!”

Sau nghi thức kính rượu náo nhiệt là tiết mục ca múa được chuẩn bị tỉ mỉ. Vân Linh đi xuống đài, tới kính rượu Nhạc Thanh Sơn một chén, sau đó quay sang nhìn về mặt lưới biếng của Thiên Duật Dạ nói: “Thiên Cung chủ? Nếu không ghét bỏ thì chúng ta cùng một chén nhé? Ngồi đứng là vị khách quý khó có được của Thánh Đức, mọi người đối với sự tồn tại của Tử Minh Cung chủ rất chờ mong và mơ tưởng, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới ngài lại trẻ tuổi như vậy, quả nhiên là lão phụ được mở rộng tầm mắt rồi!”

Thiên Duật Dạ nghe nàng nói vậy, tao nhã đứng lên, cùng chén với Vân Linh, giọng nói thanh nhã trầm thấp vang lên: “Vân viện trưởng khách khí rồi, người là thầy của Vũ nhi, đương nhiên cũng là thầy của vân bối, về sau có chuyện gì cứ việc phân phó, không cần khách khí.”

“Thật ư? Lời này là thật sao?” Ánh mắt của Vân Linh bỗng chốc sáng lên, nhìn về phía Thiên Duật Dạ càng trở nên hưng phấn, Thiên Duật Dạ hơi sững sờ sau đó gật đầu. Vân Linh cười vang lên, vỗ vỗ bả vai của hân, hào sảng nói: “Tốt, quả nhiên không hổ là người mà Vũ nhi coi trọng, người yên tâm, ta sẽ không làm cho người khó xử, nếu cần sẽ để người hỗ trợ!” Thiên Duật Dạ cúi đầu: “Vân bối vô cùng vui mừng.” Vân Linh thỏa mãn gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Thanh Sơn tràn ngập yêu thích và ngưỡng mộ: “Nhạc gia chủ có được con rể như vậy thật sự may mắn, chúc mừng chúc mừng!” Vân Linh tiếp tục đi sang các bàn khác. Lúc này Nhạc Thanh Sơn mới chăm chú nhìn về phía Thiên Duật Dạ: “Người... Thật sự là Cung chủ Tử Minh Cung?”

Thiên Duật Dạ đứng lên, khoe môi cong lên, cung kính cúi đầu: “Đúng thế thừa nhạc phụ đại nhân, lần đầu gặp mặt chưa nói rõ thân phận, mong người thông cảm cho!”

Trong mắt Nhạc Thanh Sơn thoáng chút kinh ngạc, chăm chú nhìn Thiên Duật Dạ anh tuấn lịch sự trước mặt, vuốt cằm, giọng điệu hơi chút nghi ngờ: “Nếu là thiên hạ đệ nhất Cung chủ, tại sao lại nhìn trộm tiểu nữ? Người... Thật sự chắc chắn sao?”

Vũ Nhạc vừa nghe những lời này, gò má thoáng chốc ửng hồng, xấu hổ kéo kéo ống tay áo Nhạc Thanh Sơn: “Phụ thân, con không phải tiểu hài tử, người, người, đây là người nghi ngờ ánh mắt của nữ nhi sao? Con là ai chứ? Con là nữ nhi của người Vũ Nhạc đó, không có khả năng bị người khác đùa giỡn đâu!”

Nhạc Mộ Thần và Nhạc Mộ Dương từ lúc Vũ Nhạc đi ra khỏi tháp Luyện Ngục đã cảm thấy nam nhân này khó lường, lại không nghĩ rằng có thân phận hiển hách như vậy, nhưng một nam nhân như vậy liệu tiểu Vũ có thể khống chế được sao?

Với ánh mắt nghi ngờ của ba nam nhân Nhạc gia, Thiên Duật Dạ thâm tình nhìn Vũ Nhạc, khuôn mặt gọi lên ý cười yếu ớt: “Xin nhạc phụ đại nhân yên tâm, cái khác con rể không dám cam đoan, nhưng chỉ riêng tấm lòng với nàng vạn năm như một, không phải vì thân phận của nàng, tướng mạo của nàng mà thay đổi, nàng luôn là nàng, là thể từ duy nhất của ta.”

Nhạc Thanh Sơn, Nhạc Mộ Thần, Nhạc Mộ Dương nghe xong lời hân nói, sắc mặt từ từ dịu lại, nhất là Nhạc Thanh Sơn sau một lúc lâu, miễn nguyện vỗ vỗ vai hân: “Tốt tốt, ta tin tưởng mắt nhìn của nữ nhi, các người đã nhìn thuận mắt nhau không bằng cùng hai phụ thân mau chóng thành hôn, thế nào?”

Thành hôn? Vũ Nhạc chớp chớp mắt, ngây ngẩn cả người, mà Thiên Duật Dạ nghĩ đến rất nhiều vấn đề còn phải đối mặt phía trước, cũng hơi do dự, bọn họ cũng do dự như vậy lại khiến Nhạc Thanh Sơn nóng nảy: “Sao thế? Các người không muốn? Vũ nhi năm nay đã mười sáu tuổi, nếu có thể tổ chức hôn sự nhanh một chút cũng thỏa lòng mong ngóng của chúng ta.”

Vũ Nhạc nhìn khuôn mặt khê động của Thiên Duật Dạ, đột nhiên ý thức được chính mình phải lập gia đình, nàng do dự một chút, quyết đoán cự tuyệt: “Phụ thân, nữ nhi còn chưa chuẩn bị tốt, tuy con đã mười sáu tuổi nhưng đối với người vừa đi ra khỏi luyện tháp thì vẫn còn rất nhiều chuyện chưa thể hiểu hết. Người để cho con chơi đùa hai năm nữa, được không?”

Nhạc Thanh Sơn vừa nghe lời này, nhin không được nhú mày: “Chơi đùa hai năm nữa? Vậy sao có thể được?”

“Có cái gì mà không thể chứ?” Nghĩ đến những lời mẫu thân nói trong Luyện ngục, trong lòng Vũ Nhạc vô cùng khó xử. Mặc dù bọn họ đều xác định Thiên Duật Dạ chính là tướng công ngàn năm trước của mình, mà nàng cũng đã nhìn thấy hân bảo hộ nàng thế nào, thế nhưng loại tình cảm mạnh mẽ áp đặt như vậy thật sự có thể chống lại được khảo nghiệm thời gian sao? Không, nàng muốn dùng chính trái tim mình đi cảm thụ tấm lòng của người kia, khi nào còn chưa xác định được tình cảm của chính mình, nàng nhất định chưa thành thân.

“Vũ nhi, nàng không muốn sao? Lúc trước chúng ta đứng là không dám, chờ nàng ra khỏi luyện ngục sẽ lập tức thành thân mà.” Thiên Duật Dạ đột nhiên nghĩ thông suốt một việc, những chuyện lớn mật hơn hân cũng không phải chưa từng làm, cũng không hề kém việc này chút nào. Cho dù có thể dự đoán việc bọn họ thành thân có thể tạo nên cục diện chấn động thế nào, nhưng chờ đợi cả ngàn năm đã làm cho hân mất đi tính nhẫn nại, bây giờ hân không muốn nhìn xuống nữa. Vì tình yêu hân sẽ đánh đổi tất cả, sẽ không hối tiếc.

“Không được, chúng ta còn rất nhiều việc chưa giải quyết, mặc dù thành thân cũng không có cuộc sống an ổn, ta không hy vọng sau khi thành thân sẽ là cảnh nước sôi lửa bỏng. Đây không phải hôn nhân mà ta mong chờ. Nếu chàng thật sự yêu ta thì hãy tôn trọng ý muốn của ta đi!” Ánh mắt Vũ Nhạc thâm sâu nhìn hân, toàn bộ đều chứa ở trong.

Thiên Duật Dạ im lặng một lúc, thở dài một hơi: “Vây nghe lời nàng đi, lời nàng nói ta vĩnh viễn đều nghe theo. Nàng đã quyết định, ta tôn trọng ý của nàng.” Thiên Duật Dạ quay đầu lại nhìn Nhạc Thanh Sơn: “Nhạc phụ đại nhân, hãy cho chúng con thời gian một năm, một năm sau chắc chắn sẽ cho người uống rượu mừng, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Toàn trường lóa mắt

Nhạc Thanh Sơn sâu kín nhìn bọn họ một cái, hơi gật đầu: “Thôi, tự các ngươi thương lượng với nhau đi!”

Vũ Nhạc vừa nghe ông nói, mỉm cười làm nũng: “Cám ơn phụ thân đã hiểu.”

“Con đó, bốn năm không gặp mà không thay đổi chút nào cả.” Nhạc Thanh Sơn bắt đầu chọc chọc trán nàng, vẻ sủng ái lộ hết trong đó.

Ngay tại lúc cả nhà Vũ Nhạc ấm áp đoàn viên thì có người đã nhận không được nữa rồi...

“Văn viện trưởng, đừng vội uống rượu mà, nếu hôm nay đón gió tây tràn cho đội Anh Túc thì cũng nên cho chúng ta thấy thực lực chân chính của các nàng chứ? Nghe nói người ra khỏi Luyện tháp địa ngục đều thăng cấp Tử Hoàng, thậm chí Tử Tông. Không biết các nàng có đủ tư cách để nhiều người như vậy đón mừng hay không?” Ghen tị trong lời nói cực kỳ rõ ràng.

“Đúng vậy, đúng vậy đó, trước đó không phải vẫn nói Vũ Nhạc là cùi mướp của Nhạc gia sao? Tại sao mới vài năm không thấy lại đã ra khỏi Luyện ngục rồi chứ? Đây rốt cuộc là đang diễn trò gì vậy?”

“Nghe nói Yêu Cung bị Vũ Nhạc tiêu diệt, ngay cả tỷ muội mình nàng cũng không tha, một nữ nhân như vậy làm sao để chúng ta tôn trọng chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy, ngay cả tiểu thiếp của Cung chủ Yêu Cung cũng bị chết thảm, nữ nhân này quả nhiên tâm ngoan thủ lạt!” (lòng dạ độc ác)

...

Nghe tiếng nghị luận bàn tán liên tiếp ở dưới, ánh mắt Vũ Nhạc cũng không dao động, nàng duyên dáng nghiêng người phía trước nói: “Còn có cái gì không bằng lòng nữa? Cùng nói ra hết đi.” Vừa dứt lời, xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại. Nhìn thấy thế, Thiên Duật Dạ cười nhẹ, khóe mắt nhếch lên tràn đầy châm chọc: “Nữ nhân của ta mà các ngươi cũng dám chửi bới sao? Hừ?”

“Ngươi là ai?” Có người không nhìn thấy núi Thái Sơn, lập tức xù lông.

“Không biết lớn nhỏ, chớ có liều lĩnh. Hôm nay yến tiệc này chúng ta có thể tới tham gia đã là cho Văn viện trưởng và Nhạc gia chủ mặt mũi, ngươi ở đây chất vấn hình như có hơi quá phận rồi!” Một lão giả ngồi ở phía sau Lăng gia chủ nói, có lẽ là trưởng lão gia tộc.

“Yêu Cung kia bị diệt là sự thật, mặc dù vẫn tồn tại như cũ nhưng ai cũng biết rõ kia chỉ là một cái vỏ rỗng, rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì khiến nàng ta ra tay độc ác như vậy? Ngay cả trưởng bối, tỷ muội đều không buông tha?”

“Trưởng bối Vũ Nhạc nàng ta lúc tham gia cuộc thi đấu tân học viên có biểu hiện không tầm thường, nhưng thực lực bắt quả chỉ là Tử Linh, mà hôm nay Văn viện trưởng lại làm chuyện lớn như vậy, vì các nàng tổ chức yến hội, có phải quá mức buồn cười rồi không?”

...

“Oành” một tiếng, Văn Linh rốt cuộc nghe không nổi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống mấy người vừa gây sự, khóe môi gọi lên châm chọc: “Đủ rồi, Thánh Đức ta không đến phiền các ngươi chất vấn. Vấn ta còn hoài nghi tại sao các ngươi lại nhận thiệp mời tham gia yến hội nhiệt tình như vậy, hóa ra... Là tới Thánh Đức gây sự sao? Đệ tử của ta còn chưa tới phiền các ngươi xoi mói, nàng tốt hay là xấu, trong lòng Thánh Đức ta hiểu rõ. Một đám lão bất tử các ngươi miệng đủ độc ác, ngay với các thiếu nữ mới cập kê cũng không lưu tình? Hừ, Tử Hoàng, Tử Tông tính cái rắm à? Các ngươi một đồng tuổi mà bắt quả mới Tử Tông thôi, đã ở đây điều võ giương oai sao? Các nàng mới mười sáu tuổi, các ngươi so được sao? Ngẩng đầu lên...” Lời nói phản chấn lòng người như vậy, Văn Linh mắng chửi thật có sức, rõ ràng là tức giận không ít.

Trong lòng Vũ Nhạc ấm áp, nàng chậm rãi đứng lên, vẻ mặt tươi cười hướng về Văn Linh. Khắp hội trường, ánh mắt mọi người hướng về thân hình mảnh khảnh, nhưng chỉ thấy nàng ôm eo Văn Linh, ôn nhu nói: “Viện trưởng không nên tức giận, tức giận sẽ có nếp nhăn đó, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút?” Dứt lời, nàng liếc mắt ra hiệu với học muội bên cạnh, học muội hiểu rõ, cùng đỡ Văn Linh ngồi xuống. Văn Linh có chút lo lắng nhìn Vũ Nhạc. Vũ Nhạc trấn định lắc đầu, Văn Linh bắt đầu dĩ thuật thế nội xuống. Vũ Nhạc đặt xuống một ly trà nói, Văn Linh ăn không biết ngon. Tình hình hôm nay nàng thật sự không ngờ tới, xem xét kỹ lại, những người này đều là thế lực nổi bật trên đại lục, tại sao lại chọn hôm nay tới gây sự? Rốt cuộc trong đó có ẩn chứa động cơ gì?

Vũ Nhạc nâng ly trà lên, tao nhã đứng thẳng người, xoay người tại chỗ, ngẩng đầu, chăm chú nhìn phía trước, nụ cười tuyệt mỹ xao động trên môi: “Còn

có ai không phục, cứ việc đứng ra, Vũ Nhạc từ trước đến nay đều đi đường thẳng, không đánh sau lưng, trước kia đã không, sau này lại càng không như vậy.”

Nhìn thiếu nữ tự tin tuyệt sắc như vậy, dưới đài lập tức yên tĩnh lại, thật lâu sau, trưởng lão đằng sau Lăng gia chủ đột nhiên đứng lên, vẻ mặt châm chọc nhìn Vũ Nhạc: “Ngươi là một nữ tử, không ngờ lại dám cùng nam nhân không chút kiêng kỵ thân thiết, quả nhiên là nữ nhi tốt của Nhạc gia chủ mà!”

“Xì” một tiếng, Quả Nhiễm không nhịn được cười vang lên, lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người làm lão già vừa mới nói chuyện đỏ ửng mặt lên, thẹn quá thành giận nhìn nàng: “Tiểu nha đầu, ngươi cười cái gì?”

“Bản tiểu thư cười cái gì ngươi quản được sao?Ồi chao, không nghĩ tới trên đời này lại còn có người ngu xuẩn như vậy, ta thấy ngươi là không có việc gì để làm phải không? Người khác thân thiết hay không thân thiết, ngươi quản cái rắm à? Có bản lĩnh thì ngươi cũng đi tìm mỹ nữ vui vẻ đi? Không ăn được nho thì nói nho xanh sao? Vừa nói người khác thực lực không tốt, vừa nói người khác thân thiết à? Ta không biết trong đầu lão già nhà ngươi. Nhạc gia chủ còn chưa nổi nóng, ngươi gấp cái lông à?” Khóe mắt Quả Nhiễm lóe lên ý cười châm chọc, ánh mắt quét qua từng người vừa gây sự: “Xem ra yến hội hôm nay là có người cố ý tới, các ngươi đã không muốn ngồi ăn cơm xem ca múa, thì tiểu đội Anh Túc chúng ta tất nhiên cũng tiếp đãi tới cùng. Ai còn có chuyện gì nữa, nói ra hết đi!” Nói xong, nhún chân một chút, nàng nhẹ nhàng bay đến bên người Vũ nhạc, rồi sau đó bốn bóng dáng hiện lên, sáu vị thiếu nữ vẻ mặt bình tĩnh đứng giữa hội trường đông người, không có vẻ gì là sợ hãi.

Đại trưởng lão Lăng gia đã khi nào chịu sỉ nhục mức này, sắc mặt nháy mắt đỏ bừng, chỉ vào Quả Nhiễm tức giận mắng: “Không biết lớn nhỏ, quá ngang ngược, quá ngang ngược rồi!”

Quả Nhiễm cao ngạo ngẩng đầu, vẻ mặt lộ khinh thường: “Bản tiểu thư trước nay đều cuồng ngạo như vậy, sao thế, ngươi không phục sao? Không phục thì đến đây đi?”

“Nhiễm nhi, đủ rồi, nói thêm làm gì nữa, còn chưa đấu võ thì lão già này đã bị tức chết rồi.” Mộc Ngư mỉm cười, nhìn có vẻ vô hại nháy mắt với Quả Nhiễm.

Tội nghiệp Trưởng lão Lăng gia, vừa nghe nàng nói những lời này, lại càng tức giận đến khó thở, sắc mặt nháy mắt thay đổi, vừa định ra tay lại bị nhị trưởng lão ở phía sau kéo lại: “Đại trưởng lão, không nên tức giận.” Rồi sau đó truyền âm nhập mật nói: “Vạn lần đừng ra tay, một khi ra tay ngài sẽ thành cây gậy mà lên mặt thật sự, bọn nha đầu này cũng không đơn giản như ngài nghĩ.” “Vậy ta phải nói như thế nào đây?” “Chờ một chút, tự nhiên sẽ có người giúp ngài.” Đại trưởng lão vẫn hoài nghi nhìn hẩn một chút, nắm chặt quả đấm, cực lực nuốt xuống cơn giận, xoay người ngồi vào vị trí của mình.

Nhất cử nhất động của hai người đều rõ ràng trong mắt sáu thiếu nữ của tiểu đội Anh Túc, nhìn có vẻ là nhị trưởng lão kéo đại trưởng lão lại nhưng các nàng rất rõ đây chỉ là lời đạo đầu mà thôi. Từ lúc đi ra khỏi luyện ngục, các nàng đã ẩn tàng thực lực của mình, trừ những cao nhân cùng cấp bậc có thể nhìn thấy, thì người bình thường tuyệt đối không nhìn ra được. Khó trách làm cho bọn họ nghi ngờ.

“Các ngươi...Thực sự cuồng như vậy?” Hòa gia chủ này giờ chưa mở miệng, rốt cuộc đã u ám mờ lời.

“Cuồng, cũng cần có vốn để cuồng, không phải sao? Bản tiểu thư vừa mới nói rồi, cứ việc đánh tới đây, chúng ta sẽ dùng thực lực của chính mình để nói cho các ngươi...Các ngươi có bao nhiêu ngu xuẩn!” Vũ Nhạc lạnh lùng cười, nhún mày nhìn về phía Hòa gia chủ nhất quốc chỉ quân, kẻ như vậy lại có thể làm Hoàng đế, đúng là kì tích!

“Ngươi...Giỏi, giỏi, Nhạc huynh, nữ nhi của ngài đúng là tăng thể diện cho ngài đó, hung hãn ương ngạnh như vậy mà vẫn có người muốn sao?” Hòa gia chủ tức giận, chưa từng có người dám ở trước mặt hẩn làm càn như vậy, Vũ Nhạc này chắc chắn là người đầu tiên.

“Nữ nhân của bọn Vương, từ lúc nào đến phiên ngươi bình phẩm hả?” Một giọng nói hần băng đột nhiên cắt qua không khí, rít gào thẳng tới mặt của Hòa gia chủ. Hòa gia chủ bất ngờ không kịp phòng bị, lúc nghĩ tới phản kháng thì đã là chuyện đã rồi, sát khí cường bạo đáng ghê hẩn ra đất, cuồng hống nồng đậm mùi vị ngai ngái, Hòa gia chủ nhất thời nôn ra máu, trợn trừng mắt, hoa hoa lệ lệ hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Tứ Vương hội tụ

“Tiểu Vũ nhi, nàng vẫn gây chú ý như vậy, mặc dù vẻ ngoài có chút thay đổi nhưng vẫn không ngăn được khí chất ngạo nghễ của nàng!” Vừa mới ngồi xuống, Nạp Lan Diễm lập tức hí hửng, phe phẩy cây quạt, chăm chú ngắm nhìn Vũ Nhạc. Vũ Nhạc run rẩy cả vai, đôi môi đỏ mọng cong lên: “Là sao? Ta không biết ta còn có sức quyến rũ như thế.”

“Tiểu Vũ nhi, nàng không thể có chút nhiệt tình với ta sao?” Nạp Lan Diễm đối với phản ứng lạnh nhạt của Vũ Nhạc, tựa hồ có chút tổn thương, ánh mắt có chút ai oán làm Vũ Nhạc phiền não vuốt vuốt huyết Thái Dương, truyền âm nhập mật với Thiên Duật Dạ: “Đây đều là những người cực phẩm thể nào chứ? Chẳng chắc chắn bọn họ là đối thủ của chúng ta sao?”

Thiên Duật Dạ từ chối cho ý kiến nhún nhún vai: “Như nàng nhìn thấy đó, vẻ ngoài của bọn họ chưa từng thay đổi, thật không rõ mấy năm nay bọn họ đã làm những việc gì nữa.” Vũ Nhạc “oa~” một tiếng lão đảo cả người, cúi đầu dùng trà, hiển nhiên là không hề quan tâm tới ba nam nhân đột nhiên xuất hiện này.

Thiên Duật Dạ nhìn thấy thế, thỏa mãn nhún mày, con ngươi lạnh lẽo nhìn thẳng vào ba người kia: “Nói nhảm xong chưa? Nói đi, các ngươi muốn thế nào?”

Thần vương Nạp Lan Diễm phe phẩy cây quạt, đôi mắt hẹp dài hiện lên vẻ lạnh lẽo: “Một ngàn năm trước như thế nào thì một ngàn năm sau đương nhiên vẫn là vẫn như vậy!”

“Ồ? Chẳng lẽ Quý vương tôn kính, Thần vương điện hạ còn muốn ra ám chiêu sau lưng sao? Nếu không phải năm đó Vũ nhi thay ta đỡ hợp kích trí mạng của các ngươi thì nàng làm sao có thể tan thành mây khói chứ?” Thiên Duật Dạ thản nhiên nói, sự thật như chuông phong rét lạnh quét tới phía đối diện Thần Vương, Quý vương.

Nghe thấy thế, Vũ Nhạc không khỏi nghĩ tới sự việc xảy ra trong Phù Sinh Kính. Năm đó nếu không phải hắn và đám người Yêu vương hợp lực bảo vệ linh hồn nàng thì làm sao nàng có thể nhập luân hồi? Sợ là hồn phách cũng không còn, không còn linh hồn, thì căn bản sẽ không có khả năng chuyển thế đầu thai. Về mặt của bốn người đều bằng lãnh, tựa hồ không ai muốn đề cập tới chuyện của năm đó.

“Ngươi còn có mặt mũi nói ra sao? Nếu không phải vì ngươi thì làm sao Vũ nhi lại bị trúng một chưởng của chúng ta? Ngươi, ngay cả một nữ nhân cũng không bảo hộ được thì còn tư cách gì tới chất vấn chúng ta?” Đối với Quý vương một kích trí mạng năm đó, mặc dù đã trải qua ngàn năm cũng giống như mới xảy ra ngày hôm qua, cảnh tượng kia là thống khổ vĩnh viễn trong lòng hắn, đời đời kiếp kiếp đều không quên.

Đối với lời Quý vương nói, Thiên Duật Dạ chưa bao giờ phủ nhận, nếu không phải năm đó mình sơ suất tự phụ, làm sao để cho nữ nhân của mình đỡ một kích trí mạng chứ?

Thần vương cười lạnh, trong giọng nói mang theo ngưng trọng nhìn về phía Thiên Duật Dạ và Hoa Lư Băng: “Ngàn năm trước các ngươi đối lập với chúng ta, ngàn năm sau vẫn là bốn người chúng ta, nói đi, các ngươi muốn giải quyết như thế nào?”

“Ta không sao cả, chỉ cần Vũ nhi yên ổn thì làm gì ta cũng nguyện ý. Nếu như các ngươi gây bất lợi cho nàng thì ta đương nhiên cũng không đứng nhìn. Cho nên, đừng dễ dàng động vào cục hạn của ta: “Hoa Lư Băng hắn đời này tuyệt đối không làm chuyện tổn thương Yêu Vũ Mị, mặc dù nàng đi theo nam nhân khác nhưng chỉ cần nàng hạnh phúc thì muốn hắn làm gì cũng có thể.”

Đôi môi mỏng của Thiên Duật Dạ hơi nhếch lên, đôi mắt u ám: “Nếu các ngươi muốn tranh cãi chuyện này tới người chết ta sống, thì Bôn vương lúc nào cũng có thể phụng bồi.”

“Đủ rồi, các ngươi có để yên hay không hả? Các ngươi là huynh đệ cùng chung hoạn nạn lại vì một nữ nhân như ta mà trở mặt thành thù, oán hận chất chứa cả ngàn năm sao? Các ngươi không khiến sư phó trên chín tầng mây thất vọng sao? Không làm... thất vọng sao?” Nghe bọn hắn từng lời từng chữ xoay quanh chính mình, Vũ Nhạc đột nhiên nhận ra cái gì mới gọi là “Hồng nhan hoạt thủy”, ngàn năm trước nàng đã không hề có biện pháp nào, ngàn năm sau thì khó có thể nói trước điều gì. Nghĩ tới đây, khóe miệng gọi lên nụ cười trào phúng.

Quý vương sau khi nghe xong, cứng ngắc trong khoảnh khắc, dung nhan tuấn mỹ biến đổi, con ngươi thâm thúy cũng phát ra chút thâm sâu khó dò.

Nạp Lan Diễm không hề để ý cười cười, đôi mắt sâu thẳm.

Hoa Lư Băng cong đôi môi mỏng, vẻ mặt nháy mắt trầm xuống.

Khóe miệng Thiên Duật Dạ hơi gọi lên độ cong, rồi lướt qua.

“Có ý gì chứ?” Với phản ứng của bọn họ, Vũ Nhạc nhìn thấy trong mắt, đau đớn trong lòng. Nàng biết rằng bất kỳ ai gặp phải chữ tình đều không dễ dàng tránh thoát, huống chi là trải qua ngàn năm? Nghĩ đến bọn họ đã từng là huynh đệ cùng chung hoạn nạn, Vũ Nhạc không khỏi cảm thấy bi thương cho họ, chỉ vì một nữ nhân mà hủy đi tình huynh đệ... Thật sự đáng sao? Nàng không biết, bởi vì nàng không phải bọn họ, cho nên càng không có tư cách cảm nhận đau khổ trong lòng họ.

“Cứ như vậy, tốt không? Không cần phải tranh giành nữa, ta chỉ có một trái tim, không phải bốn trái tim, tình yêu của các ngươi quá mạnh mẽ, ta không muốn nổi, không muốn nổi!” Nói tới đây, Vũ Nhạc đau xót cánh mũi, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, ngay sau đó nước mắt tràn mi.

Vừa thấy nàng rơi lệ, bốn nam nhân đồng thời đứng dậy, có chút dồn dập nhìn nàng: “Nàng sao thế?” “Nàng khóc cái gì chứ?” “Ta đáp ứng nàng, không được sao?” “Nên khóc cũng là chúng ta chứ? Nàng khóc cái lòng gì chứ?”

....Nhìn thấy cảnh như vậy, năm người Cung Tuyết lặng yên không tiếng động lui xuống, mặc dù các nàng ở đây nhưng sợ là cũng không cách nào giải quyết. Cối chuông phải nhờ người buộc chuông, muốn hóa giải ân oán cả ngàn năm này không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Bộ dáng lo lắng của bốn người rơi vào trong mắt Vũ Nhạc, trong lòng nàng lại càng không thoải mái: “Các ngươi đừng đối tốt với ta như vậy, loại nữ nhân giống như ta phải bị trời phạt, phải bị trời phạt!”

“Đủ rồi, đừng nói nữa.” Rốt cuộc Thiên Duật Dạ nghe không nổi nữa, ánh mắt sâu kín nhìn Vũ Nhạc: “Bây giờ cảm giác của nàng với ta là gì?”

Vũ Nhạc nâng lên hai mắt đầm lệ, do dự một chút, cuối cùng vẫn thành thật nói ra: “Không biết là cảm giác gì, khi chàng ở bên cạnh ta, ta có cảm giác

rất an tâm, cực kì thoải mái, cực kì ấm áp.”

“Vậy nàng yêu ta sao?” Thiên Duật Dạ dùng vẻ mặt vô cùng bình tĩnh nhìn nàng, Vũ Nhạc suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Ta không biết, cái gì là yêu thực sự, cho nên không thể trả lời chàng.” Yêu Vũ Mị đã cùng hắn trải qua rất nhiều khoảnh khắc khắc cốt ghi tâm, nhưng nàng là Vũ Nhạc, là Yêu Ngưng đến từ thời hiện đại, chưa từng biết đến yêu đương, làm sao biết cái gì là tình yêu chứ? Trừ phi trí nhớ của nàng khôi phục, nếu không nàng căn bản cũng không biết trong lòng mình ai mới là người nàng yêu thật sự!

“Nếu như thế... Vậy hãy công bằng một chút, tất cả bắt đầu lại từ đầu nhé? Các người thấy thế nào?” Cường lại cảm giác không thích ứng nổi trong lòng, Thiên Duật Dạ đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía ba người đối diện: “Mặc dù bây giờ Vũ nhi đã biết ngàn năm trước xảy ra chuyện gì, nhưng nàng vẫn chưa khôi phục trí nhớ cho nên lúc này trái tim của nàng là đơn thuần. Mặc dù cũng chịu ảnh hưởng trước đây với ta, nhưng tình yêu như vậy ta cũng không muốn. Cho nên, bốn người chúng ta cạnh tranh công bằng, người nào có được trái tim của nàng thì ba người còn lại đều không được can dự, có bằng lòng hay không?”

Nghe xong lời Thiên Duật Dạ nói, Hoa Lư Băng cảm thấy chút chua xót, có thể làm tới bước này đối với người yêu thể tử như mạng mà nói đã phải hạ bao nhiêu quyết tâm chứ? Xem ra tình nghĩa huynh đệ này, Thiên Duật Dạ hẳn không có quên, không, có lẽ là chưa bao giờ quên. “Ta đồng ý.” Thật lâu sau, Hoa Lư Băng yên lặng phun ra ba chữ kia, rồi cúi đầu xuống rót rượu vàng chén dốc ngược vào miệng mình, tựa hồ chỉ có như vậy mới hy vọng bình ổn lại sống to gió lớn trong lòng mình.

Nạp Lan Diễm phe phẩy quạt ngừng lại, giọng nói trầm thấp hơi run run: “Lời này là thật sao?”

Quý Vương lạnh lùng cười: “Người bỏ được sao?”

Giọng nói của Thiên Duật Dạ biến chuyển, lạnh lùng nói: “Tin cũng được không tin cũng được, các người ý kiến gì không?”

Nạp Lan Diễm cười xinh đẹp: “Ta nói rồi, chỉ cần vì Vũ nhi, cho dù lên núi đao xuống biển lửa ta đều nguyện ý.”

Quý Vương dù không giỏi nói chuyện nhưng vẫn thân nhiên tỏ thái độ: “Như vậy rất công bằng, mặc kệ ai thắng thì ta cũng không gây khó dễ, nói được làm được.”

Nghe xong lời bọn họ nói, Thiên Duật Dạ lại nhích môi, trong mắt hiện lên chút ôn nhu nhìn Vũ Nhạc: “Có lẽ, ta không nên để nàng truyền thụ những tư tưởng này, tới trước là chủ, cũng không công bằng với bọn họ. Sau này ta sẽ không can thiệp vào chuyện của nàng nữa, nàng thích ai cũng được, mặc dù không phải bốn người chúng ta thì nàng cũng có thể tự mình tồn tại, phải chăm sóc mình thật tốt.” Dứt lời, Thiên Duật Dạ liếc nhìn Vũ Nhạc, tựa hồ muốn hình ảnh nàng in sâu trong trí nhớ, thật lâu sau, khóe miệng hắn hơi cong lên, bay lướt qua. Vũ Nhạc còn đang chìm đắm trong lời nói của hắn thì Thiên Duật Dạ đã nhún chân một cái, biến mất trong màn đêm đen.

Lặng thinh... Vũ Nhạc dõi theo bóng lưng hắn đã đi xa, đột nhiên cảm thấy trong ngực mình bị lấy đi thứ gì đó, cảm giác buồn bã chưa bao giờ thấy qua lại xuất hiện.

“Vũ nhi, sau này cũng ta sẽ không cố sức đi tạo cơ hội, lựa chọn của nàng thế nào sẽ thật sự tuân theo tự nhiên, phải bảo vệ chính mình thật tốt.” Hoa Lư Băng nhìn rõ ràng buồn bã trong mắt nàng, xem ra mặc dù mất trí nhớ nhưng sự chú ý của nàng với hắn ta vĩnh viễn nhiều hơn với ba người bọn họ. Hắn bắt đầu đi lắc đầu, cất bước rời đi.

Quý Vương không giỏi nói chuyện, thâm trầm nhìn Vũ Nhạc, bóng đen chớp lóe, cũng biến mất không thấy.

Nạp Lan Diễm phe phẩy cây quạt của mình, bước tới bên người Vũ Nhạc, bộ dáng điên đảo chứng sinh cười cười: “Tiểu Vũ nhi, chúng ta sẽ sớm gặp lại!” Dứt lời, thân hình màu vàng kim lóe lên, biến mất trong không trung.

Đến lúc này, hội trường vừa mới náo nhiệt không thôi, nháy mắt chỉ còn lại mình Vũ Nhạc. Nàng hơi đau đầu vuốt vuốt huyệt Thái Dương, ngả người vào ghế đệm: “Hội thể gian tình ái là chi, mà khiến người ta đứt từng khúc ruột a a a, vì cái gì lại tạo ra nam nhân và nữ nhân chứ? Lần này dù nàng không muốn chọn, cũng phải chọn? Tình cảnh như vậy có khác gì gái ế chứ?”

Không biết từ lúc nào năm người Cung Tuyết đã đứng bên người Vũ Nhạc, ôn nhu nói: “Một mối cả một ngày rồi, chúng ta trở về thôi?”

Vũ Nhạc thở dài một hơi, phiền não vuốt mắt: “Thôi thôi, cái gì cần tới sẽ tới, không nên tới thì dù trốn cũng vô dụng, đi ngủ thôi.” Dứt lời, quyết đoán ôm đầu bước đi. Năm người Cung Tuyết nhìn bộ dáng nôn nóng bước đi của chủ tử, bắt đầu đi lắc đầu, người ta đều nói nữ nhân yêu đương là kẻ ngốc, mà nữ nhân không yêu đương này cũng là nửa kẻ ngốc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khứ Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Quy củ của Gia tộc

Ở trong luyện tháp Địa ngục bốn năm, đội Anh Túc dùng thực lực áp đảo thuận lợi tốt nghiệp, mà nơi ở của các nàng trực tiếp chuyển từ khu nhà trọ

sang khu biệt thự, không biết làm biết bao người ghen tị muốn chết.

Sau khi tốt nghiệp, đương nhiên là tham gia hôn lễ của ca ca và Từ Luyến. Mà hôn lễ của trưởng tử Nhạc gia ở Từ Minh đại lục đương nhiên thu hút vô số quan to giàu có tới tham gia. Mặc dù lúc này đã là mùa đông giá rét nhưng vẫn không ngăn được bước chân nhiệt tình của mọi người.

Còn mười ngày nữa là hôn lễ của ca ca và lão sư, sáu người Vũ Nhạc giờ phút này cùng ngồi trên ghế lớn, người lấy giấy, người cắn móng tay, người suy nghĩ, cứ như vậy yên tĩnh, đúng là thời điểm có một không hai.

“Thế nào rồi? Các muội có chủ ý gì không?” Vũ Nhạc nâng cằm lên, nhíu mày nhìn về phía năm người Cung Tuyết. Các nàng đã ở đây trọn vẹn cả buổi chiều, nhưng cứ nghĩ ra chủ ý nào đều bị đánh rớt, rốt cuộc đưa ra lễ vật gì mới có thể mang lại kinh hi cho ca ca và tẩu tẩu chứ?

Cung Tuyết phờ phạc lắc đầu: “Tiểu thư, chúng ta nghĩ tới cái gì đều bị người phủ quyết hết rồi.”

Mà ngay cả Quả Nhiễm bình thường mưu ma chước quỷ cũng mê mang lắc đầu: “Không biết tiểu thư muốn lễ vật như thế nào? Những thứ vừa nãy nói chúng ta cảm thấy rất được mà?”

Mộc Ngư nghiêng đầu nhìn Vũ Nhạc: “Tiểu thư à, người cũng không thể chơi đùa quá mức được, vạn nhất chọc giận Đại thiếu gia thì chúng ta chịu không nổi.” Nhạc Mộ Thần nhìn bề ngoài có vẻ ôn nhuận nhưng không phải người có thể gây khó dễ, nhất là ngày vô cùng quan trọng cả đời của hắn. Đối với tiểu thư từ trước tới nay luôn tinh quái, Mộc Ngư cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Này này này, sở trường của bốn muội còn chưa thử qua, nếu không các muội biểu diễn trước mặt mọi người thế nào?” Vũ Nhạc đột phá ý tưởng nhìn về phía bốn người Cung Tuyết, bốn tiểu gia hóa này là Thiếu chủ của tứ đại gia tộc lãnh đời, thần bài, thần toán, thần trộm, thần y. Nếu như không nhắc tới biểu diễn thì làm thế nào khiến người khác tin phục chứ!

“Phụt!” Thần trộm Bối Khả đang uống trà, nghe thấy lời Vũ Nhạc nói, phun hết ra, sau đó dùng giọng nói không thể lạnh hơn nhìn về phía Vũ Nhạc: “Chẳng lẽ người muốn bản tiểu thư trộm sạch đồ nhà mẹ đẻ sao?”

Vũ Nhạc vừa nghe lời này, lập tức nhướn mí mắt, mặt lộ vẻ khinh thường: “Chỉ một mình người lại nghĩ có thể trộm sạch nhà giàu số một sao?”

Nhưng mà, Bối Khả lại không trả lời nàng, lẳng lặng nhìn nàng, trong ánh mắt vô cùng tự tin, nhìn thấy thế, Vũ Nhạc do dự một chút, rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Muội thật sự có thể trộm sạch?”

Bối Khả từ chối cho ý kiến nhún vai: “Không tin thì có thể thử xem.”

Thử xem? Thử cái sợi lông à? Vạn nhất trộm sạch cả Nhạc gia, ca ca nàng lại không lột da của nàng hay sao? Đùa giỡn gì chứ? Cho nên, nàng quyết đoán buồn tha cái mưu ma chước quỷ này, tiện đà nhìn về phía thần bài toán Mía, không ngờ Mía lại không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: “Có cái gọi là thiên cơ bất khả lộ, ta cũng không muốn bị sét đánh chết!”

Vũ Nhạc vừa nghe, mặt tối sầm: “Làm cái gì thế? Còn chưa tính toán gì đã nói điềm xấu rồi, có cần

khóa trương vậy không?”

Mía thu hồi tươi cười bên môi, vô cùng nghiêm túc gật đầu: “Lúc bọn ta tiếp nhận vị trí Thiếu chủ của gia tộc đều phải bị tẩy não triệt để, phàm là bói toán nhất định phải trải qua Tam Đường hội thẩm của gia tộc, nếu không sẽ phải chịu phạt của trời cao!”

Vũ Nhạc vừa nghe, nhin không được tặc lưỡi: “Vậy muốn muội tính xem thai đầu của tẩu tử ta là nam hay nữ, cũng bị sét đánh sao?”

Mía dờ khóc dờ cười nhìn Vũ Nhạc: “Loại bói toán trẻ con này, chúng ta chưa bao giờ tính.”

“Trò trẻ con? Muội nói cái này là trò trẻ con? Vậy nói cách khác là rất đơn giản sao? Nếu đơn giản thì tính một lần cũng không sao chứ?” Vũ Nhạc suy đoán, lập tức khiến Mía lắc đầu thờ dài: “Tiểu thư, ta thực sự không dễ dàng bói toán, mặc kệ là đơn giản hay không nhất định phải qua trường lão gia tộc đánh giá, nếu không sẽ bị đánh chết đó!”

Lần này, Vũ Nhạc cuối cùng cũng hiểu ra, không ngừng than thở: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, thật không biết tứ đại gia tộc lãnh đời các người rốt cuộc là có cái tác dụng gì.” Tiện đà quay đầu đem hy vọng đặt trên người Quả Nhiễm: “Nhiễm nhi, muội đừng nói với ta là phía bên muội cũng không thực hiện được.”

Quả Nhiễm cười lên so với khóc còn khó coi hơn, ảo não gật đầu: “Thật đáng tiếc, tiểu thư, gia tộc bọn ta cũng có cùng quy định, nếu không được gia tộc đồng ý đã xuất thủ thì sẽ bị chặt đứt hai chân, đồng thời bị xóa tên khỏi gia tộc.”

“Các muội... Đây là cái quy củ gì vậy chứ?” Vũ Nhạc nhức đầu, “Chẳng lẽ các muội không sợ kỹ thuật giám xuống? Những thứ tay nghề này đều cần thường xuyên luyện tập, các người lại cái này không được cái kia không được, sau thời gian dài lại có thể nâng cao thì đúng là gặp quỷ rồi!”

Quả Nhiễm, Mía, Bối Khả nghe xong, thần nhiên giải thích: “Cái này chắc chắn là không, chúng ta đều tiếp thu truyền thừa của gia tộc mới có thành tựu ngày hôm nay, mặc dù cả trăm năm không luyện tập cũng sẽ không cảm thấy không quen. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người phải được gia tộc tán thành mới có thể. Con đường này không phải tốt như bề ngoài đâu.” Một đoạn đường quang vinh chói lọi đều là vô số máu và nước mắt đan vào mà thành, điều này sáu người các nàng đều không phủ nhận.

“Vậy còn muội, Cung Tuyết?” Muốn nói ba người kia không biểu lộ ra thì thôi đi, nhưng còn Cung Tuyết? Là người thừa kế thần y thế gia, chẳng lẽ lại thấy chết không cứu sao?

“Trách nhiệm của chúng ta là cứu người, nhìn thuận mắt đương nhiên sẽ cứu, nếu nhìn không thuận mắt thì dù sắp chết quỷ xuống mắt ta, cũng tuyệt đối không có khả năng.” Quái y Cung gia, cùng bởi vậy với thanh danh, trị bệnh cứu người, trước nay họ đều làm theo cảm tính.

“Gia tộc của các muội đứng là... Cổ hủ! Nếu mọi chuyện đều phải qua hội thẩm của gia tộc thì những việc thế này còn cần bọn họ làm gì?” Vũ Nhạc cố nén cảm giác kích thích châm chọc phát ra từ nội tâm, rồi sau đó thở dài một hơi: “Thôi, nếu như thế lại phải động não suy nghĩ phương án khác vậy!”

“Tiểu thư, người đừng nói vậy, tứ đại gia tộc chúng ta vẫn còn một quy định.” Cung Tuyết nhìn biểu tình hơi khó chịu của Vũ Nhạc, nhin không được bật cười.

“Quy định gì?” Vũ Nhạc tò mò nghiêng đầu sang, nói cách khác vẫn có ngoại lệ sao?

“Là có ngoại lệ, nếu gặp được linh hồn hợp phách, nhất định là người hữu duyên thì tất cả đều có thể.” Mía ngọt ngào cười làm cho Vũ Nhạc khó hiểu: “Cái gì gọi là người có linh hồn hợp phách?”

“Quan hệ giữa bốn người chúng ta và chủ nhân hiện tại chính là linh hồn hợp phách, giả sử như có một ngày chúng ta gặp được một nửa định mệnh của mình thì cũng là người có linh hồn hợp phách. Loại quan hệ này là với sinh mệnh của bản thân, vô cùng quan trọng.” Cung Tuyết hơi nhếch môi, cười cười nhìn về phía Vũ Nhạc.

Nghe xong lời các nàng nói, Vũ Nhạc hơi giật giật khóe miệng: “Còn không phải là một kiểu phiền toái sao, một khi đã như vậy, ta sẽ phải quý trọng các người thật tốt mới được.”

Quả Nhiễm vừa nghe, nhin không được vui vẻ: “Có lời này của tiểu thư, chúng ta rất yên tâm, đúng rồi, khi nào chúng ta xuất phát?” Khoảng cách tới hôn lễ còn mười ngày, mười ngày này chắc là đủ cho các nàng chuẩn bị rồi?

Vũ Nhạc suy nghĩ một lát, ngược mắt nhìn năm người Mộc Ngư: “Như vậy, sáng sớm ngày mai xuất phát, đêm nay ta sẽ phải nghỉ ra cái ‘Kính hĩ’ mới được. Đương nhiên không phải chỉ mình ta gấp gáp, các muội người nào cũng không được lười biếng, nên chuẩn bị lễ vật gì thì khăn trương đi chuẩn bị, đừng nghĩ chỉ qua cửa ải là được. Nói cho các muội mấy thứ bình thường ca ca ta không hiếm lạ đâu, phải thật nổi bật, biết chưa? Được rồi, hôm nay đến đây thôi!” Dứt lời, không để ý tới ánh mắt tội nghiệp của năm người, quyết đoán xoay người lên lầu.

Một đêm này, biệt thự trắng trong học viện Thánh Đức trắng đêm chong đèn...

Sáng sớm hôm sau, sáu người đều giống như gấu mèo xuất hiện trước mặt nhau, nhìn nhau cười òa, nhất là Vũ Nhạc, tâm trạng trở nên cực kì phấn khởi: “Thế nào? Thế nào? Cả đêm vất óc, các muội có nghĩ ra cách nào không?”

Năm người Cung Tuyết vốn đang dùng ánh mắt ai oán nhìn Vũ Nhạc, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười vô cùng tự tin: “Đó là... đương nhiên!”

Nhìn năm người thần bí cười cười, Vũ Nhạc cũng không tính toán gì, có một chút cảm giác thần bí cũng tốt, “Chúng ta còn ở đây ngây ngốc làm gì? Xuất phát!”

Vừa mở cửa ra, một cơn gió lạnh băng gào rít qua, sáu người Vũ Nhạc rùng mình một cái, nhất là Vũ Nhạc rất sợ lạnh, lại càng run rẩy nhìn về phía Cung Tuyết: “Lạnh thế này, chúng ta, chúng ta chắc không cười Phi Thiên ung của muội chứ?”

Cung Tuyết nhìn tuyết không ngừng rơi trên bầu trời, cũng hơi do dự nhìn các nàng: “Nếu không như vậy thì chúng ta đi thế nào?”

“Oa? Kia là cái gì?” Mộc Ngư chỉ vào ánh sáng chói mắt đang bay tới từ phía bầu trời, tò mò hỏi.

Nhìn đến ánh hào quang kia, bốn người Cung Tuyết lộ ra nụ cười sáng tỏ: “Ồi chào, thật sự hâm mộ ghen ghét mà!”

Vũ Nhạc vừa định mở miệng hỏi lại nhìn thấy Kim Long màu vàng kim điều khiển chiếc xe ngựa màu đen tuyền xuất hiện giữa không trung. Ghi cương lại, Kim Long dùng giọng điệu lạnh lùng lại vô cùng tôn kính nhìn Vũ Nhạc nói: “Thỉnh vương phi lên xe, thuộc hạ đưa ngài tới Nhạc gia trang.”

Vũ Nhạc hơi khó hiểu ngược mắt lên nhìn, kinh ngạc hỏi: “Làm sao người có thể tới đây? Hắn...Đâu?” Nghe khẩu khí của hắn, tựa hồ không hề ở trên xe.

Kim Long thần nhiên nói: “Gia phân phó, Vương phi, mời lên xe.” Vũ Nhạc nghe vậy, chỉ chỉ về đám người Cung Tuyết phía sau: “Các nàng thì sao?” “Vương phi có thể quyết định.” Giọng nói trầm thấp của Kim Long vang lên bên tai, Vũ Nhạc nghe vậy, vừa lòng gật đầu, không nói thêm gì nữa, nhún chân một chút bay về phía xe ngựa. Đám người Cung Tuyết thấy thế, nhìn chiếc xe ngựa toàn thân màu đen, khó khăn nuốt nước miếng, dò hỏi lẫn nhau: “Thật sự có thể đi lên không?” Tiếu tam tai diện diện le quỵ don

Đang lúc các nàng còn đang do dự, giọng nói trong trẻo của Vũ Nhạc lại phát ra: “Các người sao còn chưa lên? Nhanh một chút, sắp lạnh chết rồi.” Đám người Cung Tuyết thấy thế, cũng không do dự nữa, còn do dự nữa sẽ thành kiều căng mắt. Khi tất cả mọi người đã an vị, Kim Long hống một tiếng dài, thoải mái nhảy lên, tiêu sái bay về phía đô thành Hóa triều.

Lần đầu tiên bước vào xe ngựa chuyên biệt của Thiên Duật Dạ, năm người Mộc Ngư tròn mắt há mồm nhìn bố trí xa hoa bên trong xe. Trong khoảng thời gian ngắn không biết nên ngồi hay nên đứng, sau cùng năm người thừa dịp Vũ Nhạc xoay người, đồng loạt ngồi xuống phía thảm dưới đất. Vũ Nhạc

xoay người lại thì thấy động tác của năm người, lập tức quát lên: “Này này này, các muội, làm cái trò gì thế hả?”

Mộc Ngư nhúc nhủ, có chút xấu hổ nhìn Vũ Nhạc: “Đây... Thứ đồ này ta cũng không dám ngồi.”

Qủa Nhiễm không được tự nhiên hắng giọng một cái, dùng ánh mắt ai oán nhìn Vũ Nhạc: “Tiểu thư, đây là Gia chuẩn bị vì người, chúng ta, chúng ta có thể đi lên đã là thom lây rồi, ngồi xuống đất là đủ rồi.”

“Thúi lắm, nếu đã lên đây sao lại còn quy định ngồi ở dưới đất, đứng lên cho ta, nếu không, lập tức lăn ra đi. Vũ Nhạc nhìn cả đám các nàng, thật sự không cách nào tưởng tượng rốt cuộc Thiên Duật Dạ làm cách nào quản lý thuộc hạ, dù muốn không bội phục cũng khó khăn.

Cung Tuyết do dự một chút, vẫy vẫy tay với mấy người khác: “Chúng ta vẫn nên ngồi xuống đi, chộc giận người đó sẽ không dễ chịu đâu.” Bốn người Quả Nhiễm cùng ngồi xuống trong gốc xe ngựa, bộ dáng tiểu tức phụ (nhỏ bé) đó làm cho Vũ Nhạc dờ khóc dờ cười, may mà tốc độ của Kim Long rất nhanh, theo lộ trình nửa tháng đi ngựa mà chỉ cần hai canh giờ đã bay tới rồi. Tieu tam tại lqđ

Nhìn trước cửa Nhạc gia trang nườm nượp người, Vũ Nhạc nhủ mảy nhìn về phía năm người Cung Tuyết: “Trước tiên chúng ta đi tìm khách điểm nghỉ ngơi, sau đó sẽ tới sau.” Đối với đề nghị này những người khác đương nhiên không ý kiến, bây giờ qua đó làm sao còn tâm tình chuẩn bị lễ vật, sẽ sớm bị mấy thứ quy củ phép tắc phiền chết rồi.

Trở lại khách điểm, Vũ Nhạc nghĩ trước nghĩ sau, cảm thấy chỉ dựa vào sáu người các nàng căn bản không thể thành công mang tới “Kính hĩ” cho ca ca và tẩu tử, vậy phải làm sao bây giờ? Cũng không thể triệu hồi nhóm Linh thú ra ngoài được? Như vậy chẳng phải sẽ gây ra chấn động lớn sao? Ngay lúc nàng còn đang nghĩ mãi không ra, Tiểu Giới chậm rì rì mở miệng: “Chủ nhân, trong tay người không phải còn có một cái La Sát môn sao? Bây giờ thực lực của người đã vượt qua Tứ Tông, hoàn toàn có khả năng tiếp nhận bọn họ rồi.”

Vũ Nhạc nghe nó nói, ánh mắt phút chốc sáng lên: “Đúng vậy, sao ta lại quên mất bọn họ rồi.” Dứt lời, nàng lập tức lấy từ trong Linh Giới ra một bình ngọc màu trắng ngay trước Tu La đã đưa, đổ ra một đàn được màu đen, đi tới bên cửa sổ, dùng nội lực bắn ra không trung, làm hiện ra ánh sáng tuyệt đẹp: “Không biết La Sát môn ở kinh thành có bao nhiêu thế lực có thể dùng được.”

Tiểu Giới bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Vũ Nhạc, vừa thương thức trà vừa giơ ngón tay lắc lắc trước mặt nàng: “Yên tâm đi, nếu là do mẫu thân người lưu lại tất nhiên sẽ không giống người thường.”

“Hả? Không giống người thường? Vậy là người biết thân phận của mẫu thân ta sao? Lúc trước ở Luyện tháp địa ngục không có thời gian hỏi rõ, thật sự quá đáng tiếc rồi.” Vũ Nhạc mỗi lần nghĩ tới đây, đều hận không thể lấy đầu đập vô đầu hũ.

Tiểu Giới vừa nghe nàng nói, cười hi hi: “Người cũng đừng gấp, kì thật, nếu người hỏi bà ấy thì bà cũng sẽ không nói cho người. Thời cơ chưa tới, ai cũng không thể chộc thùng thiên cơ.”

Mỗi lần Vũ Nhạc nghe như vậy, chân mày luôn nhíu lại, cảm thấy sự thật nàng được biết cho tới lúc này đã ít lại càng ít hơn, thí dụ như lúc trước mẫu thân nói sẽ ở phía trên chờ nàng, phía trên là ở đâu chứ? Chẳng lẽ nàng có khả năng thành tiên như Hứa Tiên sao? Chuyện đùa này tuyệt đối không vui chút nào.

Ngay tại lúc Vũ Nhạc còn đang ngây người ở bên cửa sổ, năm bóng đen đột nhiên xuất hiện giữa không trung, Vũ Nhạc nhíu mày: “Nhanh như vậy đã tới rồi?”

Trong phòng, năm người Tu La, Ni Mạn, Ngải, Tát Ma, Lưu Thương đồng thời quỳ xuống hành lễ với Vũ Nhạc: “Thuộc hạ, tham kiến Môn chủ.” Giọng nói nhất tề đánh thép, lại mơ hồ mang theo nghi ngờ.

Vũ Nhạc chợt cười tươi, mặt không biết sắc xuất ra một chút áp lực. Năm người Tu La phút chốc đỏ mặt: “Đỉnh kì Từ Đế? Không ngờ là đỉnh kì Từ Đế?”

Vũ Nhạc không để ý dựa vào ghế: “Đứng lên đi!”

Ni Mạn đứng dậy, mang theo vẻ mặt sùng bái tươi cười nhìn Vũ Nhạc: “Môn chủ, người? Bốn năm, mới có bốn năm thôi, người đã đạt tới đỉnh kì Từ Đế sao?”

Ngải hài lòng nhìn Vũ Nhạc, không hổ là truyền nhân của lão chủ tử, thực lực nghịch thiên thế này, sợ là chỉ có Vũ Nhạc mới có.

Tu La, Tát Ma lạnh lùng ngồi trên ghế, vẻ mặt mịt mờ khó hiểu, nhưng trong đôi mắt lộ ra vẻ tán thưởng, dù che dấu cũng không thể nào.

Lưu Thương khoanh tay ôm ngực quay lưng về phía cửa sổ, ngữ điệu mang theo sự khâm phục nồng đậm: “Đội bốn năm rốt cuộc cũng tới lúc Môn chủ triệu hồi, không biết có việc gì cần chúng ta cống hiến sức lực?”

Tầm mắt Vũ Nhạc đảo qua từng người bọn họ, một lát sau mới lộ vẻ tươi cười: “Rất tốt, chỉ một chút nữa có thể đạt tới sơ kì Từ Đế. Đây, trước tiên hãy thăng cấp rồi nói sau.” Khi năm viên đan được xuất hiện trên tay đám người Tu La, bọn họ lại một lần nữa chấn kinh: “Đây... Đây là đan được kim phần luyện được sư cao cấp mới luyện ra được, Môn chủ, người, chẳng lẽ người đã là luyện được sư cao cấp rồi sao?”

Vũ Nhạc thần nhiên gật đầu, năm người nhìn không được hít một ngụm khí lạnh, môn chủ của bọn họ còn khá nhỏ mà? Nhìn qua mới mười sáu tuổi, nhưng thực lực đã đạt tới tối cao của phiên đại lục này, đỉnh kì Từ Đế? Mười sáu tuổi đã thành luyện được sư cao cấp, nghìn năm qua trên đại lục này có được mấy người? Thiếu nữ này hình như cách đây không lâu vẫn bị coi là củi mục mà? Đây... Đây là muốn họ kích thích mà chết sao?

Sau một loạt các phản ứng liên tiếp, năm người cố nén cảm giác run rẩy, nuốt đan dược tiếp cấp vào, cảm giác từ trong người toát ra luồng sức mạnh, lúc này bọn họ mới ngồi xếp bằng xuống, tinh thần thăng cấp. Khi ánh sáng màu tím ngày càng đậm đặc, thực lực của họ cũng tiến vào sơ kì Tử Đế, đan dược tiến giai không ngờ lại dùng được, khi năm người cảm giác được cảm giác sáng khoái từ trong ra ngoài, mới từ từ mở mắt ra, dùng ánh mắt kích động nóng rực nhìn Vũ Nhạc: “Môn chủ, chúng ta đã thăng cấp, chúng ta không ngờ lại có thể thăng cấp rồi!” Phải biết, bọn họ đã mắc kẹt ở đỉnh kì Tử Tôn đã nhiều năm, lại không nghĩ rằng một viên đan dược thăng cấp nho nhỏ lại làm cho bọn họ một bước lên trời, loại cảm giác đứng trên đỉnh núi thế này bọn họ chưa bao giờ có.

Đối với sự kích động của năm người, Vũ Nhạc chỉ hơi gật đầu: “Đứng lên đi, ngồi xuống rồi ta có việc an bài cho các ngươi.”

Năm người vừa nghe, thu lại tâm trạng kích động, chân thành nhìn Vũ Nhạc: “Không biết môn chủ có gì phân phó?”

“Hiện nay trong môn phái của chúng ta có bao nhiêu người? Quy mô lớn thế nào? Trước mắt chủ yếu phân bố ở nơi nào? Những thông tin chi tiết đó lúc này có thể nói cho ta rồi không?” Bốn năm trước, nói rằng muốn nâng đạt tới Tử Tông mới có tư cách hiểu rõ La Sát môn, vậy còn hiện tại? Chắc là đã đúng quy định rồi?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hôn lễ của Mộ Thần

Vũ Nhạc vừa nói xong, năm người thâm sâu nhìn nhau, đều thấy được sự trung thành trong mắt mỗi người, Tu La dẫn đầu đứng lên: “Khởi bẩm môn chủ, thuộc hạ là Thiên Huyền đường chủ của La Sát Môn, chủ yếu phụ trách bốn mạng lưới quan hệ tổ chức của La Sát Môn, hiện nay dưới trướng ta có 1000 người.”

Tát Ma theo sát phía sau, trên mặt tràn ngập vẻ cung kính: “Khởi bẩm môn chủ, thuộc hạ là Địa Khôn đường chủ của La Sát Môn, chủ yếu phụ trách mạng lưới thu thập tin tức của La Sát môn, dưới trướng của ta cũng có khoảng 1000 người.”

Ngài cười nhẹ đứng lên, giọng nói mềm mại nhìn Vũ Nhạc: “Khởi bẩm môn chủ, thuộc hạ là Phong Đường đường chủ của La Sát Môn, chủ yếu phụ trách các cửa hàng lớn nhỏ của La Sát môn, dưới trướng của ta có trên 3000 người.”

Ni Mạn xinh đẹp, trên mặt long lanh ánh sáng: “Khởi bẩm môn chủ, thuộc hạ là Thủy Mặc đường chủ của La Sát Môn, chủ yếu phụ trách tất cả các việc đi lại của La Sát môn, dưới trướng ta cũng không có nhiều người, chỉ có 500 người, nhưng đều thông minh tháo vát.”

Lưu Thương tuần dật lạnh lùng không giỏi nói chuyện ho nhẹ một tiếng, thần nhiên nói: “Khởi bẩm môn chủ, thuộc hạ là Hỏa Diễm đường chủ của La Sát Môn, chủ yếu phụ trách việc huấn luyện người bên trong La Sát môn, thường phạt, người dưới trướng của ta khoảng trên dưới 5000 người.”

Nghe xong năm người hồi báo, trong lòng Vũ Nhạc đột nhiên cảm thấy kinh ngạc, La Sát môn này quy mô cường đại như vậy, số lượng người tính sơ qua đã trên một vạn. Một vạn người, đúng là sự tồn tại nguy hiểm ở Tử Minh đại lục, mẫu thân của nàng rốt cuộc là nhân vật nào? Thực lực lớn như vậy cư nhiên lại không bị các thế lực khác phát hiện, bọn họ làm thế nào vậy?

Tựa hồ nhận ra Vũ Nhạc bị chấn kinh, Tu La bình tĩnh trầm ổn nói: “La Sát môn vẫn luôn ẩn giấu, trước đây chưa từng công khai lộ diện cho nên La Sát môn vẫn là một thế lực xa lạ ở Tử Minh đại lục. Có điều thực lực hiện tại có thể vào hàng hạng nhất ở đây.”

Vũ Nhạc cúi mắt không nhìn ra cảm xúc, Tu La thấy thế, tiếp tục nói: “Có điều, lão chủ tử đã phân phó, nếu có một ngày người chân chính tiếp nhận La Sát môn vậy sẽ làm cho nó xuất hiện một cách rực rỡ nhất.”

Tu La nói làm Vũ Nhạc phút chốc ngẩn đầu: “Ngươi nói cái gì?”

“Bẩm môn chủ, lão chủ tử đã từng phân phó, nếu người chính thức tiếp nhận La Sát môn thì hi vọng người có thể làm cho nó trở thành một viên ngọc tuyệt đối chói sáng ở đại lục này.” Tu La mỉm cười, trên mặt lộ vẻ quả quyết.

Tuyệt đối, chói mắt? Có ý gì? Chẳng lẽ... Là muốn để La Sát môn dùng điều kiện tốt nhất xuất thế sao? Nghĩ đến đây, nàng có chút không tin nổi ngẩn đầu, vừa đúng lúc nhìn thấy năm người Tu La dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng: “Môn chủ, chúng ta trên dưới đều đã chờ đợi ngày này rất lâu, xin người lãnh đạo chúng ta, để cho nó càng thêm cường đại đi?”

Vũ Nhạc dựa lưng vào ghế, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, vẻ mặt mịt mờ: “Cường đại? Vậy...Ta có thể cự tuyệt không?”

“Cự tuyệt? Môn chủ, người...Làm sao người có thể?” Vũ Nhạc nói những lời này lập tức làm cho năm người chấn kinh, lúc bọn họ vẫn còn há to miệng, Vũ Nhạc chỉ lười biếng nhún nhún vai: “Muốn gánh vác một thế lực lớn như vậy cũng không phải chuyện dễ, Vũ Nhạc ta luôn muốn tự do, không hy vọng bị trói buộc, cho nên...Các ngươi đã tìm lầm người.” Ngữ khí của nàng thật là bình tĩnh.

“Nhưng...Nhưng người là người thừa kế duy nhất của lão chủ tử, nếu như người cự tuyệt thì La Sát môn chẳng phải là không có tương lai sao?” Tu La

nhếch môi, nhíu mày nhìn về phía Vũ Nhạc.

“Đúng vậy môn chủ, chúng ta ẩn giấu nhiều năm như vậy, chẳng phải là hi vọng tới một ngày hãnh diện sao?” Tát Ma có chút không hiểu gãi gãi đầu, về mặt nhìn về phía Vũ Nhạc ngập tràn khó hiểu.

“Nếu môn chủ phiền lòng vì chuyện lớn nhỏ trong môn về sau thì chỉ cần người tin tưởng, chúng ta sẽ lo liệu ổn thỏa mọi việc.” Nhìn Vũ Nhạc có chút đau đầu xoa huyệt Thái Dương, Ni Mạn nhẹ cười nhìn về phía nàng.

“Đúng vậy, năm người chúng ta tuyệt đối không để người phiền lòng.” Ngại nhìn thấy sắc mặt Vũ Nhạc hơi lộ vẻ cảm động, lập tức thừa dịp nói: “Nếu La Sát môn được ra mắt, tất nhiên sẽ có nhiều việc hơn hiện tại nhiều, việc này chúng ta có thể dự đoán trước. Nhưng rất may năm người chúng ta trong lúc họp tác sớm đã hiểu nhau mười phần, cho nên thật sự những việc sau này khiến người lo lắng sẽ không có quá nhiều, người vẫn có thể tự do tự tại như trước.”

Vũ Nhạc vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón út, chăm chú nhìn Ngại: “Lời này là thật?”

Đôi môi đỏ mọng của Ngại cong lên: “Đương nhiên, lừa gạt người chúng ta được lợi gì chứ?”

Vũ Nhạc bán tính bán nghi nhìn bọn họ một lúc thật lâu mới thở dài một hơi: “Cũng được, nếu mẫu thân đã dặn dò như vậy mà ta cự tuyệt cũng không thể được. Nhưng các người cũng đừng quên những lời mình đã nói, nói thật cho các người biết, bản cô nương cực kỳ lười, đừng mơ tưởng bắt ta làm thêm gì.”

Năm người Tu La nhìn nhau nháy mắt mấy cái, đều thấy được trong mắt nhau ý cười, Thiếu chủ tử của bọn họ đúng là giáo hoạt, chuyện trong tương lai có ai có thể đoán trước hết đây? Nếu lúc đó thanh đao nằm trên cổ cũng không phải do chúng ta quyết định, thời khắc mấu chốt vẫn do Môn chủ quyết định, “Đó là đương nhiên, đương nhiên.” Lúc này bọn hắn ngoài trừ phụ họa vẫn nên phụ họa thôi?

Nhưng có điều khiến bọn họ chuẩn bị không kịp đó là Vũ Nhạc không phải là thiếu nữ mười sáu tuổi, nàng có suy nghĩ, tư tưởng quyết đoán của người hiện đại, làm sao có thể dễ dàng bị đám người cổ đại bọn họ lừa dối chứ? Chuyện tương lai mặc dù có nhiều chuyện xảy ra thì thế nào chứ? Dù sao có thuộc hạ cường đại ở đây, nàng lập tức phui mông chạy lấy người, bỏ ngang không liên quan, bọn hắn có năng lực kéo nàng lại không? Cùng lắm thì chơi xấu một chút, đây chính là việc sở trường nhất của nàng.

Bỗng nhiên, trong mắt Vũ Nhạc lóe lên ý cười, về mặt thoải mái nhìn về năm người Tát Ma: “Nếu như vậy thì quyết định luôn nhé? Chọn ngày không bằng gặp ngày, như vậy đi, mượn bữa tiệc tân hôn của ca ca ta, để cho La Sát môn một lần là nổi tiếng, an bài cụ thể thế nào, các người đưa lối tại qua đây...”

Chín ngày sau, theo âm lịch là ngày 12 tháng Chạp, là ngày hoàng đạo vô cùng tốt đẹp, ánh nắng tươi sáng.

Ngày hôm đó, Đại thiếu gia Nhạc gia của Tử Minh đại lục cưới thê là Các chủ Thất thái các Tử Luyện của học viện Thánh Đức. Hôn lễ của bọn họ không chỉ hấp dẫn các thế lực khắp nơi mà thậm chí toàn bộ dân chúng Kinh thành cũng bị chấn động. Nghe nói ngày hôm đó khắp đường phố của Hoàng thành phủ kín màu đỏ, các khách nhân từ bốn phương tám hướng không ngừng kéo tới, cũng làm mọi người đối với thiên hạ đệ nhất phú gia càng thêm ngưỡng mộ, đúng là danh bất hư truyền!

Sáu người Vũ Nhạc từ lúc Nhạc Mộ Thần xuất môn nghênh đón tân nương đã trở về Nhạc gia trang. Nàng đã lâu không thấy song thân nên đã làm nũng một hồi, làm đám người Cung Tuyết nổi da gà, không tưởng tượng nổi tiểu thư còn có bản lĩnh này, làm nũng có thể khiến núi băng hòa tan, nếu hiện tại là gia ở bên người nàng thì còn tốt đẹp thế nào đây?

Khi đó Nhạc Mộ Thần nghênh đón tân nương vượt qua chậu than, đi vào đại môn, Vũ Nhạc giờ tay vỗ tay, khoe môi nâng lên nụ cười hưng phấn. Ngay sau đó, mọi người kinh ngạc hô lên, bầu trời ngập tràn màu hoa đỏ phiêu diêu hạ xuống, cùng với đó là dải hoa cao hơn ba thước được vô số thị nữ dùng võ công thượng thừa bay lượn cao thấp trên thảm đỏ, chỉ trong thời gian ly trà nhỏ đã trải ra thảm đỏ ấm áp. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Nhạc Mộ Thần ngăn cả người, tất cả khách nhân cũng ngăn, ngay cả Tử Luyện đang che khăn lụa cũng cảm giác thấy có điều không bình thường.

Sau đó, khi dải hoa hạ xuống đã xuất hiện một thiếu nữ mặc y phục màu hồng nhạt, làm mọi người ghen hờn trần trối, nàng nhẹ cười sau đó hắng giọng, âm thanh ngọt ngào cũng theo đó phát ra: “Đầu tiên, chúc mừng Nhạc đại công tử cưới được mỹ nhân về, tiếp theo, ta đại biểu cho tiểu thư nhà chúng ta, gửi đệ nhất lễ vật tới thiếu gia.” Dứt lời, nàng tao nhã xoay người, chỉ vào thảm đỏ phía trước nói: “Mời Tử Luyện cô nương ôm lấy cánh tay của đại thiếu gia, từ từ bước lên thảm đỏ này.” Bỗng nhiên, một tràng vỗ tay vang lên, một khúc nhạc hôn lễ vang vọng cả Nhạc gia trang.

Hai người Nhạc Mộ Thần, Tử Luyện mở to mắt, có chút khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt, đây... đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Còn có khúc nhạc kia nữa, là cái khúc nhạc gì thế? Tuy rằng rất êm tai, nhưng mà, nhưng mà rất quái dị đó!

“Các vị khách quý, các vị bằng hữu, cảm tạ mọi người trong lúc bận rộn đã tới tham gia hôn lễ của Nhạc Mộ Thần và Tử Luyện. Bây giờ, chúng ta nhiệt liệt vỗ tay, chúc mừng đôi trai tài gái sắc này...” Nữ tử mặc y phục màu trắng nhìn thấy tân lang tân nương ngăn người, vội vàng nói lời mở đầu, vỗ tay đầu tiên. Mà lúc này khách khứa đứng hai bên thảm đỏ đã bị hôn lễ quái dị này làm cho hứng thú, tiếng vỗ tay giống như dãi núi lấp lánh vang lên.

Nhạc Mộ Thần, Tử Luyện nhìn nhau, sau đó chậm rãi đi về phía cổng hoa lãng mạn. Giọng nói ngọt ngào của vị thiếu nữ áo trắng vang lên theo bước chân của hai người: “Đây là thảm đỏ dài trăm thước, thể hiện chúng ta chúc phúc cho đôi tân lang tân nương. Mà hai bên thảm đỏ có 100 bó hoa tươi, nó thay mặt cho khách nhân chúng ta hy vọng hai người trăm năm hòa hợp tốt đẹp. Cùng với đó là 101 loài hoa tươi, thể hiện tân lang toàn tâm toàn ý với tân nương, vĩnh viễn không phản bội lời thề. Các vị khách quý, chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hơn nữa, chúc phúc cho bọn họ!”...

Khi hai người cùng nhau đi vào lễ đường, thiếu nữ áo trắng cầm một vòng hoa xinh đẹp đặt lên đầu Nhạc Mộ Thần, cũng đưa cho Tử Luyện một bó

hoa tươi kiêu diễm ướt át. Sau đó, nàng nhẹ cười đứng bên cạnh Vũ Nhạc. Nhìn thấy thế, Nhạc Mộ Thần cuối cùng cũng rõ ràng tiểu thư trong lòng nàng ta nói là ai rồi chứ? Đột nhiên hắn không biết nên cười hay nên khóc, nam nhân lại đội vòng hoa trên đầu còn ra bộ dáng gì nữa?

Đúng lúc này, giọng nói hùng hồn của người chủ trì hôn lễ mới có cơ hội phát ra, “Sau đây, mời tân lang tân nương bái thiên địa...”

“Bái cao đường...”

“Phu thê giao báo..., Buổi lễ kết thúc, đưa vào động phòng...” Những lời này phát ra, trong nháy mắt mọi thứ sôi trào, Nhạc Mộ Thần bị một đám người vây quanh đưa về phía hi phòng.

“Vũ nhi, đây là đệ nhất lễ vật, vậy còn lễ vật thứ hai là gì?” Nhạc Mộ Dương nháy mắt ra hiệu nhìn muội muội nhà mình, trong đầu người này chứa cái gì thế, sao có thể khiến người khác kinh ngạc như vậy?

Vũ Nhạc vừa chuẩn bị trả lời, lại đột nhiên cảm giác được mùi máu đặc trưng tràn ngập tại lễ đường. Cùng lúc đó năm người Cung Tuyết, năm người Ni Mạn bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, đồng thời nói: “Không tốt, có sát khí.” Lúc này thực lực của Nhạc Mộ Dương mới chỉ đạt tới cảnh giới Tử Tông, bởi vậy không có cảm giác khác lạ, hắn vừa định mở miệng hỏi lại nghe thấy ba tiếng bịch bịch vang lên. Ba tên gia đình bị vứt như vứt rác vào trong cửa lễ đường, toàn thân đầm máu nhìn mà ghê người. Khách khứa còn chưa kịp nháo động phòng đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sau khi kinh ngạc, hô to lên: “A... Giết người, giết người!” Trong nháy mắt, cục diện không cách nào không chế được. Nhị lão Nhạc gia sau khi sững sờ một chút, nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, vừa mới đứng lên lại bị Vũ Nhạc dùng tay ngăn lại: “Người đâu.”

“Có thuộc hạ.” Hai bóng đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh Vũ Nhạc, “Bảo hộ thật tốt nhị lão, xảy ra chuyện gì thì đưa đầu tới gặp ta.” Giọng nói lạnh thấu xương giống như gió lạnh thổi qua, hắc y nhân bình tĩnh lĩnh mệnh.

Nhạc Thanh Sơn nhìn về mặt bình tĩnh của nữ nhi, thêm đậm nói: “Bảo hộ chính mình thật tốt.”

Vũ Nhạc mỉm cười: “Xin phụ thân, mẫu thân yên tâm.”

Nhạc Thanh Sơn gật đầu, đưa phụ thân rời khỏi. Chuyện hôm nay nhất định là có người cố ý gây chuyện, nếu bọn nhỏ đã trưởng thành thì hắn cũng không tiện nhúng tay vào.

“Đệ tử La Sát môn nghe lệnh, hộ tống các vị khách nhanh chóng rời khỏi Nhạc gia trang, không được có sơ suất.” Vũ Nhạc chấp tay sau lưng, ánh mắt lạnh lẽo lớn giọng nói, mà ẩn vệ đang ẩn thân trong Nhạc gia trang nghe được mệnh lệnh này, lặng yên không tiếng động chấp hành mệnh lệnh.

Nhạc Mộ Thần và Tử Luyến vẫn mặc hi phục nghe tin chạy tới, mắt nhìn ba tên gia đình ngoài cửa, ánh mắt ngưng lại, “Sao lại thế này?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vũ Nhạc đột nhiên lạnh lẽo: “Dám công khai khiêu chiến Nhạc gia, lá gan không nhỏ.”

Cung Tuyết nhìn thi thể ba tên gia đình, trên mặt nhất thời tràn ngập khí lạnh thấu xương, trầm mặc một lúc mới ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Nhạc, buồn bã nói: “Nội

tạng bọn họ đã bị khoét đi.”

...Những người ở đây nghe xong lập tức hít hơi lạnh, may mà ở lại đều là thân tín của Nhạc gia, năng lực tâm lý đương nhiên cường hãn hơn người bình thường rất nhiều.

“Có thể có manh mối gì?” Vừa rồi các nàng cũng chỉ nghĩ thấy mùi máu tươi, không nhìn thấy là ai vứt bọn họ xuống. Có điều có thể khẳng định thực lực của đối phương còn cao hơn của Vũ Nhạc, mà thực lực tối cao ở đại lục này là đỉnh ki Tử Đế, đối phương đã làm thế nào thoát khỏi sự chú ý của bọn họ? Việc này... Hình như không đúng lắm? Chẳng lẽ thật sự có nhân vật bên trên đỉnh ki Tử Đế xuất hiện ở đại lục này? Có khả năng đó sao?

Cung Tuyết mím môi không nói gì, Quà Nhiễm, Mía, Bối Khả nhìn thấy cảnh đó cũng từ từ ngồi xuống, lật lên xem xét. Về mặt các nàng đột nhiên lạnh lùng, cùng quay đầu về phía Cung Tuyết. Cung Tuyết gật đầu, bốn người đột nhiên im lặng, phản ứng như vậy khiến Vũ Nhạc không hiểu rõ: “Không phải các muội tra ra được gì chứ? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Cung Tuyết không nói gì, đầu ngón tay linh tú linh lực, trực tiếp đốt cháy ba thi thể kia. Trong không khí tràn ngập mùi đốt thi thể gay mũi, nhưng không ai rời khỏi, có thể nhận ra chuyện này không hề bình thường.

Ngay tại lúc mọi người còn đang im lặng, Vũ Nhạc đột nhiên bị đưa vào một vòng tay ấm áp, cùng với đó là giọng nói lo sợ của Thiên Duệ Dạ: “Nàng thấy thế nào? Nàng có sao không?”

Ngay sau đó là một giọng nói âm dương quái khí vang lên: “Không phải vẫn đang đứng bình thường sao? Người mù à?”

“Lo lắng sẽ bị loạn đó!” Giọng nói ôn nhuận lời biếng giang lên tiếp sau đó.

“Hừ, còn nói chính mình không lo lắng, lừa mình dối người.” Về trào phúng trong lời nói lại mang theo sự than thiết nồng đậm.

“Sao các người lại tới đây?” Nhìn trước mắt một Quỷ Vương y phục màu đen hung ác nham hiểm, Nạp Lan Diễm y phục màu vàng óng trên mặt hiện lên vẻ kinh thường, một Hoa Lư Băng y phục màu trắng ôn nhuận nho nhã cùng với Thiên Duệ Dạ y phục màu tím thuần khiết, Vũ Nhạc lộ vẻ kinh ngạc.

“Trả lời ta, nàng thấy thế nào?” Thiên Duật Dạ lắc lắc bả vai Vũ Nhạc, vội vàng muốn biết câu trả lời, đối với vẻ châm chọc của Quý, Hoa Lư Băng, Nạp Lan Diễm, hẳn không hề để ý, điều hẳn quan tâm chỉ có nữ nhân của mình có ổn hay không.

Vũ Nhạc bắt đầu đi lắc đầu: “Ta không sao, chỉ là vừa rồi có ba tên gia đình bị người ta khoét nội tạng để ở trên sảnh, đã bị Cung Tuyết hòa tang rồi.”

“Chuyện này của Nhạc gia không cần nhúng tay vào, nhanh chóng rời đi, nàng đi theo chúng ta.” Dứt lời, ánh mắt Thiên Duật Dạ sắc bén nhìn về phía đám người Cung Tuyết: “Các người ở lại giải quyết tốt mọi việc.”

“Vâng, gia.” Cung Tuyết hơi hơi ừm khuất, gật đầu lĩnh mệnh.

Ngay sau đó, Thiên Duật Dạ vươn tay ra ôm lấy Vũ Nhạc vào trong lòng, nhanh chóng biến mất tại chỗ. Quý, Nạp Lan Diễm, Hoa Lư Băng cũng nhanh chóng biến mất. Năm người Tu La nhìn về phía Vũ Nhạc vừa rời khỏi, há miệng thờ đốc, không nói được gì. Cung Tuyết thấy thế, mỉm cười: “Yên tâm đi, tiểu thư rất an toàn, các người cũng ở lại bảo vệ Nhạc gia trang đi?”

Tu La mỉm cười: “Vô cùng vinh hạnh.” Rõn sau đó hẳn lắc mình lui ra.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Huynh đệ Nhạc gia bị bỏ rơi ở bên cạnh đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, nếu không thì bốn nam tử như thần kia làm sao có thể cùng xuất hiện ở đây?

Cung Tuyết nhìn ánh mắt rét lạnh của Nhạc Mộ Thần, đột nhiên không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng trả lời: “Vừa rồi chủ nhân đã phân phó, các ngài chỉ cần bảo vệ tốt già trẻ lớn bé trong Nhạc gia trang là được rồi, những việc khác hãy giao cho chúng ta. Ta chỉ có thể nói cho các ngài thực lực của đối phương chúng ta không thể tưởng tượng được.”

“Vậy còn Vũ Nhi?” Nhạc Mộ Thần lo lắng nhìn về phía Vũ Nhạc biến mất, có bốn bọn họ ở bên thì muội ấy sẽ cực kì an toàn, phải không?

“Đại thiếu gia yên tâm, tiểu thư cực kì an toàn, thật xin lỗi không ngờ hôn lễ ngày hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.” Những thứ nên tới đã tới rồi, phải không?

“Không sao, chuyện này các người cũng không thể dự đoán trước được. Thôi, Mộ Dương, nhanh đi xem xét một chút trong phủ còn có người khác bị hại hay không. Mặt khác phải hậu tang ba gia đình vừa rồi.” Tuy rằng không còn thì thế nhưng tóm lại vẫn phải là rúng về cội.

“Được ca ca, ta đi làm ngay.” Nhạc Mộ Dương cau mày, kéo quân gia đi về phía tiền viện. Nhạc Mộ Thần quay người nhìn về phía Từ Luyến: “Một mẻ mỗi cả một ngày rồi, nàng đi nghỉ ngơi trước đi, sau đó đi cùng mẫu thân, còn lại giao cho chúng ta.”

“Được, chàng phải cẩn thận một chút.” Từ Luyến nhẹ gật đầu, đi về phía nội viện.

Nhạc Mộ Thần quay đầu nhìn về phía Cung Tuyết: “Có việc gì cần, cứ mở lời.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Ca ca của nàng

Trên xe ngựa của Thiên Duật Dạ phá lệ còn có Thần Vương, Quý Vương và Yêu Vương. Bốn Vương cùng ngồi trong một không gian làm Vũ Nhạc cảm thấy vô cùng quái dị, nhất là từ khi lên xe ngựa, bốn người bọn họ cư nhiên lại nhất trí im lặng làm Vũ Nhạc cảm thấy hình như đã có việc lớn xảy ra, “Các người... Không phải là nên nói gì đó sao?”

Thiên Duật Dạ thâm trầm nhìn Vũ Nhạc, cuối cùng không nói gì, cúi mắt xuống.

Nạp Lan Diễm phe phẩy cây quạt ngừng một chút, im lặng xoay đầu nghiêng sang bên cạnh.

Quý Vương trực tiếp im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, còn Hoa Lư Băng định nói gì nhưng rồi lại ngừng.

Không bình thường, vô cùng không bình thường, không phải bốn người bọn họ đối đầu sao? Tại sao hiện tại lại đồng lòng như vậy? Lại còn phá lệ ngồi cùng một chỗ, không hề đầu khẩu, tới cùng là nguyên nhân gì làm họ thay đổi mục đích ban đầu? Nghĩ đến ba thì thế không còn nội tạng kia, Vũ Nhạc nhủ thầm lại: “Không nói có thể giải quyết vấn đề sao? Không nói có thể thay đổi tình hình sao? Các người nói hay không? Không nói thì tự ta đi tìm.” Nói xong, nàng chuẩn bị đứng dậy lại bị Thiên Duật Dạ dùng lực kéo lại vào lòng, gắt gao ôm lấy nàng nhỏ giọng nói: “Không cần, không phải rời khỏi ta, không phải rời khỏi ta.”

Thiên Duật Dạ không thể tự chủ như vậy là lần đầu tiên Vũ Nhạc nhìn thấy, nàng lập tức sững sờ, cứng ngắc cả người, dùng ánh mắt chờ mong nhìn Hoa Lư Băng: “Vẫn không nói sao? Đã thành ra như vậy còn không chịu nói?”

Hoa Lư Băng nghe nàng nói, thờ dài một hơi, cười khổ: “Vốn nghĩ rằng hẳn không tới nhanh như vậy, không ngờ rằng phải tới là tránh không được.

Chúng ta ở lại đại lục này có lẽ đã quá lâu rồi.”

“Vì cái gì?” Vũ Nhạc dùng lực đẩy Thiên Duật Dạ ra, mắt nhìn chăm chú vào hắn, bình tĩnh hỏi: “Nói cho ta biết, đây là vì cái gì.”

Thiên Duật Dạ than nhẹ một tiếng, ánh mắt ngưng tụ ở bầu trời phía xa, nhẹ giọng nói: “Ca ca của nàng, là ca ca ruột của nàng tìm tới đây.”

“Ca ca? Ta lại có ca ca?” Ban đầu nhìn trong Phù Sinh kính chỉ là kiếp nạn của nàng và Thiên Duật Dạ, ngay cả ân oán tình cừu với người khác cũng không nhìn đến. Nếu vậy ca ca theo lời bọn họ, là ai? Nếu là ca ca thì vì sao lại có bộ dáng như gặp đại địch như vậy?

“Nàng đương nhiên là có ca ca...” Hoa Lư Băng cong khóe môi, làm thế nào cũng không cười nổi, đã từng là huynh đệ vào sinh ra tử cùng bọn họ, mà giờ đây, hazzz...

“Người đó ở nơi nào?” Vì sao cả đám người đều mang bộ mặt như đưa đám thế? Người ca ca này của nàng có thân phận gì?

Quý thờ ơ nhìn Vũ Nhạc, rầu rĩ nói: “Ma giới!”

“Ma giới? Thế giới này còn có Ma giới?” Vũ Nhạc không bình tĩnh nổi, làm sao lại có cảm giác tiến vào thế giới thần bí thế?

“Không chỉ có Ma giới, còn có Quỷ giới, Thú giới, Tiên giới, việc này có gì lạ?” Nạp Lan Diễm nhìn bộ dáng quê mùa của Vũ Nhạc, nhin không được nhưống mầy.

“Vậy đây là nơi nào?” Vũ Nhạc chỉ vào nơi bọn họ đang ở, có chút do dự hỏi.

“Đương nhiên là Nhân giới rồi.” Nạp Lan Diễm rút cuộc chịu không nổi, khẹp cây quạt lại thương cho Vũ Nhạc một cái cóc đầu.

“Nhân giới?” Vũ Nhạc cất cao giọng, hiển nhiên không tin, Nhân giới lớn như vậy sao?

“Đúng là bộ dáng ếch ngồi đáy giếng, Nhân giới cũng chia thành nhiều đại lục, đại lục nhỏ này của nàng cùng lắm chỉ là một bộ phận rất nhỏ trong rất nhiều đại lục mà thôi. Thế giới này so với những điều nàng biết còn lớn hơn nhiều.” Nạp Lan Diễm còn muốn gõ một cái nữa lại bị biểu tình ăn thịt người của Thiên Duật Dạ hù sợ, hần bĩu môi, bất mãn than thở: “Lại còn nói cái gì mà cạnh tranh công bằng, người cứ ôm chặt một bước không rời như vậy, chúng ta còn cơ hội cái rắm à?”

Thiên Duật Dạ hừ lạnh, không hề để ý tới bất mãn của hắn, thân nhiên giải thích với Vũ Nhạc: “Từ hôm nay trở đi, nàng không được rời khỏi tầm mắt của ta.”

“Vì sao? Rốt cuộc là các ngươi đang sợ cái gì? Còn nữa, lúc trước ở trong tháp luyện ngục, mẫu thân có nói với ta sẽ ở trên chờ ta, ở trên là chỉ nơi nào?” Trong đầu Vũ Nhạc hiện tại là một đống rối rắm, nàng mất đi trí nhớ, có quá nhiều điều bản khoân cần phải tìm hiểu.

“Sợ hãi? Không phải... Nàng lầm rồi, không phải chúng ta sợ hãi, chỉ là không muốn đối mặt thôi.” Đời này Nạp Lan Diễm còn chưa từng sợ điều gì, chữ sợ này về sau cũng không xuất hiện trong từ điển của hắn, vĩnh viễn không!

“Không muốn đối mặt?” Vũ Nhạc nhìn khuôn mặt sạch sẽ của hắn, trong mắt dần dần hiện lên vẻ không kiên nhẫn: “Các ngươi đúng là khiến bản tiểu thư tò mò, ta hỏi lại lần nữa, nói hay không?”

Quý liếc nhìn Thiên Duật Dạ: “Nói đi, sớm muộn gì nàng cũng phải đối mặt.”

Trong lòng Thiên Duật Dạ kinh động, đôi mắt đen bình tĩnh nhìn Vũ Nhạc, vừa định mở miệng thì lúc này xe ngựa lại lắc lư kịch liệt. Hoa Lư Băng kinh ngạc hô lên: “Chết tiệt, không ngờ bọn chúng lại dám phá kết giới? Làm sao bây giờ? Chúng ta đánh hay không đánh?”

Ngay sau đó giọng nói trầm thấp của Kim Long hướng vào trong xe ngựa: “Chủ nhân, có mười kỵ sĩ hoàng giai phá kết giới, trước mắt đang hướng về phía xe ngựa của chúng ta, một kích vừa rồi là từ trên xuống.”

Trong đôi mắt của Thiên Duật Dạ hiện lên vẻ lãnh lẽo: “Kỵ sĩ hoàng giai? Ha ha, không ngờ hắn lại coi trọng gia như vậy!”

“Chúng ta vẫn tiếp tục ngồi chờ chết sao?” Hoa Lư Băng đứng lên bay ra ngoài xe.

Quý, Nạp Lan Diễm không nói gì, lẳng lặng ngồi ở phía bên kia im lặng, có vẻ đang chờ đợi cái gì đó.

Thiên Duật Dạ gắt gao nắm chặt nắm đấm, trán nổi gân xanh: “Không, không được, người nào cũng không thể động thủ, nếu phá tan kết giới thì mười kiếp luân hồi của Vũ nhi chẳng phải là nước chảy về biển sao? Một ngàn năm, chúng ta đã đợi trọn cả ngàn năm. Bây giờ có chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn, Lư Băng, người trở về đi.”

Giọng nói rầu rĩ của Hoa Lư Băng truyền tới: “Ta ở bên ngoài hóng mát, hóng mát.” Ở nơi bí bách như vậy dù nói gì hắn cũng không muốn ở lại nữa.

“Là vì ta nên các ngươi mới nhẫn nhịn tới bây giờ sao? Ca ca ta rốt cuộc muốn làm cái gì?” Vũ Nhạc không hề ngốc, nói mấy câu ngắn ngủi đã thấy manh mối, xem ra vị ca ca chưa từng gặp mặt kia chắc chắn không phải người lương thiện.

“Vũ nhi, ca ca của nàng là Vua của Ma giới, hắn tìm kiếm nàng trọn vẹn ngàn năm, bởi vì nàng có chúng ta bảo vệ nên mới không bị hắn phát hiện. Bốn

năm trước, bên cạnh chúng ta xuất hiện phản đồ nên hành tung của nàng mới bị lộ. Chúng ta trù tính nhiều năm như vậy chính là để nàng có thể chịu đựng đủ mười kiếp luân hồi, cho nên tuyệt đối không thể để hấn phá hủy nàng, tuyệt đối không thể!” Đôi mắt đen tuyền của Thiên Duật Dạ tỏa ra khí phách mãnh liệt và quyết tâm, vì nàng, hấn tình nguyện hy sinh tất cả.

“Vị, vì cái gì? Nếu hấn là ca ca của ta, sao lại muốn phá hủy ta?” Điều này hình như không thuyết phục lắm thì phải?

Nhưng mà, khi nàng hỏi đến đây, trong xe ngựa lại trở nên yên tĩnh, thật lâu sau Thiên Duật Dạ mới giải thích: “Có một số việc nàng không biết thì tốt hơn. Sau này bốn người chúng ta sẽ bảo vệ nàng, tuyệt đối không cho hấn có cơ hội lợi dụng. Mà việc nàng cần làm chỉ là không nghĩ ngợi gì, cái gì cũng đừng hỏi.”

Nghe xong những lời này, Vũ Nhạc nổi giận, cắn chặt hàm răng, không cam lòng bạo hống về phía Thiên Duật Dạ, Quý, Nạp Lan Diễm: “Các người muốn làm gì? Có chuyện gì không thể giải thích được chứ? Lúc này ta không có trí nhớ, đúng lúc có thể dùng tâm trạng công bằng tiếp nhận chuyện này. Còn nữa, có phải chỉ cần ta trải qua kiếp thứ mười này thì tất cả sẽ sống yên bề lạng phải không?”

Nạp Lan Diễm nghe nàng nói, nhẹ nhàng lắc đầu. Vũ Nhạc vỗ mạnh xuống bàn: “Vẫn không phải kết thúc sao? Nếu ta chịu xong đời thứ mười thì vẫn phải gặp phiền phức, vậy các người còn lo sợ cái gì? Ta đã trưởng thành, cũng có tư tưởng độc lập, chỉ có thứ duy nhất không giống đó là trí nhớ ngàn năm trước của chúng ta. Ngoài ra thì có gì khác biệt chứ? Rốt cuộc các người đang trốn tránh cái gì?”

“Không, Vũ nhi, ngàn năm trước nàng có bản lĩnh nghịch thiên, nhưng lúc này thực lực của nàng bởi vì có kết giới hạn chế cho nên nếu cứ như vậy đi ra ngoài sẽ là vật hy sinh. Chúng ta không muốn nàng lại phải trải qua thống khổ thập thế luân hồi. Nàng phải hiểu chúng ta làm như vậy hoàn toàn là vì tốt cho nàng.” Hoa Lưu Băng không biết đã tiến vào từ lúc nào, nhìn Vũ Nhạc tức giận đỏ bừng mặt, chân thành giải thích.

...Tồn sức một hồi lại không hỏi được điều gì, không thể không nói Vũ Nhạc cũng có chút kiệt sức. Thôi thôi, sinh tử mỗi người đều theo mệnh trời đi, nếu bọn họ không nói chắc chắn là có lý do. Nếu nàng tiếp tục không ngừng hỏi sợ là cũng không hỏi được cái gì, rơi vào đường cùng, nàng thở dài một hơi: “Ta có thể biết các người đang mang ta đi nơi nào không? Đám người Cung Tuyết có tìm tới chỗ ta không?”

“Cứu trọng Hóa Diễm sơn, các nàng xong việc sẽ có người đưa các nàng tới tìm nàng.” Thiên Duật Dạ xoa bóp mặt của nàng, ôn nhu nói: “Nàng mệt rồi ngủ trước đi, vẫn còn vài canh giờ nữa mới tới.”

Vũ Nhạc gật đầu, cứ như vậy rất tự nhiên dựa vào trong lòng Thiên Duật Dạ, chậm rãi nhắm mắt, chỉ chốc lát sau đã truyền tới tiếng hít thở đều đều của nàng.

Nhìn vẻ mặt của nàng đáng yêu như đứa nhỏ, Quý từ trước tới nay luôn u ám cũng trở nên dịu dàng: “Nếu nàng cứ vô ưu vô lo như vậy thì tốt biết bao.”

“Hừ... Người cũng nhìn xem là ai đang ôm nàng, nếu ở trong lòng người lại bị cái vớ mặt u ám bức bối thối tha của người, nàng lại không trực tiếp thiên người sao?” Nạp Lan Diễm nhìn thấy cảnh hài hòa tốt đẹp trước mặt, trong lòng không ngừng trào ra chua xót, nghe xong lời Quý nói càng thêm mất bình tĩnh, lời ác độc cũng thốt lên, lúc muốn thu hồi đã không kịp rồi...

“Thiên ta? Về mặt u ám bức bối thối tha? Hừ?” Khóe miệng của Quý cong lên châm biếm, lạnh lùng đứng dậy, nhìn về phía Nạp Lan Diễm đang ngượng ngùng cười: “Có gan, người lặp lại lần nữa?”

Hoa Lưu Băng nhìn thấy Vũ Nhạc hơi cau mày, vội vàng đứng dậy can ngăn: “Được rồi, các người cũng mệt mỏi cả ngày, đều nghỉ ngơi đi, nếu đánh thức nàng thì tự gánh lấy hậu quả.” Dứt lời, ánh mắt hấn nghiêng sang Vũ Nhạc và Thiên Duật Dạ đang tựa vào nhau ngủ, ánh mắt kia muốn có bao nhiêu ghen tị, có bấy nhiêu.

“Chết tiệt, tại sao mỗi lần hưởng phúc đều là người này?” Nạp Lan Diễm vô cùng khó chịu đứng lên, cùng với đó là vẻ khiếp sợ của Quý và Hoa Lưu Băng đang nhìn về phía hai người...

Nạp Lan Diễm phe phẩy cây quạt không kịp tiến sát đã bị một chương mạnh đá bay ra ngoài xe, cùng với đó là giọng nói lạnh không thể lạnh hơn của Thiên Duật Dạ: “Nàng là của ta, cần phải hiểu rõ tình hình. Tiểu Kim, không cần để ý tới hấn, tiếp tục tiến lên.” Kim Long đang lái xe cảm thấy phản chấn hấn, dùng linh lực thần tốc tiến lên. Hấn đã sớm nhìn cái tên cùng bộ dạng màu vàng Nạp Lan Diễm không vừa mắt, lần này, cuối cùng cũng không phải đồng màu rồi!

Nạp Lan Diễm bị bất ngờ không kịp phòng ngự, lăn tròn mấy vòng mới ngừng lại, hấn nhìn bóng lưng xe ngựa bay đi, tức giận hít thở không thông, “Thiên Duật Dạ, cái tên tiểu nhân hèn hạ này, người nói cạnh tranh công bằng, tại sao bây giờ nàng lại thành của người rồi hả? Đây là không công bằng, không công bằng...”

“Bốn vương cũng chưa nói không cho các người cạnh tranh phải không? Nếu nàng tự nguyện thì ta tuyệt đối không phản đối, có bản lĩnh thì người hãy thu phục trái tim của nàng đi...” Giọng nói trầm thấp của Thiên Duật Dạ vọng từ nơi xa truyền tới, về sau nói gì đó cũng không nghe rõ. Nghe xong những lời này, Nạp Lan Diễm vẫn trôi nổi trong không trung đã bị một chương đánh xuống mặt đất, đây

vào trong khu rừng nào đó không biết tên. Từ chỗ đó có thể thấy được lửa giận trong lòng hấn mạnh bao nhiêu. “Ta sẽ không buông tay, ta sẽ không buông tay...”

“Các người cũng cho rằng đây là không công bằng sao?” Trong xe ngựa, Thiên Duật Dạ lười biếng dựa vào ghế mềm, ôm ấp Vũ Nhạc, tự tiểu phi tiểu nhìn Quý và Hoa Lưu Băng, trong giọng nói lười nhác mang theo khí thế cường hấn.

“Đây là lúc nào rồi mà người còn so đo cái này? Một chương vừa rồi chẳng lẽ chỉ là thăm dò?” Vì sao mười kỵ sĩ hoàng gia lại đột nhiên biến mất,

không thấy nữa? Hoa Lư Băng nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ, về mặt đắm chiều.

“Trả lời ta, không phải các ngươi cũng cho là như vậy chứ?” Thiên Duật Dạ rất không vừa lòng việc Hoa Lư Băng có ý nói lảng sang chuyện khác, ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn, về mặt tối tăm khó hiểu.

“Ngươi cho rằng thế nào?” Quý hừ lạnh một tiếng, trên khuôn mặt u ám hiện lên chút trào phúng.

“Xem ra các ngươi cũng nghĩ như vậy sao? Có điều không việc gì, tình yêu đều là do tự mình tranh lấy, nếu nàng không thích thì ta có buộc nàng bên người cũng vô dụng. Trái lại, nếu trong lòng nàng có ta, mặc dù không ở bên cạnh thì nàng vẫn là của ta. Trong khoảng thời gian này, chúng ta sớm chiều ở chung, các ngươi sẽ có cơ hội, nhưng kết quả như thế nào thì chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của riêng mình.” Đừng trách huyênh đê ta không cho các ngươi cơ hội. Tuy rằng hắn đã sớm dự tính trước nhưng vẫn hi vọng huyênh đê nhà mình có thể hiểu rõ, để xóa bỏ vương mắc tình yêu đau khổ cả ngàn năm nay. Tình yêu vốn là ích kỷ, chôn trở về cuối cùng của Vũ nhi, chỉ có một người.

“Ngươi...” Quý hiển nhiên không nghĩ Thiên Duật Dạ nói như vậy, có chút không phản ứng kịp.

“Vì sao?” Tuy rằng Hoa Lư Băng đã sớm chết tâm, nhưng trong lòng vẫn ôm chút hi vọng, mà nay Thiên Duật Dạ nói như vậy lại dấy lên hi vọng của hắn, nhưng mà vì sao hắn phải làm như vậy chứ?

“Bởi vì các ngươi là huyênh đê của ta, ngàn năm trước sở dĩ chúng ta có khoảng cách là vì đã quá quan tâm nàng, bởi vì đã khiến yêu ma kia có thời cơ lợi dụng. Mà nay, bốn người chúng ta đồng thời liên thủ, mới có thể đề linh hồn của Vũ nhi chuyển thế. Mà sau ngàn năm, lần thứ hai chúng ta phải lựa chọn khó khăn. Bây giờ, chúng ta nên đề Vũ nhi đã mất trí nhớ tự lựa chọn, mặc kệ cuối cùng nàng chọn người nào thì ta sẽ không phản đối, bởi vì... chúng ta là huyênh đê.” Thiên Duật Dạ mờ mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trải qua một ngàn năm, chút ân oán cũng nên kết thúc rồi.

“Dạ, ngươi...” Khuôn mặt u tối của Quý từ từ trở nên dịu dàng, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Ngươi... Chưa bây giờ quên chúng ta là huyênh đê, đúng không?”

Hoa Lư Băng vừa mới căng cứng cả người, lúc này có thể thở phào nhẹ nhõm: “Quan hệ của chúng ta có thể khôi phục, tin rằng sự phò sẽ rất vui vẻ.”

“Đúng vậy, cũng không biết lão nhân kia trên chín tầng trời có bao nhiêu vui vẻ, có tìm cho mình bạn già không nhỉ?” Thiên Duật Dạ nhếch môi, ngược mắt nhìn về phía bầu trời, tinh tế cân nhắc, bọn họ đã một ngàn năm không nhìn thấy người đó, chắc phải nâng cao thực lực của mình mới đúng.

“Kế tiếp chúng ta nên làm gì?” Khuôn mặt tuấn tú của Quý khôi phục vẻ nghiêm nghị, cũng không u ám như trước, ngay cả nói chuyện cũng thoải mái không ít.

“Ba tên gia đình kia của Nhạc gia chỉ là hấn bắt đầu cảnh cáo chúng ta, mà mười kỵ sĩ hoàng giai kia chỉ là tạo áp lực với chúng ta. Ta thật sự không biết kế tiếp hấn có thể làm ra chuyện nghịch thiên gì nữa.” Hoa Lư Băng nhú mày, về mặt nghiêm túc.

Trái ngược với sự lo lắng của Quý và Hoa Lư Băng, Thiên Duật Dạ có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều: “Không nên gấp gáp, tạm thời hấn còn chưa dám là ra động tác gì lớn, một khi chọc thủng kết giới thì tam giới đều rung chuyển rối loạn, kết quả này không phải là chuyện hấn có thể gánh nổi.”

“Chúng ta cứ như vậy chờ vô ích sao?” Nạp Lam Diễm mang theo cả người oán khí thần không biết quý không hay, xuất hiện trong xe ngựa, đối với sự xuất hiện của hấn, ba người cũng không thấy kì quái, hấn không hiện ra mới là kì quái.

“Ừm...” Nói mấy lời này làm gì, bọn tiểu quý trong tháp Tu La hình như đã lâu không cho ra luyện tập rồi. Thế nào? Muốn thí hay không, để giết thời gian?” Thiên Duật Dạ vuốt cằm, tự tiểu phi tiểu nhìn ba người.

“Chết tiệt, ngươi còn muốn chơi đùa sao? Đã là lúc nào rồi mà ngươi còn muốn phá phách nữa? Yêu không còn là Yêu ngày trước, hấn đã thực sự trở thành ma, Ma vương thể hiện cho cái gì? Ta nhớ ngươi so với người nào trong chúng ta đều rõ ràng hấn, chỉ cần hấn tồn tại một ngày thì sẽ không bỏ qua Vũ nhi, chúng ta phải phòng ngừa chu đáo!” Nói xong lời cuối cùng, Nạp Lam Diễm có chút hấp tấp giậm giậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Vũ Nhạc bị tập kích

Thiên Duật Dạ thâm sâu nhìn hấn một chút, ý cười hiện lên trên môi: “Phòng ngừa chu đáo? Nhiều năm qua, Thần cung của ngươi buông tay chưa? Quý cung buông tay chưa? Yêu cung buông tay chưa? Không

có phải không? Như vậy đương nhiên Tu La cung của ta cũng không buông tay. Chuyện nên làm chúng ta đã làm rồi, mà chuyện bây giờ chúng ta có thể làm chỉ là bình tĩnh đáp trả. Chỉ cần hấn không ra tay thì chúng ta không thể phản kích. Bởi vì một đời này của nàng tuyệt đối không cho phép xuất hiện sai lầm nào, tuyệt đối không thể.”

Thiên Duật Dạ nói xong, bốn người đồng thời trở nên im lặng. Đúng như vậy, một ngàn năm qua bọn họ vất vả như vậy vì cái gì? Còn không phải vì một

ngày kia có thể để Yêu Vũ Mị tái hiện trên đại lục sao? Nơi đó, mới là gia đình của bọn họ!

Bốn canh giờ sau, xe ngựa của Thiên Duật Dạ đã ở phía trên của cửu trọng Hỏa Diệm sơn. Cái gọi là cửu trọng Hỏa Diệm sơn chính là chín ngọn lửa Hỏa Diệm sơn trải dài không dứt, liên tiếp nối liền với nhau. Người bình thường muốn vượt qua chín ngọn Hỏa Diệm sơn là khó hơn so với lên trời, nhiệt độ ở nơi này đều không cho phép động thực vật nào sống sót, cũng bởi vì vậy, cửu trọng Hỏa Diệm sơn rất nổi danh ở Tử Minh đại lục, lại có rất ít người tới đây.

Khi Kim Long xuyên qua chín ngọn Hỏa Diệm sơn, Vũ Nhạc bị lực mạnh làm tỉnh giấc, khi vén rèm xe lên đã bị mùi lưu huỳnh đậm đặc xông vào mũi, nhin không được kinh ngạc hô lên: “Nơi này là chỗ nào? Là Hỏa Diệm sơn? Chẳng lẽ đây chính là cửu trọng Hỏa Diệm sơn các người vừa mới nói sao?”

Thiên Duật Dạ sửa sang lại mái tóc cho nàng, ôn nhu nói: “Đúng, chỉ cần đi qua chín ngọn Hỏa Diệm sơn này sẽ tới nơi chúng ta sống.”

“Ở chỗ thần bí như vậy sao? Các người làm thế nào tìm được vậy?” Mặc dù còn có chút khoảng cách như sau lưng chín ngọn Hỏa Diệm sơn là rừng cây xanh um tươi tốt, mà bây giờ chính là tháng Chạp mà, làm sao có thể xanh um tươi tốt chứ? Nơi này, quả thật là quỷ dị.

“Trong lúc vô tình tìm được, bởi vì dựa vào Hỏa Diệm sơn nên khiến thực vật nơi đó bốn mùa đều xanh tươi mê người.” “A... Đó chính là cái gọi là rừng nhiệt đới phải không? Thật đúng là thế giới kì diệu, thứ gì cũng có thể nhìn thấy.”

Sau nửa canh giờ, Kim Long vững vàng đáp xuống đất, giọng nói trầm thấp vang lên sau đó: “Chủ nhân, đã tới.”

Vũ Nhạc vội vã muốn xuống xe, lại bị bốn người đồng thời giữ chặt, khó hiểu quay đầu. Hoa Lư Băng không được tự nhiên xoa xoa cánh mũi, nói khẽ: “Cẩn thận một chút.”

Vũ Nhạc mỉm cười: “Đã biết!” Nói xong, nàng bỏ qua bốn người, hơi kích động vén màn xe, trong nháy mắt đó, nàng sợ tới ngây người... Đẹp quá! Thật sự quá đẹp. Ở phía trước nàng là một hồ sen không thấy bờ, bốn phía xanh um tươi tốt, có rất nhiều cây cối không rõ tên, trong hồ có rất nhiều đảo nhỏ phía sau núi, có thể dùng một chữ “Đẹp” để hình dung không?

“Thích không?” Thiên Duật Dạ xuống xe sau đó, nhìn thấy vẻ mặt Vũ Nhạc kinh ngạc, nhin không được buồn cười. Chi thể này đã bị rung động rồi sao? Nếu là không phục hồi được trí nhớ lại không chậm chọc vài câu sao? Cảnh đẹp trước mắt so với tiên vực ở đại lục còn thua vài bậc.

“Cũng không tệ lắm.” Không hề để ý đáp lời, Vũ Nhạc nhún chân một chút, bay thẳng về phía đảo nhỏ ở giữa hồ. Quý, Hoa Lư Băng, Nạp Lan Diễm nhìn bộ dáng vội vã của nàng không nhin được lắc đầu: “Quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Kiểu nhảy nhót lung tung kia không phải của Yêu Vũ Mị thì là ai chứ?”

Khi đi về phía đảo nhỏ, Vũ Nhạc lại ngạc nhiên phát hiện không có một bóng người, đây là vì sao?

“Không phải không có ai, mọi người đang ở một nơi bí mật gần đây.” Nạp Lan Diễm nhìn bộ dáng của Vũ Nhạc, liền biết ngay suy nghĩ trong lòng nàng: “Đi thôi, xuyên qua sơn động này mới là nơi chúng ta ở.”

“Sống ở trong lòng đất?” Nghe thế nào cũng không đúng, các người cũng không phải động thực vật, được rồi, nếu nói thật ra, bọn hắn cũng là động vật, chẳng qua là động vật cao cấp thôi.

Quả nhiên, đi qua sơn động, trước mắt xuất hiện tòa nhà lớn ba tầng. Từng khu hàng loạt, trước cửa có cỏ cây hoa lá, tất cả giống như khu bộ đội ở hiện đại, ai lại có tài như vậy?

“Thế này cũng chán kinh sao? Đây là do nàng thiết kế trước đây!” Thiên Duật Dạ nhìn Vũ Nhạc nháu mày, nhin không được buồn cười giải thích.

“Ta thiết kế?” Vậy thì đúng rồi, nàng đã nói rồi, cô nhân làm sao có thể có giác ngộ cao thế này?

“Đương nhiên, nơi này là nơi đặt đội tinh anh của bốn Vương chúng ta.” Nạp Lan Diễm hơi có chút kiêu ngạo nhướng mày, nơi này là đội át chủ bài của bốn người bọn họ, có thể đánh bại yêu ma hay không cũng dựa vào những người này.

“Nghe có vẻ rất thú vị, chẳng lẽ các người sắp xếp ta ở chỗ này? Nhưng mà nơi này có vẻ không chơi vui chút nào.” Công trình thiết kế tỉ mỉ xanh hóa, thiết bị mạnh mẽ, vừa nhìn đã rõ sẽ luyện người ra cái dạng gì, cái đó và quân đội có gì khác nhau chứ?

“Vậy thì nàng hãy tự tìm thú vui gì đó đi, mấy người ở nơi này có thể chơi đùa tùy thích, không ai dám ý kiến gì cả.” Nạp Lan Diễm nhếch miệng tạo thành nụ cười tà khí, chỉ vào sân huấn luyện cách đó không xa.”

“Thật sao? Người không đau lòng ư?” Vũ Nhạc xuất thân từ quân nhân đương nhiên hiểu rõ tìm thú vui trong lời Nạp Lan Diễm nghĩa là gì, nếu hắn có thể nói như vậy chứng tỏ trước đây Yêu Vũ Mị đã từng làm như vậy, nếu đã như thế thì nàng còn sợ gì chứ?

“Đau lòng? Bị chơi đùa là hạnh phúc của bọn họ đó? Nếu bị chơi đùa tới mức không dậy nổi thì cũng không cần nữa.” Yêu Vũ Mị đã từng giờ thủ đoạn kinh hoàng trên sân huấn luyện như thế nào, so với bất kì ai họ đều rõ ràng hơn.

“Nạp Lan Diễm nói đúng, nếu như nàng không ý kiến gì thì có thể là huấn luyện viên tạm thời của bọn họ. Ta nghĩ bọn họ sẽ vô cùng vui mừng.” Thiên Duật Dạ cúi đầu nhìn Vũ Nhạc đang nóng lòng thử sức, khoe miệng không nhin nổi nhếch lên.

“Việc tốt này cứ định như vậy đi.” Vũ Nhạc mỉm cười, quyết định dứt khoát.

“Đi thôi, ta đưa nàng đi nghỉ ngơi, ngày mai sẽ bàn lại việc này.” Thiên Duật Dạ gật đầu, thuận tiện ôm lấy eo Vũ Nhạc, không coi ai ra gì đi về phía tẩm điện của bốn Vương. Để lại ba người Quý, Nạp Lan Diễm, Hoa Lưu Băng đứng hóng gió, “Hắn có ý gì đây? Coi chúng ta là người chết sao? Cứ như vậy đi sao?” “Được rồi, có thể cho người cơ hội sớm chiều ở chung cùng nàng đã là sai lầm rồi, thứ khác thì người nằm mơ đi!” “Sớm chiều ở chung? Cái này cũng được coi như vậy sao? Rõ ràng là nàng sớm chiều ở chung với cái tên Thiên Duật Dạ thôi?” “Ngậm miệng, nói nhiều làm gì, các người rõ ràng tìm trớ ngại mà, tài nghệ không bằng người ta thì nên giận đi!”

Thiên Duật Dạ đi phía trước nghe được mấy câu châm chọc của huynh đệ nhà mình, trong lòng nhin không được trở nên bay bổng. Vũ Nhạc không điếc đương nhiên cũng nghe thấy rõ ràng, mắt lườm bộ đáng tươi tắn của nam nhân nhà mình, cảm thấy nhin không được muốn ói: “Huynh đệ của chàng, quả nhiên là lắm điều!”

“Đừng thấy bọn họ nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, thật ra trong lòng đã sớm buông tha rồi.” Thiên Duật Dạ hơi nhếch môi, có thể tìm lại ngàn năm tình nghĩa đã mất thật sự vô cùng khó khăn.

“Chàng có tự tin như vậy sao? Ta nhớ rõ có người muốn cạnh tranh công bằng với bọn họ.” Vũ Nhạc nhú mày, chẳng lẽ nam nhân này muốn nuốt lời?

“Không phải hiện tại chúng ta đang cạnh tranh công bằng sao? Nếu không thì nàng đi theo bọn họ đi?” Nam nhân nhướn mày không chút nghiêm túc, tỏ vẻ chân thật.

“Đi đi, chàng còn gọi cái này là cạnh tranh công bằng? Chuyện giữa mọi người ta cũng không muốn tham gia, đừng kéo ta xuống nước.” Vũ Nhạc có vẻ oán thán liếc nhìn hắn.

“Vậy không phải có kết quả rồi sao? Tuy hiện giờ trí nhớ của nàng chưa khôi phục nhưng trong lòng nàng vẫn chỉ hướng về bên ta, đúng không? Nếu không phải vậy thì sao nàng có thể đi cùng ta chứ?” Nhìn nam nhân tuấn tú đáng đánh đòn đang lắc lư trước mắt, Vũ Nhạc thật sự muốn nhéo lỗ tai hắn, nàng quả thật làm như vậy, đương nhiên đôi lại chính là tiếng cầu xin tha thứ của Thiên Duật Dạ.” Nương tử hạ thủ lưu tình, a a, ai ai ai, nàng nhẹ chút, nhẹ chút mà...”

Nhìn thấy cảnh liếc mắt đưa tình ấm áp trước mắt, Nạp Lan Diễm ngoại trừ thở dài cũng chỉ có thở dài; Quý u ám quay đầu rồi đi, một giây cũng không muốn nán lại; Hoa Lưu Băng bắt đầu đi lắc đầu, xoay người cô đơn rời khỏi. Sự tình phát triển đến mức này đã không còn là vấn đề cạnh tranh hay không cạnh tranh, bọn hắn căn bản không có năng lực giống kẻ thù kia! Quả nhiên giống như lời hắn nói, mặc kệ là Vũ Nhạc hay Yêu Vũ Mị, các nàng đều chỉ yêu thích Thiên Duật Dạ. Hắn tự tin như vậy bởi vì sự thật chính là như vậy, tình yêu không thể miễn cưỡng, cũng không thể ép buộc, là của người thì người khác cướp đoạt cũng không được, nếu không là của người thì mặc cho người có cướp lấy cũng không thể có được.

Đêm đó, Vũ Nhạc ngáy ngất ở trong suối nước nóng sau núi tắm một chút, sau khi trở lại phòng, vừa định gọi Tiểu Giới ra hỏi một chút chuyện xảy ra gần đây, lại đột nhiên phát hiện cả người mình không thể nào di chuyển, đây là có chuyện gì xảy ra? Không đợi nàng phản ứng, giọng nói mang theo sát ý của Thiên Duật Dạ vang lên ngoài cửa: “Người đừng chạm vào nàng, nếu như người dám chạm vào nàng, chúng ta sẽ không dễ yên cho người.” “Yêu, người ra đây ngay, chúng ta biết người đã tới, người mau ra đây.” “Nàng là muội muội của người, người tốt nhất nên nghĩ tới hậu quả nếu hại nàng...”

Vũ Nhạc kìm chế cảm giác lo sợ, mở to mắt nhìn xung quanh, “Yêu? Là ca ca của nàng sao? Không ngờ hắn lại tìm tới đây được? Có thể xuyên qua phòng bị trùng điệp của Thần Vương, Quý Vương, Yêu Vương, Tu La Vương, thực lực của người này rốt cuộc là đáng sợ tới mức nào?”

Một ánh sáng màu đỏ hiện lên trước mắt, Vũ Nhạc theo bản năng nhắm mắt lại, bên tai ngay lập tức vang lên một giọng nói trầm thấp lười nhác: “Chắc chắc, quả nhiên là hồng nhan họa thủy. Ngàn năm rồi mà người vẫn có thể làm bốn người bọn họ si tình tới nông nổi này. Yêu Vũ Mị, yêu tình chuyển thể cùng lắm cũng chỉ thế thôi!”

Nghe tiếng nói này, Vũ Nhạc từ từ mở mắt ra, ánh mắt chạm tới một nam nhân mặc y phục màu đỏ quý dị, mắt phượng đen tối nhìn về phía nàng lộ ra vẻ lạnh lùng u ám, môi mỏng khẽ cong lên, khiến cả người hắn tăng thêm cảm giác thần bí yêu nghiệt. Đẹp, thật sự rất đẹp, nam nhân ở trước mắt tuyệt đối là mỹ nam tử khó gặp được, nhưng vẻ đẹp quyền rũ của hắn lại khác hoàn toàn so với vẻ đẹp khí phách thanh tỉnh của Thiên Duật Dạ. Nam nhân như vậy rất nguy hiểm, không biết vì sao khi nàng nhìn thấy hắn lại nghĩ tới hai chữ “Nguy hiểm, hắn thật sự là ca ca của nàng sao?”

“Thế nào? Không nhận ra sao? À? Ta quên mất người không còn trí nhớ của ngàn năm trước. Yêu Vũ Mị, nhìn thấy ta có cảm giác gì? Nói cho ta biết, là cảm giác gì?” Nam nhân ngẩng cao đầu, chậm rãi tới gần Vũ Nhạc. Hắn tiến lại gần một bước, nàng cũng cảm giác được một sự uy hiếp cường đại tới gần. Khi hắn tới trước mặt Vũ Nhạc, cả khuôn mặt nàng

Đã trở nên trắng bệch, hơi thở cũng càng ngày càng mỏng manh, nhưng nàng không hề cúi đầu, kiên cường dùng vẻ mặt thản nhiên nhìn về phía nam nhân quyền rũ nhưng nguy hiểm: “Người... Người muốn làm gì?”

“Làm gì? Ha ha, người không biết là người hỏi vấn đề này là rất ngu xuẩn sao? Ta tìm người đã tròn một ngàn năm, mà bây giờ rất khó khăn mới tìm được, đương nhiên là muốn chiều đãi người thật tốt rồi. Ta sẽ cắt từng miếng da thịt mềm mại của người xuống, gắn thành bức họa trên tường. Vết thương cũ kết vảy sẽ thái tiếp miếng thịt mới, sau đó lại tạo thành bức họa mới... Tới khi nào hành hạ người tới chết, người cảm thấy thế nào?” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Yêu mang theo nụ cười quý dị tiến sát vào Vũ Nhạc, vén tóc mai của nàng ra sau tai, lại phát hiện Vũ Nhạc rung mình ớn lạnh. Nam nhân không nhin nổi nhếch miệng: “Không ngờ người cũng có lúc sợ hãi? Người đang sợ hãi ư? Người sợ ta, đúng không?”

Vũ Nhạc nhìn khuôn mặt tuấn tú đang sát gần của hắn, đột nhiên cảm giác trong dạ dày cuộn lại, ngay sau đó nàng không hề báo trước phun thẳng vào y phục màu đỏ của Yêu. Sững sờ vài giây, nhưng rất nhanh con người đen kịt của hắn nhoẻn lại, mang theo hơi thở nguy hiểm nhìn về phía Vũ Nhạc: “Thế nào? Lời của ta khiến người cảm thấy ghê tởm thế sao?”

Trong lòng Vũ Nhạc ghê rợn, vừa định mở miệng lại bị một cái tát tới choáng váng cả đầu. Ngay sau đó, Yêu đứng trên cao nhìn nàng vẫn còn đang

sùng sờ: “Có phải rất đau hay không? Cái tát này mới chỉ là bắt đầu mà thôi, so với những thống khổ mà ngươi trút lên người nàng, thì những thứ này tính là cái gì chứ? Yêu Vũ Mị, đây là kiếp thứ mười của ngươi phải không? Trải qua đời này, ngươi có thể trở lại đại lục tiên vực phải không?”

“Ngươi... Đồ ác ma, ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn làm gì?” Lần đầu tiên, Vũ Nhạc cảm thấy cảm giác khủng hoảng, nam nhân ở trước mắt, không, là ác ma ở trước mắt, khi đối diện với nàng, trong con ngươi đen kịt tràn đầy oán giận. Rốt cuộc nàng đã làm gì khiến hắn căm thù tới mức này? Người trong lời hắn nói là chỉ người nào?

Mắt nhìn thấy thanh chủy thủ trong tay nam nhân đang từ từ tiến lại gần mình, Vũ Nhạc theo bản năng muốn cử động thân thể, nhưng bất luận nàng vùng vẫy thế nào cũng không thể nhúc nhích một phần.

Yêu nhìn về chắt vật của nàng, nhếch lên nụ cười lạnh lẽo: “Muốn chạy trốn? Đừng cố sức vô ích, trừ khi bọn chúng phá kết giới ở phiến đại lục này, nếu không thì kẻ nào cũng không vào được. Mà một khi phá kết giới này thì ngươi có biết ngươi sẽ gặp phải chuyện gì không? Hồn phi phách tán đó. Ha ha ha... Ta phát hiện ra ta thật sự quá thông minh. Ngàn năm trước, bất quá chỉ dùng một chút thủ đoạn nho nhỏ đã làm cho huynh đệ bọn chúng trở mặt thành thù. Nếu như không phải thế thì ngươi làm sao có thể thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán chứ? Chỉ có điều đáng tiếc, ta đã xem nhẹ tình yêu của bọn chúng với ngươi, ở thời điểm mấu chốt lại có thể hợp lực bảo vệ hồn phách của ngươi. Nếu như không phải thế thì Yêu Vũ Mị, làm sao ngươi có thể vẫn sống trên cõi đời này?”

“Ta... Khụ... khụ, rốt cuộc ta đã làm cái gì lại khiến ngươi căm hận như vậy?” Vũ Nhạc không tin nổi, một người ca ca có cùng quan hệ máu mủ với thân thể này, vì sao lại đối xử với muội muội của mình như vậy, giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra thâm cừ đại hận gì?

“Bốp” một tiếng, một cái tát không thương tiếc rơi trên khuôn mặt trắng bệch của Vũ Nhạc, cảm giác rõ ràng vết hằn bàn tay trên mặt, Vũ Nhạc cố nén cảm giác bỏng rát, cắn chặt răng, gằn từng chữ nhìn Yêu Ma Đạo: “Vì cái gì? Rốt cuộc ta đã làm cái gì? Cho dù là kẻ bị tử hình cũng nên có tội danh chứ?”

“Ngươi còn có mặt mũi hỏi sao? Ngươi còn có mặt mũi hỏi sao?” Yêu Ma Đạo nổi cơn thịnh nộ, ném hai cái tát vang dội bên trái bên phải. Hai gò má của Vũ Nhạc lập tức sưng đỏ, máu tươi cũng từ từ chảy ra từ khóe miệng. Nàng trừng mắt nhìn Yêu Ma Đạo đang điên cuồng tới gần, đột nhiên nàng im lặng, lúc này không phải lúc cậy mạnh.

Quả nhiên, nhìn thấy Vũ Nhạc không truy hỏi tới cùng, trên khuôn mặt Yêu Ma Đạo mới từ từ hiện lên chút u ám: “Ngữ nhi, Ngữ nhi của ta mỹ lệ động lòng người biết bao, lại dịu dàng như nước. Một nữ nhân yếu mềm như vậy, làm sao ngươi có thể xuống tay với nàng? Sao ngươi có thể xuống tay được chứ?” Nam nhân nói tới nữ nhân đó, ánh mắt dịu dàng như phụ thân nhìn đứa con, nhưng khi hắn nhìn về phía nàng thì ánh mắt lại thống hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng. Lúc này Vũ Nhạc không thể di chuyển, lại bị chấn động kịch liệt, càng lúc càng thống khổ tới không thở nổi. Trời ơi, rốt cuộc đây là chuyện đùa gì đây? Có người như vậy sao? Có ca ca như vậy sao? Có sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khứ Phách, Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Tam giới năm gia tộc

Chờ chút, hắn vừa mới nhắc tới “Ngữ nhi”, là Ngữ nhi mà nàng quen sao? Nghĩ tới thiếu nữ áo vàng nhìn thấy trong khách điểm kia rất giống Diệu Ngữ, Vũ Nhạc khốn khổ mở miệng: “Không, không biết, Ngữ nhi theo như ngươi nói, tên đầy đủ, khụ, tên đầy đủ là Diệu Ngữ?”

Nghe thấy cái tên này, thân thể to lớn của Yêu bỗng dưng cứng đờ, ngay cả cánh tay chuẩn bị đánh Vũ Nhạc cũng ngừng lại, lạnh lùng nhìn lướt qua Vũ Nhạc, khắp người tản ra vẻ âm u: “Cái tên này, ngươi xứng được gọi sao? Xứng sao?”

“Đợi một chút, nói như vậy, nàng chính là Diệu Ngữ đúng không? Ta, ta có thể biết mình đã làm gì nàng được không?” Vũ Nhạc thật sự không thể tin chính mình có thể ra tay độc ác với người khác, nhất là nữ nhân kia, lại là bạn thân của nàng. Nếu nói như vậy, năm đó Diệu Ngữ cũng xuyên không cùng với mình. Nhưng ngày hôm đó nữ nhân mình nhìn thấy trong khách điểm, rõ ràng là Diệu Ngữ kia mà? Chẳng lẽ...? Nhưng mà, có khả năng này sao?

Lời nói của Vũ Nhạc khiến cho ánh mắt Yêu bỗng dưng trở nên lạnh lùng, lửa giận trong lồng ngực nháy mắt bùng phát, dường như không hề suy nghĩ, chương phong ác liệt đã quét về phía Vũ Nhạc... Ngay tại giờ khắc nghìn cân treo sợi tóc, một chương phong mãnh liệt đã xông tới bên cạnh người, thay nàng đỡ một chương trí mạng kia. Rồi sau đó, nàng ngã vào trong cái ôm ấm áp quen thuộc. Nam nhân tròn mắt trừng trừng, rống to với Yêu đã phản nộ đứng bên cạnh: “Ngươi còn là người sao? Nàng mà muội muội của ngươi, ngươi đã quên lúc trước phụ thân đã nhấn nhủ ngươi thế nào sao? Ngươi lại dám vì một nữ nhân còn chưa rõ tình hình đã đẩy muội muội mình vào chỗ chết?”

Yêu chậm rãi nhếch khóe môi, lộ ra nụ cười hung dữ, “Muội muội? Muội muội của ta từ lúc Ngữ nhi chết cũng đã chết, nữ nhân này, nữ nhân này chính là đầu sỏ đẩy các nàng vào chỗ chết. Tránh ra, hôm nay ta nhất định phải giết nó, nhất định!”

“Yêu, đừng cố chấp nữa, còn tiếp tục dây dưa, ai trong chúng ta cũng không trốn thoát khỏi trừng phạt.” Giọng nói nghiêm túc của Nạp Lan Diễm vang lên sau lưng Yêu, Yêu vừa định mở miệng lại đột nhiên cảm giác được cuồng phong gào thét từ phía, một luồng áp lực vô cùng lớn đang tiến gần tới bọn họ, về mặt rừng rậm, hắn không cam lòng nhìn về phía Vũ Nhạc: “Ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Lời còn chưa dứt, thân hình màu đỏ lóe lên, bất ngờ biến mất.

Cho đến khi không cảm giác được hơi thở nguy hiểm nữa, giọng nói sốt ruột của Quý và Hoa Lư Băng vang lên bên ngoài cửa: “Nhanh, nhanh phong bế thực lực của mình lại!” Về mặt của Nạp Lan Diễm và Thiên Duật Dạ lạnh lùng, nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống, điểm đại huyệt trên người, sau đó bắt đầu ngưng kết hơi thở... Sau thời gian uống cạn một chung trà, hai người vừa mới ngồi dậy thì ngoài cửa đã vang lên âm thanh âm trầm của Quý: “Không biết kỳ binh Tiên giới giá lâm nơi này là có gì chỉ giáo?”

“Quý Vương? Yêu Vương? Làm sao các ngài có thể xuất hiện ở đây?” Thủ lĩnh kỳ binh mặc áo giáp bạc xoay người xuống ngựa trắng, khom lưng thi lễ với Quý và Hoa Lư Băng. Chín kỳ binh đằng sau hắn cũng dồn dập quỳ xuống hành lễ. Giọng nói ôn hòa của Hoa Lư Băng lại vang lên: “Mau mau đứng lên, sao các vị lại xuất hiện ở đây?”

“Yêu Vương điện hạ khách khí, những lời này, nên để thuộc hạ hỏi ngài chứ?” Sắc mặt anh tuấn của thủ lĩnh khi nhìn đến cánh cửa đằng sau lưng Quý, trong đôi mắt thoáng hiện ra tia sáng: “Thình cẩu hai vị nương đường, vừa mới có người tự mình mở kết giới, chắc không phải... Là các ngài chứ?”

Quý âm trầm nói: “Ở thế giới này, thực lực của chúng ta đã đạt tới đỉnh cao, vì sao lại muốn phá kết giới? Tam giới năm tộc đã đồng thời chế định quy củ, sao lại dám dễ dàng phá hoại?”

“Nhưng rõ ràng chúng ta đã cảm giác được kết giới bị mở ra ở hướng này, thỉnh cầu mở cửa, để chúng ta điều tra.” Thủ lĩnh kỳ binh tỏ rõ không đạt được mục đích không bỏ qua.

“Có chuyện gì? Bốn Vương khó lòng hạ giới một chuyện, các ngươi cũng không buông tha?” Giọng nói trong veo mà lạnh lùng vang lên phía sau cửa. Cạch một tiếng, cửa phòng đang khóa được mở ra, hiện ra bóng dáng thanh nhã như tiên từ chậm rãi đi ra ngoài, theo sát sau đó đích thị là một vị lười nhác cả người màu vàng óng, nam tử tuấn tú. Nhìn tới đây, kỳ binh Tiên giới phịch một tiếng quỳ xuống đất, sắc mặt người nào cũng đông cứng lại, vẻ mặt biến đổi: “Thuộc hạ cùng tham kiến Tu La Vương bệ hạ, tham kiến Thần Vương bệ hạ, không biết nhị vị điện hạ ở đây, thuộc hạ đáng chết!”

“Đáng chết? Các ngươi thật sự đáng chết, cho dù các ngươi quản lý, cũng không nên quản chuyện tới đây, nữ nhân Tiên Dao kia dạy các ngươi như vậy sao?” Nạp Lan Diễm thân nhiên cười, lười biếng cúi đầu xuống, nhìn kỳ binh Tiên giới quỳ rạp dưới đất, lộ ra ý cười châm chọc.

“Tiên Vương điện hạ, nàng...” Kỳ binh Tiên giới vừa nghe thấy trách nhiệm đổ về chủ tử nhà mình, nhất thời nghẹn lời. Quý không có tâm trạng nghe bọn họ nói dài dòng, ừ ảm tức giận quát: “Còn không nhanh cút đi?”

“Vâng, dạ dạ, thuộc hạ xin cáo lui, cáo lui đây.” Cúi đầu lùi về sau mấy bước, xoay người chạy mất dép.

Nhìn về phía bọn họ biến mất, con ngươi ôn nhuận như ngọc của Hoa Lư Băng hiện lên chút lo lắng: “Sớm muộn gì Tiên Dao cũng biết, không bằng các ngươi đi về trước? Dù sao việc quản lý Vương giới, Thần giới không thể tách rời các ngươi.”

Ánh mắt Thiên Duật Dạ phút chốc âm u lạnh lẽo mạnh mẽ nhìn về phía bầu trời: “Khi chưa giải quyết triệt để xong chuyện ở đây trước, ta sẽ, tuyệt đối không trở về.”

“Lần này Yêu dám cả gan quang minh chính đại xâm nhập, chắc đã đoán chúng ta không dám mở kết giới. Nếu không phải hắn ta xuống tay với Vũ nhi thì hai người chúng ta cũng sẽ không kích động mở kết giới của mình. Bây giờ may mắn tránh được một kiếp, không có nghĩa tiếp theo còn có thể may mắn như vậy. Nữ nhân Tiên Dao kia còn khó chơi hơn so với tưởng tượng của chúng ta. Huống chi hiện nay thực lực của Vương giới, Thần giới đã vượt lên Tiên giới, không cam lòng trong lòng nàng ta sẽ càng tăng lên. Nữ nhân trở nên hung ác sẽ còn khó đối phó hơn so với nam nhân.” Trong con ngươi đen tối của Nạp Lan Diễm hiện lên vẻ lo lắng, chỉ cần một ngày bọn họ không quay về, nơi này sẽ không có ngày an bình.

“Các ngươi... Đang nói chuyện gì?” Vũ Nhạc y phục màu tím nhanh nhẹn đi ra, dung nhan thanh nhã thoát tục khiến cho bốn người phút chốc căng thẳng. Thiên Duật Dạ bất mãn hừ lạnh, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng, giữ lấy nàng trước cái nhìn trừng trừng của huynh đệ: “Nhìn đủ chưa?”

Quý bất động thanh sắc lườm hán, Hoa Lư Băng nhếch khóe môi nở nụ cười bất đắc dĩ, Nạp Lan Diễm bĩu môi cười: “Chưa thấy đủ, Vũ nhi, cười cho gia một cái!” Dứt lời, hắn liền giơ tay ra, lại bị Thiên Duật Dạ đập một cái: “Nháo đủ chưa? Vào nhà, có một số việc nên nói cho nàng rồi.”

Nạp Lan Diễm bĩu môi, lắc lư y phục lông lân bước tới, Quý, Hoa Lư Băng theo sát bên kia. Vũ Nhạc nhướn cao mi, có chút không hiểu nhìn Thiên Duật Dạ: “Ha ha, rốt cuộc chàng cũng muốn nói cho ta rồi?”

“Ừm, vốn khi nàng đi ra luyện thấp địa ngục ta nên nói cho nàng, nhưng vẫn không muốn nàng nghĩ quá nhiều. Hôm nay, nàng đã thấy cũng nhất định phải nói cho nàng rồi.” Thiên Duật Dạ bất đắc dĩ nheo nheo đôi má non mềm của Vũ Nhạc, giọng nói phiền muộn: “Thật không biết tới khi nào chúng ta mới có thể cùng một chỗ, ngày đó, tại sao lại lâu như vậy?”

Vũ Nhạc vươn tay vuốt ve khuôn mặt Thiên Duật Dạ, há miệng thò ra, lại không biết nói gì cho phải. Thiên Duật Dạ cười nhẹ nắm lấy tay nàng: “Ngoan, ta không sao, đi, vào đi thôi!”

Năm người ngồi xung quanh một cái bàn vuông, Vũ Nhạc châm một bình trà ngon cho bọn họ đưa tới từng người, sau đó mới dè dàng nói: “Nói đi, tiện thể nói cho ta biết, Diệu Ngữ, rốt cuộc là gặp chuyện gì.”

Thiên Duật Dạ vừa nghe nàng nói, nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, ánh mắt bỗng dưng lạnh lùng, đau lòng nhìn nàng: “Nàng... Mặt của nàng còn đau không?”

Vũ Nhạc trấn an vỗ vỗ tay hắn: “Không sao, các ngươi nói đi!”

Hoa Lư Băng liếc mắt nhìn Thiên Duật Dạ một cái, phá vỡ im lặng, nhìn về phía Vũ Nhạc: “Thế giới này, tổng cộng chia thành tam giới năm tộc, Tam giới đúng như chúng ta vừa nhắc tới Vương giới, Thần giới, Tiên giới. Vương giới thuộc quyền của Tu La Vương Thiên Duật Dạ, Thần giới thuộc về Thần

Vương Nạp Lan Diễm Tiên giới thuộc về Tiên Vương Tiên Dao. Tiếp theo đó là năm tộc, theo thứ tự là Quỷ tộc, Thú tộc, Yêu tộc, Nhân tộc, mà Ma tộc, Yêu tộc, Quỷ tộc thuộc về ta và Quỷ. Ma tộc có Ma vương là Yêu. Còn Nhân tộc, Thú tộc thì có cơ hội sẽ nói cho nàng sau."

"Tam giới năm tộc có quy định bất thành văn, bất luận tộc nào nếu bước vào địa bàn của người khác, nhất định phải phong ấn thực lực của chính mình. Đương nhiên, cũng không phải toàn bộ thực lực, mà phần thực lực này là hạn chế do mỗi Vương bố trí kết giới ở địa bàn mình. Mà hiện tại chúng ta đang ở Nhân giới, thực lực bị phong ấn đến đỉnh kỳ Tử Đế. Kỳ binh Tiên giới vừa rồi phụ trách những vấn đề này. Ta giải thích như vậy, nàng đã hiểu rõ chưa?" Nạp Lan Diễm uống một ngụm trà, nhìn về phía Vũ Nhạc.

Vũ Nhạc hơi gật đầu: "Cái này cũng không có gì không rõ, nhưng ta có điều không hiểu, nếu kiếp thứ mười này phiền toái như vậy thì vì sao không để cho Yêu trực tiếp giết ta? Đến lúc đó chẳng phải ta sẽ chịu xong mười kiếp rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Thế giới hai người

Thiên Duật Dạ lắc đầu: "Nếu như ca ca nàng có thể tìm được thì cũng không cần tìm nàng mười kiếp để báo thù rồi."

"Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ lúc ấy hồn phách của nàng ấy bị đánh tan?" Vũ Nhạc nghĩ tới khả năng này, quay đầu nhìn về phía bốn người Nạp Lan Diễm, khỏe miệng Hoa Lư Băng gọi lên nụ cười dịu dàng nhìn Vũ Nhạc: "Cũng không phải, lúc đó nàng ấy chỉ đơn thuần là đã chết, nhưng lại không có cách nào điều tra ra. Tình huống này chắc hẳn là có người cố ý che giấu thân phận của nàng ấy, cũng giống như chúng ta giấu diếm thân phận của nàng. Còn nữa, thực lực của người này cũng không thể khinh thường."

"Cái gì? Còn có loại tình huống này? Vậy, các huynh nói xem, nàng có khả năng giống ta mang theo trí nhớ kiếp trước tới thế giới này?" Vũ Nhạc nghĩ tới nữ nhân gặp trong khách điểm, trực giác nàng cho rằng đó chính là Diệu Ngữ không sai, nếu như nàng vì cái gì đó mà trốn tránh không gặp mình, bây giờ cũng không thể biết được.

"Có phải nàng đã phát hiện cái gì không?" Nghe lời nói đầy hàm ý của Vũ Nhạc, Thiên Duật Dạ nhún mày hỏi.

Vũ Nhạc thờ dãi một tiếng, lắc đầu: "Bây giờ còn chưa dám chắc chắn, khi ta tới Thánh Đức đã ở trong khách sạn Hóa Đô thành gặp một người rất giống Diệu Ngữ. Nàng cũng không khác tuổi ta lắm, quan trọng nhất là mặc dù nàng không nhận ta, nhưng mùi hương quen thuộc trên người nàng cùng với ánh mắt không lừa được người đầu đã bán đứng tất cả. Có điều cực kỳ đáng tiếc, ta cũng không biết nàng là ai."

"Lại còn có chuyện như vậy? Nếu quả thực là như nàng nói thì nàng cũng đừng lo lắng, đã có người cố ý mang nàng ấy đi, tất nhiên sẽ có hành động. Nếu vậy, bọn họ không phải nhằm vào Yêu, mà đó là nhằm vào nàng, cho nên sớm muộn gì cũng có ngày gặp lại." Nạp Lan Diễm nghe nàng nói vậy, đầu óc nhanh chóng suy luận, rất nhanh đã rõ ràng ý đồ của đối phương.

"Không sai, Nạp Lan nói không sai, việc hiện giờ chúng ta phải làm, là yên lặng chờ đợi. Bây giờ, ca ca của nàng dám mạo hiểm tiến đến, đơn giản là muốn phát tiết hận ý nghìn năm qua. Nếu chẳng thế thì đã không dốc sức đồng thời chặn lại bốn người chúng ta, bị thương nặng như vậy chắc sắp tới sẽ không có hành động gì. Hiện giờ việc nàng phải làm, vẫn nên tu luyện tu luyện tiếp tục tu luyện. Con đường tương lai chúng ta phải đi còn rất dài." Thiên Duật Dạ nhìn Vũ Nhạc, khuôn mặt anh tuấn bất phàm có hơi chút phiền muộn.

"Ta hiểu rõ, các người không cần lo lắng." Vũ Nhạc gật đầu. Tuy rằng hôm nay bọn họ chỉ đơn giản trình bày khúc mắc từ ngàn năm trước, nhưng nàng lại biết được không ít chuyện về Yêu Vũ Mị, cũng không tính là không thu hoạch được gì.

"Gia?" Lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói trầm ổn của Tiêu Đồ, Thiên Duật Dạ nhíu mày ngẩng đầu lên: "Chuyện gì?"

"Nhóm người Ly Vãn đã trở lại, đồng thời, cũng dẫn theo người của Vương phi." Tiêu Đồ nhẹ nhàng giải thích.

"Thật ư? Cung Tuyết các nàng đã trở lại? Thật tốt quá." Vũ Nhạc vừa nghe nói, kích động đứng lên, vừa định đi ra ngoài lại bị Thiên Duật Dạ giữ chặt lại: "Trời vừa sáng, nàng vẫn nên ngủ một giấc thật tốt, lúc ăn cơm trưa gặp lại cũng không muộn."

"Nhưng mà..." Vũ Nhạc có chút do dự, giọng nói bắt đầu của Thiên Duật Dạ vang lên lần thứ hai: "Bọn họ bốn ba cả quãng đường, cũng nên nghỉ ngơi rồi."

"Ừm, cũng là chàng nghĩ chu đáo, vậy thì cứ làm như vậy đi!" Vũ Nhạc bắt đầu gật đầu, nhìn sắc trời, quả thật là sắp sáng, xem ra đám người Cung Tuyết đã mất một đêm (ngựa không dừng vỏ) chạy tới mới tốn thời gian ngắn như vậy.

"Nói với các nàng, nghỉ ngơi trước, khi ăn cơm trưa tới thư phòng tìm ta." Nhìn thấy tiểu nữ nhân không do dự nữa, Thiên Duật Dạ mở miệng phân phó, Tiêu Đồ nghe vậy, cung kính lĩnh mệnh rồi đi.

Nạp Lan Diễm bất lịch sự ngáp một cái: "Cái tên tiểu tử thối Yêu kia, không biết chọn thời gian, bận rộn cả một đêm, ta cũng mệt mỏi. Các người tiếp tục đi, chúng ta cũng nên đi nghỉ ngơi rồi." Dứt lời hắt đứng lên, kéo theo Quỷ, Hoa Lư Băng đi ra ngoài cửa. Hai người vô cùng thông minh, thuận theo

hắn muốn đi ra. Lúc này Vũ Nhạc lại nghiêm túc nhìn ba người bọn họ, nói: “Cái kia, cảm ơn các huynh, nếu không có các huynh, rất có khả năng ta không còn cơ hội gặp lại các huynh rồi.”

Ba người cứng đờ người, Quỷ cũng không quay đầu lại, nói: “Nhất định phải như vậy sao?” Tiếp đó, cũng không nghe Vũ Nhạc trả lời, lập tức rời đi.

Hoa Lư Băng thở dài một tiếng: “Bảo vệ nàng, là trách nhiệm của chúng ta.” Sau đó, cũng cô đơn rời khỏi.

Nạp Lan Diễm tự tiểu phi tiểu nói: “Gặp phải nàng, chẳng khác nào dính phải độc dược, không có giải dược chúng ta vẫn liều mạng gánh vác. Thời gian có lẽ có thể làm mọi thứ nhạt dần đi, cho chúng ta một ít cơ hội đi, sau này, sợ là thật sự không có cơ hội nữa.” Hắn ý vị thâm trường liếc nhìn Vũ Nhạc, cất bước rời đi.

Thiên Duật Dạ và Vũ Nhạc nghe những lời này xong, trong lòng chấn động, nhất là Vũ Nhạc, giữa trán đã mang theo vẻ lo lắng u sầu: “Bọn họ, nhất định phải như vậy sao?”

Thiên Duật Dạ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, đắm chiều nhìn về hướng các huynh đệ nhà mình rời đi, khó khăn nói: “Chúng ta hạnh phúc mà bọn họ lại phải chịu thống khổ, trong lòng ta cũng thấy khổ sở. Hiện tại việc duy nhất ta có thể làm, chính là để cho chính bọn họ tự hóa giải tình cảm oán ghét si mê ngàn năm. Tình yêu vốn ích kỷ, trái tim nàng chỉ có một, nó không phải tình bạn cũng không phải tình thân. Chúng ta không thể bởi vì tự trách mà khinh thường bọn hắn, hiểu không?”

Vũ Nhạc nghe hắn nói vậy, ôm chặt lấy Thiên Duật Dạ, ra sức găt đầu: “Trước đêm nay, ta vẫn cho rằng mình chỉ đơn giản ý lại vào chàng, dù sao chàng là nam nhân duy nhất ta gặp khi tới thế giới này. Tuy số lần chàng xuất hiện bên cạnh ta không nhiều, nhưng trong lúc bất tri bất giác (không nhận ra) đã trở thành thói quen. Nhất là đám người Cung Tuyết, Tiểu Giới đã sớm nhận định chàng là gia của bọn họ. Có lẽ từ đó trở đi, chàng đã tạo cho ta cảm giác kiên định trước nay chưa từng có. Cho tới khi một chương kia của ca hạ xuống, thời khắc ta nhắm mắt lại chờ chết, trong lòng cũng chỉ nghĩ tới chàng. Thời khắc ngã vào trong lòng chàng, trái tim của ta lập tức hạ xuống đất, thực ra, ta không hiểu đây là vì nguyên nhân gì, có lẽ là do ta yêu chàng, không phải oanh oanh liệt liệt, chỉ đơn giản là yêu thương.”

Nghe xong Vũ Nhạc nói rõ một hồi như vậy, trái tim vẫn lơ lửng của Thiên Duật Dạ rốt cuộc hạ xuống, hắn xoa nhẹ mái tóc đen bóng như tơ lụa của Vũ Nhạc, giọng nói mềm mại: “Nha đầu ngọc, có những lời này của chàng, ta dù chết ngay cũng đáng. Trước đây ta còn lo lắng cảm tình của nàng với ta, hiện tại, không chỉ có trái tim của nàng hạ xuống đất, ngay cả trái tim ta cũng hạ theo. Nàng nói không sai, tình yêu của chúng ta không cần oanh oanh liệt liệt, chỉ cần đơn giản ngây ngô như vậy cũng được rồi, nàng thấy sao?”

Vũ Nhạc nghe hắn nói như vậy, đỏ mặt ngượng ngùng cúi đầu vào trong lòng hắn. Động tác đáng yêu như tiểu nữ nhân của nàng lập tức khiến trong lòng Thiên Duật Dạ cực kỳ vui mừng. Trong tiếng kinh hô của Vũ Nhạc, một cái ôm tiêu sái khiến nàng lập tức níu chặt vạt áo trước của hắn: “Chàng, chàng muốn làm gì?”

Nhìn ánh mắt ngập tràn đề phòng của nàng, Thiên Duật Dạ vốn không có tâm tư gì, mà lúc này đột nhiên có ý đùa giỡn nàng, lập tức nhú mày thâm sâu nhìn nàng: “Nàng nói xem, bảo bối?”

Nghe được cái từ bảo bối này, Vũ Nhạc cảm giác mình nổi da gà run lên, lúc nào cũng có khả năng rơi xuống, không có cảm giác buồn ngủ, ngay cả giọng nói phát ra cũng hơi run run nhìn về phía hắn: “Không, không được, ta, chúng ta còn chưa, còn chưa thành thân đâu, chàng, chàng có cần gấp như vậy không?” Cho dù là người hiện đại thế kỷ hai mươi mốt, nhưng trong tiềm thức, nàng luôn luôn cho rằng, lần đầu tiên của nữ nhân, vẫn nên ở trong đêm tân hôn mới là tốt đẹp nhất.”

“Gấp? Bảo bối, ta đưa nàng đi ngủ mà, nàng nghĩ tới chỗ nào rồi hả?” Nhìn bộ dáng tiểu nữ nhân nhà mình lấp bắp đỏ mặt, trong lòng Thiên Duật Dạ dâng lên một chút thỏa mãn, được nương tử như vậy, còn cầu gì hơn nữa?

“Cái, cái gì? Ngủ, đi ngủ?” Vũ Nhạc nhìn chiếc giường đằng sau, oanh một tiếng khuôn mặt trở nên đỏ rực, nàng hờn dỗi cắn răng nắm lấy tay hắn, tức giận nói: “Nam nhân đáng chết, chàng trêu đùa ta?”

Thiên Duật Dạ ai oán nhìn tiểu nữ nhân nhà mình: “Trêu đùa nàng? Nàng cũng biết tướng công nhà nàng nhịn vất vả thế nào?”

“Chàng, kia, cái kia, chàng vẫn nên đặt ta xuống đi!” Vũ Nhạc đỏ mặt, đành phải nói sang chuyện khác, nam nhân đã nói rõ ràng như vậy, làm sao nàng còn không rõ sở dĩ hắn làm như vậy, còn không phải là vì mình? Sự săn sóc của hắn đã làm cho nàng động lòng, nhưng bọn họ còn chưa thành thân, có một số việc, trong tiềm thức của nàng vẫn không cách nào làm được.

Thiên Duật Dạ nhìn ánh mắt trốn tránh của nàng, than nhẹ trong lòng, đành phải nhẹ nhàng đặt nàng trên giường. Vũ Nhạc vừa mới yên tâm, nam nhân lại đột nhiên giơ tay vuốt trước ngực nàng, Vũ Nhạc giật mình, phản xạ có điều kiện ôm chặt trước ngực mình, đỏ mặt ấp úng nói: “Chàng, không phải chàng nói?”

Nam nhân bất đắc dĩ tròn mắt nhìn: “Ta khiến nàng không tin tưởng như vậy? Chẳng lẽ nàng muốn mặc y phục đi ngủ sao?”

Vũ Nhạc nhìn yêu thương trong mắt hắn, đỏ mặt ngồi dậy: “Ta, tự ta có thể làm được.”

Nam nhân bất mãn chu miệng lên: “Trước kia, y phục của nàng đều là do ta thay nàng mặc. Hiện tại, tuy rằng nàng không phải là nàng, nhưng mà, ta vẫn muốn dốc sức vì nàng. Nương tử, cho phu quân một cơ hội đi?”

Xem ra, hắn phân biệt nàng với nàng ấy rất rõ ràng, không biết vì sao, nghe những lời này của hắn, Vũ Nhạc cảm giác cực kỳ an tâm, tối thiểu hắn cũng không coi nàng là Yêu Vũ Mị, chỉ dựa vào điều này, nàng cũng đã cực kỳ thỏa mãn. Nam nhân tôn trọng người, đó là hạnh phúc của người. Đã có người

nguyện ý cống hiến sức lực, có sao không nhận chứ? Nghĩ tới đây, nàng cũng không do dự nữa, nhưng vẫn nhịn không được trêu chọc nói: “À, đây là do chàng tự nói nhé, ta cũng không ép chàng làm nha hoàn của ta, một lúc nữa nếu chàng không nhịn được cũng không được làm sói xám lớn.”

Thiên Duật Dạ nở nụ cười: “Nàng yên tâm, tuy rằng nam nhân của nàng đứng trước mặt nàng không được bình tĩnh, nhưng nghĩ tới nắm đấm vô địch của nàng, chẳng lẽ hỏa khí còn không tắt lửa sao?” Dứt lời, khi Vũ Nhạc còn khanh khách cười, ngón tay thon dài của nam nhân đã di chuyển thoải mái trước người nàng. Chỉ chốc lát sau đã coi bỏ y phục rườm rà, ngay cả tự Vũ Nhạc cũng không làm được như vậy, phải biết rằng những thứ y phục này nàng đã theo nha hoàn học từ lâu, nhưng nhìn động tác của hắn, không hề giống lần đầu tiên làm việc này, mới biết lời nói vừa rồi của hắn đều là sự thật.

Nhưng mà, khi Vũ Nhạc vừa mới nằm xuống đã cảm giác có tiếng xoạt xoạt, nghiêng đầu sang bên cạnh vừa khéo nhìn thấy nam nhân đã mặc áo lót đứng trước mặt mình, mà còn không chút khách khí xoay người lên giường, dùng một tay kéo Vũ Nhạc vẫn đang giết mình vào trong lòng mình, nam nhân vỗ vỗ đầu nàng nói: “Ngủ đi!”

Vũ Nhạc kinh ngạc vừa định mở miệng, bên tai đã truyền tới tiếng hít thở đều đều của nam nhân: “Tốc độ này, quá nhanh rồi!” Thôi, dù sao hắn đã đáp ứng với mình, có gối ôm lớn như vậy, lại còn động ấm hề mát, nói cho cùng mình vẫn kiểm được lời. Nghĩ rõ ràng điểm này, Vũ Nhạc không suy nghĩ nữa, thay đổi tư thế thoải mái, an tâm nhắm mắt, không bao lâu đã truyền ra tiếng hít thở nhẹ nhàng. Nhưng không hề nhìn thấy, sau khi nàng ngủ say, thân thể hắn cứng ngắc, thế nào cũng không ngủ được, một đêm dài dằng dặc hắn nên chịu đựng thế nào đây? Hazz, nếu tiện tay thì cũng đánh vậy, ngay cả cái chân cũng không nghe sai bảo, nữ nhân này quả nhiên là ma nữ, không nên dính vào mà!

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Vũ Nhạc ngủ thẳng giấc bỗng nhiên tỉnh lại, từ từ mở mắt, xoa đôi mắt còn nhập nhèm, từ từ ngồi dậy, lại trong nháy mắt cứng đờ cả người, cảm giác vừa rồi là? Ngủ rồi... .

Nàng cuống quýt cúi xuống, vừa định xóc chăn lên, lại quay đầu nhìn thấy Thiên Duật Dạ đang chăm chú nhìn mình: “Nàng làm sao vậy?”

Khuôn mặt trắng xanh của Vũ Nhạc lập tức đỏ ửng: “Chàng, chàng còn chưa đi?”

“Ta đi thế nào? Mỗi nữ nhân có tướng ngủ kém như vậy, nếu như ta vừa đi lại rớt xuống giường thì làm sao bây giờ?” Nam nhân tươi cười nhìn bộ dạng quần bách của nàng, đột nhiên cảm thấy cả đêm không ngủ, cũng đáng!

“Chàng đọc sách cả đêm?” Nhìn quyển sách trên tay nam nhân, khuôn mặt nữ nhân đỏ lên lần thứ hai, tướng ngủ của mình kém cũng không phải ngày một ngày hai, thiết thời cho hắn không bỏ đi, lại vẫn lo lắng mình lăn xuống giường, khụ khụ, có cần thiết đối tốt với nàng vậy không?

“Ừm, may mà đã sáng, nếu không, chẳng phải đã quấy rầy nàng ngủ?” Nam nhân chỉ ra bên ngoài, tiếp tục nói: “Hiện tại thời tiết khá tốt, không ngủ được thì đứng dậy đi!”

Vũ Nhạc bối rối gật đầu, khăn trương đuổi người: “Biết rồi mà, chàng đi ra trước đi, ta sẽ ra sau.”

Thiên Duật Dạ hơi gật đầu, xóc chăn lên chuẩn bị xuống giường, nhưng trong nháy mắt, cả người hắn cứng đờ, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Vũ Nhạc, lo lắng hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Vũ Nhạc kỳ quái nhìn hắn: “Ta không sao mà?”

“Nếu nàng vẫn ổn thì tại sao lại chảy máu hả?” Nói xong, hắn chỉ vào vết máu đỏ trên áo ngủ, về mặt căng thẳng.

Vũ Nhạc vừa mới đỏ mặt, bây giờ, nàng cảm giác cả người trên dưới đều đã nhuộm đỏ, nhất là nam nhân trước mặt lại tỏ vẻ căng thẳng, khiến nàng càng hận không thể tìm một cái lỗ chui vào. Khi nam nhân không ngừng truy hỏi, nàng vùi đầu vào hai đầu gối, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Người ta, người ta là nguyệt sự tới thôi!”

Quả nhiên, sau lời này, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh, sau một lúc lâu cũng vang lên tiếng cười nhẹ của nam nhân: “Lần đầu tiên?”

Vũ Nhạc quần bách tới độ không quần bách hơn gật đầu, nam nhân không nói gì, xoay người xuống giường, lấy một bộ y phục từ trong không gian mặc lên, không nói gì đi ra ngoài. Vũ Nhạc nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc này mới thở dài một hơi, từ từ thò đầu ra, xóc chăn lên, nhìn thấy vẻ máu đỏ cùng thê thảm trên giường, nàng nhịn không được day day huyết thái dương: “Sao ta lại quên mất, ta đã mười sáu tuổi, nguyệt sự cũng nên tới rồi? Nhưng mà, đi cả cả, sao người không quan tâm tới phu quân của ta chứ, nói tới là tới sao? Còn bị chàng nhìn thấy đúng lúc, hu hu, đúng là xấu hổ chết mất!”

Ngay lúc Vũ Nhạc che mặt kêu rên, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Vũ Nhạc lập tức kéo chăn lên, kích động hô: “Ai đó?”

“Là ta.” Giọng nói âm áp thanh nhã của nam nhân truyền tới, Vũ Nhạc vừa buông lỏng cảm giác, lại đột nhiên nghĩ tới cái gì: “Chàng, sao chàng lại trở lại?”

Thiên Duật Dạ không nói gì, bưng một cái chậu tới, để nhẹ nhàng ở trên bàn, nhìn nàng nói dịu dàng: “Đứng lên đi, đừng ngồi, nàng đã có cái kia, không thể tắm rửa, trước tiên dùng nước nóng rửa sạch sẽ, ở đây có đồ nàng cần, ta ở bên ngoài chờ nàng.” Dứt lời, hắn nhìn nàng một cái thật sâu, xoay người rời đi.

Lúc này, Vũ Nhạc vừa xoay người xuống giường đã nhìn thấy trên bàn có một chậu nước ấm với một tấm bao bố (dùng như BVS á) bằng vải dài và hẹp, và một bộ áo lót mới. Khi đó, một dòng nước ấm áp hiện lên trong tâm trí nàng, nam nhân này, thật sự là tinh tế cẩn thận, nữ nhân có thể được hắn sung đến mức này, thật sự là hạnh phúc, nàng còn có thể nói gì chứ?

Sau khi rửa sạch sẽ, Vũ Nhạc nhìn miếng bao bố trước mặt, thứ đồ chơi này dùng thế nào đây? Trời ạ, ai có thể nói cho nàng biết, thứ đồ chơi này dùng

như thế nào?

Ngay tại lúc nàng lo âu, tóc cũng sắp thành trắng, giọng nói trầm thấp của nam nhân lại vang lên: “Đặt nó trên quần lót là được. Trên quần lót có chỗ chuyên dùng cố định nó.”

Vũ Nhạc vừa nghe hần nói, tay khẽ run rẩy, bao bố suýt chút nữa rơi xuống chậu nước. Dường như cảm thấy Vũ Nhạc luống cuống tay chân, giọng nói dịu dàng của nam nhân lại vang lên lần thứ hai: “Đừng có gấp, từ từ làm, ta ở bên ngoài chờ nàng.”

Vũ Nhạc đột nhiên hoài nghi nam nhân này có phải con giun trong bụng nàng không, tại sao chuyện gì cũng biết vậy? Nhưng trong lòng nàng có thể nhìn thấu nam nhân này yêu thương nàng chừng nào, đời này có thể có được tình cảm chân thành dành cho mình như vậy, nàng còn cầu cái gì?

Sau khi lần quan lẩn lại, cuối cùng nàng cũng dọn dẹp xong tất cả, vừa định mở cửa ra ngoài lại nhìn thấy đồng hồ điện trên giường. Nàng ngừng chân lại, nhanh chóng đi tới phía trước cửa sổ, đồng loạt kéo ga trải giường và đệm chăn xuống, vừa định kéo chăn thì đã bị bàn tay to lớn của nam nhân kéo lại: “Việc này, giao cho ma ma quản sự làm là được, sao phải tự mình làm?”

“Nhưng, thứ này rất bẩn, sao ta có thể?” Vũ Nhạc đỏ mặt, thẹn thùng nắm chặt ga trải giường, không muốn bỏ xuống.

“Nữ nhân nào không có ngày này, yên tâm, nơi này đều là những ma ma có kinh nghiệm, các bà ấy đều hiểu rõ, đi, tất cả mọi người đang chờ đó!” Nghe hần nói vậy, Vũ Nhạc đành phải từ bỏ, hai người vừa mới đi ra cửa, đã nhìn thấy hai nữ nhân trung niên đứng ở hai bên trái phải, vừa nhìn thấy Vũ Nhạc và Thiên Duật Dạ, họ khấn trương hành lễ: “Thỉnh an gia, thỉnh an phu nhân!” “Đều đứng lên đi!” “Tạ gia, tạ phụ nhân.” “Các người nhanh đi vào đi!” “Vâng, gia, nô tỳ cáo lui.” Hai ma ma khom người lui ra, nhưng tiếng nói của hai người lại vang lên sau lưng: “Phu nhân thật sự hạnh phúc, có thể tìm được nam nhân cẩn thận như gia, không ngờ còn giúp nàng tìm bằng vệ sinh, bụng nước nóng, hazz, phu quân tôi sao lại không hoàn hảo như vậy!” “Người đó, đã là bà lão rồi, còn muốn cái này, tỉnh lại đi!”

Nghe tiếng nói phía sau, Vũ Nhạc ngừng chân, không tin nổi nhìn về phía Thiên Duật Dạ, hần...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Muốn làm bà mai

Nhìn vẻ mặt cảm kích của Vũ Nhạc, Thiên Duật Dạ cười cười nhẹ xoa đầu nàng, dịu dàng nói: “Có phải rất cảm động không?”

Vũ Nhạc gật đầu, khoe môi Thiên Duật Dạ nhìn không được nhếch lên: “Nếu như vậy, nàng phải đối tốt với ta một chút!”

Nghe vậy, trên trán Vũ Nhạc chảy xuống ba vạch đen: “Ta không đối tốt với chàng sao?”

Thiên Duật Dạ cười lớn, vội vàng hỏi: “Không phải tốt, mà là quá tốt, nàng nói xem?” Mắt thấy Vũ Nhạc chuẩn bị nổi bão, hần vội nói: “Được rồi, đi ăn cơm, tất cả mọi người đang chờ rồi.” Mí mắt nàng giật giật, đành phải từ bỏ, bước theo hần đi qua sân.

Ăn cơm xong, sáu người Cung Tuyết đi theo Vũ Nhạc, còn Thiên Duật Dạ cùng với ba huynh đệ đi tới thư phòng, có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Mới vừa vào trong phòng, Cung Tuyết đã kéo Vũ Nhạc ngồi xuống, Mộc Ngư lập tức đi ra cửa cho mọi người lui đi. Vũ Nhạc nhú mày, nhưng không tỏ vẻ gì, mãi tới khi tất cả mọi người đã lui ra, nàng nhìn không được cười hỏi: “Các muội làm sao vậy?”

Cung Tuyết liếc mắt nhìn mấy người còn lại, nghiêm túc nhìn Vũ Nhạc nói: “Tiểu thư, lần này ở Nhạc gia trang, người đoán chúng ta đã gặp ai?”

“Ai?” Vũ Nhạc lập tức cảm thấy hứng thú, nếu Cung Tuyết đã nói như vậy đương nhiên cũng là chuyện liên quan tới mình.

“Yêu Vũ Nghiên và Yêu Vũ Ly.” Cái tên Cung Tuyết thốt ra khiến Vũ Nhạc run lên, đã bao lâu không nghe thấy tên của hai người đó rồi? Bốn năm? Từ bốn năm trước khi Yêu Cung bị gột tẩy, nàng đã không nghe thấy tin tức của hai tỷ muội.

“Làm sao các nàng có thể xuất hiện tại Nhạc gia trang?” Vũ Nhạc cực kỳ thông minh, nhanh chóng hỏi ra chuyện trọng điểm, lúc trước trong quá trình chinh đồn lại Yêu Cung, Yêu Vũ Nghiên và Yêu Vũ Ly đã mất tích. Bốn năm sau các nàng lại xuất hiện tại Nhạc gia trang, chuyện này không phải rất kỳ quái sao? Cực kỳ rõ ràng, hai người các nàng đang nhắm vào Vũ Nhạc.

“Hai người đó cực kỳ nhanh nhạy, phát hiện ra chúng ta chú ý tới các nàng đã lập tức rời khỏi. Lúc ấy bởi vì nhà tiểu thư có chuyện vui cho nên không truy hỏi, bây giờ nghĩ lại thật sự nên đuổi theo. Tiểu thư, người nói xem lần này phải làm thế nào? Có phải chúng ta đã thả hổ về rừng không?” Cung Tuyết ảo não vỗ vỗ trán, vì sao trong lòng nàng luôn luôn có dự cảm không tốt chứ?

Sau khi xảy ra chuyện đối mặt vô cùng chấn động với Yêu, Vũ Nhạc có vẻ rất trấn tĩnh, nàng nhìn bộ dáng buồn khổ tự trách của Cung Tuyết, vội vàng lên tiếng an ủi: “Được rồi, các muội cũng đừng quá để ý, bình đến tướng chặn, nếu các nàng không có hành động, chứng tỏ tình hình còn chưa tới mức nghiêm trọng. Hiện tại chúng ta đã tới đây, cần phải tu luyện thật tốt, chỉ có tu luyện mới có thể thành công.”

Sáu người Quả Nhiễm đồng thời gật đầu, Vũ Nhạc bắt ngờ chuyển đề tài: “Chuyện trong nhà ta thế nào rồi?” Ngày đó vội vàng hoảng hốt rời khỏi, còn chưa kịp nói với ca ca và tẩu tử một câu.

Nghe nàng nói vậy, Mộc Ngư mỉm cười nói “Tiểu thư yên tâm, hiện tại Nhạc gia cực kỳ an toàn. Đại thiếu gia gặp chuyện cũng bình tĩnh lão luyện, lại có lão gia trợ giúp bên cạnh, tình hình trong nhà đã nhanh chóng ổn định. Cũng may mắn không truyền tới Lão thái gia, lão phu nhân. Dù phu nhân có chút sợ hãi, nhưng cũng là người trải qua sóng gió, rất nhanh đã bình tĩnh lại. Khi chúng ta trở về, đại thiếu gia đã nhắn với tiểu thư, nói tất cả đều mạnh khỏe, nói người không cần quan tâm”

Vũ Nhạc nghe vậy, có chút đáng tiếc nói: “Hazz, vốn nghĩ muốn tổ chức hôn lễ náo nhiệt cho ca ca, kết quả lại bị khách không mời đến làm hỏng, thật sự đáng tiếc, chỉ có thể bù đắp lại. Đúng rồi, các muội thế nào rồi, nghỉ ngơi một chút, thân thể có chịu được không?”

“Tiểu thư yên tâm, ngủ một hồi lâu, đã khôi phục bộ dáng sinh long hoạt hổ rồi.” Mộc Ngư nhin không được trêu ghẹo, các nàng đều là những người tập võ, những việc vất vả này đương nhiên không coi ra gì.

“Tốt lắm, chúng ta...” Vũ Nhạc còn chưa nói xong, ngoài cửa đã vang lên giọng nói trầm ổn của Tiêu Đồ: “Vương phi, gia sai thuộc hạ tới truyền lời, nói người chuẩn bị một chút, chút nữa sẽ xuất môn.” Vũ Nhạc giật mình, nhanh chóng phản ứng kịp, trả lời: “Đã biết.” Tiêu Đồ nghe nàng trả lời rồi rời khỏi.

Đám người Cung tuyết thấy thế, nhao nhao cáo lui: “Tiểu thư có việc thì nhanh đi đi, chúng ta đi kiểm một chút việc của gia.”

“Cũng được, vậy các muội nhanh đi đi.” Vũ Nhạc cũng không giữ lại, nhưng Mộc Ngư ở lại trang điểm thay y phục giúp nàng.

Một lúc sau, Vũ Nhạc vẫn mặc y phục màu tím mờ ảo như làn khói xuất hiện trước mặt Thiên Duật Dạ. Bộ váy thanh nhã thoát tục khiến hai mắt hắn sáng lên, nhưng vẫn bình tĩnh kéo tay nàng: “Chuẩn bị tốt rồi, chúng ta đi thôi?”

“Đi chỗ nào thế?” Vũ Nhạc nhìn bộ dáng thần thần bí bí của hắn, vô cùng tò mò.

Thiên Duật Dạ mỉm cười: “Trên đường sẽ nói.”

Vũ Nhạc gật đầu, hai người vừa định rời khỏi lại nghe thấy tiếng thở hổn hển phía sau: “Tiểu thư, tiểu thư, chờ một chút...”

Vũ Nhạc dừng chân, “Hử? Là ta quên cái gì sao?”

Quả nhiên, nhìn thấy Mộc Ngư cầm áo choàng trong tay, Vũ Nhạc nhin không được lắc đầu: “Nha đầu này, lúc nào cũng cẩn thận như vậy!”

Thiên Duật Dạ cũng vừa ý gật đầu: “Minh nàng qua loa còn chưa nói, nếu người bên cạnh nàng cũng qua loa theo, thì phải thế nào?” Nghe hắn trêu ghẹo, Vũ Nhạc hờn dỗi tròn mắt nhìn hắn, mắt thấy Mộc Ngư đã rất gần, lại va vào Tiêu Đồ ở chỗ đường giao nhau. Mộc Ngư nhỏ bé làm sao chống lại được cú va của Tiêu Đồ, nhất thời lao đảo lùi lại vài bước. Tiêu Đồ phản ứng nhanh chóng giơ tay nắm lấy eo nàng, hai người cùng ngã xuống đất, may mà Mộc Ngư ngã trên người Tiêu Đồ nên không quá thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Ngày chia ly (VIP45)

Thiên Duật Dạ biết rõ Vũ Nhạc đang lo lắng điều gì, nhưng mà kiếp này của nàng sẽ có kết cục thế nào, ai cũng không dám nói. Trời cao đã định từ trước, việc trước mắt bọn họ có thể làm chính là chờ đợi, đã sống qua cả ngàn năm hướng chi là vài thập niên này. Vốn định chờ nàng ra khỏi luyện tháp địa ngục sẽ thành thân, nhưng lời phụ thân nói đã khiến hắn hoàn toàn buông bỏ, chính là sống mà phải lo lắng đề phòng, chẳng bằng chờ đợi tới khi kết thúc thực sự, sẽ nghĩ tiếp tới những thứ nữ nhi tình trường này.

“Chàng muốn dẫn ta đi nơi nào vậy?” Vũ Nhạc chau mày cắt ngang suy nghĩ của Thiên Duật Dạ, nàng nhìn trong mắt hắn hiện lên sầu lo, không khỏi nhíu mày: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ông nội, phụ thân, mẫu thân phải trở về rồi.” Khóe môi Thiên Duật Dạ cong lên tiếp tục nói: “Trước khi đi, bọn họ muốn gặp nàng.”

“Là đi tới... Một đại lục khác sao?” Vũ Nhạc nghĩ nghĩ, không chắc chắn hỏi.

Thiên Duật Dạ gật đầu: “Đúng, nếu như trong thời gian dài nơi đó không có người trấn giữ sẽ không tốt. Ông nội và Phụ vương trở về ta cũng yên tâm, có thể tập trung tinh thần với nàng.”

Vũ Nhạc vừa nghe hắn nói, lòng mày không tự giác nhướng lên: “Dạ, nếu không, chàng cũng trở về đi, ta ở bên này có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không được, nếu ca ca nàng trở lại, nàng thoát được không? Chuyện này nhất định phải nghe ta.” Hắn tựa như không suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt ý định

của Vũ Nhạc.

Vũ Nhạc còn muốn nói gì, lại bị giọng nói trầm thấp khàn khàn của Kim Long cắt ngang: “Gia, đã tới.” Thiên Duật Dạ nhìn về mặt rầu rĩ không vui của Vũ Nhạc, vội vàng nói: “Được rồi, chúng ta đã tới Từ Minh Cung, nàng cười một cái xem nào, đừng nghiêm mặt như thế, nếu không mọi người sẽ hỏi đó.”

Vũ Nhạc thở dài, nở nụ cười tươi, theo Thiên Duật Dạ xuống xe. Không bao lâu sau, hai người đã tới Phúc Khang lâu, nơi ở của lão thái gia. Nhìn thấy hai người dắt tay nhau tới, lão nhân gia cười híp mắt: “Nha đầu thối, rốt cuộc cũng tới thăm lão nhân rồi hả?”

Vũ Nhạc đi tới trước, không hờn giận, cười ngọt ngào nói: “Nghe gia gia nói kìa, không phải con phải tu luyện sao? Nếu không, vừa ra đã vội vàng tới thăm người rồi. Còn nói con nữa, tôn tử ngoan của người đó, mãi tới lúc xuống xe mới nói cho con biết là tới thăm người, hại con không mang theo lễ vật, người sẽ không trách tội chứ?”

“Vậy... Ta muốn ăn thịt bò bít tết, người tự tay làm thịt bò bít tết, nếu không thì, hừ hừ, không cho ăn com.” Lão nhân gia nghe nàng nói, lập tức vô lại đòi hỏi.

Vũ Nhạc vừa nghe ông nói, nhú mồm theo bản năng, xem ra, trước kia Yêu Vũ Mị thường xuyên xuống bếp. Cũng tốt, dù sao chính mình cũng lâu không ăn thịt bò bít tết, nhân cơ hội hôm nay để mọi người thưởng thức một chút cũng không hẳn là không thể. Nghĩ tới đây, nàng mỉm cười nói: “Hừ, lão nhân gia, người có thể ăn không? Nếu tới lúc đó chúng con ăn còn người ngồi nhìn vẫn bối cảnh con cũng nên xấu hổ chứ?”

“Đi đi đi, người là cái đồ quỷ linh tinh, mới không gặp một thời gian lại bắt đầu gọi bảy ông già rồi hả? Răng miệng gia gia ta vẫn còn tốt, còn không nhanh đi vào, mẫu thân người đang làm bánh hoa sen người thích nhất đó!” Lão nhân gia không biết nên khóc hay nên cười vỗ vỗ đầu Vũ Nhạc, nhìn rõ ràng ánh mắt cưng chiều.

“Thật sao? Ôi ôi ôi, con muốn ăn nhiều một chút.” Vũ Nhạc vừa nghe, lập tức bỏ cánh tay Thiên Duật Dạ ra, nhảy vọt vào trong phòng bếp.

Thiên Mạc bắt đầu cười cười: “Người này, không phải giống hệt so với Vũ nhi năm đó sao? Kiếp trước kiếp này có gì khác nhau?” Còn nhớ rõ bộ dáng thân trọng lần đầu tiên tới Từ Minh cung của nàng, ông nhìn không được thờ dài, tiểu nữ nhân, trưởng thành cũng quá nhanh rồi? Có điều, đây mới là Vũ nhi mà ông yêu mến, hồn nhiên chân thật, không ràng buộc không tà ma.

“Ông nội, không phải người nhớ lại bộ dáng tiểu thư khuê các của nàng chứ? Thời điểm lần đầu tiên nàng tới đây, người đã không chịu nổi bộ dáng quy củ đối phó của nàng, hiện tại nàng đã sửa đổi, có phải người cảm thấy cao hứng không?” Thiên Duật Dạ buồn cười kéo bả vai Thiên Mạc, giọng nói có chút không nề hà.

“Tiểu tử thối, người biết cái gì? Đúng là biết lạnh mà không biết nóng, ta hỏi người, người nói với con bé thế nào rồi?” Nhớ tới việc dặn dò tôn tử lần trước, Thiên Mạc ngược mắt hỏi.

Thiên Duật Dạ hơi buồn bã lắc đầu: “Còn chưa nói, chút nữa ăn xong rồi nói sau.”

“Người đó, để ta nói với người cái gì mới tốt? Được rồi, dù sao chút nữa nói cũng chưa muộn.” Thiên Mạc lắc đầu, kéo Thiên Duật Dạ vào phòng, nhìn thấy Vũ Nhạc đang ngồi ở bàn ăn giữa phòng ăn uống, lão nhân gia nhú mồm mồm: “Nha đầu thối, đã chuẩn bị thịt bò cho người, còn chưa khăn trương đi làm? Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn thôi, coi chừng ăn thành tên mập.”

“Lão đầu thối, miệng cũng quá ác rồi? Bánh hoa sen mẫu thân làm là ngon nhất thiên hạ, con ăn một chút thì sao? Người ở đây kêu gì chứ?” Vũ Nhạc được ăn trở nên vui vẻ, không muốn so đo với lão nhân, tròn mắt bắt chéo chân, hai tay cầm bánh hoa sen, bộ dáng kia khỏi bàn có bao nhiêu thỏa mãn rồi.

“Vũ nhi, ăn ngon như vậy sao? Đồ ngọt ăn nhiều quả thật sẽ béo phì, ông nội con nói cũng không sai.” Một giọng nói dịu dàng như nước đột nhiên vang lên sau lưng Vũ Nhạc. Vũ Nhạc còn đang ăn dở cuống quýt đứng lên, nhận lấy ly trà trong tay phu nhân, xấu hổ nói: “Lại để mẫu thân chăm trà, thật sự là đáng chết, ha ha, không sao ạ, còn rất ít khi ăn đồ ngọt. Dù hôm nay ăn nhiều một chút cũng không ảnh hưởng, mà thể chất của con dù ăn cũng không mập ra!”

“Con đó nha đầu này, nhanh ngồi xuống ăn đi...” Vị phu nhân xinh đẹp sùng nịch néo néo chớp mắt Vũ Nhạc. Vũ Nhạc thè lưỡi, phu nhân nhẹ nhàng ngồi xuống.

Sau một chút thời gian, Vũ Nhạc lau miệng, ngoắc ngón tay với Thiên Duật Dạ: “Đại thiếu gia, bây giờ nô tỳ đi làm thịt bò bít tết, người muốn hỗ trợ hay không?”

Thiên Duật Dạ lập tức phát tay áo nói: “Vô cùng vinh hạnh.” Vũ Nhạc cười tươi, kéo cánh tay hắn, đi tới nhà bếp.

Một lúc lâu sau, Vũ Nhạc bùng lên năm phần thịt bò, thêm vài suất rau trộn, nhìn Thiên Mạc, nhú mồm nói: “Thế nào, lão nhân gia, tốc độ của cháu dâu rất nhanh phải không?”

Thiên Mạc bĩu môi: “Tại sao không có pizza? Người làm mấy thứ cò này làm gì? Có thể ăn sao?”

Vũ Nhạc lấy tay vỗ trán: “Có? Người lại còn nói đây là cò? Ông nội à, người nhìn rõ một chút được không? Đây là rau trộn? Rau trộn được không? Là thực phẩm tự nhiên không hề ô nhiễm, người hiện đại muốn ăn cũng không tìm thấy. Người ném thư rồi hãy nói, còn pizza, hôm nay không có thời gian, hôm nào sẽ làm cho người ăn được không? Hơn nữa, vừa rồi người cũng không yêu cầu mà?”

“Nha đầu thối này, không yêu cầu thì người không làm? Một chút thịt bò này ăn sao đủ chứ?” Thiên Mạc nhìn miếng thịt bò nhỏ bé tội nghiệp trong đĩa của mình, nuốt nước miếng, ít như vậy sao, muốn làm ăn xin sao?

“Ông nội, đây là Vũ nhi muốn tốt cho người. Thịt bò không thể ăn nhiều, rất dễ đầy bụng, cho nên mới làm một ít rau trộn. Người nếm thử xem, ăn rất ngon đó!” Thiên Duật Dạ nhìn thấy lão gia hỏa nhà mình không vừa ý, vội vàng giải thích.

“Thật chứ?” Nhìn đĩa rau trộn sắc sỡ khiến người khác có cảm giác thèm ăn, do dự một chút, Thiên Mạc gấp một chút cho vào miệng, đôi mắt híp lại thành một đường ngang, không ngừng gật đầu khen ngợi: “Nha đầu thối, không ngờ người cũng có chút tài năng, mùi vị không tệ đó!”

Vũ Nhạc hừ lạnh một tiếng, xoay người đỡ phụ nhân xinh đẹp Thiên Lam và lão phụ thân đẹp trai Thiên Huân ngồi xuống: “Phụ thân, mẫu thân, hai người đừng khách khí, ăn nhiều một chút, nếu không đủ thì trong phòng bếp còn nữa mà!”

Thiên Huân và Thiên Lam nhìn nhau, vừa định mở miệng hỏi thì Thiên Mạc bỏ đĩa xuống bàn bốp một tiếng, nhanh chóng chạy về phía phòng bếp. Đám người Vũ Nhạc nghẹn họng trở mắt nhìn về phía lão nhân chạy đi, nhìn không được tầm tắc: “Này... Thiên Duật Dạ à, ông nội, có phải hơi điên cuồng rồi không?”

Thiên Duật Dạ bất đắc dĩ cười cười: “Một bữa ăn này ông đã đợi cả ngàn năm, nằng lại chỉ cho ông ăn một chút như vậy, lão nhân gia chịu không nổi cũng là hợp lý.”

Vũ Nhạc vừa nghe hần nói, choáng váng mặt mày, nhìn không được giật giật khóe miệng: “Được rồi, tất cả là do ta đã sai.” Thiên Huân và Thiên Lam cười cười, Thiên Duật Dạ vỗ vỗ vai Vũ Nhạc bày tỏ sự an ủi. Bữa cơm chiều kết thúc sau khi lão gia tử khiến cho Vũ Nhạc kinh ngạc.

Sau khi ăn xong, nhìn Thiên Mạc ngồi bên cạnh xĩa răng, Vũ Nhạc không chút khách khí kéo ông đứng dậy: “Ông, phải đi lại, ăn nhiều thịt như vậy, không sợ bị nghẹn sao.” Không ngờ ông ấy ăn hết bốn phần thịt bò, ông trời của ta ơi, phải tới một cân thịt bò, ông nội à, không sợ sống lâu quá sao?

“Người cái nha đầu kia, ai bảo người làm thịt bò bít tết ngon như vậy!” Dù Thiên Mạc bất đắc dĩ từ chối, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng lên đi tản bộ quanh viện. Lúc này Vũ Nhạc mới thỏa mãn gật đầu, nhìn về phía Thiên Duật Dạ: “Có phải chàng có chuyện gì muốn nói với ta không? Nói đi, ta nghe.”

“Làm sao nàng biết?” Thiên Duật Dạ có chút không tưởng tượng được ngẩng đầu, từ lúc nào Vũ Nhạc nhà mình thông minh như vậy?

“Ồ trên đường chàng có tâm sự nặng nề như vậy, chuyện này cực kỳ rõ ràng.” Vũ Nhạc nhướn mày, bĩu môi, ý bảo hần nhanh một chút.

Thiên Huân và Thiên Lam yên lặng nhấp một ngụm trà, mỉm cười nhìn về phía nhi tử của mình, những lời này, nó nên mở miệng thế nào? Nha đầu Vũ Nhạc kia, không biết sẽ có phản ứng gì?

“Rốt cuộc là làm sao vậy? Sao chàng không nói?” Nhìn vẻ mặt khẩn trương của Thiên Duật Dạ, trong lòng Vũ Nhạc căng thẳng, sẽ không xảy ra chuyện lớn gì chứ?

“Vũ nhi...ta muốn nói, chúng ta, hôn sự của chúng ta, nếu không, trước tiên hãy ngừng lại? Sau khi mọi thứ ổn định lại, sẽ tiến hành, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Tai họa của Nhạc gia

Thiên Duật Dạ nhìn gương mặt như hoa như ngọc trước mắt, đáy mắt hiện lên cảm xúc vô cùng phức tạp: “Vũ nhi, nàng có biết đám người Quỷ đi làm chuyện gì không?”

Lúc này Vũ Nhạc mới nhớ hình như đã lâu không nhìn thấy đám người Hoa Lư Băng, chẳng lẽ.... “Là đi làm chuyện gì sao?”

“Phong ấn ở đường thông giữa đại lục Tiên vực và Tử Minh đại lục bị phá hoại, đám người Hoa Lư Băng mang theo rất nhiều cao thủ tới xem xét. Có điều trước mắt không thể biết được tình huống cụ thể, đây cũng là nguyên nhân chính vì sao phụ thân lại trở về trấn giữ đại lục Tiên vực.” Thiên Duật Dạ giương mắt nhìn về phía xa, trong mắt có thể thấy rõ sự lo lắng.

“Phong ấn? Đó là cái gì? Rất nghiêm trọng sao?” Từ sau khi trọng sinh, nàng phát hiện ra trên thế giới này có quá nhiều loại phong ấn, chỉ trong cơ thể nàng đã có mấy tầng phong ấn, như vậy... Tử Minh đại lục và đại lục Tiên vực có phong ấn, là loại nào đây?

“Tuy rằng đại lục Tiên vực cũng là thế giới huyền huyền, nhưng ở đó cấp bậc thấp nhất Xích Huyền, cao hơn rất nhiều so với đỉnh kỳ Tử Đế ở Tử Minh đại lục. Nói cách khác, cấp bậc phía trên đỉnh kỳ Tử Đế chính là cấp bậc phân theo bảy sắc cầu vồng. Theo thứ tự là cảnh giới Xích Huyền (đỏ), Cam Huyền (cam), Hoàng Huyền (vàng), Lục Huyền (lục), Lam Huyền (lam), Thanh Huyền (chàm), Tử Huyền (tím) và Mặc Huyền. Đương nhiên ở phía trên còn nữa, điều này còn phải xem số mệnh của chính chúng ta nữa. Từ lúc chia thành tam giới năm tộc, tam Vương đã đề ra quy định, các tộc phải tồn tại phong ấn, mục đích là cản trở sự xâm chiếm lẫn nhau. Một khi phát hiện có hành vi xâm lược, các tộc khác đều phải liên thủ tiêu diệt. Mà hiện tại phong

ấn của Tử Minh đại lục và đại lục Tiên vực bị hủy, có thể cho thấy một vấn đề, đó là trong năm tộc có một tộc muốn xâm lược nhân tộc. Nhưng xem xét các dấu hiệu đường như không đơn giản, đối phương có vẻ muốn khiêu chiến và uy hiếp với Tử Minh cung, cho nên ta mới để bọn Hoa Lưu Băng tới kiểm tra, còn chúng ta...” Nhưng lúc Thiên Duật Dạ đang giải thích cho Vũ Nhạc, hần đột nhiên dừng lại, nhưu mảy, cả người không nhúc nhích ngồi im, đôi mắt đen sâu thẳm, ẩn chứa tia sáng lạnh buốt.

Vũ Nhạc có thể cảm giác được cả người hần tàn mát hơi thở rét lạnh... Đã xảy ra chuyện gì? Ngay lúc nàng muốn mở miệng hỏi, ánh mắt Thiên Duật Dạ phút chốc trở nên âm u nhìn về phía ngoài xe, “Tiểu Kim, nhanh tiến về Nhạc gia trang, nhanh lên!” Kim Long lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của chủ nhân cấp bách như vậy, hần rống một tiếng dài, xoay người bay lên, bay về phía Nhạc gia trang...

“Sao, làm sao vậy?” Nhìn biểu cảm khản trương Thiên Duật Dạ, trong lòng Vũ Nhạc phút chốc trở nên căng thẳng, chẳng lẽ... Phụ thân bọn họ?

Về mặt của Thiên Duật Dạ trầm xuống, nhìn khuôn mặt hơi gầy gò của Vũ Nhạc, có chút lo lắng nhìn nàng: “Nàng đừng gấp, có lẽ tình huống không tệ như chúng ta tưởng tượng, nàng...” “Ta đang hỏi chàng, có chuyện gì vậy?” Vũ Nhạc cầm lấy cánh tay Thiên Duật Dạ, sốt ruột lắc lắc, Thiên Duật Dạ thờ dãi một tiếng, nói: “Nhạc gia... Đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì? Đã xảy ra chuyện? Vậy, vậy, đã xảy ra chuyện gì? Nói cho ta biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chàng đừng úp úp mở mở nữa?” Giọng nói của Vũ Nhạc hơi run rẩy, nghĩ tới về mặt lạnh lẽo vừa rồi của Thiên Duật Dạ, lòng của nàng như rơi xuống vực thẳm, chắc sẽ không, nhất định sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì.

“Nàng... Trước tiên nàng đừng lo lắng, tình huống trước mắt thật sự không tệ như nàng tưởng tượng đâu. Tất cả cao thủ của Tử Minh cung và La Sát môn đều đã tập kết đi tới Nhạc gia trang. Lần này sự việc đột nhiên phát sinh, khiến chúng ta trở tay không kịp. Vừa rồi Hoa Lưu Băng đã điều tra rõ ràng, là Thủ tộc liên hợp với Ma tộc, một bên phá hoại phong ấn thu hút lực chú ý của chúng ta, một bên phái người tập kích Nhạc gia trang...” Thiên Duật Dạ muốn khéo léo kể sơ qua nhưng dưới ánh mắt đông lạnh của Vũ Nhạc, vẫn nói ra chân tướng.

“Ma tộc? Lại là Ma tộc? Yêu, hần muốn làm cái gì? Có chuyện gì thì nhắm vào ta, đi tập kích người thân của ta làm gì? Đê tiện, quá đê tiện rồi!” Vừa nghe nói Yêu cuồng Thủ tộc liên thủ gây hậu quả, về mặt Vũ Nhạc nháy mắt trở nên u ám, trong mắt phiếm hồng, là điều trước đây Thiên Duật Dạ chưa từng nhìn thấy.

“Chủ nhân, chúng ta đã tới Nhạc gia trang.” Kim Long vừa dứt lời, thân hình Vũ Nhạc chớp lóe, nhảy thẳng từ trên cao xuống. Khi nàng nhìn thấy đông hoang tàn trước mắt, hai chân lão đảo ngã xuống, may được Thiên Duật Dạ kịp thời tới đỡ, “Vũ nhi, nàng bình tĩnh một chút...” “Buông tay, ta bảo chàng buông tay!” Vũ Nhạc phẫn nộ nhào ra khỏi cánh tay Thiên Duật Dạ. Hần nhìn bước chân suy yếu của nàng, gương mặt trở nên lạnh lùng quát: “Tù Ngưu!”

“Có thuộc hạ.” Một hắc y nhân bỗng xuất hiện trước mặt Thiên Duật Dạ, đứng khom người.

“Tình huống thế nào? Có còn ai không?” Trước khi tới đây, hần đã biết trong lần hỗn loạn này Nhạc lão thái gia, lão phu nhân đã bất hạnh qua đời, Nhạc Thanh Sơn và phu nhân, Nhạc huynh đệ và Tử Luyện đều thất lạc không rõ tung tích. Mà bây giờ nhìn thấy tình huống trước mắt, Thiên Duật Dạ trước nay đều vững như núi, trong mắt cũng có đau lòng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Tù Ngưu thoáng chút bi phẫn, thờ dãi lắc đầu: “Lần này Nhạc gia bị tập kích, tử vong 346 người, ngoài trừ những người thất lạc, có vẻ đã bị diệt môn, ngay cả đứa trẻ cũng không buông tha.”

“La thúc thúc? La thúc thúc, người tỉnh lại, tỉnh lại đi!”

“Vương tâu? La mẫu? Phương tỷ tỷ? Các người tỉnh đi, trời ơi, rốt cuộc sao lại thế này, vì cái gì, vì sao lại xảy ra chuyện này, vì sao?”

“Gia gia, nãi nãi, không... Các người không thể chết được, van xin người, tỉnh lại, tỉnh lại đi, tỉnh lại không tốt sao? Con còn muốn pha trà cho người uống, con còn muốn làm bánh đậu xanh cho người. Gia gia, nãi nãi, van xin người, tỉnh lại đi” Khi Vũ Nhạc nhìn thấy Nhạc lão thái gia, lão phu nhân đã chân kinh kinh suốt nửa ngày đi, nàng không thể nghĩ rằng, mấy ngày trước hai người còn cười với nàng, mà nay đã nằm im trong đông đảo nát. Nàng không tin, không tin bọn họ rời bỏ nàng như vậy, nhưng chạm vào thân thể đã sớm lạnh, Vũ Nhạc rốt cuộc không kìm nén nổi cảm xúc bi thống trong lòng, nàng gào khóc, tiếng khóc thê lương, khiến cho những người đứng bên cạnh, không đành lòng lau lệ đã tuôn rơi.

...Không biết từ khi nào, Thiên Duật Dạ đã tới bên nàng, ôm lấy bờ vai gầy yếu, thân thể mềm mại của nàng, dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, Vũ nhi đừng khóc nữa...” Nhưng Vũ Nhạc đang trong lúc buồn đau làm sao lắng nghe? Hai người cứ ngồi trên phế tích của Nhạc gia trang như vậy, ngơ ngác ngồi suốt cả một đêm. Ngày hôm sau trời vừa sáng, vì mảnh đất này khá thấp nên sương mờ giăng bốn phía, không nhìn rõ cảnh vật. Một đêm, nước mắt đã sớm khô cạn. Nhưng mặc kệ Thiên Duật Dạ khuyên can thế nào, Vũ Nhạc vẫn đi chuyển nửa bước. Mùa đông khắc nghiệt như vậy, nàng vẫn ngồi im, Thiên Duật Dạ nhìn nàng, cảm giác như bị dao cứa vào tim.

Một lúc lâu sau, sáu người Cung Tuyết mệt mỏi chạy tới, nhìn thấy cảnh trước mắt, các nàng cả kinh lập tức bùm miệng, nước mắt trong nháy mắt ào ra như vỡ đê. Mà khi nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn bên cạnh Thiên Duật Dạ, sáu người đồng thời chạy vội tới, nhưng nhìn thấy bộ dáng Vũ Nhạc giống như tượng gỗ, các nàng sợ hãi, đổ vánh mắt, quay sang phía Thiên Duật Dạ: “Gia, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tiểu thư thế này, sớm muộn gì cũng sẽ sinh bệnh!”

“Cho dù là năm đó bị đẩy xuống vực, tiểu thư cũng không đau khổ như vậy. Nhạc gia đã cho chúng ta quá nhiều tình yêu, loại tình thân này chúng ta không cách nào diễn tả được. Tuy thời gian ở chung không hề dài, nhưng chúng ta đã trao đi tất cả tâm lòng. Mà nay Nhạc gia gặp biến cố lớn như vậy, đừng nói là tiểu thư, ngay cả ta cũng không khống chế nổi cảm xúc của mình. Tiểu thư cần trút hết ra, nàng sẽ không sao đâu, mọi người không cần lo lắng quá. Trong ấn tượng của ta, tiểu thư không thể bị đánh bại.” Mộc Ngư nắm chặt đôi tay lạnh lẽo của Vũ Nhạc, nhìn ánh mắt nàng, giọng nói nghẹn ngào.

“Bên kia các người tra được những gì rồi?” Thiên Duật Dạ áp má mình vào đôi má lạnh lẽo của Vũ Nhạc, âm thầm truyền nội lực giữ ấm thân thể cho nàng. Nghĩ tới sáu người Cung Tuyết chạy tới từ phía Hoa Lư Bạng, hấn vội vàng hỏi tình huống.

“Phong ấn không thể sửa chữa được, đã nứt toác, nếu đã đi tới bước này thì chúng ta cũng không cần nín nhịn nữa.” Đôi mắt trong veo của Cung Tuyết hiện lên vẻ ung dung, các nàng rút cuộc đã chờ tới ngày này sao?

“A...? Xem ra bây giờ Yêu thực sự muốn chơi rồi? Nếu như vậy, cũng không cần lùi lại nữa...” Thiên Duật Dạ gờ tay, chăm chú nhìn về phía xa, lạnh lùng nói: “Vũ nhi giao cho các người, ta đi tìm đám người Yêu Vương.”

“Vâng, chủ tử cẩn thận, chúng ta sẽ bảo vệ tiểu thư thật tốt.” Cung Tuyết nhìn đôi mắt hiện lên sát khí cường đại của Thiên Duật Dạ, trong lòng không khỏi thở dài, việc phải tới đã tới.

“Ừm.” Nam nhân gật đầu, liếc mắt nhìn nữ nhân trong lòng, từ từ đứng lên, lách mình rời đi.

Sau khi Thiên Duật Dạ đi khỏi, Cung Tuyết cảm giác được thân thể Vũ Nhạc run rẩy, mà nhiệt độ cơ thể lại không ngừng tăng lên, bỗng cảm giác không ổn: “Thân thể tiểu thư ngày càng nói, cứ như vậy sẽ không tốt, trước tiên hay đưa nàng vào không gian linh giới!” Tiếp đó, sáu người đưa nàng tới Linh Giới, để nàng ăn một viên thuốc ngủ.

Nhìn Vũ Nhạc vẫn nhủ chặt mảy, Linh Tiểu Giới khẽ thở dài: “Đi đi, các người nhanh đi đi, nơi này đã có ta và Lạp Lạp.”

Cung Tuyết do dự một chút, khẽ gật đầu: “Cũng được, vậy các người ở đây nhé, chúng ta đi cùng chủ nhân tới đó xem có gì cần giúp.”

“Đi đi, nàng nhiễm phong hàn, đã uống thuốc, kẻ tiếp cần nghỉ ngơi, các người không cần lo lắng.” Linh Tiểu Giới vừa mài thuốc, vừa phát tay ra hiệu mọi người rời đi. Sáu người Cung Tuyết cũng không nán lại, ra khỏi không gian, bay thẳng về phía Tử Minh Cung.

Lạp Lạp nhìn các nàng rời đi, lại nhìn Vũ Nhạc đang nằm trên giường, hấn gờ tay ra tính toán, về mặt mặt mớ nhìn Linh Tiểu Giới: “Người đã sớm tính tới việc này rồi, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Phụng hoàng niết bàn

Động tác mài thuốc của Linh Tiểu Giới ngừng lại, đôi mắt tím cụp xuống, ánh mắt thâm sâu, “Tất cả thuận theo tự nhiên.”

Nghe Linh Tiểu Giới dè chừng nói, Đồ Lạp Lạp chống cằm, ngồi xếp bằng xuống, nói thầm: “Thuận theo tự nhiên sao...”

Nửa đêm, cả người Vũ Nhạc đột nhiên nóng bừng bừng, khiến Linh Tiểu Giới và Lạp Lạp kinh sợ không ngừng lấy nước lau thân thể. Nhưng cố gắng thế nào nhiệt độ cơ thể Vũ Nhạc cũng không giảm xuống, nhiệt độ càng cao, màu da cũng càng đỏ hơn, tới lúc này, trong mắt hai người mới hiện lên hai chữ ‘Kỳ dị’, chẳng lẽ... Đây là kiếp số của chủ nhân? Tuy hai người chưa dám khẳng định, nhưng bọn họ đã tính ra mấy ngày nay Vũ Nhạc sẽ gặp kiếp nạn, nhưng cụ thể thế nào bọn họ không thể hiểu rõ, cho nên, bọn họ không thể lơ là.

Sau khi bình minh lên, nhiệt độ cơ thể Vũ Nhạc vẫn không có dấu hiệu giảm xuống, ngược lại ngày càng cao hơn, mãi tới khi thân thể của nàng trở nên đỏ rực, hai người mới thực sự buông tay, suy sụp ngồi trên đất, nhìn biến hóa của cơ thể nàng. Từ màu hồng biến thành màu đỏ, rồi từ màu đỏ biến thành màu trắng. Tới buổi tối, hai người lo lắng đi tới đi lui bên giường Vũ Nhạc, trong lòng bất an đứng ngồi không yên, không biết tới bước này, rốt cuộc là đúng hay không đúng?

Ngay khi hùng đông lộ ra ánh mặt trời, cơ thể Vũ Nhạc đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu tím chói mắt, ánh sáng ngày càng mờ dần, tới khi biến mất không thấy nữa...

Linh Tiểu Giới và Lạp Lạp từ từ tiến lại gần nàng, cẩn thận bắt mạch, hai người nhảy dựng lên, bọn họ vừa cảm thấy gì? Thân thể Vũ Nhạc, đã không có mạch đập...

“Tiếp theo, chúng ta nên làm thế nào?” Đồ Lạp Lạp cảm thấy cơ thể Vũ Nhạc đã trở nên cứng ngắt, nhưng chẳng những không có chút bối rối mà còn bình tĩnh vuốt cằm, suy nghĩ.

Linh Tiểu Giới chấp hai tay sau lưng, về mặt thoải mái đi qua đi lại. Một lúc sau, hai người đồng thời ngước mắt, tia sáng rực rỡ phát ra: “Có!” “Phụng hoàng niết bàn, dục hỏa trọng sinh!” Vậy còn chờ gì nữa? Có phương án rồi, Linh Tiểu Giới và Lạp Lạp cố sức đưa cơ thể Vũ Nhạc tới đầm Hỏa Diễm.

Cái gọi là đầm Hỏa Diễm, là do dòng chảy Hỏa Diễm tạo thành đầm lửa. Hai người vừa tới gần sơn động đã cảm giác dòng khí cực nóng ập vào mặt, cổ nén hô hấp khó khăn, cố sức từng bước đưa Vũ Nhạc tới, nhẹ nhàng đặt nàng trên mặt đầm đã bị Hỏa Diễm nướng đỏ. Khi bọn họ vừa làm xong, y phục của Vũ Nhạc bắt đầu cháy, ngay sau đó là cơ thể Vũ Nhạc, khi lửa càng lớn, cơ thể Vũ Nhạc cũng bị chìm ngập giữa vùng biển lửa...

Linh Tiểu Giới và Lạp Lạp đứng trước động Hỏa Diễm, hai người chăm chú nhìn khối nham thạch kia. Qua một canh giờ, qua hai canh giờ, qua một ngày, qua mười ngày, qua 49 ngày sau, trên tảng đá đột nhiên tách ra ánh sáng tím chói mắt, khi va chạm với lửa đỏ tạo ra tia lửa cao cả thuróc. Khi ánh sáng càng trải rộng, màu đỏ của lửa càng ít đi, một luồng sáng chói mắt bắn ra, rơi thẳng về phía trước Linh Tiểu Giới và Lạp Lạp. Khi ánh sáng ngày một dịu lại, Linh Tiểu Giới và Lạp Lạp ngạc nhiên phát hiện, một thiếu nữ đang đứng đưa thân thể không ngừng tản ra tia sáng màu tím. Khi ánh sáng tím thực sự biến mất, hai người nhìn nữ tử mỹ lệ trước mặt, nước mắt không khống chế nổi tràn mi, bọn họ gào lớn lên: “Nữ nhân thú, rốt cuộc người đã trở lại?”

Nữ nhân thướt tha mỹ lệ lắc mông từ từ đi về phía Lạp Lạp và Linh Tiểu Giới, tao nhã đứng trước mặt hai người, đôi môi đỏ mọng khẽ gọi gọi lên nụ cười tà khí, nàng chậm rãi cúi người, y phục màu tím bao quanh đáng người no đủ hoàn mỹ. Đôi mắt như nước càng mị hoặc, nàng nháy mắt với hai người, ngón tay ngọc nhẹ nhàng nâng cằm họ: “Mấy tiểu tử này, lão nương, rốt cuộc đã trở lại!”

Linh Tiểu Giới, Lạp Lạp kích động lệ rơi đầy mặt, hai người một trái một phải ôm chặt đùi nữ nhân, gào khóc...

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Yêu Vũ Mị chịu không nổi loại tiếng khóc ác ma này, thương cho mỗi người một cái cốc đầu: “Đủ rồi, cho các ngươi chút màu mè lại dám mở phường nhuộm rồi? Tiện nghi của lão nương, các ngươi cũng có thể chiêm được?” Dứt lời, nàng không chút do dự chụp lấy hai người đang ôm lấy đùi nàng, một trái một phải xách lên, giơ chân, đập thẳng ra ngoài.

Trên thảo nguyên mênh mông ở không gian Linh Giới, Yêu Vũ Mị thoải mái nằm trên vông, vừa gặm táo, vừa cười giả lả nhìn Linh Tiểu Giới và Lạp Lạp: “Đứng là trẻ con dễ dạy, làm sao các ngươi biết phải hóa táng thi thể của ta thì ta mới trọng sinh hả?”

“Thực giác.” Hai người cười nịnh nọt, một trái một phải dâng chuối và quýt lên.

“A, rốt cuộc ta đã chịu xong mười kiếp chết tiết này, bọn nhỏ, ta đã trở lại!” Yêu Vũ Mị duỗi duỗi cái lưng mệt mỏi, nhíu mày nhìn về phía Lạp Lạp, giọng nói mang theo khinh thường: “Này, ta còn chưa hỏi ngươi đâu, sao ngươi lại thành thế này? Đúng là vứt hết mặt mũi Băng Hồ.”

Lạp Lạp nghe nàng nói thế, trên trán lập tức chạy ba vạch đen, giọng điệu vô cùng khó chịu trừng mắt nhìn Yêu Vũ Mị: “Nữ nhân xấu xa, ngươi cho là lão tử nguyện ý? Nếu không phải người bị phong ấn thì làm sao chúng ta lại trở về trạng thái chưa tiến hóa chứ? Nói tới đây, có phải người nên khôi phục thực lực cho chúng ta rồi không?”

Yêu Vũ Mị nghe nó nói vậy, khóe miệng giật giật: “Oái... Thì ra là như vậy, OK, vậy chúng ta còn chờ gì nữa?” Nàng lập tức ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lại, lăm bằm trong miệng, rồi lại mở mắt ra. Khi đó trên thảo nguyên rộng lớn đã có rất nhiều quái thú diện mạo kỳ quái đang đứng. Ánh mắt cả bọn nhìn về phía Yêu Vũ Mị, chẳng những không có vui mừng mà lại vô cùng oán, lần này đã thực sự đã thương trái tim của nàng, nàng cong môi, bất mãn lăm bằm: “Này này này, tốt xấu gì ta cũng triệu hồi các ngươi ra phơi nắng, cả đám các ngươi bâu môi cho ai xem hả? Nhanh lên, cười cho bản cô nương xem!”

Thất thái Phụng Hoàng đã không còn mấy cọng lông chim, vẻ mặt xanh mét: “Nữ nhân xấu xa, nhanh nhanh khôi phục thực lực cho lão nương, chết tiết, ngươi cư nhiên để cho lão nương trần như nhộng đứng ở chỗ này, ngươi... Ngươi quá đáng!”

Tiểu Bạch Hồ vuốt vuốt một dúm lông mao trên trán, mệt mỏi nói: “Cái dạng này có khác gì sùng vật? Ta nói nữ nhân kia, xin ngươi thương xót, nhanh nhanh khôi phục thực lực cho chúng ta được không? Nếu để lão bà nhà ta nhìn thấy, còn không cười đến rụng răng à?”

...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109: Yêu Vũ Mị trở về

Nhìn thấy nữ nhân nhà mình không hề che giấu lửa giận, Thiên Duật Dạ tự biết mình đuối lý sờ sờ mũi. Yêu Vũ Mị oán hận tròn mắt nhìn hấn, không nói gì. Thiên Duật Dạ cũng hiểu rõ nàng đang nổi nóng, lúc này, duy trì im lặng chính là cách tốt nhất để nàng hết giận.

“Thả bọn họ ra, nếu không, cô nài nài cho ngươi biết mặt.” Yêu Vũ Mị liếc nhìn không kiềm chế được tỏa ra hương vị mê người, khẽ nhếch cằm, giọng nói trước sau như một lạnh lùng.

“A, Yêu Vũ Mị, ngươi còn tưởng rằng đây là thời đại ngàn năm trước khi ngươi còn là Vương phi Tu La Vương sao? Nơi là là nhân tộc ở Tử Minh đại lục, ngươi đừng quá kiêu ngạo!” Ánh mắt Long Nham đột nhiên lạnh lùng, oán hận nhìn nữ nhân khiến hấn vừa yêu vừa hận.

“Kiêu ngạo? Long Nham, có vẻ như hiện tại kẻ kiêu ngạo chính là ngươi nhỉ? Là ai không để ý tới quy định của tam giới năm tộc, có ý định phá hoại phong ấn? Là ai ở địa bàn nhân tộc giết người phóng hỏa? Là ai đứng ở đây chửi bới bản cô nương? Bây giờ ngươi lại còn giảng đạo lý cho ta? Ngươi có tư cách này sao? Ta đếm tới ba, nếu như ngươi không thả người, thì bản cô nương cũng không ngại lên cướp người!” Yêu Vũ Mị cũng không đủ kiên nhẫn nhẫn rồi chơi cùng hấn. Nàng không quá lo lắng cho phụ thân, ca ca, tẩu tẩu, nhưng thân thể mẫu thân suy yếu, nhìn bà bị treo ở vách núi cheo leo, lửa giận lan tràn trong mắt nàng.

“Yêu Vũ Mị, chúng ta không có tư cách, ngươi có tư cách sao? Nay Ngừ nhi đã hồn xiêu phách tán, ngươi lại còn không biết xấu hổ xuất hiện trước mặt chúng ta? Muốn mang người đi? Có thể... Lấy mạng ngươi tới đổi, nếu không, bọn họ một người cũng không sống được!” Yêu này giờ chưa mở miệng, liếc mắt đánh giá Yêu Vũ Mị, sát ý lóe lên trong mắt.

“Lão nương đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi hả? Ngừ nhi không phải do ta hại chết, không phải ta hại chết, tại sao ngươi lại không tin? Ta là muội muội ruột thịt của ngươi, ngươi lại tình nguyện tin tưởng mấy kẻ bị ngươi giết huynh đệ, chứ không chịu tin lời ta nói. Một khi đã như vậy, ta cũng không muốn so đo với ngươi. Nhưng bây giờ ta không thể buông tha cho ngươi, hơn ba trăm nhân khẩu Nhạc gia, hôm nay nhất định phải làm rõ ràng với các ngươi.” Yêu Vũ Mị hít một hơi thật sâu, kìm nén lửa giận hừng hực trong lòng, cười nhạt với Yêu.

“Có bản lĩnh thì ngươi tới đây. Ngàn năm ân oán, hôm nay cũng nên chấm dứt.” Lửa giận trong lòng Yêu nháy mắt bạo phát, đối mắt với muội muội từ nhỏ hẳn đã yêu thương, cảm xúc trong lòng hẳn rất phức tạp, mỗi một. Có lẽ cuộc chiến hôm nay sẽ kết thúc tất cả, những năm tháng qua, hẳn đã quá mệt mỏi, thật sự mệt mỏi...

Yêu Vũ Mị vỗ tay mấy tiếng, Cung Tuyết, Bối Khả, Quả Nhiễm, Mia, Mộc Ngư, Ni Mạn, Tát Ma, Aillie, Tu La, Luru Thương đồng loạt xuất hiện sau lưng nàng. Nàng lướt nhìn qua những huynh đệ tỷ muội đồng sinh cộng tử, khoe miệng chột giương lên nụ cười tà ác, tin tưởng chắc chắn, nói: “Hôm nay, chính xác nên chấm dứt. Ca ca, hãy cùng muội muội đánh một trận, thế nào?”

Yêu lạnh lùng nhìn Yêu Vũ Mị, cả người tản ra vẻ u ám “Ra tay đi!”

Khoe miệng Yêu Vũ Mị cong lên tà ác, nàng nhún chân một chút, cả người nhẹ nhàng bay giữa không trung, tươi cười có chút nguy hiểm phân phó nói: “Những người cản đường, chết!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Cung Tuyết dẫn đầu đám người tinh anh, nháy mắt phát động công kích. Ma vương, Thú vương thấy thế, cũng ra lệnh: “Giết!”

Ngay lập tức, dãy núi Từ Minh vốn yên tĩnh dọa người nháy mắt trở nên đen đặc, tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc.

Thiên Duật Dạ vừa định ra tay, lại bị Yêu Vũ Mị giơ tay lên ngăn cản: “Chuyện của ta, không cần chàng để ý.”

“Mị nhi, nàng...” Thiên Duật Dạ than nhẹ, giọng nói có chút bất đắc dĩ.

“Những kẻ này còn chưa tới phiên chàng ra tay.” Yêu Vũ Mị trầm tĩnh chăm chú nhìn, trong đôi mắt ngưng tụ khí phách mãnh liệt.

“Nữ nhân, ngươi đừng quá kiêu ngạo.” Bị một nữ nhân chửi bới như vậy, Long Nham nhất thời tức giận, trên trán hiện rõ sát khí.

“Kiêu ngạo cũng cần có tiền vốn không phải sao? Ngàn năm trước mặc kệ kiêu ngạo thế nào, ngàn năm sau ta vẫn kiêu ngạo như vậy. Rốt cuộc các ngươi cùng tiến lên hay là từng người một?” Giọng nói rét lạnh của Yêu Vũ Mị không mang theo chút cảm xúc nào, nàng nhìn Yêu và Long Nham, trong đôi mắt lười nhác khẽ chuyển chút khinh thường.

Yêu hừ lạnh một tiếng, “Ngươi đứng yên đừng nhúc nhích, đây là cuộc chiến của ta và nó.” Dứt lời, một cơn gió lớn quét qua, Long Nham lùi lại mấy bước, giọng điệu khó chịu nói: “Chỉ được phép thành công, không được thất bại.”

Về mặt Yêu đột nhiên lạnh giá, “Không cần ngươi nhắc nhở.” Dứt lời, ánh mắt hẳn dừng trên khuôn mặt tinh xảo của Yêu Vũ Mị: “Còn thất thần làm gì? Bắt đầu đi.”

Khoe môi Yêu Vũ Mị hơi nhếch lên, ánh mắt đảo qua khuôn mặt nam nhân vẫn tuấn mỹ như trước, chút thương cảm xẹt qua đáy mắt. Vì sao, vì sao huynh muội bọn họ lại trở thành như hôm nay? Ngừ nhi, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Muội thật sự đã hồn bay phách tán sao? Nàng từ từ nhắm mắt lại, nước mắt yên lặng chảy xuống, thật lâu...

Khi đôi mắt mở ra, chút thương cảm không còn tồn tại, chỉ còn quyết tâm báo thù cho Nhạc gia. Hai tay ngưng tụ huyền lực mạnh mẽ, gào rít bay tới trước mặt Yêu: “Hôm nay, huynh muội chúng ta hãy kết thúc ở đây đi, xuất chiêu!”

Khuôn mặt anh tuấn của Yêu tràn ngập giá lạnh, tay phải vung lên, một lãnh kiếm tỏa ra hàn khí bỗng nhiên xuất hiện trong tay hắn. Hắn cảm giác được kinh phong mãnh liệt đang bùng nổ xuống bên người, thân hình Yêu chớp lóe, thân tốc tránh thoát, chưởng kiếm rét lạnh cũng không khách khí đâm ra ngoài.

Bên này hai huynh muội bắt đầu quyết đấu, bên kia đám người tinh anh do Cung Tuyết dẫn đầu cũng khí thế ngất trời đấu với Ma tộc, Thú tộc. Bốn người Thiên Duật Dạ lại im lặng ngồi trên phiến đá, buồn bực nhìn cuộc tỷ thí này.

“Này này này, tại sao mới có mấy ngày không gặp mà Mị nhi đã trở lại rồi hả? Có phải chúng ta đã bỏ lỡ chuyện gì không?” Nạp Lan Diễn nhìn Yêu Vũ Mị bình tĩnh ứng phó với Yêu, nhớ tới Vũ Nhạc có thể coi là ôn nhu, đột nhiên trong đầu ong ong, chuyện này, sao có thể thay đổi như vậy? “Đừng nhìn ta, ta cũng giống như các ngươi, vẫn ở chỗ này.” Thiên Duật Dạ miễn cưỡng liếc mắt nhìn, ánh mắt lần thứ hai phóng tới từ y nữ nhân đang bay lượn trong không trung. Hắn chờ mong lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ tới ngày này...

“Nữ nhân này đã xuất hiện, xem ra không cần chúng ta bảo vệ, tới lúc rồi đi rồi.” Về mặt Quỷ nghiêm túc nhìn Yêu Vũ Mị cả người tản ra hơi thở cường đại, đột nhiên cảm thấy vô cùng cô đơn.

“Mị nhi, Mị nhi của chúng ta, rốt cuộc đã trở lại.” Hoa Lư Băng nhìn nữ nhân cách đó không xa đang tươi cười sáng lạn, đôi mắt lạnh nhạt hiện lên chút

nhu hòa, ngày hôm nay, cuối cùng cũng sống tới lúc này rồi.

Khi Yêu nhảy lên không trung, chuẩn bị tung sát chưởng của hắn, Yêu Vũ Mị vùng dài lụa tím sắc bén tốc độ quán chặt lấy eo của hắn, lại để hắn xoay người tránh thoát: “Định cuốn lấy ta? Trước tiên phải phá chưởng này rồi nói sau!” Dứt lời, hai tay hắn bỗng nhiên chuyển dịch, ánh mắt lộ sắc bén, thân thể kịch liệt xoay tròn lên xuống, vô số huyền quang giống như lưỡi dao sắc bén đồng loạt bắn về bốn phía. Yêu Vũ Mị khẽ chớp mi, trong tích tắc huyền quang phát ra, một luồng sáng màu tím vững vàng che chở nàng, “Chưởng này, vô dụng với ta.”

Yêu cười lạnh, khuôn mặt tuấn tú âm hàn, trường bào màu đen vùng lên, tay cầm trường kiếm nhắm mắt vận công, con ngươi đen mở ra, dùng lực đạo mạnh mẽ đâm về phía bụng Yêu Vũ Mị: “Đừng quá tự tin, nữ nhân.”

Yêu Vũ Mị nhìn thấy chưởng này, bỗng dừng rừng mình, kinh phong đen kịt này cực kỳ không bình thường, rất nguy hiểm. Theo bản năng, nàng cảm giác được nguy hiểm, từ lúc nào Yêu đã luyện thành công tầng tám? Hắn đã đột phá tới tầng tám rồi sao? Muốn né tránh, dĩ nhiên không kịp, tốc độ của đối phương quá nhanh. Nàng nhắm chặt mắt, đẩy nội lực của mình lên cực hạn, cố được hay không sẽ phụ thuộc vào một kích này. Nhưng mà, ngay tại lúc nàng chuẩn bị tung chưởng lại đột nhiên bị một lực mạnh đẩy ra khỏi vị trí. Ngay sau đó một tiếng kêu đau đớn vang lên. Thân hình cao lớn của Thiên Duật Dạ chấn ngay trước mặt nàng. Yêu nhìn thấy hắn vì cứu nàng mà không để ý tới an nguy của mình, trong lòng không khỏi nhớ tới mình và Diệu Ngữ năm đó. Lúc đó hai người bọn họ chẳng phải cũng không rời không bỏ như vậy?

Nhưng tình huống trước mắt đã không cho phép hắn không quyết đoán. Hắn thu lại tâm trạng mềm yếu, vận công lần thứ hai, chuẩn bị bắt đầu đợt công kích thứ hai. Thiên Duật Dạ thấy thế, nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống, đột vàng sáng màu trắng bành trướng bao phủ lấy hắn. .

Yêu Vũ Mị vừa mới kịp phản ứng lại, nhìn thấy hành động của Yêu, đột nhiên kinh hoàng, nhanh chóng đứng trước quang sáng trắng, ánh mắt lạnh lẽo hướng về ca ca đang chuẩn bị phát động đợt công kích thứ hai vào bọn họ. Ngươi đã bắt nạt, cũng đừng trách muội muội ta bất nghĩa. Yêu Vũ Mị chậm rãi nhắm đôi mắt không có tia nhiệt độ, hai tay lần lượt chuyển động, ánh sáng màu tím vừa hiện lên đã khiến Long Nham tròn to mắt: “Này... Chuyện này, ngươi đã đột phá tới cảnh giới Tử Huyền?”

Về mặt Yêu Vũ Mị không chút thay đổi, ánh sáng tím càng lúc càng lan rộng trong tay, nàng mở to mắt, nhìn khuôn mặt hơi lộ vẻ hung dữ của Yêu, không chút do dự đẩy ra phía trước: “Từ Thiên, đi!”

Yêu bị sức mạnh cường đại đẩy lùi về phía sau, vận công lực chống cự, lại phát hiện căn bản không làm nên chuyện gì, rơi vào đường cùng, hắn la lớn: “Hắc Âm Long, ra!”

Trong phút chốc, cự long màu đen xuất hiện sau lưng Yêu. Đối mặt với một kích mạnh mẽ của cảnh giới Tử Huyền, cự long rú dài một tiếng, phần đuôi lộ ra ánh sáng màu đen, kết tụ chưởng lực đánh bật lại. Sắc mặt Yêu Vũ Mị đại biến lùi về sau ba bước, cảm giác ngọt ngào trong cổ họng, phun ra một ngụm máu tươi. Nàng nhìn Yêu cũng chặt vật thổ huyết, nhếch lên nụ cười châm chọc.

Mà lúc này, Thiên Duật Dạ đã chữa thương xong, một tay ôm nàng vào trong lòng, tỉ mỉ quan sát trước sau, rồi mới thở dài nhẹ nhõm, lấy đan dược chữa thương từ trong Linh Giới ra, không cho nàng cự tuyệt, nhét luôn vào trong miệng nào: “Ngồi xuống chữa thương, kẻ tiếp giao cho ta.”

Yêu Vũ Mị nhìn Hắc Âm Long bay đằng sau Yêu, hiểu rõ thực lực của mình, không hề cự tuyệt gật đầu: “Chàng cẩn thận một chút, con rồng kia là Trấn Thủ Ma cung, thần thú Thượng Cổ, thực lực ở trên cả cảnh giới Tử Huyền.” Một kích vừa rồi đủ để nàng kiểm tra thực lực của nó, cho nên đối mặt với đề xuất của Thiên Duật Dạ, nàng hiểu rõ làm nữ nhân, lúc nên mạnh mẽ thì mạnh mẽ, lúc nên yếu ớt thì nên hưởng thụ nam nhân che chở mình.

“Yên tâm, loài bò sát nhỏ nhỏ này, không đủ gây sự.” Thiên Duật Dạ nở nụ cười cho nàng yên tâm, rồi xoay người liếc nhìn ba người Hoa Lư Băng: “Chuẩn bị phát động tổng tấn công.”

“Được!” Hoa Lư Băng, Quý, Nạp Lan Diễm thâm sâu liếc mắt nhìn Yêu Vũ Mị, biến mất tại chỗ.

Long Nham thấy thế, về mặt đại biến, sốt ruột nhìn về phía Yêu, nhưng Yêu lại lạnh lùng cười, nhìn về phía Thiên Duật Dạ: “Ngươi vẫn tham dự vào?”

“Ngươi*** tất cả đều vô nghĩa, ngươi ức hiếp nương tử của ta, còn không cho lão tử phản kích? Đừng nghĩ là chúng ta không biết các ngươi đang tính toán cái gì. Tên Nhân Vương kia đúng là phế vật, nếu hắn đã không muốn làm một Vương cho tốt lại muốn mơ những thứ mơ mộng không thực tế, thì hôm nay ta sẽ khiến hắn ăn phải quả đắng, ngại gì chứ?” Thiên Duật Dạ thản nhiên cười, lười nhác nhìn Thủ Vương trắng bệch mặt.

“Các ngươi còn chờ cái gì, cùng lên đi!” Đột nhiên trong lòng bàn tay Thiên Duật Dạ xuất hiện một ánh sáng gần như trong suốt, nhẹ nhàng mảy, dùng ánh mắt sắc nhọn quét về phía khuôn mặt bị thâm của Long Nham và khuôn mặt đột biến của Yêu.

“Ngươi... Thực lực của ngươi, thực lực của ngươi đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, Thiên Duật Dạ, ngươi...” Sắc mặt Long Nham đại biến, rút lui ba bước, giống như nhìn thấy quỷ. Trong mắt hắn là kinh ngạc, hắn không tin, không tin nổi hắn ta đã mạnh tới mức này. Nếu như biết trước, dù thế nào hắn cũng không có khả năng cùng với Yêu tiến lên công kích. Đây chẳng phải là tự lấy đá đập chân mình sao?

“Cảnh giới Tiên Thiên? Không, ngươi nhìn kỹ lại xem, đây là cảnh giới gì?” Thiên Duật Dạ cười lạnh, ánh mắt u ám sắc bén quét về phía Long Nham. Dưới sự ngạc nhiên của Yêu và Long Nham, ngón tay Thiên Duật Dạ khẽ nhúc nhích, phụ thể Nhạc Thanh Sơn, phụ thể Nhạc Mộ Thần và Nhạc Mộ Dương đã an toàn đứng bên cạnh Yêu Vũ Mị. Trong nháy mắt đã xảy ra chuyển biến long trời lở đất, không chỉ có Long Nham và Yêu kinh hãi không thôi, mà ngay cả Yêu Vũ Mị cũng thoáng hiện lên ánh mắt khó hiểu.

“Ngươi... Chẳng lẽ, vừa rồi ngươi ngồi xuống chữa thương, là giả?” Đối mặt với một Thiên Duật Dạ cường hãn như vậy, Long Nham trắng bệch mặt, lắp bắp chỉ vào hắn, phần nộ gần như.

“A...lúc đó chính xác có bị đánh trúng, có điều chỉ là vết thương nhẹ như gãi ngứa mà thôi.” Thiên Duật Dạ không để ý nhún vai, lại khiến Long Nham ác độc nhức nhối: “Gãi ngứa? Ngươi con mẹ nó không có việc gì sao lại giả trang như vậy? Ngươi có biết lời đồn hại chết người, hại chết người không? Nếu chúng ta sớm biết là...”

“Ngươi cho lão tử nguyên ý giả trang? Nhìn thấy nương tử của ta bị hấn đánh trúng, trong lòng ta thấy tốt sao? Nhưng nữ nhân này quá tự tin, chưa bao giờ cho lão tử cơ hội ra tay, nếu nàng đã cố gắng xông lên thì ta chỉ có thể đứng sau lưng nàng...Còn nữa, đừng đồ hết lên đầu Bồn vương. Lần này chính các ngươi đã phá kết giới, nếu không phải do các ngươi thì thực lực của ta sao có thể khôi phục ban đầu? Nói đi nói lại toàn bộ đều là do các ngươi gieo gió gặt bão, xứng đáng!” Thiên Duật Dạ nhếch môi cười lạnh, tức giận vung tay lên, Long Nham bị trúng một quyền đập vào vách núi, khốn khổ rơi xuống đất.

Yêu run rẩy đứng lên, nhìn Yêu Vũ Mị đang ngồi xếp bằng sau lưng Thiên Duật Dạ, lạnh lùng nói “Hôm nay, chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối không buông tha cho ngươi, Yêu Vũ Mị, ta tuyệt đối không tha cho ngươi. Hắc Âm Long, hôm nay dù là dùng hết sức lực cuối cùng, cũng phải giết chết nó, giết chết!”

Hắc Âm Long hú dài một tiếng, nhanh chóng nhảy lên, không có bất kỳ ý kiến gì, phóng về phía Yêu Vũ Mị. Thiên Duật Dạ hừ lạnh: “Kim Long, giao cho ngươi!”

“Vâng, chủ nhân.” Giọng nói trầm thấp khàn khàn mang theo hưng phấn, phút chốc xông ra từ phía sau Thiên Duật Dạ. Kim Long nhìn Hắc Âm Long tỏa khí đen ngòm, ánh mắt hiện lên vẻ miệt thị. Thân mình nó chớp lóe, nháy mắt từ đầu tới đuôi đổi khác hẳn. Yêu nhìn rõ nguyên hình của Kim Long hoàn toàn trơn trắng mắt, nhìn thấy long lân cả người long lánh ánh sáng rực rỡ, nhất thời há hốc miệng, thật lâu sau cũng không khép lại được: “Ngươi... Ngươi là thần thú Thượng Cổ, Thiên Vũ Bá Long?”

Bá Long lắc lư cả người, kiêu ngạo bay lên, nhìn xuống Hắc Âm Long: “Loại như ngươi còn không tính là bò sát, lại dám gào rú trước mặt bản Vương?”

Thiên Vũ Bá Long, thủ lĩnh Long tộc, ai có thể ngờ bá chủ này lại cam tâm ở lại bên cạnh Thiên Duật Dạ làm người chăn ngựa, lại càng không thể tưởng tượng được Kim Long không có tiếng tăm gì lại chính là thủ lĩnh Long tộc. Tình hình trước mắt, quá mức chấn động, quá mức chấn động khiến Yêu lão đạo quỵ xuống đất, chấn động tới Hắc Âm Long đầu tiên, nó đã trốn vào không gian Linh thú.

“Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, các ngươi...Giết ta đi!” Yêu điên cuồng cười lớn, gương mặt vặn vẹo. Nhưng điệu cười này ở trong mắt Yêu Vũ Mị lại cảm thấy hân hân nhìn thấu bi thương của vạn vật thế gian. Đối mặt với hấn, trong lòng nàng cũng cảm thấy khổ sở, do dự một chút, Yêu Vũ Mị bước tới bên cạnh Yêu, lại bị Thiên Duật Dạ gờ tay ngăn lại: “Nàng muốn làm gì?”

“Hắn là ca ca của ta...” Chỉ một câu vừa đủ, nói ra quá nhiều cũng không có ích gì. Thiên Duật Dạ nhìn khuôn mặt điên cuồng của hấn, do dự nói: “Nàng đứng ở chỗ này là được, hấn, nàng không cần đi sang đó...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khứ Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Chuẩn bị ly khai

“Gia, Tiên Vương tới.” Giọng nói trầm ổn của Tiêu Đồ vang lên bên tai. Thiên Duật Dạ nhú mày nhìn lại, trên bầu trời xanh biếc hiện ra bóng dáng tuyệt mỹ màu trắng. Theo ánh mắt của hấn, bóng dáng màu trắng từ từ hạ xuống, đứng trước mặt Thiên Duật Dạ. Hấn nhìn dung nhan cổ điển tuyệt mỹ của nàng, giọng nói lạnh nhạt: “Ngươi tới làm gì?”

Tiêu Dao mỉm cười, nhìn quanh một lần, lông mày như quạt hương bồ linh động chớp chớp: “Xem ra, ta bỏ lỡ không ít trò hay.”

“Nếu ngươi tới xem nào nhiệt thì thật xin lỗi, khiến ngươi thất vọng rồi.” Thiên Duật Dạ lạnh lùng nói, đối với người đột nhiên xuất hiện này, hấn không cho là chuyện tốt.

Đối với sự lạnh nhạt của Thiên Duật Dạ, Tiêu Dao cũng không cảm thấy bất ngờ, nàng nhìn thấy Yêu Vũ Mị tiều tụy trong lòng hấn, kinh ngạc hô: “Mị tỷ tỷ?”

Yêu Vũ Mị cố gắng nở nụ cười, thần nhiên nói: “Xin chào.” Sau đó, không có tiếp theo. Tiêu Dao xấu hổ gật đầu với nàng.

“Ngươi có chuyện gì?” Thiên Duật Dạ cũng không rảnh rỗi nói chuyện với Tiêu Dao, nhìn thời gian, đám người Hoa Lưu Băng chắc đã thu xếp xong hết rồi.

“Phong ấn của Nhân tộc bị hủy, ta đến xem. Hiện tại hình huống này giải quyết thế nào?” Ma Vương, Thú Vương, Nhân Vương đều phạm vào quy định, nàng là Tiên Vương một trong ba Vương của tam giới, đương nhiên phải đi một chuyến.

“Chờ sau khi ta và Nạp Lan Diễm trở về sẽ định đoạt sau, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ cho ngươi một câu trả lời. Còn hiện tại, ta hi vọng ngươi của ngươi không cần nhúng tay.” Thiên Duật Dạ ôm lấy Yêu Vũ Mị, bộ dáng không muốn nhiều lời. Tiêu Dao bất đắc dĩ gật đầu: “Nếu thế ta sẽ chờ tin xấu của các ngươi!” Ở lại cũng không có ý nghĩa gì, nàng nhún chân, biến mất tại chỗ.

“Chàng quá lạnh lùng với nàng ta, mà nàng đối với chàng, có vẻ rất kiên nhẫn.” Giọng nói rầu rĩ của Yêu Vũ Mị vang lên trước ngực Thiên Duật Dạ, hần nhin không nổi nhếch miệng lên: “A, Thì ra Tu La Vương phi không sợ trời không sợ đất của chúng ta, đang ghen?”

“Ghen cái cọng lông, nàng ta sẽ thành thật chờ các người đi xử lý sao? Nữ nhân này, ta vẫn cảm thấy không đơn giản như vậy.” Tiêu Dao, tuy vẫn là dạng nữ nhân dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng nữ nhân bình thường sao có thể trở thành Vương của Tiên giới, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường. Huống chi bây giờ là thời điểm tam giới năm tộc rung chuyển, nàng ta sẽ không có hành động gì sao? Nàng sẽ cứ như vậy quay về chờ tin tức? Có khả năng sao?

Đối với sự nghi ngờ của Yêu Vũ Mị, Thiên Duật Dạ chỉ khẽ cười nói: “Được rồi, bất luận ai làm việc gì đều có mục đích khác ở trong đó, những thứ vật vãnh này nàng không cần suy nghĩ, nghỉ ngơi thật tốt, chuyện bên ngoài hãy giao cho ta.”

“Được rồi, lần này nghe lời chàng.” Đối với sự săn sóc của Thiên Duật Dạ, Yêu Vũ Mị thật sự không hề nghi ngờ, bởi vì gần đây, nàng thật sự mệt mỏi muốn chết rồi.

“Thật ngoan, ta đưa nàng vào không gian Linh Giới.” Thiên Duật Dạ thỏa mãn ẩn nhẹ lên trán nàng một nụ hôn, Yêu Vũ Mị hài lòng gật đầu, từ từ nhắm mắt lại. Chỉ chốc lát sau đã truyền tới tiếng hít thở đều đều, Thiên Duật Dạ an bài tất cả hoàn hảo, đi ra khỏi bảo tháp, phân phó Linh Tiểu Giới cẩn thận chăm sóc, sau đó hần xoay người ra khỏi không gian Linh Giới.

“Khởi bẩm Gia, Yêu Vương điện hạ, Quỷ Vương điện hạ đã trở về, trước mắt đang nghỉ ngơi ở Từ Minh Cung.” Nghe thuộc hạ bẩm báo xong, Thiên Duật Dạ hơi gật đầu, tiện đà phân phó: “Báo xuống, tất cả người của Từ Minh Cung và La Sát môn lui hết về Từ Minh Cung.” “Vâng, thuộc hạ tuân lệnh.” Hắc y nhân lui ra ngoài. Thiên Duật Dạ xoay người phân phó Cung Tuyệt an bài người của Nhạc gia ở Từ Minh phủ ở Hóa Đô thành, năm sau sau sẽ để họ tiến vào đại lục Tiên vực.

Sáng sớm hôm sau, bốn Vương tập hợp tại thư phòng ở Từ Minh Cung. Nhìn ánh mắt trong suốt của Hoa Lư Băng, Quỷ, Nạp Lan Diễm, Thiên Duật Dạ nhin không được quan tâm hỏi: “Nghỉ ngơi một đêm, cảm giác thế nào?”

Nạp Lan Diễm hừ lạnh: “Nghỉ ngơi cả tháng lão tử cũng không chịu nổi, Yêu chết tiệt, Long Nham chết tiệt, để lại cục diện rối rắm như vậy cho lão tử.”

“May mà phong ấn ở Quỷ tộc chúng ta rất chặt chẽ, trước mặt không có kẻ nào ra ngoài.” Quỷ cúi mắt xuống, nhấp ngụm trà, thản nhiên mở miệng.

“Yêu tộc cũng hoàn toàn bình thường, Nhân Vương đã bị chúng ta đưa về Thượng giới, xử trí thế nào thì là chuyện của Tam Vương các người rồi.” Hoa Lư Băng ôn hòa cười, tỏ vẻ không liên quan đến mình.

“Có thể chữa trị phong ấn được không?” Chuyện quan trọng trước mắt là chữa trị phong ấn, nếu không tam giới năm tộc sẽ không được che chở, dễ dàng tạo nên cục diện hỗn loạn vô pháp khống chế.

“Ừm, đã chữa trị tốt, mặc dù thể trong Nhân giới vẫn có không ít ngoại nhân. Có điều sau khi phong ấn được chữa trị thì linh lực của bọn họ sẽ không thể thi triển, cũng không lật chuyển được gì. Hiện tại ta lo lắng chính là Yêu, các người định xử trí thế nào?” Hoa Lư Băng gật đầu, bộ dáng lo lắng.

“Chuyện này trước mắt không vội, chờ sau khi chúng ta trở về sẽ làm tiếp! Các người hãy kết thúc những việc trong tay mình, ba ngày sau trở về đại lục Tiên Vực.” Thiên Duật Dạ chính thức tuyên bố rời khỏi đại lục, tin tức này đối với bọn họ quả thực là chuyện vui, “Thật sự quyết định rồi?” Nạp Lan Diễm vẫn có cảm giác không chân thực, tới nơi này năm năm, hần ngoại trừ làm chân chạy cho tên này thì cũng không làm được gì, nghĩ như vậy, lại nhin không được tức giận.

Thiên Duật Dạ sắc lém nói: “Đương nhiên, chẳng lẽ người còn lưu luyến chỗ này? Nếu không thì người ở đây dưỡng lão cũng được? Thuận tiện giúp ta cai quản Từ Minh Cung, người thấy thế nào?” Thiên Duật Dạ cười cười nhin Nạp Lan Diễm.

Nạp Lan Diễm vừa nghe, kích động xù lông: “Người nghĩ thật tốt, lão tử đường đường là Thần vương điện hạ, đến chỗ này chẳng những thành tay sai của người, lại còn không công tặng nữ nhân của mình đi, uất ức này ta tìm ai phát tiết đây?”

“Nữ nhân của người? Hừ?” Thiên Duật Dạ nheo mắt nguy hiểm nhin sang, tự tiểu phi tiểu nhin Nạp Lan Diễm. Nạp Lan Diễm oán hận tổn hao thừa sức kêu: “Người trừng cái gì mà trừng? Lúc trước người còn nói cái gì mà cạnh tranh công bằng? Người lừa gạt ai chứ hả? Đưa một chút ngọt rồi tính gây sự hả? Nói cho người, lão tử sẽ không nói lời từ bỏ, cùng trở về đại lục Tiên Vực, tất cả mới bắt đầu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110-2: Chuẩn bị rời đi (Hai)

“Cái này, ta cũng tán thành.” Hoa Lư Băng dịu dàng cười một tiếng, đôi mắt phượng hẹp dài chứa đựng mong đợi nồng đậm.

Quỷ Vực lạnh lùng liếc Thiên Duật Dạ một cái: “Chúng ta nỗ lực nhiều như vậy, cuối cùng cũng được hồi báo.”

"Chết tiệt, đây là sự hồi báo mà các ngươi muốn sao? Cạnh tranh công bằng? Các ngươi cũng đừng có quên, Vũ nhi bây giờ đã không phải là Nhạc Vũ, mà là Yêu Vũ Mị, là Mị nhi của ta, nghe rõ ràng chưa? Nàng, Yêu Vũ Mị là Liệt Hoá hồi sinh." Nhìn thấy mắt của đám huynh đệ nhà mình như lang sói, Thiên Duật Dạ không nhịn được lên tiếng cảnh cáo.

Người có địa vị và thân phận ở đại lục Tiên Vực này đếm không hết, nếu hắn không bỏ sức canh giữ ở bên cạnh nàng, thì không dám đảm bảo mấy tên nhãi này sẽ tạo cho hắn bao nhiêu tai họa. Tâm lý bọn họ rất biến thái, không dành cho hắn chuyện tốt nào.

"Mặc kệ nàng là Nhạc Vũ hay Yêu Vũ Mị, ở trong mắt chúng ta, nàng chính là người tình trong mộng của chúng ta, tốt nhất mỗi ngày ngươi đều canh giữ ở bên nàng, tránh cho chúng ta nhớ thương đến đêm không thể ngủ ngon." Nhìn về mặt kính ngọc của Thiên Duật Dạ, Nạp Lan Diễm cảm thấy tâm tình thật tốt.

"Ta thật không biết, lão yêu ngàn năm ta đây, lại được nhiều người tranh đoạt như vậy?" Tiếng nói đầy mỉa mai của Yêu Vũ Mị bỗng vang lên, sau đó là bóng dáng xinh đẹp màu tím chậm rãi xuất hiện trước mặt bốn người.

Sau một đêm nghỉ ngơi, Yêu Vũ Mị đã phục hồi lại tinh thần, cặp mắt trong như nước cũng long lánh ánh sáng tự tin, đây mới là Yêu Vũ Mị của bọn họ, là nữ nhân kiêu ngạo quyền rũ ấy.

"Phụt... Khụ khụ, cái gì? Lão yêu ngàn năm? Có thể miêu tả bản thân như vậy sao?"

Nạp Lan Diễm bị sắc nước trà, đau khổ lau nước mắt ở khóe mắt, nhìn Yêu Vũ Mị như thấy cái gì thật hiếm lạ, nữ nhân này, càng ngày càng làm người ta hồng mắt, mỗi lần nói chuyện, luôn có một hai câu như vậy làm người ta ghen hờn nhìn trần trời.

"Để cho các ngươi nhớ thương một ngàn năm, không phải lão yêu thì là cái gì? Huống hồ ta đây là yêu nữ chuyên mê hoặc, năm đó chính là người khiến Yêu Vương, Quý Vương, Thần Vương cùng nhau chán ghét. Yêu nữ Ma giới Yêu Vũ Mị, năm đó, ta đúng là một thời cực kỳ may mắn!" Yêu Vũ Mị nhận lấy trà ngon do Thiên Duật Dạ đưa, vừa uống trà vừa cười châm biếm bản thân.

"Đã qua nhiều năm như vậy, nàng còn nói đến chuyện này làm gì? Những lão già đó đã sớm thoái vị rồi, bây giờ Yêu tộc, Quý tộc, Thần giới đều do chúng ta quản lý quyết định, nàng cần gì phải nói đến việc này làm chúng ta khó trả lời chứ?" Nạp Lan Diễm nhớ lại những chuyện lúc trước, không nhịn được lắc đầu thờ dãi.

Nếu trường bối của bọn hắn có thể sáng suốt giống như Tu La Vương thì không biết Tu La vương phi có thể trở thành Yêu phi? Quý phi? Hay trở thành Thần vương phi hay không? Vận mệnh thay đổi trong chớp mắt, trong lúc không chú ý, sẽ hối hận không kịp.

"Ai, nói một chút, làm thế nào nàng hồi sinh được thế?" Đối với việc hôm qua Yêu Vũ Mị đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, ngoài vui mừng ra, còn hết sức kinh ngạc. Phải biết rằng, mấy hôm trước Nhạc Vũ vẫn còn ở chung một chỗ với bọn họ đây, làm sao có thể nói biến mất là biến mất chứ?

"Yêu ma, Long Nham chém giết hơn ba trăm tính mạng của Nhạc thị, lão thái gia, lão phu nhân Nhạc gia cũng không tránh khỏi một kiếp này, ta vì quá đau lòng cộng thêm chịu gió lạnh suốt một đêm, sốt cao không giảm nên "huống tiêu ngọc vẫn". Tiểu Giới và Lạp Lạp liền đặt ta vào động Hỏa Diễm, dùng Liệt Hỏa thiêu ta, sau đó, ta liền hồi sinh."

Lời nói của Yêu Vũ Mị như gió nhẹ mây bay, nhưng mấy người Thiên Duật Dạ nghe xong, lại nhanh chóng nhăn mày, không cách nào tưởng tượng được sốt cao đến trình độ nào, thì mới "huống tiêu ngọc vẫn"?

Mười kiếp này, nàng thật sự chịu rất nhiều đau khổ, tương lai, nhất định phải cho nàng một cuộc sống thật hạnh phúc.

"Ba ngày sau, chúng ta phải trở về đại lục Tiên Vực, nàng còn chuyện gì chưa giải quyết không?" Nhìn đầy mắt Yêu Vũ Mị tràn đầy phiền muộn, Thiên Duật Dạ khéo léo nói sang chuyện khác.

"Ba ngày sau? Nhanh như vậy sao?" Yêu Vũ Mị đang uống trà liền dừng lại, rõ ràng nàng không ngờ tới ngày rời đi, lại đến nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đau buồn khi phải xa cách (Một)

"Đại lục Tiên Vực còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết xong, nếu trong ba ngày không đủ, thì muộn vài ngày nữa chúng ta rời đi cũng được." Nhìn thấy Yêu Vũ Mị đang do dự, đầy mắt Thiên Duật Dạ rũ xuống, cần nhắc một chút rồi nghiêm túc nói.

"Nếu thế thì không cần, ta an bài nhanh chóng một chút là được!" Nếu muốn rời khỏi, nàng phải sắp xếp La Sát Môn trước đã, thế lực này cũng hơn một vạn người, không thua kém những thế lực hạng nhất ở Từ Minh đại lục, qua một thời gian, nhất định có thể ngang hàng với Từ Minh cung.

"Còn các ca ca ta, chàng định sắp xếp họ ở nơi nào?" Đột nhiên Yêu Vũ Mị lên tiếng hỏi thăm, Thiên Duật Dạ khẽ mỉm cười nói: "Nàng đừng lo lắng,

ta đã sắp xếp bọn họ ở Từ Minh phủ ở thành Hóa Đô, nơi đó, sau này sẽ là nơi ở của gia tộc Nhạc thị, buổi chiều ta cùng nàng sẽ đi xem sao.""

Yêu Vũ Mị gật đầu đồng ý, sau đó là vẻ mặt đau buồn nói: ""Lần này Nhạc gia bị thiệt hại nặng nề, có thể ca ca ta sẽ không đứng lên nổi, ta muốn để lại La Sát Môn cho Nhạc gia, chàng nghĩ thế nào?""

""Làm như vậy cũng tốt, lấy thực lực đám người La Sát Môn bảo vệ, Nhạc thị rất nhanh có thể 'Đông Sơn tái khởi'."" Thiên Duật Dạ tỏ vẻ tán thành với ý kiến của Yêu Vũ Mị.

""Chỉ mong như thế."" Yêu Vũ Mị đang uống trà bỗng nhiên ngừng lại, lơ đãng gật đầu, mặc dù các ca ca không để ý tới, nhưng sự việc này sẽ mãi mãi là vướng mắc ở trong lòng nàng, mãi mãi không thể chữa trị hết được.

Nhóm người Thiên Duật Dạ, Hoa Lư Băng sao lại không biết Yêu Vũ Mị sẽ nghĩ như thế nào? Nhưng đây là chuyện của Nhạc gia, làm người ngoài như bọn họ, cũng không thích hợp tham gia vào.

Từ Minh Phủ, là phủ đệ mà Thiên Duật Dạ đặc biệt dựng nên ở thành Hóa Đô, diện tích nơi này cũng không kém so với Nhạc gia trang, làm cho hai người khi đứng trước cửa Từ Minh Phủ, nhìn ba chữ lớn "Từ Minh Phủ" trong lòng Yêu Vũ Mị lại buồn bã, dù ai cũng không thể nào hiểu được, nhìn Yêu Vũ Mị như vậy, trong lòng Thiên Duật Dạ cũng không thể chịu đựng được: ""Đừng có như vậy, nếu sự việc đã xảy ra rồi, thì nàng phải có dũng khí đối mặt, nếu ngay cả nàng cũng không qua được cửa này, thì chẳng phải trong lòng nhạc phụ nhạc mẫu càng khó qua hơn sao?""

Đôi mắt Yêu Vũ Mị đỏ lên, tiếng nói cũng khàn khàn: ""Đều tại ta đã sai, nếu không phải tại ta, làm sao bọn họ có thể gặp nạn được? Còn có gia gia nãi nãi, ta, ta thực sự có lỗi với bọn họ.""

Nghe được những lời như thế, trong lòng Thiên Duật Dạ cũng có một trận chua xót, mạnh mẽ ôm nàng vào trong lòng: ""Được rồi, đừng khóc nữa, tất cả rồi sẽ tốt lên, tất cả rồi sẽ tốt lên...""

Khi hai người ổn định cảm xúc bước qua cửa Từ Minh phủ thì lập tức có hắc y nhân cường tráng cung kính hành lễ với bọn họ: ""Thuộc hạ xin tham kiến Vương Thượng, tham kiến phu nhân ạ.""

""Mọi việc đều đã an bài thỏa đáng chưa?"" Ánh mắt Thiên Duật Dạ lạnh nhạt nhìn, lập tức hắc y nhân cường tráng cúi người trả lời: ""Khởi bẩm Vương Thượng, Công Bô hộ pháp, Nhại Tí hộ pháp đều tự mình giám sát, tất cả đều đã sắp xếp ổn thỏa ạ.""

""Ừ, canh gác xung quanh Nhạc gia do ai đảm nhiệm?"" Thiên Duật Dạ khẽ vuốt cằm, ""Khởi bẩm Vương Thượng, là Tù Ngu hộ pháp đảm nhiệm ạ.""

""Biết rồi, hãy nói Tù Ngu nghe, từ nay trở đi các người sẽ ở lại nơi này!"" Ánh mắt đang suy nghĩ, Thiên Duật Dạ trực tiếp ra lệnh, hắc y nhân cường tráng liền cúi đầu nhận lệnh.

Lúc này Thiên Duật Dạ mới kéo Yêu Vũ Mị đi vào, vừa đi vừa nói: ""Nơi đó ta có mười hai hộ pháp, ta định để lại bốn người trợ giúp Nhạc Mộ Thần trấn giữ Nhạc gia, bao gồm Công Bô, Nhại Tí, Tề Ngu, Tiêu Đồ, nàng nghĩ như thế nào?""

""Ta không có ý kiến gì, nếu như thế, ta sẽ bảo Ngư Nhi ở lại trợ giúp ca ca!"" Nghĩ đến những mập mờ của Ngư Nhi với Tiêu Đồ, không biết hai người có thành hay không? Nếu có thể thành, thì coi như một nỗi băn khoăn trong lòng nàng được giải tỏa.

""Ừm, Ngư Nhi bình tĩnh chính chắn, đúng là một người không tồi."" Thiên Duật Dạ tỏ vẻ đồng ý.

""Tiểu thư, cô gia, sao hai người lại tới đây vậy?"" Đang nói chuyện, bỗng nhiên Ngư Nhi đang bưng trà bánh đứng ở chỗ rẽ của hoa viên nhìn thấy, vui mừng hô lên.

Yêu Vũ Mị mỉm cười nhìn nàng: ""Bên kia đã sắp xếp xong nên tới đây, phụ thân, mẫu thân thế nào rồi muội?""

""Tiểu thư yên tâm, trong lòng của lão gia, phu nhân cũng không tệ lắm, trải qua sóng gió lần này, bọn họ mạnh mẽ hơn rồi."" Nàng biết Yêu Vũ Mị muốn hỏi cái gì, nghĩ đến hai ngày yên bình, thật lòng trả lời.

Nghe vậy, cuối cùng Yêu Vũ Mị cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hỏi: ""Cung Tuyết có mang chuyện của ta ra giải thích rõ cho mọi người chưa vậy?""

Nàng nghe vậy, ánh mắt hiện lên chút buồn bã, nhưng rất nhanh lại biến mất không dấu vết, tuy vậy, Yêu Vũ Mị vẫn nhìn thấy, không nhịn được khẽ thở dài: ""Năm đó khi rơi xuống vách núi, chủ tử của muội đã ra đi. Sau đó linh hồn của ta lại nhập vào thân thể của nàng, sáu năm sau này, ta với nàng tuy là hai người nhưng sớm thành một, lần này Nhạc gia chịu khổ diệt môn, mặc dù thân thể của nàng đã không còn tồn tại, nhưng trong đầu vẫn còn ký ức của Nhạc Vũ, ta bây giờ, là Yêu Vũ Mị, cũng là Nhạc Vũ, Ngư Nhi, muội đừng như vậy, được không?""

""Tiểu thư, người yên tâm, ta không có đau lòng, chỉ đối với chuyện cũ, có hơi xúc động mà thôi, sau này, ta nhất định sẽ kiên cường đi về phía trước."" Mặc kệ người trước mắt là Yêu Vũ Mị cũng được, là Nhạc Vũ cũng được, nàng ấy trước sau đều là chủ tử của nàng, biết rõ điểm này, như vậy đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khi Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Đau buồn khi phải xa cách (Hai)

"Nếu nói đến chuyện sắp tới, chắc muội cũng biết chúng ta phải rời đi, bởi vì muội là người thuộc đại lục Từ Minh, cho nên ta không có cách nào mang muội cùng đi, muội... Có đồng ý ở lại đây trợ giúp ca ca ta không?" Nói đến phải rời đi, Yêu Vũ Mị có chút không đành lòng, nhìn về phía nha hoàn đã theo mình sáu năm, không nhận được hóc mắt lại đỏ lên.

"Tiểu thư, ngài đừng đau lòng, ngài sẽ còn quay lại, đúng không?" Trước khi Yêu Vũ Mị đến đây, nàng cũng dự định ở lại cho tốt, bây giờ nghe tiểu thư an bài như dự định, trong lòng không nhận được có một trận chua xót.

Yêu Vũ Mị khẽ cắn môi dưới, rốt cuộc không nhận được rơi nước mắt, nàng ôm Ngư Nhi thật chặt ở trong lòng, lời đảm bảo giống như là vừa khóc vừa nói: "Ta sẽ quay trở lại, nhất định ta sẽ quay trở lại, ta còn muốn uống rượu mừng của muội, nhìn muội sinh con dưỡng cái, chúng ta mãi mãi là tỷ muội, mặc dù có xa tận chân trời góc biển, trái tim cũng mãi mãi ở cùng một nơi."

Nàng cố nén nước mắt, ôm chặt lấy Yêu Vũ Mị, vừa mỉm cười vừa nói: "Lời này tiểu thư phải nhớ kỹ, muội sẽ đợi tiểu thư trở lại, nếu tiểu thư không trở lại, đời này muội sẽ không lấy chồng!"

"Phụt!" Lời nói của nàng thành công làm Yêu Vũ Mị cười, nàng lau đi nước mắt ở khóe mi, dờ khóc dờ cười nói: "Vậy ta không thể trở thành tội nhân rồi, yên tâm, ta nhất định sẽ quay lại tự tay gả muội ra ngoài!"

"Tiểu thư, người đã trở lại? Vương Thượng, ngài cũng tới đây sao? Tại sao không ai thông báo một tiếng? Ngư Nhi đi rót trà cả nửa ngày, chúng ta còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, thì ra là chạy đến đây nói chuyện cùng tiểu thư hả?" Giọng nói riu riu của Quả Nhi vang lên, nàng và Yêu Vũ Mị nhìn nhau cười, Yêu Vũ Mị vừa cười vừa nhìn nàng nói: "Không phải muốn cho các muội một sự vui mừng hay sao?"

Quả Nhi tiến lên, lôi kéo Yêu Vũ Mị vô cùng thân thiết: "Hôm nay, cuối cùng cũng ôm được thân thể thật sự, bọn muội chờ đợi ngày này đã một ngàn năm, tiểu thư nói xem, bây giờ người nói người bao nhiêu tuổi, bao nhiêu tuổi thì thích hợp đây?"

Lời nói của Quả Nhi, không chỉ làm cho Yêu Vũ Mị cười, mà ngay cả Thiên Duật Dạ cũng không nhận được vui vẻ cười to, "Việc này, hình như cũng là một vấn đề, Mị Nhi, tuổi này thì tính toán thế nào mới hợp lý đây?"

Không nhận được nữa, mắt Yêu Vũ Mị tròn trĩnh nhìn về phía ba người, "Dĩ nhiên là mười sáu tuổi rồi, ta là Nhạc Vũ hồi sinh, tất nhiên tuổi ta và nàng đều giống nhau, nếu như ta một ngàn tuổi, chẳng phải là lão yêu quái, chàng còn muốn sao?"

Thiên Duật Dạ mặt dày nhìn nàng mỉm cười: "Muốn, mặc kệ hình dáng của nàng là gì, đều là Vương Phi của ta."

Khi nghe được những lời này, Quả Nhi ngay lập tức hét chói tai: "A, không hổ là Vương Thượng của chúng ta, không bao giờ nói chuyện không rõ ràng, tiểu thư, người mau nhận tội đi, đời này người đừng mơ tưởng thoát khỏi Ngũ Chi Sơn của Vương Thượng được!"

Yêu Vũ Mị hừ lạnh một tiếng: "Miệng có bôi mật sao? Lời này không biết học từ ai mà nói thật hay? Được rồi, đừng ở nơi này nói nhảm nữa, ta muốn đi thăm phụ thân, mẫu thân, muội đi phía trước dẫn đường đi."

Mộc Ngư và Quả Nhi nhìn nhau cười, đi về phía trước dẫn đường, Thiên Duật Dạ nắm lấy eo của Yêu Vũ Mị, dịu dàng nói: "Nương tử, những lời ta vừa nói đều là thật lòng."

Yêu Vũ Mị nhướn mày, "Ta không có nói là không tin nhá!"

"Nương tử, chúng ta đợi giải quyết hết những việc ở đại lục Tiên Vực, sau đó thành thân được không?" Thiên Duật Dạ chờ ngày này đến, thật sự phải đợi lâu lắm rồi.

"Đến lúc đó thì hãy nói!" Mười sáu tuổi thành hôn, nàng có một chút không tiếp thu nổi.

"Hay là nương tử không muốn?" Thiên Duật Dạ vừa nghe nói thế, lập tức sột ruột.

"Không phải là không muốn, mà ta chỉ chưa nghĩ đến, cho ta thêm thời gian, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, chàng phải cho ta có cơ hội tiêu hóa nữa chứ?" Chàng muốn thành thân thì thành thân sao? Chàng hại ta cô đơn mười kiếp, thù này không báo, lão nương còn có thể gọi là yêu cung ma nữ nữa sao?

Thiên Duật Dạ nghe được lời này, thì mới thở phào nhẹ nhõm, con người đen láy hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Yêu Vũ Mị, trong lòng thật ấm áp: "Lời này chính nàng đã nói, đến lúc đó không được quỵt nợ."

"Làm sao có thể? Được rồi, đừng nhăng nhít nữa, tới rồi, nhanh đi vào thôi!" Có thể không quỵt nợ sao? Ta còn chưa tính sổ với chàng nữa, hôn lễ hôm đó lão nương sẽ ăn quýt, nam nhân thôi, chúng ta cứ chờ xem!

Lần này, ngồi xuống nói chuyện một mạch cho đến tối, vì coi họ là người thân mà Yêu Vũ Mị tình té nói ra thân thể của mình, phu thê Thanh Sơn sau khi nghe xong, vừa đau lòng, vừa thần thức, sau khi dặn dò xong, liền được Yêu Vũ Mị đưa họ về phòng ngủ hậu hạ, lúc này mới xoay người vào phòng tiếp khách.

Sau khi đưa ngũ đại hộ pháp của La Sát Môn đến, sau đó giải thích đơn giản, thì trao lại chức trưởng môn cho Nhạc Mộ Thần, Nhạc Mộ Thần hết sức

kinh ngạc nhưng rồi rất nhanh tiếp nhận hi vọng đột ngột này.

Thiên Duật Dạ cũng để lại bốn vị hộ pháp trong mười hai hộ pháp của Từ Minh Cung, đưa cho Nhạc Mộ Dương quản lý, rồi nói rõ ràng, đồng thời tứ đại hộ pháp còn quản lý tất cả mọi việc của Từ Minh cung, nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Từ Minh cung nguyện ý giúp đỡ vượt qua những lúc nước sôi lửa bỏng. Khi về mặt Nhạc Mộ Dương, Nhạc Mộ Thần còn đang khiếp sợ, Thiên Duật Dạ lại đưa lệnh bài của cung chủ Từ Minh cung cho Nhạc Mộ Dương.

Đối với niềm hi vọng từ trên trời rơi xuống, hai huynh đệ Nhạc gia đều hiểu đây là bước đệm cho tương lai phát triển của Nhạc gia, còn về tương lai Nhạc gia sẽ phát triển như thế nào, vẫn cần sự cố gắng đồng tâm hiệp lực của hai huynh đệ họ, nếu không, cho dù có núi vàng núi bạc, một ngày nào đó ăn cũng hết.

Ngay sau đó, cả ba huynh muội cùng ôm lấy nhau, đau buồn vì phải xa cách, sau khi Thiên Duật Dạ khuyên bảo, Yêu Vũ Mị đành phải quay đầu bước đi, chỉ lưu lại một câu: ""Muội sẽ quay trở lại!"" Rồi ngồi lên xe ngựa.

Nhìn bóng lưng của bọn họ rời đi, huynh đệ Nhạc gia lại thức trắng đêm không ngủ, muội muội, chúng ta chờ muội quay lại!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Đại lục Tiên Vực (một)

Hai ngày sau, Yêu Vũ Mị, Thiên Duật Dạ, Hoa Lưu Băng, Quý Vực, Nạp Lan Diễm cùng với bốn người Cung Tuyết và tám người Tù Ngưu cùng biến mất ở bầu trời đại lục Từ Minh để đi lên Đại lục Tiên Vực.

Một tháng sau, Yêu Vũ Mị rốt cuộc đứng trên mảnh đất quen thuộc, nhìn đại lục Tiên Vực không có bao nhiêu thay đổi trong lòng nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đến chào đón họ trở về gồm có người Tu La tộc, Thần tộc, Yêu tộc, Quý tộc cùng với Ma tộc, vây đầy sơn mạch Áo Nhĩ Tư thông tới hạ giới. Sau khi mấy người Thần tộc, Yêu Tộc, Quý tộc rời khỏi, Yêu Ma xuất hiện trước mặt của Yêu Vũ Mị, trên mặt đầy áy náy nhìn nàng: “Mị nhi, cùng ca ca trở về Ma tộc được không?”

Yêu Vũ Mị thần nhiên nhìn hấn một cái, giọng nói lạnh lẽo: “Ca ca đã quên sao? Ta đã không còn là người của Ma tộc rồi”. Dứt lời, xoay người lên xe ngựa đen nhánh của Thiên Duật Dạ.

“Mị nhi, ca ca sai rồi, muội có thể tha thứ cho ca ca được không?” Yêu Ma thấy đầy mắt lạnh lẽo của Yêu Vũ Mị, trong lòng căng thẳng, muốn tiếp tục xin nàng tha thứ lại bị Cung Tuyết ngăn cản: “Ma vương, vương phi mệt mỏi, nếu ngài có lời gì muốn nói, ngày khác hãy nói!”

Yêu Ma dừng chân, thanh âm trầm thấp thanh nhã của Thiên Duật Dạ truyền đến: “Lên xe, rời khỏi.”

Cung Tuyết cùng Xích Kim Long đồng thời hô: “Dạ, vương”. Rồi nhanh chóng nhảy lên xe ngựa, toàn thân xe ngựa màu đen biến mất ở bầu trời sơn mạch Áo Nhĩ Tư.

Trong xe ngựa, Yêu Vũ Mị tựa đầu lệch qua trên cửa sổ xe, đắm chiều nhìn ngoài cửa sổ, dường như có điều suy nghĩ, Thiên Duật Dạ nhìn nàng chăm chú, lo lắng nói: “Nàng không sao chứ?”

Yêu Vũ Mị lặng lẽ hồi phục tinh thần, nhìn ánh mắt lo lắng của Thiên Duật Dạ cùng với mấy người Cung Tuyết, thần nhiên lắc đầu một cái: “Ta thì có thể có chuyện gì? Chỉ là vừa mới trở lại, có quá nhiều cảm xúc mà thôi!”

“Đúng vậy, nhiều năm rồi không trở lại, có rất nhiều người và vật đã thay đổi. Đi về nghỉ ngơi trước, ngày mai, ta dẫn nàng đi dạo chung quanh, được không?”. Biết tâm tình nàng không tốt, Thiên Duật Dạ lại không giúp đỡ được gì, việc duy nhất có thể làm, chính là mang nàng đi chung quanh cho khuây khỏa.

“Được, phong cảnh nơi này, vẫn giống trước đây phải không?” Yêu Vũ Mị chỉ vào Yêu cung dưới chân, nhìn về phía Thiên Duật Dạ.

Khu vực Nhật Chi Không Minh. “Đúng vậy, phương đông vẫn là của Tu La Vương giới, phương nam là Thần giới, phương bắc là Tiên giới, còn phương tây là Thú Tộc, Ma tộc. Đông Nam là Quý tộc, Đông Bắc là Yêu tộc, ngàn năm qua, vẫn luôn yên bình.” Thiên Duật Dạ theo ánh mắt của nàng nhìn lại, thần nhiên giải thích.

“Nếu như tam giới và tứ tộc có thể cùng chung sống hòa bình, Nhân Tộc ở Hạ giới, cũng sẽ không có nhiều chuyện phát sinh như vậy rồi.” Yêu Vũ Mị nhàn nhạt lắc đầu một cái: “Ham muốn của con người là không giới hạn, huống chi những cao nhân ở thượng giới này đều hơn hẳn loài người?”

“Không nên nghĩ những chuyện râu ria kia làm gì, nàng mệt không, chợp mắt một lát đi.”. Mị nhi trải qua luân hồi Thập Thế, hình như càng thêm trầm ổn kín kẽ hơn so với trước kia, nàng như vậy, hấn vừa thấy xa lạ vừa mong đợi. Trước kia nàng quá mức chói mắt, làm cho thần kinh của hấn luôn trong

trạng thái căng thẳng. Mà nay nàng trầm ổn hơn, mặc dù vẫn mê người như cũ, nhưng trong lúc vô tình vẫn làm người khác có cảm giác xa cách. Có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể đuổi những thứ ruồi nhặng kia xa ngàn dặm chứ?

Một lúc sau, bọn họ đi tới Tu La Vương cung, nhìn thấy văn võ bá quan đứng ở cửa cung nghênh đón bọn họ, Thiên Duật Dạ chân mày vờn thành hình chữ xuyên: “Phân phó xuống dưới, bảo bọn họ nên làm gì thì làm đi.”

“Dạ, Vương Thượng.” Nhìn Yêu Vũ Mị ngủ say trong ngực Thiên Duật Dạ, Cung Tuyết nhảy xuống khỏi xe ngựa, Xích Kim Long không dừng lại mà trực tiếp bay về hướng Phượng Loan cung của Tu La vương và vương hậu.

Nhẹ nhàng đặt nàng trên chiếc giường mềm mại, đắp kín mền. Lúc này, Thiên Duật Dạ mới thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa mi tâm, đứng dậy đi về hướng Thọ Khang cung của phụ vương và mẫu hậu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khứ Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đại lục Tiên Vực (hai)

Lần nữa tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, Yêu Vũ Mị miễn cưỡng duỗi lưng một cái, chậm rãi ngồi dậy, nhìn mọi thứ trong phòng đều quen thuộc, không nhận được nở một nụ cười hài lòng. Từ nay về sau, nàng có thể trải qua cuộc sống như con sâu gạo một lần nữa, thật tốt quá!

“Vương hậu, ngài đã tỉnh rồi sao?” Ngoài cửa vang lên âm thanh nhẹ nhàng của Cung Tuyết, Yêu Vũ Mị cất giọng hô: “Vào đi!”

Bốn người Cung Tuyết, Bối Khả, Quả Nhiễm, Mễ Á đẩy cửa vào, nhìn các nàng bụng trong tay đồ rửa mặt, đồ ăn sáng cùng với quần áo để tắm rửa, đồ trang sức, nàng không nhận được nhướng mày: “Không phải đã nói với các người bao nhiêu lần rồi sao, về sau loại chuyện này các người không cần tự thân mình làm, bận rộn nhiều ngày như vậy, sao không nghỉ ngơi cho thật tốt hả?”

Cung Tuyết đi tới, kéo màn cửa sổ ra, hầu hạ Yêu Vũ Mị đứng dậy, lúc này mới mỉm cười nói: “Những chuyện này chúng ta làm đã quen rồi, nếu như thay đổi người, không chỉ ngài không thích ứng, ngay cả bản thân chúng ta cũng sẽ không thích ứng được, tiểu thư, à, vương hậu, ngài không phải ghét nhất phiền toái sao?”

“Mọi việc trong nhà các người đều đã an bài tốt chưa? Nghi thức tẩy tủy cũng đã thông qua sao rồi sao?” Nếu là tiến vào thượng giới, đều phải tiến hành nghi thức tẩy tủy, mục đích là muốn tẩy đi những phạm trần Hạ giới, hấp thu linh khí thượng giới. Cũng may ở kiếp trước bản thân bọn Cung Tuyết là thuộc về Tu La Vương giới, vì vậy nghi thức tẩy tủy, cũng không phải chịu đau đớn nhiều.

“Vâng, trong nhà cũng đã sắp xếp xong xuôi, xin ngài yên tâm. Tối hôm qua cũng đã thông qua nghi thức tẩy tủy, chúng ta rất tốt, ngài không cần lo lắng.” Cung Tuyết hầu hạ Yêu Vũ Mị vào phòng tắm. Sau khi tắm xong, lấy ra phụng bào mẫu đơn màu tím mới may, hầu hạ Yêu Vũ Mị mặc vào.

Hai người mới đi ra nội điện, Quả Nhiễm ân cần đưa lên đồ rửa mặt, mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn Yêu Vũ Mị nói: “Tiểu thư mặc bộ y phục này thật đẹp, khí chất thanh lệ thoát tục không người nào có thể địch lại nhà, vương thượng nhìn thấy, chắc chắn sẽ rất thích!”

“Nha đầu kia, vào hoàng cung rồi nên đổi cách xưng hô, làm sao người vẫn còn gọi là tiểu thư hả? Vương hậu của chúng ta tất nhiên mặc quần áo gì đều đẹp, vương thượng nhìn vương hậu, tất nhiên sẽ rất vui vẻ.” Cung Tuyết tức giận tròn mắt nhìn Quả Nhiễm một cái, hai người vừa nói vừa cười hầu hạ Yêu Vũ Mị rửa mặt, súc miệng.

Yêu Vũ Mị mỉm cười nhìn hai người ồn ào, giống như tất cả lại trở về như ngày trước: “Về sau, cuộc sống của chúng ta đã có thể yên ổn trở lại, thật tốt!”

“Đúng vậy vương hậu, vương thượng đang ở thư phòng, nói là một lát muốn cùng ngài dùng đồ ăn sáng, sau đó sẽ mang ngài đi ra ngoài dạo chơi ngoại thành!” Mễ Á vừa cười nói vừa cầm đồ trang sức khoa tay múa chân trên tóc đen của Yêu Vũ Mị, thỉnh thoảng chọn vài thứ giấu trong hộp trang sức.

Bối Khả đi ra từ trong nội thất, ôm quần áo đã đổi giao cho tiểu nha hoàn bên cạnh. Sau khi rửa tay xong, bắt đầu chuẩn bị thức ăn, nghe các nàng thảo luận, nở nụ cười hiếm thấy.

“Dạo chơi ngoại thành? Hình như không tồi, hôm nay thời tiết tốt, rất thích hợp đi ra ngoài một chút.” Yêu Vũ Mị nhìn ánh mặt trời ấm áp bên ngoài, buông xuống thần kinh căng thẳng, tiếp theo, nên hưởng thụ cuộc sống thật tốt.

“Đang nói cái gì vậy? Vui mừng như vậy sao?” Một luồng âm thanh trầm thấp thanh nhã vang lên, bốn người Cung Tuyết cùng nhau quỳ xuống: “Tham kiến vương thượng, vương thượng vạn an!”

“Được rồi, đều đứng lên đi!” Tâm tình Thiên Duật Dạ thật tốt, giẫm chân đi về phía Yêu Vũ Mị đang đứng ở trước bàn trang điểm nhìn hẩn mỉm cười, “Như thế nào? Ngủ có ngon giấc không?”

“Ừ, tốt vô cùng, sao tới nhanh như vậy?” Vừa rồi vẫn còn ở Ngự Thư Phòng, nhanh như vậy đã tới rồi?

“Đôi bụng rồi, nên vội vàng tới đây, còn một vài chuyện đã giao cho bọn Tù Nguru xử lý. Các người không cần để ý đến trẫm, cái gì cần làm thì làm đi.” Nhìn bốn người Cung Tuyết còn quỳ gối một bên, Thiên Duật Dạ phát tay một cái, ngồi ở một bên uống trà. Các nàng cung kính đứng dậy, nhanh chóng giúp Vũ Mị trang điểm ăn mặc, sau thời gian ba ly trà nhỏ, cuối cùng đã làm xong.

Yêu Vũ Mị ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ, môi đỏ mọng nở nụ cười nhẹ làm cho người ta không dời được tầm mắt, Thiên Duật Dạ đứng lên, ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng mỉm cười nói: “Đời này, coi như ta thua ở trong tay của nàng rồi.”

Yêu Vũ Mị vừa nghe, mặt lập tức ửng đỏ, hèn dỗi trừng mắt liếc hắt một cái: “Chẳng lẽ chàng còn muốn thua ở trong tay Tiêu Dao sao?”

“Nàng ta? Cô ta so với móng tay của nàng cũng không sánh bằng.” Thiên Duật Dạ cười nhạo, nghĩ đến nữ nhân kia lập tức cau mày lại: “Đang êm đẹp, nàng nói đến nàng ta làm cái gì?”

“Nhưng nàng ta đã từng là vị hôn thê của chàng, làm sao mà một chút tình cảm và thể diện chàng cũng không để lại cho nàng ta?” Yêu Vũ Mị mặt đầy vạch đen, nam nhân xấu xa này.

“Vị hôn thê? Vị hôn thê của ta họ Yêu, tên Vũ Mị, sao còn có người khác được chứ?” Thiên Duật Dạ hừ lạnh, lời kéo nàng ngồi xuống: “Dùng bữa đi, một lát đi vấn an phụ vương và mẫu hậu, sau đó chúng ta sẽ ra ngoài.”

“A, sao chàng không nhắc nhở ta sớm? Ngày hôm qua ta trở lại nên đi gấp, thiệt là.” Vũ Mị bất mãn chu miệng lên, lần này không biết mẫu hậu có trách tội hay không.

“Yên tâm đi, hôm qua đã gặp mẫu hậu nói rồi, nàng mới trở lại ngày đầu tiên, bọn họ sẽ hiểu.” Thiên Duật Dạ cười nheo mắt: “Nhanh ăn đi, những thứ này đều là những món nàng thích ăn nhất, ma ma phòng bếp đã sớm mong đợi nàng trở lại.”

Vũ Mị nghe vậy, ngược mắt nhìn hắt: “Lát nữa đi đâu?”

“Nàng nghĩ sẽ đi nơi nào?” Thiên Duật Dạ không trả lời mà hỏi lại, Vũ Mị cắn chiếc đũa suy tư, lát sau, nặng nề thờ dài một cái: “Ta nhớ phụ vương mẫu hậu rồi, cũng không biết khi nào ta có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, tiến vào trên chín tầng trời gặp người một chút đây?”

“Gia gia đã lên rồi, sư phụ bảo ông ấy lên nhanh, nên không đợi chúng ta tới được, nàng đó, đừng có gấp, từ từ rồi sớm muộn gì cũng có thể đi vào cảnh giới Tiên Thiên thôi!” Hiện tại nàng đang trong giai đoạn tốt để tu luyện, chỉ cần kiên trì, không có gì là không thể.

“Nếu như thế, vậy tùy tiện đi dạo chung quanh một chút đi, nhiều năm rồi không có trở lại, thật đúng là không biết nên đi đâu chơi.” Vũ Mị than nhẹ một tiếng, cúi đầu tiếp tục dùng bữa.

Thiên Duật Dạ thấy vậy cũng không miễn cưỡng, gấp rau cho nàng, thần nhiên nói: “Nàng vừa mới trở lại, từ từ thích ứng đã rồi hãy nói chuyện này sau, ca ca của nàng vừa tới tìm ta, bị ta đuổi đi rồi, chờ tâm tình nàng tốt một chút, chúng ta sẽ đi qua tìm hắc tính sở, nàng xem được không?”

“Ừ, những chuyện này chàng quyết định là được rồi.” Nói đến tính sở, nàng hình như còn để sót mất một kẻ đáng ghét nhất, chỉ là không sao, nàng có nhiều thời gian hành hạ hắn.

Sau khi dùng xong bữa sáng, hai người dắt tay nhau đi thỉnh an trước, sau đó ngồi xe ngựa dành riêng đi dạo chung quanh. Nhưng không ngờ, mới ra khỏi Kinh Thành, trên xe ngựa bỗng chốc nhiều hơn một bóng người, vừa thờ vừa ai oán nhìn chằm chằm Thiên Duật Dạ cùng Yêu Vũ Mị mười ngón tay nắm chặt lại với nhau, oán trách liên tiếp: “Hai người các người thật là thoải mái, dắt tay ra ngoài đi dạo phố sao? Lão tử sắp bị bức tử tới nơi rồi đây....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Thiên Duật Dạ bức hôn (Một)

Thiên Duật Dạ nhướn lông mày: “Người đường đường là Thần vương điện hạ, ai có thể bức tử người? Là người có ý tới đây quấy rối phải không? Cút nhanh lên, lão tử không hoan nghênh người.”

Nạp Lan Diễm ai oán nhìn Yêu Vũ Mị: “Mị nhi à, ta một mực vì nàng thủ thân như ngọc nha, nàng biết không? Cho đến bây giờ lão tử vẫn là một xử nam đấy! Nào ngờ ta vừa trở về, liền phát hiện chẳng biết từ lúc nào hậu cung đã đầy ắp cả người rồi. Lão già thối tha kia quả ghê tởm, thừa dịp ta không ở nhà, lại có thể đem hậu cung trở thành cái chợ, nữ nhân giá rẻ giống như rau cải trắng, ta đi tới chỗ nào, họ cũng theo tới chỗ đó, phiền muốn chết rồi.” Dứt lời, buồn bực nắm tóc, mặt mũi chổng đờ huyệt Thái Dương.

“Xi” Yêu Vũ Mị rất không nề tình bật cười, hơn nữa còn cười ngả tới ngả lui, lúc Nạp Lan Diễm chuẩn bị tiến lên đánh nàng thì nữ nhân nọ lập tức biết điều nghiêm mặt lại, nhưng vẫn không nhịn được run bả vai, Nạp Lan Diễm giận dữ: “Cười cái gì mà cười, cái kia buồn cười lắm sao?”

“Đúng, thực xin lỗi, ta chỉ là cảm thấy, khụ khụ, có chút khó tin, huynh... Cho đến bây giờ huynh vẫn còn là xử nam sao? Thật hay giả vậy?” Yêu Vũ Mị nghe thấy tin tức mới mẻ, sao có thể không kinh ngạc, phải biết là, Nạp Lan Diễm là Thần vương đó, vua của Thần giới, làm sao có thể còn là xử nam,

nếu mà nàng tin tưởng, mới là lạ!

“Đương nhiên so với vàng còn thật hơn, nếu như nàng không tin, ta lập tức để cho nàng nghiệm thân.” Nói xong, không để ý tới sắc mặt đã tái xanh của Thiên Duật Dạ, bắt đầu cời y phục của mình.

Yêu Vũ Mị không thể tưởng tượng nổi tron to hai mắt, miệng há thành hình chữ O, có mỹ nam để xem, nàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng có bình dấm chua lớn như vậy ở bên cạnh, e rằng nàng phải suy ngẫm thiệt hơn một chút.

Nàng còn chưa bắt đầu suy nghĩ, Thiên Duật Dạ đã tức giận gào thét: “Người đi tìm chết cho lão tử.”

Đạp một cước vào mông Nạp Lan Diễm, đá hấn cùng với tiếng oa oa hu hu của hấn bay thẳng một đường ra ngoài xe, trong lúc đó còn kèm theo tiếng hấn tức giận gầm gừ: “Thiên Duật Dạ, lão tử không để yên cho người...”

Gương mặt tuần tú của Thiên Duật Dạ âm trầm, lạnh lùng quát: “Lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp.” Dứt lời, sắc mặt không tốt nhìn Yêu Vũ Mị: “Nàng rất muốn nhìn?”

Yêu Vũ Mị ngáp một cái, khoe miệng nâng lên một nụ cười tà ác, nhìn hấn một lần từ trên xuống dưới: “So với hấn, ta càng muốn nhìn chàng.” Lúc này, biện pháp tốt nhất chính là lấy lòng hấn, nếu không, người này chắc chắn đây đưa không dứt đến cùng.

“Thật không? Vậy mà vừa rồi rõ ràng ta nhìn hứng thú dào dạt trong mắt nàng!” Trong con ngươi của Thiên Duật Dạ lóe lên một chút tinh mịch mà đẹp đẽ, nghĩ muốn qua mắt hấn? Không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có.

“Ta hứng thú dào dạt chính là... Nam nhân các chàng phải nghiệm chứng bản thân như thế nào hả?” Yêu Vũ Mị đột nhiên nhếch lên khoe môi nở nụ cười, tay nâng má, tò mò nhìn Thiên Duật Dạ, chờ đợi câu trả lời của hấn.

Thiên Duật Dạ nghe vậy, tà khí nhếch lên khoe môi, tầm mắt rơi xuống trên môi đỏ thắm của Yêu Vũ Mị, ánh mắt thâm thúy: “Nam nhân có thể nghiệm chứng bản thân, nữ nhân các nàng cũng sẽ không tin, chẳng qua ta thật tâm yêu nàng đến già, không biết có thể bao dung tất cả hay không? Mị nhi?” Dứt lời, dưới ánh mắt kinh ngạc của nữ nhân nọ, hấn bá đạo giữ chặt cái gáy của nàng, cúi đầu đặt môi mình lên.

Yêu Vũ Mị cảm giác đầu lưỡi ấm áp của hấn cay môi của mình ra, dùng sức mút cánh môi nàng, trong lúc không để ý liền cảm thấy hô hấp đột nhiên trở nên khó khăn, nam nhân đúng lúc buông nàng ra, nhìn nàng thờ dốc từng ngum từng ngum, có chút thất bại đỏ trắn: “Sao còn không biết hô hấp? Nếu ta hôn tiếp nữa, chẳng phải nàng sẽ không còn thở sao?”

Vũ Mị nghe xong lời này, srong mù trong mắt biến mất gần như không còn, oán hận nhìn hấn nói: “Ai, ai cho chàng chặn lại mũi cùng miệng của ta?”

Nam nhân giật giật khoe miệng lặp lại lời của nàng: “Chặn lại mũi cùng miệng của nàng? Cô nãi nãi của ta à, ta là hôn môi của nàng, không phải mũi, cái này cùng hô hấp có liên quan sao? Là chính nàng không biết điều hòa có được hay không?”

Vũ Mị hừ lạnh: “Ta mặc kệ, dù sao là vấn đề của chàng, không phải vấn đề của ta.”

Nam nhân bắt đầu dĩ thử dãi: “Được được được, là vấn đề của ta, xem ra chúng ta còn cần luyện tập nhiều hơn mới được, cứ như vậy làm sao được?”

Vũ Mị mắt tròn trắng không để ý đến hấn, nam nhân một tay kéo nàng vào trong ngực, nữ nhân kháng cự muốn kéo ra khoảng cách: “Chàng, chàng muốn làm gì?”

“Luyện tập đó!” Nam nhân trả lời như chuyện đương nhiên.

“Bây giờ?” Nữ nhân cất cao giọng, rõ ràng cảm thấy không thể tin được.

“Đúng vậy, bất cứ lúc nào bất cứ mọi chỗ đều luyện tập, mới có thể làm cho nàng thích ứng trong mọi hoàn cảnh... Hôn nãnh liệt!” Không cho nàng thời gian suy xét, nam nhân chuẩn xác cúi đầu, phủ lên cánh môi ngọt ngào của nàng...

Duật Dạ yêu vui vẻ mà bi thương.

Ba tháng sau, mùa xuân ấm áp hoa nở, xung quanh tràn đầy hơi thở mùa xuân. Trong Phượng Loan cung, một cảnh an lành, Yêu Vũ Mị nằm ở trên võng, vừa ăn nho Cung Tuyết đưa tới, vừa phoi nắn, khỏi phải nói có bao nhiêu hài lòng. Đúng lúc này, âm thanh líu ríu của Quả Nhiễm truyền tới: “Vương hậu, vương thượng đến, vương thượng đến.”

“Đóng cửa, nói cho hấn biết, ta đang ngủ, đại khái không gặp khách.” Mi cũng chẳng buồn nâng, Vũ Mị tiếp tục xem sách, giống như chuyện mới vừa phát sinh, không có quan hệ gì với nàng.

... Sau thời gian uống cạn một chung trà, Quả Nhiễm đã thở hổn hển chạy tới, la to về phía Yêu Vũ Mị đang sắp ngủ: “Không xong, không xong, vương thượng đã tới, ngài đã tới.”

“Hả? Đến thì đến, muội gào to cái gì!” Vũ Mị ngáp một cái, phát tay với bốn người Cung Tuyết: “Được rồi, không có việc gì các muội đi xuống đi, người này, ta sẽ ứng phó.”

Cung Tuyết che miệng cười khê, cung kính lui xuống.

Chương 116: Thiên Duật Dạ bức hôn (Hai)

Thiên Duật Dạ bước thật nhanh, tức giận đứng dừng đi tới, thấy nàng nhàn nhã nằm ở đây phơi nắng, lập tức con giận không có chỗ phát tác: “Không phải là nàng đang ngủ sao?”

“Ta đang ngủ mà, chỉ là chàng xông vào, đánh thức mà thôi.” Vũ Mị trả lời như chuyện đương nhiên, tiếp tục bắt chéo hai chân lác lư, hoàn toàn không có ý tứ thình an.

Thái giám đứng ở bên cạnh Thiên Duật Dạ thấy bộ dáng kia, nhìn không được nuốt nước miếng, vội vàng phát tay cho mọi người lui ra, chính mình cũng nhanh chóng trốn chạy. Ba tháng này, Đế Hậu đứng là cái vớ không ít, về phần nguyên nhân à, là một người liều mạng cầu hôn, một người liều mạng từ chối hôn ước. Ài, đây chính là một mối nguy từ lúc khai thiên lập địa rồi, thật không biết hai người đang làm gì nữa.

“Rốt cuộc nàng đang tức giận cái gì? Ba tháng, ba tháng nay nếu không phải là thân thể nàng không thoải mái, thì chính là chỗ này bị thương chỗ kia bị thương, ta làm nàng chán ghét đến vậy sao?” Từ sau lần trước cường hôn nàng, hẳn liền bị xếp vào những người Yêu Vũ Mị từ chối lui tới, mắt thấy mấy tên Quý Vực, Nạp Lan Diễm, Hoa Lưu Băng ba ngày hai bữa chạy đến Phụng Loan cung, mà chính hẳn lại ngay cả người của nàng cũng không gần được, hẳn có thể không nổi cáu, có thể không nổi giận sao? Hơn nữa, hẳn thành tâm cầu hôn hết lần này đến lần khác, đòi lấy nữ nhân này lại lần lượt cự tuyệt, hẳn thế nào cũng nghĩ không thông, rốt cuộc đắc tội nữ nhân này chỗ nào, hôm nay hẳn là dốc hết sức tới đòi đầu cùng nàng đến cùng!

“Không thể nói rõ ghét hay không, ngược lại khó chịu là thật.” Yêu Vũ Mị nhìn màu đỏ trong mắt hẳn, trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ là mình đùa quá mức rồi sao? Nhưng vừa nghĩ tới mười kiếp cô độc, con tức này cũng không có chỗ phát tác, không trừng phạt hẳn thật tốt, về sau mình ở trước mặt hẳn, chỉ sợ ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có, tuyệt đối không thể thỏa hiệp, tuyệt đối không thể!

“Khó chịu? Nàng đã phán ta tội chết, cũng nên để cho ta biết đến cùng đắc tội nàng ở đâu chứ?” Nghe trong lời nói của nàng có lộ ra dấu vết, đôi môi mỏng của Thiên Duật Dạ hơi nhếch lên một độ cong không dễ phát hiện.

“Đắc tội chưa nói tới, dù gì chàng cũng nên giải thích, tại sao để cho ta chịu đựng cô độc chín kiếp chứ? Há? Mặc dù kiếp thứ mười chàng có đền bù một chút, nhưng việc làm của chàng, rất đáng giận, chẳng lẽ đây chính là sự yêu thương của chàng đối với ta?” Vũ Mị tươi cười rực rỡ nhìn Thiên Duật Dạ, nhưng ý cười cũng không đạt tới đáy mắt, rất dễ nhận thấy, chuyện này, nữ nhân này ghi hận đã lâu rồi.

Nghe vậy, Thiên Duật Dạ đột nhiên có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt, không biết đây có tính là hẳn tự bẽ mặt đập chân mình hay không? Sau một hồi khá lâu, hẳn mới tìm về được giọng nói của mình, có chút khó tin nhìn nàng: “Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân nàng bỏ rơi ta ba tháng nay sao?”

Nữ nhân hừ lạnh một tiếng, xem như ngầm thừa nhận. Nam nhân vỗ mạnh trán một cái, đặt móng ngồi lên trên ghế dựa ở bên cạnh, trừng mắt nhìn nữ nhân oán hận nói: “Sao nàng không nói sớm? Không hỏi sớm? Làm gì để cho ta nóng ruột nóng gan suốt ba tháng chứ?”

“Ta muốn chính là hiệu quả này, không trừng trị chàng, làm sao tiêu tan mối hận trong lòng của ta?” Vũ Mị lười biếng liếc mắt nhìn hẳn, không có một chút áy náy trước sự chất vấn của hẳn.

Nam nhân hít một hơi thật sâu, sau khi điều chỉnh tốt tâm tình của mình, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nữ nhân, môi mỏng hơi nhếch lên: “Ai nói nàng một mình là loi chín kiếp? Nàng nói một chút, đời nào của nàng mà không có ta ở bên? Chẳng lẽ những thứ này nàng đều không để ý hả?”

“Chàng để cho ta từ khi chào đời một mình là loi đến khi chết, lại còn dám nói ở bên cạnh ta chín kiếp? Chín kiếp, ta không phải là quả phụ, thì chính là ni cô, không phải ni cô chính là danh tiếng xấu hoặc chính là khắc phụ khắc tử, một nữ nhân không ai muốn, một nữ nhân có thân phận cực kỳ bi thảm, toàn bộ ta đều trải qua một mình, càng ghê tởm hơn chính là, chàng vậy mà cũng không cho ta cơ hội sinh dưỡng, chàng thật sự quá ghê tởm.” Vũ Mị hít sâu một hơi, chỉ cần vừa nghĩ tới những thân phận đáng sợ ở chín kiếp kia, liền hận đến mức nghiêng răng ken kết.

“Nương tử à, làm sao nàng chỉ nghĩ cho mình mình vậy? Chẳng lẽ nàng nhẫn tâm để cho ta khô héo nhìn nàng gả cho người khác? Thờ ơ nhìn nàng cùng nam nhân khác vào động phòng?” Trong lòng Thiên Duật Dạ trăm vị đan xen, nghĩ đến những năm này chịu uất ức, lập tức trầm mặt.

“Chó má, khi đó lão nương không mang theo trí nhớ luân hồi, sao có thể đối với chàng nhẫn tâm không đành lòng hả?” Vũ Mị từ từ ngồi dậy, ưỡn ngực, trả lời một cách đúng lý hợp tình.

“Hừm? Ta lại không biết là nàng chờ mong chín kiếp này như vậy...” Ánh mắt Thiên Duật Dạ chợt lạnh lẽo, khóe miệng hơi nhếch lên nụ cười tà khí.

Nhìn khóe môi hẳn nở nụ cười, Vũ Mị không nhịn được rung mình một cái, lập tức tăng thêm can đảm cho bản thân, chẳng lẽ hẳn có thể đánh nàng hay sao? Bất cứ giá nào, “Hừ, bị chàng quản một ngàn năm, thật vất vả được làm chủ một lần, kết quả thì sao? Chín lần đó, chín lần cơ hội, đều bị chàng phá hư, đều bị chàng đánh trở về nguyên hình, chàng bảo ta làm sao nuốt trôi chuyện này hả, chàng cái đồ xú nam nhân... Ừm ừm.”

Thiên Duật Dạ không có thời gian nghe nàng lái nhái về thời gian mười kiếp đã sớm trôi qua theo gió kia, hiện tại hẳn chỉ nghĩ duy nhất một việc, chính là làm thế nào đem nữ nhân ngu xuẩn này lấy về nhà. Vừa nghĩ tới bị bỏ rơi ba tháng, hẳn liền không nhận được bá đạo giữ chặt cái gáy của nàng, cúi đầu đặt lên môi của nàng, không ngừng làm nụ hôn này sâu hơn, mặc dù mang theo điệu dàng cùng bá đạo trước sau như một, nhưng lại hàm chứa trong đó ý tứ trừng phạt...

Một lát sau, Thiên Duật Dạ buông Vũ Mị ra, hô hấp có chút nặng nề nhìn nữ nhân trong ngực thở gấp liên tục lại mang theo đôi mắt giăng đầy sương mờ, “Thế nào? Đã suy nghĩ kỹ chưa? Gả hay không gả?”

Nữ nhân đỏ mặt, oán hận ngẩng đầu lên, kiều ngạo tức giận quát: “Không gả, không gả, ta chính là không gả, không.. Ừm ừm ừm.” Không cho nàng có cơ hội tiếp tục ồn ào, Thiên Duật Dạ chuẩn xác hôn lên môi của nàng, không ngừng chà đạp.

Thật lâu sau, nữ nhân mềm nhũn vùi ở trong ngực của nam nhân, uể oải trừng mắt nhìn tâm tình ngày càng tốt của Thiên Duật Dạ, bất mãn giận dữ: “Chàng được, chàng giỏi lắm.” Hu hu, sao nàng lại mệnh khổ như vậy, người nam nhân này, cái tên sắc lang này, thật quá đáng giận, hiện tại nàng cả người vô lực đầu óc trống rỗng, ngay cả muốn kích động muốn trợn trắng mắt cũng không được, thần đâu, mau tới cứu ta đi?

“Ta hỏi nàng một lần nữa, nàng gả hay không gả?” Nam nhân nhún mày lại, cảm thấy hơi nghiêng tới trước.

“Đây là chàng uy hiếp dụ dỗ sao? Nói cho chàng biết, lão nương chính là cố tình không chịu thua chàng, ta chính là không gả, chàng có thể làm gì ta?” Vũ Mị gấp mạnh liên mạnh, gấp yếu liên yếu, Thiên Duật Dạ cầu hôn cường hãn như vậy, trong tiềm thức của nàng là không thể nào chấp nhận được. Thỏa hiệp đồng nghĩa với yếu thế, đây không phải là tác phong của nàng, cũng không phải là thói quen của nàng. Hôm nay, nàng nhất định phải cùng thế lực độc ác Thiên Duật Dạ này đấu tranh đến cùng, nàng cũng không tin mình không thể quay về làm chủ!

“Có thể làm gì nàng?” Thiên Duật Dạ ngắm nghía mái tóc đẹp buông xuống trước ngực của Yêu Vũ Mị, khóe môi nhếch lên một đường cong, nụ cười trên mặt càng sâu xa, hẳn như vậy, không hiểu sao làm cho nàng rung mình một cái: “Chàng, chàng muốn làm gì?”

“Nàng nói xem? Nương tử đại nhân thân ái của ta? Đã mềm nhẹ không được, nàng nói xem ta trực tiếp cứng rắn có được không?” Một giây kế tiếp, dưới ánh mắt kinh ngạc của Yêu Vũ Mị, Thiên Duật Dạ trực tiếp vác nàng lên vai, đi về hướng tắm rửa.

Mãi đến lúc này, Vũ Mị mới hiểu được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nàng giận dữ hô: “Thiên Duật Dạ tên hỗn đản này, chàng dám động vào một sợi lông của ta, ta sẽ cho một mẻ lửa đốt Vương Cung của chàng, chàng có tin không? Có tin không?”

Thiên Duật Dạ hừ lạnh một tiếng, không có một chút nào bị ảnh hưởng bởi lời uy hiếp nọ, lần này, Vũ Mị mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, nàng kéo kéo khóe môi, yếu ớt nói: “Chàng thả ta xuống trước đi, chúng ta bàn bạc kỹ hơn có được hay không? Có gì thì thương lượng thật tốt, chàng nói có đúng hay không?”

Nam nhân tiếp tục đi tới, không có chút ý tứ dừng lại nào, Vũ Mị vỗ vỗ bờ vai của hắn, cắn chặt hai hàm răng trắng, oán hận nói: “Ta đồng ý, ta đồng ý còn không được sao? Chàng nói khi nào thành thân thì chúng ta liền thành thân khi đó, như vậy còn không được sao?”

Dứt lời, bước chân nam nhân ngừng lại một chút, không lưu tình chút nào vỗ lên cái mông của nàng một cái: “Lời này là thật? Không phải là nàng đùa với ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Sao ta dám đùa với chàng được chứ? (1)

“Sao ta dám đùa với chàng được chứ?” Trong lòng Yêu Vũ Mị gào thét, thẳng thắn này, tạm thời bỏ qua cho chàng, trước tiên lấy lòng chàng sau đó bản tiểu thư sẽ tính toán nợ cũ với chàng thật tốt.

“Ngoan, sớm làm như vậy không được sao?” Thiên Duật Dạ vỗ vỗ mông nhỏ của Yêu Vũ Mị, dịu dàng ôm nàng vào trong ngực, “Vậy trước khi thành thân ta còn phải đem chuyện của ca ca nàng nói trước với nàng một câu chứ?”

“Hắn? Các người đã giải quyết xong rồi sao?” Yêu Vũ Mị vuốt ve tay của hắn, nhảy xuống, tiếp tục làm ổ ở trên võng, nhún mày nhìn hắn.

Thiên Duật Dạ thu hồi nụ cười, khôi phục nghiêm nghị, ngồi ở bên khác của ghế dựa nói: “Tình huống cụ thể đã xảy ra rồi, lần này là Thủ Vương muốn qua bên Nhân Vương gây sự, lại sợ thực lực của mình không đủ, nên mới kêu Ma vương có thù oán với chúng ta cùng đi, về phần sát hại mấy trăm người Nhạc gia, cũng là thủ hạ của Thủ Vương làm, mà Ma vương, cũng chính là ca ca của nàng, hẳn một người một ngựa đi trước, một thủ hạ cũng không mang theo. Ban đầu ở đây núi Từ Minh, cha mẹ và ca ca của nàng cũng là bị Thủ Vương giam cầm, Yêu Ma vẫn luôn ở trạng thái thờ ơ lạnh nhạt, cho nên chuyện này, hẳn nhiều nhất chỉ có thể coi là đồng lõa, thủ phạm chân chính là Thủ vương và Nhân vương.”

“Chàng chắc chắn? Không phải vì an ủi ta mới nói như vậy đấy chứ?” Đối với lời giải thích của Thiên Duật Dạ, Yêu Vũ Mị lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lại không muốn bởi vì quan hệ của bọn họ, làm cản trở phán đoán của hắn, đây là tội vì tình riêng mà làm rối loạn ki cương, nàng không muốn hẳn phải gánh vác chuyện này.

“Đĩ nhiên, đây là tam vương chúng ta đã hội thảo rồi đưa ra kết quả, Nhân Vương cùng Thú Vương cũng đã thừa nhận rồi.” Thiên Duật Dạ ôn nhu vuốt mái tóc của nàng, cho nàng một nụ cười an tâm.

“VẬY... SẼ XỬ HẮN TỘI DANH GÌ?” Nghĩ đến Yêu Ma vừa mới gặp lại Diệu Ngữ, Yêu Vũ Mị vẫn không nhịn được, mở miệng hỏi thăm.

Giống như biết trước lời nói kế tiếp của Vũ Mị, Thiên Duật Dạ cười nhạt: “Giám cầm ở cấm địa vương giới trong 5 năm.”

“Chàng... Ta có thể nói chàng đây là vì tình riêng mà làm rối loạn kỉ cương, hoặc là nước phù sa không cháy ruộng người ngoài chứ?” Đối với sự trừng phạt này, Yêu Vũ Mị cảm thấy ở trong đó mang theo ý tứ “khen thưởng” thì nhiều hơn.

Phải biết trong tam giới chỉ có cấm địa vương giới là khó như lên trời, tiến vào cấm địa vương giới tu luyện, hoặc là võ giả lập công lao nhất đẳng, hoặc là người phạm sai lầm bị bỏ tù, người có thực lực ở cấm địa chỉ có thể gặp mà không thể cầu cơ hội, ở cấm địa mà không có ý chí không thể nghĩ ngờ đó là một con đường chết. Theo Yêu Vũ Mị thấy, ca ca của mình chắc chắn có thực lực, chỉ cần hấn có lòng, nhất định có thể lập thành tích đi ra.

“Có thể, bởi vì ta chính là có tâm tình như vậy cho hấn đi vào, hơn nữa hấn cũng không có phản đối, rất sáng khoái đồng ý.” Nghĩ đến Yêu Ma lúc ấy đáng vẻ bình tĩnh khác thường, Thiên Duật Dạ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo nhìn về phía Vũ Mị: “Lại nói thêm cho nàng là, Diệu Ngữ muốn cùng hấn đi vào.”

“Cái gì? Chàng đồng ý rồi hả?” Vũ Mị vụt một cái ngồi dậy, trừng to mắt nhìn hấn, Thiên Duật Dạ khẽ vuốt cằm: “Lúc ấy Yêu Ma cũng rất kinh sợ, Diệu Ngữ chỉ nói mấy câu, hấn liền rung rung đồng ý. Nếu bọn họ không ý kiến, ta có thể có ý kiến gì?”

Vũ Mị trầm ngâm một lúc lâu, thở ra một hơi thật dài: “Nếu nàng ấy đã lựa chọn, thì đúng là chúng ta không có tư cách đi phản bác. Thôi được, phu thê cùng chung hoạn nạn, ta nên vui mừng thay bọn họ mới đúng. VẬY... Quyết định này của chàng, Thần vương cùng Tiên Vương đều không phản đối sao?”

“Nạp Lan dĩ nhiên là đồng ý, về phần Tiên Dao, ta cùng Nạp Lan đều đồng ý rồi, nàng ta có lý do gì mà cự tuyệt? Từ trước đến giờ thiếu số luôn phục tùng đa số.” Thiên Duật Dạ lơ đãng quay quay chiếc nhẫn, rất dễ nhận thấy, đối với nữ nhân Tiên Dao này, hấn không có nửa phần thiện cảm.

“Nam nhân bá đạo.” Vũ Mị bĩu môi, nhướn mí mắt, tiếp tục nói: “Nếu đã như vậy, sự việc này cũng xem như được giải quyết tốt đẹp.”

“Bọn họ muốn gặp nàng một lần...” mắt phượng trong veo của Thiên Duật Dạ chống lại đôi mắt thanh nhã của Vũ Mị, nhàn nhạt mở miệng.

Vũ Mị khẽ cau mày, không tiếng động thở dài: “Vậy thì gặp một lần đi, ta cũng muốn biết, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để cho nàng trốn tránh chúng ta nhiều năm như vậy.”

“Người đang ở bên ngoài, chúng ta đi chứ?” Thiên Duật Dạ dương lên nụ cười thật tươi, thấy sắc mặt của Vũ Mị biến đổi trong nháy mắt, lập tức giải thích: “Bọn họ ngày mai sẽ phải tiến vào cấm địa, cho nên ta tự chủ trương để cho bọn họ chờ ở bên ngoài, nàng sẽ không vì chuyện này mà tức giận chứ?”

Vũ Mị há miệng, nhìn Thiên Duật Dạ cười quỷ dị ở trước mặt, giọng nói hết sức khó chịu gằn nhẹ: “Tiện nam nhân, chàng lừa ta?”

Thiên Duật Dạ ai oán nhìn nàng một cái nói: “Hấn đi chuyến này chính là năm năm, chúng ta thành thân nhất định nàng sẽ không thấy được bọn họ, dù sao cũng là người thân bên nhà mẹ đẻ, ta cảm thấy nàng cần phải gặp mặt, nên liền an bài, nương tử, vì phu cũng là có lòng tốt, nàng sẽ không vì chuyện này mà so đo với ta chứ?”

Vũ Mị nhìn hấn với con mắt tối đen, hận đến nghiến răng, cuối cùng đem lời muốn nói nuốt xuống, người đàn ông này luôn ăn nàng sạch sẽ, mỗi lần đều làm cho nàng tức chết mà không nói được, còn làm cho nàng có hỏa mà không thể phát, Thiên Duật Dạ, chàng được lắm, ta sẽ nhớ lần này, Hừ!

Nhìn Vũ Mị dậm chân rồi đi, Thiên Duật Dạ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn bốn phía một chút, phát hiện không có ai, cuối cùng buông lỏng cảnh giác, sửa sang lại quần áo, nhanh chóng đi theo: “Nương tử, chờ ta một chút, đi nhanh như vậy làm gì?”

“Chàng tốt nhất cách xa ta một chút, lỡ ta không cẩn thận, vung quả đấm đến mắt của chàng, đến lúc đó chàng cũng đừng oán ta.” Nữ nhân vung vung quả đấm, ác độc uy hiếp.

Nam nhân dương dương tự đắc, vui vẻ ôm nàng vào trong ngực, đương nhiên không để tâm đến lời nói ác độc của nàng. Nữ nhân bị giam trong ngực, trong lòng âm thầm tức giận, lại không phát tác được, nam nhân há hê dương dương tự đắc. Nhóc con, cùng gia chơi đùa, nàng còn non lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Sao ta dám đùa với chàng được chứ? (2)

Trong phòng tiếp khách an tĩnh khác thường, sau khi Thiên Duật Dạ và Yêu Vũ Mị đi vào, Cung Tuyết tự tay đưa lên trà bánh, bốn người cứ trầm mặc

như vậy. Lúc trước Yêu Ma thích mặc Trương Dương Hồng Y, vậy mà hôm nay không thấy, thay vào đó là một bộ áo đen trầm ổn, giữa hai lông mày còn mang theo đau thương nhân nhật, mà Diệu Ngữ, là một bộ váy lụa mỏng màu vàng nhạt, mỹ lệ mà quyến rũ ngồi ngay ngắn ở một bên, hai người trầm mặc, khiến Vũ Mị bất giác cau mày, đây là đang làm gì?

Ngay lúc Vũ Mị đánh ngáp vô số lần, Yêu Ma đột nhiên phá vỡ sự im lặng, lời nói trầm thấp sâu kín nhìn về phía Vũ Mị: “Muội muội, ca ca xin lỗi ngươi, còn có thẹn với lời dặn dò của cha mẹ, suýt nữa làm tổn thương tính mạng của ngươi, ta biết bây giờ nói gì cũng đã muộn. Ca ca vẫn muốn nói với ngươi một tiếng, thật xin lỗi!” Dứt lời, lời kéo Diệu Ngữ cùng quỳ gối trước mặt của Vũ Mị.

Vũ Mị đang ngáp nhìn tất cả sự việc trước mắt, động tác dừng lại, vội vàng đứng lên, cố gắng kéo Yêu Ma cùng Diệu Ngữ, bắt đắ dĩ dùng sức thể nào cũng không đứng dậy, liếc mắt thấy Thiên Duật Dạ không lo lắng mà ngồi một bên uống trà, nhất thời giận dữ sợ: “Nam nhân chết tiết, còn uống..., sao không uống phân của chàng, sừng sò cái gì? Lại đây kéo bọn hán đứng lên mau?”

Đối với nương tử nhà mình gào thét, Thiên Duật Dạ thông minh lựa chọn không nhìn, cũng không thấy có hành động, chỉ nói với Yêu Ma đang quỳ trên mặt đất: “Ta khuyên ngươi nên đứng lên, nếu không đến lúc đó mà chịu không nổi, ngay cả ta cũng sẽ hận ngươi.”

Lời nói của Thiên Duật Dạ, khiến Yêu Ma có chút do dự, nhưng rất nhanh đã lời kéo Diệu Ngữ đứng lên, ngồi sang một bên, tiếp tục cúi đầu không nói lời nào.

Vũ Mị cảm thấy không khí như vậy quá mức đè nén, rốt cuộc không nhịn được mà hỏi: “Ngữ nhi, năm đó đến tết cùng đã xảy ra chuyện gì? Để cho ngươi trốn tránh ta và ca ca như vậy?” Cuối cùng nàng cũng gọi hán là ca ca, Yêu Ma há to mồm, môi mỏng hơi run: “Mị nhi, muội...”

“Chuyện trước kia đều đã qua rồi, mặc kệ như thế nào, hai người cũng là ca ca và tẩu tẩu của muội, chuyện này, dù ai cũng không thể nào thay đổi.” Vũ Mị bị ánh mắt nóng bỏng của hán nhìn chăm chú đến khó chịu, quả quyết bỏ qua một bên, Yêu Ma kích động tràn ngập nước mắt, không ngừng gật đầu: “Cám ơn, cám ơn!”

Diệu Ngữ nhìn chuyện xảy ra như vậy, mặc kệ hiềm khích lúc trước với Vũ Mị, trong lòng cũng kích động tốt đỉnh, sau khi điều chỉnh lại một chút tâm tình, lúc này mới yếu ớt mở miệng: “Năm đó ta bị Nhân vương mang đi, hán nói cho ta biết, ta bị huynh đệ Ma vương thay phiên cường bạo. Hơn nữa lúc đó thật sự trên người ta cũng có dấu đỏ, ta đã không suy xét, cũng không có cảm giác gì, đã hồ đồ lựa chọn tự sát, hèn phách bị Nhân vương lấy đi, đặt ở trên người Tà Hộ Pháp của hán, cứ như vậy đã trốn tránh các ngươi toàn bộ một ngàn năm. Cho đến ngày muội cùng Yêu Ma tuyên chiến với nhau, Yêu Vương, Thần vương dẫn người thu phục Nhân Vương, từ trong miệng hán, ta mới biết thì ra năm đó ta không có bị thay phiên cường bạo, mà chỉ bị hán ngược đãi, một khắc kia, ta hận không thể đi lên xé xác hán. Nhưng Hoa Lưu Băng đã ngăn cản ta, nói cho ta biết các ngươi đang tự giết lẫn nhau, cho nên, ta đã chạy tóit. Bây giờ, ta nói lời xin lỗi với các ngươi, thật xin lỗi, ta thật sự không cố ý. Mị nhi, hãy tha thứ cho ta, cầu xin muội tha thứ cho ta!”

“Được rồi Ngữ nhi, chuyện này tẩu cũng không có lỗi gì với muội, chỉ cần trong lòng tẩu thoải mái, quên hết mọi chuyện, cùng ca ca yên ổn sống qua ngày, vậy thì muội yên tâm rồi.” Mặc dù Ngữ nhi nói với giọng điệu mây bay gió thoảng, nhưng Vũ Mị biết, những năm này, tẩu ấy cũng không dễ chịu. Nhất là năm đó sau khi tỉnh lại được cho biết bị thay phiên cường bạo, thì bất kỳ một cô gái nào, cũng sẽ quá quyết lựa chọn tự sát, về phần suy xét hay không suy xét, đã không còn quan trọng, thân là nữ nhi, nàng cảm thấy đau lòng thay tẩu ấy. Vì đau lòng, cho nên, từ trước đến nay, chưa bao giờ nàng nghĩ muốn hận bọn họ.

“Cám ơn muội, Mị nhi.” Tất cả đều không cần nói, nhìn đáy mắt của Vũ Mị toát ra sự ân cần, lỗ mũi Diệu Ngữ đau xót, nước mắt đè nén không nổi nữa mà rớt xuống. Họ đã từng là chiến hữu cùng chung hoạn nạn, đã từng là hoa tỷ muội thân mật gắn bó, giờ đây, càng thêm tương thân tương ái, có những thứ này, vậy là đủ rồi, thật sự đủ rồi.

“Bộ Phụng Bào này, là ta tự tay thêu cho muội, không được thấy muội mặc lên, ta rất tiếc nuối, muội cùng Tu La Vương nhất định phải hạnh phúc, biết không? Ta và ca ca muội ở cảm địa chắc chắn sẽ chúc phúc cho các muội đầu bạc răng long.” Diệu Ngữ trịnh trọng đặt Phụng Bào nàng tự tay thêu lên tay Vũ Mị.

“Cám ơn tẩu tẩu của ta, cũng cảm ơn ca ca, cầu nguyện cho các người bình an trở về, muội muội sẽ cử hành hôn lễ long trọng cho các người, nhất định phải trở lại, ta chờ hôn lễ của các người đó.” Nói xong lời cuối cùng, ba người ôm nhau mà khóc, lần đoàn tụ này thật ngắn ngủi, thương thay cho phần duyên phận bị trễ này, chúc phúc cho các người, ca ca và tẩu tẩu của ta!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khứ Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Yêu Vương ném tú cầu tuyển tân nương (Một)

Sau khi tiễn Yêu cùng Diệu Ngữ, tâm tình Yêu Vũ Mị rất sa sút, Thiên Duật Dạ sợ nàng ở nhà buồn bức, vì vậy quả quyết mang nàng ra ngoài du ngoạn.

Hôm nay, hai người đi ngang qua khu vực Yêu Tộc thì dừng lại ở một thôn nhỏ không tính là phồn hoa rồi quyết định ở lại dùng cơm trưa, đột nhiên nhìn thấy tất cả nam nữ già trẻ cùng chạy về một phương hướng, hiếu kỳ nổi lên, Yêu Vũ Mị không để ý tới việc đang ăn cơm, kéo Thiên Duật Dạ chạy theo, cho đến phía trước một hồng lâu cao ba tầng, nhìn các chàng trai cô gái xung quanh mắt của bọn họ lộ ra mừng rỡ. Còn có những dải lụa đỏ, đèn lồng màu đỏ, cộng thêm thắm và những bộ trang phục đỏ thì Yêu Vũ Mị mới chợt hiểu ra, cười hi hi nhìn Thiên Duật Dạ: “Xem ra là cô gái nhà nào ném tú

cầu chọn phu quân rồi!”

Thanh niên đứng ở cửa nhìn cặp nam nữ quái dị bên cạnh một cái, vừa định mở miệng nói chuyện, lại nghe thấy người vây xem xung quanh hô lên: “Ra rồi, ra rồi.” Thanh niên lo xem náo nhiệt, cũng quên phải nói gì.

Trên tầng thứ ba của hồng lâu có hai vị nữ tử xinh đẹp mặc áo đỏ đi ra, nhìn mọi người ở dưới đài, khẽ mỉm cười, cất giọng hô: “Xin mọi người im lặng!” Dứt lời, trong nháy mắt quả nhiên dưới đài yên tĩnh lại, Yêu Vũ Mị kinh ngạc, liên tục cảm thán: “Xem ra gia đình kia ở trấn nhỏ này có chút thực lực, nhìn xem chỉ một câu nói mà có sức ảnh hưởng rất lớn.”

Thiên Duật Dạ cau mày nhìn nàng: “Người khác ném tú cầu, nàng xem náo nhiệt cái gì? Chúng ta nên đi thôi?” “Không cần, không phải chàng đã nói là dẫn ta ra ngoài chơi đó sao? Ném tú cầu ở cổ đại này, người ta vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy, ta muốn nhìn mà!” Xưa nay chưa thấy Vũ Mị làm nũng bao giờ, vì để được ở lại, mà có thể làm nũng với hắn, nam nhân nào đó vô cùng hưởng thụ ôm eo của nàng, bất đắc dĩ nói: “Nhìn xong thì lên đường đó, biết không?” Vũ Mị tùy tiện gật đầu một cái: “Yên tâm yên tâm!”

Lúc này, một vị nữ tử áo đỏ ở bên trái nhìn có vẻ là người thông minh mỉm cười mở miệng: “Rất tốt, đầu tiên cảm tạ mọi người đã đến tham dự, quy củ của chúng ta không cần phải nói nhiều, người nào cướp được tú cầu, người đó chính là quý nhân của nhà chúng ta, Uyển Nhi, ném đi!” Dứt lời, nhìn về phía nữ tử áo đỏ tướng mạo luôn vui vẻ ở bên cạnh, nữ tử kia nhìn nàng gật đầu một cái, nhận lấy một tú cầu làm bằng gốm đỏ thẫm từ trong tay nha hoàn, quét mắt nhìn dưới đài từ trái sang phải một cái, hít sâu một hơi, dùng sức ném ra ngoài..

Tú cầu bay tới bay lui trong đám người xem náo nhiệt, nam nữ già trẻ cùng ra trận, qua trái một cái lại hạ xuống, chơi đùa thật náo nhiệt, Vũ Mị nhìn đám hỗn loạn này hoa cả mắt: “Ai ai, chàng nói xem những nữ nhân này cùng các lão nhân, lão thái thái kia xem náo nhiệt gì đây? Người ta ném tú cầu chọn rể, cũng không phải là ném tú cầu chơi, những người này, sao lại không có mắt nhìn như vậy chứ?”

Khỏe môi của Thiên Duật Dạ co rút, ôm bả vai của nàng, tức giận: “Nàng gấp cái gì? Cái này gọi là bầu không khí náo nhiệt, biết không? Những lão nhân cùng các nữ nhân này gây chuyện là vì người nhà của mình mà đoạt đây?”

“Nhưng người ta chưa nói có thể làm thay mà?” Vũ Mị bĩu môi, Thiên Duật Dạ nhú mày tiếp tục: “Nhưng người ta cũng không nói không thể làm thay không phải sao?”

Vũ Mị nghe vậy, bất đắc dĩ gật đầu.

Nhưng, đang lúc hai người nói chuyện, đám người đoạt tú cầu đột nhiên phát sinh biến hóa, lại là nữ nhân cướp thì nhiều, nam nhân cướp thì ít, mấy lão đầu dứt khoát không động thủ mà chỉ xem náo nhiệt, lần này nàng càng thêm kỳ quái, không hiểu nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân vẫn ôm eo của nàng: “Nữ nhân cũng có thể giành tú cầu sao?”

“Như thế nào? Có thấy hứng thú không? Hay là, nàng cũng đi chơi một chút đi?” Thiên Duật Dạ nhìn tú cầu trong đám người này lúc cao lúc thấp, cảm thấy thật thú vị, lập tức khuyến khích Vũ Mị bên cạnh đi lên chơi đùa, nhiều ngày nay nàng nản lòng thoái chí, khó khăn lắm mới thấy nàng vui vẻ như vậy, đương nhiên hết sức tán thành.

“Thật? Ta có thể đi chơi một chút sao?” Vũ Mị mang theo cặp mắt hưng phấn mong đợi nhìn Thiên Duật Dạ, Thiên Duật Dạ cọ cọ chóp mũi của nàng, cung chiêu nói: “Nếu thích thì nàng cứ đi, có cái gì mà không thể chứ?” Vũ Mị vừa nghe, lập tức gật đầu: “Vậy thì tốt, phải đi lên chơi một lần!” Dứt lời, dưới bàn chân đạp một cái, từ y nhanh nhẹn bay lên, hai ba lần liền văng vèo ôm tú cầu vào trong lòng, vẫn không quên ném một ánh mắt hờ hững về phía Thiên Duật Dạ. Vậy mà, đang lúc nàng chuẩn bị ném tú cầu ra thì tiếng keng đúng lúc này vang lên, thân thể Vũ Mị cứng đờ, ôm tú cầu trong ngực, lúng túng nhìn nữ nhân áo đỏ ở đứng trên hồng lâu, nàng cười nhạt, mà dưới đài cũng trong nháy mắt an tĩnh lại, ánh mắt của mọi người cùng nhau nhìn về hai người, thỉnh thoảng phát ra từng đợt âm thanh kinh hô.

“Trời ơi, sao vừa rồi không chú ý tới, trong thôn chúng ta xuất hiện đôi nam nữ đẹp mắt như vậy từ khi nào?”

“Đúng vậy đúng vậy, người xem nữ nhân này thật đẹp nha, từ y mặc ở trên người của nàng có vẻ đẹp thật thoát tục.”

“Nam nhân bên cạnh nàng là ai vậy? Quá tuấn tú rồi, hai người này không phải người trong thôn chúng ta thì phải? Hình như là người bên ngoài đó?”

“Nữ nhân này thật sự rất may mắn nha, đoạt được tú cầu xem ra nửa đời sau không cần lo lắng gì rồi.”

“Cũng không hẳn, nữ nhân đẹp như vậy mới xứng với công tử nhà chúng ta, tuyệt đối xứng đôi với nhau.”

...

“Đợi chút? Có ý tứ gì? ‘nữ nhân đẹp như vậy mới xứng với công tử nhà chúng ta? ‘đây là ý gì?’” Đang lúc Yêu Vũ Mị lúng túng ôm tú cầu nghe lời nói của đám người bên cạnh, thì thấy thiếu nữ áo đỏ lại mang theo nụ cười thỏa mãn đang đi tới, sau đó đứng lại, cung kính thi lễ với nàng, vui vẻ nói: “Chúc mừng cô nương đoạt được tú cầu, công tử nhà ta cho mời ngài đi vào, lập tức mặc áo cưới, bái thiên địa, quyết không nuốt lời.”

“Đợi chút? Người nói cái gì? Công tử nhà người? Còn bái thiên địa? Oh, Oh my God, đây là cái tình huống gì?” Sắc mặt Yêu Vũ Mị tái đi, khiếp sợ trốn to hai mắt, tình huống gì đây, không phải là nữ nhân ném tú cầu, mà là nam nhân ném tú cầu sao?

“Không phải là nữ nhân ném tú cầu sao? Đáng chết, sao lại thành nam nhân?” Thiên Duật Dạ đứng ở một bên nghe lời nói của nữ tử áo đỏ, khuôn mặt tuấn mỹ liền đen lại, nam nhân lại có thể ra ngoài ném tú cầu hả? Choáng nha, thời thế thay đổi từ lúc nào vậy? Hắn không ra khỏi cửa chỉ mới có ba tháng mà thôi nha?

Nữ nhân áo đỏ kỳ quái liếc mắt nhìn Thiên Duật Dạ một cái, chậm rãi nói: “Chỉ sợ là công tử làm rồi? Hôm nay là công tử nhà ta ném tú cầu chọn dâu, chuyện này mọi người đều biết đó nha? Không tin, người hỏi mọi người xem?”

Những người vây xem vừa nghe, gật đầu liên tục: “Đúng vậy đúng vậy, hôm nay là Bãng công tử ném tú cầu chọn dâu, toàn bộ dân chúng trong thôn chúng ta đều chạy tới xem, các người chưa rõ tình huống gì, còn dám chạy tới giành tú cầu?”

Yêu Vũ Mị bị dân chúng nói như vậy mặt lúc trắng lúc xanh, mà Thiên Duật Dạ là đen mặt, trán càng thêm nổi gân xanh, hiển nhiên là tức giận không nhẹ, thấy tình trạng này, Vũ Mị lo lắng nuốt một ngụm nước bọt, xong rồi, lần này làm thế nào để giải quyết đây?

“Thiên huynh lâu ngày không gặp, sao tính khí vẫn nóng nảy như vậy?” Âm thanh ưu nhã chậm rãi vang lên ở phía trước hai người, Vũ Mị cau mày lại, mặt Thiên Duật Dạ đen lại, đáng chết, sao âm thanh này quen tai thế này?

“Xem ra Mị nhi cũng không nhất thiết là duyên phận định trước của người, người nói đúng không?” Giọng nam ưu nhã dễ nghe lần nữa vang lên, lại làm cho Vũ Mị mạnh mẽ mẽ mẽ rung mình một cái, đợi chút, âm thanh này không phải...?

Cho đến khi bên trong hồng trường ở hồng lâu đối diện, nam tử như tiên giáng trần đi về phía nàng thì nụ cười nơi khóe môi Yêu Vũ Mị hoàn toàn tắt ngấm, lập tức bị sét đánh ngoài khe hở trong sống, sau một hồi khá lâu, mới dờ khóc dờ cười nhìn nam nhân tóc đen sắc mặt tức giận bên cạnh, nhỏ giọng lầm bầm: “Này, chuyện này không liên quan đến ta nha, tú cầu này là chàng để cho ta giành lấy, không có một xu quan hệ với ta...”

Thiên Duật Dạ chậm rãi quay đầu lại, Vũ Mị vẩy tay lui một bước, tiếp tục phủ nhận: “Chuyện không liên quan đến ta, muốn đi giải quyết, cũng là chàng đi giải quyết, không liên quan đến ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Yêu Vương ném tú cầu tuyển tân nương (Hai)

Thiên Duật Dạ hít sâu một hơi, đang định mở miệng, lại bị giọng nói của Hồng Y nam tử chặn lại: “A, Mị Nhi, mới ba tháng không gặp, nàng đã ngày càng sáng chói, đẹp mắt hơn, thật không ngờ đến, cuối cùng người lấy được tú cầu lại là nàng, không biết được, đây có phải là món quà ông trời đã ban cho ta hay không, hả?”

“Hoa Lư Bãng, bớt nói nhảm đi!” Yêu Vũ Mị trừng mắt, nhìn thấy ánh mắt đen nhánh của Thiên Duật Dạ đang ẩn chứa bão tố vô tận, làm nàng rụt cổ một lần nữa, ***, sao lão nương lại toàn gặp những chuyện xui xẻo như vậy chứ? Lại là trong tình huống xấu hổ như thế này? Trực tiếp đi vào lõi cái tên yêu nghiệt kia ra đánh chết là được, tránh để mình lo lắng sợ hãi nữa.

“Cái kia, Mị Nhi nói rất đúng, chúng ta nhanh chóng đi bãi đường thành thân, nhìn ta đây, chỉ lo nói chuyện phiếm, lại quên mất chuyện chính cần phải làm.” Hoa Lư Bãng nói xong, liền nắm lấy cánh tay trắng như ngọc của Yêu Vũ Mị, đi ra giữa đường, lại bị Thiên Duật Dạ đang tức giận ngăn lại: “Nữ nhân của lão tử, người cũng dám mơ tưởng đến sao? Hoa Lư Bãng, mấy ngày không gặp, người nghĩ mình có khả năng này sao, hả?”

Hoa Lư Bãng lạnh lùng nhìn về ánh mắt đang ẩn chứa tức giận của tử y nam tử, không để ý chút nào mà nở một nụ cười: “Nữ nhân của người hả? Không phải chứ, nàng là người đón lấy tú cầu của ta, nên hiện tại, nàng là nữ nhân của ta đó.” Nói xong, cũng không để ý đến trán của Thiên Duật Dạ đã nổi đầy gân xanh, quả quyết nắm lấy cánh tay trắng như ngọc của Vũ Mị, mạnh mẽ lôi kéo nàng đi về phía hi đường.

Lúc này trên trán của Vũ Mị hiện lên ba vạch đen, nàng run rẩy khóe môi, nhìn thấy vẻ mặt dĩ nhiên là vậy của hắn, bắt đầu đỡ đỡ trán: “Hoa Lư Bãng, đừng đùa giỡn nữa, nếu còn tiếp tục đùa, sẽ có án mạng xảy ra đó!”

Đang kéo nàng đi bỗng nhiên Hoa Lư Bãng dừng lại, quay đầu chống lại ánh mắt bắt đầu dĩ dĩ của Vũ Mị, chợt lạnh lùng nói: “Đùa giỡn? Hiện tại đầu óc ta đang rất tỉnh táo, ta biết mình đang làm cái gì, sao có thể cho đó là đùa giỡn được chứ? Mị Nhi, bây giờ nàng là tân nương tử của ta, đi theo ta đi.”

Giọng nói bá đạo khác hẳn với vẻ ngoài nho nhã lễ độ của thường ngày, hẳn như vậy, là điều mà Yêu Vũ Mị chưa bao giờ thấy qua, trong khoảng thời gian ngắn, nàng lại quên mất phản ứng, ngây ngốc nhìn hắn kéo mình đi, nhìn thấy thế, tử y nam tử tức giận ngập trời, nắm chặt lấy cánh tay phải của nàng, dùng sức kéo về phía sau, ngã vào lòng của Thiên Duật Dạ, mà phát kéo đó, làm Yêu Vũ Mị đau đến nhúu cả chân mày, mà lúc này Thiên Duật Dạ đang nổi giận đùng đùng, nên không ý thức được hành vi thô bạo của mình.

Ánh mắt lạnh lùng của Hoa Lư Bãng thấy một màn như vậy, tức giận mà dừng bước lại, lạnh lùng nhìn Thiên Duật Dạ, giọng điệu hết sức khó chịu nói: “Nếu người tức giận thì cứ nhắm vào ta, đừng đối xử với nàng như vậy, chuyện này không có liên quan đến nàng.” “Dứt lời, định nắm lấy cánh tay của Yêu Vũ Mị, lúc sắp nắm được lại bị nàng nghiêng người trốn tránh: “Ta, ta không sao cả.”

Cho đến lúc này, Thiên Duật Dạ mới biết được mình trong lúc không để ý đã tổn thương đến nàng, trừng mắt nhìn về vết xanh tím trên cánh tay của nàng, có chút khó chịu nói: “Nàng ngu ngốc đó hả, bị đau sao lại không kêu lên?”

Vũ Mị mím môi, uất ức làm đỏ bừng hai bên má, sau đó nước mắt lăn lăn rơi xuống: “Chàng còn hung dữ với ta, ta không thèm quan tâm đến chàng, ta

không thêm quan tâm đến chàng nữa."" Nói xong, gạt tay của Thiên Duật Dạ ra, vừa khóc vừa đẩy đám người, không quay đầu lại mà chạy đi.

Thiên Duật Dạ thấy thế, tức giận nhìn về phía Hoa Lư Băng: ""Đều tại ngươi làm hại ta gặp phải chuyện này, ngươi chờ đó cho ta, lão tử sẽ không tha cho ngươi."" Dứt lời, nhún chân một cái, phi thân đuổi theo, còn Hoa Lư Băng nhìn về bóng lưng bọn họ rồi đi, ánh mắt mờ mịt không hiểu chuyện gì cả.

""Chủ tử, thật ra lão chủ nhân sắp xếp cho ngài với Thanh Nhiên tiểu thư cũng không tệ, ngài cũng nên thử kết giao với mấy nữ nhân khác, chứ không nên treo cổ mình lên một cái cây có đúng hay không ạ?"" Tình nghịch hướng Hoa Lư Băng nháy mắt một cái, lúc này, có khi những điều nàng nói đều là phí công, tình yêu, không phải là thứ mình thích là có được, nó chỉ có được khi cả hai đều thấu hiểu lẫn nhau, như vậy mới gọi là một tình yêu hạnh phúc, nếu không, ngược lại sẽ làm cho đối phương chán ghét, giống như vừa rồi, sở dĩ Tu La Vương phi khóc nói rồi khỏi, cũng chỉ là để cho hai nam nhân có một bậc thang mà thôi, nàng không muốn ai bị tổn thương cả, nên vì lợi ích chung mà để bản thân chịu oan ức một chút, hy sinh chính mình. Một nữ nhân như thế, làm cho nàng rất bội phục!

Ánh mắt đau buồn của Hoa Lư Băng dần dần biến mất, thay vào đó là chút tươi cười: ""Ngươi nói rất đúng, tháng sau nàng sẽ thành hôn, thật sự ta không nên có những ý nghĩ khác mới phải, cho nên, hôm nay có thể coi như ta hoàn toàn hết hi vọng đối với nàng ấy, Nạp Lan Diễm, Quý không biết chữa được vết thương này như thế nào, không được, ta phải đi hỏi bọn họ mới được."" Dứt lời, bước chân đi, đi về hướng Thần giới.

Nhìn bộ dáng nhẹ nhõm của chủ tử nhà mình, mặt nàng lại lộ ra chút tươi cười: ""Chủ tử, nhất định người sẽ tìm được hạnh phúc của chính mình, nhất định!"" Nghĩ tới đây, nàng nhanh chóng lôi kéo Uyển Nhi đi theo, là nha hoàn bên người của chủ tử, các nàng không dám có nửa điểm qua loa chút nào.

""Mị Nhi, nàng chờ ta một chút, nàng chạy nhanh như thế làm cái gì hả?"" Thiên Duật Dạ nhìn Yêu Vũ Mị đang chạy như điên, không nhận được mở miệng nhắc nhở nàng, quả nhiên, Vũ Mị sau khi nghe thấy những lời này, liền bước chậm lại, sau vài chục bước, trực tiếp ngồi lên một tảng đá lớn mà thở hổn hển: ""Mẹ ơi, lâu rồi không chạy một quãng đường xa như vậy, trời ơi, nơi này là nơi nào thế?"" Nhìn núi non nhấp nhô ở bốn phía, đằng sau là một dòng suối nhỏ, phía trước là một rừng cây, không nhận được hết lên: ""Sao ta lại chạy đến nơi này làm gì chứ? Không phải chúng ta bị lạc rồi đấy chứ?""

Thiên Duật Dạ đã sớm khôi phục lại thể lực, vòng tay qua thắt lưng của Yêu Vũ Mị, cùng nhau ngồi xuống tảng đá lớn, lo lắng nhìn mảy mai, cúi đầu xem cánh tay của nàng: ""Có đau hay không? Thành thật xin lỗi nàng, vừa nãy ta nhất thời xúc động, ta không nên tức giận đối với nàng.""

Hắn vừa nói xong, Yêu Vũ Mị liền không nhận được nhìn hắn như rơm rạ: ""Lần này lại ngu ngốc, đắc tội với Hoa Lư Băng rồi, mà, sao ta lại cảm thấy, dường như huynh ấy đứng ở trên võ đài, đảo sẵn một cái hố lớn, chỉ chờ chúng ta nhảy vào thôi hay sao vậy?""

""Nha đầu ngốc này, sao bây giờ nàng mới nghĩ tới hả? Mà... Việc này cũng không thể trách hắn được, tháng sau chúng ta sẽ thành hôn, mà hắn lại bị lão Yêu Vương ép buộc một mối hôn sự, có lẽ hắn nghĩ trước sau gì cũng phải thành thân, nên muốn tranh thủ một lần đi? Nhưng lại không nghĩ rằng, tự nhiên nàng lại tự hủy đi hình tượng của mình, khóc lóc rồi đi, nàng phải biết, lúc nàng mềm yếu như vậy, là điều chúng ta cũng chưa nhìn thấy bao giờ, sao nàng có thể nghĩ ra cách như thế để hóa giải lúc xấu hổ đó vậy hả?""

""Không có gì, dưới tình huống như vậy, không phải nữ nhân bình thường sẽ phản ứng như thế hay sao? Khụ khụ, lại bị chàng nhìn ra, thế còn Hoa Lư Băng..""

""Đương nhiên cũng nhìn ra, nếu không, hắn có thể không đuổi theo nàng hay sao?""

""À, ta cũng không nghĩ tới huynh ấy sẽ làm như vậy, ta thấy bộ dạng trước kia của huynh ấy, đã sớm buông xuôi rồi chứ, sao tự nhiên lại làm ra chuyện tình điên cuồng như vậy?""

""Trước kia chúng ta chưa có thành thân, hắn cũng không bị ép buộc phải thành thân, tự nhiên không lo lắng gì rồi? Nhưng còn bây giờ, hắn mà không nóng nảy, thì ta mới cảm thấy kỳ lạ đó!""

""Ta... Ôi, không biết phải nói cái gì mới đúng nữa.""

""Cho nên, nàng nhanh chóng gả cho ta đi, như vậy bọn họ không cần phải nhớ thương nàng suốt ngày nữa.""

""Thiên Duật Dạ, ngươi thật không biết xấu hổ, sao ngươi lại là một người đê tiện như thế hả? Nếu Mị Nhi đã không đồng ý, thì đương nhiên có đạo lý của nàng, ngươi còn thúc giục cái gì hả?"" Ngay thời điểm Yêu Vũ Mị định há miệng trả lời, đột nhiên bóng dáng lấp lánh kim quang của Nạp Lan Diễm hiện ra, lời nói bất thành lời của hắn làm hai người bị dọa sợ không nhẹ, ngay lập tức hai người đứng lên lui về sau vài bước, xoay người nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Nạp Lan Diễm: ""Sao ngươi đến được đây hả?""

""Hừ, vớ kịch đặc sắc như vậy, làm sao lão tử có thể bỏ qua được chứ? Không chỉ có mình ta, còn có cái tên với khuôn mặt vô cảm cũng tới nữa, này..."" Nạp Lan Diễm khẽ nhíu mày, thấy thế Yêu Vũ Mị mới thấy Quý cách đó không xa nhìn về phía khe nước mà ngăn người, khóe mắt bắt đầu run rẩy: ""Hai người các ngươi... Làm cái gì ở đây vậy?""

""Ồ sau lưng nghe người khác nói chuyện, da mặt đúng là tu dưỡng thật tốt!"" Thiên Duật Dạ khoanh hai tay ôm ngực, đáy mắt chứa đầy châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Thần Vương, Quỷ Vương muốn liên thủ (Một)

"Hừ, lão tử không cần phải nghe lén, đây là lão tử nghe một cách quang minh chính đại." Nạp Lan Diễm không chút nào yếu thế ưỡn thẳng sống lưng, ngẩng đầu lên nhìn hần nói: "Đại hôn vào mùng tám tháng sau, hả?"

Đáy mắt Thiên Duật Dạ khẽ nhếch lên, khuôn mặt hiện lên ý cười sâu xa: "Thiếp mừng, hình như đã đến tay người rồi mà? Bây giờ nói những lời này có ý tứ gì?"

"Không có gì, chỉ là... Muốn cùng với người thương lượng một việc." Nạp Lan Diễm quay đầu nhìn về phía xa mà bức bối, cái tên Quỷ Vương vẫn còn đứng ở nơi đó mà nhìn về phía khe nước, hần không nhìn được thấp giọng gào thét: "Khe nước kia có gì đẹp? Mà từ lúc tới đây cứ nhìn, nhìn mãi, chính sự muốn nói ở đâu hả, còn không mau tới đây nhanh lên?"

Yêu Vũ Mị nhìn không nổi, xoa xoa trán, nàng phát hiện, mỗi lần gặp phải Nạp Lan Diễm, nàng lại cảm thấy như cơ thể mệt mỏi vô lực rồi lại phải dắt theo một con lừa nữa, không biết mấy người này, chính sự mà bọn họ muốn nói đến là cái gì nữa?

Quỷ Vương nghe xong, lập tức bình thân bước tới, rồi sau đó đứng bên cạnh Nạp Lan Diễm, không nói cái gì, chỉ im lặng nhìn Yêu Vũ Mị, thấy ánh mắt hần trắng trợn "nhìn" như vậy, ngay lập tức làm cho Thiên Duật Dạ ý thức được, hai người này vẫn chưa từ bỏ ý định, chắc chắn dẫn đến gây sự, chột, không nói những lời vô ích, hừ lạnh một tiếng: "Nói đi, các người muốn làm gì hả? Mang ra nói cho rõ ràng, tránh để trong lòng lão tử không thấy thoải mái."

"A, người nghĩ chúng ta tới gây chuyện?" Cánh tay đang phe phẩy quạt của Nạp Lan Diễm dừng lại, cảm giác quanh thân trên dưới tràn đầy một loại khí tức cuồng dã ngang ngược.

"Có chuyện mau nói còn có rắm mau thả, ở đây lão tử không phí thời gian rảnh rỗi của mình với các người." Thiên Duật Dạ buồn bực xoa xoa huyết Thái Dương, cùng lúc khoe miệng cũng lộ ra một chút không kiên nhẫn.

"Được, thẳng thắn, nếu đã như vậy, chúng ta cũng không có nhiều lời. Nếu người muốn ở trong hôn lễ ta cùng Quỷ làm tân khách một cách đàng hoàng, nhất định phải đáp ứng với chúng ta một việc." Tròng mắt Nạp Lan Diễm khẽ suy tư một chút, rồi nhìn về phía Thiên Duật Dạ.

Cảm Thiên Duật Dạ hơi hướng về phía trước, Nạp Lan Diễm lại nói tiếp: "Không phải người muốn dẫn Mị Nhi đi dạo phố cho khuây khỏa hay sao? Nửa ngày sau đó, sẽ do chúng ta làm dẫn đường, còn người, thì quay về cung Tu La Vương xử lý công văn, đến lúc mặt trời lặn, chúng ta sẽ đưa nàng trở về nguyên vẹn, người nghĩ thế nào?"

"Cái quái gì, các người làm người dẫn đường cho Mị Nhi? Dựa vào cái gì? Nàng là Vương phi của ta, là Vương Hậu của ta, không phải là những nữ nhân lộn xộn kia, dựa vào cái gì lão tử phải yên tâm giao nàng cho hai người các người hả?" Thiên Duật Dạ vừa nghe, không nhìn được cười to, đuôi mày khoé mắt đều tràn đầy vẻ trào phúng.

"Nếu không tin tưởng, đã như vậy, thì người chờ đến ngày đại hôn đi, chúng ta sẽ liên thủ rồi đưa người một món quà lớn!" Dứt lời, không nói thêm câu gì, lôi kéo quỷ chuẩn bị rời đi.

"Đợi đã, sao cái này không thể đáp ứng được? Ta cảm thấy chơi cùng Nạp Lan tốt lắm, nơi mà huynh ấy mang ta đi chơi đùa nhất định rất có ý nghĩa, không giống như chàng, nơi này không cho đi, nơi đó cũng không cho đi, buồn bực đến buồn mà chết mất!" Yêu Vũ Mị vui mừng phấn khởi nhìn Nạp Lan Diễm cảm thấy hần rất tốt, cảm thấy hần sẽ không vô duyên vô cớ tách Thiên Duật Dạ ra, làm như thế, chắc chắn là muốn thương lượng cùng nàng cái gì đó, nếu đã như thế, nàng sẽ không để Thiên Duật Dạ phá hỏng cơ hội này đâu! Phải biết rằng, đối với việc đại hôn vào tháng sau, nàng vẫn chưa có một kế hoạch hoàn chỉnh nào, nếu có được sự hỗ trợ của hai người bọn họ, chưa chắc đã là một chuyện xấu.

"Nàng... Mị Nhi, vừa nhìn đã biết hai người này lòng dạ không tốt, nàng không thể bị mắc lừa được!" Thiên Duật Dạ cảm thấy Yêu Vũ Mị động tâm, vội vàng ngăn chặn giúp nàng, bắt đắc dĩ Yêu Vũ Mị chỉ nhẹ nhàng cười: "Khắp thiên hạ đều biết ta muốn gả cho chàng, chàng còn lo lắng cái gì chứ?"

Nói như vậy, hình như cũng có chút đạo lý, dù có lừa gạt thì hai người bọn họ cũng không gây nên sóng gió gì, nhất là trong ngực thư phòng của mình công văn còn chồng chất như núi, nửa tháng nữa sẽ thành hôn, một số việc cũng nên xử lý trước, hơn nữa, thời gian chỉ có một buổi chiều, tính đi tính lại, hình như cũng không có gì quá phận, nhưng, vì sao hần lại có cảm giác, cảm thấy hai người kia không có ý tốt chút nào?

Nạp Lan Diễm thấy vẻ mặt của Thiên Duật Dạ bình tĩnh không chút gợn sóng, liền biết nhất định người này có dấu hiệu buông lỏng cảnh giác, nghĩ đi nghĩ lại, liền bỏ thêm chút dầu vào lửa: "Người dù không tin chúng ta, thì cũng phải tin tưởng Mị Nhi chứ, với thực lực của nàng bây giờ, chúng ta dù có ý thì cũng phải nhìn đối tượng mà thực hiện chứ? Há?" Nhìn một chút, lời này của ta đã hiểu ra chưa, nếu người còn không đáp ứng, thật sự lão tử không còn biện pháp nào.

Lời nói của Nạp Lan Diễm làm cho Yêu Vũ Mị đỏ mặt, bắt đắc dĩ trừng mắt liếc nhìn hần, sau đó lắc lắc tay Thiên Duật Dạ: "Ta biết chàng còn nhiều việc bận rộn, chỉ một buổi chiều thôi, không có gì đâu mà? Dù sao bọn họ cũng là huynh đệ của chàng, nếu chàng lo lắng cho ta, cũng nên tin tưởng huynh đệ của mình chứ?"

"Lời muốn nói đều bị các người nói hết, hần nói nên tin tưởng nàng, nàng nói nên tin tưởng hần, thôi được rồi, nàng muốn đi thì đi đi, nhưng phải nhớ kỹ thời gian, trước lúc mặt trời lặn, phải trở về." Thiên Duật Dạ bắt đắc dĩ thờ dãi một cái, véo véo khuôn mặt Vũ Mị, sau đó xoay người đen mặt nhìn Nạp Lan Diễm: "Đến thời gian người nói, nhất định phải thành thật mang người của lão tử trở về, nếu không, lão tử Đến phá nát Thần cung của người."

"Đi đi, nàng đi nhanh về nhanh, một đại nam nhân như người sao nói nhiều lời vô nghĩa vậy? Đi thôi, trời ơi, đi mau!" Nạp Lan Diễm sốt ruột nhìn hần

vẫy vẫy tay, Thiên Duật Dạ lời kéo Yêu Vũ Mị lại rồi dấn dò cẩn thận, sau đó tự mình đi lên xe ngựa, trước khi đi, cũng không quên cảnh cáo Nạp Lan Diễm: "Nhớ kỹ lời ta nói." Nạp Lan Diễm vừa muốn mắng to, Kim Long đã gào một tiếng, thân hình hướng lên trời, rồi bay về phía Tu La Vương Cung.

Nạp Lan Diễm huyết sáo một cái, một con Kim Long khí phách kéo theo một chiếc xe ngựa toàn thân làm từ vàng xuất hiện trước mặt Yêu Vũ Mị, lúc ấy nàng liền kinh hãi, nghiêng đầu chỉ vào Nạp Lan Diễm nói: "Huynh... Cái người này, huynh cũng quá lãng phí rồi!"

Nạp Lan Diễm nhún vai tỏ vẻ không sao: "Lãng phí? Cả người ta trên dưới cộng lại, cũng không bằng cái xe ngựa đắt tiền của vị kìa nhà nàng đâu!"

Yêu Vũ Mị nghe vậy, mắt trừng lớn, không thể tưởng tượng nổi mở miệng: "Huynh đùa giỡn cái gì thế? Cổ xe kia của hắn đen muốn chết, cái xe ngựa mát mẻ muốn chết, huynh còn nói so với xe ngựa làm bằng vàng này của huynh còn quý giá hơn?"

Quý chấp tay sau lưng chậm rãi bước tới, buồn phiền nói: "Xe ngựa của hắn làm từ một loại gỗ, đại lục Tiên Vực chỉ có duy nhất một cây, trăm năm không mọc nát, mà mất một ngàn năm mới trưởng thành, nàng nói, của hắn quý giá, hay của Nạp Lan Diễm mới quý đây?"

...Lần này, Yêu Vũ Mị triệt để hết chỗ để nói rồi, nàng run rẩy khoe miệng tiếp tục hỏi: "Rốt cuộc loại gỗ kia là cái gì? Tên gọi là gì? Làm sao hắn có thể biết được?" Nếu chỉ có một cây duy nhất, thế thì, ngay cả cơ hội tìm hiểu cũng không có rồi?

"Không biết, quý mới biết nó gọi là gì, còn về phần làm sao hắn tìm được, chúng ta lại càng không biết, người này có rất nhiều bảo bối, từ trước đến giờ đều giấu diếm rất kỹ, sau này nàng gả cho hắn, cần phải tra khảo hắn thật tốt, ngộ nhờ hắn lấy tiền nuôi dưỡng mấy tiểu thiếp thì làm sao bây giờ? Được rồi được rồi, đang tốt đẹp lại nói đến tên hỗn đản kia làm cái gì, nhanh lên xe đi, ta mang nàng đi chơi."

Nạp Lan Diễm nói xong cũng không có hứng thú, bước lên xe ngựa trước, đưa tay kéo Yêu Vũ Mị lên, khi hai người đã bước lên xe, lúc này mới đến lượt Quý, từ đầu đến cuối Nạp Lan Diễm cũng không dám xia đến hắn, một màn như vậy làm cho người có khuôn mặt không chút biểu cảm nào như Quý cũng không nhịn được lắc đầu thở dài, nam nhân vào những lúc như thế này, đúng là không coi tình huynh đệ là cái gì cả, chỉ có lợi dụng thôi!

"Các huynh có cái gì muốn nói với ta?" Vừa lên xe ngựa, Yêu Vũ Mị đã hỏi vào thẳng vấn đề.

"Ta biết ngay mà, nha đầu như nàng thông minh như thế, làm sao mà không đoán ra được chứ? Thảo nào vừa rồi mới ra sức thuyết phục như thế, nói đi, không phải vì tội ác của hắn đối với việc hôn nhân của nàng trong một ngàn năm, mà vẫn còn mang hận chứ?" Đôi mắt phượng thâm thúy của Nạp Lan Diễm nhìn nàng một lát, rồi thở dài một hơi, vì sao nữ nhân thông minh như vậy lại không phải của hắn chứ? Trời cao ơi, đất rộng ơi, đây không phải là rất không công bằng hay sao?

Sau khi nghe xong lời Nạp Lan Diễm nói, Yêu Vũ Mị nở một nụ cười khó: "Huynh đúng là rất hiểu ta!"

"Đó là tất nhiên, bốn chúng ta còn có ca ca của nàng, cùng nhìn nàng lớn lên, những cái khác không dám nói, nhưng cái này chắc chắn có tư cách nói. Không giống với tên hỗn đản Thiên Duật Dạ kia, nhưng, nàng cũng không thể thiếu cảnh giác, từ trước đến nay người này đều giấu rất sâu, nếu nàng đã có ý nghĩ này, chắc chắn hắn cũng có cách đối phó, hôm nay hắn to gan như thế giao nàng cho chúng ta, một mặt vì hắn có công việc bề bộn, mặt khác hắn cũng muốn làm tốt việc chuẩn bị, không lo lắng chúng ta sẽ gây ra sóng gió gì." Nạp Lan Diễm khẽ vuốt cằm, nghĩ tới vẻ mặt Thiên Duật Dạ khi này, rồi mới khẳng định chắc chắn rồi đưa ra kết luận.

"Ừm, ta biết hắn chắc chắn sẽ có chuẩn bị, ta có ý nghĩ muốn trả thù, chắc chắn hắn đã đoán trước được, cho nên muốn hỏi các huynh xem có biện pháp gì tốt, giúp ta giải quyết vấn đề này." Nói đến đây, Vũ Mị nheo mắt lại, khoe môi hiện lên chút ý cười, lúc này, nhất định phải trả thù thật tốt mới được, sau hôn lễ muốn làm như vậy, chỉ sợ không làm gì được hắn nữa!

"Ha ha, nàng cái nha đầu này, xem ra tức giận cũng không ít, không sợ trả thù sẽ mang đến phản ứng dây chuyền hả?" Khóe môi của Nạp Lan Diễm khẽ cong lên, có một chút bất đắc dĩ, nhưng lo lắng lại nhiều hơn.

"Sợ cái gì, hắn có thể ăn ta hay sao? Ta có các huynh như các ca ca làm chỗ dựa, ta cũng không tin hắn sẽ làm gì được ta, hừ, lão nương cũng không phải là người dễ chọc đâu!" Rất nhanh, Vũ Mị giờ nắm đấm lên, Nạp Lan Diễm và Quý không hẹn mà cùng nhìn nhau đầy thất vọng, ca ca? Thì ra ở trong mắt của nàng, thân phận của bọn họ đã thăng lên làm ca ca? Thôi vậy, làm ca ca còn hơn là làm người xa lạ, coi như bọn họ là hữu duyên vô phận đi?

Nhưng suy nghĩ lại lời nói của nàng, bọn họ cũng sẽ không đánh nàng, càng không ghi hận với nàng, nếu Thiên Duật Dạ ghi hận, có thể sẽ ăn nàng đến xương cốt cũng không còn, đó là biện pháp trừng trị tốt nhất, khụ khụ, có thể sẽ làm cho nha đầu kia không xuống giường được, tất nhiên, rõ ràng những lời thế này, bọn họ chỉ dám nghĩ trong lòng, chứ tuyệt đối không dám nói thẳng ra, dù sao người ta cũng là cô nương chưa lấy chồng, muốn nói thì cũng là người phụ trách nói.

"Vậy huynh có kế sách gì tốt không? Huynh nghĩ sẽ hành hạ hắn như thế nào? Là làm hắn bề mặt trước mọi người? Là đào hôn? Hay là bố trí những chương ngại tăng tăng lóp lóp? Phải nói tỉ mỉ rõ ràng mới được?" Nạp Lan Diễm liếc nhìn về phía Quý, rồi sau đó đưa tầm mắt về phía Vũ Mị.

Vũ Mị có chút đau đầu, rồi lắc đầu nói: "Còn chưa có, mấy ngày nay đều bị nhốt trong hoàng cung, đã sớm nghẹn đến chết rồi, làm gì có tâm tình mà sắp đặt chứ?" Nói đến đây, nàng dừng lại một chút, rồi mang ánh mắt vui mừng nhìn về phía Nạp Lan Diễm: "Chẳng lẽ, các huynh đã có kế sách rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 122: Thần Vương, Quỷ Vương muốn liên thủ (Hai)

Nạp Lan nhìn về phía nàng nhướng mày: "'Chúng ta ngay cả mạng nàng ra ngoài cũng không có nắm chắc, làm sao có cái kế sách gì chứ? Nhưng mà, bây giờ chúng ta như đang ngồi chung một chiếc thuyền, nhất định sẽ nghĩ ra được một kế sách nào đó thật tốt? Người này rất bá đạo, cũng nên trừng trị hẳn thật tốt!'"

"Như vậy đi, trước tiên là đưa nàng đi chơi cái đã, cho thả lỏng đầu óc, sau đó mới nghĩ tiếp một kế sách thật tốt, người này rất thông minh, khi nàng trở về, chắc chắn hẳn sẽ hỏi nàng đã đi những nơi nào, tới lúc đó không trả lời được, hoặc nói ập a ập ứng, nói không rõ ràng, chắc chắn hẳn sẽ khẳng định chúng ta tìm nàng là có vấn đề.'" Nói đến Thiên Duật Dạ, Nạp Lan Diễm luôn luôn có những câu châm chọc.

"Xi'" một tiếng, Vũ Mị nở một nụ cười: "'Cũng được, nghe theo các huynh. Sau khi thả lỏng đầu óc, có khi lại vô tình nghĩ ra ý tưởng nào đó!'" Đối với đề nghị của bọn họ, nàng kiên quyết biểu thị tán thành.

Mà cùng lúc đó, Thiên Duật Dạ cũng đến Tu La hoàng cung, một bên cúi đầu xem tấu chương, một bên dặn dò đám người Công Phúc: "'Lời ta vừa nói, các ngươi nghe rõ ràng rồi chứ?'"

"'Vương Thượng, ngài yên tâm, lần này chúng nô tài sẽ mang hết khả năng ra sắp xếp hôn lễ đầu vào đó, sắp xếp tất cả, nhất là bên phía Vương Hậu, càng tăng thêm về nhân lực, tuyệt đối sẽ không để sai lầm nào xảy ra.'" Công Phúc cẩn thận tỉ mỉ, mặc dù không có biểu hiện gì trên mặt, nhưng rõ ràng nhận ra được chuyện này có vẻ rất gian khổ.

"'Nửa điểm sai lầm mà không xảy ra là không thể nào, nếu lần này Nạp Lan Diễm, Quỷ đã dám đến, chắc chắn đã có chuẩn bị trước. Ngược lại phản ứng của Vũ Mị lại ngoài dự liệu của ta, không nghĩ đến việc chín kiếp cô đơn lại làm nàng ghi hận đến tận bây giờ, như vậy đi, chỉ cần bọn họ chơi đùa không quá mức, để cho nàng phát tiết hết lửa giận trong lòng ra, phát tiết xong rồi, chỉ mong thái độ đối với ta khá hơn một chút, còn nếu ngăn cản nàng, thì ngược lại, lại là chuyện không tốt.'" Thiên Duật Dạ chán nản lắc đầu, xoa xoa huyệt thái dương, rõ ràng việc này làm hắn đau đầu rất lâu rồi.

"'Vậy... Ý của Vương Thượng là?'" Công Phúc không dám khẳng định, cho nên mở miệng dò hỏi ý tứ một lần nữa.

"'Cứ nhắm một mắt mờ một mắt đi, trước hết ngươi nên làm tốt công việc của mình đi, đến lúc đó thì tùy cơ ứng biến, chỉ cần không quá lớn, đùa giỡn có mức độ, thà rằng ta làm mình mất mặt, cũng muốn nàng phát tiết hết lửa giận trong lòng ra, còn nếu cứ để trong lòng, cũng không phải biện pháp tốt!'" Thiên Duật Dạ nghĩ đến cảm xúc của Vũ Mị trong ba tháng nay, không nhịn được nhăn mày, nam tử hán đại trượng phu, lại ở trước mặt nữ nhân của mình bất đắc dĩ đến cực điểm, mà ai bảo mình đui lý trước, có thể làm cho nàng phát tiết hết lửa giận, có khi lại làm tăng thêm tình cảm vợ chồng. Lão tử quyết tâm sẽ làm.

"'Vâng, Vương Thượng, thuộc hạ biết nên làm như thế nào rồi ạ'" Công Phúc lau mồ hôi trên trán, có chút đau đầu khi nhìn chủ tử nhà mình, làm thế nào mới là nhắm một mắt mờ một mắt đây? Trước mắt, vẫn nên làm công tác chuẩn bị cho thật tốt, còn về phần sau, đến lúc đó, cứ để cho chủ tử nhà mình tính tiếp đi.

"'Ừ, vậy thì lui xuống đi!'" Thiên Duật Dạ mệt mỏi xua tay, xoa xoa mi tâm, cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương, Mị Nhi, nàng trừng phạt ta một cái nho nhỏ là được, chứ nàng đừng hù dọa vì phụ đến mức bệnh tim đó!

Còn về phần Vũ Mị, vẫn còn không biết đến dụng tâm lương khổ của tướng công nhà mình, đi cùng Nạp Lan Diễm vừa ăn uống vừa quậy phá một vòng, sau đó tìm một tủ lâu ngồi để bàn bạc kế sách, cuối cùng hai canh giờ sau, ba người sau khi chỉnh sửa đã làm ra một kế hoạch hoàn chỉnh, lúc này mới quyết định xong. Sau khi nhìn sắc trời, thì mang Vũ Mị về Tu La Vương Cung, sau đó, là kiên nhẫn chờ đợi đến mùng tám tháng sau, vào chính ngày đại hôn của Tu La Vương!

Khi tới Phượng Loan cung thì sắc trời đã tối lại, sau một hồi rửa mặt chải đầu, Vũ Mị mặc một cái áo lót mỏng rồi lên trên giường tiếp tục suy nghĩ, vì tóc vẫn còn ướt, nên vẫn cầm khăn tiếp tục lau cho khô, mà khi Thiên Duật Dạ bước đến thì đúng lúc nàng đang ngồi trên giường, dưới ngọn đèn, một bên lau khô tóc, một bên mãi mê suy nghĩ, nhìn đáng vẻ này thật mê người.

Cho đến lúc chăn phủ giường bị người vén lên, Vũ Mị mới ngẩng mặt lên nhìn về phía trước, một thân mặc kim long bào, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thiên Duật Dạ lúc nhìn nàng, khẽ mỉm cười nói: "'Chàng đến rồi rồi sao? Muốn dùng bữa không? Ta sẽ bảo các nàng đi làm các món bồi bổ.'"

"'Không cần, Cung Tuyệt đã ra ngoài rồi, còn nói nàng không ăn bữa tối? Làm sao vậy? Đang ngờ ngác suy nghĩ cái gì thế?'" Thiên Duật Dạ nhận lấy khăn rồi ngồi sau lưng nàng, nhẹ nhàng lau khô mái tóc đen mềm mại, hương thơm mê người không ngừng tràn ngập ở trong chóp mũi, làm cho lòng người cứ bay bổng như đang trên lưng ngựa.

"'À, Nạp Lan Diễm đưa ta đi ăn rất nhiều đồ ăn vặt ở bên ngoài, cho nên cũng không cảm thấy đói. Ta đang nghĩ... Trong chín kiếp thì chàng lấy thân phận gì xuất hiện trước mặt ta? Chắc chắn là người có quyền có thế đi? Nếu không làm sao nói cắt đứt nhân duyên của ta là cắt đứt được? Làm chuyện thiếu đạo đức như vậy, sao chàng lại có thể làm chuyện nhẫn tâm như thế hả?'" Vũ Mị cúi đầu xuống đùi của mình, nghiêng đầu nhìn sắc mặt của Thiên Duật Dạ.

"'Có phải nàng, đang nghĩ đến việc này, hay không?'" Thiên Duật Dạ dừng lau tóc lại một chút, ánh mắt tối tăm chợt có chút buồn bã hiện ra rồi biến mất.

"Ừ, nói thật, không dễ ý tới là không thể nào, dù sao... Đối với ta mà nói, trùng sinh có nghĩa là bắt đầu một khởi đầu mới. Nhưng không nghĩ đến, lại nằm ở trong lòng bàn tay của chàng, lại là an bài của chàng trong chín kiếp, à không, là mười kiếp. Chàng cảm thấy, việc luân hồi còn có ý nghĩa với ta sao?" Vũ Mị đứng thẳng dậy, nghiêm túc nhìn chăm chú vào Thiên Duật Dạ, vẻ mặt xúc động nói.

"Đó là do ta quá để ý đến nàng, nên mới không dễ dàng tha thứ cho những ai đến gần nàng, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới làm như vậy, sẽ làm cho nàng càng thêm cô đơn, buồn chán mà chịu đựng đến hết đời hết kiếp, thành thật xin lỗi Mị Nhi, là lỗi của vi phụ, về sau... Chuyện như thế sẽ không bao giờ xảy ra, có chuyện gì, ta đều hỏi ý kiến của nàng trước rồi mới kết luận. Đúng rồi, nếu nàng cảm thấy hôn lễ đến nhanh quá, ta sẽ điều chỉnh lại!" Không biết tại sao, Thiên Duật Dạ cảm thấy thật hoảng loạn. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Mị, dù không phải lần đầu lần nhìn thấy, nhưng trong bầu không khí như vậy nói ra những lời này, làm cho hắn cảm thấy sợ hãi chưa từng có từ trước đến nay, chẳng lẽ...? Hôm nay bọn họ đi ra ngoài, đã tính toán trước hết các kết quả rồi?

"Không cần, nếu đã thông báo xuống dưới, thì cứ quyết định như vậy đi! Dù sao ở đây họ hàng của ta cũng không có ai, cha mẹ, ca ca cũng không ở bên cạnh, rất nhiều thủ tục đã đơn giản đi rồi, cũng không cần phải phức tạp như vậy." Vũ Mị mỉm cười, nhún vai không để ý tới, nhìn thấy Thiên Duật Dạ vẫn còn cau mày không nhìn được vờn tay lên vuốt: "Làm sao vậy? Có điều gì buồn phiền sao?"

"Mị nhi, nàng sẽ không bao giờ rời bỏ ta đúng không? Nàng sẽ không rời bỏ ta, đúng không?" Dứt lời, kéo lấy thân thể mềm mại của nàng, ôm chặt vào trong lòng.

Vũ Mị bị hành động bất ngờ này làm cho hoảng sợ, vội vàng lo lắng hỏi: "Chàng làm sao vậy? Đang tốt lành, nói đến vấn đề này làm gì? Làm sao ta có thể rời bỏ chàng được? Đồ ngốc, nếu ta rời bỏ chàng, thì ai sẽ làm tân nương tử của chàng đây!"

"Hôm nay nhóm người Nạp Lan Diễm, không phải nói với nàng về vấn đề này sao? Hắn là người không chịu ngồi yên bao giờ." Nghe xong câu trả lời của Yêu Vũ Mị, tâm lòng của Thiên Duật Dạ cũng được an ủi một chút, nhưng vẫn còn chưa đủ, vì thế mà ai oán chu miệng, nhìn về phía Yêu Vũ Mị.

"Xì" một tiếng, nữ nhân nào đó không nhìn được phì cười, run rẩy hai vai rồi sau đó nắm lấy lỗ tai của hắn nói: "Ha ha, chàng được đó Thiên Duật Dạ, chàng nhìn nửa ngày là để hỏi chuyện này hả? A, ta nói, sao chàng lại không tin tưởng huynh đệ của mình thế hả? Còn có, nếu như trong lòng chàng không cảm thấy hồ thẹn, thì làm sao lại tin ta sẽ nghe bọn hắn xúi giục, xuống tay với chàng? Được rồi, nếu không phải do những lời nói trên, thì chàng lo lắng cái gì? Là lo lắng ta phản bội chàng? Hay là sợ ta sẽ hạ độc chàng? Hay lo ta sẽ đi theo người khác, bỏ lại một mình chàng ở hôn lễ hay sao?"

Thiên Duật Dạ vừa nghe xong, liền hừ lạnh một tiếng: "Phản bội ta? Cả thiên hạ này đều biết rõ ta là nam nhân của nàng, nếu nàng muốn phản bội, thì cũng phải có đối tượng nữa chứ? Còn hạ độc? Mặc dù kỹ thuật luyện đan của nàng cao siêu, nhưng nếu nàng xuống tay với ta, chắc chắn sẽ cảm thấy không nỡ. Về phần chạy theo người khác, lại càng không thể xảy ra, ngoại trừ Quý Vương, Thần Vương, Yêu Vương là người mà nàng có thể tìm đến nhờ vả, thì không có người nào có thể tốt hơn được so với họ, về điều này, ta rất có lòng tin."

"Một khi đã vậy, chàng còn lo lắng cái gì?" Không nhìn được Vũ Mị tặng cho hắn ánh mắt xem thường, cái này, không phải việc này thì còn việc gì nữa? Xem ra việc Quý Vương, Thần Vương hôm nay tìm gặp nàng, người này đã biết trước, người thông minh nói chuyện cùng người thông minh, cũng giảm bớt những thứ không cần thiết. Không cần phải giải thích, chỉ cần biết đối phương nói cái gì là được, a, nói như vậy, cái kẻ sách kia, rốt cuộc nàng có nên thực hiện nữa hay không đây?

"Điều ta đang lo lắng chính là, lo các người sẽ liên thủ để đối phó ta, hành hạ ta, không cho ta có trái ngon để ăn." Khuôn mặt tuần tú của Thiên Duật Dạ đầy nét tươi cười, nhưng ánh mắt lại vụt qua tia sáng mờ mịt không rõ.

"Hả, nếu chàng đã đoán ra được, vậy còn hỏi ta làm cái gì? Chàng chỉ cần ứng phó cho thật tốt, dù sao thì, đến ngày hôn lễ, ta cũng chỉ là một tân nương tử, còn về bên ngoài xảy ra chuyện gì, cũng đều không liên quan đến ta, cho nên, chàng đừng nghĩ sẽ hỏi thăm được cái gì từ chỗ ta. Hiện tại ta đã mang hết những gì ta biết nói cho chàng nghe rồi, chàng có thể đứng lên dùng bữa được chưa? Làm việc cả ngày, chàng phải cảm thấy có chút đói bụng chứ?"

Dứt lời, nàng gọi to về phía cửa: "Cung Tuyết, mang thức ăn lên." "Dạ vâng, thưa Vương Hậu." Ở ngoài, Cung tuyết đã sớm chuẩn bị xong, cùng với đám người mang thức ăn dọn lên, rồi khom người lui xuống. Vũ Mị lấy cái khăn từ tay của Thiên Duật Dạ vứt sang một bên, sờ thấy tóc đã khô một nửa, lấy một cái áo khoác choàng lên người, lôi kéo Thiên Duật Dạ ngồi xuống, vì hắn mà chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn, nhìn nam nhân nào đó đang phát ngốc, không nhìn được nhún mày cười lạnh: "Không lẽ, ta đã quá coi trọng Tu La Vương điện hạ rồi? Một vài điều nhỏ nhoi như vậy đã trấn áp ngài rồi sao? Khí phách của ngài ở đâu rồi? Tự tin của ngài đâu rồi? Chẳng lẽ vì mấy điều này làm cho ngài không dùng cơm tối hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Tu La Vương đại hôn (Một)

Thiên Duật Dạ hơi cong khoe môi, thoáng qua một nét cười thờ ơ: "Trấn áp ta? Buồn cười, các người đã có chuẩn bị, tướng công ta tự nhiên cũng có cách đối phó, ái phi, tốt nhất là nàng cầu nguyện cho bọn họ đừng đùa giỡn quá mức, nếu không... Hừ hừ!"

Vũ Mị nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn trầm xuống trong nháy mắt, liền nhún nhún mày: "Bọn họ làm thế nào ta cũng không biết, dùng bữa thôi!"

Một cái Thái Cực Quyền uyển chuyển đánh trở về, Thiên Duật Dạ cảm thấy không hỏi được điều gì, đành cúi đầu dùng bữa, cũng may nữ nhân nhà mình rất có lương tâm, chỉ mong nàng không có âm mưu quỷ kế gì, nếu không hôn lễ lần này... Nhất định náo nhiệt bất phàm rồi!

Nửa tháng trôi qua, làm cho Thiên Duật Dạ cảm thấy không tưởng tượng nổi chính là, tân nương tử của hắn chẳng những không có nửa điểm động tĩnh, mà còn ru rú suốt ngày ở Ma Cung không ra khỏi cửa.

Ngoại trừ lúc cần thiết phải chọn lựa trang sức, ước tính để làm giả y, thì gần như đã sửa đổi bản tính thích xem náo nhiệt, trung thực làm một tân nương tử. Lần này, Thiên Duật Dạ càng thêm bất an, nàng càng im lặng, lại càng chắc chắn là có vấn đề, đắn đo thật lâu, hắn vẫn quyết định buông tay một lần, xem bọn họ đùa bỡn cái gì đi!

Mồng bảy tháng năm, hôn lễ tới gần, cả nước Tu La Vương giới trên dưới đều hò reo tung bừng, trên các con phố, thương gia bách tính không chỉ treo đèn lồng đỏ thắm, mà ngay cả cửa nhà cũng đặt hoa tươi, trái lên thắp đỏ, có thể thấy được Thiên Duật Dạ được dân chúng yêu quý đến nhường nào. Cả nước trên dưới ngập tràn sắc đỏ trong bầu không khí náo nhiệt vui mừng.

Mồng tám tháng năm, ánh dương lung linh, nhưng vì trời bắt đầu vào hạ nên thời tiết có phần hơi khô nóng, cũng may thỉnh thoảng còn có gió thổi qua nên cũng không khó chịu.

Sáng sớm, trong khuê phòng của Vũ Mị, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng ngáp, điều này cũng không thể trách nàng, ai để cho đoàn tam cô lục bà này sáng sớm liền cao hứng đẩy cửa vào phòng nàng?

Nàng còn chưa tỉnh ngủ đã bị mấy người bắt dậy, tắm rửa, thay y phục, chải đầu và hàng loạt trình tự trước sau hoàn thành. Nhất định phải là người nhà của tân nương đưa đi, nhưng vì người nhà cũng không ở đây, nên được miễn, vì vậy mà trình tự hôn lễ cũng giảm đi rất nhiều.

Qua giờ Ty, tiếng đốt pháo ngoài cửa vang lên, mà mà bên cạnh lập tức tươi cười nhìn Vũ Mị, phấn khởi vui mừng nói: ""Vương hậu, Vương Thượng đến rồi ạ!""

Dứt lời, nhét vào tay Vũ Mị một quả táo tốt lành, dặn dò nàng bảo quản thật tốt, sau đó phủ khăn voan đỏ lên cho nàng, yên lặng ngồi ở cạnh giường chờ Thiên Duật Dạ đến đón người.

Lúc nghe được cước bộ của đám người Thiên Duật Dạ tới gần, Vũ Mị liền vỗ tay một cái, bốn người Cung tuyết lập tức tới gần, giọng nói lười nhác của Vũ Mị cũng vang lên: ""Ta đã dặn dò các muội, nhớ rồi chứ hả?""

Cung tuyết cố nén cười, dịu dàng nói: ""Vương Hậu yên tâm, bọn muội đều nhớ kỹ ạ!""

""Ừ, nhớ kỹ, phải nói muốn một cái hồng bao thật to, nếu không tuyết đối không mở cửa, nói cho hắn biết, đến địa bàn của lão nương, phải nghe ta, biết không?""

Vũ Mị cúi thân, dứt khoát ngồi khép bằng trên mép giường, cúi đầu nhìn gầy, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ, nhanh chóng tháo giày đưa cho Cung tuyết: ""Thêm một mực nữa, sau khi vào cửa phải tìm thấy đôi giày thêu màu đỏ này, sau đó xỏ cho ta thì ta sẽ theo hắn, nếu không, không có cửa đâu. Bọn muội phải giấu nó cho thật kỹ, đừng để hắn dễ dàng tìm thấy.""

Bốn người Cung Tuyết liếc nhau, đều thấy được vẻ thương hại lướt qua trong mắt đối phương, rồi sau đó nghe lời làm theo.

Ngay lúc các nàng vừa tìm được chỗ giấu kín, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa: ""A! Chuyện gì xảy ra? Còn đóng cửa à? Tân nương tử đâu, mau ra mở cửa!"" Giọng nói này, không phải của Nạp Lan Diễm thì còn ai?

Cung Tuyết háng giọng một cái, thân nhiên nói truyền ra cửa: ""Nếu muốn vào cửa, phải xem thành ý của các người có lớn hay không!""

""Thành ý? Cái gì thành ý?"" Hôm nay Thiên Duật Dạ vận bộ hi phục đỏ sẫm tinh thần phấn chấn, khóe môi vẫn mang theo ý cười ấm áp, nghe Cung Tuyết nói xong, hắn xoay người nói nhỏ vài câu với Công Phúc.

Sắc mặt Công Phúc thoáng qua vẻ kinh ngạc, khom người lui xuống, sau khoảng thời gian uống cạn ly trà, hắn cầm một đại hồng bao thật dày, bộ mặt đau lòng đưa cho Thiên Duật Dạ.

Thiên Duật Dạ không khỏi buồn cười vỗ vỗ bờ vai hắn, không tiếp nhận, nhàn nhạt mở miệng: ""Bước lên đưa qua đi.""

Công Phúc hơi hơi gật đầu, đến trước khuê phòng của Yêu Vũ Mị, gõ cửa, giọng nói trong trẻo của Cung Tuyết lại vang lên: ""Chuẩn bị tốt rồi chứ?""

Công Phúc trầm ổn đáp lại: ""Đã chuẩn bị tốt, mời cô nương xem qua."" Dứt lời, trực tiếp nhét vào khe cửa.

Cung Tuyết nhìn hồng bao đủ dày, gật đầu với ba người Bối Khả một cái, liền đi vào phòng ngủ, báo số lượng cho Vũ Mị: ""Bẩm Vương Hậu, ngân phiếu tổng cộng là một vạn lượng hoàng kim.""

""À? Đúng là bạo tay nhì, để hắn tiến vào, nhớ kỹ, chỉ cho mình hắn tiến vào thôi.""

Lần này hình thức hôn lễ dưới sự yêu cầu của Vũ Mị đã sửa lại không ít, nhưng cũng không có nghĩa nàng muốn tất cả phải tiến hành theo hôn lễ ở hiện đại, nơi này là cổ đại, nên khuê phòng của nữ tử không thể để nam nhân tùy tiện tiến vào.

Cho nên, nàng vẫn nên khiêm tốn một chút, tránh bị kẻ có ý xấu nói ra nói vào, mất nhiều hơn được, làm trò hề cho người trong thiên hạ.

""Vâng, Vương Hậu."" Đối với lo lắng của Vũ Mị, Cung Tuyết đương nhiên vui vẻ hoàn thành, sau đó khom người ra ngoài, nói với Thiên Dạ Duật ở ngoài cửa: ""Khởi bẩm Vương Thượng, Vương Hậu cho mời ngài vào, nhưng mà, chỉ cho phép một mình ngài thôi.""

Nghe được những lời này, Thiên Dạ Duật Dạ không khỏi vừa lòng gật đầu, nha đầu kia, vẫn còn để ý đến thanh danh của chính mình. Không tệ, có thể chơi đùa, quá đáng quá sẽ mất nhiều hơn được.

Nghe đến đây, hần liền xoay người phân phó một phen, Nạp Lan Diễm không nhịn được bĩu môi: ""Sao lại có nhiều quy củ kì quái vậy!""

Thiên Dạ Duật Dạ tức giận liếc hần ta một cái: ""Là bốn vương thành thân, cũng không phải là ngươi, ngươi khó chịu cái gì?"" Nạp Lan Diễm hừ lạnh, quay đầu sang hướng khác, không thèm nói gì nữa.

Thấy thế, tâm tình Thiên Dạ Duật Dạ tốt lên không ít, đẩy cửa đi vào, sau khi hần bước vào thì cửa đóng lại lần thứ hai.

Ngay lúc Thiên Dạ Duật Dạ ngó đông ngó tây tìm kiếm tân nương tử của mình, Quả Nhiễm khẽ mỉm cười, hơi hạ người: ""Khởi bẩm Vương Thượng, Vương Hậu để đôi giày thêu màu đỏ của Vương Hậu ở trong này, ngài phải tìm được giày thêu của nàng, mới có thể ra cửa ả!""

Thiên Dạ Duật Dạ nghe xong, không nhịn được cười khê: ""Trăm biết nàng ấy sẽ không đơn giản bỏ qua cơ hội lần này, quả nhiên là, tầng tầng cửa ả mà! Thôi, trăm biết rồi."" Dứt lời, cũng không nói nhảm, xắn ống tay áo dài, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Trong mắt bốn người Cung Tuyết không khỏi toát ra sự ngưỡng mộ cùng ước ao, nếu đời này các nàng gặp được người nam nhân chu đáo như vậy, thì cuộc sống coi như không uổng phí!

Dùng thời gian một ly trà nhỏ, Thiên Dạ Duật Dạ liền tìm được đôi giày thêu nằm trong bình hoa không bắt mắt ở chốn khuất phòng, hần liền cầm nó đến gần phòng ngủ, nhìn nữ nhân nào đó nằm đang tay đang chân ở trên giường, không nhịn được cười khê: ""Nàng vẫn rất thoải mái nhỉ!""

""Hừ, đều là cái gì mũ phượng quá nặng, nếu ta vẫn ngồi chờ, chẳng phải sẽ bị gãy cổ hay sao?""

Thiên Dạ Duật Dạ nghe nữ nhân của mình oán giận, không nhịn được khêu môi cong lên, ôm lấy thất lưng của Vũ Mị, nâng nàng ngồi dậy, tự mình xỏ giày thêu vào chân nàng, tiện đà trêu chọc: ""Không biết ả phi còn điều gì phân phó, tiểu nhân sẽ cố gắng hết sức!""

Dưới khăn hi, khoe miệng Vũ Mị suýt kéo đến tận mang tai: ""Hừ, tìm được nhanh như vậy? Sớm biết vậy bốn cô nương sẽ cho mấy vấn đề khó khăn nữa, đúng là tiện nghi cho chàng mà.""

Thiên Dạ Duật Dạ thấy thế, chấp tay thi lễ tựa như lấy lòng: ""Cảm tạ nương tử hạ thủ lưu tình!""

Vũ Mị "xi" một tiếng nở một nụ cười, sau đó duỗi thẳng hai cánh tay mềm mại như ngọc, ngẩng đầu nhỏ, kiêu ngạo hô: ""Tiểu Thiên tử, công bản cô nương xuất cung!""

Thiên Dạ Duật Dạ chấp tay thi lễ cười nói: ""Tiểu nhân tuân mệnh!""

Dứt lời hần liền ngồi xuống bên giường, dưới sự nâng đỡ của Cung Tuyết, Vũ Mị nhảy lên tấm lưng dày rộng của hần, nắm lấy lỗ tai của hần nói: ""Tiểu Thiên tử, xuất phát!""

Thiên Dạ Duật Dạ ung dung đứng lên, cao giọng hô: ""Vương Hậu nương nương khởi giá hồi cung!"" Dứt lời liền cổng nàng thông thả đi ra khỏi cửa....

Mà đứng ngoài cửa, mọi người không ngừng nhìn quanh, lúc thấy Thiên Dạ Duật Dạ công tân nương bước ra ngoài, cả đám cả kinh tròn mắt cũng sắp rớt ra bên ngoài.

Vốn Vương Thượng không được tiến vào Ma Cung, nhưng hần có tình vào. Vốn Vương Thượng cũng không được tiến vào khuê phòng của Vương Hậu, nhưng hần vẫn có tình vào. Vốn là huynh trưởng công Vương Hậu bước ra, nhưng vẫn là Vương Thượng công ra. Tu La Vương Hậu này quả nhiên không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Tu La Vương đại hôn (Hai)

Ra khỏi Ma Cung, tiếng pháo, tiếng trống chiêng, tiếng vỗ tay đồng thời vang lên, mọi người đứng hai bên cầu phúc, nhìn đôi quuyến lữ trước sau ngồi lên xe ngựa đi về phía Tu La Vương Cung cùng với người cao lớn ngồi trên ngựa dẫn đầu đội ngũ rước dâu.

Trên đường đi, hai bên đường lớn nhỏ Ma Cung đều chật cứng dân chúng đến tiễn đưa, mọi nhà giăng đèn kết hoa, giống như là nữ nhi của họ được gả

đi, nhìn đến đó, Vũ Mị không nhìn được nhếch mày lên, quay đầu nhìn về phía Cung Tuyết hỏi: ""Đây là chuyện gì xảy ra?""

""Bẩm Vương Hậu, đây là Ma Vương an bài trước khi rời đi, nói mặc dù không có chủ tử ở đây, cũng muốn cấp cho ngài một phần thể diện trong hôn lễ."" Cung Tuyết nghĩ đến Yêu Ma, cũng không nhìn được cảm khái.

Vũ Mị nghe hết câu, trong lòng một hồi phiền muộn, nhớ lại hồi niên thiếu hết sức bông bột, nội tâm không khỏi một hồi chua xót.

Ba canh giờ sau, cuối cùng cũng vào trong Tu La Vương giới, ở trong này, Vũ Mị cũng nhận được vinh hạnh đặc biệt tôn quý, toàn bộ dân chúng tham gia, phủ kín hoa tươi dọc đường đi tới Tu La Vương Cung, làm nàng cảm động suýt nữa rơi lệ đầy mặt, đài ngọc như vậy, thật đúng là nàng hết hồn.

Nàng nghĩ đến sau khi tiến cung, Thiên Duật Dạ phải đối mặt với đủ mọi loại cáo trạng, nàng đột nhiên có chút hối hận, người này hôm nay đúng là cho nàng đủ thể diện, nếu nàng lại làm cho hấn xuống đài không được, thì không biết sẽ có hậu quả gì?

Đang lúc suy nghĩ, xe ngựa dừng lại, rất nhanh, Thiên Duật Dạ liền vươn cánh tay thon dài ra, dưới sự nâng đỡ của Cung Tuyết, Vũ Mị liền ổn định tinh thần, đi tới cửa xe ngựa, đưa tay cho Thiên Duật Dạ, hấn liền nhẹ nhàng lôi kéo, liền ôm chặt nàng trong ngực.

Nghe tiếng nổ pháo, trống chiêng, tiếng cười cùng với lời chúc phúc liên tục xuất hiện bên cạnh, Vũ Mị đột nhiên cảm thấy, có lẽ nàng là tân nương tử hạnh phúc nhất trong thiên hạ. Tuy rằng hôn lễ ở cổ đại tương đối rườm rà, nhưng cũng may hấn vì nàng giảm đi không ít, cũng coi như không còn gì tiều tuỵ.

Vốn sau đó tân nương phải tự mình bước qua chầu than, lại biến thành Thiên Duật Dạ ôm trong lòng sai bước qua, trong lòng mọi người lại một trận thôn thức, vị tân nương này thật đúng là làm cho Vương của bọn họ thương yêu đến tận xương tủy mà.

Đến phần nghi lễ trong thượng cung, lúc nhìn thấy Thái Thượng Hoàng cùng Hoàng Thái Hậu đang ngồi trên ghế chủ vị, Thiên Duật Dạ đột nhiên thở phào nhẹ nhõm. Tiểu tử Nạp Lan Diễm này sao vẫn chưa có động tác gì, vậy hấn lập tức sẽ bái thiên địa, nhưng chẳng lẽ các tiết mục đều để dành đến sau khi bái thiên địa xong?

Nếu thật sự là vậy, vậy hấn phải cảm tạ Nạp Lan Diễm thật tốt, có thể làm cho hấn bình yên hoàn thành hết trình tự, coi như là tôn trọng bọn họ. Chỉ bằng điểm này, bất kể kế tiếp tiểu tử này chính hấn thế nào, hấn cũng nhận xuống, dù sao thì tiểu tử này vẫn chưa thành thân nhỉ?

Nghĩ đến đây, hấn lộ ra nụ cười có chút ý vị sâu xa nhìn về Nạp Lan Diễm và Quý Vực đang đứng trong đám người. Hai người kia bị hấn nhìn lướt qua, đột nhiên cảm thấy sau lưng nổi lên từng đợt gió lạnh, tiểu tử này, chẳng lẽ phát hiện ra cái gì?

Lúc này giọng nói vang dội của người chủ trì vang lên: ""Nhất bái thiên địa!""

Hai người Thiên Duật Dạ cùng Yêu Vũ Mị mỗi người cầm một đầu lụa đỏ, cung kính xoay người, khom lưng vái thiên địa, rồi sau đó lại chậm rãi xoay người lại.

Giọng người chủ trì lại lần nữa vang lên: ""Nhị bái cao đường!""

Hai người tiến lên một bước, cúi đầu lạy Thái Thượng Hoàng cùng Hoàng Thái Hậu ba cái, nhị lão kích động rơi lệ đầy mặt, không ngừng được làm cho Vũ Mị cũng rút nước mắt theo. Cũng may bị khăn hi đỏ che mặt, nên không ai thấy rõ, bằng không, thật sự muốn dọa người.

Thiên Duật Dạ đỡ nàng đứng dậy, nắm lấy tay nàng, trong lòng Vũ Mị tràn đầy ấm áp mới không khóc nữa.

Người chủ trì mỉm cười hô lần nữa: ""Phu thê giao bái!""

Hai người tách nhau ra, mỗi người một bên, cung kính bái nhau một cái.

""Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!"" Tiếng nói vừa dứt, bốn phía lập tức tràn đầy người, mọi người tươi cười liên tục chúc mừng, Thiên Duật Dạ cao giọng hô: ""Mọi người ăn uống vui vẻ, sau đó bốn vương sẽ đến.""

Dứt lời, trong tiếng kinh hô của mọi người, Thiên Duật Dạ liền ôm lấy Vũ Mị vào lòng nói, ""Nương tử, vì phu đưa nàng đi động phòng!""

Hấn vừa dứt lời, mọi người liền cười vang, Vũ Mị tức giận vỗ hấn một cái, trực tiếp vùi đầu vào trong ngực hấn không dám thò ra, thấy vậy, tâm tình Thiên Duật Dạ thật tốt, mạnh mẽ bước nhanh, đi về phía Phượng Loan Cung.

Đặt nàng ở trên giường, Thiên Duật Dạ cầm tay nàng: ""Nương tử, nàng ở đây chờ ta, bên ngoài đang có nhiều người, ta đi ứng phó một chút.""

“Ừm, ta đã biết, chàng mau đi đi, đừng uống nhiều quá.” Vũ Mị khẽ vuốt môi, dịu dàng dặn dò.

Thiên Duật Dạ lập tức lộ ra nụ cười có thâm ý: ""Phải không, có ai dám chuốc say ta sao? Đây không phải là muốn ăn đòn sao?""

Trong lòng Vũ Mị khẽ thở dài, mọi người sao lại không dám chứ? Chẳng phải có Nạp Lan Diễm đó sao, chính y đang chờ cái thời điểm này. Haizz, hôm nay là ngày đại hi, chàng phải hưởng thụ thật tốt những điều ngạc nhiên bọn họ mang đến đi, đừng trách ta, hết thấy những điều này là do chàng gieo gió gặt bão!

""Tốt, vậy chàng mau đi đi!""

Thiên Duật Dạ hôn lên mu bàn tay nằng, tâm tình thật tốt bước ra khỏi cửa.

Thẳng đến khi cửa phòng đóng lại, Cung Tuyết mới bước tới bên Vũ Mị nói: "'Vương Hậu, Vương Thượng đã rời đi rồi à!'"

"'Tốt lắm, vậy tháo những thứ trên đầu xuống giúp ta.'" Vũ Mị kéo chiếc khăn hỉ xuống, lộ ra khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Nhìn động tác thô lỗ của nàng, bốn người Cung Tuyết lập tức kinh hô: "'Vương Hậu, ngài định làm gì vậy? Cái khăn này phải đích thân Vương Thượng kéo xuống mới được!'"

"'Nghe ta, nhanh tháo xuống, cổ của ta sắp mỏi chết rồi, đây chính là hành hạ bản thân mình đó!'" Vũ Mị thấy bốn người còn đang thất thần, than khẽ rồi đi thẳng đến bàn trang điểm, nhìn vào gương, tự mình tháo xuống.

Bốn người thấy vậy, cũng bước nhanh đến phụ giúp nàng, chỉ trong một lát đã gỡ hết những thứ nặng nề kia xuống, Vũ Mị thoải mái duỗi lưng nằm trên nhuyễn tháp, vẫy tay với bốn người nói: "'Đi, chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa, trời hôm nay thật nóng, nóng chết mất!'"

Cung Tuyết không nhịn được mở miệng: "'Vương Hậu, ngài đây là...?'"

"'Đừng động vào ta, lát nữa dù phát sinh chuyện gì cũng làm bộ không biết, biết chưa?'" Vũ Mị vừa phẩy phẩy quạt, vừa dặn dò mấy người.

Bốn người vừa ngửi thấy mùi hương này, mơ hồ hiểu ra cái gì, vừa định mở miệng khuyên can, Vũ Mị lại thần nhiên nói tiếp: "'Các người cứ việc yên tâm, ta tự có chừng mực.'"

Bốn người vừa định mở miệng nhưng chưa thốt ra lại nuốt vào, bất đắc dĩ lắc đầu, mở cửa đi xuống chuẩn bị nước tắm.

Vừa thấy các nàng rời đi, Vũ Mị liền cởi áo lót màu trắng, lộ ra bộ y phục dạ hành màu đen, vừa cởi vừa mắng: "'Nạp Lan Diễm chết tiệt, người lại có chủ ý chết tiệt gì, thiếu chút nữa làm lão nương nóng chết, nếu không phải ta có võ công, thì ta còn chưa tiến cung đã bị nướng chín, thật là đáng giận.'"

Vừa lật người ra đằng sau, Vũ Mị đi quanh một vòng, phát hiện ám vệ khắp nơi, không nhìn được đậm chân: "'Bây giờ phải làm sao đây?'"

Ngay lúc nàng nghĩ đến sắp bạc cả tóc, âm thanh lười biếng của Tiểu Linh Giới lại vang lên: "'Chủ nhân ngu ngốc, ngài không định dịch dung sao?'"

Vừa nghe xong, mắt nữ nhân nào đó liền sáng ngời, ha ha, sao nàng không nghĩ đến điểm này? Nhưng, điều này cũng không thể nào trách nàng, ai bảo sau khi khôi phục trí nhớ nàng còn chưa sử dụng tài nghệ này đâu, cũng may trước kia bốn người Cung Tuyết thường hay dùng đến, hiện tại, chỉ cần lên tầng bằng lấy là được rồi, ai nha, sao nàng lại thông minh như vậy chứ?

Duật Dạ yến hội.

Đúng lúc này, bốn người Cung Tuyết chỉ huy ma ma, nha hoàn bưng nước cầm đồ tắm rửa đi vào.

Ánh mắt nàng bỗng chốc sáng ngời, bảo Quả Nhiễm bước vào bên trong, lập tức một cây ngân châm nhẹ nhàng đâm vào huyết vị sau gáy nàng, nha đầu kia mí mắt trợn lên hôn mê bất tỉnh, trước đó không quên trừng mắt liếc Vũ Mị một cái.

Vũ Mị cười khê: "'Yên tâm, không phải là ta không muốn làm liên lụy tới các muội hay sao?'" Dứt lời, liền đặt nàng phía sau bình phong, thay y phục của nàng, sau đó tiêu sái bước ra ngoài, chỉ huy nha hoàn, ma ma lui xuống, cho đến khi ba người Cung Tuyết, Bối Khả, Mễ Á rời đi vẫn không phát hiện điều gì bất ổn.

Ra khỏi Phụng Loan cung, Vũ Mị chân không dính bụi nhanh chóng rút lui, nàng chắc chắn rằng, lúc này Cung Tuyết đã phát hiện điểm không đúng, chần chờ một chút, rắc rối sẽ tìm tới nàng, đến lúc đó sẽ phiền toái.

Quả nhiên, lúc Cung Tuyết đến gần tắm cung kêu Vũ Mị tắm rửa, liền phát hiện Quả Nhiễm té xỉu ở sau bức bình phong. Đến khi đuổi đến cửa thì đầu còn bóng dáng Vũ Mị nữa? Ám vệ ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, thấy nàng vội vàng lao ra, còn tưởng chuyện gì xảy ra, khẩn trương hỏi Cung Tuyết: "'Cung Tuyết cô nương, ngài làm sao vậy?'"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quả Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Đêm động phòng hoa chúc (1)

Cung Tuyết liên tục xua tay: "'A, không có việc gì, ta chỉ xem Quả Nhiễm sao vẫn chưa trở lại thôi.'"

Dứt lời, nàng liền trực tiếp đi vào tắm điện, đóng cửa chính lại, hắc y vệ cảm thấy kì quái, nhưng cũng không để trong lòng, giẫm chân một cái, hần liền biến mất vào trong bóng tối.

Mễ Á nhìn Cung Tuyết đi tới, lập tức khẩn trương hỏi: ""Vây bây giờ phải làm thế nào mới được?""

Cung Tuyết thở dài: ""Trước mắt chỉ có thể ở đây đợi Vương Hậu trở lại, nếu ngài ấy nói với chúng ta là biết chừng mực, tất nhiên sẽ không vui đùa quá mức, có lẽ, nàng chỉ muốn chinh Vương Thượng một chút mà thôi. Mọi người đã mệt mỏi cả ngày, chúng ta cứ sang phòng bên nghỉ ngơi một chút, chờ Vương Hậu trở về rồi nói sau!""

""Vây... Ngộ nhờ Vương Thượng trở về trước thì sao?"" Mễ Á khẩn trương nhìn Cung Tuyết, nói ra điều kiêng kị, lo lắng trong lòng ba người.

""Vây... Cũng chỉ có thể nói ra sự thật, nhưng với tình hình bây giờ, ta đoán tối nay Vương Thượng cũng không tốt hơn đâu.""

Dứt lời, nàng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, không khỏi lắc đầu, nếu tiểu thư đã quyết tâm trả thù, thì đúng là không ai có thể ngăn cản được.

Lại nói lúc Thiên Duật Dạ trở lại yến hội, liền bị một hàng bàn tiệc ở phía trước làm cho sững sờ, khi thấy Nạp Lan Diễm đang tươi cười cảm ly rượu bước đến chỗ hần thì hần liền biết là người này có ý, không khỏi cau mày nhìn y: ""Chẳng lẽ ngươi không biết đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của ta sao?""

Ba người Nạp Lan Diễm, Quý Vực, Hoa Lư Băng cười nhạt một tiếng, đều đồng thanh nói: ""Khấp thiên hạ đều biết mà!""

""Các ngươi là có ý, có đúng không!"" Thiên Duật Dạ nhìn ba khuôn mặt tuấn tú rất đáng bị ăn đòn, thừa hơi tồn sức rống giận.

Nạp Lan Diễm cũng không nói nhảm, trực tiếp sáng khoái nhìn quanh một vòng: ""Thấy được chưa? Nơi này có tổng cộng một trăm lẻ một bàn tiệc rượu, ngươi từng bước mỗi bàn uống một chén, liền đại biểu cho chúng ta trong trăm người tìm được cho ngươi một tân nương tử. Nếu không, hừ hừ, các tiết mục đáng sau còn rất nhiều, ngươi nói đi, lựa chọn bên nào?""

Về mặt Thiên Duật Dạ hung ác nham hiểm trừng mắt liếc hần: ""Hôm nay lão tử tạm nghe các ngươi một lần, nhưng cũng không có nghĩa là ta sợ các ngươi, các huynh đệ đừng quên, ra ngoài lăn lộn, nhưng sớm cũng phải trả giá!""

Ba người vừa định cười nhạo, lại bị lời nói tiếp theo của Thiên Duật Dạ dọa cho kinh hãi suýt cắn phải đầu lưỡi.

""Đám các ngươi đối xử với ta như thế nào, ta đều nhớ kỹ trong lòng, đợi tới hôn lễ của các ngươi, ta sẽ hoàn trả gấp trăm ngàn lần, hừ!"" Dứt lời, vung tay áo liền đi đến bàn thứ nhất, bộ mặt hung ác nham hiểm nhanh chóng biến mất, thay vào đó là thần thái phẫn chấn sung sướng.

Nhìn bóng lưng của hần, Hoa Lư Băng gian nan nuốt một ngụm nước bọt: ""Này,này, này, lần này chúng ta chỉ lo cao hứng, hình như đã xem nhẹ vấn đề này, lần này phải làm sao bây giờ? Bây giờ, nha đầu chết tiết kia chính là cùng phe với hần, tương lai chúng ta bị trả thù, nàng nhất định sẽ không giúp chúng ta. Chúng ta hết sức giúp nàng trả thù hần như vậy, các ngươi nói, có đáng giá hay không?""

Quý Vực như có điều suy nghĩ vuốt cằm, quyết đoán nói: ""Lần đầu thế này cũng không tồi rồi, lần sau, liền rút chứ?""

Nạp Lan Diễm nghe vậy, lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: ""Nha đầu chết tiết kia, sao lúc trước không nhắc nhở chúng ta chứ? Nàng với hần là người một nhà, sau này cho dù ghi nợ, người này cũng sẽ không làm gì nàng, nhưng chúng ta thì thâm rồi, không được, kế hoạch này chúng ta liền hủy bỏ, liền... Lần này, chúng ta cần thận một chút thì hơn, đến lúc đó nếu nha đầu kia truy cứu, chúng ta bảo bị hần nhìn thấu rồi, như vậy không đắc tội với hai bên, chúng ta cũng thoải mái.""

""Nhưng là, kia..."" Hoa Lư Băng vẫn có chút do dự, nhìn Thiên Duật Dạ đã bắt đầu uống: ""Thật sự buông tha cho y?""

""Buông tha đi, lúc này chắc hần nha đầu kia đã thoát thân, lát nữa chúng ta làm như vậy..."" Nạp Lan Diễm nói nhỏ vào tai hai người, Quý Vực, Hoa Lư Băng có chút chần chờ nhíu mày hỏi: ""Như vậy cũng được à?""

""Không được thì chẳng lẽ theo kế hoạch lúc trước của nàng? Các ngươi xác định trong lòng cô nàng chết dẫm đó không có bóng ma? Các ngươi xác định rằng lần này Thiên Duật Dạ thoải mái tha cho chúng ta? Cũng không thể đi? Nếu như không thể, chúng ta không bằng quét tuyết trước cửa, đến lúc đó hai người họ truy cứu, chúng ta cũng có thể thẳng lưng nói cho họ biết ""Các ngươi tổn thất cái gì? Hà? Các ngươi nói đi?""

Mặc dù bây giờ Nạp Lan Diễm vẫn chưa từng tưởng tượng qua hôn lễ của mình, nhưng cũng khó đảm bảo sau này hần sẽ không gặp được người mình yêu, nếu đến lúc đó cũng bị phá như thế này, thật đúng là tiền mất tật mang, bỏ qua thôi, như vậy đều tốt với tất cả mọi người!

Hoa Lư Băng liền vỗ tay, gật đầu đáp ứng, còn thường dùng ánh mắt ai oán trừng hai người: ""Đều là lỗi của các ngươi, đang êm đẹp lại kéo ta xuống nước làm gì? Lần này thì tốt rồi, người này khẳng định cũng để mắt đến ta rồi.""

Quý Vực buồn bực không quên trừng mắt hần một cái: ""Nếu như ngươi không có tâm tư khó chịu kia, liệu còn đi với chúng ta sao? Hiện tại biết kiêng dè rồi hả? Đã muộn rồi! Lần này cứ làm như thế, chính là đáng tiếc, ai, tiếp theo, lại không có cơ hội tốt như vậy. Hôm nay ngươi có thấy không, chính hần như thế, hần vẫn dùng khuôn mặt tươi cười chào đón, nếu là bình thường, còn không trực tiếp chặt chúng ta à?""

""Woa, Quý Vực, đã bao lâu rồi chúng ta chưa nghe được ngươi nói một chuỗi dài như vậy? Xem ra lúc này, ngươi bị sợ cũng không nhẹ!"" Hiếm khi nghe Quý Vực nói nhiều như vậy, thật vất vả bắt được cơ hội, Hoa Lư Băng vội vàng trên chộc.

Nạp Lan Diễm "bốp" một cái, lấy cái quạt gỗ đúng cái trán của Hoa Lư Băng: ""Không phải chính ngươi cũng sợ tới mức phát hoảng sao? Cũng bởi vì chúng ta ai cũng đoán không ra thằng nhãi Thiên Duật Dạ làm gì, nếu không, hôm nay ta chính chết hần!""

Giấy lát, xoay chuyển đề tài, ai oán nhìn về phía Thiên Duật Dạ nói: ""Ai, đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc, nha đầu chết tiệt kia, lúc trước sao không bảo nàng viết giấy cam đoan cho chúng ta? Nếu như sau này thằng nhãi này đứng lên truy cứu, chúng ta có giấy cam đoan của lão bà hần, hần thế nào cũng phải giữ lại chút thể diện, hiện tại đảo ngược, làm sao có được giấy cam đoan đây?""

Đầu óc Hoa Lư Băng suy nghĩ một chút: ""Ai nói không thể? Các ngươi chờ, ta đi viết một tờ giấy, lát nữa để hai bọn họ cùng đồng ý, cứ tin tưởng ta."" Dứt lời, không chờ hai người có cơ hội phản ứng, lập tức chạy mất.

Hai người vừa định đuổi theo, lại bị mọi người dưới đài gọi qua, rơi vào đường cùng, bèn khăn trương bụng lỵ rượu bước tới, một hồi tiệc rượu liên kết thúc ở đây...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Đêm động phòng hoa chúc (2)

Lúc kính hết trăm bàn rượu thì bước chân của Thiên Duật Dạ đã có chút lảo đảo, vừa muốn bức rượu ra, lại bị Nạp Lan Diễm giữ chặt cổ tay: "Sao thế? Định ăn gian sao? Vậy là không được, hôm nay là rượu mừng của ngươi, nếu ngươi bức hết rượu mừng ra ngoài cơ thể, thì chẳng phải rượu mừng trở thành rượu bỏ rồi sao?"

Thiên Duật Dạ hừ lạnh một tiếng: ""A, các ngươi thật lắm chiêu trò, chỉ còn mỗi bàn của các ngươi thôi, nhanh, không cần vô nghĩa.""

Lúc Thiên Duật Dạ mời rượu đến bàn thứ chín mười tám thì Hoa Lư Băng liền trở lại, vừa nghe hần nói vậy, cũng không ngần ngại, hưng trí dâng trào nâng chén. Lại một vòng nữa, khuôn mặt tuần dật của Thiên Duật Dạ đã hơi hơi đỏ ửng, ánh mắt cũng dần trở nên mê ly.

Thấy thế, Nạp Lan Diễm biết thời cơ đã tới, còn tiếp tục sẽ có thể bị lộ tẩy rồi, vội vàng theo mọi người đứng lên chào, đưa Thiên Duật Dạ đi đến cung Minh Hạ...

Cung Minh Hạ, là một cung điện được cho là tráng lệ nhất nằm giữa cung Phụng Loan và cung Long Tường, đây chính là nơi ở của Thiên Duật Dạ và Vũ Mị.

Vẫn bảo vệ bên cạnh Thiên Duật Dạ, Công Phúc, Bò Lao nhìn thấy chủ tử nhà mình bị mang đi, liền tiến lên ngăn cản: ""Tham kiến Thần Vương, Quý Vương, Yêu Vương điện hạ, không biết ba vị điện hạ định mang chủ tử nhà ta đi đâu? Hay là giao chủ tử cho thuộc hạ?""

Nạp Lan Diễm thấy thế, không khỏi cười lạnh: ""Chúng ta đang ở địa bàn của các ngươi, còn có thể mang chủ tử của các ngươi đi đâu? Hần say, bọn ta dĩ nhiên là dẫn hần đi giải rượu, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn hần vác bộ dạng này đi động phòng?""

""Vậy... Hay là giao cho bọn thuộc hạ đi?"" Nghĩ đến lúc trước chủ tử nhà mình đã nhắc nhở, trực giác của hai người cho rằng ba người này nhất định không có ý tốt lành gì, sao dám để bọn họ mang chủ tử đi?

""Sao vậy? Các ngươi không tín nhiệm bốn vương?"" Nạp Lan Diễm cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về hai người càng thêm lạnh lẽo.

""Nơi này là cung Tu La Vương, chúng ta biết mình đang làm cái gì, nếu các ngươi không tín nhiệm, hoàn toàn có thể đi theo, nói nhảm nhiều như vậy để làm gì?""

Dứt lời, cũng không thèm để ý đến hai người, liền vẫy tay với Quý Vương, Yêu vương: ""Chúng ta đi.""

Hai người Công Phúc, Bò Lao liền theo sau, đoàn người rất nhanh đi tới cung Minh Hạ. Sau khi tháo giày của Thiên Duật Dạ xuống rồi đặt y xuống giường, Nạp Lan Diễm trừng mắt nhìn hai người Công Phúc nói: ""Nhìn thấy chưa? Chúng ta đang giúp hần giải rượu, hiện tại các ngươi đi đun nước tắm đi, lát nữa phục vụ hần tắm rửa.""

Công Phúc thấy bộ dạng của Thiên Duật Dạ đích thực là đã say, liền thờ phào nhẹ nhõm, sau đó khom người lui xuống.

Hoa Lư Băng thấy thế, lúc này mới lên tiếng nói: ""Nhiệt độ trên người hần càng ngày càng cao rồi, các ngươi nhanh đi tìm người đi.""

Quý Vực, Nạp Lan Diễm lặng lẽ lui xuống không tiếng động...

Mà lúc này Yêu Vũ Mị, đang ngồi trên núi giả ở Ngự Hoa Viên ngủ gật, đáng tiếc nơi đó quá nhiều muỗi tàn phá bừa bãi, mặc dù nàng muốn ngủ, cũng không ngủ được, bắt đầu dĩ năng chỉ có thể nâng má mà phát ngốc nhìn bầu trời, cũng không biết mấy người kia có làm được hay không? Tại sao lâu thế vẫn còn chưa qua đây?

Sau nửa canh giờ, lúc Quý Vực cùng Nạp Lan Diễm đi vào Ngự Hoa Viên, thấy nữ nhân kia trên núi giả thì rốt cục không nhịn được mở miệng gầm nhẹ: ""Bao ngươi không nên chạy loạn, ngươi nói xem ngươi chạy loạn cái gì hả? Như thế tốt rồi, lãng phí nửa canh giờ, mau đi theo chúng ta đi.""

Nạp Lan Diễm cũng không nói nhảm, trực tiếp phi thân lên núi, thô lỗ lôi Vũ Mị xuống, hết sức lo lắng bước về phía cung Minh Hạ.

Yêu Vũ Mị không hiểu nên bị kéo vài bước trên đường, lửa giận liền bùng lên, hung hăng hất văng tay hắn ra: "Này, các ngươi làm gì đó, gấp gấp cái rắm hả? Ta hỏi các ngươi, chuyện phát triển như thế nào rồi?"

Nạp Lan Diễm oán hận nhìn nàng một cái: "Còn nói sao, đi nhanh cho lão tử, nếu không đi, ngươi muốn tướng công nhà ngươi dục hóa đốt người mà chết sao!"

"Đợi chút, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ các ngươi chưa sắp xếp cho hắn? Này, không phải các ngươi để cho ta đi bắt giết sao? Sao lại biến thành dục hóa đốt người rồi hả?"

Yêu Vũ Mị hỏi gấp, Nạp Lan Diễm lại vội đi, bất đắc dĩ, chỉ có thể vận khinh công vừa đi vừa nói: "Chuyện này nói ra rất dài dòng, ngươi cùng chúng ta đến cung Hạ Minh trước rồi nói."

Yêu Vũ Mị thấy thế, cũng hiểu tính nghiêm trọng của chuyện này, một hàng ba người chạy đến cung Minh Hạ thì thấy Công Phúc và Bồ Lao đang canh trước cửa, cũng không quan tâm tới, lập tức đẩy cửa đi vào.

Công Phúc cùng Bồ Lao thấy Quả Nhiễm đẩy cửa đi vào, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao nàng xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ Vương Hậu phái nàng tới mời người? Nhưng tình trạng Vương thượng bây giờ, hiển nhiên là say không nhẹ à?

Ba người chạy tới, Nạp Lan Diễm sốt ruột hỏi Hoa Lư Băng: "Thế nào thế nào? Người đã chết chưa?"

Yên Vũ Mị nghe vậy, dẫm một cước lên chân hắn, nổi giận mắng: "Cút sang một bên, đó là nam nhân của ta, ngươi mới đã chết đó!"

Nạp Lan Diễm ủy khuất bĩu môi, tự biết mình đuối lý, cũng không phản bác, nhìn về phía Hoa Lư Băng, thấy sắc mặt hắn có vẻ bình tĩnh, sốt ruột hỏi: "Ồ kia, ngươi có nói hay không, rốt cuộc hắn thế nào rồi?"

"Tiếp tục dập tắt lửa, còn có thể thế nào? Vừa rồi ta đem hắn ngâm nước lạnh, đã tốt hơn nhiều. Ngươi đã đến đây, vậy trong này liền giao cho ngươi, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi thôi. À, đúng rồi, còn thời gian một chung trà nữa huyết đạo của hắn sẽ tự động mở lại, đến lúc đó, ngươi tự cầu thêm phúc đi!" Dứt lời, một lát cũng không dừng lại, quay đầu bước đi, lúc bước đến cửa thì đột nhiên đi tới chỗ Yêu Vũ Mị, kéo tay của nàng, dính vào điểm hồng ân, trực tiếp ấn ngón tay nàng lên một trang giấy.

Vừa mới hoàn hồn từ một màn kinh hãi bất ngờ, Vũ Mị tức giận trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi làm cái gì thế?"

Hoa Lư Băng bảo vệ tờ giấy như bảo bối cất vào trong ngực, "Đương nhiên là đồ tốt, là vật để bảo vệ tính mạng tốt." Dứt lời, nói với Nạp Lan Diễm và Quỷ Vực vẫn đứng ở nơi đây: "Các ngươi còn ngăn người ra đó làm gì? Chẳng lẽ muốn lưu lại xem lễ hay sao?"

Nạp Lan Diễm tức nuối liếc nhìn Yêu Vũ Mị: "Bản thân ta cũng muốn, nhưng lại sợ người nào đó tỉnh lại điên cuồng trả thù, ta vẫn nên đi thôi."

Đi được hai bước, hắn đột nhiên xoay người thương hại nhìn Vũ Mị một cái: "Thực xin lỗi, lúc bắt đầu chúng ta không nghĩ tới đối tượng là ngươi, cho nên lượng thuốc có hơi nhiều, cái kia thì, ngươi tự cầu phúc đi!"

Vừa dứt lời, ba người như một cơn gió lao vút đi, trước khi đi cũng không quên dặn dò Công Phúc và Bồ Lao đang canh giữ ở bên ngoài: "Người ở bên trong là Vương Hậu và Vương Thượng của các ngươi, bất kể phát sinh cái gì, cũng đừng đi vào, nếu không, các ngươi nhất định phải chết! Tin tưởng bọn ta, không phải là lừa gạt." "

Công Phúc và Bồ Lao nhìn nhau, đều nhìn thấy khiếp sợ trong mắt đối phương, trong đầu có vô số dấu chấm hỏi hiện lên, nhưng thông minh như bọn họ, vẫn cung kính bước xa ba thước, khẩn trương canh giữ ở đó, lo sợ nghe được những gì không nên nghe, đến lúc đó sẽ bị Vương xử quyết.

Mà Yêu Vũ Mị vẫn đứng ngây ngốc ở giữa tấm cung, giờ mới hiểu được những gì Nạp Lan Diễm nói trước khi đi, cũng có chút hiểu được vì sao họ đưa nàng đến nơi này. Nàng có chút thất vọng đồng thời cũng thờ phào nhẹ nhõm, nếu thật sự hắn cũng với nữ nhân khác ở chung một chỗ, thật không biết về mặt bản thân mình sẽ như thế nào.

Hiện tại nếu sự tình phát sinh đến tình trạng này, vậy... A? Hình như không đúng, này, kia, Nạp Lan Diễm vừa mới nói hình như, hắn bị hạ được, ta dựa vào, hạ được? Lượng thuốc còn không nhẹ nữa, hóa ra trong mắt bọn hắn, thương hại chính là ý này sao?

Ta ngất, nói đùa cái gì vậy, ta không muốn lần đầu tiên đã bị hờ hững áp lên trên, lý do an toàn, vẫn nên tìm cho hắn nữ nhân khác đi..

Nói là làm ngay, Yêu Vũ Mị vừa chuẩn bị nhấc chân bước ra phòng ngủ, lại nghe thấy tiếng nói lười biếng mê người từ sau lưng truyền đến: "Ái phi, nàng đây là muốn chạy đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khi Phách*, *Vương Phi Muốn Vươn Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Đêm động phòng hoa chúc (3)

Nói là làm ngay, Yêu Vũ Mị vừa chuẩn bị nhấc chân bước ra phòng ngủ, lại nghe thấy tiếng nói lười biếng mê người từ sau lưng truyền đến: ""Ái phi, nàng đây là muốn chạy đi đâu?""

Ái phi? Đúng rồi, mặt nạ da người đã bị nàng kéo xuống, hẳn nhận ra cũng là điều đương nhiên, nhưng... Hình như không đúng, hẳn còn chưa nhìn thấy mặt nàng mà? Làm sao có thể khẳng định như vậy được?

Đáng chết, hẳn nhất định coi nàng như nữ nhân khác, nhất định là như vậy. Vừa nghĩ đến đây, Vũ Mị liền không nhịn được tức giận giậm chân, oán hận xoay người thì cái mũi va phải một bức tường thịt ấm áp. Lúc chậm rãi ngẩng đầu lên, lại thấy ánh mắt Thiên Duật Dạ trấn tĩnh không thể trấn tĩnh hơn nữa, hai mắt lập tức trợn trừng không thể tưởng tượng nổi nhìn hân: ""Chàng... Chàng, không phải chàng...?""

""Hừ, coi như bọn họ có lương tâm, nếu không lão tử trực tiếp đập chết họ. Như thế nào? Có phải nàng rất thất vọng hay không?"" Thiên Duật Dạ cười như không cười nhìn Yêu Vũ Mị, ngón tay nhẹ nhàng gảy lên, mái tóc đen tựa như thác nước rủ xuống, dưới ánh đèn, nàng xinh đẹp làm tim người ta đập rộn lên.

""Đợi chút, không đúng, không phải chàng trúng, trúng... rồi?"" Ánh mắt làm sao còn có thể trấn tĩnh như thế? Thậm chí còn rất rõ ràng? Chẳng lẽ người này đã sớm có chuẩn bị sao?

""Trúng mị được sao? Ta đúng là trúng mị được, bằng không sao có thể lừa được bọn họ?""

Dứt lời, một tay giam Vũ Mị vào trong lồng ngực nóng bỏng của hân, sau khi nghe được nhịp tim đáng sợ của hân, Vũ Mị vội vàng đẩy hân ra, lại bị hân kéo vào lồng ngực, tiếng nói hấp dẫn khàn khàn cũng vang lên: ""Nương tử, vì phu chờ nàng lâu rồi, nếu như nàng thật không đến, ta cũng thật sự nhận hỏng rồi!""

Bất chợt, cũng không nói nhảm, trực tiếp bế nàng lên: ""Tối nay, là bắt đầu đêm động phòng hoa chúc của chúng ta đúng không?""

""Chàng... Đợi chút, chờ một chút, ta còn chưa tắm rửa, ta còn chưa có tắm rửa đâu!"" Yêu Vũ Mị khẩn trương nắm áo mỏng của hân, một đôi con ngươi trong trẻo lộ ra vẻ bối rối.

Thiên Duật Dạ dịu dàng trấn an: ""Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn nàng."" Rồi sau đó, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, bàn tay thon dài dịu dàng vuốt ve trên cơ thể mềm mại của nàng.

Thân thể Vũ Mị cứng đờ, gian nan nuốt nước miếng: ""Chàng... Chúng ta có thể hay không, ngày mai lại, lại...""

""Có thể..."" Nam nhân đáp không chút do dự, nữ nhân vừa định thở phào một hơi, lại bị lời nói kế tiếp của Thiên Duật Dạ đánh trở về bộ mặt thật: ""Nếu như trong lời nói của nàng ám chỉ tới thủ tiết, cứ như vậy mặc kệ ta đi!""

Vũ Mị vừa định mở miệng, lại bị khuôn mặt tươi cười cùng hơi thở nóng rực của nam nhân gần trong gang tấc khiến trái tim "thình thịch" đập loạn, nàng hoảng hốt muốn nhìn đi chỗ khác, lại bị ngón tay thon dài của nam nhân chế trụ lại, khiến cho nàng không thể không nhìn vào hân: ""Mị nhi nhìn ta đi, ta muốn nàng nhìn tận mắt, như thế nào trở thành nữ nhân của ta.""

Vũ Mị khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, nhìn khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt của hân, run rẩy nói: ""Chàng... Chàng nhẹ một chút.""

""Nàng nói cái gì cơ? Ta không nghe rõ."" Nam nhân mặt dày mỉm cười nhìn chằm chằm nữ nhân dưới thân mình, vẻ mặt vui sướng trên choker nàng.

""Không nghe được coi như nghe thấy, nếu chàng dám làm ta đau chết đi sống lại, nhìn xem ta thiên chàng."" Mềm mà không được, lão nương liền cứng rắn, ta cũng không tin ngươi không phục tùng.

Quả nhiên, vừa nghe những lời này, Thiên Duật Dạ đang hoảng gật đầu: ""Nương tử yên tâm, vì phu nhất định sẽ dịu dàng đối đãi với nàng.""

Dứt lời, không cho nàng nói lại, trực tiếp giữ chặt đầu của nàng, áp lên đôi môi của nàng, đôi tay cũng không đành lòng bỏ đi hết tất cả những thứ trở ngại giữa hai người, khi hân vừa định tiến thêm một bước thì Yêu Vũ Mị chỉ vào ngọn đèn phía sau hân nói: ""Thôi tắt nến đi."" Là giọng ra lệnh, chứ không phải cùng hân thương lượng.

""Không phải chứ? Ta thích nhìn nàng như vậy.""

Lời nói trắng trợn lập tức khiến gương mặt Vũ Mị ửng hồng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự cố chấp của nàng: ""Ngươi không tắt hả? Không tắt thì đừng mơ tiến thêm một bước.""

Thiên Duật Dạ bất đắc dĩ thở dài, bàn tay khế đảo qua, bên trong tấm điện lại chìm vào bóng tối, lúc này, cuối cùng Vũ Mị cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng giây tiếp theo, nàng lại cảm thấy một cây cột cực nóng đang ở giữa hai chân mình. Nàng không được tự nhiên lắc lư thân thể, lại nghe được tiếng nói khàn khàn ần ần của nam nhân: ""Đừng lộn xộn!""

Tinh thần Yêu Vũ Mị căng ra, vội vàng cương cứng thân thể không thể động đậy, mỗi nam nhân từ môi nàng trượt xuống, một đường lan đến xương quai xanh, cổ, cho đến bộ ngực đầy đặn của nàng. Cảm giác tê dại mãnh liệt quét qua toàn thân, nàng bị hân nhiệt tình trên choker khiến trong lòng ngứa ngáy khó chịu. Nam nhân động thân một cái, rốt cục bọn họ cũng đột phá tầng lá chắn kia, mà nàng từ nữ hài tử trở thành nữ nhân.

Một đêm này, hấn muốn nàng không biết bao nhiêu lần, mà mỗi lần nàng đều bị hấn làm mất liệt một cho đến ngắt xiu, mãi đến khi mặt trời từ từ mọc lên, nam nhân mới cảm thấy thỏa mãn buông tha nàng. Thiên Duật Dạ bước đi ra cửa, nói với Công Phúc ở ngoài: "Phân phó xuống dưới, lúc đến bữa trưa, bảo bốn người Cung Tuyết tới đây hầu hạ."

"Dạ, Vương Thượng." Hai người Công Phúc thấy thế, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lui xuống truyền lệnh.

Lúc này Thiên Duật Dạ mới trở lại trên giường, ôm nàng cùng nhau ngủ, hưởng thụ phần hạnh phúc thuộc về hấn.

Khi Yêu Vũ Mị tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả người đau nhức, vô lực, cánh tay đưa sang bên cạnh thì phát hiện người đã không còn ở đây, chỉ còn lại mùi Long Tiên Hương thuộc về hấn. Chậm rãi duỗi lưng một cái, lúc này mới phát hiện trên người chẳng những không dính, ngược lại thật thoải mái dễ chịu, chẳng lẽ hấn vì nàng mà tẩy rửa qua rồi? Nghĩ đến đây, mặt lại đỏ lên, không khỏi lộ ra thần thái tươi cười, có vẻ như thế, kiếp này không còn gì phải hối tiếc.

Vừa mở miệng hô một tiếng "Cung Tuyết" lại phát hiện đây không phải tấm cung của nàng, đang hết sức buồn bực, bên ngoài lại có tiếng đập cửa: "Vương Hậu, ngài đã tỉnh rồi sao ạ?"

Là tiếng của Cung Tuyết, không nghĩ đến, hấn lại còn cẩn thận, phân phó bốn người tới.

Ở trước mặt bọn họ, mặc dù nàng rất ngượng ngùng, nhưng cũng không có kiêng dè gì, ngược lại nói với Quả Nhiễm: "Xin lỗi, tối hôm qua, cũng chỉ là bất đắc dĩ."

Quả Nhiễm cười hi hi: "Không sao, chỉ cần tiểu thư không có việc gì thì chúng ta làm việc này cũng không tính là cái gì đâu ạ?"

Vũ Mị lại đỏ mặt, được các nàng nâng đỡ, miễn cưỡng đứng lên đi đến phòng tắm tắm rửa thay y phục, chải đầu rửa mặt, sau đó dùng bữa, dùng xong mới về tới cung Phụng Loan. Nàng vừa ngồi xuống liền thấy Thiên Duật Dạ mang tâm tình vui sướng tươi cười đi đến, vừa mới bước vào cửa, hấn cũng không chú ý đến bốn người Cung Tuyết, lại nhìn nàng dịu dàng hỏi: "Như thế nào rồi? Có cảm thấy nơi nào không thoải mái không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đại kết cục (1)

Vũ Mị xấu hổ đỏ mặt trừng mắt nhìn hấn, hấn không tìm được một cái lỗ để chui vào, nhìn bộ dáng tiểu nữ nhân nhà mình, lập tức Thiên Duật Dạ vui vẻ cười to, Cung Tuyết làm động tác cáo từ, nói đuổi nhau lui xuống.

Sau đó Thiên Duật Dạ trực tiếp ôm nàng đặt lên đùi, lời nói như lấy lòng: "Muốn ăn cái gì, vi phu hầu hạ nàng."

Rốt cuộc không nhịn được Vũ Mị gầm nhẹ: "Chàng có thể bình thường một chút hay không?"

Thiên Duật Dạ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện lên những đám mây hồng, khó khăn nhìn nàng chăm chú: "Tối hôm qua may mắn nàng đã tới, nếu không, trời ơi, không thể tưởng tượng được hậu quả!"

"Chàng đừng có đắc ý, tối hôm qua nếu không phải là ta, chàng cũng không có khả năng chiếm được tiện nghi của người khác, ta phải đi bắt rồi giết, bắt rồi giết có hiểu không? Sẽ không cho chàng nghĩ được "tề nhân chi phúc"? Hừ hừ, ba tên ôn thần kia thật đáng giận."

Nghĩ đến bọn họ chẳng những không làm theo kế hoạch, mà còn mang nàng đến để dập lửa, chưa nói đến làm nàng mất mặt, máu chó là làm mất đi cơ hội trả thù của nàng, vừa nghĩ đến đây, lại không nhịn được vỗ ngực giậm chân, tức giận không thôi.

Thiên Duật Dạ liếc nhìn Vũ Mị một cái sâu xa, khóe miệng lại hiện lên ý cười: "Như thế nào? Còn đang suy nghĩ trả thù ta như thế nào hả? Không cần nghĩ nữa, trong một năm này, nàng nghĩ chính ta thế nào ta cũng không phản kháng, nàng xem như vậy được chưa?"

"Thật hay giả đó? Chàng đâu có ngốc như vậy?" Vũ Mị nghi ngờ nhìn hấn, khóe môi gọi lên chút chế cười: "Một năm chàng không hề phản kháng sao? Vậy có nghĩa là, một năm sau chàng sẽ phản kháng hả? Có khả năng sau đó lại chinh ta?"

Khóe môi Thiên Duật Dạ hơi hơi run rẩy: "Nàng cái nha đầu này, trí tưởng tượng thật phong phú, nàng là nữ nhân ta vất vả mới lấy được, ta thương nàng còn không kịp, sao có thể đi chinh nàng chứ? Kì hạn một năm là để nàng chờ ta chút tình, chẳng lẽ nàng định ức hiếp ta cả đời sao? Được rồi, nếu nàng còn chưa hết giận, ức hiếp ta cả đời cũng được."

Nói xong, ai oán liếc nhìn Vũ Mị một cái, mím môi không nói thêm câu gì nữa.

Vũ Mị vừa nghe xong, khóe miệng không kiềm chế được khẽ nhếch lên: "Đây chính là chàng nói đó, vậy đến khi nào ta hết giận, thì mới tha cho chàng một mạng!"

Nhìn thấy đáng về đau buồn trên mặt hắn, đột nhiên lại thấy tâm tình thật tốt.

Nhìn nữ nhân nhà mình lập tức có tâm tình phấn khởi thật tốt, cánh môi mông của Thiên Duật Dạ hơi nhếch lên một độ cong ôn hòa. Giữa phu thê chính là tôn trọng lẫn nhau như vậy, tuy Vũ Mị cứ mạnh miệng nói vậy, nhưng hẳn biết trong lòng nàng đã thoải mái hơn một ít, dựa vào điều này, hẳn có phải chịu bao nhiêu đau khổ, cũng không coi là cái gì.

Mà sự thật cũng giống như lời nói của Thiên Duật Dạ, trong khoảng thời gian sau này, tuy thỉnh thoảng Vũ Mị làm cho hoàng cung lâm vào tình cảnh hỗn loạn, nhưng không có ảnh hưởng đến đại cục, cho nên tình hình bình thường hẳn đều một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

Lúc đầu còn một ít đại thần dằng sức tố cáo nàng, nhưng sau một thời gian dài, đau hết miệng lưỡi mà Vương Thượng vẫn chưa bao giờ tỏ rõ thái độ, dứt khoát nhắm mắt lại giả bộ tai điếc mắt mờ.

Bởi vậy, cuộc sống vui vẻ ở cổ đại của Yêu Vũ Mị mới chính thức lộ ra khỏi màn chắn, có núi lớn để dựa vào, nàng có gì phải sợ chứ?

Làm một nữ nhân, nàng được tướng công che chở chăm sóc, không thể nghi ngờ đó là điều hạnh phúc của nàng.

Là người đứng đầu hậu cung, lại được Thái Thượng Hoàng, Hoàng Thái Hậu ở sau lưng bảo hộ, không thể nghi ngờ, nàng rất là may mắn. Mà những người ở hậu cung không có nhiệm vụ, ngay lập tức bị Thiên Duật Dạ xử lý không còn một mống, chỉ có cung Phụng Loan của nàng được thánh sủng từ trước đến nay.

Nghe nói, một ngày kia, nữ nhân nào đó mang thai, mỗi ngày tính dậy đều nôn ào ào, đủ loại thức ăn ngon đều bị nàng từ chối ở ngoài cửa.

Nhìn thấy phụ vương và mẫu hậu hỏi han ân cần, nhìn thấy hắn vì nàng mà đi khắp nơi tìm thức ăn ngon, nữ nhân liền hạ quyết tâm, trốn vào không gian linh giới, ở bên trong chờ đợi một năm, đến khi nàng ra ngoài, bên ngoài mới trôi qua một ngày mà thôi, nhưng khi nhìn thấy đứa trẻ trắng trẻo bụ bẫm trên tay Thiên Duật Dạ thì vẫn làm vô số người đổ rầm rầm bất tỉnh.

Nữ nhân bĩu môi: "Nhóc con, các người đã quên mất còn có món đồ chơi tên lợi khí không gian rồi sao? Bên ngoài là một ngày, thì bên trong đã là một năm, lão nương ngay cả sinh con ở cũ, cũng không thể hoàn thành chuyện sinh con đại sự nhanh như vậy chứ?"

Nghe nói, vào hôn lễ của Thần Vương, Tu La Vương vang danh thiên hạ mang theo Vương Hậu mê chơi và tiêu thái tử phúc hắc gần hai tuổi đến quấy rối cho người ngã ngựa đổ, cuối cùng Thái Thượng Hoàng phải tự mình mời bọn họ ra khỏi Thần Vương giới.

Mà trước khi rời đi, tiêu thái tử vẫn còn tàn nhẫn lừa gạt một khoản, ôm theo một xấp kim phiếu, lén lút đi tìm Tu La Vương hậu để giành công, nghe nói, ngay lúc đó ánh mắt Vương Hậu hí thành một đường: "Con trai ngoan, bọn họ không mời chúng ta ở lại uống rượu, thì chúng ta tự mình đi uống rượu đi!"

Ngay lập tức cả Thần Vương giới đều hoan hô, rốt cuộc đã tiến bước được một nhà cường đạo giống như ác ma này.

Chỉ có Nạp Lan Diễm hối hận đến xanh ruột: "Ta đây đã tạo ra nghiệt gì? Thiên Duật Dạ, lão tử không để yên cho người, vàng của ta, vàng đếm không hết của ta, thịt ta đau, hu hu hu..."

Nghe nói, sau khi Quý Vương, Yêu Vương biết được việc này, đều quyết đoán mang theo người yêu cao chạy xa bay, còn về hôn lễ, thì để cho hắn gặp quỷ đi... Cũng không nghĩ tới, ở N năm sau, chờ đợi bọn họ chính là giấy nợ càng thêm kinh khủng, còn về phần kí nợ lúc nào, thì... Chắc chỉ có trời mới biết?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Đại kết cục (2)

Nghe nói, năm năm sau, không chỉ Yêu Ma, Diệu Ngữ bình an trở về, mà còn mang theo một hài tử bốn tuổi, càng thêm kinh khủng hơn là, bởi vì hấp thu linh khí của thiên địa mà mới bốn tuổi sức mạnh của hài tử đã đạt tới đỉnh kỳ Tử Vương, mà sức mạnh của Yêu Ma đạt thẳng tới cảnh giới Tiên Thiên, đương nhiên Diệu Ngữ cũng không chịu sót lại ở phía sau, sức mạnh đã đến cảnh giới Tử Huyền, sức mạnh của một nhà ba người một người so với một người càng thêm cường hãn hơn, làm cho Vũ Mị vừa yêu thích vừa hâm mộ.

Phải biết, năm năm nay nàng không ăn uống thì chơi đùa, hoặc cùng đứa nhỏ đi chơi khắp nơi, lâu rồi không có tu luyện, nên thực lực không có tăng thêm, vẫn như cũ là cảnh giới Tử Huyền, vừa nghe lời nói của ca ca, chị dâu, trong lòng đột nhiên nảy sinh ý tưởng.

Vì thế vào một đêm khuya của ngày nào đó, lợi dụng lúc tướng công nhà mình xử lý công văn hàng tháng, liền ôm theo đứa con nhỏ hai tuổi chạy về phía cấm địa. Nhưng không ngờ, lại có một bóng người cao lớn chắn ngay trước cửa cấm địa, lúc ấy sợ tới mức chỉ mong lừa gạt được hắn rồi trở về.

Chưa từng nghĩ đến nam nhân không chỉ không trách tội, mà lại bày ra bộ dáng phu thê tình thâm nói: "Muốn đi thì cùng đi, nàng chỉ mang theo một

người, muốn làm cho ta tức giận hả?"

Làm cho Vũ Mị vừa xấu hổ vừa cảm động. Cho nên một nhà ba người liền vứt bỏ cả vương quốc, đi vào cấm địa tu luyện.

Ba năm sau, lúc ba người đi ra, mọi người đều giật mình hít vào một ngụm khí lạnh, lúc đầu thực lực của Thiên Duật Dạ đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, bây giờ đã nhảy vọt lên đỉnh kỳ Cửu Thiên, lúc đầu thực lực của Vũ Mị không có tăng thêm, chỉ là cảnh giới Từ Huyền, bây giờ đã tăng lên cảnh giới Tiên Thiên; còn đứa con năm tuổi của bọn họ, thì thực lực kinh khủng lên đến đỉnh kỳ Từ Đế, biến thái, gia đình này toàn biến thái...

Mà trong lúc mọi người chuẩn bị để chúc mừng cho bọn họ, thì hai vợ chồng đã quay mòng một cái, mang theo đứa trẻ biến mất không dấu vết. Lúc này, bọn họ đang tiến tới cảnh giới Cửu Thiên tâm niệm đã lâu, thấy được cha mẹ, ông nội, cùng với sư phụ của Thiên Duật Dạ lâu rồi không gặp, ở trong thế giới như mộng ảo này, sức mạnh của thằng nhóc kia lại đột phá đến cảnh giới Xích Huyền, làm cho mọi người hết sức kinh hãi.

Mà cũng ở nơi này, cuối cùng Vũ Mị cũng biết được nguyên nhân mà mẹ mình xuất hiện ở Từ Minh đại lục, thì ra tất cả đều vì muốn nàng và Thiên Duật Dạ có thể tiếp tục duyên phận từ kiếp trước, vì hạnh phúc của hai người, là người mẹ, bà đã hi sinh rất nhiều...

Thời gian trên cảnh giới Cửu Thiên trôi qua rất nhanh, nháy mắt con trai đã được bảy tuổi, tự mình đã có thể làm được một số việc rồi. Sau khi hai vợ chồng cân nhắc một hồi, liền từ biệt người thân trên cảnh giới Cửu Thiên rồi mang theo đứa con trai duy nhất là Thiên Lạc Trần về Từ Tinh đại lục.

Thấy được cha mẹ đã lâu không gặp, nhìn thấy cuộc sống ngọt ngào của ca ca và tẩu tẩu, còn gặp được Mộc Dương vừa mới thành thân chưa lâu, bọn họ đã không còn non nớt nữa, mà thay vào đó là khí phách mãnh liệt và tinh thần phấn chấn, nhìn thấy vậy, Vũ Mị cảm thấy thật vui vẻ, vì thành tựu của bọn họ mà vui mừng, còn chúc phúc cho sự hạnh phúc của bọn họ.

*****

Lúc tạm biệt Mộc Ngư, hai chị em lại ôm nhau khóc, nhìn cái bụng đang mang thai mà nhô ra của nàng ấy, Vũ Mị mới biết sau khi họ rời đi một năm, thì Tiêu Đồ dễ dàng thành thân, mà cái thai này, là song thai. Nhìn vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc của Mộc Ngư, Vũ Mị biết, cuộc sống của nàng tốt lắm, nên tâm nguyện này coi như đã giải quyết xong.

Sau đó, nàng ấy nói về hai chị em Yêu gia, nghe nói sau đó bọn họ gả cho tên thái tử vô dụng kia, một trước một sau vào cung làm phi tần, thỉnh thoảng lại đến gây phiền phức cho Nhạc gia, nhưng từ khi Nhạc gia phát triển lớn mạnh, quyết tâm trả thù của bọn họ cũng càng ngày càng yếu ớt.

Cho đến một năm trước, lúc em gái sinh đẻ vì chảy máu quá nhiều, nên khó đẻ mà chết, mà ngay cả đứa nhỏ, cũng không giữ lại được. Còn chị gái, từ nay về sau cũng bỏ đi sự kiêu căng cậy mạnh, cho nên quan hệ như nước với lửa giữa nàng với thái tử, cũng xem như được cải thiện.

Sau khi nghe xong, Vũ Mị trầm mặc thật lâu, sau đó nàng hỏi về người cha tuy có duyên nhưng không phận của mình, Mộc Ngư lại thở dài nói: "Ông ta đã ra đi rồi, muội đã làm xong hậu sự cho ông, còn về tỷ tỷ của tỷ, không có đến tiền đưa."

Nghe vậy, trong lòng Vũ Mị cảm thấy một trận chua xót: "Sao đột nhiên lại như vậy?"

"Cả một đám nữ nhi bên cạnh đều rời bỏ ông, cho nên cả ngày ông chỉ biết mượn rượu giải sầu, thời gian lâu dần, mắc nhiều bệnh không khỏi, năm trước, vào một buổi tối, ông đột nhiên ra đi."

Nói đến đây, trong lòng nàng ấy cũng cảm thấy một trận chua xót, dù sao, ông vẫn là cha của mình, cho dù lúc trước ông đã làm sai cái gì, thì vẫn là cha của bọn họ.

Một lần nữa Vũ Mị lại trầm mặc, Mộc Ngư không nỡ làm phiền nàng, đổi thành Thiên Duật Dạ an ủi nàng. Hai ngày sau, cuối cùng tinh thần của nàng cũng trở lại như cũ, chào từ biệt mọi người, Thiên Duật Dạ cùng nàng trở về Tiên Vực đại lục, nếu hần mà không trở về, lão cha đã sớm không màng thế sự của hần nhất định sẽ cầm búa đến đập chết hần.

Một lần nữa, Thiên Duật Dạ cùng Yêu Vũ Mị lại trông coi Tu La Vương giới, hai người trở lại cuộc sống nam chủ ngoại nữ chủ nội (nam lo việc bên ngoài, nữ lo việc trong nhà) hài hòa như trước, một ngày nào đó, trong khi Thiên Duật Dạ đang phê duyệt tấu chương thì thấy khuôn mặt oán giận của đứa con mới tám tuổi của mình đứng ở trước mặt mình, thì kinh ngạc một hồi: "Thằng nhãi con này, về mặt đó của con là thế nào hả, lão từ trời chọc tới con sao?"

"Lão bà của mình mang thai, cha còn có tâm trạng ngồi đây bàn việc quốc gia đại sự?" Thiên Lạc Trần tức giận trừng mắt nhìn cha mình, vừa muốn bước chân đi, lại bị Thiên Duật Dạ đang bày ra vẻ mặt khắt khe giữ chặt: "Con nói cái gì? Lão bà của ta mang thai rồi hả?"

"Thừa lời, nơi này còn có người thứ hai sao ạ?" Thiên Lạc Trần xem thường nhìn cha mình, không quay đầu lại mà bước ra ngoài, lúc sắp ra khỏi cửa, lại thấy phụ thân của mình bước ra trước, sau đó là một mệnh lệnh truyền thẳng về phía hần: "Truyền khẩu dụ của trẫm, hôm nay trẫm thoái vị, thái tử Thiên Lạc Trần sẽ kế thừa vương vị, ngày mai cử hành nghi thức đăng cơ, khâm thủ!"

Vừa nghe đến đó, Thiên Lạc Trần dừng lại một chút, lão đảo một cái vuốt vuốt cằm rồi ngã sấp mặt xuống đất, rồi sau đó nhìn lên thì phụ hoàng đã biến mất không thấy đâu nữa, chỉ còn mình hần đứng ngẩn ngơ trong gió...

Hết

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Quá Khí Phách*, *Vương Phi Muốn Vượt Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

